

Agentti 4011

Yacco Coyo

2007

Kustannus Yacco Coyo Oy, Valkeakoski

Paino Pilot-kustannus Oy, Tampere

1. Esipuhe:

Kaikki tiedot ja henkilöt seuraavassa tekstissä ovat keksittyjä eikä niillä näin ollen ole mitään yhteyttä todellisuuden kanssa. Agentti 4011 voisi olla MI8:n agentti, tai yhtä hyvin CIA:n agentti. Perustan länteen Ranskaan agenttijärjestön AFC:n joka on suoraan Presidentin alaisuudessa. AFC:llä on kiinteitä yhteyksiä muihin agenttijärjestöihin. Ranskassa on paljon maahanmuuttajia, joten varsinaista työvoimapulaa ei ole, mutta arabi-insinööri kelpaa aina maahan. Nidal saa tietää, että häntä on seurattu monta vuotta, ennen kuin Marcus otti yhteyttä. Nidal sai satumaisen tilaisuuden muuttaa Ranskaan, ja alkaa siellä sekä jatko-opinnot että työn. Yhtiö, joka maksoi hänelle stipendit, oli salaperäinen. Johtajalta lipsahti vahingossa sana agentti, ja sitten Nidal ymmärsi, mistä oli kysymys. Nidal sai vain lyhyen koulutuksen agentiksi, ja hänet heitettiin aina vaikeimpaan paikkaan. Pohjois-Amerikka ja useat Aasian maat jäivät häneltä käymättä, mutta muut mantereet ja maat Euroopan ulkopuolella tulivat tutuiksi. Hän oli nokkela kaveri, ja kylmäverinen oikeuden jakaja. Hän sai sattumalta mahdollisuuden yletä Ranskan Presidentin alaisuuteen, ja hänellä oli kaikki valtuudet. Uutena Johtajana hän halusi kehittää tiedustelua. Hän olisi ottanut vanhempansa Pariisiin Palestiinasta, mutta isä sanoi, että hän haluaa kuolla kotona. Nidalin haaveena oli kiertää kaikkien agenttien luona, mutta se tapahtuu ehkä seuraavassa kirjassa Nidalin aika, joka on vasta suunnitteilla.

2. Opiskeluaika

Nidal Al Sayaaf syntyi Palestiinalaisen perheen kolmantena lapsena, ja isä Mustafa oli sitä mieltä, että kun vanhemmat jäävät eläkkeelle, niin Nidal saa elättää heidät. Kaksi vanhinta olivat tyttöjä, ja he menisivät naimisiin ja elättäisivät appivanhempiaan, mutta koska perinteisesti pojat perheineen elättivät omat vanhempansa, oletettiin, että poika on sellaisessa työssä, että pystyy elättämään vanhempansa hautaan saakka. Nidal kävi koulunsa sääntillisesti, ja sai aivan parhaita arvosanoja. Hän valmistui ylioppilaaksi ja jatkoi Alexandrian Yliopistossa elektroniikan linjalla. Jo silloin hän sai tuttavvia arabeista. Jotkut vanhemmat opiskelijat harrastivat Internetissä tietojen vaihtoa, ja juttelivat IRC-kanavilla. Koska Nidal oli fiksu poika, hän edistyi opinnoissaan nopeasti, ja herätti huomiota vanhemmissa opiskelijoissa. Eräs länsimainen opiskelija, jolla oli tuttavuuksia Ranskassa, otti yhteyttä Nidaliin, ja ehdotti, että kun hän saisi lopputyön tehtyä, niin hän muuttaisi Ranskaan ja Pariisiin Sorbonnen Yliopistoon jatkamaan tutkimuksia. Nidal, jolla ei ollut paljoa varoja, ihmetteli, kuinka hän voisi tulla toimeen Pariisissa, kun hän tuskin eli halvan maineen Alexandriassa opintostipendeillä. Tuo länsimainen opiskelija, Marcus, sanoi, että hän kuuluu järjestöön, joka antaa joka kuukauden alussa stipendin, jolla elää varsin hyvin. Hän sanoi, että jos Nidal päättäisi liittyä järjestön nuoriso-osastoon, niin hän järjestäisi stipendit Sorbonnen Yliopistoon Pariisiin. Nidal opiskelisi Tulevaisuuden talouden osastolla. Koska Nidal oli Palestiinasta, niin hän saisi pian uusia tuttavvia. Nidal valitti, että hänen on elätettävä vanhempansa pienestä stipendistä. Tuttava sanoi, että hän voi opastaa Nidalin sellaisten ihmisten luokse, jotka päättävät stipendeistä, koska ne tulevat pääsääntöisesti yrityksiltä, valtion laitoksilta ja Järjestöiltä. Tuttava takasi, että nokkelana opiskelijana Nidal pääsisi nopeasti piireihin. Erityisesti tulevaisuuden tutkimus oli nyt pinnalla. Maailman kehitys oli viime vuosina ollut heikkoa, ja tarvittaisiin kahden tutkinnon suorittaneita nuoria, joilla olisi näkemyksiä sekä teollisuudesta, että taloudesta. Painotettiin, että nuoret ratkaisisivat tulevaisuuden ongelmat. Niinpä Nidal päätti, että keväällä, kun hänellä olisi lopputyö tehtynä ja Alexandrian paperit valmiina, hän muuttaisi Pariisiin.

Tuttava neuvoi häntä minne ottaa yhteyttä, ja mitä sanoa Järjestön kysymyksiin. Hän totesi, että hänestä ei olisi enempää apua. Hän lähetti tarvittavat linkit Nidalin sähköpostiin ja kehotti häntä laittamaan linkit tarkasti talteen. Hän sanoi vielä, että Nidalilla olisi loistava tulevaisuus edessään. Nidal ihmetteli, mistä tuo tuttava tiesi hänen tulevaisuudestaan. Tuttava oli joskus pilan päiten sanonut, että kurkista peiliin. Nidal piti ulkonäköään tavallisena palestiinalaisena, eikä sen kummempana.

3. Päättötyö valmistuu

Nidal teki päättötyönsä lyhyen kantaman viestinnästä ja erikoisesti sovellettuna verkkoon. Hän joutui rakentamaan itse laitteet, koska niitä ei saanut ostaa kaupallisilta markkinoilta. Joskus hän uppoutui viestintään niin, että saattoi tehdä työtä pitkälle yöhön. Näin hän varhensi valmistumistaan, ja sai päättötyön valmiiksi jo maaliskuussa, ja koska hänelle ei jäänyt enää mitään tekemistä, hän aloitti keskustelut netissä saamiensa linkkien perusteella. Ensimmäinen linkki johti AFC-järjestön kyselysivulle, ja siinä kysyttiin monen moista, muun muassa opinnoista, urheilusta ja kotielämästä, ja suhteista muihin ihmisiin. Lopuksi sivulla oli vapaa kohta johon sai kuvata elämäntilannetta, ja suhteita muihin ihmisiin. Nidal kirjoitti, että ”Joudun elättämään vanhemmat, jotka eivät enää kyetse työhön. Hänen isänsä oli halvaantunut syksyllä, ja koska Palestiinassa ei ollut vielääkään sosiaaliturvaa, oli vanhimman pojan elätettävä vanhempansa. Hän kuvasi miten tiukalla hän eli, koska joutui lähettämään USD 100 kuukaudessa vanhemmilleen.

– Toivon, että pääsisin samalla töihin ja Yliopistoon.

Alexandrian Yliopisto oli antanut suosituksen Sorbonneen hänen toivomuksestaan ja hän kertoi, että hän tarvitsisi viisumin, ja rahaa, jotta hän pääsisi alkuun keväällä Pariisissa. Hän olisi tutorina vielä kesäkuun alkuun, mutta sitten hän voisi muuttaa Pariisiin.” Vastaus tuli vuorokaudessa. Hänelle perustettaisiin pankkitili Pariisiin ja viisumi tulisi heti, kun hän täyttäisi ja allekirjoittaisi sähköisesti lomakkeen, joka tulisi parissa päivässä. Valokuvan hän lähetti sähköpostilla. Vastaus tuli kolmessa päivässä. Hänelle myönnettiin pysyvä viisumi, ja AFC-järjestö kertoi, että hänellä on tili Paris-Lyonne pankissa jossa oli nyt \$ 1000. Hän voisi käyttää tiliä haluamallaan tavalla jo nyt, vaikka Sorbonne oli vasta saanut hakemuksen. Hän sai kuriirilähetyksenä luottokortin, MasterCardiin ja kännykän joka oli Nokian uusinta mallia. Siihen oli ohjelmoitu SIM-kortin salasana joka oli pakkauksessa ja suositus, että hän lataa ensin akun täyteen ennen käyttöä, vaihtaa salasanan ja soittaa latauksen jälkeen puhelimessa

olevaan numeroon. Hänen ei pitäisi olla huolissaan, sillä Järjestö puolsi Nidalin hakemusta Yliopistoon. Silloin opiskelupaikka on varma. Hän olisi syleillyt tuota tuttavaa, mutta hän oli jo poistunut tältä keväältä Yhdysvaltoihin. Hänellä oli stipendi Harvardiin, joten hän viettäisi kesän Kampuksella. Samalla hän loisi lisää verkkoa, mutta mihin, sitä hän ei kertonut. Nidal oli hieman yksinäinen Marcuksen lähdettyä, Mutta nyt hän voisi lähettää isälle USD 150 ja kertoa, että hän muuttaa Pariisiin Sorbonnen Yliopistoon, jossa on oikea kampus. Nyt hän uskalsi jo taata perheelleen suuremman avun.

Keväällä huhtikuussa hän sai sähköpostia, että hänen olisi katseltava ympärilleen, ja seulottava sieltä AFC:lle arabi kirjanpitäjä, joka olisi nokkela matematiikassa. Menetelmä olisi sama, kuin häneen kohdistettiin. Nyt lähetettäisiin, vain yksi sähköposti, jossa olisi linkki ja muuten Nidal toimisi kuten tuo tuttava, joka lähti Amerikkaan, toimi häntä kohtaan. Nidal ei saanut mahdollisuutta kysyä, että oliko tämä sitä verkottumista, sillä hänen oli määrä ottaa yhteyttä AFC:een vasta Pariisissa. Muuten oli ehdoton kielto ottaa yhteyttä AFC:hen millään konstilla. Sallittua oli vain tuo yksi puhelu. Tämä oli ehto, että hän on mukana järjestössä. Ja totta kai hän totteli. Hänelle avautui niin huikeat näkymät tulevaisuudessa, että millään ei ollut vertaa. Paikka kuuluisassa Yliopistossa, ja samalla työpaikka joka tarjosi palkkaa. Tosin Järjestö piti tätä muodollista rahasummaa vain stipendinä, mutta Nidalin mielestä tämä oli jo palkkaa. Summa oli niin suuri, että Egyptissä sitä ei olisi saanut järkevällä tavalla tuhlattua kuukaudessa. Pariisin hintataso oli kuitenkin toinen, joten Nidal odotti kiihkeästi kesäkuuta, ja siirtymistään Pariisiin. Kevät kului muita opiskelijoita neuvoessa, ja eipä aikaakaan, kun toukokuu oli lopussa ja tutorin työ lopussa. Hänellä oli Alexandrian Yliopiston paperit, ja niin hän meni matkatoimistoon, ja tilasi lipun ja paikan turistiluokassa Kairosta Pariisiin. Kairoon hän menisi bussilla. Hän sai 1.6.2006 aamulennolle liput Pariisiin. Enää päivä, ja hän olisi paikassa, johon hän ei unelmissakaan ollut luullut pääsevänsä. Keskiviikko toukokuun 31. päivä kului nopeasti loppuun, ja hän kävi hyvästelemässä tuttuja. Aamulla olisi aikainen herätys, sillä bussi lähtisi puolen seitsemän aikaan ja olisi lentokentällä yhdeksältä.

Sitten buukkaus koneeseen, ja piti mennä portille odottamaan koneen lähtöä. Hän pani matkatavaroihin suuremman laukun, ja mukaan matkustamoon hän vei pienen laukun jossa oli kämmenmikro ja puhelin jonka hän oli juuri saanut. Kone oli Egypt Air vuoro EA 305 Pariisiin ja sen lähtö kuulutettiin normaaliin aikaan. Turvatarkastukset olivat tiukat, mutta useinkaan ei löytynyt, kuin linkkuveitsi tai sukkapuikot. Nidalia jännitti vähän, sillä hän ei ollut lentänyt aiemmin. Hän sai ikkunapaikan koneen siiven kohdalta ja siinä hän seurasi nousussa Boeing 767 siiven muodon muuttumista, kun noustiin ylemmäs. Puolen tunnin lennon jälkeen tuli ruoka, ja kysyttiin ruokajuomaa. Nidal otti tietysti vettä, aivan kuten kotona oli määrätty. Koraani ei sallinut mitään alkoholipitoisia juomia. Nidal oli vieraantunut jonkin verran arabien tavoista, sillä Alexandrian Yliopistossa oli paljon ulkomaalaisia opiskelijoita joiden tavat tahtoivat tarttua arabeihinkin. Kone lensi 10600 metrin korkeudessa ja Alppien korkeimmat huiput näkyivät pilviverhon läpi. Etelä-Euroopassa näytti olevan matalapaine. Kun päästiin Ranskan ilmatilaan, sää selkeni, ja Nidal näki ensi kerran uuden kotimaansa kamaran. Hän ei vielä tiennyt, että oppisi ranskaa alkuperäisten tavoin ja muuttaisi pysyvän olinpaikan Pariisiin. Nyt oli tärkeää selvittää Charles De Gaullen lentokentältä hotelliin. Hotelli oli pieni kotihotelli Mouling Rouge aivan kuuluisan teatterin lähellä. Illalla hänen oli määrä saada vieraita. Sen verran sähköposti kertoi lipun ja palkan lisäksi. Hän oli jättänyt palkan toistaiseksi muuten koskematta paitsi mitä hän oli lähettänyt kotiin. Egyptissä tuli toimeen pienellä määrällä puntia jotka sai Yliopiston opintorahana. Hän oli siirtymässä nyt Länteen, ja muunlaisiin tapoihin. Hän mietiskeli tulevaisuutta, ja imeskeli karamellia jonka lentoemännät olivat jakaneet. Karamellin imeskely auttoi siihen, että korvat eivät mene lukkoon koneen laskeutuessa.

4. Pariisissa ensi kertaa

Vihdoin oltiin Charles De Gaullella. Sieltä oli matkaa Pariisiin noin 15 km joten oli mentävä joko bussilla, junalla tai taksilla. Nidal valitsi junan. Niitä meni näin päivällä joka 15. minuutti Pariisin keskustaan. Sieltä oli lyhyt matka hotelli Mouling Rougeen. Hän oli puolen päivän jälkeen Pariisin keskustassa, ja päätti syödä vielä jotain, ennen kuin menisi hotelliin. Hotellissa saisi sitten, illallisen ja seuraavasta aamusta ei vielä ollut tietoa. Illallisen keskeytti kahden nuoren miehen vierailu. He antoivat ohjeita arabiaksi huomista varten. Aamiaisen saisi tietysti hotellista, mutta sitten oli otettava yhteys Järjestöön. Hänellä oli mukanaan kämmenmikro ja yhteys Internetiin egyptiläisen palvelun kautta. Ensi töikseen hänen olisi hankittava Pariisista Domain. Hän oli jo katsoa verkosta palveluita mutta sähköposti keskeytti sen. AFC lähetti neuvoja. Siinä oli uusi yhteys Pariisissa osoitteineen, ja kehotus tulla klo. 10:00 Järjestöön. Ensi töikseen illalla hän otti yhteyden uuteen Domainiin. Puhelu oli kallis, mutta muutakaan keinoa ei ollut. Hän joka oli tutkinut lähiverkkoja ja tehnyt lopputyönsäkin niistä oli nyt lankaverkon armoilla. Ensi töikseen hän kaivoi osoitteen ja kartan netistä. Uusi Domain toimi WLAN-yhteydellä. Aamun paikka näytti olevan Caree de Lyon'n rautatieaseman tuntumassa. Se oli sopivasti aamukävelymatkan varrella. Hän sai illallisen Hotellin pienessä ja idyllisessä ruokailuhuoneessa. Sitten hän lähti selaamaan nettiä. Kuten arvata saattoi, AFC-Järjestöstä ei ollut jälkeäkään. Ei puhelimia, ei kotisivua, ei mitään. Järjestö oli salaperäinen. Siksi hän ei katsonut enempää, vaan kuunteli The Voice of the Palestine viimeiset uutiset. Lähi-Idässä oli ollut viime aikoina rauhallisempaa, koska Israelin hallitus oli vaihtunut, ja pääministeri oli maltilliselta puolelta. Palestiinan valtio koostui vieläkin monista sirpaleista ja Jerusalem oli jakamatta, mutta olot olivat kohentuneet. Harmi, että Nidalin isä oli sairastunut. Tätä ennen hän oli ansainnut roponsa Israelilaisen rekan kuljettajana, mutta alaraajojen halvaus vei häneltä työn. Näin koko perheen tulot olivat Nidalin varassa. Nidal mietti, että millaista palvelua häneltä odotettaisiin, kun Järjestö oli noin avokätinen. Hän arveli, että Järjestö oli varannut hänelle jo huoneen ja hyvät olosuhteet. Olisipa asunto lähellä Sorbonnen Yliopistoa. Hän katseli

kämmenmikrolla Pariisin karttaa ja kuvitteli, että missä hän asuisi seuraavat
vuodet. Hän sammutti koneen ja kävi ajoissa nukkumaan.

5. Töihin

Aamulla hän heräsi seitsemän aikaan rannekellon piipitykseen ja päätti hankkia paremman herättimen. Sitten hän muisti, että hänellä oli uusin Nokialainen, jossa oli herätys. Hotellin aamiainen oli maittava ja runsas, ja niin oli laskukin. Hän kirjasi itsensä ulos luottokortilla, ja lähti kävelemään kohti ensimmäistä varsinaista työnantajaansa vetäen suurta matkalaukkua pyörillä, ja kantaen pienenpää. Hän kertasi vielä mielessään reitin, ja meni kartan muistikuvien mukaan. Hän laski talojen numeroita, ja havaitsi, että joissakin taloissa ei ollut numeroa, mutta sarja jatkui numeroimattoman talon jälkeen tasaisena. Mutta osoite Mont Martre 32 B oli numeroimatta, ja portti oli selvästi 32 B. Hän meni sisäpihalle, ja löysi pienen hieman kärsineen kilven Organisation, ja painonapin sen vierestä ja kaiuttimen. Hän painoi nappia, ja kaiutin räsähti.

- Tunnuksenne, keskus kysyi?

Eihän hänellä ollut sellaista, joten hän sanoi nimensä.

- Täällä Nidal Al Sayaaf, tulen kutsusta.

Meni hetkinen, ja sitten naisääni sanoi, että ovi aukeaa summerin soidessa. Summeri soi, ja niin Nidal oli Järjestön päämajassa, vaikka ei vielä tiennytäkään sitä. Hän kapusi portaat toiseen kerrokseen ja löysi sieltä jälleen oven, ja summerin mutta ei kaiutinta. Hän painoi nappia ja summeri soi merkiksi, että ovi aukesi. Hän aukaisi oven ja tuli hyvin moderniin vastaanottoon.

- Ystävällinen nainen tiskiltä kertoi, että johtajan aikataulu oli noin 15 minuuttia myöhässä ja ohjasi hänet sivuhuoneeseen jossa oli lehtiä ja pari tietokonetta Internet-yhteyksineen. Nidal syventyi Pariisin karttaan päätteellä, ja otti selvää paikasta jossa hän oli, tosin sivua ei voinut näyttää. Sitten hän haki kartan

uudelleen ja paikallisti siitä Yliopiston. Sen pidemmälle hän ei ehtinyt, kun tuli sihteerin kutsu johtajan luo.

Sihteeri ohjasi hänet johtajan huoneen ovelle ja Nidal koputti oveen. Oven pielessä ei ollut nappia eikä kulkuvaloja kuten yleensä. Hän kuuli vaimean sisään kutsun, ja avasi raskaan oven. Ovessa oli 10 mm lyijylevy ja sisäpuolinen äänen vaimennus. Oven sisäpintaa peitti napitettu punainen nahka. Ovi lokahti Nidalin takana, kun sihteeri sulki oven. Huoneessa oli pitkin seiniä lasitettuja kirjakaappeja, ja perällä suuri tamminen kirjoituspöytä, jonka takaa nousi harmaahapsinen mies toivottamaan tervetulleeksi uuden jäsenen kädestä pitäen.

- Johtaja esitteli itsensä: olen Pariisin konttorin päällikkö, ja lempinimeltäni Carlos.

Hän tiesi Nidalista myös kaiken olennaisen. Hän pahoitteli, että Nidalin isä oli sairastunut, ja kyseli:

- Olisiko toivoa, että isä toipuisi?
- Nidal sanoi, että hän ei ollut käynyt kotona sitten neljään vuoteen vaan oli kirjeysteydessä joten hänen oli vaikea sanoa miten hyvin isä voisi toipua. Äidin kirjeiden mukaan isällä olisi toipumiseen edellytyksiä, jos hän pääsisi oikeaan hoitoon palestiinalaisen sairaalan asemesta. Siellä ei ollut hermospesialisteja, jotka olisivat voineet auttaa selkäsairauksissa. Isän halvaus oli alkanut vai vihkaa auton ratissa. Eräänä päivänä hän ei vain enää voinut nousta rattiin, vaan joutui turvautumaan taksiin, ja ajamaan takaisin lähimpään sairaalaan.

Johtaja oli tyytyväinen selostukseen, ja nyökytteli päätään.

- Johtaja pohti, että milloin Järjestöllä olisi asiaa Gazaan, ja voisiko Järjestö ottaa hyvän toivotuksen eleenä Nidalin isän

Pariisiin hoitoon. Hän ei kuitenkaan valanut toiveita, nyökytteli päätään vain siksi, että ymmärsi tuskan.

Sitten Johtaja pääsi itse asiaan.

- Johtaja sanoi, että Nidal oli ehkä vielä hämmästynyt kohtelusta, mutta kaikki johtui siitä, että AFC tarvitsi lyhyen kantaman radiotietoutta, ja Nidal oli nuorimpia lukeneita tältä alalta. Kun tämä ongelma olisi selvitetty, niin Sorbonnen opinnoilla olisi varmaan käyttöä Järjestölle. Johtaja kertoi, että hän oli aina halunnut lukea Kauppatieteitä, mutta maailma vei tekniikan pariin. Ei sekään mennyt hukkaan, olihan hänellä asemansa, mutta rahoituksesta ja tilinpidosta hän ei tajunnut mitään. Piti vain luottaa ekonomisteihin. Sen vuoksi hän oli suunnitellut nuoren miehen uraa vähän selän takana. Hän sanoi, että Nidal saa edelleen USD 1000 stipendin kuukaudessa, ja sen lisäksi hän sai MasterCard-luottokortin, jossa on nyt rajattu käyttöoikeus. Hän täsmensi, että tuo ei tarkoittanut sitä, että Nidal menisi heti kuluttamaan, vaan että kohtuulliset kulut hyväksyttäisiin. Kortin limitiksi asetettaisiin aluksi USD 10.000 kuukaudessa, ja katsotaan, että se riittää. Sitten kun hän pääsisi Yliopistosta mahdollisimman pian, ja saisi loppututkinnon valmiiksi, niin kortin käytön yläraja poistuisi.
- Mutta Järjestökin vaatisi häneltä silloin enemmän. Toivon mukaan hän pääsisi 25-vuotiaana kenttätööhön.

Vieläkään Johtaja ei paljastanut, mitä Järjestö teki. Se voisi paljastua vasta sitten, kun Nidal olisi valmis kenttätööhön. Nidal epäili, että toiminta voisi liittyä jotenkin vakoiluun, sillä kuka muu tarvitsisi LAN-laitteita ilman verkkoa. Laitteita oli kehitelty, mutta Blue Tooth oli osoittautunut liian avoimeksi vakoiluun, ja siksi siis kai Järjestö haki uutta voimaa ja uusia kehitelmiä. Nidalille alkoi hieman selvitä mistä oli kysymys. Ehkä Sorbonne oli peitetarina, jolla hänet saatiin Pariisiin. Hän kysyi, että milloin

hänen pitäisi ilmoittautua Yliopistoon, mutta Johtaja huitaisi kädellä, että kai joskus syksyllä, kun opinahjon ovet jälleen aukenivat.

Sitten Johtaja mietti, mitä hänen pitäisi kertoa seuraavaksi.

- Johtaja muisti että työhuoneesta ja olosuhteista ei ollut vielä puhuttu mitään, mutta hän oli varannut neljä tuntia pelkästään Nidalille tänään, ja seuraavaksi katsottaisiin sopiva työhuone.
- Johtaja sanoi sihteerille ohimennen, että hän on varattu kello kahteen saakka. Häntä ei saanut häiritä.

Nidalille tämä oli jotakin uutta. "Ei saanut häiritä" oli uusi termi. He olisivat voineet puhua ranskaa, mutta Johtaja oli valinnut kieleksi englannin. Nidal meni Johtajan perässä rakennuksessa peremmälle, ja sieltä löytyi pieni hissi, noin neljän henkilön kokoinen. Hissin portit olivat avointa haitarimallia ja muutenkin näki, että hissi oli vanha. He menivät neljänteen kerrokseen, ja kerroksia oli ainakin seitsemän.

- Johtaja kertoi, että neljäs kerros oli aloittelijoiden kerros, ja että Järjestö ei suvainnut väen liikettä kerrosten välillä. Jokaisella oli tarvitsemansa apu omassa kerroksessa, joten ei tarvinnut liikkua muuten, kun päivällä ruokaillessa ja aamulla ja illalla töistä kulkiessa.

Päästiin neljänteen kerrokseen, ja sielläkin oli lukittu ovi ja summeri jota Johtajankin piti painaa. Sihteerä tuli avaamaan.

- Hän toivotti tervetulleeksi uuden jäsenen ranskan kielellä.

Nyt Nidal pääsi loistamaan, sillä hän osasi oikeat vuorosanat, ja aivan kuin vahingossa Johtajakin puhui ranskaa.

- Johtaja selitti, että jokaisen oven pielessä oli kyltti jossa oli numero. Nyt vapaana oli 4011. Siitä oli vanha työntekijä lähtenyt eläkkeelle. Johtaja sanoi, että tässä ammatissa jäätiin harvoin eläkkeelle. Useimmiten pikemminkin auton tai junan alle. Silti hän toivoi pitkää ikää Nidalille.

Johtaja kierrätti Nidalin ympäri neljännen kerroksen, ja enimmäkseen työntekijät olivat siinä alle kolmenkymmenen. Eräs tuttava tuli vastaan käytävällä. Se sama tuttava joka oli houkutellut hänet tähän työhön. Tervehdyttiin, mutta Marcus sanoi, että jutella voidaan myöhemminkin. Niin Johtaja vei hänet tutustumaan henkilöihin huone huoneelta, mutta moni oli matkoilla tai jo kesälomalla.

- Johtaja kertoi, että Nidal tapaisi varmaan kesän mittaan kaikki, jotka olivat siinä kerroksessa, ja viimeistään syksyllä, kun opinnot alkavat tulevat kaikki töihin. Jokaisella oli oma ohjelma, joka hyödytti Järjestöä.

Viimein tultiin huoneen 4011 luokse.

- Johtaja sanoi, että tämä on sinun huoneesi. Sisustus on hieman vanhanaikainen, mutta se johtuu eläkkeelle jääneen agentin mausta.

Silloin Nidalille valkeni eräs asia. Johtajan suusta oli tahtomattaan päässyt sana agentti. Se selvitti kaiken. Miksi AFC oli niin salainen. Miksi sisäänkäynti oli pihan puolella, ja vain pieni emalikyltti kertoi, että paikassa majasi Järjestö. Miksi Marcus oli niin varovainen, ja kertoi matkustavansa Yhdysvaltoihin Harwardiin jatko-opinnoille. Voihan olla, että Marcus on vain kesän täällä töissä ja menee sitten Harwardiin, mutta tuntui, että mikään ei pitänyt täsmälleen paikkaansa. Jos kyseessä olisi ollut CIA, niin hän olisi ymmärtänyt kaiken, mutta AFC oli hänelle tuntematon Järjestö. No, sekin selviäisi aikanaan.

Johtaja lupasi, että Nidal saa sisustaa huoneen ihan niin kuin haluaa.

Tässä vaiheessa Nidalille oli tärkeintä, että oli työpaikka minne tulla ja mistä lähteä, kun kello on viisi. Kellokortteja ei ollut ja jokainen vastasi oman alansa kehityksestä. Nidalin vastuulle tuli lyhyen kantaman radioverkot, ja hänelle tultaisiin valikoimaan kaksi apuria. Sitä varten oli työhönotto, mutta koska hänen suosituksensa oli Sorbonneen, niin hän pääsi sisään ilman psykologisia testejä. Alexandriassa häntä oli seurattu jo kolme vuotta, ja nyt työssään hän oli täyden seurannan alainen. Johtajalta loppui aika, ja hän kehotti kerroksen sihteeria esittelemään ruokailumahdollisuuksia ja hoitamaan loput muodollisuudet kuntoon.

Sihteerä oli viehättävä irlantilainen, ja hän puhui murtaen ranskaa. Mennessään läheiseen viehättävään katukahvilaan pariskunta sopi, että puhutaan englantia, koska Nidalkin osasi sitä paremmin. Kahvilasta löytyi kevyt lounasvaihtoehto ja he molemat ottivat sen kanssa lasin valkoviiniä. Lounas oli syöty ja Nidal herrasmiehenä maksoi laskun. Hän oli vaihtanut hotellissa USD 500 Euroiksi.

Sihteerä ja Nidal menivät takaisin toimistoon, ja sihteerinkin piti antaa tunnus, ennen kuin he pääsivät sisään. Sihteerä selitti, että jokaisen huoneen numero toimii tunnuksena, ja vuorossa oleva sihteerä tunnisti kulkijan äänen. Niinpä vastaisuudessa Nidal pääsi sisään sanomalla sisäpuhelimeen 4011 Nidal tietysti ranskaksi.

Sitten mentiin katsomaan välineitä, joita hän tarvitsi. Ensin oli luottokortti, Nidal oli painanut mieleensä tunnusluvun, ja kortin numeron. Sitten oli lista niistä tarvikkeista, joita hänen luultiin tarvitsevan. Hän sai pitää listan, ja poistaa tai lisätä siihen mitä halusi, lista vietäisiin hankintaan ja parin päivän päästä hänellä oli tarvitsemansa tavarat. Sihteerä toivoi saavansa listan huomiseksi. Tavoitteena oli, että kesän mentyä olisi niin hyvä vakoilupuhelin, että se ei paljastuisi vihollisen ollessa samoissa puuhissa viereisessä huoneessa.

6. Uusia henkilöitä ja työtovereita

Nidal tapasi avustajansa seuraavana päivänä. Toinen oli Ville Sandskog Ruotsista ja toinen oli Abdul Vahid Al Mohammed ja hän tuli Libanonista. Ville ja Abdul olivat tulleet kolme päivää sitten Pariisiin ja Nidalin lailla esitelty Järjestön henkilöille. Hekin saivat huoneen neljännessä kerroksessa, mutta heidän oli tyytyminen yhteiseen huoneeseen. Huone oli 4010 eli viereinen huone Nidalille. Sinä päivänä ei tehty vielä töitä, vaan kun sihteeri oli esitellyt kaikki paikat ja kertonut talon tavoista, oli aika lähteä etsimään asuntoa. Kuten Nidal arvelikin, oli hänelle varattu kaksio noin puolentoista kilometrin päästä töistä. Sihteeri opasti hänet perille ja antoi avaimet. Asunto oli kalustettu, ja sen omisti tietysti Järjestö. Ville ja Abdul joutuivat jakamaan vuokratulon. Nidalin ei tarvinnut maksaa vuokraa, koska hänellä oli AFC:n luottokortti. Rahan pyöritys oli siis turhaa. Sihteeri kertoi, että lähistöllä oli kauppa, katukahvila ja ravintola. Jos Nidal kaipasi suurempaa kauppaa, niin bussilla no. 302 pääsisi suurten markettien luokse. Sihteeri sanoi, että siinä on lyhykäisyydessään ohjeet.

- Jos haluat kalustaa uudelleen, niin ilmoitus vain minulle, ja vien sinut huonekaluliikkeisiin, ja voisin osallistua huonekalujen valintaan.
- Toistaiseksi kaikki on hyvin, ja katsotaan sitten, jos kyllästyn joihinkin huonekaluihin, Nidal sanoi. Asunto oli vanhahtava, mutta mukavan lämminhenkinen.
- Nidal ei halunnut kysyä, kuka oli asunut huoneistossa ennen häntä, sillä asunto oli siisti ja olohuoneen kukat toivat mukavan tuoksun huoneistoon.

Asunto oli niin tilava, että siinä sopisi asumaan myös toinen henkilö, mutta se ei ollut nyt tarpeen. Sihteeri kertoi, että edellisellä asukkaalla oli

ollut tilapäisiä suhteita, mutta hän oli pysynyt naimattomana eläkkeelle saakka.

- Ei kai Agentti 4011 ollut asunut juuri tässä asunnossa, Nidal kysyi?
- Nidal on oikeassa, sihteeri sanoi. Agentti 4011 oli nyt onnellisesti Rivieralla ja kuulemma mennyt naimisiin jonkun entisen tuttavuuden kanssa. Hän ei ollut enää kuvioissa.

7. Uusi asunto

Nidal meni sihteerin kanssa vielä töihin, ja haki laukkunsa. Sitten hän jäi asuntoon, vaikka olisi ollut vielä työaika. Ensin Nidal katsoi jääkaappiin ja pakastimeen, ja havaitsi, että molemmat olivat tyhjiä. Hän kytki sähkön molempiin. Ensi töikseen hän lähti lähikauppaan ja osti illalliselle ja aamiaiselle tarvittavat tavarat. Hän osti kaksi pulloa kivennäisvettä ja kaksi pulloa kolaa. Sitten hän valitsi ranskanleivän koska ei tiennyt, että aamuisin sai kadulta kaupustelijalta tuoretta leipää. Hän osti myös rasvaa, leikkeleitä ja hedelmiä. Tultuaan kotiin hän syventyi saamiinsa luetteloihin. Koska Johtaja oli kertonut tavoitteista, hän syventyi siihen mitä tarvitaan kunnollisen vakoilulaitteen tekemiseen. Hän pyöritti mielessään vaihtoeitoja, ja näppäili niitä kämmenmikroon. Sihteeri oli luvannut, että hänen huoneessaan on aamulla kevyt mutta tehokas PC. Nyt hän tyytyi kämmenmikroon. Se kulkisi hänen mukanaan, vaikka hän joutuisi kenttätööhön.

8. Tutkimuksen lähtökohdat

Tavoitteeksi oli asetettu, että avoimessa maastossa kantama olisi 300 metriä ja sisätiloissa 20 metriä. Vaatimuksena oli, että radion keila saatiin niin pieneksi, että se kattoi vain puhujan kurkun ja suupielet. Muualle se ei saanut säteillä. Käytettävissä oli resursseja rajattomasti. Kolmikon tavoitteena oli, että syyskuun alkuun mennessä puhelimen ja vakoilulaitteen prototyyppi olisi valmis. Taajuusalue 2,5 – 2,6 GHz oli varattu Järjestön käyttöön. Kuuntelulaitteena laite oli passiivinen komponentti ja puhelimenä aktiivinen. Jos laitteeseen saisi liitettyä vahvistimen ja paraboloidiantennin, niin se olisi satelliittipuhelin. Kokovaatimus oli rankka. Ilman lisälaitteita laitteen tuli olla peukalon kynnen kokoinen paristoineen ja lisälaitteina olivat suuntamikrofoni ja kuulokkeet tai vastaavat. Oli tutkittava mitä lisälaitteita tarvittaisiin, jotta laite olisi myös satelliittipuhelin. Vaikeinta oli kehittää antenni, joka menisi pieneen tilaan, mutta olisi avattuna tehokas. Siihen voisi soveltaa muistimetallia. AFC:lla oli agentteja joka maassa, joten laitteita ei tarvinnut kuljettaa, kuin kerran, niin laitteet olivat agenttien käytössä. Nidal oivalsi, että hän oli tekemässä itselleen laitetta, jota tarvittaisiin sitten, kun hän olisi valmistunut Sorbonnesta. Päivä oli ollut pitkä, ja niinpä hän kävi tavallista aikaisemmin nukkumaan, kun oli täydentänyt listat.

Aamulla puhelin herätti puolen seitsemän aikaan, ja hän teki aamiaista. Sitten hän lähti kävelemään töihin. Päälle hän oli valinnut eurooppalaisen tumman harmaan puvun ja mustat kengät. Hän oli ajanut partansa ja tukka kaipasi leikkausta. Hän päätti, että illalla hän menisi parturiin. Niitä oli kotikujalla enemmänkin. Pariisissa oli valinnan varaa.

Vasta kun hän sanoi rätisevään ovipuhelimeen Nidal 4011, niin hän oivalsi, että hän on AFC:n agentti numero 4011. Agentti nousi portaat toiseen kerrokseen, ja meni sihteerin pöydän ohi tervehtien ranskaksi Bonjour. Hän meni yksin hissiin, ja painoi nappia neljänteen kerrokseen. Kello oli 7:45, kun hän avasi avaimella huoneen 4011. Pöydällä odotti häntä IBM:n viimeisin versio kannettavasta ThinkPadista. Lisälaitteet,

kuten printteri ja langattomat ohjaimet olivat toisessa laatikossa. Ennen kuin hän alkoi purkaa paketteja, hän meni tervehtimään huoneeseen 4010 Villeä ja Abdulia. He olivat tulleet hieman aikaisemmin töihin, ja nyt oli aika tutustua.

- Olin Ammattikorkeakoulussa Göteborgissa, ja valmistuin sieltä parhain arvosanoin ATK-insinööriksi. Sitten olin työskennellyt vuoden Tukholman Nokialla kehityskeskuksessa, kunnes puolittu työtoveri oli kysellyt, mitä minä haluaisin tehdä isona, ja toki halusin eteenpäin. Tuttava oli lähettänyt linkin sähköpostilla, ja vastasin kysymyksiin. Kahden viikon kuluessa tuli vastaus, jossa kysyttiin, milloin voisin aloittaa Järjestön Pariisin konttorissa. Koska olin Nokialla määräaikainen työntekijä, saatoin sanoa itsensä irti koska tahansa, ja vaikka heti. Tulin junalla Tanskan ja Saksan kautta Pariisiin, ja menin siihen pieneen hotelliin yöksi. Sinne sain sähköpostissa osoitteen, minne mennä aamulla kymmenen aikaan, ja löysin osoitteen netistä. Talo oli helppo löytää, mutta portti ja sisäpiha olivat vaikeampia. Muuten aamu ja päivä olivat kuluneet samanlaisissa toiminnaissa kuin 4011:kin.
- Tapasin Villen hotellissa, ja meillä oli ilta aikaa tehdä tuttavuutta, sanoi Abdul.

He molemmat olivat ohjelmoijia, Ville oli erikoistunut Javaan ja Abdul hallitsi paremmin C++ kielen. Nidalin tuli päättää aikanaan kummalla kielellä ohjelmointi suoritettaisiin. Tuohon vakoilusiruun sisältyi mittava ohjelmointityö. Abdul oli valmistunut Beirutin Yliopistosta parhain arvosanoin ja hänen linjansa oli ohjelmointi.

- Heille molemmille oli Johtaja vannottanut tehtävän salaisuudesta ja siitä, että mitään, edes Järjestöä ei saanut mainita näiden seinien ulkopuolella. Jos joku olisi utelias, niin voisi sanoa, että on töissä

pienessä ohjelmointitalossa. Nimen saisi keksiä itse, vaikka Net Mile Service voisi olla sellainen.

Nidalille ei ollut sanottu mitään vaitiolosta, mutta hän käsitti selostuksista, että työ oli salaista. Marcus oli kertonut jo Alexandriassa, että työ tulisi olemaan salaista. Marcus oli sanonut myös, että Järjestö piti enemmän yksinäisistä poikamiehistä. Heitä oli aikanaan helpompi lähettää kentälle, kun ei ollut perhesiteitä. Jos kävisi vahinko ja agentti menetettäisiin, olisi helpompi selvittää vainaja kotimaahansa, kun ei ollut perhettä. Tiedettiin kuitenkin, että muutama agentti eli kaksoiselämää, kun heillä oli avovaimo ja jälkeläisiä. He olivat kuitenkin sopineet avovaimon kanssa, että tehtävä oli vaarallinen, ja joskus joutui olemaan komennuksella jopa vuoden.

Nidal, Abdul ja Ville olivat sitä mieltä, että eivät mene naimisiin. Nidalilla oli jo lupaus siitä, että kun Yliopisto olisi suoritettu, niin hän pääsisi kentälle koulutuksen jälkeen. Järjestö oli sitä mieltä, että Nidalin oli helppo soluttautua arabimaailmaan. Hän tarvitsisi vain agenttikoulutuksen. Hänellä oli kekseliäisyyttä ja elektroniikan koulutus ja käytännön kokemusta, sekä kielitaitoa. Hänessä oli oikeaa agentin ainesta. Ainoa haitta oli Nidalin vanhemmat. Siitä ongelmasta selvittiin kuitenkin rahalla. Nidal oli esimiehensä luvalla suurentanut summan kuukaudessa USD 200 summaan. Summa siirrettiin ensin Sveitsistä Beirut National Bankiin luotettavalle pankkitilille, ja sieltä kuriiri vei rahat eri perheille. Monella perheellä Palestiinassa oli lapsia ulkomailla, ja rahan toi perheelle normaalisti kuriiri. Nidalin vanhemmat olivat kiitollisia avustuksesta, mutta isä Mustafä kyseli, että mistä tuo raha tuli ? Nidalin oli selostettava puhelimesta, että työstä.

Ensimmäisenä varsinaisena työpäivänä ei saatu paljoa aikaan, vain karkeita suunnitelmia. Agentti 4011 purki tietokoneen pakkauksesta ja totesi, että näin pientä värilaseria hän ei ollut nähnyt aiemmin. Myös PC oli mieluisan kevyt ja pieni.

Nidalin, Abdulin ja Villen päivä meni siinä, että saatiin aikaan mikroverkko. Verkko rakennettiin radioverkkona, mutta niin pienillä tehoilla, että verkko ei kuulunut rakennuksen ulkopuolelle. Pariisikin oli täynnä vieraiden valtioiden agentteja ja siksi Järjestö piti matalaa profiilia. Minkään valtion salainen palvelu ei hehkuttanut olemassa olostaan. Järjestön talo oli tavallisen harmaa, ja sen erotti vain siitä, että jos nousi helikopteriin ja katseli kattoja, niin Järjestöllä oli tavallisten antennien lisäksi muutama satelliittiantenni ja puhelimen antenni joka oli suunnattu geostationäärisellä radalla liikkuvaan satelliittiin. Päivän kuluessa Abdul ja Villekin saivat uudet tietokoneet, ja poikien vanhat koneet joutivat asunnolle. Etenkin Abdul oli nörtti, sillä hän oli nuorin, ja osaamalla C++:aa hänellä oli avaimet käsissä vaikka viruksiin. Esimies Richard Ferdinand oli kova mies, ja hän sanoi, että töissä ollaan kahdeksasta viiteen ja sen jälkeen jokainen sai tehdä mitä tahtoi. Kun joskus työ jäi pahasti kesken, niin Nidal otti tietokoneen mukaan ja meni illalla kuuden maissa Abdulin ja Villen kämpille ja siellä he pohtivat vaikeimpia ongelmia.

Suosittu ohjelma oli WinSolver joka pyöri sekä Windowsissa että Linuxissa. Ohjelmoijat pitivät enemmän Linuxista ja 4011 Windowsista. Tehtävät jaettiin sen mukaan missä ohjelmistossa ne pyörivät parhaiten. WinSolver oli siinä mielessä jännä ohjelma, että jokainen verkossa oleva saattoi kertoa ongelman ja muut yrittivät ratkaista sitä. WinSolver esitti aina ratkaisun joka sai eniten ääniä. Jotenkin tuntui sille, kuin ohjelma olisi yksi henkilö mukana tiimissä ja johti sitä.

9. Bat Earin kehitys alkaa

Aluksi piti pitää yhteisiä suunnittelukokouksia hyvin usein, sillä projektityöstä ei tule mitään, jos jokainen tekee jotain vain kammiossaan. Ongelmina Bat Earissa olivat koko ja virtalähde. Tavallaan nimi oli vastaus Blue Toothille. Nidal oli äskettäin lukenut ammattilehdistä, että oli kehitetty toimiva biologinen tietokone. Kehitys oli vasta niin alussa, että DNA ja RNA muodostivat laskurin, ja koneen energia saatiin valkuaisaineen hajoamisesta solussa. Tämä tuntui utopialle, eikä Nidal ensin aikonutkaan ehdottaa, että mentäisiin Sorbonnen nimissä mukaan australialaiseen tutkimukseen. Piirisirujen koko ei ollut periaatteessa ongelma, sillä peukalon kynnelle sopi vaikka kokonainen PC pienellä välimuistilla. Sen sijaan energian käyttö oli ongelma. Ei ollut niin voimakasta patteria tai akkua, joka voisi pyörittää mikrosirua.

Ville toi esiin uuden ajatuksen, että käytettäisiin kuulakärkikynää, ja sen nuppia hyväksi. Vaippaan voisi sijoittaa suunta-antennin ja lyhentämällä mustepatruunaa saisi tilaa metallihydridiakuille. Kynä toimisi ihan normaalisti, eikä ulospäin näkyisi mitään epätavallista. Nostamalla pidikkeestä ja työntämällä sitä nuppia kohti saatiin suunta-antenni käyttöön kynän kärjen puolella vaipassa. Langaton Bat Ear saatiin toimimaan korvaan kiinnitetystä kuulokkeesta. Näin saataisiin vakoilulaite, joka sisätiloissa kuuli selvästi kahden huoneiston seinien läpi ja vapaassa maastossa kuten puistossa se kantaisi 500 m matkan. Se antaisi vakoilulle huimia näkymiä.

Mutta valitettavasti tämä kaikki oli vielä kehittämättä. Nidal suostui siihen, että Ville ryhtyisi kehittämään pajan poikien kanssa mikropiirejä, jotka sopisivat kynän sisään. Paristoina voitaisiin käyttää tavallisia kelloihin tarkoitettuja LR-44 paristoja. Panemalla 1,5 voltin paristoja neljä peräkkäin saatiin 6 V jännite, joka riittäisi prosessoriin, ja korvakuuloke voisi olla tavallinen huonokuuloisten laite varustettuna 2,5 GHz vastaanottimella ja muuntimella, joka muuttaisi äänen kuultavaan muotoon.

- Suunnitelma kuulosti toimivalta, Nidal sanoi, mutta hän ei halunnut jäädä yhden kortin varaan.

10. Biotietokone

Nidal mietti pitkään iltaisin, että miten hän esittäisi asian esimiehelleen Richard Ferdinandille, joka oli jo siinä viisissäkymmenissä, ja varoi oikeata jalkaansa. Hän oli saanut konttorirotan viran urheasta suorituksesta, jota hän ei suostunut koskaan kertomaan. Vain Johtaja tiesi tarinan. Nidal otti eräänä päivänä kesällä lehden ja pienimmän mikrosirun mukaansa, ja kolkutti Richardin ovea.

- Sisään, kuului römeä ääni.
- Nidal aloitti selostamalla, että Bat Earin kehittämissä oli edistytty ja Villen idea kynästä, joka toimisi sensorina ja lähettimenä oli toimiva, kunhan päästäisiin tosi toimeen. Langaton vastaanotto oli vastatulessa, koska paristot ja kaiutin veivät liian paljon tilaa.
- Olisi vakuutettava asiakkaat siitä, että mukava kaveri olisi kuulovammainen. Se olisi vaikeaa, koska nuoret miehet eivät yleensä käytä kuulolaitteita. Sitten hän meni itse asiaan. Hän selosti laajasti solun rakennetta ja tumaa. Siellä olivat perimä ja sen kopio. Australialaiset tiedemiehet olivat saaneet DNA:n solut värähtelemään halutulla tavalla, ja värähtely toi energiaa valkuaisaineesta. Solu oli kuin pieni tietokone. Sitä paitsi rakenne olisi energiaomavarainen, kunhan se oli elävässä solussa.

Artikkeli totesi, että oltiin vielä kaukana toimivasta biologisesta tietokoneesta, mutta projekti jatkoi työskentelyään Melbournen Yliopistossa.

Edelleen Nidal esitti, että hän vaihtaisi Sorbonnessa Teoreettisen elektroniikan laitokselle ja ottaisi yhteyttä Australiaan tiedeyhteistyön merkeissä. Hänellä olisi tuoda rahoitus projektiin, ja tärkeä käyttötarkoitus

olisi jo selvillä. Peitetarinana projekti voitaisiin naamioda uuden kuulolaitteen rakentamiseksi. Puhuessaan Nidal keksi jo kymmeniä käyttökohteita, mutta piti ne vielä omana tietonaan. Richard otti tarinan todesta, ja sanoi, että tiede on ihmeellistä. Hän ehdotti, että varattaisiin tunti Johtajan aikaa, ja esiteltäisiin projektin väliraportti.

Sihteeri kertoi, että johtajan aikataulussa oli tunti tilaa ensi viikon keskiviikkona puoli kaksi.

- Nidalin ilme kirkastui, ja hän sanoi, että hänellä oli hyvää aikaa valmistella projektin väliraportti.

Nidal meni ilmoittamaan Villelle ja Abdulille, että olisi muutama päivä aikaa laatia väliraportti. Johtaja oli kiinnostunut projektin etenemisestä, ja halusi tutustua maanantaina illalla väliraporttiin ja neuvottelu olisi keskiviikkona iltapäivällä.

- Raportista tulisi kaksiosainen siten, että ensimmäinen osa koostuisi normaalin elektroniikan laitteista ja niiden suunnittelun ongelmista, ja toinen osa olisi tieteistarina biologisesta tietokoneesta ja vahvistimesta, Nidal sanoi. Hän pyytäisi valtuuksia käynnistää biologinen ohjelma sillä, että hän vaihtaisi Yliopisto-opiskelut Teoreettiseen soveltavaan elektroniikkaan. Silloin Yliopistosta olisi todellista apua. Yhteydet Australiaan hoituisivat sitä kautta sujuvammin, kuin että AFC ottaisi yhteyttä, koska kukaan muu, paitsi järjestössä oleva ei tunne tuota lyhennettä. Yliopistokin tietää vain Järjestöstä joka on Presidentin alainen ja menee edelle Salaisen palvelun. Sen sijaan Sorbonnen Yliopistolla on hyvä maine, ja mahdollisuus päästä mukaan projektiin. Kun rahoitus olisi turvattu, niin mikään ei estäisi saamasta australialaisten tietoja. Heille kerrottaisiin Sorbonnen Yliopiston kiinnostuksesta uuteen tieteelliseen tutkimukseen. Nidal oli kiinnostunut saamaan välittäjän roolin Yliopiston puolesta.

Muutaman päivän jälkeen ryhmä kokoontui viimeistelemään raporttiaan. Abdul ja Ville olivat saaneet kasaan 20 sivua josta suurin osa oli selitystä siitä, miksi korvakuuloke oli ongelma.

Nidal selitti kolmella sivulla uutta keksintöä, ja maalaili kuvia siitä, miten kuuntelu suoritettaisiin vaikka sokeain keppiin, tai kynään piilotetulla anturilla, ja miten korvaan leikkauksella sijoitettu implantti vahvisti äänen käyttäen korvan kuuloluita, vasaraa ja alasinta sekä värekarvoja. Hän oli nähnyt artikkelin tiedelehdessä, jossa selostettiin implantin leikkaamista, jolloin saatiin osittainen kuulo.

He jättivät raporttinsa maanantaina sihteerille, ja sihteeri vei raportit välittömästi Johtajan pöydälle. Johtaja oli kokouksessa, ja tulisi käymään työpaikalla viideltä. Hän ehdosi tutustua raportteihin ennen keskiviikon tapaamista.

11. Sorbonneen

Maanantaina 5.6. Nidal otti yhteyttä Sorbonnen Yliopiston Fysikaaliseen tiedekuntaan, ja kyseli mahdollisuutta vaihtaa Talouden linjan siten, että hän suorittaisi pääaineenaan teoreettisen soveltavan elektroniikan kurssit, ja auskultoisi aiheesta "Teoria solujen soveltuvuudesta binaarilaskentaan" ja lyhyenä aineenaan Elektroniikan kaupalliset sovellutukset. Kieliksi tohtorin tutkintoa varten hän valitsisi Ranskan ja Saksan. Englannista hänellä oli jo kandin paperit Alexandriasta. Hän sopi Dekaanin kanssa, että hän suorittaisi pääsyutukinnon verkon avulla valvottuna. Dekaanin nimitti valvojaksi Richard Ferdinandin. Koe olisi heinäkuun puolessa välissä ja Richard kuittaisi kokeen sähköisellä avaimella.

12. Väliraportti

Keskiviikon tapaaminen Johtajan kanssa venyi tunnista puoleentoista. Kaikki kolme projektin jäsentä olivat läsnä, ja myös Richard, vaikka hän ei ymmärtänytkään täysin, mistä oli puhe. Johtaja kannusti Villeä ja Abdulia jatkamaan tutkimuksia pienemmän vahvistimen löytämiseksi, mutta sanoi sitten, että hän haluaa jutella Nidalin kanssa vielä kahden puoli tuntia. Kun muut olivat poistuneet, olivat Nidal ja Carlos kahteensa. Carlos katsoi ensin Nidalia vakavasti puoli minuuttia sanomatta mitään, ja sitten räjähti nauramaan. Vai solusta tietokone, hän nauroi. Mutta Australian Melbournen Yliopiston artikkeli sanoi toista. Olisi mahdollista kehittää kemiallisesti laskuri, joka osaisi laskea ensin nolasta 255 saakka. Ja elektroninen laskukone Eniac teki sen jo viisikymmenluvulla.

- Minusta oltiin vähän liian nopeaan junaan hyppäämässä, Carlos sanoi, mutta hän ymmärsi sen, että kehitys kehittyi. Hän sanoi, että jos Melbourne oli tehnyt perustutkimusta noin pitkälle, niin oli mahdollisuus, että molekyylikuuloke olisi mahdollisuuksien rajoissa, mutta että suuntamikrofoni ja vahvistin olisivat biologisia, siihen hän ei uskonut.

Mutta Carlos oli maailman mies ja tajusi, että tulevaisuudessa asiat olisivat toisin. Kun valjastettaisiin biologia ja elektroniikka, niin voisi syntyä jotain aivan uutta. Carlos näytti vihreää valoa biologian yritykselle.

Villelle ja Abdulille hän oli sanonut, että koettakaa kehittää pienempiä komponentteja ja mahdollistaa vahvistin ihmisen korvakäytävään.

Nyt kun Carlos ja Nidal olivat kahden, halusi Carlos tietää, kuinka paljon Sorbonne oli perillä asioista.

- Olen keskustellut Teknisen tiedekunnan Dekaanin kanssa, ja sopinut, että suorittaisin Teknisen tiedekunnan sisäänpääsykokeet valvotusti heinäkuussa, Nidal selosti. Sitten

ottaisin lyhyeksi aineeksi Kauppatieteet ja pitkäksi aineeksi Teoreettisen soveltavan elektroniikan. Näin pääsisin kiinni juuri siihen tutkimukseen johon AFC tähtäsi.

Nidalin mielestä kannatti panostaa tulevaisuuteen, mutta nykyisyyttäkään ei sopisi unohtaa. Biologia oli kuitenkin niin kaukana tulevaisuudessa, että siihen kannattaisi panostaa jonkin verran. Siksi hänen mielestään ei sopisi unohtaa tutkimusta korvalle asetettavan kaiuttimen ja biologisen kaiuttimen välillä. Nidal oli vakaasti sitä mieltä, että kuuden – kymmenen vuoden sisään tulisivat biologiset mikrokaiuttimet muotiin ja lääkärit saisivat suuren boomin leikata stereokaiuttimia ihmisten korviin. Siinä vaiheessa AFC olisi jo toisissa sfääreissä. Bat Ear olisi arkipäivää biologisesti, ja ainoastaan ongelma olisi antennissa ja käyttäjissä. Siviilissä toki sovellutukset olisivat vain musiikin kuuntelua varten. Samalla avautuisi myös lääketieteellisiä näkymiä, kuten puolikuurojen auttaminen.

- Biologisesta tietokoneesta ei uskallettu vielä puhua, sanoi Nidal, mutta biologinen laskuri oli totta jo tänään. Ja koska solu saatiin laskemaan, niin kutkuttavan lähellä oli aika jolloin useamman solun DNA vietäisiin rengastietokoneiksi ja molekyylit suorittaisivat laskentatyön. Ongelmana on vielä tiedonsiirto molekyylistä Screenille, Mutta Melbournesta saattaisi löytyä ratkaisu jo tähänkin ongelmaan. Koska tiedemiehet olivat varmoja, että solut laskivat, niin heillä täytyi olla varmuus siitä miten tiedon saa ulos solusta. AFC:llä ei vielä ollut aavistustakaan moisesta биологиasta.

Tämän juttutuokion päätteeksi Carlos naurahti ja sanoi, että Marcus oli tehnyt hyvää työtä valitessaan 4011:n AFC:n leipiin. Parhaillaan Marcus oli Harvardissa etsimässä kirjanpitäjää AFC:lle.

- Carlos tuli ja löi käden Nidalin olkapäälle ja sanoi, että teitä kultamunia oli harvassa, mutta onneksi on Marcus joka seuloo

jyvät akanoista. Juttutuokio venyi puoleen toista tuntiin, mutta viivästys oli marginaalinen.

Carlos pyrki pitämään aikataulun, mutta joillakin kerroilla oli todella uutta kuultavaa, joka kiinnosti ja siksi neuvottelut venyivät. Sihteerien tehtäväksi jäi Johtajan ajankäytön seuranta, ja ilmoittaminen minne mennä tänään. Mene sinä poika Sorbonneen ja vaikka MIT:n, sillä tällaisia kultamunia syntyy ani harvoin, hän totesi. Järjestö kustantaa muutaman onnellisen koulutukseen, sillä agenteista poistuu osa joko vakoilun tai kuoleman takia, ja uusia henkilöitä otetaan vain sen verran, että rivit täytyvät. Vanha 4011 oli pitkään ensin Beirutissa ja sitten palestiinalaisalueella ja Israelin tankki katkaisi hänen jalkansa monesta kohtaa, niin että vaikka sisäiset raudat tukevatkin, niin hän varoo tuota jalkaansa. Järjestöllä oli sääntö, että kentälle ei lähetetä, kuin terveitä poikamiehiä.

13. Johtajan kiireet ja Yliopisto

Nyt Johtajalla oli kiire jo seuraavaan kokoukseen, joten hän taputti Nidalia olalle ja sanoi, että jatka samaan tahtiin.

- Saat täydet valtuudet hoitaa Bio projektia australialaisten kanssa, jos he hyväksyvät Sorbonnen mukaan.

Vielä samalla viikolla Nidal kävi keskustelemassa henkilökohtaisesti Dekaanin kanssa, ja sopi ajan jolloin hän suorittaisi sisäänpääsykokeen. Elektroniikkaa lukeneelle, ja soveltaneelle kokeen pitäisi olla helppo. Hän sai kuulla uutisen kokeen suorituksen hyväksynnästä valvojalta, jonka Richard toi oikein paperilla. Nyt Nidal oli jo tavallaan kaksoisagentti. Sorbonne tiesi kyllä hankkeesta ja siitä, että Nidal olisi hankkeen vetäjä ja rahoittaja. Yliopiston Kansleri tiesi rahan lähteen, mutta ei saanut kertoa sitä muille, eikä varsinkaan Rehtorille. Rehtori ei suosinut tuntemattomia rahoituskanavia ja niinpä Kanslerin oli kerrottava, että rahoitus tuli Valtion ylimmältä taholta, ja että rahojen käyttö oli uskottu Nidalille, josta tehtäisiin projektin vetäjä. Hänellä oli tili josta voi nostaa kaiken projektin tarvitseman rahan. Valtio oli lupautunut miljoonabisnekseen. Valtio rahoitti ensi metrit, mutta kun biologinen tietokone oli valmis, se täytyisi kaupallistaa Euroopan alueella, ja Australiassa, mutta muihin maihin vienti oli kiellettyä.

Nyt kun muodollisuudet oli täytetty, niin Nidal kävi Sorbonnessa ilmoittautumassa, ja maksoi pankkiin ensimmäisen lukukausimaksun. Hän sai sähköpostissa tiedon, että hän olisi vapaa tulemaan opiskelemaan koska tahansa. Hän kävisi syyskuun ensimmäisellä viikolla tiedustelemassa professoreilta, paljonko hän voisi korvata peruskurssin arvosanoista Alexandrian Yliopistossa saaduilla arvosanoilla. Hän sai kokoon 40 opintoviikkoa jotka hän oli jo suorittanut. Hän kävi laitoksella, ja sai kurseja käsittelevän kirjan ja luettelon niistä kirjoista, joiden perusteella tutkinnot suoritettaisiin. Yliopisto suosi etätyötä ja ennen, kun Sorbonne sai yhteyden Melbourneen ja oikeaan henkilöön, hän ehti suorittaa jo kaksi

kurssia. Pakollisia luentoja olivat kielet ja Teoreettisen elektroniikan kurssit. Muista kursseista hän selviäisi etätöinä lukemalla kirjat ja pyytämällä Richardia valvojaksi. Näin täyttyisi 120 opintoviikon kurssit, ja päättötö, joka tulisi biologisen tietokoneen kehitystyöstä, piti olla helppo. Tästä aiheesta voisi tehdä vaikka väitöskirjan. Sen hän jättäisi muille, sillä hänelle riittää lisensiaatin tutkinto. Mainetta hän ei saisi tietokoneen kehityksestä, sillä kunnia kuului Melbournen Yliopistolle, joka oli keksinyt idean alun perin. Silti ollaan kaukana biotietokoneesta, kun solu oli saatu laskemaan.

14. Metro

Kesällä työmatka oli helppo kävellä, mutta syksyllä ja talvella tulisi sateita, ja oli keksittävä uusi kulkutapa. Töissä työtoverit katselivat Pariisin karttaa ja syntyi idea, että vain yhdellä vaihdolla metrolla pääsi melkein ovelta ovelle. Metro oli siinä mielessä mukava kulkuväline, että kun kerran maksoi lipun, niin sai matkata kuivin jaloin niin kauan kuin halusi. Muilla, paitsi Nidalilla oli kaksi vaihtoa.

15. Kotielämää

Nidal tuli kotiin puolen kuuden aikaan käytyään kaupassa. Hän purki ostokset jääkaappiin ja pakasteeseen, ja alkoi laittaa itselleen päivällistä. Päivällisen hautuessa hän otti esiin uuden kännykkänsä, ja valitsi linjan Palestiinaan. Äiti vastasi. Vaihdettiin kuulumisia.

- Äiti kyseli uteliaana, miltä Pariisissa näyttää näin syksyllä.
- Nidal selosti sen minkä tiesi, mutta hän sanoi, että vielä ei ollut aikaa käydä keskustassa, mutta kunhan tulisi viikonloppuna vapaata, niin hän menisi keskustaan katselemaan nähtävyyksiä. Töissä oli näin alkuun kiirettä, että hän ei ehtinyt mennä edes Riemukaarelle katsomaan kuuluisien sotatantereiden nimiä. Nidal kysyi, että miten isä voi.
- Äiti selosti, että isä oli paikallisessa sairaalassa, mutta sairaalalla ei ollut edes röntgeniä jotta olisi voitu kuvata selkä, ja nähdä mistä kipu tuli, ja miksi alaraajat olivat halvaantuneet.
- Nidal sanoi, että hän tiedustelee mahdollisuutta hoitaa isä kuntoon Pariisilaisessa sairaalassa.
- Äiti sanoi jo, että puhelu tulee kalliiksi, mutta Nidal totesi, että työnantaja sen maksaa. Nidal totesi vielä, että hän tekee kaikkensa, että isä saadaan hoitoon Pariisiin. Sitten sanottiin hyvää yötä, ja Nidalin ruoka oli valmista.

Syötyään Nidal alkoi katsella tarkemmin asuntoaan. Huonekalut olivat vanhoja ja nuhruisia, Seuraavalla viikolla hän ehdottaisi sihteereille, että kalusto pantaisiin uusiksi. Lattia oli vanhaa parkettia ja menettelisi. Seinien tapetit olivat ehjät eikä huoneissa ollut tupakoitu. Siispä maanantaina hän ehdottaisi sihteerille, että mentäisiin kalusteliikkeeseen. Hän otti mittoja valmiiksi, ja taltioi asunnon pohjapiirroksen kämmentietokoneeseen.

Liikkeet olivat auki arkisin ilta yhdeksään, joten työn jälkeen olisi aikaa shoppailuun. Hän tutki vielä eri liikkeiden mainoksia netissä, ja sai valikoitua sopivat liikkeet joissa he kävisivät.

16. Arkista aherrusta

Viikonloppu meni nopeasti ja tuli taas arki ja arjen työt. Ville ja Abdul olivat vertailleet toistensa ohjelmointityötä ja tulleet siihen tulokseen, että antennivahvistin kannatti ohjelmoida C++:lla, koska sen käännös oli pienempi kooltaan, kun Javan. He olettivat, että korvan kuulokkeessa oli tilaa suuremmalle sirulle, joten sen voisi ohjelmoida Javalla. Oli selvää, että poikien perinteinen malli valmistuisi ensin, koska biologisen tietokoneen ensimmäinen sovellus saataisiin vasta myöhäissyksyllä valmiiksi. Sen ohjelmointi saattaisi vaatia kokonaan uuden kielen, ja kuuroille tai huonokuuloisille tarkoitettu implantti oli ehdottomasti liian suuri. Olisi suunniteltava kokonaan uusi vahvistin ja muunnin joka laskisi taajuuden siirtonopeudesta kuulotaajuudelle. Tämän muuntimen anturin tuli pystyä keskustelemaan joko kuuloluiden kanssa, tai suoraan värekarvojen kanssa. Etuna tässä olisi, että kukaan muu ei pystyisi kuulemaan siepattuja ääniä. Bioprojektin käynnistämiseksi olisi kiire, sillä muutkin tutkimuslaitokset saattaisivat alkaa kehitystyön biokoneiden tuottamiseksi.

- Nidal soittikin heti aamusta Yliopistolle, ja tiedusteli miten yhteydenotot olivat menneet ja missä vaiheessa hän voisi astua kuvaan.
- Dekaanin kertoi, että Melbournen Yliopisto oli hyvin kiinnostunut yhteistyöstä, kun kuuli, että saisi ulkopuolista rahoitusta. He kutsuivat projektin vetäjän Yliopistolta ja rahoittajan edustajan käymään pian Melbournessa ja keskustelemaan rahoituksesta ja tietovaihdosta. Melbourne halusi tutkimustietoa vastikkeeksi siitä, että se antaa käyttää patenttihakemusten suojaamaa menetelmää.
- Järjestö ostaisi ensi tilassa liput Melbourneen, ja pyysi että Dekaanin valitsisi tutkijan, joka tulisi osallistumaan projektiin, Nidal sanoi. Hän huomautti, että rahoitus edellytti, että projekti

pysyisi salaisena siltä osin, kun se kosketti Järjestön osuutta tutkimuksesta ja tuloksista.

Tämän enempää hänellä ei ollut lupaa sanoa. Lentoliput saatiin seuraavaksi torstaiksi Pariisista Bankokin ja Singaporen kautta Melbourneen. Dekaanin soitti ja sanoi, että tutkimustyötä tulisi Yliopiston puolelta johtamaan René Pierre Croussand, ja hän lähtisi toisena mukaan Melbourneen. Kummallakaan heistä ei ollut lentokokemusta pitkiltä lennoilta, joten matkasta tulisi ikimuistoinen.

Nidal sai seurakseen nuoren sihteerin neljännestä kerroksesta huonekaluostoksille. He ostivat koko kaksion kalusteet. Liike lupasi toimittaa kalustot kahden viikon kuluttua ja viedä vanhat kalusteet pois kierrätykseen samaan hintaan. Sinä aikana Nidal ehdosi käydä Australiassa. Kauppa takasi henkilökohtaiset huonekalut kahdessa viikossa, ja tämä riitti Nidalille ja sihteerille.

Nidal olisi pois torstaista viikon. Sovittiin kelloaika klo. 18:00 maanantaina kahden viikon päästä. Huonekaluliike lupasi maksuaikaa kaksi viikkoa toimituksesta. Nidal lupasi, että Työnantaja maksaisi laskun.

- Kehitystyö jatkui tiistaina ja Ville kävi juttusilla ja kyseli miten kilpaileva projekti menee.
- Vasta viikon kuluttua saisi selvää missä pisteessä projekti on, ja siitä saattaisi kestää vielä vuosia, ennen kuin nuo utopistiset haaveet biotietokoneesta olisivat totta, Nidal sanoi.

Oli totta, että tiedemiehet havittelivat todellisen tietokoneen korvaajaa, mutta tämä heidän projektinsa olisi salainen ja huomattavasti helpompi toteuttaa, kuin kokonainen tietokone bionäyttöineen. Salassa tihkuneiden tietojen mukaan Melbourne tähtäsi kymmenen vuoden päähän, jolloin biotietokone olisi asennettavissa ihmisen kehoon. Se käyttäisi energianaan ihmisen omia proteiineja ja näyttö tulisi vasempaan silmään

läpinäkyvänä niin, että silmä voisi havaita samalla myös ympäristön. Audio tulisi molempiin korviin niin, että se ei häiritsisi ulkoisia ääniä. Tulostus oli ongelma, johon Sorbonnella olisi valmis ratkaisu Java-muodossa.

- Edellä esitetty oli supersalaista tietoa, enkä haluaisi, että tieto leviää, muuten päitä putoaa, Nidal sanoi.

Nidal oli vakavissaan. Torstaista viikko näyttäisi kannattaako heidän panostaa biotietokoneeseen vai vanhanaikaiseen tekniikkaan. Siksi hän sanoi Villelle, että jatkatte perinteisen ratkaisun luomista ihan niin kuin ennenkin, ja unohda mitä äsken kerroin. Perinteinen tuote olisi taatusti valmis ennen, kuin biotietokone.

- Pientäkää muistin määrää, sillä tuota vakoilukonetta ei ollut tarkoitettu puhelinvastaajaksi. Kehittäkää antenniratkaisua niin, että se sopii kuulakärkikynän vaippaan. Nopeuttakaa Bat Ear siirron baudeja. Sen pitää olla nopeampi, kuin Blue Tooth. 1 MB/s olisi toivottava raja. Silloin ei olisi katkoja tiedon siirrossa.
- Muistakaa kuitenkin kehitystyössä, että ihmisen kuuloalue on 150 – 20.000 Hz jos sitäkään joten mihinkään ultramoderniin ratkaisuun ei ollut varaa.

Näine evästyksineen Ville palasi työhuoneeseensa. Hän mietti mitä sanoa Abdulille, joka oli parhaillaan lounastauolla. Abdul oli keksinyt, että parin kadun päässä oli Kebab-kioski ja hän suosi sitä, koska ruoka oli lähellä Abdulin kotiruokaa.

17. Matka Melbourneen

Torstaina iltapäivällä Nidal ja René valmistautuivat matkaan. Kone lähtisi vasta klo. 21:00 ja olisi Singaporessa aamulla. Siellä he joutuisivat vaihtamaan konetta joten matkatoimisto oli ajoittanut koneen vaihdon kahdeksi tunniksi. Nopeampiakin reittejä oli, mutta koska osaston sihteeri oli kertonut, että henkilöt olivat ensikertalaisia, niin valittiin väljemmät vaihdot. Molemmilla herroilla oli matkalaukut valmiina ja Nidal kutsui Renén kylään Järjestöön, ennen kuin lähdettäisiin. Nidal odotti iltapäivällä neljän aikaan Renétä kylään, ja oli toisen kerroksen sihteerin luona, kun vieras tuli. René oli nokkela iästään huolimatta. René oli yli neljäkymmenen, mutta silti vielä vilkas tutkija. Hänellä oli onni olla nuoren Dekaanin johdettavana. Sillä tavalla dynaamisuus säilyi Yliopistossa. Renéen tultua he kertoivat matkan lentokentät, ja Nidalilla oli printti jokaisesta lentokentästä jonka he kohtaisivat. Meno olisi helppoa, kunhan aamulla pitäisi vaihtaa konetta Lufthansasta Australian Air Lines Groupiin. Yhtiön tunnuksena oli Etelän risti. Paluu olisi monimutkaisempi, Ensin Melbournesta Kapkaupunkiin, ja sieltä pitkä harppaus Frankfurtiin ja sieltä kotiin Pariisiin.

Miehet menivät taksilla Charles De Gaullen lentoasemalle, ja kesti tovin, ennen kuin Nidal huomasi, mille satelliitille heidän oli mentävä. Liput tarkastettiin heti tuloaulassa, ja matkatavarat piti jättää liukuhihnalle. Kullakin lentoyhtiöillä oli oma tiskinsä, ja niin he menivät Lufthansan tiskille.

- Virkailija kysyi, että buukataanko molemmat suoraan Melbourneen
- Nidal sanoi, että kyllä.

Turvataarkastukset olivat tiukat ja henkilöt tutkittiin käsimetallinpaljastimin. Kummallakaan heistä ei ollut kiellettyjä aineita joten he pääsivät liukukuljetinta pitkin satelliittiin. Satelliitissa oli pieni

kahvio, ja kun aikaa oli vielä puolitoista tuntia, niin molemmat ottivat capucinon maidolla. Lentomatkustajan ainainen riesa oli odottaminen, mutta tästä eivät René ja Nidal vielä tienneet mitään. Heille oli myös tuntematonta Launchit joita oli joka yhtiöllä suuremmissa paikoissa. Paluumatkalla kertyi kokemusta ja kenties Launchitkin selviäisivät.

Pariisista Bankokiin oli päivälliseksi tarjolla kanaa tai porsasta ja ruokajuomat. René oli käytävän puolella joten hän tilasi. Molemmille kanaa ja oluet. Nidal ei ollut koskaan juonut olutta, mutta kaverin suositteluksena sen oli mentävä. Sitä paitsi jos Nidal aikoisi astua suuren 4011 saappaisiin, niin kaiken ruuan olisi kelvattava, ja sama koskisi myös juotavaa. Agentti ei paljastaisi edes kotimaataan valikoimalla ruuat sen perusteella. Asiakas olisi aina oikeassa, vaikka joutuisikin tapetuksi puolen tunnin kuluttua. No, nämä olivat vasta Nidalin kuvitelmia. Lukemalla vanhoja kansioita huoneessaan, hän oli tullut siihen tulokseen, että hän olisi seuraava Agentti 4011, ja että hän haluaisi koulutusta kriittisiin tilanteisiin. Mietteissään hän kuuli, että seuraava välilasku olisi Bangkokissa, ja että koneesta ei tarvitsisi poistua. Niinpä René ja Nidal nuokkuivat rinnakkain penkissä vaikka moni poistui koneesta tullakseen takaisin. Ihmiset kävivät ostoksilla.

Puolen tunnin kuluttua kuulutettiin että LH-7528 jatkaisi matkaansa Singaporeen ja kaikkia matkustajia pyydettiin astumaan koneeseen.

Meni tovi, ja matka jatkui. Kentän mukaan oli jo aamuyö, ja kaikki meni hyvin. Singaporeen oli varattu puolitoista tuntia koneen vaihtoaikaa sillä siellä olisi vaihdettava termianaalia. Etelän risti eli Australian Air Lines lähtisi terminaali kakkoselta. Nyt oli syytä tarkkailla matkatavaroita sillä vaikka virkailija oli sanonut Pariisissa, että matkatavarat menisivät suoraan Melbourneen, niin Nidal ei uskonut sitä, vaan jäi Renén kanssa odottamaan matkatavaroita. Ja kas, sieltähän tulivat molemmat laukut ihan viimeisinä. Miehet kaappasivat laukut matkaan ja siirtyivät ulkokautta terminaali kakkoseen. Siellä he bukkasivat Australian Air Linesiin ja jättivät laukut hihnalle kuljetettavaksi. Kohde oli Melbourne. Virkailija ihmetteli, että vaikka laukuissa luki selvästi, että MEL niin ne lykättiin ulos

Lufthansan koneesta miltei vailla osoitetta. Kone lähtisi tunnin kuluttua, joten heille jäi aikaa ostoksille. He kiersivät hyllyjen välissä, ja Nidal osti Singaporen ja Melbournen kartat. René osti pullon viskiä ja kuusi purkkia olutta. Viinivalikoimissa ei ollut ranskalaisen hyväksymiä viinejä.

Sitten mentiin portille odottamaan koneen lähtöä. 15 minuuttia ennen lähtöä kuulutettiin, että matkustajat portille, ja samalla avautui portti portaisiin. He antoivat boarding passit ja saivat paikan numeroa osoittavat kortit. Koska turistiluokka oli täysi, niin he pääsivät liikemiesten luokkaan. Penkit olivat leveät ja jalkatilaa oli runsaasti. Tarjoilu oli hyvää ja palvelu toimi moitteettomasti. Tässäkin koneessa meni viisi tuntia ja oli ilta, kun he tulivat koleaan Melbourneen. Talvi oli tulossa eteläiselle pallonpuoliskolle. He ajoivat taksilla hotelliin, ja neuvottelu alkaisi lauantaina. Sunnuntaina oli vapaata, ja maanantaina Yliopisto demostroisi solujen laskentakyvyn. Se nähtiin pyyhkäisyelektronimikroskoopilla. Sunnuntaina Nidal ja René katselivat nähtävyyksiä. Syödäkin täytyi ja he menivät puolen päivän jälkeen ravintolaan syömään. Nidal otti juomaksi Coca Colaa ja René otti annoksen australialaista punaviiniä. Nidal söi broilerin rintaa ja René söi naudanlihapihvin valkosipulivoilla.

Aikaero vaivasi vielä, ja sen vuoksi ei ollut mahdollista soittaa kotiin. René kaipasi lapsiaan. Hän päätti ostaa tuliaisit paluumatkalla. Nidalkin osti palatessa maskotin kotiin.

Maanantaina tuli neuvotteluun mukaan Melbournen Yliopistosta Rehtori ja neuvottelu oli virallinen.

- Rehtori kertoi, montako työntekijää puuhasi uuden laskurin parissa, ja kuinka paljon heillä oli laitteita sidottuna tutkimukseen. Sitten hän kysyi varovasti, että mihin tarkoitukseen Järjestö olisi käyttämässä äärimmäisen pientä laskuria.

- Oli tarkoitus kehittää soluista vahvistin, Nidal vastasi. Sen tarkemmin hän ei kommentoinut kysymystä.
- Miten Sorbonne ja Järjestö halusivat osallistua projektiin, Rehtori kysyi.
- Olemme miettineet maksaa kahden tutkijan palkat, päivärahat ja laitehankinnat, joita täytyi ostaa, että saatiin vahvistin aikaan, Nidal vastasi. Hän sanoi, että biologinen vahvistin voisi auttaa huonokuuloisia ja kuuroja. Olisi mahdollista kytkeä solut antamaan impulsseja värekarvoille tai jopa suoraan hermorataan.

Hän ei puhunut mitään antennista ja salakuuntelulaiteesta. Se jäisi Sorbonnen ja Järjestön välille. Nidal toivoi, että voitaisiin harjoittaa tutkijavaihtoa, ja siirtää näin teknologiaa Sorbonnen Yliopistoon. Tiistaina laadittiin yhteinen pöytäkirja keskusteluista, ja siihen tuli liite A joka oli salainen. Rehtori oli tyytyväinen tarjoukseen, ja hyväksyi rahoituksen.

Tiistai-iltaan mennessä olivat asiat sovittu, ja paluulento oli keskiviikkoamuna. Pariisissa oltiin torstai-iltana noin kuuden aikaan. Nidal ehdotti, että mennään taksilla Pariisiin. Molemmat pääsivät kotiovelle. Muutaman päivän kuluttua tulisi uusi kalusto Nidalille.

18. Raportointi

Perjantaina kumpikin matkaaaja kirjoitti matkaraportin ja Nidal tapasi Johtajan. He kävivät kahden tunnin keskustelun aiheesta.

- Uskon biologisen vahvistimen, Nidal sanoi. Pelkästä vahvistimesta voisi tulla kuulovammaisten apuväline.
- Pöytäkirjan pykälässä neljä oli maininta siitä, että kaikki oikeudet siviili- ja lääketieteelliseen liittyvistä koneista ja laitteista olisivat Melbournen Yliopiston omaisuutta. Yliopisto oli myynyt Lisenssin Sorbonnelle kahden tutkijan vuoden palkasta ja laitteiden ostosta mitkä liittyivät tutkimukseen. Pöytäkirjan liite A oli salainen ja Nidal pyysi, että Johtaja tallettaisi liitteen kassakaappiin. Sitä tarvittaisiin, mikäli Lisenssin soveltamisessa olisi ongelmia. Nidal selosti demonstraation, jossa nähtiin DNA ketjut mikroskoopilla, ja kun käsky laskea kaksi lukua yhteen annettiin tietokoneen näppäimistöllä niin havaittiin, että molekyylit asettuivat toiseen asentoon, ja solusta tullut viesti näkyi digitaalisella näytöllä.

René esitti Dekaanille Yliopistolla matkaraportin, jossa osana oli Yliopistojen välinen tutkijavaihto.

- Kaikki kulut maksaa Järjestö. Salaisessa liitteessä oli maininta patentoinnista hän sanoi, ja myöhemmin tulevan hyödyn jakamisesta. René sanoi vielä Dekaanille, että oli tarkoitus nimetä tutkijavaihtoon kaksi tutkijaa Soveltavan elektroniikan laitokselta, ja heillä olisi mahdollisuus kirjoittaa väitöskirja vaihtovuoden aikana. Sovittiin, että pannaan ilmoitus pääilmoitustaululle, ja Dekaan haastattelee kaikki halukkaat tutkijat.

Viikossa oli ilmaantunut viisi halukasta ja Dekaanin saattoi haastatella halukkaat. Viisikosta erottautui heti kaksi nuorta tutkijaa, joiden paperit olivat kiitettävät ja kielitaito oli kohdallaan. Nämä kaksi valittiin tutkijavaihtoon, ja ilmoitettiin Melbourneen. Melbournesta oli löytynyt tutkijapariskunta, joka sai parhaat suositukset. Molemmat osasivat ranskaa, ja mies oli tutkinut nimenomaan solubiologiaa. Mukaansa he saivat kopiot DNA-tutkimuksesta, ja pöytäkirjan julkisen osan. Heidän vaihtonsa suoritettiin kahden viikon päästä, ja Johtajan sihteeri tilasi lentoliput. Kaikki kustannukset katettiin palkkoineen ja päivärahoineen. Neljän nuoren tutkijan päämäärä oli tehdä sovellus, joka toimisi vahvistimena ja voitaisiin kytkeä kuulohermoon. Kynä-anturin antennin ja signaalin siirto pidettiin salassa tutkijoilta.

20. Kaupunkielämää

Nidal sai uudet kalusteet määräaikaan mennessä, ja hänen täytyi kiittää sihteerin makua näissä asioissa. Kalusteet muodostivat oivan kokonaisuuden, eikä missään ollut valittamista. Miehet kantoivat kalusteet sisään, ja purkivat ne pahvipakkauksista. Sitten jokaisessa huoneessa katsottiin, että oli oikeat kalusteet, ja että ne soveltuivat käyttöön. Keittiössä koettiin yllätys, kun uuden pöydän ja tuolien rinnalla oli vanha hella, jääkaappi ja pakastekaappi oli vanhaa mallia, ja puuttui mikroaaltouuni sekä astianpesukone. Seuraavana päivänä Nidal kävi sihteerin kanssa sähköliikkeessä, ja osti uuden hellan, pesukoneen, jääkaapin ja pakastimen sekä mikroaaltouunin. Tavarat luvattiin toimittaa seuraavana päivänä klo. 18:00. Nidal muisti lähteä töistä puolen viiden aikaan, ja käveli kotiin. Tasan klo. 18:00 soi ovisummeri, ja kaksi miestä alkoi kantaa ensin vanhoja koneita ulos autoon, ja sitten tuotiin ja kytkettiin uudet koneet. Vanhempi tuojista neuvoi, miten minkin koneen käyttö voisi alkaa. Kannatti lämmittää uuni täysillä puoli tuntia ja mikroon piti panna vesilasi jota lämmitettäisiin kolme minuuttia täydellä teholla. Pakastin ja jääkaappi piti pyyhkiä kostealla pyyhkeellä.

Nidalille jäi viikonloput aikaa tutustua Pariisiin, ja sen nähtävyyksiin. Hän käveli Champs Elyseen päästä päähän, ja tutustui Riemukaareen. Hänellä oli digitaalikamera, ja hän otti kuvia Pariisin nähtävyyksistä. Joka ilta hän purki kameran kuvat kämmenmikroon, ja katseli mikä otos olisi paras. Eiffel-torni yövalaistuksessaan oli hänestä kaikkein komein kuva. Hän kävi seuraavana lauantaina valokuvaamossa pyytämässä suurkopiota Eiffel-tornin kuvasta. Hän antoi kuvan olla kamerassa, ja purki sen sieltä valokuvaamon koneeseen. Kuvaamon omistaja lupasi tehdä 25 x 35 cm kopion kiillotettuna ja taustapahvilla seuraavaksi maanantaiksi. Hän olisi myynyt myös kehykset, mutta Nidal sanoi, että tehdään mieluummin valkoiset 5 mm reunukset. Taustapahviin piti laittaa kiinnike josta kuva ripustettaisiin seinälle. Sovittiin, että koska kuvaan tulee erikoisuuksia, niin liike tekee kuvan valmiiksi tiistaiksi. Liike olisi avoinna klo. 21:00 saakka. Nidal lupasi tulla lunastamaan kuvan tiistai-iltana.

Eräänä lauantaina Nidal sitten päätti kiivetä Eiffel-torniin. Hänellä oli kamera mukana, ja hän toivoi hyvää ilmaa, jotta kuvista tulisi teräviä. Hän nousi hissillä ylimpään kerrokseen tasanteelle, ja kapusi vielä kerroksen verran rappusia ylös. Sieltä oli mahtava maisema yli Pariisin. Valitettavasti vain savusumu sotki hänen hienot otoksensa.

- Eräs turisti, joka oli käynyt talvella Eiffel-tornissa sanoi, että kuulas talvipäivä olisi parasta aikaa kuvata. Silloin ei olisi smogia, vaan että lämmityksen aiheuttamat kaasut nousisivat suoraan ylös.
- Nidal kiitteli neuvoista ja laskeutui hissien tasanteelle ja hissillä alas. Hän koki pettymyksenä vierailunsa Eiffel-tornissa. Vaikka olisi kuinka hyvä agentti, niin ilmoille hekään eivät voineet mitään.

Nidal ajoi bussilla Seinen rantaan ja osti kaupasta pullon punaviiniä. Hänen oli opittava länsimaisille tavoille. Koraanin luvun hän oli unohtanut jo Egyptissä, mutta mannermaiset juomatavat olivat kokematta. Hän pisti pullon olkalaukkuun joka oli muuten mainio väline, kun teki matkaa jalkaisin. Hän laskeutui puistoon Seinen rannalle ja havaitsi, että moni muukin oli keksinyt saman ajatuksen. Lähellä siltaa oli vapaa penkki, ja hän istui siihen, ja avasi pullon. Hänellä ei ollut lasia, joten hän joi pullon suusta. Korkin hän pani talteen koska ei aikonut juoda koko pullollista yhteen menoon. Aluksi viini tuntui hyvälle, ja hän siemaisi sitä kulauksen silloin tällöin. Sitten, kun viinin maku oli hävinnyt suusta, hän pani korkin kiinni, ja laittoi pullon pystyyn olkalaukkuun. Nidal mietti, että mikä nyt oli pielessä ja totesi, että hän on yksinäinen. Seura kelpaisi. Hän käveli hiljaa metroasemalle ja huomasi, että siellä oli pieni joukko Pariisin pääskyjä.

- Viinistä rohkaistuneena hän meni ja kysyi, että kuka haluaisi lähteä yksinäisen miehen mukaan.

Hänen ranskansa taipui jo aika hyvin, ja muutama pääskyistä ilmaisi halunsa. Nidal kaappasi lähimmän kainaloonsa ja sanoi, että mennään metrolla meille. He menivät lähimmälle metroasemalle ja Nidal maksoi liput. Sitten mentiin metroon ja kerran vaihdettuaan junaa he tulivat Mont Martren asemalle.

- Nidal sanoi, että tästä nouseaan ylös ja asunto olisi muutaman sadan metrin päässä. Pariisin pääskynen tunsu olonsa turvalliseksi Nidalin seurassa, ja niin he menivät asunnolle.
- Nidal sanoi, että viiniä ei ole kuin puoli pulloa, sillä hän ei ollut tottunut viiniin, ja alkoholiin yleensäkään. Nidal kysyi, että kuinka kauan tyttö halusi olla hänen vieraanaan ja laitettaisiko ruokaa?
- Tyttö mietti, ja sanoi sitten, että jos Nidalilla olisi 100 Euroa hänelle lahjaksi, niin hän voisi olla vaikka koko yön.
- Nidal kaivoi lompakon esille ja otti sieltä kaksi viisikymppistä ja antoi ne naiselle. Sitten Nidal kysyi, että pitäisikö olla lisää viiniä?
- Tyttö sanoi, että hän voi hakea koska hän tietää lähikaupat.

Niin tyttö sai 20 Euroa ja luvan käydä kaupassa. Kymmenen minuutin kuluttua tyttö tuli takaisin kantaen kahta viinipulloa ja juustosnakseja. Sillä välin Nidal oli ottanut jääkaapista pihvit ja maustanut ne. Sitten hän pani pihvit pannuun ja kattilaan kiehumaan veteen pastaa. Sitten hän kattoi pöydän kahdelle, ja haki kynttilän olohuoneesta. Pian oli ruoka valmis, ja he kävivät syömään.

- Nidal pani astiat astianpesukoneeseen ja sanoi, että hänellä on DVD filmejä, joten he voisivat katsoa jonkun elokuvan.

Tyttö, jonka nimeksi paljastui Rachel, valitsi filmin, herkän komedian rakkaudesta. Nidal pani DVD-soittimen ja TV:n päälle ja meni sohvalle Rachelin viereen. Käsi hakeutui automaattisesti tytön kaulalle, ja niin he uneksivat ikuisesta rakkaudesta. Nidal, jonka suunnitelmiin ei kuulunut naimisiin meno, piti tyttöä kiinni yhä enemmän, kun videon kohtausta edistyi. Aikanaan filmi loppui ja Nidal innostui esittelemään asuntoa. Vaikka tummat tapetin sävyt loivat oudon yksinäisen tunnelman, niin uudet kalusteet kirkastivat sitä. He olivat juoneet viinin miltei loppuun, jääkaapissa oli vielä puoli pulloa. He kieriskelivät kaksoissängyllä ja leikki muuttui todeksi. Rachel jäi lupauksensa mukaisesti koko yöksi, ja Nidal oli niin hellä, kuin vain osasi.

Sunnuntai-aamuna Nidal heräsi siihen, että Rachel koetti varovaisesti päästä pois Nidalin käden alta, mutta herätti hänet.

- Olet lähdössä, totesi Nidal ja nousi ylös. Vaatteet olivat sokin sokin lattialla, ja vielä molempien vaatteet sekaisin.
- Nidal kiitti pääskyä, ja sanoi, että joku lauantai hän tulisi samalla tavalla metroasemalle, ja kaappaisi Rachelin syliinsä. Kumpikin ymmärsi asian leikiksi, mutta Rachel jäi hieman kaipaamaan Nidalia. Hän sanoi ranskaksi näkemiin, ja pikaisiin tapaamisiin.

Ovi sulkeutui ja Rachel oli poissa.

Nidal, vaikka olikin tyydytetty, jäi kaipaamaan naisen käden kosketusta asuntoonsa. Nidal kävi vielä vaatteet päällä sohvalle nukkumaan, ja heräsi yhden aikaan iltapäivällä. Sitten hänellä oli suden nälkä ja jääkaapissa oli vain puoli pulloa punaviiniä ja leipää, juustoa ja vanukkaita. Nidal päätti syödä ulkona, ja pani kevyen puseron päälle ja meni lähimpään katukahvilaan. Hän tilasi broileripataa ja juomaksi tuopin olutta. Hän ei ollut huomannut, että hänen päätään särki.

- Kun olut tuli, niin hän pyysi tarjoilijalta, että hän saisi snapsin.
- Tarjoilija toi jääkylmää vodkaa kaksi senttilitraa ja Nidal kumosi sen heti suihinsa.

Pikku hiljaa kivistys lakkasi ja elämä palasi. Hän muisti ne kaksi pulloa punaviiniä, ja totesi, että viini ei ole muslimin juomaa. Hän sai höyryävän padan eteensä ja söi sen kaikki. Sillä nälkä lähtisi. Hän siemaili oluen loppuun ja tilasi Expresson kahvia ja osti katukaupustelijalta lehden ja syventyi siihen. Lehdessä ei ollut mitään merkittävää, joten hän laski sen viereiselle tuolille ja pyysi laskun. Lasku oli 20 Euroa, ja maksettuaan hän lähti kotiin.

Kotona odottivat tyhjät seinät ja kalsea ja kylmä koti. Hän mietti, että olisiko viisasta mennä naimisiin, mutta tuli siihen tulokseen, että vähemmän harmia koituisi siitä, että hän olisi yksinäinen ja käyttäisi silloin tällöin yleisiä naisia. Hänellä oli edelleen tähtäin agentin urassa. Hän oli vasta 25 vuotta vanha, joten jos elämä menisi normaalia rataa, niin hänellä olisi 24 vuotta aktiiviuraa jäljellä. Se edellyttäisi, että hän valmistuu tohtoriksi lähimmän vuoden sisään. Nyt oli vielä kesä, mutta ensimmäiset merkit syksystä oli jo saatu. Linnut muuttivat etelään ja sateet tulivat. Hänenkin pitäisi kulkea metrolla töihin ja Yliopistolle. Yliopisto oli ottanut käyttöön etäopetuksen, mutta tietyissä tenteissä oli käytävä, ja samalla valvomassa, mitä vaihto-oppilaat tekivät.

21. Yliopisto

Sorbonnen Yliopistolla oli hyvä maine maailmalla. Nuoret olisivat mieluiten tulleet opiskelemaan, mutta pakollinen Ranska aiheutti esteitä. Se, jolla oli vankka pohjakoulutus jo ylioppilaaksi tulon aikaan ranskan kielessä, saattoi hakea Sorbonneen. Yliopisto oli vankka ja kuuluisa opinahjo, josta olivat valmistuneet Ranskan suuret tiedemiehet ja poliitikot. Tutkijavaihto oli tärkeä elementti Yliopiston toimintaa. Sorbonnessa oli ollut tutkijoita niin Yalesta kuin Michiganista. Nyt sitten oli vuorossa Melbourne. Nidal kävi melko usein katsomassa, miten tutkijoiden työ edistyi. DNA:n laskuri oli onnistunut täydellisesti myös täällä Sorbonnessa, mutta vahvistin oli vielä kehittämättä. Teoriaa solubiologian ympärillä oli, mutta ei yhtään toimivaa laitetta. Kesä oli jo puolella, mutta mitään edistystä ei ollut saavutettu. Oli kehitetty keinotekoisia entsyymejä joilla voitiin katkaista DNA-ketju ja liittää siihen uusia elementtejä, mutta signaalin vahvistusta ei saatu aikaan. Tutkijat tunsivat elektroniikan komponentit ja niiden toiminnan, mutta biologia ei ollut niin säännönmukaista kuin elektroniikka. Lukujen operoinnissa oli edistytty, ja nyt kaksi DNA-ketjua saattoi laskea liukulukuja 50 desimaalin tarkkuudella. Mutta vahvistuksessa olivat eri lait voimassa. Soluun pitäisi liittää toinen solu joka kymmenkertaisti edellisen signaalin. Näitä soluja muutama sarjassa, niin toki ääntä alkaisi kuulua. Tarvittaisiin kuitenkin D/A muunnin joka muuntaisi äänen kuultavaan muotoon, ja lopuksi ääni oli niin vaimea, että tarvittiin vielä operaatiovahvistin. Oikeastaan projekti tarvitsi nyt hermospesialistin, joka pystyisi sanomaan, että miten kuuloäänet kulkivat hermostossa. Pariisin Yliopistollisen Keskussairaalan hermospesialisti Charles Fenadeyr lupautui pitämään Sorbonnessa luennon hermoradoista ja erityisesti kuulon hermoradoista. Siitä voisi olla hyötyä niin projektille, kuin muillekin Soveltavan elektroniikan laitoksen opiskelijoille. Nidalille luennot olivat hyvin tärkeitä. Niinpä varattiin toiseksi suurin sali Universitae luennolle, ja kutsuttiin professori luennolle 20.7.2006. Luento oli avoin kaikille, ja sali täyttyikin yli puolen välin.

Charles aloitti luennon varovasti, jotta jokaisen mielenkiinto pysyisi hereillä.

- Tämän äänen kuulee läsnä olevista kai jokainen, sanoi Charles. Sitten hänellä oli C-sävelen päästävä rauta. Sitä ei kuullut jokainen, koska äänen intensiteetti oli liian pieni.

Tästä päästiin kuuloon ja siihen miten kuulo toimii.

- Ensin on tärykalvo joka välittää kuulemansa vasaralle. Vasara takoo alasinta määrätyllä taajuudella ja värekarvat joita on noin 20 000 eri pituista reagoivat värähtelyyn. Värekarvojen päissä on hermojen päät jotka muuttavat signaalin sähköiseen muotoon. Viesti etenee valon nopeudella aivojen kuulokeskukseen, ja siellä tehdään päätös, onko viesti eli äänes turvallinen, häiritsevä, aiheuttaako se toimenpiteitä vai pakoreaktion. Aivot toimivat tässä päättelijöinä. Kuulokeskus vain antaa signaalin siitä millainen äänes on ja mitä se kokemuksesta suosittaa. Nämä suositukset ovat viitteellisiä eli isojen aivojen tehtävänä on antaa toimenpide. Onko se kädet korvien päälle, vai pako riippuu isojen aivojen ratkaisusta. Värekarva antaa siis impulssin, jonka hermoverkko välittää. Hermoverkon synopsit viestittävät toisilleen hyvin nopeasti ääneksen. Kuulohermon toimintaa on tutkittu paljon, mutta kunnollista tekokorvaa ei ole saatu aikaan. Jos olisi laite joka vaikkapa määrätyllä taajuusalueella voisi kommunikoida hermojen kanssa, niin moneen kuulovammaisen tautiin olisi ratkaisu. Viimeisessä Tiede-lehdessä oli selostus mahdollisesta implantista. Ehkä siitä tulee todellinen mullistus. Kuulovammaisuus johtuu usein vain kuuloluiden tai värekarvojen puutteista, tai tärykalvon rikkoutumisesta. Hermoradat ovat kunnossa useimmilla potilailla. Aivan viime aikoina tiedemiespiireissä on esitetty ratkaisu, jossa mikrofoni ottaa äänen vastaan, ja muuttaa sen elektrodeille sopivaksi sähköiseksi pulssiksi. Elektrodit on asetettu simpukkaan, jonka hermot viestivät tiedon eteenpäin. Mutta näitä kuulon elementtejä ei ole vielä asennettu, kuin

muutamia. Mutta tehtiin kovasti töitä, että tuo äärimmäisen vaikea leikkaus onnistuisi.

Seurasi tauko, ja tauon jälkeen sai esittää kysymyksiä. Useimmat kysyjistä liittyivät menneillään olevaan projektiin. Keskityttiin kuulohermion ominaisuuksiin, miten värekarva antaa sysäyksen kuulohermolle, ja miten viesti etenee. Erityisesti oltiin kiinnostuneita synopsista, ja signaalista, joka menee kuulohermoon.

- Johtaja esitti asian siten, että erinäisissä ammateissa oli kuulo vaarassa, ja aiheutuiko se värekarvoista vai oliko syynä hermon viallisuus, tai halvaus?
- Useinmiten kuulovamma oli joko tärykalvon tai kuuloluiden synnynnäinen vika, tai myöhemmin liian kovalla äänellä aiheutettu vika, Charles Fenadeyr vastasi. Synnynnäisiä hermostovaurioita oli vain noin 3 % tapauksista. Näihin ei ollut keksitty vielä mitään parannuskeinoa. Kuulohermo oli erilainen, kuin muut hermot, joten sitä ei voinut korvata muualta kehosta saatavin hermoin.
- Voitiinko ajatella, että kuulo olisi keinotekoisista, eli saatettu jollain laitteella aikaan ärsyke, jonka jokin liitäntä vie hermoon, Johtaja kysyi vielä. Hän vetosi siihen, että tutkimus oli kehittynyt, ja nykyään oli saatu läpimurto DNA-ketjun mahdollisuudesta laskea numeroita yhteen. Miten kuulohermion synopsi saataisiin reagoimaan ulkopuoliseen kemialliseen tai sähköiseen ärsykkeeseen? Tarvittaisiin tietää kemiallisesti, mikä aine sai aikaan esimerkiksi 5000 Hz äänksen, vai mikä jännite ja virta olisi määrätyle äänkselle?
- Tutkimusta oli tehty, mutta ei molekyyllitasolla, Charles Fenadeyr vastasi. Hän viittasi Melbournen Yliopistoon, joka oli julkaissut ensimmäiset DNA-laskimensa. Pariisissa ainut

instituutio, joka voisi pystyä selvittämään kuulohermon toiminnan oli Sorbonne, jossa juuri oltiin, ja maailman laajuisesti MIT voisi olla laitos, joka voisi selvittää kuulohermon kemian. Synopseja pidemmälle ei lääketiede mene, ennen kuin DNA-sovellutukset ovat jokapäiväistä elämää. Sieltä voisi tulla kuitenkin ratkaisu kuulo-ongelmiin.

Luento päättyi raikuviin kättentaputuksiin, vaikka syvällisin tieto jäikin saamatta. Luennon jälkeen Johtaja kutsui Charlesin ja Nidalin yksityiselle illalliselle kotiinsa. Tämä oli jotakin ennenkuulumatonta. Molemmat suostuivat, ja koska vaikutti sille, että tilaisuus oli järjestetty, niin kiinnostus oli molemminpuolinen.

22. Vierailu Carlosin kotona

Carlos asui väljästi viiden huoneen ja keittiön asunnossa, joten hänellä oli varaa laittaa yksi huone kirjastoksi. Keittiö ja ruokailuhuone olivat erillään ja olohuone takkoineen oli suuri. Talouden pito kuului emännälle, ja taloudessa oli kaksi apulaista.

Kirjasto oli paikka, johon hän ensin vieraat toi, ja hän selitti, että asunnon oli omistanut 90-luvulla Ranskan talousministeri, mutta hän oli halunnut muuttaa omaan huoneistoon, ja niin valtiolta jäi tämä huoneisto vapaaksi, Carlos kertoi. Järjestö on presidentin alainen virasto, joten oli luonnollista, että Johtaja muutti tähän asuntoon. He nauttivat ruokaa odotellessa geneverit ja Nidalkin otti lasin.

Nidal ajatteli, että ruuan kanssa voisi ottaa vettä. Jos oli pakko, niin pieni tilkka valkoviiniä sai riittää. Viimekertainen punaviinin juonti hävetti vieläkin, vaikka Allah ei ollutkaan täällä Pariisissa.

- Toki Johtajalla niinkin korkealla piti olla kunnon valtion asunto, Charles totesi. Ruokakellon kilinä kuului koko huoneistossa, ja miehet siirtyivät ruokailutilaan. Alkupalaksi oli vuohenjuustoa ja poronselystä kermakastikkeessa. Pääruuaksi oli joko kermassa keitettyä kampelaa, tai saksanhirven selystä. Vanhemmat herrat ottivat kampelaa ja Nidal otti saksanhirveä. Jälkiruuaksi oli luumuhydykettä ja kahvia konjakin kera. Ruokajuomat kukin sai valita itse tarjoilupöydästä. Nidal otti vettä ja vanhemmat herrat ottivat valkoviiniä.
- Ruokailun lomassa puhuttiin vielä projektista ja Charles oli kiinnostunut, että miksi kuulohermo näin äkkiäisesti oli tullut herrojen mieleen.
- Carlos vastasi, että sodassa terroristeja vastaan kaikki keinot olivat luvallisia, ja että nyt oltiin salakuuntelun saloissa. Carlos totesi,

että toki ihmisellä oli olemassa yksityisyyskin, mutta ajatellen terrorismia heidän toimintansa pitäisi saada loppumaan. Laki ei siihen toimintaan pure, joten vain salaiset järjestöt voivat auttaa.

Tällä lauseella hän ilmaisi sen, että oli lähempi tuttava Charlesin kanssa, kuin Nidal oli arvannutkaan.

Johtajat olivat johtajia, ja joskus hänkin voisi olla johtaja, jos aktiivikausi menisi hyvin, tuumi Nidal. Nyt oli kuitenkin keskityttävä tutkimukseen. Voisi olla, että AFC joutuisi hakemaan esiin jonkun korvahermospesialistin. Pelkällä vahvistimella ei varmaan tultaisi toimeen, vaan olisi oltava laite millä jakaa taajuuudet kaistoihin. Kaistat taas saisi jotenkin anturilla jakautumaan kuulohermoon siten, että oikea äänes menisi oikeaan hermoon. Tuo olisi niin lähellä elektroniikkaa ja hermofysiologiaa että käsitteet voisivat mennä sekaisin. Nyt hänelle kirkastui, että Melbournen apu olisi pitkän tien kulkemista, ja kaikkein tärkeintä oli nyt löytää liityntä hermosolun, ja elektroniikan välille. Kynä oli todettu toimivaksi, tosin siinäkin oli toivomisen varaa, mutta viat korjattaisiin. Probleema keskittyi elektroniikan ja lääketieteen välille.

Nidal havahtui mietteistään, kun muut nousivat pöydästä. Hän meni konemaisesti muiden perässä, ja joutui huoneiston tupakkasalonkiin. Itse hän ei ollut moneen vuoteen polttanut tupakkaa tai sikaria, eikä polttaisi nytkään.

Herrojen sulattellessa kampelaa Nidal otti puheeksi lääketieteen, ja sen mistä löytyy terävimmät aivot.

- Joitakin opiskelijoita oli lähtenyt Pennsylvanian Yliopistoon Jenkkeihin, hän tiesi. Myös Minnesotassa oli Yliopisto joka oli keskittynyt lääketieteisiin. Jos saataisiin rengas, jossa olisi sekä lääketieteen, että elektroniikan osaajia, niin siitä saattaisi löytyä ratkaisu AFC:n ongelmaan. Hän lisäsi vielä, että pelkin

insinööritietein tätä ongelmaa ei ratkaista. Tarvitaan myös hermofysiologiaa.

Ilta oli jo pitkällä, kun herrat päättivät lähteä yhdellä taksilla kotiin, ja niin, että Carlos viimeisenä maksaisi taksin, kun tulisi takaisin kotiin.

23. Uusia henkilöitä

Johtaja kutsui koolle kollegion johon myös Nidal kuului. Siellä oli monta uutta kasvoa eri kerroksista.

- Johtaja esitteli Nidalin, ja sanoi, että Nidal oli uusin ja tuorein voima kollegiossa. Hänellä oli rohkeutta etsiä uusia ratkaisuja, mutta agenttikoulutusta hänellä ei ollut. Seuraavan vuoden aikana Agentti 6111 pitäisi yksityisiä luentoja Agentille 4011. Tähtäin oli, että vuoden 2007 loppuun mennessä 4011 oli valmis kentälle kevyempiin tehtäviin, ja vuonna 2009 hänen oletettiin olevan valmis kentälle yksin.

Nämä aikataulut olivat uusia Nidalille. Hän oli vain tyytyväinen, että pääsisi kentälle ennen kuin täyttäisi 30. Hänelle jäisi 20 – 35 vuotta agenttiaikaa. Johtajalla oli myös varoituksia.

- Uusimpiin uutuuksiin oli suhtauduttava varauksella, hän sanoi. Esimerkkinä tästä oli Melbournen Yliopiston uutinen, että DNA-ketjut saatiin laskemaan. Se ei edellyttänyt, että molekyyilejä voitaisiin käyttää miten vain.

Positiivisena Johtaja koki, että herätettiin Pennsylvanian Yliopisto ja saatiin sieltä kovan luokan hermospesialisti vuodeksi Sorbonneen. Tämä herätti toiveita, kun Bob Belamonte tuli Sorbonneen johtamaan Aivojen ja korvan yhteistyöstä syntynyttä projektia. Hänellä oli varmaan 30 vuoden kokemus korva- ja aivospesialistina. Hän ymmärsi, mitä olivat synopsit, ja miten ne välittivät tietoa aivoihin.

Hän piti ensin julkisen luennon hermoverkoista, ja sitten hän paneutui lähemmin korvan äänksen siirrosta aivoihin. Se oli juuri luento, jota Nidal kaipasi tueksi bioprojektin etenemiseen. Se oli niin vähän, mutta niin paljon. Oli vähän tietoa korvan toiminnasta, mutta tuo spesialisti Bob valaisi hermojen toimintaa, ja sitä mekanisme millä viesti viedään aivoihin.

Viikon päästä oli yksityinen luento, kun Bob oli ehtinyt paneutua Järjestön ongelmaan. Yksityisessä luennossa Bob paneutui hermoverkkoon ja sen sisäiseen toimintaan. Hän pohti voisiko kuuloluut ja värekarvat ohittaa ja viedä viesti suoraan hermoja pitkin aivoihin. Oli suoritettu leikkauksia, joilla täysin kuuroille oli implantilla ja elektroideilla saatu aikaan kuulo. Ei tosin täydellinen, mutta kuitenkin auttava kuulo. Ongelma oli toki paljon vaikeampi, jos normaali kuulo piti säilyttää ja samalla asentaa implantti johon tieto tuotaisiin vaikkapa tietokoneesta. Implantti kytkettiin yleensä värekarvojen tilalle, mutta jos jouduttaisiin varomaan värekarvoja ja niiden kytkentää, niin leikkaus olisi oikea operaatio. Paljon parempi kohta olisi kuulohermo johon voitaisiin asentaa silta jolla liitettäisiin elektroniikka hermoverkkoon. Bob ei tiennyt paljoa elektroniikasta, mutta tietämys oli aivan käden ulottuvilla. AFC:n specialistit voisivat valaista millaisia liitoksia tehdään elektroniikassa, ja miten ohuita olivat johdot joilla oli vietävä tieto aivoihin. Minimissään oli kytkettävä 2000 johtoa sellaisiin soluihin, jotka veisivät viestin aivoihin. Bobin oli keksittävä solut joihin nuo 2000 suojattua johtoa voitaisiin asentaa niin, että viesti kuluisi aivoissa. Bob mietti jo ratkaisua. Luento keskeytettiin lounaan ajaksi ja jatkettaisiin kello kahdelta.

Nidal mietti, että nyt olivat suuret specialistit vastakkain. AFC:n elektroniikkaihmiset tiesivät kaiken siitä, miten virta viedään aivoihin, mutta eivät tietäneet mihin. Nyt oli luennolla mies, joka tiesi minne hermoradassa viesti piti viedä. Vielä oli epäselvää missä muodossa viesti tuli lähettää. Mutta se olikin iltapäivän aihe. Lounas nautittiin Yliopiston Opettajainhuoneen vieressä kabinetissa. Olosuhteet eivät olleet mitään parhaita, mutta kun juomana oli aitoa Bourdeauxin viiniä, niin kaikki olivat tyytyväisiä. Ruokana oli aluksi mansikkahyytelö ja pienoisliahpullia, pääruokana oli häränlihapihvi ja Pariisin perunoita. Jälkiruokana oli joko jäähydyke tai cappuccino.

Luento jatkui kahdelta, ja nyt oli kysymysten vuoro. Nidal pääsi ensiksi kysymään. Hän koetti asettaa kysymyksen niin, että siihen oli helppo vastata.

- Mikä jännite tarvittaisiin syöttämään tietoa ja olisiko se tasajännite vai vaihtojännite, kysyi Nidal? Entä mikä oli virran kulutus? Tulisiko hermoradan saada tietoa jatkuvasti vai vain niinä aikoina, kun oli liikennettä?

Bobin tietämys loppui värekarvaan ja korvan luihin. Hänen tietonsa ei ollut tullut, että joku maailmasta olisi kokeillut syöttää virtaa suoraan hermosoluun. Se asia oli kokeilemisen arvoinen, sanoi Bob. Sillähän parannettaisiin jo suurin osa kuuroista. Joku tiedemaailmasta oli varmaan kokeillut ja mitaillut kuulohermon ominaisuuksia, mutta selvää vastausta tiedelehdissä ei ollut. Pennsylvaniassa olisi tälläkin hetkellä Yliopiston sairaalassa potilaita, joilla on kuulovaurio, ja heiltä voitaisiin mitata virta ja jännite. Henkilökunnasta löytyisi tavallisia ihmisiä joiden kuulohermon jännite oli mitattavissa, ja lisäksi voitiin mitata miten terve kuulohermo suhtautuu meluun ja kovaan ääneen, tämä loi valoja tulevaisuuteen.

Bob toivoi, että päästäisiin nopeasti yhteistyöhön Sorbonnen väen kanssa. Kun Nidal esitti suunnitelmiaan päälisin puolin, niin niistä huokui AFC:n kanta, mutta unohtamatta Melbourneakaan. Nidal uskalsi suosittaa laajemminkin Yliopistoyhteistyötä. Sieltä pulpahti aina hyviä ehdotuksia. Nyt kun ollaan suljetussa tilassa, niin voidaan puhua avoimesti, Melbournen vaihtotutkijat eivät olleet sitä polvea, jolla tutkimus tehtäisiin. Välineiden kehittäessä pitää olla nuorta väkeä niitä suunnittelemaan. Kaikki alkaa Muropaketista.

- Nidal selosti ongelman, joka heillä oli käsillä. Nyt, kun vain valitut tiedemiehet olivat läsnä, hän voisi avata sanaisen arkkunsa.

- Projekti alkoi siitä, että on liian vaikeaa ja vaarallista viedä mikrofoneja joka pakkaan, joten oli keksittävä jotain muuta. Menneenä kesänä Ryhmä Abdul, Ville ja Nidal koettivat luoda elektronisen salakuuntelulaitteen pieneen tilaan, joka sisältyisi kuulakärkikynän tilaan.
- Ongelmia oli kaiuttimessa ja korvan implantissa. Jos korvaan sovitettaisiin kuuloke ja paristo, niin se olisi selvä vakoilun merkki. Implanttia ei saa markkinoilta ilman korvan takana olevaa patterin ja vahvistimen kokonaisuutta. Olisi kehitettävä uusi konstruktio.
- Lopulta ryhmä löysi markkinoiden pienimän nappikuulokkeen ja sovitti siihen kaiuttimen, mutta juuri muuta sinne ei sopinutkaan. Virran syöttö toimisi Bat Ear protokollalla, mutta siirto vei virtaa, ja hukkasi sinä aikana sanoja.
- Vahvistin saattaisi olla parempi sijoittaa asuun, koska se oli niin pieni, Ville sanoi. Se sopisi takin käänteeseen. Kynä, jossa oli antenni ja esivahvistin, olivat luonnollisessa koossa ja paristot olivat edelleen LR 44 kokoa. Paristojen kestoksi ilmoitettiin alun perin yksi vuosi, ja koska kuulokkeessa oli kulutusta vain pieninä hetkinä, niin laite toimi vuoden, ja paristojen laitto oli helppoa. Tarra näytti ohjeen joista opiskellen kuka tahansa olisi voinut vaihtaa paristot. Mutta kuka tarvitsi kynää, kun niitä oli maat ja mannut täynnä jo muutenkin. Agenteille selostettiin, että kynä ja kuuloke olivat yksi laite ja ne oli pidettävä visusti tallessa. Muuten AFC joutuisi maineeseen jossa se antaisi vakoilukyniä ilmaiseksi.

Bob oli iloinen AFC:n puolesta kokeillessaan laitteita, sillä demonstraatio meni hyvin ja kuultiin mummojen papatusta noin viiden sadan metrin päästä. Sisätilakokeilu oli Hotelli Intercontinentalissa, johon Bob oli majoittunut. Siellä koeteltiin suuntamikrofonia. Laitteella ei olisi

saanut kuunnella salaa toisten hotellivieraiden tekemisiä. Ei niitä kuunneltukaan vaan testattiin monenko seinän läpi kaukomikrofoni kantaa. Parhaimmillaan kantavuutta oli viisi huonetta kerroksen huoneistosta yläviistoon seuraavalle tasolle. Demonstraatio vakuutti Bobin, ja hän lupasi, että kunhan hän on takasin Pennsylvaniassa, niin hän ottaa selvää kuulohermosta.

Johtaja ehdotti tutkijavaihtoa, johon Bob sanoi, että hänen on otettava ennen sitä yhteyttä Pennsylvanian Yliopiston Rehtoriin. Mutta hän lupasi, että ennen syksyn loppua asia olisi selvä. Hän lähettäisi nuoren tutkijan Pariisiin, ja me vuorostamme voisimme lähettää vaikka kuinka kovan specialistin vuodeksi Pennsylvanian Yliopistoon, ja hän oppisi vuodessa enemmän, kuin täällä kahdessa lukuvuodessa.

24. Tiedevaihtoa

Melbournen pariskunta oli lähtenyt takaisin kotimaahansa ja Bobin lupaama nuori tutkija oli tullut. Hänen nimensä oli Ric Washington, Passissa luki kuitenkin Richard Washington. Amerikkalaiset lyhensivät usein nimensä ainakin sähköposteissa.

Ric oli aluksi Dekaanin valvonnassa, ja hän hoiti siviilipuolen elämän kuntoon. Sitten esiteltiin työskentelytoverit René Piere Croussand, josta tulisi ensimmäinen päällikkö ja Nidal Al Sayaaf johti koko projektia.

Sitten esittelyn jälkeen tutustuttiin toimitiloihin, ja Ric oli onnellinen, että sai työskennellä näin väljissä ja valoisissa tiloissa. Tämä päivä menisi asettautumiseen ja aikavyöhykkeen ylittämiseen, mutta nyt hän osasi jo Sorbonneen. Asunto, yksiö oli noin 600 m:n päässä Yliopiston pääportista, oli aika hyvin sijoitettu. Asunnossa oli kaikki kalusteet pakastinta ja mikroa myöten, ja pyykki hoituisi keskuspesulalla.

Pyykkipusseja oli komerossa, ja tarvitsi vain laittaa pyykki oven ulkopuolelle, niin kuljettaja vei ne pesulaan. Kahdessa päivässä oli puhdasta pyykkiä. Ric joutui heti ostoksille, sillä hänellä ei ollut edes vaihtovaatteita. Mutta siitä alkoi Pariisilaistuminen. Liikkeitä riitti ja oli valinnan varaa.

Ric oli innoissaan työstään, sillä hän sai näin nuorena opettaa Vanhan Mantereen kavereita. Ensiksi hän halusi hieman taustatietoja, ja kyseli kaikenlaista. Muun muassa ajokortti oli tärkeä kapine. Sellaisia löytyi vain Renélta, Nidal ei ollut kiireissään ehtinyt vaihtaa ajokorttia Kairosta Pariisiin, ja kai siinä vaihdossa menisi muutama ajotuntikin ja insinööriajo. Pariisi oli kaupunki, jossa ei tarvita välttämättä ajokorttia. Oli metro, bussiliikenne ja taksit joten ei tarvinnut ajokorttia. Ric ja Nidal menivät autokouluun ajaakseen pariisilaisen kortin.

Abdulin, Villen ja Ricin asunnot olivat lähekkäin, joten he saattoivat sopia helposti kyläilynsä. Nidalin sopi tulla kylään silloin, kun herroille

sopi. Jutut olivat joko naisissa tai työssä. Tänään Abdul oli laittanut broilerin koipia, riisiä ja hedelmäisen kastikkeen. Jälkiruuaksi oli kahvia ja jäätelöä. Ne, joille kävi, oli vielä olohuoneessa kahvi ja konjakki. Pelkän kahvinkin sai ottaa. Abdul, Ville ja Ric odottivat esimieheltään linjauksia tulevaisuuteen. Ricin asema oli kiintoisa, sillä hänet oli omien sanojensa mukaan potkittu pois yliopistosta. Hän ei ollut suorittanut tarpeellista määrää kursseja vuodessa. Minkäs Rick sille voi, että oli invalidi yksinhuoltajaäiti ja sen työn, jonka hän otti, piti kestää nyt tänä kesänä elokuulle, mutta työ loppuikin jo kesäkuussa. Siksi hän haki tätä paikkaa. Yllätykseksi esimies soitti kesken lomakauden, että olisi vuodeksi töitä hermospesialistina Sorbonnessa. Hän kysyi ensin puhelimesta, että missä on Sorbonne, ja kun sai kuulla, että se on Pariisissa, niin hän ei epäröinyt hetkeäkään, vaan ilmoittautui heti mukaan. Ihme olikin se, että muita ei tullut mukaan. Pennsylvanian Yliopistolla oli tietty lomakausi menneillään, eikä opiskelijoita tavoitettu silloin puhelimeen. Onneksi hän, dosentti hermopuolelta oli käytettävissä.

Kun tiskit oli laitettu pesukoneeseen ja keittiö siivottu, mentiin olohuoneeseen ja otettiin viinilasit esiin, ja jokainen sai toivoa mitä viiniä halusi. Nidal otti puoli lasia sherryä ja muut tyytyivät punaviiniin. Nyt puhetta johti Nidal.

- Olen Palestiinasta ja peruskoulun jälkeen kirjoittauduin Alexandriaan Egyptin yliopistoon, hän sanoi. Siellä luin neljä vuotta soveltavaa elektroniikkaa ja kieliä. Minun äidinkieleni on arabia, vaikka ei sitä heti huomaa. Sen lisäksi hän on pienestä pitäen puhunut englantia ja opiskellut sen teoriaa Yliopistossa. Ranska oli hänellä lyhyenä aineena Yliopistossa, ja hän oppi Ranskan alkeet. Sitten hän on jutellut töissä ranskaksi ja aloittanut Etäopetuksen Sorbonnessa tavoitteena väitöskirja soveltavan elektroniikan alalta. Toisena pääaineena hänellä on kauppatieteet.

Seuraavan tarinan tai totuuden sai esittää Abdul Wahid Al Mohammed.

- Olen syntynyt Beirutissa vuonna 1981 ja olin oppilaana Beirutin Yliopistossa Elektroniikan laitoksella, sanoi Abdul. Minua kiinnostivat myös biotieteet, ja niitä yritin kahlata Beirutissa, mutta niiden anti oli laiha. Koska perheellä oli varaa, niin minut lähetettiin Ranskaan ensin vaihto-oppilaaksi, mutta tutustuin Sorbonneeseen, ja olin myyty Ranskalle. Vanhemmat hyväksyivät sen, että jään Ranskaan. Äiti olisi toivonut perhettä, mutta isä vastusti. Hän sanoi, että beirutilaisia on liikaa ulkomailla. Hän siirtyi saatuaan lisensiaatin tutkinnon valmiksi toukokuussa Järjestön palvelukseen, ja odottaa koulutusta agentiksi.

Sitten oli Villen vuoro:

- Isäni on suomalainen ja tekee edelleen rakennusurakoita Göteborgin seudulla, Ville puolestaan kertoi. Äitini on riikinruotsalainen eli täysin hurri, niin kuin isä sen sanoisi. Kävin ylioppilaaksi Göteborgin lyseossa ja jatkoin isän kannustamana Ammattikorkeakouluun Elektroniikan linjalle. Hankin ammattitaidon siellä. Olin muutaman vuoden Nokialla Tukholmassa töissä, kunnes luin eurooppalaisesta lehdestä, että Sorbonnen yliopisto kaipaa elektronikan osaajaa, ei välttämättä ylioppilasta, mutta sekin laskettiin hyödyksi. Työuraa piti olla kaksi vuotta, joten minun paperini kelpasivat muuten, mutta velvoitettiin lukemaan Yliopiston Ranskankielen kurssit sitten, kun olisin työntekijä. Viime keväänä ilmestyi pieni lappu ilmoitustaululle, että jokin Järjestö hakee elektroniikan käytännön työhön paneutuneita opiskelijoita. Hain paikkaa, ja yllätyksekseen sain sen. Myin laitakaupungilla olleen yksiön ja muutin Abdulin kanssa samaan kolmioon, jonka vuokra on kohtuullinen. Minulle jäi vielä rahaa käytettyyn Porsheen. Sain Ruotsista kansainvälisen ajokortin.

Abdulilla ei ollut kuin beirutilainen kortti, joka ei ilman tutkintoa kävisi täällä Ranskassa.

Ilta oli jo pitkällä, kun lopeteltiin ruokailu. Keskustelu sujui parhaiten englanniksi, joten puhuttiin sitä kieltä. Nidal sanoi, että hän oli käynyt keväällä Eiffel-tornissa, mutta savusumu oli niin voimakas, että se esti näkemisen kauaksi. Hän ei saanut yhtään kunnon kuvaa. Näin loppukesästä saattaisi saada hyviä kuvia, joten eiköhän mennä ensi sunnuntaina katsomaan nähtävyyksiä, että olisi muutakin katsottavaa, kuin naapuritalon ikkuna. Hänellä on suuriruutuinen TV ja ohjelma jolla saadaan kameran kuvat näkymään Tv-ruudulla. Yhtä hyvin siitä voitaisiin tehdä kortti, mutta hänellä ei ollut valokuvaprintteriä. Täytyisi mennä valokuvaamoon, jotta saisi kopion.

25. Työtä, työtä, työtä

Viikonlopuissa on se ikävä puoli, että aina tulee maanantai. Ja viikosta maanantai on ankein työpäivä. Oli aloitettava kaikki oikeastaan alusta. Nidal kirjoitti tutkimusraporttia ja toivoi, että sen voi liittää väitöskirjaan. Väitöskirjan väli riippukansiossa oli vielä kohtalaisen ohut. Toisaalta väitöskirjan teko ei ollut päivistä kiinni. Sitä saattoi joku sorvata viisi vuotta, ja nuori opiskelija teki väitöskirjan vaikka vuodessa. Kirjan taso ei määrännyt sivumäärää, vaan siihen olivat ihan toiset syyt. Nidal hylkäsi väitöskirjamurheet tältä päivältä, ja alkoi katsoa mitä maanantaina olisi tehtävä. Kalenteri, jonka Norton oli ystävällisesti antanut jokaiselle mikron käyttäjälle virustorjunnan kylkiäisenä, näytti aamupäivälle tyhjää, eli aikaa kirjoittaa, mutta iltapäivällä olisi pienimuotoinen kokous huoneessa 4010, jossa käsiteltäisiin sitä, kuka lähtee Sorbonneen kiihdyttämään töitä, ja ketkä jäisivät pohtimaan nykyisen kynän parannuksia. Syyskuun 15. päivä olisi Agenttien kokous.

26. Arki alkaa taas

Oli elokuu ja tutkijoille alkoi arki. Keski-Euroopan lomakausi oli vasta alussa, mutta Bat Ear - tiimi teki jo täysillä töitä. Nyt oltiin kiinnostuneita Charles Fenadeyrin luennosta ja synopseista. Abdul oli kiinnostunut siitä, että jos aivot toimivat sähkökemiallisesti, niin miksi ei hermoihin voinut ajaa sähköpulsseja, jotka välittyisivät hermoradan kautta kuuloelimeen. Pulssin jännite oli varmaan mitätön, mutta taajuus oli tärkeä. Eri taajuiset pulssit menivät eri hermoihin, joten kytkennästä ei tulisi kovin selkeää. Vaadittaisiin mikrokirurgiaa, että jokaisen hermon päähän saataisiin asetettua lankapari. Olisiko luonnollinen kuulo silloin mennyttä siinä korvassa? Oli paljon kysymyksiä, mutta vähän vastauksia. Lääketiede olisi saatava mukaan tavalla tai toisella tähän projektiin. Voisiko AFC ottaa yhteyttä suoraan Pennsylvanian Yliopistoon ja palkata yhden kovan tutkijan vuodeksi Pariisiin Ricin lisäksi? Tätä pitäisi ehdottaa Johtajalle. Hänellä oli suhteita joka puolelle, joten eiköhän tuokin järjestyisi. Pennsylvanian Yliopiston väki oli lukenut Science – lehden artikkelin. Siinä oli kuvin ja sanoin selostettu, miten mikrofoni sijoitetaan, ja miten elektroniikka lähetti pulssit elektrodeihin. Tämä menetelmä oli todistettu syntymäkuuroilla, joilla oli kuitenkin hermoradat kunnossa. Asiasta kirjoitti Medical News Today-lehti. Oikeastaan artikkeli oli hieman edellä aikaansa, sillä kokeita oli tehty vain muutama, mutta lehden artikkelissa tiede oli jo pitkällä. Ainoat huonot puolet ovat vuorokautinen lataaminen, ja implantin asennus, koska välikorvan elektrodien asennus oli vaikeaa. Oli porattava reitti läpi luuston spiraliin. Sittenkään ei voinut tuottaa täyttä 40 – 20000 ääneksen määrää, vaan elektrodin tiheys rajoitti kuulon ääneksiä. Kahden tuhannen ääneksen spiraali oli mahdollinen. Professorit totesivat, että implantin asennus oli kriittinen, eikä sitä suositeltu, kuin syntymäkuuroille. Hintakin asetti rajoitteita, sillä leikkaus oli kallis, eikä siitä saanut paljoa korvauksia, ja pariston vaihto joka 1 – 5 vuosi vaatisi leikkausta. Kokemusta ei ollut paljoa. Kuitenkin onnistunut leikkaus toi kuulon, vaikkakin vajavaisen, rikkaiden ulottuville.

Kollegio piti puolivuotiskokouksen hieman aikaisessa, sillä Carlos halusi jäädä lomalle elokuun puolella välissä. Todettiin, että elektroninen versio vakoilukynästä oli melkein valmis. Jokin verran tarvittaisiin hienohiontaa, mutta muuten kynä näytti toimivan. Korvakuuloke oli saatu pienemmäksi ja oli toiveissa, että se olisi lopulta vain pieni korvakäytävän jatke rengasmaisena. Kuuloke voitiin tehdä ihonvärisestä muovista, johon oli upotettu elektroniikka. Virran siirrossa oli edistytty. Päätettiin pitää syyskuun puolivälissä Agenttien kokous jossa julkistettaisiin uusi kuulolaite. Kollegio toivoi, että amerikkalaiset saisivat leikkausten onnistuvan paremmin. Kuuleville tätä implanttia ei voinut suositella, joten kuuloluut ja tärykarvat olivat terveellä ihmisellä tarpeen. Värekarvoja ei voinut ohittaa, jos elektrodit piti asentaa simpukkaan.

Johtajan loma meni oikein hyvin, kiitos Villelle, että hän antoi tietoja Ruotsista, ja Johtaja matkusti ensi kertaa myös Suomeen. Hänellä oli vuokrattuna asuntoauto, joten oli helppoa siirtyä paikasta toiseen. Johtaja ihastui erityisesti Suomeen ja sen tuhansiin järviin. Hän jopa uskalsi käydä uimassa järvissä, kunhan sauna oli lähellä. Sauna oli toinen ihastus. Sen hän haluaisi viedä Ranskaan. Jos hän löytäisi saunan rakentajan Pariisista, niin hänen asuntonsa viides huone joutaisi saunaksi. Viemäri, ja vesijohtotöitä tulisi paljon, mutta saunan hän rakentaisi. Muuten Johtaja kommentoi Pohjolan kierrosta antoisaksi, erityisesti hän kehui Lappia ja lappalaisia, jotka halusivat asua siellä pohjoiskalotilla kaikista vaikeuksista ja vaaroista välittämättä. Hän oli käynyt Ivalossa aidon lappalaisen kodassa ja nähnyt sen yksinkertaisuuden, missä lappalaiset asuivat.

Johtajan loma oli loistava piristysruiske tiimin työlle.

Nyt loman jälkeen Nidal uskalsi ehdottaa yhteistyötä Pennsylvanian Yliopiston kanssa korvahermojen selvittämiseksi. Jenkit olivat aina kovia päälle päsmäreitä, mutta jos heille pudottaisi riittävän suuren pommin, niin tuskinpa sieltä löytyisi sen kovempaa vastusta. Nidal ehdotti, että Johtaja ottaisi yhteyttä Yliopiston rehtoriin, ja kyselisi olisiko heillä kiinnostusta ottaa osaa Eurooppalaiseen tutkimukseen jossa tutkittaisiin korvan

hermostovaurioita ja niiden parantamista. Johtaja innostui heti ja sanoi, että kunhan Pennsylvaniassa olisi päivä, niin hän soittaisi ja pyytäisi tiedemiesvaihtoa Sorbonnen kanssa.

Nyt oli kyse tiedosta eikä niinkään tiedemiesvaihdosta, mutta molemmat kävisivät. Carlos soitti iltapäivän lopuksi Pennsylvaniaan ja tavoitti vararehtorin. Tämä ei osannut sanoa muuta kuin, että heillä oli aina kiinnostusta tiedemiesvaihtoon. Hän ei osannut sanoa olisiko Kliinisellä laboratoriolle juuri nyt sopivaa Tohtorin väitöskirjaa tekevää nuorta kandidaattia, mutta hän kertoisi terveiset rehtorille ja pitäisi Sorbonnen mielessään. Johtajalle jäi epäselväksi, että esiintyikö hän Sorbonnen agenttina vai AFC:n värvääjänä. Jotakin oli tapahduttava kuitenkin pian, sillä aika juoksi ja toinen ryhmä oli saanut jo ensimmäiset prototyypit valmiiksi, ja ne esiteltäisiin 15.9. Agentipäivillä.

Agenteista kaikki eivät voineet osallistua, koska joillakin oli työ sillä tavalla kesken, että asemapaikalta ei voinut poistua. Erityisesti kaksoisagenteilla oli suunnattomia vaikeuksia keksiä syitä, miksi juuri syksyllä Pariisiin. Niin agenttien määrä putosi puoleen, ja noin 30 agenttia tuli paikalle. Tämä osoitti kuitenkin sen, että oli toimintaa. Kaikki agentit olivat kaivaneet moista kuuntelulaitetta jossakin vaiheessa ja parhaillaankin viisi agenttia oli vailla kunnon kuuntelulaitetta. Demolaitteista voitiin jakaa kymmenen kaikkein suurimpaan tarpeeseen. Uusia laitteita tehtäisiin niin paljon, kun prosessorivalmistaja voisi tehdä erikoisprosessoreita. Massan voimaa ei voitaisi käyttää, koska menekki oli alle sata laitetta. Ohjelmointi piti tehdä mahdollisimman tiheänä EEPROMiin joten tulevaisuudessa kuuntelulaitteita voitiin muunnella eri tarkoituksin. Biovastike oli vastatuulella, koska Melbournen tiedemiesvaihdot olivat lievästi sanoen epäonnistuneet, koska kumpikaan vaihdokseista ei ollut perehtynyt DNA-laskuriin, ja vaikka heillä oli kopiot asiakirjoista, niin he eivät osanneet rakentaa edes DNA-laskurista kuin alkeellisen demon. Soluvahvistinta ei saatu aikaan. AFC:n pettymys oli suuri. Asiasta käytiin suurta sanaharkkaa kulissien takana. Vaihto-oppilaat lähtivät puolen vuoden koeajan jälkeen, ja tilalle tuli Pennsylvaniasta kaksi kovan luokan tutkijaa, jotka olivat

perehtyneet hermostoihin. Melbournen sopimus raukesi. Järjestö lakkasi maksamasta muut asiat, paitsi paluuliput Melbourneen.

Amerikkalaiset näyttivät mitä osasivat. Heille ihmisen hermoratojen tutkimus oli rutiinia. He pystyivät sanomaan millivoltilleen arvot joita hermoradoissa kulki. Heilläkään ei ollut suoraa tietoa korvan hermoradoista, mutta he sanoivat, että mittaus ei ollut mahdotonta. Erittäin herkällä mittarilla voitiin mitata hermoratojen pulsseja ja amerikkalaiset olivat mitanneet jopa tuhannesosavoltin jännitteitä hermoissa galvanometrin avulla.

Nyt tunnuttiin olevan oikeilla jäljillä. Niinpä itse Johtaja matkusti Melbourneen mikä oli tavatonta. Hän otti yhteyttä vain Rehtoriin, ja sopi sopimuksen purkamisesta. Yliopiston oli otettava tämä todesta, sillä kun Järjestöstä vaivautuu paikalle Johtaja, niin asiat ovat sillä selvät. Johtajalla ei ollut mitään vastaan tutkijavaihtoon, vaan hän toivoi sen jatkuvan. Projekti oli nyt kuitenkin keskeytetty ja kumpikin osapuoli maksaisi omat kulunsa 15.9. lähtien.

Melbourne kummasteli jyrkkää asennetta, mutta sanoi, että vika oli siinä, että ei pantu parhaimpia voimia liikkeelle. Oli perheongelmia, ja liian lyhyt aika, yksi vuosi. Jos olisi värvätty viideksi vuodeksi, niin asia olisi ollut toinen. Melbourne pyysi kaikki paperit takaisin ja vakuutuksen siitä, että niitä ei käytetä myöhempään tutkimukseen. Melbourne oli valmis yhteistyöhön Sorbonnen kanssa, mutta vain puhtaana teoreettisten tieteiden yhteistyönä. Soveltava Elektroniikka ei sopinut kuvioon.

Nidal kuuli johtajan puhuttelussa korvat punaisena virheistä, joka tehtiin Melbournen kanssa. Onneksi ei rakennettu vielä mitään vakavampaa. Jos olisi jouduttu laitehankintaan, niin rahaa olisi palanut useita miljoonia dollareita enemmän. Onneksi havaittiin ajoissa, että yhteistyöstä ei tule mitään.

27. Bobin luento

Bob Belamonte piti ensimmäisen luennon sarjasta korvahermosto. Tässä hän käsitteli Korvan tarkoitusta ja luonnon muovaamaa korvaa, sekä tärykalvoa ja korvan luita. Hän mainitsi kuin ohimennen, että koska värekarvoja oli korvassa noin 20.000, niin piti olla jokin keino viedä nuo viestit terävinä perille. Korvan hermosto käsitti muitakin hermoja, kuin vain kuulohermon. Oli tuntohermoja jotka aistivat kosketuksen, lämpöhermoja jotka aistivat kuumaa ja kylmää. Oli muitakin hermoja, joiden tarkoituksesta ei aina oltu yhtä mieltä. Tasapainohermoilla oli omat hermonsärsäkkeensä.

Pidettiin kahvitauko Yliopiston kahviossa.

Kuulohermo sijaitsi kallon sisällä hyvässä piilossa. Värekarvat olivat simpukan muodossa, ja niiden päistä lähti jokaisesta oma kuulohermonsärsäke, jotka sitten yhtyivät punokseksi, ja menivät aivojen kuulokeskukseen. Se, miten värekarvan värähdys siirtyy sähköiseen muotoon, on vielä osin selvittämättä. Välittäjä, joka tuon muutoksen tekee, on synapsi. Se muuntaa mekaanisen värähtelyn sähköimpulssiksi. Se tekee juuri päinvastoin, kuin sähkökitaran kieli ja mikrofoni. Asiaa tutkitaan, mutta vielä ei ole selvää, mitä kemiallisia reaktioita samalla tapahtuu. Sähköisen ärsäkkeen luulisi olevan helppo mennä värekarvan juuressa olevaan synapsiin, mutta luonnollisista syistä leikkaus on mahdoton suorittaa vahingoittamatta muuta kalustoa korvassa. Jos annettaisiin lupa poistaa toisen korvan kuulo kokonaan, niin sitten leikkaus voisi onnistua. Mutta vielä ei ole selvillä, millä jännitteellä signaali lähtee ja mikä on mahdollinen vaihtovirran taajuus. Tiedemiehillä on vielä tekemistä, että he selvittävät avoimet kysymykset.

28. Prototyyppien kasaus

Syyskuun 15. päivä läheni uhkaavasti, ja vielä ei ollut kasassa, kuin neljä kynää ja kuuloketta, joita voitiin esitellä. Pidettiin siis talkoot ja niihin osallistui vain Nidal, Abdul ja Ville. Muut eivät saaneet tietää projektista mitään. He tekivät sarjatyötä liukuhihnalla. Ville rakensi kynän alkupään antennit ja leikasi poikki ja kuumensi mustesäiliön, hän myös asensi vahvistimen paikalleen. ja liimasi sen. Abdulin työ oli pakata paristot kynään ja sulkea kapseli ja asettaa aukaisukytkin siten, että sen saisi auki vain määrätyssä asennossa. Sitten kynä oli valmis. Nidal kokosi kuulokkeet, ja pani ne samaan rasiaan kynän kanssa. Kuuloke ja kynä olivat samaa paria, ja silloin Bat Ear toimi. Ne oli viritetty samalle taajuudelle. Meni päivä aikaa, mutta sitten oli kymmenen sarja kasassa, ja ne kokeiltiin ja kaikki toimivat. Laatu oli taattua AFC-laatua. Korvakuulokkeet maalattiin vielä peitevärillä, jotta niistä saatiin huomaamattomia. Kynissä terän sai esille kiertämällä. Niillä voitiin kirjoittaa.

29. Syyskuun 15. päivä

Syyskuun 15. päivä oli harmaa ja sateinen, kun Agentit kokoontuivat Hilton hotellin kabinettiin no. 11. Tilaisuus alkoi klo. 9:00 Useimmat Agentit olivat matkustaneet lentäen edellisen päivän, ja tulivat maailman turuilta. Joitakin tilaisuus selvästi harmitti, sillä alueella, johon agentti oli komennettu, oli juuri silloin jotain tärkeää tekeillä. Vain uteliaisuus uusista tuotteista sai monen lähtemään matkaan.

Johtaja avasi Agenttipäivät ja puhui pitkään, miten tärkeää oli, että kenttätöskentely toimi moitteetta. Oli tulossa uutuuksia joista yksi esiteltäisiin tässä tilaisuudessa. Saamme kuulla myös vierailevan luennoitsijan näkemyksiä ihmisen kehon kehityksestä ja siitä, miten tulevaisuudessa tiedustelua suoritetaan.

- Mutta ensin saamme kuulla nykynäkemyksistä. Ole hyvä, Nidal Al Sayaaf.
- Tervetuloa minunkin puolestani, avasi Nidal. Hän kertoi, että tavanomaisessa tiedustelussa viedään mikrofonit joko johonkin säleikköön tai kukka-asetelmaan ja toivotaan, että kukaan ei huomaa. Kuunteluasema on oltava varsin lähellä mikrofoneja jotta kuuluvuus säilyy. Nyt on tehty nollasarja uudenmallisia kuuntelulaitteita. Niitä on vasta kymmenen, koska tutkimus vie aikansa. Iltapäivällä saatte kuulla lisää tulevaisuuden kuuntelulaitteista. Hän otti parin kynää ja kuuloketta, ja kysyi kuka haluaa kokeilla. Kuuloke pannaan korvaan ja kynä asetetaan siten, että sen 5 ° keila tulee oletetun vihollisen, tai muuten kuultavan ihmisen ääneen. Jaan nyt kymmenen 0-sarjan laitetta. Kehitystyö jatkuu jälleen huomenna, ja toivotaan, että päästään varsinaiseen tuotantoon mahdollisimman pian. Tuottajaa ei ole vielä valittu, eikä ole käyty edes keskustelua kenenkään kanssa.

- Kuten varmaan huomaatte, niin kuunneltavan ei tarvitse olla edes samassa huoneessa vaan vahvistus huolehtii automaattisesti äänen tasosta.

Laite otettiin uteliaasti vastaan. Moni kokeili naapurikabinetin kuuntelemista ja vakuuttui laitteen tehosta. Kuului huutoja, että tällainen kaikille. Vastaanotto oli hurmaava.

Sitten tuli lounaan aika, ja nautittiin Hiltonin runsas noutopöytä. Nähtiin, että ruuan laadussa ei ollut tingitty.

Iltapäivällä kuunneltiin Bob Belamonten näkemyksiä tulevaisuuden kuuntelulaitteista. Hän aloitti korvan fysiologialla ja eteni systemaattisesti äänen kulkuun ja niihin sähkökemiallisiin tapahtumiin, miten kuunneltu ääni menee aivoihin ja säilyy siellä. Luento venyi mutta yleisö oli hiljaa koska aihe oli kiinnostava. Luento huipentui siihen, että Bob maalaili uuden kuuntelulaitteen mallin, mikrofoni oli edelleen olemassa, mutta ääni meni suoraan kuulohermoon eikä tarvinnut, kuin pienen vahvistuksen. Mutta Bob varoitti, että tämä oli tulevaisuutta, ei nykypäivää.

30. Koulutus

Nidal oli käynyt koko syksyn silloin, kun ehti Sorbonnen luennoilla. Ranskan ja saksan kielet olivat tärkeitä, ja niitä hän seurasi jatkuvasti. Harjoitukset olivat iltaisin, niin niille pääsi helpommin. Ranska sujui jo niin hyvin, että hän uskalsi jättää luentoja väliin, mutta harjoitukset piti käydä, sillä tentit perustuivat harjoituksiin. Hän suoritti ranskan välikokeilla, mutta saksan kieleen hänen täytyi mennä tenttiin. Välikokeet olivat niin pahasti päällekkäin muiden aineiden kanssa. Lyhyen aineen talousaineet hän suoritti lukemalla ja siihen auttoi Internet. Luennoilla ei tarvinnut käydä. Sen sijaan pitkän aineen Teoreettisen elektroniikan hän joutui tenttimään kahteen kertaan, sillä ensimmäinen tentti oli liian vaikea, ja antoi vain välttävän arvosanan.

Vierailevan tutkijan ohjaus, omat opiskelut ja Abdulin ja Villen ohjaus veivät hänen aikansa kokonaan arkisin. Viikonvaihteet olivat vapaata ja silloin hän lepäsi, ja haki Rachelin toisinaan kylään. Hän leikki ajatuksella, että kun hän kahden vuoden päästä valmistuisi niin hän pitäisi juhlat. Silloin hän voisi kutsua myös Rachelin juhliin. Hän ei kuitenkaan puhunut hänelle vielä mitään. Asiat saisivat tulla omalla ajallaan. Sunnuntait hän käytti väitöskirjan tekoon. Oli kirjoitettava kieli keskellä suuta, sillä vain pieni lipsahdus, ja väitöskirja olisi ikuisesti salainen. Sanaa vakooja ei saanut olla, kuten ei tiedusteluakaan. Sanat täytyi naamioida. Hän käsittelikin enimmäkseen elektroniikan soveltuvuutta viestien välittämiseen langatta. Hän pureutui Blue Toohiin ja sen toimintaan ja sitten hän kertoi Bat Earista. Näitä voitiin verrata kotikäyttöön ja teollisuuskäyttöön. Hän ei maininnut armeijaa mutta antoi ymmärtää, että Bat Ear oli rakennettu raskaaseen (sotilas) käyttöön. Bat Earin erikoisuus oli, että se kykeni vahvistamaan signaalin ja lähettämään samalla taajuudella energiaa. Kuulokkeesta tuli passiivinen komponentti. Hän viittasi eräässä osassa optoelektroniikkaan jolla voitiin siirtää kuvaa ja ääntä, mutta sen sovellutus on pikemminkin siviilipuolella. Internetin serverit oli pian liitetty toisiinsa optisesti koska tiedonsiirto oli nopeampaa ja varmempaa. Armeijat turvautuisivat vielä pitkään radioteknologian.

Agentti Pierre Lavandier nosti kättään, ja pysäytti luennon. Hän halusi tietää, miksi kuvaa ei käytetty hyödyksi tiedustelussa?

- Digitaalinen kamera oli vielä niin uusi kapine, ja se tarvitsee sähkövirtaa, ettei sen etuja ole vielä huomattu, Nidal vastasi. Digikuva kulkee sähköpostin liitteenä, mutta näin jäljet jäävät serverille ja kuvaa voi katsoa, ellei viesti ole salattu. Salauksen purkuun oli jo tehty ohjelmia joten Internet ei ole vakoilijan päämedia. Vanhat kunnon puhelinyhtydet, kuriiriposti ja tavallinen sähköposti salattuna olivat kuitenkin vakoojan työkaluja numero yksi. Sähköposti tuli sitten kyseeseen, kun viestin saattoi salata.

Nidal jatkoi vielä, että salauksia on tutkittu kauan ja näyttää sille, että SSL 3 olisi turvallisempi muoto. Se vaatii julkisen avaimen, ja kaksi salaista avainta. Silloin se on hankala, kun ei tiedä onko vastapuolella avaimet vai ei. Ainoa turva on henkilökohtainen kontakti, ja avaimien vaihto.

Nidal jatkoi vielä, että Bioelektroniikasta on tulossa kovaa kyytiä tavallisten välineiden korvaaja unohtamatta nanotekniikkaa. Nanotekniikalla voidaan luoda nanorobotteja, jotka voidaan antaa vastapuolelle vaikkapa mehulasissa. Robotit voisivat lähettää signaalia, että missä ollaan, tai melkein mitä tahansa. Nanoteknologialle ei ole vielä keksitty oikeaa käyttöä. IBM kirjoitti jo 70-luvulla piirilevyille nimensä joka koostui molekyyleistä.

Kokous päättyi ilta kuudelta, ja Agentit hajaantuivat hotelleihin tai koteihinsa. Pienemmin porukoin pidettiin jatkoa yli puolen yön. Päivän parhaana antina pidettiin yleisesti mikrofonia joka oli upotettuna kynään. Harva sai nollasarjan kynän ja kuulokkeen, mutta ne jäivät kaikille mieleen. Ville, Abdul ja Nidal menivät iltakuuden jälkeen Abdulin ja Villen kämpille ja illastivat siellä. Abdul osti kebabit kaikille ja juomana heillä oli olutta.

31. Yliopistokoulutusta

Nidal alkoi syksyllä tehdä vakavasti kahden vuoden kauden koulutusta opiskellakseen tohtoriksi. Hän saisi mukavasti aineistoa Bat Earista mainitsematta liikenteen nimeä. Hän kävi Yliopistolla ja keskusteli professorien kanssa opinnoista. Hän otti selvää mitä voisi suorittaa etätyönä ja mitkä opinnot vaativat läsnäoloa. Yllättävän paljon sai suorittaa Internetin kautta. Kielien tutkinnot piti suorittaa paikan päällä, mutta luennot olivat vapaaehtoisia. Koska töissä ei ollut ketään saksalaista, niin hän joutui suorittamaan saksan ollen paikalla ja käymällä tentissä. Ranskan perusteet olivat hänelle jo tutut, joten hän jätti luennot väliin, mutta keskusteli töissä ranskaksi ja suoritti harjoitukset netissä. Soveltavan Elektroniikan luennot oli kuultava, vain siksi, että jos tulisi jotain uutta. Hän aikoi väitellä juuri Elektroniikasta ja biotieteistä joten luennot olivat tärkeitä. Myös harjoitukset hän suoritti, koska harjoituksissa tuli esille, mitä uutta oli keksitty.

Yliopistossa oli myös Biotieteen laitos, ja hän halusi pysyä ajan hermolla, joten hän otti ylimääräisiä aineita Biotieteistä. Koska työkin vaati osansa, oli hänellä kova sovittaminen ajankäytössä. Viikonloppuja meni lukiessa Internetistä muita aineita, mutta yllättävän hyvin hän pärjäsikin tenteissä vaikka ei käynyt luennoilla eikä harjoituksissa. Kaikki johtui kai siitä, että hän oli opiskellut neljä vuotta arabiaksi Alexandriassa. Arabia oli hänen äidinkieltensä, joten muiden kielten opiskelu oli helppoa. Ainoastaan kiinaa hän ei suostunut opiskelemaan, vaikka siitä olisi ollut hyötyä tulevaisuudessa. Kun opinnot olisivat ohi, ja olisi aikaa, niin kenties sitten hän ryhtyisi opiskelemaan kiinaa. Hän toivoi, että hän voisi joskus matkustaa Beijiingiin ja Tian Jiniin, ja opiskella siellä työn ohessa kiinaa.

Hän kertoi jossakin yhteydestä siitä Johtajalle, ja johtaja sanoi, että kun opiskelu ja projekti olisivat ohi, niin hän suosittelisi Nidalin asemapaikaksi Tian Jiniä. Se oli Kiinan toiseksi suurin kaupunki, ja siellä oli aluehallintoa ja yhteyksiä Beijingin rikkaisiin. Kahden kesken Johtaja paljasti, että Kiinassa oli vain muutama kaksoisagentti, ja yksi varsinainen

agentti, joka raportoi. Hänen tietonsa pystyi lukemaan China Daily – lehdestä. Oli joitakin epävarmoja tapauksia jotka ilmoittivat olevansa kaksoisagentteja, mutta heiltä ei tullut mitään merkittäviä tietoja, ja he vaativat vastinetta Ranskasta ja Yhdysvalloista. Siksi olisi hyvä jos Järjestöllä olisi oma Agentti Kiinassa. Saataisiin ainakin joitakin ihmeellisiä asioita todennettua. Mutta ensin Nidalin oli käytävä Agenttikoulu, vaikka hän tiesikin yllättävän paljon vakoilusta.

32. Vakoilukynän kehitys ja valmistus

Abdul ja Ville jatkoivat vakoilukynän kehittämistä ja loppujen lopuksi heidän oli luovuttava joistakin hienoista oivalluksista ja vietävä paristo ja vahvistin korvakuulokkeeseen. Siinä oli kuitenkin tilaa paristolle, pienoisvahvistimelle ja pietsokaiuttimelle. Kuori muovattiin vahalla yksilöllisesti, ja muovi valettiin vahan avulla tehtyyn muottiin. Lopullinen sulkeminen tehtiin kuumaliimalla, ja pariston vaihtoa varten oli pieni luukku kyljessä. Kynästä voitiin vähentää kaksi paristoa sillä vahvistin oli pienempi ja signaali hieman heikompi korvassa. Tehon siirtoon Bat Earissa kului huomattavasti sähköä. Sitä oli vältettävä. Kuuluvuus riitti kuitenkin kahden seinän läpi ja puistossa noin 300 m. Laitteistoon lisättiin mahdollisuus nauhoittaa keskusteluja sanelimen mikrokasettiin. Huomattiin myös, että laitteella voi pitää yllä keskustelua kahden agentin kesken. Mikrosirun kehitys oli huimaa, koko oli mennyt jo puoleen ja oli toiveita, että siru voitaisiin muisteineen kääriä kynän kuoren sisäpuolelle paristojen ympärille. Kynän halkaisija suurenisi hieman. Kunhan projekti olisi valmis, niin tilattaisiin kynän kuoria ja jousia ja mustepatruunoita, ja loput laitteet tehtiin itse. Oli perustettava oikein paja, joka kokoonpanisi laitteet. Johtaja kokosi tiimin, joka sai etsiä pajan paikan ja lupasi, että saataisiin ottaa kaksi määräaikaista työntekijää lisää. Heidät palkattaisiin pajalla, eikä heillä saanut olla tietoa Järjestön päämajasta. Abdul ja Ville hoitaisivat kuljetukset pakettiautolla ja valmiiden tuotteiden varasto olisi kokoonpanon kassakaapissa. Tuotteita tehtäisiin aluksi 150 kpl jotka riittäisivät kahden vuoden tarpeiksi. Oletettiin, että kentällä hukkaprosentti olisi hyvin pieni.

33. Operaatiot kynän jälkeen

Abdul sai määräyksen ottaa yhteyttä Sorbonnen Yliopistoon ja hankkiutua kursseille joilla hän voisi kehittää itseään ja samalla suorittaa tohtorin tutkinnon. Kaikki tämä kävisi työn ohessa. Kolmen vuoden kuluttua Abdul saisi ensimmäisen tehtävänsä.

Villelle Johtaja sanoi, että Ville menee Lyseon iltalinjalle ja kirjoittautuu matematiikan ja suomenkielen kursseille. Tämä ei johda minkään tutkintoon, mutta suoritettavat kurssit nostaisivat Villen palkkaa. Tavoite oli se, että Suomeenkin oli saatava parempi agentti, kuin mitä olivat lähetystön työntekijät.

Seuraavat tulijat tekisivät kenties luonnontieteen historiaa kytkemällä vahvistimen suoraan kuulohermoon. Se olisi lääketieteen läpimurto tällä alalla. Seuraavaksi kai koetettaisiin saada aikaan keinonäkö. Johtaja ei ollut maininnut tästä, mutta Abdul arvasi kehityksen suunnan.

Kaukainen haave oli jokaisella AFC:ssä, että kentälle voisi lähettää robotin ja istua itse lämpimässä ja kuivassa konttorissa, ja ohjata robottia. Toiveen toteutuminen oli vielä kaukana, mutta kukaan ei kiistänyt sitä tosiseikkaa, etteikö tilanne voisi olla tuollainen ehkä viiden, kymmenen vuoden kuluttua. Silloin agentitkin voisivat palvella vanhemmiksi.

Tulevaisuudessa Euroopan ja Pohjois-Amerikan väestö vähenee, ja agentteja olisi tuotava Lähi-Idästä, Aasiasta ja Etelä-Amerikasta.

AFC piti parhaina Pohjoismaisia agentteja, heissä ei ollut, kuin yksi huono puoli, he olivat aina kentällä. Kielitaito oli korkeaa tasoa, sillä jo peruskoulutuksessa oli painotettu kieliä. Matematiikkaa he osasivat myös hyvin. Kolmiulotteinen hahmotus oli myös korkeaa tasoa.

Ville oli kaveruksista valmis ensimmäisenä. Johtaja pisti Villen vakoilukouluun. Siellä opetettiin kaikki ne taidot, joita tarvittiin agenttina.

Satelliittipuhelimen kehitys jäisi seuraaville nuorille. Marcus oli seuraamassa Rio De Janeirossa kampuksella nuoria, ja kevääseen mennessä tulisi kolme uutta nuorta jotka ensin kehittäisivät kannettavan satelliittipuhelimen ja sitten katsottaisiin ketkä heistä kävisivät jatko-opintoja, ja kuka olisi valmiina vakoojakouluun. Järjestöllä oli sama ongelma, kuin niin monella muulla laitoksella ja tehtaalla. Hyvin koulutettua työvoimaa oli hankala saada ja varsinkin ranskan kielen osaajia oli harvassa. Siksi AFC toimi sekä ranskalla, että englannilla. Harvinaisten kielten osaajat värvättiin niistä maista, jonka kieltä paikalliset puhuivat. Niinpä AFC:llä oli paikallisia agentteja niin Venäjällä ja Kiinassa, kuin esimerkiksi Thaimaassa ja Malesiassa.

34. Vakoilukoulu

Varsinaisiin vakoilutehtäviin ei menty ilman vakoilukoulua. Koulu opetti ne taidot joita tarvittiin, kun oli kyseessä arkaluonteinen tehtävä. Nykyinen vakoilijapolvi oli enemmänkin elektroniikan osaajia, kuin perinteisiä vakoilijoita. Tiedot siirtyivät DVD-levyillä näppärästi ja yhdelle levyille sopi mahdoton määrä tietoa, 4 – 9 Gb. Tiedot olivat tavallisia kirjoituksia, valokuvia ja piirroksia. Piirrokset oli valokuvattu digitaalikameralla ja niitä voitiin suurentaa. AFC oli tehnyt joukon valelevyjä ja koulussa saatiin tutustua näihin levyihin, joita käytettiin myös kokeissa. Agenttikoulu kesti puolesta vuodesta vuoteen, riippuen siitä mitä valmiuksia kokelaalla oli ennestään. Kieliopinnot saattoivat jatkaa koulua, tai Yliopisto-opinnot lyhentää sitä.

Vakoilun opetus lähti liikkeelle käyttäytymisestä. Piti opetella käyttäytymään, kuten paikkakuntalaiset, ja havainnoimaan ympäristöä. Tyypillisiä oppivälineitä olivat videon pätkät joissa näytettiin sekä oikeaa, että väärää käyttäytymistä. Videoita oli tehty sekä lavastettuna, että tositilanteissa. Herkullisimpia kohtauksia oli klassinen laukun vaihto. Sitten tuli kirjeen vaihto ruuhkassa. Näitä kohtauksia myös harjoiteltiin, sillä Järjestön päämajan kuudes kerros oli täytetty tyypillisimmillä kohtauspaikoilla. Siellä saattoi harjoitella valvotusti eri kohtaamisia. Jokaisella oppilaalla oli oma huone, ja laitteet joilla voitiin tehdä DVD-levyjä ja ääninauhoja. Yhteisesti oli käytössä studio, jossa voitiin tehdä autenttista elokuvaa, ja DVD-elokuvia. Studiossa oli pitkä rivi nauhoja ja DVD-levyjä, joita saattoi lainata vuorokaudeksi kerrallaan. Jokaisella agentin tulokkaalla oli kotonaan PC jossa oli DVD ja CD/RW asemat. Lisäksi oli yhteinen videopöytä, jolla saattoi tehdä elokuvan kohtauksia. Setsemäs kerros oli varastoa, jossa oli helposti levitettäviä lavasteita kuudenteen kerrokseen.

Agenteille opetettiin aina pukeutumisesta asti käytöstavat. Samalla painotettiin, että näillä samoilla säännöillä lähestyttiin myös toista sukupuolta. Käytöksen sulavuus oli tärkeä asia agentin koulutuksessa.

Agentit opetettiin myös ampumaan. Kaupungissa oli pienikaliiberisten aseiden ampumarata, jota agentit käyttivät ahkerasti. Jokaisen oli hallittava pistooli ja rynnäkkökivääri ja osattava käsitellä käsikranaattia, sekä katkaistua haulikkoa. Koeammunnat suoritettiin ja ampumakoe oli yksi agentin suorituksista virallista korttia varten.

Valmistuttuaan koulusta he saivat virallisen tunnuksen, AFC-kortin. Kortti ei ollut mikään ajokortti, vaan tunnus, jota näytettiin tarvittaessa, kun kohdattiin oma- tai kaksoisagentti ulkomailla. Kortin tärkeä tehtävä oli estää konfliktit omien kanssa. Vieraalle kortti oli tuntematon ID-kortti, joka ei toiminut edes henkilökorttina, mutta Tulli tiesi, mikä on AFC. Kun jostakin syystä kaksi agenttia kohtasi, oli nimen lisäksi turvallista näyttää korttia, kun oli varmistettu, että molemmat olivat samasta tiedustelupalvelusta. Kaikille agenteille oli jaettu tunnussana jota käytettiin estämään kahden agentin vihamielinen kontakti. Kaikella tavoin koulutettiin siihen, että ota ensin selvää, ennen kuin hyökkäät. Agenttikortin turvin sai tullista vietyä vakoilumateriaalia ja aseita.

Karaten ja judon osaaminen oli agentille arkipäivää. He kävivätkin säännöllisesti salilla, sekä kotimaassa, että ulkomailla. Ulkomailla oli helppo selvittää missä sali sijaitsi. Sen osoite löytyi kaupungin puhelinluettelon keltaisilta sivuilta. Kerhoihin liittyminen kävi hyvin, sillä jokaisella agentilla oli asemamaansa passi joka oli taitavasti väärennetty. Passin numero oli oikeasta sarjasta ja muoto, koko ja sivut olivat oikean kaltaisia. Siitä piti huolen Järjestö. Siten vältettiin konfliktit.

Kun agenttikoulu oli käyty, jäätiin odottamaan asemamaata ja agentin vaihtoa. Usein agentteja oltiin repimässä kentälle, vaikka koulutus oli kesken. Vaihto suoritettiin usein miten niin, että poistuva agentti ja uusi agentti olivat paikalla yhdessä jopa kuukauden. Poistuva agentti opetti kaiken tärkeän, ja opasti uuden agentin tehtävänsä. Tärkeätä oli, että poistuva agentti antoi kaikki tietonsa ja luovutti välineet jotka jäivät kohdemaahan. Satelliittipuhelin oli usein miten laite, jota ei vaihdettu

maasta toiseen, sillä se oli niin suuri, että se oli hankala kuljettaa. Tarvittiin lehdistökortti, jotta oli perusteltua kuljettaa satelliittipuhelinta mukanaan.

35. Villen asema

Ville kävi agenttikoulua vain puoli vuotta. Suomen kieli sujui jo aika hyvin. Villen kanssa sovittiin, että hän lähtee ensiksi Pajalaan Ruotsin puolelle ja opettelee siellä vielä kolme kuukautta suomea, ennen kuin siirtyy ensin Ouluun jossa on Yliopisto ja käy muutaman kurssin Sorbonnen yliopiston suosituksesta. Siinä hän saa kokemusta suomen kielestä. Sitten hän siirtyy Helsinkiin, jossa alkaa peitetarina. Hänen oikea passinsa on Ruotsin passi, joten hän voi käyttää sitä. Ensiksi hän asuu Ruotsin suurlähetystössä, ja hankkii sitten asunnon keskikaupungilta. Hän voi hankkia oikean työpaikan, ja asua kuten kuka muu tahansa. Varsinainen vakoilutehtävä tulee olemaan erään lähetystön virkamiehen tehtävien korvaaminen. Virkamies oli siinä iässä, että häneltä ei voitu vaatia enää kenttätöitä. Ville aloittaisi uuden uran, ja tutustuisi suomalaisiin virkamiehiin. Ensiksi hänen olisi hankittava työpaikka. Hän osasi sujuvasti englantia ja kohtalaisen hyvin ranskaa joten työpaikka ratkesi sillä, että hän otti vastaan kuljetusliikkeen selvittäjän tehtävän. Liike oli tyytyväinen, että hän osasi ranskaa, sillä heillä oli paljon yhteyksiä Belgiaan ja Ranskaan.

36. Abdulin koulu ja kenttätyö

Abdul suoritti tohtorin tutkinnon kahdessa vuodessa, ja oli valmis agenttikouluun. Häntä kehoitettiin kasvattamaan parta tulevaisuutta varten. Hän oli 172 cm pitkä ja hoikka. Hän soveltuisi tulevaan tehtävään ulkoisesti hyvin, jos vain agenttikoulu menisi hyvin. Tosin uudelle agentille paikka olisi kova, mutta siellä olisi entinen agentti koko puoli vuotta läsnä. Kahden maan asioiden selvittäminen ei ollut mikään leikin asia. Kun parta oli kasvanut täysin, hänestä otettiin uudet kuvat, ja hän sai panna Beirutin passin huoneen nurkkakaappiin. Hän saisi kolme uutta passia, jotta hänellä olisi pakotie.

37. Nidalin edistyminen

Nidal suoritti tohtorin tutkinnon kahdessa vuodessa ja promovoi joskus vuoden sisään. Sillä välin hän ehti käydä vakoilukoulun pitkän linjan ja valmistua mestarivakoojaksi. Tohtorinväitöskirjassaan hän totesi, että koneiden ja laitteiden liittäminen ihmisen fysiologiaan oli vaikeaa, mutta ei mahdotonta. Jos löytyisi henkilö, jolla oli jompikumpi korva täysin kuuro, eikä hoitava lääkäri voisi asialle enää mitään, niin voitaisiin kokeilla liittää mikrokaiutin suoraan kuulohermoihin. Projektin aikana oli saatu selville, että kuulo perustuu sähköisiin signaaleihin jotka vaihtelivat 0,01 mA ja 1 mA välillä jännitteellä 0,1 mV. Nämä olivat mittauksia terveen ihmisen korvasta. Siis teho oli mitättömät $1 \cdot 10^{-9}$ W. Teho oli uskomattoman mitätön. Mutta koska teho kulki hermoverkon sisällä, niin sitä eivät häirinneet magneettikentät. Tohtorin väitöskirjaan sisältyi myös katsaus muihin apuvälineisiin, joita ihminen voisi saada lähitulevaisuudessa, jos vain perustutkimus edistyisi. Osittain tutkimus perustui biotieteisiin. Hän sai kiitettävän arvosanan tutkinnosta ja tohtorin hatun.

Nidal kävi vuoden vakoilijakoulua ja edistyi niin, että vanhatkin opettavat agentit hämmästelivät. Hän oppi normaalin hebrean. Hän suoritti sen kiitettävin arvosanoin. Koska Nidal oli palestiinalainen, tummatukkainen ja mitänsanomaton kasvoiltaan, hän sai ensimmäisen pestin Palestiinan ja Israelin välillä. Siellä oli agenttina 50 vuotta täyttänyt Allan Bathratshav joka oli aikanaan loikannut Israelista Ranskaan ja kiinnitetty Pariisin kadulta 25 vuotta sitten vakoilukouluun. Hänelle luotiin kolme valekansallisuutta joista yksi oli USA:n kansallisuus. USA:n siksi, että hän pääsisi pakoon, olipa hän kummalla puolella tahansa. Hän otti työpaikan Israelin puolelta autonkuljettajana. Silloin hänellä oli oikeus sukkuloida molemmin puolin rajaa. Hänelle kävi kuten niin monelle agentille, hän rakastui erääseen palestiinalaiseen naiseen, ja halusi tämän muuttavan pakoon Ranskaan. Hän sai naiselle paperit, ja oli sopinut päivän jolloin kalastusalus tulisi Jaffan satamaan hakemaan hänet turvaan. Kahta päivää ennen nainen teki itsemurhauskun Jaffan suurimmassa kafeteriassa. Allan meni masennukseen eikä toipunut, ennen kuin tuli Pariisiin lääkäriin.

Hän sai vuoden terapiaa ja kevyitä hommia Ulkomaiden lähetystöissä. Hän sai myös paljon vapaata ja kävi Pariisin rantakaduilla hakemassa naisseuraa. Vihdoin vuoden kuluttua hän oli kunnossa, ja entisensä ja saattoi palata Israeliin. Sen vuoksi Agenteilta oli kielletty naimisissa olo, ja kaikki vakavammat naissuhteet asemapaikalla. Rahalla sai sen, mitä agentti tarvitsi. Agenttien kuluja toki seurattiin, mutta huomauksia jaettiin aniharvoin. Jos työ vain sujui, niin kustannuksista ei ollut väliä. Yksityinen agentti ei voinut kuluttaa rahaa enempää, kuin hän tarvitsi, ja agenttikoulussa täsmennettiin, että kaikki se mikä kului itsensä hyvässä kunnossa pitämiseen oli luonnollista. USA oli agentille paras vaihtoehto, mutta siellä oli kovin vastavakoilu. CIA ei tuntenut armoa, vaan jos tavattiin itse teosta, niin tuomio oli yleensä autoon, nukutusruiske, ja bensaa ympärille ja kalliolta alas. Siitä kohtelusta ei ollut selvinnyt vielä kukaan. Eikä Amerikassa kukaan ihmetellyt, jos ulkomainen turisti oli ajanut 55 mailin nopeusrajoituksessa tieltä ulos. Usein uskottiin, että hän oli ajanut ylinopeutta poliisia karkuun. Ja kun muita jälkiä ei löytynyt, niin poliisi uskoi samaa. Joskus bensiiniä oli vähemmän ja korppikotkat ehtivät ruumiin luo ennen uhrin heräämistä. Se oli kaikkein kamalin kohtalo.

Nidal sai kuulla jos jonkinlaisia tarinoita agenteista, mutta hän oli niin fiksu, ettei kaikkea uskonut. Vuoden 2009 keväällä Allan ja Nidal ostivat liput Tel Aviviin. Allan osti avoimen paluun vuoden sisään ja Nidal osti vain menolipun. Sihteerit huolehtivat lippujen ostosta edullisesti. Allanille ehdotettiin kiinteää paluuta, mutta hän sanoi, että hän ei voi sitoa paluutaan, koska uuden agentin koulutus voisi viedä puolesta vuodesta vuoteen. Pitkin hampain hän sai kalliimman lipun. Lähtöpäiväksi oli määrätty kesäkuun ensimmäinen, ja Nidalille tuli kiire koota vähäiset esineensä, sillä suurin osa kuului seuraajalle, ja viettää viimeinen ilta Rachelin kanssa. Hän varoi rakastumista, mutta se ei ollut kaukana. Oli onni, että hän oli pitänyt suhteen erillään työstään. Hän oli kertonut vain Yliopistosta, ja nyttemmin siitä, että hän saisi apulaisprofessorin paikan Beirutin yliopistossa. Viimeinen ilta oli torstaina toukokuun lopulla. Rachel viipyi koko yön ja aamulla sanottiin aamiaisen jälkeen jäähyväiset. Nidal sanoi, että jos hän tulee joskus Pariisiin lomalle, niin hän kaivaa Rachelin esiin. Hän varoitti,

että huumeet olivat vihon viimeinen ratkaisu, ja että varo vähäisintäkään kontaktia huumeisiin. Sitten he erosivat, eivätkä tienneet koska seuraavan kerran tapaisivat. Nidal oli kuitenkin rakastunut.

Allan ja Nidal menivät samalla taksilla Charles De Gaullen lentokentälle ja olivat ajoissa siellä. Sieltä lähti El Alin lento EL-316 Tel Aviviin. Kumpikin he olivat israelilaisia, ja liikematkalla kotiin. Tel Avivissa hankittaisiin hyvä työpaikka Nidalille, ja Allan sanoutuisi irti autonkuljettajan toimesta. Allan tunsu israelilaisia diplomaatteja ja hallituksen jäseniä, ja oli varma, että Nidalin papereilla saataisiin apulaisvirastopäällikön vakanssi ulkoasiain valiokunnasta. Silloin hänellä olisi oikeus matkustaa naapurimaiden alueilla. Kone laskeutui puolen päivän jälkeen turvallisesti kiitoradalle, jota turvasivat panssarit. Se oli Nidalin ensimmäinen kokemus uudesta kotimaastaan. Lisää kokemusta hän sai, kun laukut oli noudettu ja mentiin passintarkastukseen ja tulliin. Passintarkastus hidasteli, ja haki tahallaan asiakkaan hermostumista. Kun Nidal seiso, kuin vuori, hän pääsi läpi. Allanille tämä oli tuttua, ja hän pääsi nopeasti tarkastuksesta. Sitten oli tulli, ja Allan oli varoittanut, että mitään teräesineitä ei saanut olla, ei edes kynsisaksia. Kynsiviilakin oli kielletyllä listalla. Alkoholia ei saanut olla. Sitä sai kyllä maasta. Lopulta Nidalilla oli vain vaatteita ja tullimies närkästy, kun ei löytänyt mitään kiellettyä. Allanin kassia tuskin tarkastettiin. Hän oli tuttu tullimiesten kanssa. Sitten piti etsiä taksi ja puikkelehtia Allanin hallitsemaan asuntoon. Asunto oli Avre Nahalin sivukadulla lähellä rautatieasemaa. Kadulla oli ollut joskus nimikin, mutta taksi oli tottunut siihen, että osoitteeksi sanottiin Avre Nahal 5. Silloin taksi tuli lähimmäs kotia. Asunto, joka oli vuokrattuna AFC:lle jatkaisi Nidalin komennossa. Se oli kolme pientä huonetta, ja keittiö kivitalon ensimmäisessä kerroksessa. Paikka oli sikäli hyvä, että kesällä makuuhuoneet olivat viileät. Ne kun olivat vastapäistä taloa ja kalliota vasten. Allan ehti jo kehuaan keittiötä, ja sanoi, että täällä kannattaa palkata henkilö huolehtimaan keittiöstä ja siivouksesta. Jos saat kunnon siivoojattaren, niin sillä on kuitattu monta laskua. Vasta nyt Nidal sanoi hiljaa Allanille, että hänellä oli tarpeeksi sukua piikkilangan toisella

puolella. Sieltä voisi hankkia siivoojattaren pientä palkkaa vastaan tänne. Ja tulokkaita olisi. Allanin kasvot mustenivat, ja hän meni hiljaiseksi.

- Mitä nyt, sanoi Nidal joka ei tiennyt mitä sanoisi.
- Allan sanoi, että hän ei kerro koko juttua, mutta palestiinalaisissa oli fanaatikkoja ja hän rakastui 20 vuotta sitten yhteen sellaiseen. Kahta päivää ennen, kuin laiva olisi lähtenyt Italiaan ja sitä tietä kyyti Pariisiin, rakas vaimoni teki itsemurhaiskun.

Allan painoi kasvonsa käsiinsä ja oli hetken hiljaa. Sitten hengitys tasaantui ja mies oli taas entisensä. Hän tarttui Nidalin käteen ja vannotti, että et ota koskaan palestiinalaista vierellesi. Ota palvelija Israelista, ja maksa hänelle hyvin, niin että hänellä ei ole valittamista. Sitten mene Tel Avivin Yliopistolle ja käy rehtorin puheilla. Hänellä on sinulle käyttöä Sorbonnen tohtorin hatun jälkeen. Pian sinut nimitetään professoriksi ja saat israelilaisten luottamuksen. Palestiina ei ole sinulle muuten ongelma, kuin että heidät on saatava neuvottelupöytään vielä maltillisen Israelin hallinnon aikana. Hallintokautta on jäljellä kaksi vuotta joten tänä aikana on rauhallisempaa. Jos sinulla on suhteita kotimaahasi, tai voit luoda niitä, niin käytä suhteita. Koeta rauhoittaa heitä ja sanoa, että maan käytön rajoitukset ovat vain väliaikaisia, ja että tulevaisuudessa, kun tilanne rauhoittuu, saamme neuvotelluksi kunnon ratkaisun.

Tässä oli vastakkain israelilainen Allan ja palestiinalainen Nidal ja välissä litran viskipullo joka oli uhkaavasti tyhjenemässä.

Kolmen huoneen asunnossa oli kummallekin sänky, ja nyt he eivät tarvinneet muuta. Aamulla tuli siivooja, joka keitti aamuteet ja laittoi pöytään aamiaisen. Kumpikaan heistä ei tiennyt mitään, mutta nainen kävi yhdeksältä lämmittämässä teen ja katsoi Allanin huoneeseen ja sanoi hiljaa, että aamiainen on valmis. Allan kiitti ja nousi ylös. Hän oli täysin pukeissaan. Nainen poistui ja sanoi, että hän käy kahden ja neljän välillä

siivoamassa. Silloin ei saanut olla ketään kotona. Allan nyökkäsi ja murahti jotain, ja nainen poistui. Allan kiroili, että kai tuo haistaa, mitä täällä on tehty, ja että se ei kuulu hänelle. Sillä aikaa Nidal oli noussut vuoteeltaan ja havaitsi hänkin, että joku oli käynyt pukemassa hänet. Puku oli rypyssä ja kaipasi vaihtoa. Allan, joka oli tullut jo keittiöön verkkareissa sanoi, että jätä puku sängylle, niin illalla sinulla on siisti puku. Jos sinulla on jotain kevyempää, niin pue ne päällesi. Tänään on base ball matsi jota he menisivät katsomaan. Silloin puvulla ei ole väliä. Muutenkin hän huomautti, että kaapeissa on tilaa vaikka kymmenelle puvulle. Oliko Nidalilla verkkareita? Jollei, niin äkkiäkös ne hankitaan. Hankitaan voittajan verkkarit. Niin he menivät aamiaiselle ja Allan pani teekannun mikroon minuutiksi. Aamiainen oli maittava ja eggs and bacon olivat kuin Englannista. Sitten oli aika orientointua, ja katsoa mitä päivällä tehtäisiin. Jos Nidalin puku olisi kelvollinen, vaikkapa silittämällä, niin voitaisiin mennä Yliopistoon ja tavata rehtori. Nidal katsoi pukua ja sanoi, että hänellä on laukussa toinen, jätetään tämä silitettäväksi. Allan oli jo soittamassa Yliopistoon rehtorin sihteerille ja varaamassa aikaa. Hänellä oli kaappi täynnä pukuja. Tel Avivin Yliopistoon saatiin aika klo. 14:00 joten oli aikaa trenata.

- Yliopisto pitää siitä, että puhutaan jiddisiä mutta, ranska tai englanti olivat yhtä hyviä, Allan sanoi. Erityisesti ulkomaiselle luennoitsijalle oli eduksi, että hän puhui sen maan kieltä, mistä hän saapui. Nidalille se tiesi tervehdyksen jiddisiksi ja keskustelun ranskaksi tai englanniksi.

Heillä oli aikaa ja Nidal kysyi, että onko lähellä kauppaa, hän ostaisi pari litraa tuoremehua. Allan sanoi, että kauppa kyllä löytyy mutta sieltä pitäisi ostaa vain pakattuja tuotteita. Appelsiinimehua saisi sekä irrallaan että pulloissa joten hän ostaisi vain pullotuotteita. Aamiaisen lopetettuaan Nidal aikoi korjata astiat kuten ranskassa, mutta Allan kielsi ja sanoi, että se oli naisen tehtävä. Kaikki saisi näyttää sille, kuin olisi lähdetty juuri.

Allan sanoi, että israelilaiset palvelijat olivat tarkkoja siitä, että heille kuuluvat tehtävät olivat suorittamatta, ja että he saisivat tehdä tehtävänsä. Myös palkkio oli tärkeä ja se maksettaisiin dollareissa vaikka maan virallinen raha oli shekeli. Hän maksoi USD 50 viikosta. Setelit olivat torstaina lautasen alla pöydällä pieninä seteleinä, ja perjantaina, koska oli pyhä, nainen ei käynyt.

Maksu oli suoritettava mahdollisimman penillä rahoilla, jotta rahaa voitaisiin vaihtaa edelleen. Nainen ei mennyt pankkiin rahojen kanssa, vaan maksoi omia asioitaan ja lopuksi vaihtoi pimeässä loput shekeleihin. Hän sai näin paremman kurssin. Näin oli ollut ja näin oli oleva.

Jiddishiä puhuva Allan ja ranskaa papattava Nidal menivät peräkanaa ostamaan Nidalille urheilupukua, joka sopisi illan otteluun. Löytyi verkkarit joiden rinnassa luki El Al Sharks ja siihen heidän oli tyydyttävä. Kun verkkarit ja mehu oli ostettu, miehet palasivat asuntoon. Oli paljon asioita joita oli selvitettävä. Allan oli toiminut vain kuormurin kuskina, ja hänellä oli tosi kapea verkko, ei yhtään yhteyttä poliittisiin piireihin. Nidal aikoi korjata tuon puutteen. Vaikka hänellä ei ollutkaan partaa, niin Tel Avivin Yliopiston apulaisprofessorin kortilla hän luulisi saavansa poliittisia tuttavvia.

38. Afganistan ja Pakistan

Abdul oli kasvattanut partansa tuuheaksi ja mustaksi, niin kuin AFC määräsi. Hänen määränpäänsä oli Kabul ja alueena Afganistan ja Pakistan, juuri ne alueet joissa kuohui eniten. Pahin oli edessä, sillä edellisen agentin pääkallo oli seipään nenässä Al Qaedan luolien etupuolella Afganistanissa. Abdulin oli mentävä tehtäväänsä Kabulin kautta, sillä muuta tietä ei ollut. Pakistanin tiet vuorilla olivat liian vaarallisia yöllä, ja päivällä seisoivat karabinierit tien varressa, ja ryöstivät kaiken. Oli sama oliko USA:n passi, niin kaikki vietiin. Siksi yöllinen lento Kabuliin oli turvallisin. Kukaan ei toivon mukaan huomannut, että hän oli juuri laskeutunut amerikkalaisten Hercules C-130 koneesta. Valot kentällä olivat huonot, joten oli toiveita, että uusi agentti asettui mahansa kunniallisesti, eikä joutuisi heti taisteluun. Tullimuodollisuuksia ei ollut, ja passintarkastus oli läpihuutojuttu, kun näytti amerikkalaisen passin.

Sitten kun päivä valkeni, niin voi ottaa yhteyttä heimoihin ja sopia kenen sotilaisiin liittyisi. Hänen tarkoituksensa oli liittyä lähinnä Al Qaedan lähellä oleviin siipiin. Siksi arabia ja parta olivat tärkeitä. Hän oli syntynyt Beirutissa, ja jo äidin maidossa oli juotu arabiaa. Kieli ei ollut outo, mutta olosuhteet olivat vaikeat juuri siksi, että edellinen agentti oli murhattu. Kallo seipään nokassa ei oikein innosta alkamaan työtä. Hän sai kuitenkin asunnon Ranskan suurlähettilään avulla, ja saattoi alkaa omat tutkimuksensa. Hän asettui ensin aloilleen, ja hankki palvelijan. Palvelija oli sama, joka oli palvellut Ranskan suurlähetystystä kolme vuotta sitten. Hän oli viisissä kymmenissä oleva afgaaninainen, ja hän kantoi huntua. Hän sanoi, että viikko siivousta maksoi USD 10 ja rahan oli oltava torstaina keittiön pöydällä mahdollisimman pieninä seteleinä lautasen alla. Abdul kysyi, että eikö rahoja ryöstetä, johon nainen sanoi, että kuka nyt ryöstäisi enää alimman siivoojan palkan. Olihan sitä paljon suurempaakin ryöstettävää. Suurlähettiläs ei ollut kertonut, että asunto oli sama kuin edesmenneen Abbasin, jonka kallo kiikkui jossain Afganistanin vuorilla. Abdul mietti, että oli tämä sitten hyvä alku vakoilulle, tarvitsi vain käydä tarkistamassa suurlähettiläältä, että mikä oli tilanne. Vastapuolen aseisiin ei

ollut menemistä, ellei tunne henkilöitä ja Pakistanin viranomaiset eivät kohauttaisi olkaansakaan, vaikka agentti tapettiin. Ja kun yksi agentti oli tapettu, niin seuraava olisi helppo nakki.

- Siispä Abdul teki johtopäätöksensä, sanoi siivoojalle, että viiteen viikkoon ei tarvitse käydä, ja että tässä on USD 50 vaivoista, ja hän palaa tänne viiden viikon kuluttua, jos on elävien kirjoissa. Muuten saatte kääntyä Ranskan lähetystön puoleen.

Niine hyvineen Abdul liehautti turbaanin päähänsä, ja lähti liftaamaan itään vievän tien varrelle. Ei tarvinnut odottaa kauan, kun harmaa Peugeot Diesel pick-up pysähtyi ja poimi Abdulin kyytiin. Nyt oltiin menossa kohti Pakistanin rajaa. Tie ei myötäillyt polkuja ja siksi Abdul ei näkisi ehkä virkaveljensä päätä, mutta kerran hän sen vielä nappaisi. Hän osoittaisi, että takaraivossa on 9 mm reikä. Siitä USA saisi aiheen lopettaa taas kertaalleen Al Qaedan. Hoh hoijaa, Abdul huokasi ja kuljettaja sanoi, että mitäs muuta.

- Ovat kuulemma tappaneet amerikkalaisen vakoojan, tie kaartaa sen verran, että näet sen vakoojan kallon. Abdul terästy. Hänen täytyi nähdä tapaus. Kuljettajalle hän sanoi, että hiljennähän sen verran, että näen tapauksen.

Kuljettaja osoitti juuri aukeavaa kallionhalkeamaa, ja siinä se oli, ihmisen kallo seipään nokassa. Abdul oli sanaton.

- Ei kai noin voi ihmistä kohdella?
- Kyllä vaan, täällä Afganistanissa, sanoi kuljettaja ja lisäsi kaasua.

Abdul pääsi laukkuineen turvallisesti Peshawariin ja majoittui ensin hotelliin, ja nukkui yön. Sitten hän alkoi haravoida edellisen agentin tuttavuuksia. Niitä ei ollut montaa. Hän kävi Ranskan suurlähetystössä, ja siellä

sanottiin, että eräs Amin Ab Abba oli käynyt kuukausi sitten ja jättänyt ruskean kirjekuoren toimitettavaksi seuraavalle agentille Pakistaniin ja Afganistaniin. Abdul näytti ranskan passinsa ja kirjeen AFP:ltä ja sai ruskean paksun kirjekuoren. Hän kiitti tiedoista, ja meni takaisin hotelliin lukemaan paksua kirjekuorta. Kuoren sisältö oli kahtalainen. Siinä oli testamentti ja päiväkirja. Testamentin sisältö oli muuten normaali, mutta lopussa hän epäili, että häntä seurataan, ja kun hän vie kirjeen lähetystöön, hänellä ei ole paluuta. Lisäksi hän sanoi, että palkka, jota hän on nauttinut, oli ohjattava hänen lapsilleen, joiden osoite oli lopussa. Järjestö pitäköön huolta tulevaisuudesta. Lapset olivat vielä pieniä, ja tarvitsivat eläkkeen.

Päiväkirja alkoi kahden vuoden takaa. Aluksi siinä oli ihan normaaleja kohtaamisia Pakistanin ja Afganistanin virkamiesten kanssa, mutta puolessa välissä agentti Amin oli kasvattanut parran, ja aikoi mennä Al Qaedan pariin ja seurata heitä karkumatkalla. Al Qaeda joutui pakenemaan sekä USA:n agentteja, että Kabul hallitusta. Seuraavaksi Al Qaeda aikoi siirtyä Pakistanin puolelle, mutta siihen tuli stoppi, sillä tiedustelija joka oli lähetetty Pakistanin puolelle katosi. Intia ja Pakistan olivat jälleen lähes sodassa, ja virkamies, joka piti yhteyttä Al Qaedaan, oli hyllytetty. Kun tiedustelija siirtyi luolien suuntaan, niin useat näkijät ilmoittivat Al Qaedalle, että tiedustelija oli ammuttu. Asialla oli kuulemma Pakistanin poliisi, joka ei suvainnut Al Qaedan siirtymistä Pakistanin puolelle. Al Qaedaa ja sen johtajaa tämä ei hämmästyttänyt. Kuudes vaisto sanoi hänelle, että jotain oli pahasti pielessä. Jos he jäisivät näihin luoliin, niin USA:n merijalkaväki tulisi ja puhdistaisi luolat. Seurasi monen yön marssi Jalalabadista pohjoiseen. Tultiin uusiin luoliin noin 40 km Jalalabadista koilliseen. Alue oli pelkkää erämaata vailla puroja. Vesi oli kannettava 10 kilometrin päästä yöllä sillä päivällä USA:n lentokoneet partioivat koko Afganistanin aluetta, ja jos he näkivät turbaanipäisen miehen kantavan vettä erämaassa, niin tuli kranaattikeskitys. Päiväkirja jatkui päivä päivältä ja viimeiset merkinnät olivat kaksi kuukautta sitten tehtyjä. Niissä Amin epäili, että hänen touhujaan seurataan, ja nimesi muutaman nimen, jotka seurasivat hänen toimiaan päivät ja yöt. Eräänä aamun aikaisena sarastuksena hän lähti salaa leiristä, ja kulki tien varteen, ja liftasi

Pakistaniin Peshawariin. Hän kävi lähetystössä viemässä kirjeen, ja mainitsi, että muutaman kuukauden kuluessa tänne tulisi uusi agentti, jolle kirje oli luovutettava. Hänen Peshawarin asuntonsa oli tyhjennettävä, ja vuokra lopetettava ja kaikki tavara myytävä. Hän palaisi Al Qaedan seuraan, mutta hän epäili, että Sheikki tiesi hänen matkastaan, ja silloin hänellä ei ollut kuin yksi kohtalo. Kallo seipään nokkaan varoitukseksi muille, että Al Qaeda oli voimissaan. Jos hän olisi jäänyt Peshawariin, niin olisi sama kuin luovuttaa tehtävä. Lopuksi hän kiitti AFC:n palveluista, ja lopetti kirjeen siihen sävyyn, että hän ei palaisi. Hän kertoi, että kuka tahansa olikin tämän lukija, oli velvoitettu viemään Pariisiin terveiset, että hän antoi kaikkensa Järjestölle. Allekirjoitus oli vapiseva, hän aavisti kuolevansa viran toimituksessa. Abdul laittoi päiväkirjan takaisin kuoreen, ja lähti lähetystöön. Siellä hän teippasi kuoren kiinni, kun oli laittanut omat terveisensä mukaan. Hän osoitti kuoren AFC:n johtajalle, ja kirjoitti osoitteen kuoren päälle. Kuori menisi kuriiripostissa Pariisiin, ja lähetti hakisi sen sisäministeriöstä.

Sitten Abdul pyysi keskustelua asiainhoitajan kanssa, ja saikin audienssin puolen tunnin kuluttua. Odottaessaan hän tutustui tuoreimpaan posttiin. Guardian kirjoitti, että USA:n olisi vetäydyttävä Afganistanista, ja jätettävä maan hallinto heimoille. He selvittäkööt sitten välinsä, ja kootkoon uuden hallituksen. Vapaat vaalit olivat vain viivästyneet USA:n läsnäolon vuoksi. USA:n viimeinen tehtävä, Al Qaedan murskaaminen oli vielä tekemättä. Guardian sanoi vielä, että USA:n merijalkaväki ei uskaltanut toimia peläten miestappioita. Olisi käytettävä ensin tiedustelua, ja sitten hyökättävä ensin risteilyohjusten kanssa, ja vasta massiivisen pommituksen jälkeen hyökättävä viimeisten käärmeen sikiöiden kimppuun. Guardian puhui asiaa. Abdul mietti, että hänen ei olisi nyt viisasta mennä rikollisjärjestöön, vaan vuotaa mieluummin uutiset CIA:lle. Nyt asiainhoitaja oli vapaa ja Abdul pääsi hänen puheilleen.

- Asiainhoitaja kummeksui Abdulin asua ja luuli häntä ensin arabiksi.

- Abdul kaivoi esiin korttinsa AFC:ssä ja Ranskan passin. Sitten päästiin asiaan. Asiainhoitaja soitti sihteerille, ja perui seuraavan tapaamisen, ja siten heillä oli tunti aikaa käydä läpi tilannetta.
- Abdul sanoi lukeneensa aamupäivällä edellisen agentin Aminin päiväkirjat, ja sanoi, että Amin tiesi kuolevansa, jos meni takaisin Al Qaedan riveihin. Kuitenkin hän teki niin. Aminilla ei ollut selitystä Peshawarin matkaan, ja se tiesi kuolemaa. Samoin hänellä oli kolmen maan passit mukanaan, joka sekin yksin olisi riittänyt kuolemantuomioon. Onneksi hänen välineistönsä oli pienessä vuokra-asunnossa Peshawarissa, jonka lähetystö saisi puhdistaa, ja maksaa vuokrat runsain mitoin pois. Osoite olisi tämän kirjeen vastaanottajalla.
- Abdul sanoi, että vaikka hänen alueensa oli sekä Pakistan, että Afganistan, niin hän asettuisi Kabuliin ja pitäisi tilannetta sieltä silmällä. Hän kävisi Islamabadissa ja olisi siellä kaksi viikkoa tutkien tiedonantajan mahdollisuutta. Tiedonantajan tulisi ilmoittaa vain ihan tavallisista asioista, kuten Intian ja Pakistanin väleistä, ja siitä mitä Hallitus oli luvannut tehdä Al Qaedan kanssa. Jos hän pystyisi parempaan, niin all right. Abdul tiedusteli asianhoitajalta, että mistä hän saisi Islamabadin kartan ja jonkinlaisen aikataulun bussien kulusta. Hän olisi Islamabadissa kaksi viikkoa, ja matkustaisi sitten takaisin Afganistaniin. Hän ilmoittaisi Kabulista puhelinnumeron, josta hänet saisi kiinni. Satelliittipuhelinta hänellä ei toki ollut. Hän koettaisi ostaa Islamabadista matkapuhelimen ja Kabulista siihen sim-kortin. Varmuuden vuoksi hän ostaisi myös pakistanilaisen sim-kortin. Sitten hän palaisi Bussilla Peshawariin ja sitten liftaisi rajan yli Afganistanin puolelle. Hänen päämääränsä oli kerätä edellisen agentin viimeiset jäännökset, eli kallo ja lähettää se Pariisiin haudattavaksi. Hän tekisi ainakin toisen matkan tänne Peshawariin, ja lähettäisi kallon paketissa kuriiripostissa Pariisiin. Tällä kertaa hän kiitti

audienssista, ja sanoi palaavansa asioihin, jos asiat sitä vaativat. Hän pyysi, että asiainhoitaja soittaisi tähän numeroon, hän antoi kortin, ja kertoisi, että Abdul 4010 on elossa ja voi hyvin. Hän heilautti huivinsa pään ympärille ja oli taas arabin näköinen. Hän selvensi vielä asiainhoitajalle, että oli kotoisin Beirutista. Sitten hän kiitti ja lähti hotelliin.

Hotellissa hän pakkasi vähäiset tavaransa rättiin, ja maksoi hotellin ja meni linja-autoasemalle ensimmäiseen bussiin, joka menisi Islamabadiin. Oikeastaan ei voinut puhua bussista, sillä auto oli Mercedes kuorma-auto jossa oli neliveto, ja lavan tilalla matkustamo ja ihmiset roikkuivat osittain sen katolla. Auto meni kivistä tietä ja Abdul luuli, että jokainen hampaan paikka oli irrallaan, ennen kuin he olisivat Islamabadissa. Yht’äkkiä auto pompahti rajusti ja oltiin asfaltilla. Kyyti muuttui miellyttäväksi ja ajonopeus nousi neljästäkympestä kahdeksänkymmppiin. Tie oli hyväkuntoista Islamabadiin saakka. Hän jäi pois vasta linja-autoasemalla, ja kaivoi kartan esiin. Kartassa oli mainoksia vain suurista hotelleista, ja hänen oli käveltävä tovi, ennen kuin hän löysi pienen hotellin jota piti perhe. Sen nimi oli arabiaksi joten hän ei vaivautunut kääntämään sitä. Hän meni vastaanottoon ja laski pussinsa lattialle sekä kääri vaatteen pois päästään. Päivä oli kirkas ja kuuma, joten oli vain helpotus ottaa rätit pois päältä. Hän vuokrasi pienen huoneiston ja täysihoidon kahdeksi viikoksi, ja maksoi etukäteen, kuten oli tapana. Maksu suoritettiin USA:n dollareissa, vaikka hänellä oli Pakistanin passi. Rupiat eivät kelvanneet. 5 dollaria päivässä ei ollut paljoa, kun huomioitiin, että siihen sisältyi aamiainen, kaksi ruokaa ja illallinen.

- Hän ilmoitti, että hän lähtee kahden viikon kuluttua bisnesmatkalle Kabuliin, ja tänne hänet toivat ostokset, jotka hän tiesi mahdottomiksi Kabulissa.

Päivä oli jo illassa, joten hän kävi puhdistautumassa, ja kävi illallisella. Sitten hän kirjoitti pieneen A5-kokoiseen päiväkirjaan pienen jutun päivän tapahtumista. Huomenna hän ostaisi kännykän, ja kortin ja

sitten hän saisi yhteyden Pariisiin. Hän oli ollut umpiossa jo liian kauan. Täällä tottui helposti paikalliseen ajatteluun, ja unohti mitä oli tekemässä. Hän kävi ajoissa nukkumaan, ja rukoili Allahilta hyvää päivää huomiseksi.

Hän heräsi auringon valoon seitsemältä, ja puki päälleen. Asusteista hän ei erottautunut arabista. Rättiä rätin päällä. Mutta kun se oli tapa, niin sen piti pitää. Oli ihan turha olla eurooppalaisissa kamppeissa, sillä silloin erottautuisi valtaväestöstä.

Hän meni syömään aamiaista, joka koostui kutunjuustosta, makkaroista, appelsiinihillosta, leivästä ja voista.

- Pitikö hänen käydä monessa paikassa päivällä, Emäntä kysyi, ja hän vastasi, että ei monessa.

Hän palasi aamiaisen jälkeen huoneeseen, ja etsi kartasta Nokian myyjän. Kartta oli samalla mainos, koska muuta mainontaa ei ollut. Matka myymälään oli aika pitkä, mutta hän päätti kävellä, sillä aamu oli vasta nuori ja lämpötila siinä 20°C. Myymälässä hän tapasi innokkaan kauppiaan joka olisi myynyt hänelle vaikka mitä. Hän kysyi hyvänlaatuista puhelinta ja sai eteensä sarjan nokialaisia. Hinnat alkoivat 500 dollarista 2500 dollariin. Hän valitsi 6210-mallin, jonka hinta oli 800 USD.

- Sitten hän kysyi sim-kortista.
- Myyjä sanoi, että pakistanilainen kortti maksaa 30 USD, ja jos haluaa, että kortti toimii myös Afganistanin puolella rajaa, niin hinta on 100 USD.

Niin Abdul päätyi 900 dollarin ostoksiin. Myyjä pyysi ensin rahat, ja vasta sitten alkoi ohjelmoida puhelinta. Hän kysyi vielä, että minne lasku lähetettäisiin, ja hän sai Pariisin osoitteen. Puhelin olikin vaikea ohjelmoida, ja siinä meni puoli tuntia. Myyjä kysyi salasanaa ja Abdul

murahti, että pannaan sinne alkuun 1234 ja hän ohjelmoisi sen sitten itse uudelleen.

- Kun puhelin oli valmis, Abdul sanoi, että hän tarvitsee vain puhelimen ja laturin, muu krääsä olisi turhaa. Hän osasi käyttää puhelinta.

Myyjä oli tyytyväinen, sillä nyt hän voisi myydä yhden vaihtopuhelimen taas uutena.

Abdul kävi vielä torilla ja osti hedelmiä iltaa varten, ja vei ne hotelliin. Sitten hän meni edelleen turbani päässä Ranskan suurlähetystöön, ja pyysi, että hän saisi soittaa yhden kaukopuhelun. Virkailija pyysi passia, ja sai eteensä Ranskan passin. Hän ohjasi Abdulin omaan huoneeseensa ja kysyi missä asioissa Abdul mieli soittaa. Abdul kaivoi AFC:n kortin esiin, ja se riitti virkailijalle joka kysyi vain, että kauanko puhelu kestää? Abdul sanoi, että jos oikeat ihmiset ovat läsnä, niin puoli tuntia. Virkailija poistui ja Abdul näppäili AFC:n numeron.

- Johtaja vastasi, ja kun ensiterveiset oli vaihdettu, niin Abdul kertoi koruttomasti tilanteen. Hän sanoi, että Amin Ab Abbasin pääkallon hän yrittäisi lähettää seuraavan kuukauden sisään kuriirilla paketissa Pariisiin ja omaiset voisivat noutaa jäännöksen. Hän kertoi, että hän oli juuri nyt Islamabadissa lähetystössä ja oli ostanut puhelimen, joten hän soittelisi aina joskus, vielä hän sanoi, että kolmen viikon kuluttua asemapaikka olisi Kabul. Hän ei rassaisi verta nenästään menemällä Al Qaedan riveihin. Hän sanoisi CIA:n agentille, että USA pitääköot omansa, jos eivät risteilyohjuksien kanssa saisi tuhottua tuota luolakansaa. Sitten hän kertoi, että hän hankkisi kaksi vakoojaa, toisen Islamabadiin ja toisen Peshawariin. He pitäisivät yhteyttä Pakistanin puolelta. Hän itse valvoisi, mitä tapahtuu Kabulissa ja lähiseuduilla. Hän ottaisi yhteyttä CIA:han, ja sopisi yhteistyöstä,

ettei rajat mene päällekkäin. Puoli tuntia oli kulunut, ja Abdul sanoi soittavansa seuraavan kerran kännykästä Kabulista.

Abdul kiitti palvelusta, kääri päähineensä, otti nyssykkänsä ja hävisi päivän vilinään. Hän oli varannut kaksi viikkoa uuden agentin värväämiseen, mutta näytti sille, että koko aikaa ei tarvittu. Hän istui torin laidalla penkillä ja katseli ihmisvilinää. Kantamuksista ja turbaaneista selvisi kaikenlaista. Valtion virkamiehet kävivät lounaalla torin kuppiloissa ja joillakin oli puku, eli länsimainen asuste. Hän päätti tulla huomenna torille länsimaisissa asusteissa, mutta parta ajamatta ja ottaa jonkun noista keikareista koukkuunsa.

Tälle päivälle oli tehty ihan tarpeeksi havaintoja. Hän palasi hotelliin parhaiksi päivälliselle, ja valehteli syöneensä lounaan kaupungilla. Päivälliseksi oli lampaan kotletteja, aivoja, vihanneksia ja ruukullinen olutta. Lisäksi oli ohutta rieskaa jonka emäntä oli paistanut omassa maa-uunissa. Päivällinen maittoi ja hän kiitti kohteliaasti ruuasta ja meni huoneeseensa. Sieltä hän soitteli Eurooppaan tutuille. Hän varoi kuitenkin pitkiä puheluita. Hän soitti Pakistanin kortilla, sillä Afganistanin kortti oli kymmenen kertaa kalliimpi.

39. Edistystä Lähi-Idässä

Nidal kävi Allanin lähdön jälkeen edelleen opettamassa Tel Avivin Yliopistossa ja hankkiutui sellaisiin piireihin, että häntä ei voinut olla kutsumatta kekkereille. Siellä hän tapasi israelilaista poliittista väkeä ja sai vinkkejä selvittää, mitä tapahtui Lähi-Idässä. Tilanne oli rauhoittunut, mutta silti, vaikka hallitus oli vaihtunut molemmilla puolilla, oli kärhämää Israelin armeijan ja palestiinalaisten välillä. Armeija ei toisinaan päästänyt vierastyöntekijöitä maahan, ja aina nousi uhka terrorismille. Uhkailtiin puolin ja toisin, mutta onneksi teot jäivät nyt vain uhkailuksi. Molemmin puolin hallinto oli painottanut, että nyt ollaan rauha maassa. Silloin olisi mahdollisuus päästä alueluovutuksiin, ja sitä kautta pysyvään rauhaan. Jerusalem oli jakamaton pala, mutta nyt hallitukset sanoivatkin, että Jerusalem olkoon kummankin maan pääkaupunki. Nyt puhuttiin jo maista. Fatah ja Hamas olivat sopineet riitansa, ja jakaneet hallinnon. Palestiina oli siis tunnustettu. Se oli ainakin nykyhallituksen politiikka. Nidal tapasi kutsuilla joitakin toisarvoisia poliitikkoja, mutta suuri kala ei ollut vielä iskenyt täkyyn. Hän raportoi AFC:n nauhalle iltaisin, kun oli hiljaisempaa, ja puhelut olivat halvempia.

Eräänä päivänä hän kuuli eräältä opiskelijalta, että Hizbollah oli suunnittelemassa autopommia Tel Aviin. Kun hän pääsi muiden kuulumattomiin huoneeseensa, hän soitti Hizbollahin kakkosmiehelle ja kysyi suoraan omalla nimellään, että mitä oli tekeillä. Syyksi hän sanoi sen että ei olisi ”jaloissa”. Hänen oli helppoa esiintyä Nidalina, koska hän oli Nidal. Hän sai vastauksen, että pysy loitolla Tel Avivin hallintorakennuksista 11. päivä tätä kuuta. Hän soitti heti tuon puhelun jälkeen AFC:n kuumalle linjalle ja Carlos vastasi. Hän kertoi tilanteen lyhyesti ja Carlos sanoi, että hän ryhtyy toimenpiteisiin. Näin Israel tietäisi pommi-iskusta, ja voisi jopa estää sen. Näin nähtiin tiedustelupalvelun hyöty.

CIA:lla oli omat agenttinsa maassa, mutta sen tiedon saanti oli heikompaa, koska CIA:n agentit olivat jenkkejä. Heidän ei ollut

mahdollisuutta soluttautua niin pitkälle, kuin AFC:n. USA:n lähetystöllä oli läheisemmät suhteet Israeliin, mutta suhde oli yksipuolinen. Nidalin voima oli siinä, että pukemalla arabivaatteet ja vaihtamalla passin omaan oikeaan passiinsa, hän pääsi miltei miten pitkälle tahansa Palestiinan hallinnossa. Hän ei ollut vielä koettanut sitä tietä, sillä sitä ei ollut tarvittu. Jokin päivä tulisi, jolloin sitäkin taitoa tarvittaisiin. Nidal oli tyytymätön nykyisen siivoojan toimintaan, ja koska hän tiesi, että hänen nuorempi sisarensa oli työttömänä, hän päätti käydä kotona. Hän soitti ensin lyhyen puhelun kotiin ja sanoi, että hän tulisi käymään seuraavana viikonvaihteena. Torstaina hyvissä ajoin hän lopetti luennon Yliopistolla ja kiirehti kotiin. Hän vaihtoi asusteensa arabivaatteisiin ja vaihtoi passinsa, mutta otti mukaan myös Israelin passin. Hän tilasi taksin, ja ajoi sillä Gazan kaistan rajalle. Hän tiesi, että taksi ei ajaisi rajan yli ja hän maksoi kyydin. Sitten hän käveli Israelin puolen rajapuomille ja esitti passinsa. Sotilailla ei ollut mitään sanottavaa, ja niin hän pääsi läpi. Palestiinan puoli oli pelkkä muodollisuus, kun hänellä oli Palestiinan passi. Rajalla oli takseja odottamassa, ja hän otti lähimmän taksin. Hän nousi kyytiin etupenkille, ja sanoi kotinsa osoitteen. Siitä oli yli kahdeksan vuotta, kun hän oli lähtenyt kotoa. Taksi ajoi nopeasti perille, ja hän maksoi dollareilla. Taksi lähti pois ja Nidal meni kolkuttamaan kotiovea. Hänen äitinsä tuli avaamaan, ja kohtausta oli herkkä. Sitten tulivat vastaan sisarukset, jotka olivat kotona, ja viimein hän pääsi sisään. Isä makasi makuuhuoneessa ja Nidal meni ja tervehti häntä kunnan arabin tavoin. Nidal kysyi, että kuinka voitte, ja isä sanoi, että tässä hän sitä joutui makaamaan. Silloin Nidal sanoi, että hän tekisi kaikkensa, että Isä pääsisi kunnan hoitoon. Hän kyseli, että oliko Isä käynyt palestiinalaisella lääkäriä, johon Isä sanoi, että eivät ne voi mitään halvaukselle sillä heillä oli kädet täynnä töitä tavallisissa potilaissa, ja erikoislääkäreitä ei ollut. Palestiinan hoito oli ensiapua. Eivät he voi mitään selkärangan halvaukselle. Hän oli maannut jo neljä vuotta.

- Silloin Nidal sanoi, että hän hankkii hoidon Pariisin parhaista spesialisteista, joita yleensä oli saatavissa. Kunhan hän pääsee takaisin asemapaikalleen Tel Aviviin, niin hän soittaa Pariisiin,

ja kysyy mitä siellä olisi tehtävissä. Isä voisi odottaa piankin lentoa Pariisiin.

- Isä liikuttui ja kysyi, että onko pojalla valtuuksia ?
- Nidal sanoi, että hänellä on rajattomat valtuudet, koska hän oli äskettäin estänyt suuren autopommin räjäyttämisen Tel Avivissa.
- Isä kysyi, että mitä poika teki ja kenen laskuun, ja Nidal vastasi, että hän oli Ranskan asiainhoitajan apulainen ja Israelin ja Palestiinan valvoja. Sen tarkempaan hän ei halunnut asiaa valaista.

Sinä aikana oli äiti loihtinut kahvipöydän jonka veroista saa hakea. Isän sänky oli siirretty jo ajat sitten siten, että siitä näki keittiöön. Äiti kutsui kaikki pöydän ääreen ja kiitti toisten puolesta Allahia tästä ateriasta. Kun kahvit oli juotu, Nidal kaivoi arabiasustaan viisi sadan dollarin seteliä ja antoi ne äidille. Äiti kauhistui ensin, että mistä tuo raha tuli, mutta kun kuuli, että Nidal oli Ranskan valtion palveluksessa, hän tyyntyi. Ranska oli aina ollut ystävällinen maa palestiinalaisia kohtaan. Hän kiitti syvästi lahjasta.

Sitten Nidal kävi varsinaiseen asiaan. Hän tarvitsisi siivoojan ja kotihengettären Tel Aviviin. Hän kysyi äidiltä, että oliko Maria saanut töitä? Maria oli 20-vuotias nuori palestiinalainen ja varmaan halukas töihin. Äiti kutsui Marian paikalle ja kyseli, että oliko tämä saanut mitään työtä?

- Joitakin pieniä lupauksia oli mutta toistaiseksi mitään varmaa ei ollut, Maria vastasi.
- Äiti kysyi, että oliko Maria valmis muuttamaan Tel Aviviin ja hoitamaan Nidalin taloutta?

- Maria sanoi heti, että vaikka ruokapalkkaa vastaan.
- Nidal sanoi, että jos Maria suostuu, hän hankkii tälle passin ja kutsuu kotiinsa Tel Aviviin. Pesti olisi ainakin neljä vuotta. Ja vaikka hän saisikin uuden paikan, niin seuraava henkilö tarvitsisi kuitenkin saman palvelun. Hän sanoi, että hänellä oli nyt varaa maksaa sisarelleen 100 dollaria kuukaudessa. Se oli aika hyvä palkka. Hän edellytti kuitenkin, että Maria huolehtii myös kodin tarpeista, eli että Nidalin ei koskaan tarvitse olla huolissaan sitä miten kodissa menee. Hän luotti omaan väkeen.

Maria hankkisi passin, joka veisi viisi päivää, ja sitten hän olisi valmis siirtymään töihin veljensä asuntoon Avre Nidal 5:een. Nidal lupasi tulla hakemaan, kun paperit olisivat selvät.

- Isälle Nidal sanoi, että hän etsisi Pariisin parhaan lääkärin ja hoidon, ja sanoi, että Isä varustaukoon lentoon Pariisiin. Hän hoitaisiin liput ja yhteyden lääkäriin. Pariisissa olisi odottamassa Ambulanssi joka veisi sairaalaan. Siellä selkä kuvattaisiin ja leikattaisiin. Isälle oli myös haettava passi.

Nidal oli nyt kuningas, sillä hänellä oli taivaan avaimet käsissään. Ainakin perheestä kaikki uskoivat sen.

Takaisin asuntoon saavuttuaan hän soitti Pariisiin pitkän puhelun Carlosille. Hän sanoi, että Gazan sairaalan palvelut olivat ala arvoisia, ja että isän hoito onnistuisi vain Pariisin sairaaloissa. Carlos myöntyi USD 250.000 kustannuksiin, ja loput otettaisiin palkasta. Pelkästään taksilentokone otti 140.000 \$. Hoito siihen päälle ja Nidal saisi huolehtia kotimatkasta. Nidal oli kuitenkin isänsä poika, ja lupautunut hoitamaan hänet hautaan saakka, joten vakuutus, ja hänen palkkansa hoitaisivat maalliset murheet.

Eräänä maaliskuisena iltana tuli puhelinsoitto ja sanottiin että Riyadista olisi tulossa huomispäivänä taksilento Tel Avivin kautta Pariisiin, johon sopisi Mustafa Al Sayfaaf selkävaiheinen. Niinpä Nidal soitti heti äidille.

- Lento on huomenna selvä, ja tulen ambulanssilla hakemaan isää huomenna puolen päivän jälkeen.

Sitten hän soitti lyhyen puhelun Carlosille ja kysyi mihin sairaalaan selkäleikkaukset osoitetaan. Carlos sanoi, että paikka oli varattu Sorbonnen Yliopistolliseen keskussairaalaan, ja sinne oli varattu avustajan paikka, koska potilas ei osannut ranskaa. Nidal oli kiitollinen kaikesta ja lopetti puhelun.

Nidal pani eurooppalaisen tummanharmaan asun päälleen, ja otti vain ranskan passin mukaan, ja meni tilaamansa ambulanssin etuosaan ja antoi määräyksen minne ajettiin. Gazan rajalla tarkistettiin kaikkien kolmen passit, ja auto pääsi läpi rajasta. Ambulanssi pysähtyi neuvojen mukaan sen kujan alkuun missä Nidal oli asunut. Miehet ottivat parit mukaan ja Nidal tervehti kotiväkeä.

- Nyt isää vietäisiin paareilla, mutta hän kävelisi takaisin, sen olivat spesialistit luvanneet, sanoi Nidal.

Ambulanssin miehet olivat tehokkaita, ja niin hetkessä oli isä paareilla ja matkalla kohti Tel Avivin lentokenttää. Aikaa oli varattu liiankin kanssa, sillä taksikone tulisi vasta iltapäivällä.

- Mitä isä haluaisi syödä nyt päivällä, kysyi Nidal? Isällä ei ollut nälkä, mutta hampurilainen ja kola kelpaisivat. Nidal valitsi saman vaihtoehdon ja kysyi mitä ambulanssin miehistö söisi?

Ambulanssimiehet sanoivat tottuneensa pitkiin päiviin, mutta heille kelpaisi myös hampurilainen ja kola. Niinpä Nidal ja kuljettaja läksivät

hakemaan lounasta. Kun lounaat oli syöty, niin oli aika siirtyä Tullivapaalle vyöhykkeelle odottamaan taksilentoa. Kello oli kolme iltapäivällä kun taksilento tuli Riyadista. Se laskeutui Taksilennoille varattuun tilaan, ja ambulanssin kuljettaja otti yhteyttä radiolla koneeseen, ja kyseli ohjeita. Koneen kapteeni sanoi, että potilas ja avustaja voisivat tulla heti koneeseen, sillä he vain tankkaisivat, ja matka jatkuisi heti kohti Pariisia. Niinpä Ambulanssi vietiin koneen vierelle, ja koneen miehistö tuli vastaan pareineen. Mustafa kieritettiin koneen paareille, ja nostettiin peräluukusta koneeseen. Koneessa oli jo kaksi potilasta, ja Mustafa tervehti arabiaksi. Hän sai vastaansa toiselta potilaalta positiivisen tervehdyksen, mutta toinen vain murahti. Ilmeisesti hän ei ymmärtänyt arabiaa. Nidalille oli varattu tuoli isänsä vierestä, ja hän istui siihen. Sitten tulivat tullimiehet ja passintarkastajat. Tulli pyysi avaamaan laukkuja, mutta tyytyi vain pintapuoliseen tarkastukseen. Passintarkastajat pyysivät passit kaikilta viisumeineen. Mustafalla ei ollut muuta, kuin oma passi Palestiinasta ja kutsuviisumi Pariisiin. Nidal pääsi helpommalla, sillä hän esitti aidon Ranskan passin.

Sitten oli jo aika päästä lentoon. Lentokenttätraktori työnsi koneen sateiselle kiitoradalle, ja kone saattoi sytyttää omat moottorinsa. Kone nousi korkeuksiin, ja niin matka alkoi. Nidal oli luvannut olla isän tukena koko Pariisin matkan ajan. Sinä aikana Maria huolehtisi Nidalin asunnosta sen ajan, kun Mustafa olisi leikkauksessa ja toipumassa. Carlokselle tämä järjestely sopi, sillä hän soitti Libanonin agentille, ja pyysi tätä siirtymään Tel Aviviin tilapäisesti.

Ambulanssikone laskeutui möräälle kiitoradalle Carles de Gaullen lentokentälle ja siirtyi satelliittien väliin lähelle terminaalia. Paikalla oli jo kolme ambulanssia. Yksi näistä oli hälytetty Sorbonnen Yliopistollisesta keskussairaalaan. Selviteltiin hetken papereita, ja niin selvisi, mikä potilas oli menossa mihinkin sairaalaan. Koska Mustafa oli lastattu viimeisenä, niin hänen paarinsa nostettiin ensinnä pois. Sorbonnen ambulanssi oli ensimmäinen, ja ranskaa puhuvat ambulanssimiehet juttelivat omalla kielellään. Nidal rauhoitteli isää arabiaksi, että tämä oli viimeisin matka ja

sitten oltaisiin sairaalassa. Mustafa tyytyi poikansa selityksiin, mutta ei pitänyt siitä, että kukaan ei ymmärtänyt häntä. Ambulanssilta meni 35 minuuttia vilkut päällä Sorbonnen Yliopistollisen sairaalaan. Nidal kuittasi laskun, ja pyysi lähettämään sen AFC:n osoitteella, jonka hän antoi kortilla.

Nidal seurasi tarkoin isän vierellä toki siksi, että isä ei osannut ranskaa, mutta myös seuraten miten hoito edistyy. Ensin oli vuorossa sisään kirjautuminen ja jo siinä tarvittiin tulkkia. Oli hyvä, että Nidalilla oli aikaa. Tai oikeastaan hänen järjestöllään. Isän elo oli paljon turvatumpaa. Nidal seurasi Isää joka askeleelta ja tulkkasi hoitohenkilökunnan puheet. Mustafa vietiin ensin tutkimushuoneeseen, jossa hänelle vaihdettiin sairaalan vaatteet. Sitten oli magneettikuvaus, jossa selän vaivat kartoitettiin. Tämä oli täysin uutta myös Nidalille. Nidal pääsi katsoman magneettikuvauksen tuloksia, ja hoitava lääkäri Pierré Coissandt selosti, että alaraajojen halvaus johtui 15. selkänikaman välilevyn puristumisesta sisäänpäin ja olisi korjattavissa leikkauksella. Pierre oli sitä mieltä, että leikkaus voitaisiin tehdä jo tänään, sillä se oli ajoitettu tehtäväksi joko tänään tai huomenna. Toipuminen veisi viisi vuorokautta, ja sitten potilas kävelisi normaalisti.

- Olihan tähän narkoosi ja anestesia lääkäri varattu, hoitaja kysyi?
- Kyllä kaikkeen oli varauduttu, Nidal sanoi. Nidal antoi suostumuksen leikkaukseen, ja sitten Sairaala toimi kuten sairaalan pitää, Nidal joutui odottamaan leikkaushuoneen ulkopuolella, sillä selkäleikkauksiin ei sallittu omaisia. Potilas oli nukutettu joten siinä mielessä omaishoitajaa ei tarvittu. Nidal odotti tunnin ja leikkaus oli ohi.
- Miten Mustafa siirrettiin heräämöhön, Nidal kysyi, jossa Nidal saattoi olla läsnä. Kun Mustafa heräsi, Nidal rauhoitti häntä. Hän sanoi, että leikkaus oli ohi ja tohtori oli sanonut, että kävelykyky palautuisi viidessä vuorokaudessa. Ensin kävely olisi jäykkää, mutta notkistuisi muutamassa päivässä. Mustafasta tulisi täysi työmies. Lääkäri kirjoitti kolmen viikon sairasloman ja Nidal

selitti, että moinen todistus olisi vain paperia israelilaisten silmissä. Mustafan olisi haettava uusi työpaikka. Mille maistuisi Gazan alueen ambulanssinkuljettajan paikka. Työ olisi kevyempää, kuin sorarekan kuljettajan. Nidal maalaili jo tulevaisuutta. Mustafa sanoi, että lääkärin suosituksen mukaan hän saisi liikkua viiden päivän jälkeen.

Nidal kävi Carloksen juttusilla ja sai lomastaan nämä 12 päivää anteeksi. Carlos oli sitä mieltä, että agentti työskentelisi paremmin, kun kotiolot olisivat kunnossa. Nidal kertoi, että nykyään hänen sisarensa huolehti hänen Tel Avivin asunnostaan. Ei ollut mitään vaaraa tyttöystävästä. Hän ei lankeaisi samaan lankaan, kuin edellinen agentti.

Viiden päivän kuluttua Nidal tuli sairaalaan, ja tapasi isänsä Mustafan kävelemästä käytävällä.

- Jos olet jo noin terve, niin mikä pysyttelee sinua sairaalassa, Nidal kysyi ?
- Lasku, lasku, Mustafa sanoi. Ei ollut ketään muuta maksamaan kuin Nidal.
- Oletko niin terve, että tänään voitaisiin ulos kirjoittaa, Nidal kysyi?
- Ainoastaan uloskirjoitus puuttui, Mustafa sanoi.

Nidal meni sairaalan talousosastolle, ja maksoi 6 vuorokautta Master Cardilla. Lasku menisi Järjestön tiliin.

Sitten Nidal vei isänsä Järjestön tiloihin Carloksen luvalla, ja sanoi, että he tulevat tervehtimään lyhyesti myös Carlosta, hyväntekijäänsä. Kohtaus oli sydämellinen sillä nyt Mustafa ymmärsi, kuka oli kaiken takana. Carlos kertoi Järjestön asioista, että heillä on Agenteja monissa

maissa ja Nidal käänsi arabiaksi, ja Carlos sanoi lopuksi, että Mustafan olisi pidettävä suunsa kiinni kaikesta muusta paitsi hoidosta, ja että Yliopiston professori Nidal Al Sayaaf oli hankkinut hänelle hoitopaikan Pariisista. Nidal oli virkavapaalla Sorbonnesta ja opetti Tel Avivin Yliopistossa, ja hän oli hankkinut isänsä leikkauksen Pariisiin.

Oli Mustafasta ihme, että hän kykeni kävelemään apupuusta pitäen vaikka kuinka pitkälle. Toisena päivänä terapeutti toi hänelle pyörillä kulkevan rollaattorin. Hänelle eivät apuvälineet kelvanneet, vaan hammasta purren hän eteni kuntoutuslaitoksen johteita pitkin, ja kenelläkään ei ollut niin kovaa yritystä, kuin Mustafalla. Tuli päivä jolloin hoito oli maksettu. Mustafa muisti kaikkia potilaita osastolla, jolla hän oli ollut.

Sitten tuli taksi, ja tarkistettiin, että mitään tavaroita ei jäänyt, loput löytäisivät perille Nidalin asunnon kautta. He lensivät El Alin koneella Pariisista Tel Aviviin, ja tullimuodollisuuksien jälkeen Nidal otti taksin. Nidal halusi, että isä näkisi hänen huoneistonsa Tel Avivissa. Maria oli kotona, koska haka ulkoportissa oli auki.

- Maria yllättyi Nidalin ja Mustafan vierailusta ja sanoi, että jos tarvis olisi, niin hän voisi hakea leivokset?
- Ei se ole tarpeen, Nidal ja Mustafa sanoivat. Oli tärkeintä, että olisi vihreät teet.

Ne taikoi Maria hetkessä mikrossa. Ihme oli, että saatiin sähköä näin päivällä. Hän kaivoi vielä pakastetta ja löysi pakkauksen keksejä. Hän kysyi, että kuinka monta päivää Isä aikoi olla toipumislomalla, joten kävi ilmi, että hänen sairaslomansa kestäisi 3 viikkoa, ja sitten olisi käytävä tarkastuksissa Palestiinalaisessa Sairaalassa. Siellä tarkastettaisiin, että välilevyn pullistuman leikkaus olisi onnistunut. Sen todisti se, että Mustafa käveli jo ihan normaalisti.

Maria kohteli Mustafata kuten arvovieraita. Olihan hän sentään oma isä.

40. Kuudentena päivänä

Niin saatiin uusi verkosto ja tietämätön verkoston jäsen, Nidalin isä Mustafa Al Sayaaf liittyi tietämättään verkkoon. Lääkärit lunastivat lupauksensa.

Mustafa oli monin kiitoksien kera iloisin mielin lähdössä kotiin, mutta hänen taksinsa oli myöhässä. Nidal oli tilannut taksin noin 40 minuuttia sitten, mutta autoa ei vain tullut.

Vihdoin vanha Aston Villiers saapui pihaan, ja käänsi ovensa asiakkaiden puolelle. Mustafa kävi taakse ja Nidal eteen maksajan paikalle.

- Koska matka kävi rajan molemmin puolin, niin Nidal kysyi, että onko taksilla lupa aja Gazaan?
- Olen suorittanut sekä Israelin, että Palestiinan ajokortit ja vain Mohammed voisi estää ajamisen, kuski sanoi.

40. Entäs sitten agentit !!

Lennon 506 Mustafa Al Sayaaf oli jo kuusikymppinen, ja soveltuisi hyvin kotimaan tiedusteluun. Siksi taksikuskina hänellä olisi mitä mainioin foorumi kertoa kuulemansa. Nidal vapautuisi tärkeämpiin tehtäviin. Mustafa saisi työstään kunnon palkkaa. 1000 USD kuukaudessa kuittaisi monet vaivat. Mustafa voisi viettää mukavan vanhuuden työrupeaman jälkeen, jos pysyisi terveenä. Ja kyllä tuon palkan eläkkeelläkin voisi saada kunnon hoitoa.

Carlos oli kahden vaiheilla. Jos Mustafa pitäisi puheensa, niin hän voisi olla Keski-Aasian agentti ja Nidal voisi välittää tietoja ranskaksi Pariisiin, tai voitaisiin palkata uusi agentti Israeliin, joka osaisi arabiaa. Juuri nyt kaivattiin Etelä- ja Pohjois-Korean välille neuvottelevaa virkamiestä. USA olisi voinut asettaa sellaisen, mutta Pohjois-Korea ei hyväksynyt Amerikkalaista välittäjää. Se vaati, että välittäjän oli tultava puolueettomasta maasta, kuten Ranska tai Saksa. AFC:lle tämä rooli sopi mainiosti. Ranska ei ollutkaan ottanut maailmanrauhaan otetta aiemmin, kuin sodissa. Ranskan presidentti arkaili ottaa suoraa yhteyttä, joten AFC otti komennon. Carlos soitti muutaman puhelun, joista yksi oli Kim Il Woongille, Pohjois-Korean pääministerille. Carlos kertoi, että Ranska oli periaatteessa hyväksynyt kutsun, ja oli valmis lähettämään etulähetys-kuntana oman suurlähettiläänsä. Hän hoitaisi koordinoinnin ja varmistaisi avun tulon. Apu oli nyt lähellä. Apu istui tuolilla samassa huoneessa, kun Carlos soitti. Hän olisi voinut ottaa osaa keskusteluun, mutta pääministeri kielsi levittämästä huhuja. Niinpä Nidalia ei ollut koko puhelun aikana olemassa.

- Tuntui oudolle lähettää suurlähettiläs maahan, joka ei toivonut apua, mutta halusi sitä, Carlos sanoi. Sitä paitsi AFC oli luotu paitsi vakoilua, niin myös juuri tällaisia tapauksia varten. Se voisi toimia vaikka hallitusta vastaan.

Huhut olivat kertoneet Kiinasta, että Pohjois-Korea oli valmis tekemään ydinkokeen ja rakettikokeita. Jopa Kiina oli kokeita vastaan, mutta valitti, että valvontaa ei käytännössä ole. Pohjois-Korea sai hääritä mitä halusi. Kiinakin oli YK:ssa sitä mieltä, että jonkun puolueettoman maan, joka ei olisi sidoksissa Natoon, pitäisi ryhtyä välittäjäksi. Kiina oli liian läheinen, eikä halunnut rikkoa heikkoa sidettä Pohjois-Koreaan.

Samaan aikaan Iran uhitteli ydinaseen valmistuksesta. Heillä ei kuitenkaan ollut valmiuksia, vaan heidän oli tuotava teknologiatietämys ulkomailta. Kun Pohjois-Korea teki ensimmäisen ydinkokeensa, se oli maanalainen koe, ja massaltaan 5 kt. Kuitenkin Ranska oli valmis välittämään kiistassa.

Nyt ei tarvittu kovia otteita, sillä Hallitus ja Carlos olivat samoilla linjoilla. Nidal voisi pukea eurooppalaisen puvun päälleen ja pakata toisen pussiin, sekä tilata sihteereiltä 1 lk menolipun avoimella paluulla Pyongyangiin. Tytöt kyselivät välilaskua johon Nidal suositti Beijingiä.

Kiinalla oli lämpimät välit Pohjois-Korean kanssa. Viimeisimmissä huippukokouksissa Kiina ja USA olivat suosittaneet jotakin Euroopan maata välittäjäksi, sillä aika oli käymässä vähiin. USA:n vakoilutietojen mukaan, joita ei pitänyt olla olemassa, Pohjois-Korean kansa kärsi nälkää ja vähintäänkin aliravitsemuksesta. Odotettiin mielenkiinnolla, miten Ranskan lähettilästä sumutettaisiin. Diplomaattisessa keskustelussa Pohjois-Korealla ei ollut enää varaa valehdella, vaan totuus purkautui esiin. Mutta vaikka maa kärsi nälänhädästä, se ei estänyt rakettien kokeita, ja todennettavaa ydinkoetta. Jopa Kiinan johtajat ihmettelivät Pohjois-Korean asenteita. Koska tiedot tulivat nk. toisen käden tietoina, tiedonantajana pääasiassa CIA. Kiinakaan ei uskonut kaikkea, mitä CIA välitti. Mutta mittarit osoittivat vakuuttavasti, että ilmaan oli päässyt plutoniumia. USA:n poliittisissa piireissä kuohui, ja kyseltiin Presidentin valtuuksien perään, ja Senaatti oli hyvin huolestunut. Presidentti antoi lausuntoja, että asiaan puututaan ankarasti, mutta ei puuttunut asiaan kunnolla. Hänellä ei ollut yksinkertaisesti keinoa estää Pohjois-Koreaa jatkamasta kokeita. Nyt olivat

vaarassa Japani, Itä-Venäjä, Pohjois-Kiina ja Etelä-Korea. Etelä-Korean presidentti vetosi Yhdysvaltoihin, ja aneli suojelua.

41. Nidalin pesti Pohjois-Koreassa

Nidal matkusti asemapaikkaansa lokakuussa, ja näki jo autosta, miten asiat olivat. Riisisato oli menetetty kuivuuden myötä, ja ainoastaan kanavien varren riisi oli korjattavissa. Se täytti tuskin 10 % tulevasta riisin tarpeesta, ja tuontiriisi oli 90 % tarpeesta. Sitten oli kanan ja muun lihan tuonti, sillä rehun niukkuuden takia maa ei voinut kasvattaa edes siipikarjaa. Katastrofin oli aiheuttanut kuivuus ja Pohjois-Korealaisten tapana olla ylpeä. ”Jos johtajamme ei valita, ei kansakaan valita”.

Sitä ei kuitenkaan verrattu, mitä kukin söi. Siinä olisi aikapommi. Nuorison tunku armeijaan oli luonnollista, sillä siellä sai ruokaa. Kaikkein pahimmassa tilassa olivat nuoret odottavat naiset, sillä heille ei mikään kansanluokka antanut omastaan, ja ruoka oli vähissä. Syntyi keskosia suuri määrä, ja nuorten osaamattomuuttaan lääkärit eivät osanneet pitää hengissä alle 350 g potilaita. Keskoskuolema oli suuri.

Happikaapeista oli suuri pula, mutta koska aikuinenkin väestö kärsi, niin happikaappeja ei tuotu ulkomaailmasta lisää. Tämä kostautuisi parin kymmenen vuoden kuluttua, sillä silloin ei olisi sotilaita. Oli kuin maa, jolla ei ole tulevaisuutta, ajaisi kahtasataa päin seinää. Kohta kuitenkin Etelä-Korea miehittäisi maan.

Näine mietteineen Nidal poistui Carloksen huoneesta. Palestiinassa oli jo kouluttaja joten sinnekään ei tarvinnut lisääpua. 4011 oli nyt tyhjän päällä. Lento Beijingin alkaisi torstaina Finnairilla, koska lentovuoroja oli supistettu SARC-vaaran takia. Erityisesti paluulentoja oli supistettu, koska tulijoita oli yhä vähemmän.

41. Nidal ja Pohjois-Korea

Finnair oli viimeisiä yhtiöitä, joka lensi kolme vuoroa viikossa Beijiin. Suomalaisia ei pelottanut SARC-tauti. Pariisista lähdettäessä oli valittava ensin Finnairin lento Helsinkiin, ja odotettava siellä puolitoista tuntia, kunnes kuulutettaisiin yölento Beijiin. Aikaero Pyomyangiin oli kuusi tuntia. Nidal oli jo Helsingissä, kun hänet kuulutettiin puhelimeen. Toisessa päässä oli Rachel. Hän moitti miltei kyynelissä Nidalin menettelyä käydä Pariisissa.

- Olihan ollut puhe, että jos Nidal kävisi Pariisissa, niin hän ottaisi yhteyttä.
- Nidal myönsi sen, ja sanoi, että tämän kerran tehtävä oli niin vaikea, että hänelle ei jäänyt kerta kaikkiaan aikaa. Hänen oli siirryttävä Tel Avivista Pariisin kautta Pyomyangiin alle vuorokaudessa. Pariisista hänen piti hakea myös ohjeet, joten aikaa ei kerta kaikkiaan jäänyt. Mutta jos maailman kiertely kiinnosti sinua, niin voisin hankkia liput kuukauden vapaalla paluulla Reitille Pariisi-Pyomyang. Silloin tavattaisiin kahden päivän kuluttua Pohjois-Korean pääkaupungissa.
- Ehtisin tutustua pääministeriin ja nähdä ehkä kaistaleen totuutta Pohjois-Koreasta. Sitten vasta, Rachel tulisit Pohjois-Koreaan.

Nidal meni Pyomyangissa Air Francen toimistoon, ja maksoi 1 lk liput välille Pariisi – Pyongyang, ja pyysi, että liput voisi lunastaa Charles De Gaullen lentokentällä. Lunastavaksi henkilöksi hän nimesi Rachel Vitaonin.

Salasanaa ei tarvittu, sillä ihmiset tunsivat toisensa. Liput maksoivat 4512 Euroa. Nidal ei nyt kysynyt, saako hän ostaa liput. Hän käytti tervettä järkeä. Vaikka AFC:n periaate oli, että ei sitoumuksia, ei naisia, niin tätä vastaan Nidal nyt taisteli, sillä hänellä oli kaksi vuorokautta aikaa niellä tuo

lupaus. Nidal oli mies, ja miehet eivät aina syö lupauksiaan, joten Nidal keskittyi nyt Pyongyangin karttaan, jonka sai Infosta. Hän vertasi sitä Intranetin antamaan karttaan, jonka joku maassa käynyt oli hiljattain piirtänyt. Ja eroja löytyi. Turistikartasta puuttui rakennuksia, joissa mitä ilmeisemmin säilytettiin aseita. Ydinvoimala oli häivytetty pois koko kartalta, ja korvattu vihreällä nurmella.

Kaikkiaan kartta antoi hyvin valheellisen kuvan pääkaupungista. Miten totuudenmukainen oli sitten koko maan kartta? Hotelli-illallista syödessään hän mietti, että kuinka kansaa oli kusetettu. Ja tämä kommunistivaltio olisi liitettävä teolliseen Etelä-Koreaan. Nidalilla oli tällä kertaa neljä passia, Pohjois- ja Etelä-Korean, Ranskan ja USA:n passit. Hän voisi livahtaa aina passintarkastuksesta väärällä passilla.

Ainoa huoli oli, että jos sattuisi sama passintarkastaja, niin hän voisi tunnistaa kasvot ja kärehtyä väärän passin käytöstä.

Kaksi päivää meni nopeasti, ja tuli aika hakea Rachel kentältä. Nidal otti taksin. Taksit eivät maksaneet mitään länteen verrattuna.

Liikennettä suurellisella kentällä oli vähän ja China Airin Boeing 737 erottui tulevista koneista. Muut koneet porteilla olivat Tupoleveja. Nidal ehti juuri sopivasti tulliin, ja passit oli jo tarkastettu. Rachel oli viisas nainen, ja oli ottanut vain välttämättömät tarvikkeet mukaan. Kun nuoret tapasivat vihdoinkin portilla, oli syleily sanomaton.

- Rachel sanoi toisiksi sanoikseen, että hän haluaa tutustua mahan perin pohjin. Niin paljon siitä oli puhuttu.
- Nidal kertoi taksissa hotellille, että hänellä oli jo suunnitelma Rachelin varalle. Miehenä hän ei päässyt kaikkiin paikkoihin, joten Rachel saisi kunniatehtävän olla AFC:n uusin tilapäinen assistentti. Nidal maksoi myös palkkaa. Nyt palkka ei ollut 100 USD kerta, vaan 2000 USD kuukaudessa. Kaikki se oli

tarkoitettu kuluihin. Säästöistä Nidal piti huolen. Hän tiesi että agentin ura oli ohi kunnosta riippuen noin 50-vuotiaana, ja sitten oli vain hanttihommia, eli vartiointiyhtiöiden töitä. Palkkataso olisi se, että sillä tulisi juuri ja juuri toimeen. Siksi agentin oli kerättävä mammonaa jo nuoresta pitäen. Esimiehet eivät tästä kertoneet, vaan vanhemmat agentit. He sanoivat, että sosiaalipalvelu ei kata agentin kustannuksia, vaan ne oli katettava itse.

Mutta nyt ei ole murheen aika, vaan ilon, sillä Nidal sai rakkaan Rachelinsa rinnalleen. Tämä tiesi myös tehtävän helpottumista, sillä Pohjois-Koreassa yksin liikkuvaa eurooppalaista miestä ei katsottu hyvällä silmällä.

Nidal oli tutkinut vuokramarkkinoita, mutta todennut, että on mahdotonta vuokrata kaksiota maasta. Siksi oli kaiketi parasta, että asuttaisiin Hotellin Suitessa se aika, kun Ranskan valtio soisi. Hän itse hankkisi kaksoisagentin niin pian, kuin se olisi mahdollista. Silloin kustannukset alenisivat. Nidal ja Rachel olisivat voineet muuttaa Lähetystöön Suurlähettilään tiloihin, mutta Nidal ei ollut ottanut tätä asiaa esille.

Hän soitti satelliittipuhelimella Carlokselle ja kertoi aivoituksensa, mutta Carlos sanoi, että toistaiseksi menetellään siten, että Hiltonin Suite pidetään, eikä edullisempaa vaihtoehtoa haeta. Agentin oli päästävä irrottautumaan nopeastikin.

Nidal ei puhunut mitään Pariisin Pääskystä, eikä kai se kuulunutkaan Carlokselle. Maahan jossa ei ollut virallisesti, eikä epävirallisesti punaisten lyhtyjen katua, oli sallittua tuoda viihdyttäjää tai vaimo mukana.

Ensimmäinen varsinainen tehtävä tuli yllättäen. Pohjois-Koreassa ollut kaksoisagentti oli antanut selvästi virheellistä tietoa, ja koska hänelle

oli annettu arkaluontoista tietoa, hänet oli eliminoitava. Mitä pikemmin se tapahtuisi, sen parempi.

Nidalilla oli kaikki tiedot, eikä valetarinan keksiminen tuottaisi mitään vaikeuksia. Kun Nidal oli saanut Rachelin hotelliin aamusta, niin hän kertoi, että hänellä oli yksi tehtävä suorittamatta. Sen jälkeen hän veisi Rachelin kävelyllä.

Nidal vuokrasi Toyota maasturin, ja ajoi Alexin osoitteeseen. Alex oli peitenimi Niddal Al Gatshalle. Soitettuaan ovikelloa Nidal totesi, että huoneistossa oli joku kotona. Ovi avattiin ja noin 30 v. nainen avasi sen.

Nidal kysyi Niddal Al Gatshaa, ja sai lupauksen, että tämä tulee ovelle.

Niddal tuli haukotellen ovelle, ja sanoi anteeksi, sillä hän oli ollut vapun vietossa. Hän kyseli, että kuka oli ovella. Nidal sanoi, että nyt oli kiire, ja että hän oli AFC:n agentti, ja näytti korttinsa. Niddal lupasi pukeutua heti, ja lähteä mukaan. Peitetarinaksi Nidal kertoi, että Etelä-Korea oli pysäyttänyt kaksi junaa, ja uhannut sen lisäksi sulkea rajan ydinaseuhan takia. Tie kaarteli sopivasti, ja ojat olivat sopivan syvät. Nidal muisti, että agentti oli joko siepattava elävänä tai kuolleenä. Raja tuli vastaan yllättävän nopeasti. Nidal toivoi, että kaverilla oli passi matkassa. Ääneen hän sanoi, että heidän olisi paras ajaa Etelä-Korean puolelle, ja selvittää selkkaus siellä. Junat seisoivat seisakkeen luona.

Nidal kaarsi Toyotan Kasarmin päätyyn, ja pysäköi sen. Sitten he menivät sisään. Heti ovella oli vastassa kaksi sotilasta, ja taustalta tuli lisää voimia. Ensimmäisillä sotilailla oli mukanaan käsiraudat, ja ne kiinnitettiin heti Niddalin ranteisiin. Pidättäjät ottivat asian rauhallisesti. Niddal pyrki ensin pakoon, mutta totesi sen turhaksi.

- Joku Pohjois-Korealainen voisi käydä kertomassa Niddalin kotiin, että hänet on siepattu, hän pyysi. Sen parempaa ei tarvitsisi kertoa, sillä vaimo tiesi hänen toimistaan.

Niin oli taas yksi agentti vähemmän kartalla.

Nidal piti sanansa, ja kun hän palasi puolen päivän jälkeen, hän hokutteli Rachelin kävelylle. Koska oltiin Pjomyangin keskustassa, niin ei voinut millään välttyä henkilöpalvonnalta. Oli jos jonkinlaista patsasta ja muistomerkkiä. Tyypillistä Kommunismin tuotetta. Pariskunta kyllästyi pian muistomerkkeihin ja vaihtoi autoon. Toyota oli kunnon kapine tehosteineen, ja sillä saattoi kierrellä lähiseudulla. 90 litran tankki salli pitkät matkat.

Nidal ajoi niin pitkälle, kun voi mutta 20 km päässä tuli puomi ja sotilaat. Oli käännyttävä takaisin, koska ei ollut lupaa ajaa pidemmälle.

Valtio oli luonut uudelleen suljetut rajat. Nidalin sieppaus ja agentin pidätys saattoi olla syynä. Toisaalta junat seisoivat rajalla, joten oli saattanut sattua joku konflikti rajalla.

- Kulta, meidän on parasta kääntyä takaisin, koska meillä ei ole lupaa ylittää rajaa, Nidal sanoi.

Nidal mietti jo miten saada jostain kaksoisagentti, jos valtion hallinto olisi joka paikassa näin tiukka. Hän toivoi, että sotilaat eivät olleet kiinnittäneet suurta huomiota häneen. Hänellä oli vielä toiveita, sillä häntä ei ollut pidätetty kertaakaan. Lisäksi hänellä oli vapaa pääsy Ranskaan ja USA:han. Ranska oli nykyään hänen kotimaansa, niin että jos tiukka paikka tulisi, niin he molemmat pyrkisivät Kiinan kautta Ranskaan.

Auto pysähtyi Hotellin kellariin niiaten, ja kaksi nuorta poistui autosta lukiten sen.

Kellarista oli hissi katutasoon ja edelleen Hotellin huoltopuolelle, mutta tavallisen asiakkaan oli poistuttava vastaanotossa hissistä. Siitä piti huolen nuori hissipoika.

- Tarvitsen huomenna aamulla auton avaimet, sillä kellaritaso pestään, Hissipoika sanoi hyvällä englannilla. Luonnollinen selitys, mutta auton olisi myös oltava puhdas, eli kaikki mikä viittasi tiedusteluun oli poistettava illalla autosta.
- Nidal huomioi tämän, ja sanoi Rachelille ranskaksi, että heidän on käytävä vielä illalla autolla hakemassa Rachelin käsilaukku.

Tyttö ymmärsi yskän.

Nidal mietti kuumeisesti, että miten hän saa edes kuukaudessa näin tiukassa maassa kaksoisagentin. Sitten hänellä sytytti, Rachel ei ollutkaan tullut turhaan Pohjois-Koreaan. Hän opettaisi Rachelille alkeet, ja hän saisi jonkun suostumaan. Sitten sopivassa tilaisuudessa Nidal kertoisi enemmän, ja jättäisi satelliittipuhelimen ja kaukokuunteluantennit tulevalle vakoojalle. Henkilö saisi olla kuka tahansa vastaan tulija, kunhan hän olisi kiinnostunut Ranskasta, ja asenne olisi länsimainen. Ikää saisi olla siinä 30-35, ja mieli vireä. Mieluummin mies, mutta nainenkin voisi tulla kyseeseen. Pääasia, että ei tarvitsisi tulla kuukauden päästä leikkaamaan nirriä irti, kuten edelliseltä. Vakoilusta muun valtion hyväksi saisi joko kuolemantuomion, jos teko olisi raskauttava, tai elinkautisen jos todettaisiin yhteyksiä muiden valtioiden agentteihin. Laki oli jyrkkä siinä maassa.

Niin olivat maan elintavatkin. Eliitti eli vailla huolta, vaikka tavallinen rahvas kärsi nälänhätää. Rajat olivat edelleen suljettuja, ja vain näytännöksi päästettiin keskiluokkaa tapaamaan sukulaisia Etelä-Korean rajalle. Hallitus ruikutti hätäapua ulkomailta samaan aikaan, kun se teki ohjuskokeita keskimatkan ohjuksilla. Ne ohjukset piti ostaa kullalla, sillä oma valuutta ei kelvannut, ja ainoa vaihtoehto oli valtion kultavaranto.

Kun illallinen oli syöty ja pakollinen likööri / viski oli otettu, niin oli aikaa pohtia tulevaisuutta. Lähitulevaisuus näytti melko synkälle, sillä lähipäivinä pitäisi löytyä kaksoisagentti. Rachel esitti radikaalin ehdotuksen. Hän menisi paikallisen yliopiston alueelle ja houkuttelisi kampukselta jonkun naisen Nidalin haastatteluun. Nyt oli tärkeää saada tietoa tavallisten ihmisten elinoloista, eikä niinkään valtion politiikasta. Valtion politiikka tiedettiin jo 50 vuoden ajalta. Nidal tuumi, että mikäs siinä. Rachel saisi huomenna mennä Yliopistolle vaikka syömään ja houkutella jonkun yksinäisen naisen, joka taitoi ranskaa, ensin syömään kanssaan, ja sitten illalla vaikka kadulla tai autossa suoritettavaan tapaamiseen Nidalin kanssa. Näin nuoret, sillä Nidal oli tuskin 30 ja Rachel, 26 olivat sekaantuneet agenttitarinaan. Odotettiin huomista. Teko oli niin jännittävä, että Rachel pyysi Nidalilta, että käytäisiin yökerhossa iltadrinkillä, jotta olo hieman tasaantuu. Hänelle se oli ensimmäinen kerta, kun hän sekaantuu valtioiden väliseen asiaan.

Nukuttuaan yön ilman lemmen leikkejä Rachel oli valmis tapaamaan tuon uuden agentin. Hän meni hyvissä ajoin Nidalin ohjaamasta maasturista kampukselle, ja huomasi heti missä oli ruokala. Rachel oli tavallisen ranskalaisen ryppyisissä vaatteissa joten asunkaan ei pitänyt pelottaa. Rachel meni jonoon kuten muutkin, ja sai leivän palan, hieman voita ja kanakeittoa. Juotavaksi oli vain vettä. Kerättyään ruokatarpeet hän meni pöytään, jossa oli tavallisiin pukineisiin pukeutunut nainen.

- Puhutteko ranskaa, Rachel kysyi?
- Kyllä, olen toisen vuosikurssin ranskan opettaja, nainen sanoi.
- Voinko istua tähän, niin minulla olisi ilosanoma, Rachel sanoi. Samalla kun hän istui, hän kertoi, että Ranskan suurlähetystö oli etsimässä ranskan kielen osaajia yhteistyöhön ja myöhemmin vaihto-oppilaiksi Sorbonnen Yliopistoon Pariisiin. Koska Ranska tiesi opiskelijoiden rajalliset resurssit Pohjois-Koreassa, niin Ranskan valtio tukisi stipendillä, joka olisi ensimmäisenä

vuonna 500 Euroa kuukaudessa siitä, että opinnot jatkuisivat, ja että oppilas suostuisi kertomaan elinoloista Pohjois-Koreassa. Toisena vuonna stipendi olisi 1000 Euroa, mutta silloin pitäisi raportoida säännöllisemmin. Ranskan valtio järjestäisi suoran puhelinyhteyden ja muut laitteet, mitä tehtävässä tarvittaisiin. Puhelin olisi satelliittipuhelin, eikä liittyisi millään tavalla Pohjois-Korean lankaverkkoon.

Nainen sanoi nimekseen Chu Van Chien, ja kun keitot oli nautittu, sovittiin, että Chien tulee Torille huomenna illalla kello kuusi, ja tapaa Ranskan suurlähetystön edustajan. Tunnuksena olisi valkoinen Toyota 110 C.

Lounastauko päättyi, ja Rachel palasi autolle. Hän sanoi Nidaliin turvautuen, että vie minut jonnekin syömään. Kanakeitto oli kauheaa. Nidal ei keksinyt muuta paikka, kuin Hiltonin Baarin. Ravintola oli juuri suljettu siivoamisen ajaksi. Nidal pysäköi Toyotan samaan ruutuun kuin aiemminkin ja he menivät hissillä ylös vaihtaen hissiä reseptionin tasolla. 9. kerros oli korealaiselle satumaailma, mutta näille kahdelle ranskalaiselle vain läpikulkupaikka. He pääsivät nopeasti pöytään, sillä tungosta ei ollut. He tilasivat olutta ja broilerin kyljykset. Joku hieman paremmalla leivällä oleva maanviljelijä oli toimittanut broilereita hotelliin, joten kyljykset saattoivat olla viimeiset sille illalle.

Olutta siemaillessa ja ruokaa odottaessa Rachel kertoi matkastaan. Kun hän oli maininnut stipendit ja vaihto-oppilaskauden, hän oli saanut korealaisen opettajan hymyilemään. Jo 500 € oli naurattanut, mutta se, että summa nousisi toisena vuonna 1000 €:n tasolle oli jo hämmästyttänyt.

– Täytyisi olla varovaisempi näissä köyhissä maissa, tuumi Nidal.

Kyljykset tulivat ja olivat läpi kypsät, kuten oli toivottu. Jostakin kokki oli loihittanut kastikkeen päälle. Nidalille tämä oli ensimmäinen ateria tänään, mutta hän sanoi, että se oli monesti normaalia. He tilasivat vielä

toiset oluet ja kahvit lopuksi. Kahvi ei ollut eduksi maalleen, mutta se oli juotava. Sitten oli aika siirtyä huoneeseen, ja katsomaan mitä tehtäisiin huomenna.

Päivälle ei ollut muuta, kuin tähystystehtäviä eli ympäristöoppia, kuten Nidal sanoi, ja sitten vasta illalla saataisiin lintu kotoon. Kuitenkin aamulla he lähtivät koettamaan onneaan pohjoiseen, Anjun ja Chinjun kaupunkeihin Kiinan rajalle. Kuten olikin odotettua, Anjuiniin pääsi vapaasti, mutta 50 km ennen Chinjuinia oli tiesulku, ja vaikka Nidal jututti rajamiehiä, niin läpi pääsyä ei ollut. Ei auttanut ranskan passi, eikä vetoamus USA:han. Oli vain käännytävä takasin. Rajamiesten neuvo oli, että jos tulet rajan tuolta puolelta (viitaten Kiinaan) 50 tonnin lasti riisiä mukanas, niin läpimeno otetaan vakavasti. Ulos maasta ei mennä, kuin Pyongyangin lentokentän kautta. Jos on omaisuutta, niin sen voi lähettää rautateitse Siperian radan kautta.

- Näin rajamies totesi, että rata eteläänkin oli yleensä poikki. Kaikkeen liikenteeseen Pyongyangin ulkopuolelle tarvittaisiin lupa.

Nidal ja Rachel käänsivät Toyotan keulan kohti kaakkoa, ja olivat sopivasti pääkaupungin torilla juuri ennen kuutta, ja koska torielämä, jos sitä oli ollutkaan näin tiistaina, oli jo poissa, niin heidän valkoinen autonsa herätti jopa huomiota. Rachel laskeutui heti pois autosta, ja käveli tuulisella torilla. Sitten kulman takaa ilmestyi pariskunta, joista toinen oli Rachelin tapaama nainen. He tervehtivät ja viittoivat, että myös Nidal voisi astua seuraan. Nidal käveli nuo muutamat askelet ja ehdotti heti, että he ajaisivat jonnekin, jossa olisi syötävää ja juotavaa, eivätkä keskustelisi paljaalla torilla. Päätettiin, että kaikki nousevat autoon ja ajetaan Siltakadulle, jossa olisi jonkinmoinen baari, jos vieraat maksaisivat. Nidal oli valmis maksamaan, ja niin mentiin haukkaamaan pieni iltapala.

- Nidal sanoi, että hän ymmärtää ranskaa, englantia ja arabiaa, mutta koreaa hän ei ymmärrä.

Annettiin isännän tilata. Sillä välin, kun ruoka valmistui, keskustelu kävi Korean tilanteen ympärillä. Vaikka Etelä olisi avannut ovensa, niin Pohjoinen oli nihkeä. Nyt isäntä esittäytyi vasta paremmin, ja sanoi olevansa Pyongyangin Yliopiston rehtori. Hänen vaimonsa oli ranskankielen lehtori, ja tapaaminen johtui juuri hänestä. Nidal tervehti rehtoria oikein korealaisittain ja sai raikuvat aplodit ympäröivältä yleisöltä. (Itse asiassa Nidal oli miltei ansassa, mutta katsotaan miten hän selviytyy). Nidal aloitti ylistyspuheensa, jossa hän muisti mainita aina Ranskan olleen Korean puolella. Sitten keskusteluun liittyi Kiina ja sen rooli, ja viimeksi pahana poikana Japani jota piti ojentaa ohjuksin.

- En ole vielä sanonut kantaani Korean tilanteeseen, eikä yleensääkään Kauko-Aasian tilanteeseen, Rehtori sanoi. Rehtori, jonka nimi oli Chu Van Wan sanoi ymmärtävänsä johtajia ja diktaattoreita, koska jos kommunismi romahtaisi, niin heille ei jäisi, kuin varastettua omaisuutta, jonka kansa vaatisi takaisin. Mutta sitä ryöstelyä, mitä nykyään sanotaan haltuunotoksi, hän ei ymmärrä. Hän, Wan, on ollut kommunisti pienestä pitäen ja uskoi pienenä pioneerinä aatteeseen, on joutunut kymmeneen kertaan nielemään totuuden. Siksi tulin tänne juttelemaan ranskalaisen virkaveljen kanssa.

Nidal nyökkäsi välissä, mutta antoi Wan'n jatkaa.

- Jos tästä olisi jokin nousun tie, niin se olisi ensin kansan kommunismin luhistuminen, ja sitten demokratian kasvattaminen suunnilleen viiden- kymmenen vuoden aikana, Wan sanoi. Niin kauan, kun Kimit pitävät valtaa, kansa kärsii.

Nidal oli ensin sanaton, ja hän ilmaisi sen siten, että kysyi, oliko Yliopistopiireissä samanlainen tunnelma?

- Se ei vielä tiennyt vallankumousta, mutta Ranskassa sekin oli nähty. Sitten Nidal ehdotti, että kun oli syöty, niin voitaisiin siirtyä johonkin turvallisempaan paikkaan keskustelemaan.
- Wan nosti kulmakarvojaan, ja sanoi, että tämän turvallisempaa paikkaa Koreassa hän ei tiedä. Kukaan ei viitsi kuunnella korinaa ja yskintää salakuuntelulaitteista. Ja niitä laiteita täällä oli joka paikassa.

Wan ehdotti, että kun oli saatu toiset oluet, niin lähdettäisiin neljästään ajelulle, sillä Toyotassa ei ole salakuuntelulaitteita. Nidalille se sopi, ja Rachel nyökytteli myös. Sitten oli ennen ajelua sovittava kustannuksista.

- Koska teitä sidottaisiin tehtävään kaksi, niin palkkio joka peittäisi kaikki kulut, olisi USD 1000 kuukaudessa, ja sitten tulisi lisäksi satelliittipuhelinkulut jotka AFC maksaisi, Nidal ehdotti. Tämä oli käytäntö. Minulla on huomenna mukana satelliittipuhelin ja kaukokuntelulaite joka oli vast'ikään keksitty Ranskassa.

Ajelu oli ajelua kaupungissa, ja Nidal kertoi kaksoisagentin ehdot.

- Ensin tarvittiin vain tietoja maasta, sen vauraudesta, ja muusta kansaa liikuttavasta. Tätä jaksoa olisi noin vuoden. Siitä riittäisi varmaan tarinaa toiseksikin vuodeksi. Sitten kaksoisagentin tehtävä vaikeutuisi, tarvitaan tietoa hallinnosta ja oikeuslaitoksesta. Tässä vaiheessa olisi hyvä, jos agentti voisi olla jokin virkamies. Korean tilanne saattaisi olla hieman toinen. Toisaalta agentin ei ollut kielletty käyttää apureita.
- Apurien käyttö Koreassa oli helppoa, sillä jos maasta aikoi päästä ulos opiskelemaan, lähinnä Kiinaan, niin voitaisiin velvoittaa raportoimaan rehtorille, Wan sanoi.

- Huomenna tähän samaan aikaan, eli 23:00 olen samassa paikassa, ja silloin siirretään puhelin ja kaukokuuntelulaite, Nidal lupasi. Viivyn Pohjois-Koreassa noin 20 päivää, ja sinä aikana ne kaukokuuntelumikit pitäisi repiä pois tai sulkea. Myös satelliittipuhelin olisi helppo siirtää, jos olisi epäily siitä, että LVI-miehet asentavat mikkejä. Hän, Nidal olisi apuna Hiltonista tuossa tuokiossa, jos tulisi ongelmia. Hän voisi antaa Pariisin suoran numeron, jos satelliittipuhelimella ei pääsisi perille. Carlos, Johtaja vastaisi. Tosin kaikkia lankapuhelimia kuunneltiin. Annan koodikirjan, joka on osattava ulkoa.

Seuraavana päivänä Nidal ajoi rehtorin asunnolle, ja luovutti yllättävän pieneen tilaan sullotun satelliittipuhelimen, kaukokuuntelulaitteen ja koodikirjan. Mentiin sisään, ja rehtori Wan oli repinyt jokaisen mikrofonin jonka hän löysi. Hän oli vaihtanut kukka-asetelmia ja siinä mukamas irtosivat mikrofonit. Nidal antoi vielä rullan teippiä, jolla voisi peittää mikrofonin kuuluvuuden.

- Tarkastan asunnon, Nidal ehdotti ja Wan suostui siihen.

Nidal löysi vielä kolme mikrofonia jotka oli kiinnitetty kömpelösti ilmastointiverkkoihin. Nyt tilan pitäisi olla puhdas. Silti Nidal kehotti, että ensin otettaisi yhteys koodikirjan ensimmäisen luvun sanoin ja vasta myöhemmin siirryttäisiin suoraan tekstiin. Nidal kokosi satelliittipuhelimen ja se olikin helppo tehtävä. Laskoksilla ollut antenni avautui lämmössä, kuin sateenvarjo ja se suunnattiin ohjeen mukaan kohti tietoliikennesatelliittia. Vinkuva ääni ilmaisi vaikenemalla milloin suunta oli oikein. Sama näkyi puhelimen ledeistä. Sitten lautanen lukittiin ruuvilla ja nostettiin kuuloke johon voidaan puhua. Puhelimen akku oli käytöstä riippuen ladattava joko kerran viikossa, tai jos käyttö oli tiheämpää, joka toinen päivä. Akun varaustilan saattoi tarkistaa led rivistä. Puhelin oli vanhaa mallia, mutta käyttökelpoinen. Puhelin sekoitti äänen, joten sitä itseänsä ei voinut salakuunnella. Yht'äkkiä Nidal oivalsi, että mikithän

tulisivat takaisin jo huomiseksi, joten satelliittipuhelimelle oli keksittävä parempi paikka.

- Olisiko Yliopistolla Faradayn häkki, Nidal kysyi Won’lta.
- Sähkölaboratoriossa saattaisi olla lukittava tila johon puhelimen voisi viedä, Won sanoi. Antennin voisi sijoittaa katolle muiden antennien joukkoon. Antennin suuntaus oli ongelma, sillä antennin kääntäjä ei voinut seurata led rivistä signaalia, joka ilmaisi milloin kuuluvuus olisi paras.

Tarvittiin siis pari radiopuhelinta ja kahdet kädet. Radiopuhelimet olivat antiikkista mallia. Nidal meni nuorempana puolen yön pimeydessä katolle ja löysi antennin sijoituspaikaksi kahden suuren tutka-antennin välikön. Siitä oli suora yhteys satelliittiin. Rehtori luki lukitussa huoneessa ledijonoja ja sanoi radiopuhelimeen mihin päin suuntausta piti siirtää. Vihdoin saatiin puhelin asennettua, ja päästiin koodikirjan ääreen. Yhteys oli suora joten tarvitsi vain kytkeä virta, ja yhteys Pariisiin muodostuisi.

- Nidal soitti koesoiton ja Johtaja vastasi. Hän oli ollut juuri lähdössä, kun kuuli punaisen linjan soivan. Linja oli varustettu nauhurilla, joten mikään ei jäänyt huomaamatta. Nidal kertoi ranskaksi, että henkilö oli löytynyt, ja jymypaukku, hän oli Pyongyangin Yliopiston rehtori Chu Van Wan.
- Johtaja heitti väliin, että hankkiudu sähköosaston apulaisprofessoriksi.
- Mikä ettei, Nidal mietti hetken. Rehtorihan oli vieressä. Samoin Nidal kertoi, että rehtorin vaimo oli kiinnostunut paitsi rahasta, niin myös osallistumisesta vakoiluun. Nidal pyysi lähettämään hänen todistuksensa ja meriitit. Paperit voisi osoittaa suoraan rehtorille. Hän tekisi suullisen esityksen vielä tämän puhelun aikana.

- Niinpä hän kääntyi ahtaassa komerossa Rehtori Wanin puoleen ja kysyi, että josko hän voisi saada vierailevan professorin tai apulaisprofessorin paikan, kunhan paperit tulisivat ?
- Siltä istumalta Rehtori Wan lupasi apulaisprofessorin paikan, kunhan saataisiin suosittelija.
- Olen itse asiassa Sorbonnen yliopiston apulaisprofessori hermofysiikan alalta. Tarkoitus oli liittää korvaimplantti suoraan hermostoon, mutta työ on kesken. Hän otti virkavapaata nämä kaksi kuukautta Korean vierailun ajaksi. Nyt ei ollut, kuin kaksikymmentä päivää siihen, kun minun on lähdettävä Pohjois-Koreasta, Nidal sanoi.
- Rehtori vastasi siihen, että kutsuviisumin saa parissa päivässä, sillä täällä ei ole liiemmälti matkustajia.

Sitten oli Wanin vuoro tarttua luuriin.

- Rehtori sanoi hyvää iltaa Johtaja Carlokselle ja kertoi, että hän on Pyongyangin Yliopiston rehtori, ja että hänen vaimonsakin oli kiinteästi projektissa mukana. Hän sanoi että nimittäisi Nidalin hermoverkkotieteen ja heikkovirran professoriksi kunhan paperit tulisivat. Väliaikaisesti, vaikka aikaa oli 20 päivää, hän voisi hankkia kutsuviisumin. Sitten kun tuli loppusanojen vuoro, Wan kiitteli Johtajaa tästä huomionosoituksesta ja kertoi, että rahvas ja kansa kärsii nälästä, ja kuivuudesta johtuen myös osittain puhtaan veden puutteesta. Hän ei tiennyt, kuinka kauan rahvaan kantti kestää, ennen kuin tulee kapinoita. Keskiluokka elää jotenkin ymmärrettävissä oloissa, ja tappaa kanatarhan kanoja ruuakseen. Sekään ei ole visasta, sillä jos kanojen suku loppuu, niin kansa

joutuu kerjuulle. Jokainen kaupunkilainen joutuu pitämään omaa kasvimaata maalla, jotta edes siedettävät olot saavutettiin.

Puhelu loppui ja loppusanoikseen Nidalille Johtaja sanoi, että olet sinä aika veijari, muutama vuorokausi ja Yliopiston rehtori oli palkkalistoilla. Hän lupasi, että jos yhteys Waniin säilyy, niin hän ansaitsee 2000 dollaria kuussa, ja Nidal saa palkankorotuksen joka mennee samalle sulkutilille Sveitsin pankkiin, kuten ennenkin.

- Yhtä asiaa Nidal pyysi, nimittäin Rachel Vitaonille myös vuoden kutsuviisumia. Jos asiat menevät oikeaa rataa, niin Rachel saa olla maassa vielä vuoden. Muutoin hänen on matkustaminen Kiinaan odottamaan viisumia, ja Beijing ei ollut niitä suosituimpia paikkoja SARS-kuumeen takia. Jos viisumia ei tulisi 20 päivän sisään, niin pyydän Rachelia odottamaan viisumia Osakassa, josta oli vuorokautinen lento Pyongyangiin. Sitten puhelin suljettiin. Nidal otti vakoilijan käsikirjan laukustaan, ja ojensi sen Wanille.
- Tämä kirja ja kooditaulukko kuuluivat pakettiin, hän sanoi. Niitä oli kuitenkin pidettävä sydäntä vasten, eli takin povitaskussa. Jos tulisi kuumat paikat, eli että kansallinen poliisi olisi kannoilla, niin kaikki vakoilua käsittelevä kirjallisuus oli syytä upottaa johonkin syvään veteen (siksi muovipussi ja kivi pakkauksessa) ja jos puhelin löytyisi, niin Nidal olisi siitä vastuussa.

Apulaisprofessorin ominaisuudessa hänen piti pitää yhteyttä Sorbonneen Pariisiin, sekä muihin ulkomaisiin instansseihin, jotka olivat samalla alalla. Nidalin oli helppo poistua maasta, sillä hänellä oli ranskan passi. Myös Rachel omasi Ranskan passin. Kiireen tullen rakennelma oli purettavissa alle 3 tunnin, niin että ketään vieraita ei ollut maassa, ja ainoa puhelin oli mykkä. Nidal neuvoi vielä miten puhelimen saa niin lukkoon, että sillä ei tee mitään. Pohjassa oli pieni syvennys ja reset-kytkin. Kun

painoi resettiä, niin puhelin meni lukkoon. Auki sen sai vain salasanalla, ja salasana oli Pariisissa.

Rachelin kutsuviisumi tuli kuudessa päivässä, ja heti sen perään tuli rehtorille paketti, jossa oli Nidalin saavutukset. Niiden valossa, kun väitöskirja oli vielä mukana, Rehtori uskalsi luvata biologian ja heikkovirran professuuria. Kuitenkin kaiken oli mentävä sääntöjen mukaan ja Rehtori ja kollegio tutkivat paperit, ja sitten hyväksyivät näkemättä uuden professorin. Nidal sai tiedon hyväksymisestä samana päivänä, kun hänelle tuli työviisumi. Työviisumi tarkoitti useamman vuoden pestiä. Rachelin kutsuviisumissa oli rajoitteena yksi vuosi, mutta nyt Nidal voisi anoa aina lisääaikaa. Korealaiset edellyttivät kuitenkin, että parin sopisi mennä siviilivihkimiseen, sillä susiparit eivät olleet Korealaisten suosiossa.

- Ennen viisumin antamista Nidal kysyi, että pyydän kättänne madam, seuraava siviilivihkimisen päivä olisi ensi sunnuntai. Se helpottaisi suunnattomasti viisumikäytäntöä. Vaimon viisumi tulisi automaattisesti, kun miehen työviisumia uusittaisiin.

Perillisiä ei tulisi heti, vaan vasta Ranskassa minne heillä oli matka kahden vuoden sisään. Silloin loppuisi Professuuri. Ennustaja ennusti myös, että Pohjois-Korea nousee nykyisestä tilastaan ulkomaisen avun turvin. Siihen menee tosin aikaa viisi vuotta.

Sunnuntain aikana oli torille noussut tanssilava, ja paikalliset soittajat virittelivät mitä eksoottisimpia soittimiaan.

Tansseja kesti ilta myöhään ja soittajien hatut olivat soittajien edessä. Kansa heitti kolikoita hattuihin mutta Nidal innostui ja kaivoi povestaan nipun seteleitä joista hän jakoi 50 USD seteleitä jokaiseen hattuun. Se oli tällä maalla vuoden palkka. Vasta nyt selvisi, että Ulkomaiset häät olivat kannattava business. Yliopisto osallistui juhliin, niin että sen henkilökunta sai yhteisillä varoilla ostetut räppäriäiset kotiinsa.

Maanantaina Nidal ja Rachel nukkuivat pitkään, eikä kukaan halunnut herättää heitä.

- Nidal avasi ensin foorumin siten, että hän sanoi kuin vahingossa, että kahta vuotta hän ei aio asua Hotellissa. Oma asunto pitäisi saada. Tai ainakin vuokra-asunto. Hän nykäisi Rachelia pyjamasta, ja kysyi mitä mieltä vaimo on?
- Rachel oli pohtinut jo pidempään asiaa ja miettinyt miten kalliiksi hotelliasuminen tulee. Nidal, hän sanoi, koetetaan etsiä AFC:lle vuokra-asunto.
- Niinpä Nidal soitti Rehtorille ja sanoi, että hän olisi poissa maanantain etsien pientä kaksiota hotellin sijaan. Rehtori sanoi, että paikallisissa lehdissä on asuntoilmoituksia, ja että hänen vaimonsa olisi valmis opastamaan nuorta paria asunnon etsinnässä.

Niinpä Nidal käänsi Toyotan nokan Rehtorin asunnolle, ja Chien oli jo valmiina. Hänellä oli kaksi päälehteä, joissa haettiin vuokralaisia, ja omistusasunnostahan ei ollut nyt kyse ?

- Nidal myönsi, että kahden vuoden pestiin ei kannattanut ostaa asuntoa.

Ensimmäinen kohde oli siisti kaksio siistissä miljöössä. Ei halpa mutta ei kalliskaan. Kuitenkin matkaa Yliopistolle tuli yli 10 km, joten matka ratkaisi.

Toinen kohde oli lähempänä Yliopistoa, vain kaksi kilometriä. Asunto oli kalustamaton ja hieman nuhruisessa kunnossa. Asunto oli ensimmäisessä kerroksessa. Kävelymatka kiinnosti. Asuntoon sisältyi autotalli, joka oli harvinaisuus tässä maassa. Vuokra oli 25 USD kuukaudessa. Kuin yhdestä suusta kuului, että tämän me otamme.

Esittelijällä olivat paperit kunnossa ja kuukauden vuokra piti jättää kaniin. Nidal kaivoi 50 USD ja sai täytettäväkseen paperin, josta hän ei ymmärtänyt mitään. Rouva Chien otti kaavakkeen, ja kyseli tiedot. Hän täytti lomakkeen.

Nidal kysyi, että saako asunnossa tehdä korjauksia, kuten tapetointia? Rouva Chien käänsi, että korjauksista piti sopia omistajan kanssa, mutta kaikki parannukset olivat vuokraajan vastuulla. Huoneistossa oli voimassa valtion vakuutus, mutta ilmiselvät tuhotyöt laskutettaisiin asiakkaalta. Asunnon halkeamat ja romahtaminen kuuluivat vakuutuksen piiriin. Silloin vakuutus korvaisi myös yksityistä omaisuutta.

Kaupat oli tehty ennen 10:00 joten nyt oli aikaa suunnitella asunnon sisustamista. Aluksi Nidal sopi rouva Chienin kanssa, että hankittaisiin asuntoon remontoija, joka vaihtaisi matot ja tapetoisi seinät. Sitä varten piti käydä sisustuskaupassa. Kauppa oli noin kilometrin päässä asunnosta. Palvelu oli ystävällistä, mutta korean kielellä. Rouva Chien käänsi minkä taisi, mutta muuten asiat hoituivat elekielellä. Lattiamateriaaliksi nuori pari valitsi muovimaton jonka takana oli huopa. Värivalikoimaa oli, joten joka huone sai oman värinsä. Lattia voitiin asentaa entisen päälle. Tapeteissakin oli valinnan varaa, sillä köyhässä maassa ei tapetoida niin usein. Pariskunta valitsi vaaleita sävyjä, ja keittiöön muovitapetin joka oli helppo pitää puhtaana. Sovittiin, että työ olisi tehty keskiviikkoiltaan mennessä. Huonekaluja voisi alkaa tuomaan sisään torstai-aamuna.

Nidal kysyi, että vieläkö Rouva Chieniä voisi vaivata, johon rouva sanoi, että hän oli varannut koko päivän nuoren parin ostoksia varten. Sitten lähdettiin kalustekauppaan. Kukaan ei ollut piirtänyt pohjapiirrosta, mutta muistinvaraisesti huonekalujen osto sujui. Tarvittiin parisänky 160 x 200 cm. Peilipöytä eteiseen, ruokailuryhmä neljälle keittiöön, ja olohuoneeseen kirjahylly, matala sohvaryhmä ja pari pallia jalkojen lepuuttamista varten. Vielä tarvittiin TV-tuoli ja sille palli. Vielä piti ennättää verhokauppaan, jotta saatiin tunnelmaa. Kaiken oli oltava valmiina torstaina koska Rachel

oli ajatellut korean tunneilla, että hän pitäisi opettajille illanistujaiset torstai-iltana.

Muuten homma onnistui, paitsi että verhomestari oli hieman myöhässä. Verhot saatiin kuitenkin ikkunoihin ja Rachel oli onnistunut hankkimaan kaupoista keräillen aika mukavan menun. Hän oli muistanut muistuttaa Nidalia, että torstaina olisi sitten kestit.

Kestit alkoivat kello viisi iltapäivällä, ja koska parempaa puhetta ei ollut, niin opettajat, jotka opettivat koreaa Yliopistolla, toivat lahjoja, kuin lepyttääkseen jumalia. Pohjois-Koreassa ei ollut julkista uskontoa, vaan pinnan alla eli Buddhismi vahvimpana. Oli muitakin liikkeitä, mutta ne olivat vähäisempiä. Perhe Sayaaf sai monta pientä ja isompaa Buddhaa ja muitakin patsaita. Paras lahja oli kuulemma Johtaja Kimin patsas. Se turvasi rauhan talossa. Sen oli antanut Rachelin henkilökohtainen ohjaaja Yliopistolta. Hän toivoi pitkää rauhaa ja apua ulkomailta. Ensin käytiin syömään. Koska keittiö oli pieni, niin se toimi vain noutopöytänä ja ihmiset hakeutuivat sinne syömään missä oli tilaa. Opettajia on kymmenkunta ja kielten sorina täytti huoneiston. Kun oli syöty jälkiruoka ja pakollinen kahvi, niin kaikki ihmettelivät, mistä Rachel oli saanut niin hyvää kahvia. Rachel paljasti, että hänellä oli kahvipaketti jo Pariisista lähdettäessä. Se oli Pariisin hienointa kahvia, jota käyttivät vain hienostot. Hintakin oli kova, 5 EUR/ puoli kiloa. Jonkun kannattaisi perustaa liike joka möisi tuontitavaroita. Opettajat sanoivat, kuin yhdestä suusta, että vaikka liike perustettaisiin, niin tuskin se saisi tuontiluvat. Valtiovallan on niin vaikea luopua monopolistaan. Opettaja oli käynyt tarkkaan Pohjois-Korean koulut ja kuullut, että yksityistä kauppaa ei voi perustaa, koska ei saanut alkupääomaa, eikä näin voinut toimia. Toinen este, ja vielä pahempi oli se, että tavaraa ei voinut tilata, vaan se piti ostaa tukusta paikan päällä. Kolmas ongelma oli kuljetus. Olisi pitänyt olla tilava kopillinen kuorma-auto, jolla ostokset pitäisi tuoda Etelästä tai Lounaasta. Hän ei maininnut maita, mutta kaikki ymmärsivät. Suurin ongelma oli valuutta. Kukaan ei vaihtanut Pohjois-Korean rahaa ulkomailla. Vain Won, Renminbin ja dollari kävisivät. Nekin vain määrättyssä maassa. Pohjois-Korean Pankit eivät

vaihtaisi valuuttaa. Kauppa, ja kioskiyrittäjäyys olivat siis mahdottomia. Rachel pyöritti päätä, ja ihmetteli millainen maa voi olla, jossa asuu lähes 100 miljoonaa ihmistä. Oli vain valtion kauppaja, ja hallintoa. Silloin Nidal tuli ja keskeytti puheet tarjoamalla kyytiä kotiin, jolle kelpasi. Hän saikin Toyotaan kuusi ihmistä ja jakeli heidät kaupungille. Sitten hän palasi asunnolle, ja odotti, että toiset kuusi vierasta olisivat lähdössä. Rouvalauma oli ahtautunut keittiöön ja eräs heistä selitti huonolla ranskan taidolla, mitä keittiökoneita heillä oli. Luettelo supistui miltei lihamestarin veitseen ja pienempiin veitsiin. Korealaisessa talossa syötiin puikoilla ja siksi ruoka oli paloiteltava. Vihanneksia käytettiin runsaasti ja juhlapöytään eksyi joskus torilta kana.

Rehtori Wan oli soittanut joka päivä viiden aikaan Johtajalle, mutta koska Wanilla ei ollut mitään maita kaatavaa asiaa, niin Johtaja ehdotti, että hän etsisi kaikkein radikaalimman opiskelijan tietysti Nidalin avustamana, ja saataisiin uusi agentti, joka tietäisi jo jotakin. Tarkoitus oli piirittää korkeiden virkamiesten lapsia. Rehtori saisi nimetä kymmenen ehdokasta ja koska Rehtorin opetusta oli korkein fysikaalinen tiede, niin hän saattoi karsia jyvät akanoista. Hän oli kuullut lounaspuheilla tarpeeksi jonossa pullikointia ja halveksuntaa. Hän valitsi mieleensä viisi purnaria ja jätti nämä jälki-istuntoon. Nidal, joka jo tunsikin jonkin verran korean kieltä, oli jo kuullut tunneilta vyöryvän tyytymättömyyden. Yhdessä rehtorin kanssa keskustelu oli tahmeaa ja viisikko kieltäytyi yhteistyöstä Rehtorin kanssa, koska luuli tätä valtion kätyriksi. Nidal oli ensin Rehtorin lähdön jälkeen hiljaa, keräsi ajatuksia ja järjesti pöydät uudelleen Pentagon-asentoon. Sitten hän toivotti jokaisen tervetulleeksi kädestä pitäen, ja testasi keneen kannattaa luottaa.

Ensimmäisellä istunnolla, kun puhuttiin politiikkaa, kolme kandidaateista lähti kesken pois. Siihen mennessä ei ollut vielä päästy edes aiheeseen. Se olikin parempi, ettei huhu leviä.

Näiden kahden kanssa Nidal avasi englanniksi ja kertoi tulleen vaihto-oppilaana Pariisista Sorbonnen Yliopistosta ja saaneensa alakseen

hermoverkot ja mikroelektroniikan. Aihe oli niin haasteellinen, että Pohjois-Koreasta ei löytynyt laitteistoja ilmiöiden toteamiseksi. Lähimmät laitteet, joista oli apua tutkimukselle, olivat Beijingissä. Paras laitteisto oli Ranskassa Sorbonnessa. Hän, Nidal tiesi miten laitteet rakennetaan siten, että mikrofonin tai peräti induktiosilmukan ääni voitiin muuttaa hermoimpulssiksi. Siksi hän oli Sorbonnen tohtori no. 251. Sitten puhe kääntyi viestintään, ja siihen, että Pohjois-Korea oli miinoittanut maan mikrofonein, mutta kuuntelu ei ollut säännöllistä. Vain ulkomaan puheluita seurattiin tarkasti. Nidal oli joka hetki seurannut opiskelijoiden käytöstä, ja nyt hän teki valinnan. Tukeva pyöreä silmälasein varustettu opiskelija saa mennä kotiin ja vain Kim Oak Walter jäi jäljelle. Hän oli hintelä, mutta 175 cm pitkä ja painoi noin 80 kg. Nyt Nidal kävi kiinni koko asiaan.

- Tiedän, että luotat meihin, ja että sinuun voi luottaa. Nyt paljastan salaisuuden, olen täällä vakoojana ja minulla on suora yhteys Pariisiin AFC:n päämajaan. Ensimmäinen tehtäväsi on ottaa yhteys Johtajaan. Meillä on täällä satelliittipuhelin ja menemme kohta soittamaan puhelun, jota ei kuule muut, kuin sinä, minä ja Johtaja. Hän selosti johtajan ulkonäön ja tavat, mutta painotti, että punaiseen puhelimeen hän vastaisi aina. Satelliittipuhelimeen oli ohjelmoitu kolme numeroa, Päivänumero, Yönumero joka oli vastaajan perässä ja suora yhteys Johtajaan missä päin hän sitten olikin. Nidal sanoi, että kello oli nyt 18:00 ja käydään soittamassa. Ranskassa aika oli 11:00.
- Nidal kysyi varmuuden vuoksi kävellessä Yliopiston käytäviä, että olihan Walterilla selvillä, että hänen olisi tulevaisuudessa hankittava yhteyksiä mahdollisimman korkealle Pohjois-Korean hallinnossa. Samoin, kun hän vastaisi myöntävästi Johtajan suoraan kysymykseen, hän olisi agentti.

Kävellessään he olivat tulleet sähkölaboratorion ovelle. Nidalilla oli avain, ja hän avasi hallin pienen käyntioven. Jollakin ryhmällä oli koe

käynnissä. Valvojaa ei näkynyt joten Nidal ja Walter menivät nurkassa olevaan koppiin. Nidal avasi sen kaksoislukot, ja tilaa oli juuri kahdelle henkilölle.

- Missään olosuhteissa et saisi mainita sanallakaan satelliittipuhelimesta, sillä se oli henkireikä Eurooppaan, Nidal selosti.

Nyt hän näytti puhelimen toiminnan, ja sen miten se asennetaan katolle. Katolla he eivät käyneet koska se olisi herättänyt huomiota. Satelliittipuhelimessa oli normaali näppäimistö, sekä kolme ylimääräistä näppäintä. Valkoinen jolla saatiin otettua paikallinen puhelu. Nyt se oli kytketty Nidalin kotipuhelimeen. Vihreä näppäin, jolla pääsi suoraan AFC:n Pariisin konttoriin. Sitten oli vielä punainen näppäin, joka oli pelkästään hätätapauksia varten, kun esimerkiksi agenttia selvästi varjostettiin, tai hän oli paljastunut. Huomenna Rehtori järjestäisi Walterille avaimet tänne puhelintilaan.

Nyt olisi aika ottaa yhteys Johtajalle. Nidal otti luurin ja painoi vihreää näppäintä. Kului 10 sekuntia kunnes satelliitin signaali tavoitti Ranskan puhelimen ja linja aukesi.

- Carlos, kuului toisesta päästä.
- Nidal tässä hei, hän vastasi. Olen Pohjois-Koreassa onnellisesti vuokralaisena ja samalla kokoava agentti. Saimme juuri tänään uuden vakoojan. Annankin kuulokkeen hänelle.
- Walter otti luurin hieman vapisevin käsin ja sanoi Hello!
- Vai olet sinä nyt Pohjois-Korean uusi agentti. Carlos rauhoitteli.
- Walter kertoi, että hän opiskelee neljättä vuosikurssia Optoelektroniikkaa, ja että toivoo valmistuvansa vuoden kuluttua. Hänen englanninkielensä taipui hyvin, kun hän oli

tottunut vastaanottajaan. Hänen tekisi mieli jatkaa opintoja tohtorin väitöskirjaan saakka, mutta nyt olivat rahat lopussa ja stipendin saamiseen oli kauan aikaa.

- Johtaja kysyi, eikö Nidal ollut kertonut, mikä oli agentin alkupalkka? Nidalin pitää maksaa USD 1000 tästä kuusta, ja sinun pitää raportoida maaseudun oloista ja mahdollisesta nälänhädästä. Kaikki mikä rassasi yhteiskuntaa, piti raportoida. Jatkossa AFC maksaa aluksi USD 1000 kuukaudessa, mutta jos tilanne kiristyy, niin palkkio nousee USD 2000 summaan. Silloin vaaditaan jo tarkempia valtiollisia tietoja. Miksi Walter ei voisi hankkia joitakin virkamiehiä, jotka kertoisivat hänelle miten valtion hallinnossa menee, ja miten ollaan suunniteltu eteenpäin. Palkkio olisi silloin se kannustinraha, josta voisi maksaa ilmiantajille. Sen vuoksi raha oli aluksi pienehkö, vaikka siellä Pohjois-Koreassa summa oli suuri.
- Nidal otti vielä puheenvuoron, ja viittoili Walterin ulos kopista. Nidal kertoi johtajalle, kuin tiedoksiantona, että hän oli avioitunut Pohjois-Koreassa Pariisin pääskyn kanssa ja he asuivat kaksiossa kaksi kilometriä Yliopistolta. Hän oli varautunut 2 kk tukitoimiin, sillä alku oli onneton eikä Yliopiston rehtorilla, eikä lehtorilla ollut sitä tietoa mitä AFC haki. Walterin kanssa tukien hänen pitäisi saada koko kuva Pohjois-Koreasta. Kaikkein vaikeinta oli pureutua hallinnon ytimeen sillä Kimit ja armeija olivat lahjomattomia. Walter saattaisi saada selville sotaharjoitukset, mutta niistä ei olisi paljoa hyötyä. Strategisiin papereihin ei joko ollut pääsyä, tai ne olivat virattomia. Sen vuoksi hän joutuisi olemaan Pohjois-Koreassa vuoden tai kaksi. Oli etsittävä katkeroitunut virkamies sangen ylhäältä, ja se ei käynyt helpolla. Rehtori olisi hyvänä apuna kutsuen Nidal Al Sayaafin joka pippaloon tarvittaessa Avec. Mutta sillä ei murtauduttaisi silti omenan ytimeen. He sopivat, että Walter tekee ihan rutiinihommina tiedon keräystä ja

Nidal koettaa pureutua opetuksen ohella Valtion hallintoon. Sovittiin, että Walter käyttäisi varsin hyvin naamioitua satelliittipuhelinta. Nidal lähettäisi tietonsa sähköpostilla SLL 2 salauksella. Käteistä oli vielä riittänyt, mutta nyt Nidal sanoi, että lähetä 10.000 USD pieninä seteleinä UPS-kuljetuksen kautta Dandongiin Kiinan rajalle ja Nidal hommaisi luvan noutaa paketti.

Nidal oli oppinut jo jonkin verran koreaa, ja osasi vetää oikeita ministeriöitä höplästä, jotta hän sai luvan mennä Dandongiin hakemaan pakettia. Lupa oli voimassa vain kaksi tuntia kerrallaan. Hän soitti Pyongyangista kännykällä UPS:lle, että milloin auto olisi rajalla. Hänelle jäi juuri ja juuri aikaa ajaa kovaa Dandongiin. Paperisota ei ollut kovin tiukka. Nidal oli tuottanut paketit Dandongiin UPS:n keskuskeskukseen. Rajamiehet eivät pullikoineet, vaan Nidal pääsi läpi, kunhan tulisi leiman mukaan kahden tunnin sisään takaisin. Nidal havaitsi heti missä UPS:n konttori oli. Hän kurvasi Toyotan lastauslaiturille ja meni toimistoon. Siellä leimattiin paperit, ja UPS:n virkailija painotti, että joka leima oli oltava paikallaan. Niinpä hän leimasi paperin varmuuden vuoksi molemmin puolin. Sitten mentiin miltei tyhjään halliin. Trukkikuski oli ehtinyt viedä vaatepaketin jo Toyotan tavaratilaan ja virkailija sanoi, että salkku jossa valuutta oli, olisi kassakaapissa. He menivät hallin takatilaan ja virkailija avasi kassakaapin. Siellä ei ollut juuri muuta, kuin paksu salkku. Salkku oli sinetöity Ranskassa joten kaiken pitäisi olla kunnossa. Salkku nostettiin Toyotan etuosaan jalkatilaan siinä toivossa, että tullimiehet eivät tutkisi sitä. Kahvassa oli Pariisin leimat ja blomauksissa Ranskan Keskuspankin sinetti.

Nidal ajoi takaisin rajalle. Normaali passin ja papereiden tarkistus ja tullimies katsoi lastin. Vaatetavaraa, luki rahtikirjassa koreaksi. Niinpä tullimies antoi kuljetuksen mennä.

Kahden tunnin kuluttua Nidal oli jälleen pääkaupungissa. Hän tyhjensi Toyotan paketeista, ja vei auton takaisin talliin. Asunnolla oli vielä hiljaista, sillä Rachel oli vielä Korean tunnilla. Hän tulisi noin puolen

tunnin kuluttua. Nidalia kiinnosti eniten salkku. Kuinka paljon häneen luotettiin. Hän vei salkun makuuhuoneeseen, ja purki sinetit joita olikin joltinenkin määrä. Teräs-Alumiinisalkku tarvitsi avaimen, mutta Nidalin avaimissa oli sellainen. Hän avasi varovasti salkun. Mustan pussin sisällä tuntui vain setelipakkoja. Hän avasi vetoketjun ja vilkaisi, ettei kukaan vain näe. Salkku oli täynnä 5 USD seteleitä. Hän laski yhden nipun ja kertoi sitten sen nippujen lukumäärällä. Summaksi tuli USD 12.500. Tämä pitäisi vaihtaa paikalliseen valuuttaan. Parempi on, että hän maksaa palveluista pienillä seteleillä ja vaihtoriski jää vastaanottajalle. Rehtorin palkkiota voisi pienentää, vaimolle maksettaisiin tulkkauksesta. Walter saisi nyt USD 1000, ja jatkossa jos hän löytäisi jonkun virkamiehen, joka tietäisi jotain, USD 2000. Heidän omiin kuluihin menisi tuskin USD 1000 kuukaudessa. Rahasalkulla he pärjäisivät pitkään. Toisaalta Pariisi laski menot vähän eri tavalla. Standardina he käyttivät Ranskan menoja. Jos agentti oli hotellissa, niin silloin AFC:n kustannus oli USD 1000 kuukaudessa.

Nidal ei onnistunut hankkimaan kahden kuukauden kuluessa parempaa virkamiestä, kuin Pjongyangin Yliopiston rehtori ja hänen vaimonsa, mutta todellista valtionvarain ministeriön virkamiestä ei tavoitettu. Se jäisi Walterin harteille. AFC sanoi yksioikoisesti, että jos Kiinassa oli SARS-kuumetta, niin kaikki agentit poistuvat alueelta. Agentin koulutus oli niin kallista, että AFC:llä ei ollut varaa menettää yhtään agenttia hygieniasyistä. Koko Kaakkois-Aasia oli nyt boikotissa, ja Pariisin talo täynnä joutavia agentteja.

Nidal kertoi Walterille ja Chulle, että kaikkien ulkomaalaisten oli poistuttava maasta äkillisen keuhkokuumeen johdosta. Hän sanoi, että joka kuukauden viides päivä tulisi UPS:n auto tuomaan paketin Dandongiin UPS:n keskukseen ja rahat oli noudettava sieltä vaatepaketin seasta. Nyt oli vain hyvästelyjen aika. Nidal noutaisi vaimonsa asunnolta, vähäiset asusteensa ja he lentäisivät Pyongyangista Beijingiin, ja sitä tietä Pariisiin. Hän luotti, että Walter hoitaa yhteydet. Rehtori voisi kertoa asunnon vuokranneille, että saavat pitää takuuvuokran, ja että asunto olisi heti vapaa. Nidal kiirehti hakemaan tavaroita, ja Rachelia joten maasta oli kiire pois.

Jos SARS olisi jo levinnyt Pohjois-Koreaan, niin siitä ei tietäisi vielä kukaan.

Hän saapui asunnolle ja kertoi Rachelille, että heidän olisi lähdettävä ensimmäisellä lennolla mihin tahansa. Rachel pakkasi henkilökohtaiset tavarat ja oli valmis puolessa tunnissa. Nidal kertoi, että hän oli jättänyt Rehtorille viestin, että asunto on vapaa. Sitten he lähtivät lentokentälle. Air Francen tiskillä oli kaaos. Lipunvaihtajia oli pilvin pimein. Vihdoin Nidal sai kysyttyä, että mikä reitti oli suositeltavin. Virkailija sanoi, että kaikkein paras reitti kulki maanteitse Dandongin kautta Beijingiin ja sieltä Air Francella tai Lufthansalla kotiin. Vuokra-autoa varten tarvitaan sekä Air Francen, että InterRentin lupa, että auto palautettaisiin Pohjois-Koreaan. Hän otti heti kuittauksen ja leiman Air Fracelta, ja seuraavaksi he menivät InterRentin luukulle selittämään asiansa. Virkailija osasi parhaiten englantia joten Nidal selitti, että SARS-kuumeen takia heidän oli poistuttava Pohjois-Koreasta pikaisesti, ja että Air France suositteli pohjoista reittiä Dandongin kautta. Nidal sai todistuksen, että auto palautettaisiin Beijingin lentokentältä takaisin Pyongyangiin. Rachel ja Nidal lähtivät rauhoittuneina autolle tietämättä, kuinka vaiherikas matka oli edessä.

Onneksi Nidalilla oli professuuri Sorbonnessa, niin hän saattoi jatkaa työskentelyä, eikä pyöritellä peukaloita kuten rivijäsenelle kävi.

Johtajan oli aika tarkistaa karttaa, ja määritellä uudet alueet agenteille. 4011 jäisi nyt tietysti Sorbonneeseen opettamaan ja tutkimaan. Muille agenteille jaettiin alueita aamupalaverissa.

42. Pohjoismaat

Pohjoismaiden valvonta oli vähän retuperällä, sillä kaikki uskoivat, että Suomi, Ruotsi ja Norja olivat vapaita vakoilusta. Nyt kun EU:hun kuului myös Viro, Latvia, Liettua, ja jo ennestään Tanska, niin EU ohjasi huomattavissa määrin maiden toimintaa. Agentteja kiinnosti Itärajan läheisyys. Kaliningradin alueen tulevaisuus oli jännä. Joko piti olla hyvät yhteydet emämaahan, tai myynti. Olihan Alaskakin myyty jenkeille. Näytti kuitenkin sille, että Venäjä piti terrierin lailla kiinni Kaliningradista. Oli ehdotettu laivayhteyttä, pikarautatietä ja tunnelia jossa autot voisivat ajaa. Kohta, kun Liettua olisi Natossa ja EU:ssa, olisi huonompi aika neuvotella käytävästä. Venäjä ei luovu Kaliningradista vaan jonkinlainen tunneli-ratkaisu tulee kyseeseen.

Ville Sandskog oli ollut Pajalassa neljä kuukautta kaupassa harjoittelemassa, ja oppinut jo ainakin Suomen kirosanat. Villen äidinkieli oli suomi isän puolelta, joten kotona käydessään hän koetti puhua, niin paljon suomea, kun vain pystyi. Neljä kuukautta meni nopeasti, ja siten oli vuorossa palvelua vuorotta ensin Oulussa konsulaatissa, ja parin kuukauden kuluttua Helsingissä. Villen mielestä Konsulaatit eivät antaneet sellaisia tehtäviä, kuin mihin uuden kielen hallinta edellytti. Hän kävi kyllä kielikursseilla, mutta moitti niitä hitaiksi ja laiskoiksi. Niinpä hän viivytti Helsinkiin menoa seuraavaan kesään.

Hän halusi edetä Suomen kielen kursseilla mahdollittoman nopeasti.

Koska asemapaikka oli Pajala, niin eräissä tanssiaisissa hän tapasi suomalaisen tytön, Sirkun, joka hullaannutti, ja vei mennessään. Oli ollut puhetta, että Agentti ei nai. Väliasteisia suhteita ei sallita, mutta näytti sille, että yksi jos toinenkin avioitui. Aika ajoin ehkä kauhistutti, kun tiesi mikä on agentin kohtalo. Mutta mille sitten rakentaa, jollei usko tulevaisuuteen. Parivietti oli voimakkaampi kuin työ.

Ville oli ollut Oulussa nyt kaksi kuukautta ja lähentynyt piirejä. Hän huomasi, että urheilu oli hyvä ponnahduslauta. Hän liittyi jääkiekkojoukkueeseen Oulun Kärppiin. Hän oli pelannut pienestä pitäen kiekkoa, viimeksi Frölundan kakkosjoukkueessa. Ville hakeutui Oulussa ministeripiireihin Keskustan ministerin apujoukkoihin. Talvi meni Oulussa kiekkoillen ja poliittisena avustajana ja seuraavana keväänä Ville muutti Espooseen ja pelaamaan Bluesin II-joukkueeseen. Samalla hän tutustui poliittisiin piireihin, ja lähestyi ministerien poliittisia avustajia. Koska oltiin Suomessa, hän oli kännykällä yhteydessä AFC:n Ranskan konttoriin ja siellä tukihenkilöön. Carlos ei tarvinnut suoraa tietoa pohjoismaista, sillä sen voi lukea vaikkapa sanomalehdestä. Pohjoismainen demokratia oli avointa.

43. Koulutusta

Sillä välin, kun miehet olivat kentällä, Pariisissa jatkui koulutus. Nyt oli vuorossa Etelä-Amerikka. Laaja, mutta tuntematon manner. Brasilia sai oman agenttinsa koska kielialue oli portugalilainen. Muihin maihin varattiin agentit Kolumbiaan ja Chileen jotka molemmat olivat espanjankielisiä. He saisivat hoitaa Argentiinaa, Paraquaita ja Uruquaita ja Venezuelaa.

Kätevintä oli jakaa manner etelään ja pohjoiseen. Agentit saisivat hoitaa loput. Chiessä oli jo agentti, mutta hän työskenteli monelle taholle, eikä ollut luotettava. Hän jäi Etelä-osan agentin hoidettavaksi. Venezuelassa oli agentti, joka tiedotti niin harvoin, että lehdistä saattoi lukea mitä Venezuelaan kuului, ennen kuin agentti ilmoitti asiansa. Vanhat agentit oli eliminointava, ja heidän perheellensä oli hoidettava avustus. Pariisi tarvitsi tilinumeron ja nimen, minne avustus suoritettaisiin.

Koulutusjakso oli vuosi ja se oli käyty. Agentit olivat valmiita tehtäviinsä. Carlos halusi puhutella jokaista agentiksi lähtevää erikseen. Oli varattu päivä sitä varten, ja noin ajat niille kolmelle agentille jotka olivat lähdössä kentälle. Heti kahdeksalta oli Brazilian agentin vuoro. Hänelle Carlos sanoi varoituksen sanat, sillä Brasiliassa liikkui CIA:n nimissä agentti, joka pyrki dominoimaan koko maata, eikä antanut tietoja muille, kuin ehkä CIA:lle, ehkä siksi, että ei oltu varmoja antoiko hän tietoja oikeastaan kenellekään. Argosin tehtäväksi jäi kuvauksen perustella hakea kyseinen agentti esiin ja eliminoida hänet. AFC:llä ei ollut vastuuta, joten vain murha tuli kyseeseen. CIA hoitakoon loput. Carlos hoitaisi yhteydet CIA:han kunhan agentista päästäisiin. Muuten Brasilia olisi kasvava talous ja liike-elämä vireää. Agentille se tietäisi töitä. Carlos varoitti kuitenkin muista agenteista, sillä siellä oli myös MI-8 agentti, ja venäläiset sun muut. Carlos toivotti hyvää onnea matkaan, ja kysyi, että olihan kaikki kunnossa. Aseet ja muut tarvikkeet saisi koneeseen AFC:n kortilla ja asunto olisi varattu ensihätäan Sao Paulon Hiltonista, mutta oli tarkoitus, että Argos hankkii itse sopivan vuokra-asunnon pikimmiten.

Billie Gardian oli vuorossa seuraavaksi. Hän hoitaisi Chilen, Argentiinan, Paraquain ja Uruquain. Asemapaikkana hänellä olisi Santiago. Koko Etelä-Amerikan alueella oli liikkunut CIA:n agentiksi itseään kutsunut mies, joka oli tavattaessa eliminoitava. Vain murha tuli kyseeseen. Murha tuli tehdä siististi ja niin, että se olisi mahdollisimman luonnollinen. Tästä Carlos varoittaisi kaikkia nyt lähteviä agentteja. Carlos oli teettänyt jokaiselle oman kohdemaansa passin, sekä Ranskan ja USA:n passit. Niillä pitäisi pärjätä. Carlos toivotti onnea Santiagon uudelle agentille, ja lähetti hänet matkaan.

Bill El Acesa tulisi olemaan pohjoisen agentti. Hänelle osuivat kaikkein vaikeimmat maat. Vaarallisinta oli Kolumbiassa, sillä siellä oli käytännössä sotatila. Klaanit taistelivat huumerahoista, ja huumeita viljelevistä tiloista. Tavallinen matkaajakin joutui hankkimaan aseistetut vartijat. Carlos varoitti myös Billiä CIA:n agentista, joka liikkui Etelä-Amerikassa. Agentti saattoi olla valeagentti, joka oli saanut väärin tiedoin agentin merkin itselleen. Tämä agentti oli tavattaessa murhattava siististi. Agentin palkkio ei muuttuisi vaikka murha tuli jonkun AFC:n agentin listoille. Carlos suositteli agentin kotikaupungiksi Bogotaa. Siellä on kuuleman mukaan ollut hieman rauhallisempaa. Varusteet oli jaettu ja asekotelonkin sai vietyä lennolle näyttämällä AFC:n korttia. Auton varaus oli hoidettu etukäteen ja Herzillä oli vaalea Audi A6 farmari diesel varattuna. Oli sovittu, että Agentti ajaa vuoden autolla, ja sitten se vaihdetaan, jollei muuta syytä ole. Agentin takaa-ajo voisi olla syy auton vaihtoon. Sitten Bill oli valmis lähtemään asemapaikalleen.

Carlos, entinen agentti hänkin, tunsu kaihon kyyneleeseen aina, kun lähetti uusia miehiä töihin. \$10.000 kuukaudessa ei ollut suuri hinta siitä, että sai tietää asiat maailmalta ennen, kuin ne tapahtuivat ja tapahtivat poliitikkojen käsiin. Carlos oli velvollinen raportoimaan ainoastaan Ranskan Presidentille. Edes EU ei saanut tietää, mitä AFC teki. Ei silti, Saksan salainen poliisi ja Englannin MI 5 toimivat samoin perustein. Samoin teki CIA, ja joskus kentällä sattui konflikteja, kun agentit eivät tietäneet puoliaan. Siksi oli keskus, joka tiedotti agenteille muutoksista. Ja

jos uusi agentti astui kentälle, niin Järjestö tiedotti siitä heti muille pääjärjestöille. Nytkin AFC-keskus tiedotti CIA:lle, että Etelä-Amerikkaan lähtee tänään kolme AFC:n agenttia. Erityisesti Venäjän salaiseen palveluun oli ilmoitettava, jos toimittiin sen alueella. Agenteilla oli kyllä hyvät suhteet Venäjän agentteihin, mutta jokainen operaatio piti ilmoittaa virallisesti.

Jos asemapaikka oli tiedossa, niin sekin kerrottiin. Agentteja velvoitettiin ilmoittamaan asemansa vieraille agenteille. Jos he tapasivat toisen maan agentin, niin velvollisuus oli kertoa kotimaa, asemapaikka ja osoite. Agentin elämä ei ollut ollenkaan niin vaarallista, kuten oli Al Qaedan kanssa eläneen Amin Ab Abbasin elämä, joka päättyi murhaan. Vaikka vaara oli olemassa, niin siihen voisi vaikuttaa. Agentin pitäisi olla maansa kuulotorvi ja silmä.

Ranskalla oli useita agentteja Afrikassa entisissä siirtomaissa, ja sieltä saatiin huonompia uutisia päivä päivältä. Sisällissodat raastoivat maita hajalle, ja hallitukset kaatuivat tämän tästä. Raportoitiin nälänhädästä ja Ranska auttoi minkä kerkesi, mutta avun tarve oli loputon. Jos annoit lisää ruokaa, niin kohta oli 20 % lisää apua tarvitsevia suita. Afrikka oli maanosista köyhin, vaikka mantereella oli öljyä, timantteja ja kultaa. Välittäjät veivät kaikki voitot, ja maalle jäi vain peruskaivamisen ilo. AFC:llä oli useita agentteja Afrikassa, mutta aluetta ei pidetty tärkeänä. Siksi Ruandan kaltaiset katastrofit saattoivat tulla ilmi lehdistön kautta. Agentti oli kyllä varoittanut epävakaudesta keskuksen nauhalle, mutta tieto hautautui, ennen kun se ehti Johtajan korviin.

44. Lähi-Idän rauha

Abdul Vahid Al Mohammed Libanonista soitti Carlokselle suoraan puhelimeen ja sanoi, että hän ei voisi jatkaa agenttina, koska häneltä oli pääsy kielletty Syyriaan, Jordaniaan ja Israeliin. Hän tyytyisi siihen, että tulisi uusi agentti jonka hän opastaisi paikallisesti. Carlos sanoi, että nykyisellä koulutuksella ei ollut varauduttu vaihtamaan Lähi-Idän agenttia, mutta kuukaudessa saisi irti sellaisen agentin joka menestyisi Lähi-Idässä. Hän käski Abdulia asettumaan aloilleen, ja kuukauden kuluttua hän saisi seuraajan, jota olisi opastettava poliittisissa suhteissa. Poika oli syntynyt 1983 Palestiinassa Gazan kaistalla ja kasvanut arabimaailmaan. Häneltä puuttui poliittinen kokemus, ja hän oli vähän kiihko suhteissaan israelilaisiin. Hän oli kuulunut aikanaan Hamasiin, mutta muuttanut järjestöä tämän tästä. Hän halusi eteenpäin, vaikka oli käynyt vain Palestiinan peruskoulun. Hän koki, että ainoa tie edetä oli AFC. Hän oli kohdannut Marcuksen, ja siitä oli seurannut se, että Abba Al Mohammed hakeutui AFC:n koulutukseen. Hänelle ei ollut ehditty miettiä edes asemapaikkaa, sillä kaikilla muilla koulutetuilla oli valmis paikka. Kuukauden koulutuksella hänet siis lähetettäisiin Lähi-Itään. Onneksi oli Abdul joka voisi jatkaa koulutusta, koska hän tiesi kaikki kommervenkit. Abbasia kehoitettiin hakeutumaan ensin Beirutiin lähelle Abdulin kotia ja Abdul hoitaisi koulutuksen loppuun. Kuukauden koulutuksen jälkeen Abba olisi valmis siirtymään asemapaikalle Tel Aviviin. Ensin hän hakisi Libanonissa viisumia Israeliin ja Gazaan. Jono oli virkailijan mukaan kolme viikkoa vaikkakin hakijalla olisi kiire. Kahden viikon viisumin saisi päivässä.

Abba Al Mohammedilla ei ollut kiire viisumilla, ja hän hakikin vain Israelin työviisumia. Hänellä oli Ranskan ja USA:n passit sekä oma Palestiinan passi. Hänellä oli suosituksena Metso Paperin pehmopaperitehtaan rakentamisen suunnitelmat.

Viisumi tuli ennätysajassa sillä kolmen päivän aika vuoden viisumille oli varmaan ennätys. Viisumiin oli kirjoitettu suosittelijaksi Metso Paper.

Palestiinassa ei kasvanut, kuin muutama öljypalmu ja tarhattuja hedelmätarhoja. Kansainvälinen yhtiö Aqua-Minerals hoiti alueella vesiprojektia, ja tämän yhtiön johto oli Beirutissa. Kannattaisi varmaan tutustua. Samoin olisi tutustuttava muihin eurooppalaisiin hankkeisiin. Sieltä kuulisi ministeriön nimet, jotka hoitivat kaupallisesti asioita. Argentin velvollisuudessa oli myös tiedottaa suuremmista hankkeista joihin ranskalaiset yhtiöt voisivat ottaa osaa. Mikäli oman maan yritykset eivät jostain syystä olisi kiinnostuneita, niin tieto oli vietävä Euroopan foorumille.

Meni muutama päivä ja sitten alkoi puheluiden ruuhka. Ensin soitti punaisella linjalla SARS-keuhkokuumeesta Nidal. Hän oli huolissaan Kiinassa olevasta ulkomaisesta väestöstä koska SARS oli levinnyt Länsi-Kiinan lisäksi jo Beijingiin, Shanghaihin ja Hong Kongiin, ja oli viitteitä, että Tian Jiniin olisi myös edennyt epidemia. Kiinassa oli kuollut keuhkokuumeeseen jo yli 100 ihmistä. Tautin oli suhtauduttava vakavasti. Eri maiden Kansanterveyslaitokset varoittivat matkustamisesta Kiinaan, erityisesti Shanghaihin, Beijingiin ja Hong-Kongiin. Lisäksi oli harkittava matkustamista Kanadaan Toronton alueelle.

AFC tiedotti säännöllisesti Agenteille maailman terveystilanteesta. Aids oli tiedossa heti, kun ensimmäinen kuolema sattui Afrikassa. Tämä SARS-kuume ilmeni niin äkkiä Kiinassa maaseudulla, että siihen ei ollut mitään keinoa ilmoittaa aikaisemmin, kuin Kiinan viranomaiset sen tekivät.

Carlos ei pitänyt siitä, että koulutuksen aikana revittiin agentti kentälle, varsinkin, kun positio oli vaarallinen, kuten Lähi-Itä oli. Pitkin hampain hän suostui nytkin siihen, että Abba vietiin raakileena kentälle. Tämä ei tietänyt hyvää. Viisumin saanti ei ollut tae siitä, että kaveri osaa kaikki temput.

45. Etelä-Amerikka

Vaikka hän oli henkilökohtaisesti ohjannut Bill El Acesaa monissa agentin toimissa, hän ei luottanut siihen, että Bill tulisi toimeen Calin syndikaatin kanssa. Vaikka koulutus oli täsmennyt nimenomaan Calin huumemarkkinoille, niin Carlos ei ollut vakuuttunut siitä, että vuoden koulutuksella menestytään, joten hän suositti runsasta puhelimen käyttöä. Ennen jokaista operaatiota Billin oli soitettava Carlosille, ja kerrottava mitä oli tekemässä. Näin mentiin vuosi siksi, että koulutus jäi vajaaksi. Kolumbiassa oli toiminut yhteisagentti Englannin kanssa, mutta siitä ei ollut kuulunut mitään vuoteen. Eräs tehtävä oli ottaa selvää, missä MI 5:n agentti Maxim Cocks oleili, ja oliko hän suistunut lääkkeen tielle. Joskus nimittäin Klaanin jäsenet saattoivat pakoittaa agentin ottamaan huumetta, ja näin saattaa huumeriippuvaiseksi. Agentista ei tarvinnut päästä eroon, kunhan sen piti huumeriippuvaisena. Viiva kokaa päivässä piti agentin hiljaisena. Carlos oli huolissaan. Hän oli viime vuosina lähettänyt useita agentteja nimenomaan Kolumbiaan, ja poikkeuksetta nämä olivat sortuneet huumeisiin, ja kuolleet teknisen heroinin yliannostukseen. Carlos kokeili nyt viimeistä kertaa agentin lähettämistä Bogotaan. Jos tämäkin agentti epäonnistuisi, olisi selvää, että huumesota yhdessä CIA:n kanssa alkaisi.

CIA:n johto johtajaa Herald Rasmussenia myöten tiesi AFC:n lähettilään lähteneen nyt uudelleen liikkeelle, ja seurattiin kiinteästi mitä tapahtuisi. Ensin AFC:n agentti asettui paikalliseen hotelliin Bogotaan. Sitten oli asunnon haku, ja sitten voisi toivoa raporttia. Satelliittipuhelin räsähti muutaman kerran, ja sitten kuului agentin ääni. Carlos vastasi puheluun, ja jäi odottamaan ääntä. Sateliitista johtuen puheen väliin tuli pakosta tauko. Bill El Acesa oli Bogotassa ja hotellissa, mutta vaikeuksissa, sillä hotellin vartijat pyysivät USD 10.000 vartioinnista vuorokaudessa Calin alueella tai matkalla sinne. Carlos sanoi, että ota lento Venezuelaan Caracasiin, ja sieltä hotelli, ja jos kenttä oli rauhallinen, niin voisit asettua asumaan. Nyt keskustelussa Carlosin kanssa sovittiin, että mitään pakkorahoja ei makseta, vaan agentti väistyy Caracasiin. Siellä agentti etsii sopivan vuokrahuoneiston, ja asettuu asumaan. Sitten on otettava yhteys

Venezuelan johtoon, ja nimenomaan ulkomaankauppaministeriöön. Siellä tiedetään tilanne, ja ollaan vain iloisia siitä, että alueella on salainen agentti AFC:ltä. Edellinen CIA:n agentti joko suostui omasta tahdostaan tai pakolla huumeiden orjaksi. Venezuelan varapääministeri oli nähnyt omin silmin Calissa Sacharias Poulsin nuokkuvan huumehumalassa Calin torilla. Olisi parempi, että joku tulisi ja tappaisi, kuin että agentti pannaan varastamaan ja myymään varastettua tavaraa. CIA ei ollut ottanut yhteyttä Venezuelaan, koska he eivät tiedäneet, että oma agentti oli pulassa. Seuraava MI 5 agenttikin tulisi tänne. Carlos kehotti Billiä ottamaan yhteyttä sekä Britannian, että Amerikan salaisiin palveluihin. Bill kiitteli tiedoista ja lupasi, että ei lähtenyt yksin hakemaan pois vierasta agenttia. Hän tapaisi lähipäivinä MI 5:n ja CIA:n agentit.

Seuraavaksi lennon jälkeen piti etsiä vuokra-asunto. Koska hänellä ei ollut kokemusta, eikä seuraa, hän katsoi puhelinluettelosta välittäjiä. Välittäjiä oli runsaasti, joten meni arvailuksi ottaako sieltä vai täältä asunto.

Hän valitsi Caracasin asunnonvälityksen ja soitti numeroon.

- Miellyttävä naisääni vastasi, ja kysyi oliko kyse yksinäisestä vai perheellisestä ?
- Olin ajatellut yksinään kahden huoneen ja keittiön asuntoa, Bill vastasi.
- Nainen sanoi, että juuri näistä asunnoista oli kiivain kysyntä. Hän suositteli 4 h + k asuntoa, sillä niitä oli paljon markkinoilla.

Bill halusi nähdä asunnot, joten hän otti vuokra-auton, ja meni toimistolle. Asuntoesittelijä nousi mukaan. Ensin mentiin kaupungin eteläosiin ja katsottiin hienoja puistokujia. Tällä oli vapaana useita huoneistoja. Käytiin katsomassa malliksi yhtä. 4h+k avotakalla ja kaikki luxusta. Hintakin oli USD 300 kuukaudessa. Bill pudisti päätään.

Sitten mentiin Satamakadulle ja keskihinta asettui jotenkin uomiinsa. Asunnot olivat enimmäkseen kolmioita, ja hinta siedettävä \$150 – 200 kuukaudessa. Satamakatu 9:ssä näytti asuvan vielä perheitä, joten asuinympäristö olisi kohtuullinen. Bill valitsi Satamakatu 3 A 11 asunnon. Hän oli vai vihkaa tarkistanut oliko mikrofoneja, mutta niitä ei näkynyt. Asunto oli jäänyt tyhjäksi vanhuksen kuoltua, eikä perheen jäsenet halunneet muuttaa asuntoon. Kukaan ei ollut myyntiaikeissa, vaan otettiin vuokratulo. Kaupat tehtiin, ja koska asunto oli kalustettu, niin Bill oli vain onnellinen. Hinta oli USD 170 kuukaudelta. Asunto oli ollut tyhjillään kolme kuukautta. Bill heitti välittäjän töihin, kävi maksamassa pankissa vakuuden ja ensimmäisen kuukauden vuokran sekä sopimassa, että vuokra otettaisiin joka kuukauden 5. päivänä, ja tilitettäisiin asiakkaan tilille niin kauan, kun hän olisi talossa.

Hän sai kuittia vastaan avaimet, ja saattoi muuttaa hotellista asuntoon.

Lopun päivää hän muutti asuntoon, ja nouti lentorahdin puolelta puhelimen ja aseet. Sitten hänelle tuli outo tunne, että jotakin oli sopimatta. Niin, emännöitsijä. Hän kaivoi puhelimen osia laukusta, ja mietti mistä saisi hyvän emännöitsijän. Oli kai lähdettävä baanalle metsästämään. Tänään tiistaina ei luultavasti ollut mikään meno päällä, mutta yrittänyttä ei laiteta. Ehkä nyt olivat tosi ihmiset murheinensa liikkeellä. Tanhu alkoi illalla kymmeneltä, ja satamaravintolassa oli ahdasta. Billille oli ihme, että väkeä oli liikkeellä niinkin paljon. Monet tytöt, ja vanhemmatkin olivat merimiesten perään. Bill katsoi noin 30-vuotiaiden naisten pöytään, ja meni hakemaan yhtä naisista. Heti aluksi hän kertoi, ettei ollut tällaisissa tansseissa, kuin joskus pienenä. Sitten hän kertoi vitsin, jonka piti naurattaa. Sitten hän toi esille ongelman, että hän tarvitsisi emännän pitämään asunto siistinä. Se tärppäsi.

- Emilia kertoi olleensa työttömänä jo kaksi vuotta, kun ruutitehdas lopetti. Emilia sanoi heti suostuvansa, palkka vain arvelutti.

- Varmaan on parempiakin palkanmaksajia, mutta minun taksani oli USD 50 viikossa, Bill sanoi. Käytetyt aineet sai laskuttaa erikseen. Hän voisi avata tilin paikalliseen rautakauppaan. Myös paikalliseen ruokakauppaan pitäisi avata tili.
- Emilia sanoi, että hän on erityisen hyvä pitokokki, sillä hän oli käynyt siihen koulut.

Kumpikaan ei huomannut, että musiikki oli loppu vaan jatkoivat tanssimistaan. Vasta sitten, kun parit poistuivat lattialta, he huomasivat lopettaa. Emilia kysyi, että oliko Bill'n pöydässä tilaa, ja Bill huomasi pyytää Emiliaa vaihtamaan pöytää.

- Bill kertoi pyöreästi olevansa eri yhtiöiden agentti Etelä-Amerikan pohjoisosissa. Matkustuspäiviä oli vaihtelevasti, mutta kun vauhtiin päästiin, niin 150, 200 jotain siltä väliltä. Oma autoa ei ollut, mutta Firma oli vuokrannut Audi A6 Farmarin, joka oli vasta tulossa, ja sen aikaa hänellä oli pienempi henkilöauto. Kello läheni puolta yötä ja seuraavan tanssin jälkeen Bill kysyi, että olisiko mahdollista, että Emilia lähtisi katsomaan tulevaa työpaikkaansa?
- Mikäpä siinä, sanoi hän, ja sitten mentiin.

Rantakapakasta oli vain kadun ylitys asunnolle.

- Sisään päästyään Emilia kysyi ensimmäiseksi, että omistiko Bill asunnon, vai oliko hän vuokralla?
- Olen vasta toista kuukautta töissä, ja on mahdotonta, että omistaisin asunnon. Olen vuokralla. Koko koti on vuokrattuna. Myös irtaimisto. Siksi asuntoa oli käsiteltävä varoen.

Emilia ymmärsi, ja koska töitä oli vähän tarjolla, Emilia hyväksyi paikan. USD 50 oli sentään rahaa viikossa. Etenkin, kun sen sai pimeänä. Koska oli puoliyö, Emilia jäi sohvalle nukkumaan. Billistä Emilia oli mukavan näköinen, mutta lähentely saisi jäädä toiseen kertaan. Nyt käytiin vain nukkumaan.

Seuraavana päivänä Bill kävi MI 5 :n toimistolla.

- Siellä toimiston hoitaja sanoi, että heidän agenttinsa oli jo kolmatta viikkoa Kolumbiassa, eikä ollut soittanut kahteen viikkoon.
- Bill nyökkäsi ja sanoi, että jonkun pitäisi mennä katsomaan Caliin ja katsoa, ettei agentti löytyisi sieltä huumeessa. Huumepatruunoilla oli tapana vaientaa epätoivotut henkilöt sillä tavalla, että ensimmäiset annokset olivat ilmaisia, ja seuraavatkin halpoja.

Ainetta tungettiin vaikka väkisin, että henkilön vastarinta saatiin murrettua. Jollei agentti ottanut ainetta millään, niin tapahtui murha epämääräisissä olosuhteissa. Jos uhri löytyi, niin tekijää ei saatu koskaan selville. Selvittämättömiä tapauksia oli kymmeniä, ja katoamisia satoja. Calin alueelle ei uskaltanut mennä, kuin Kolumbian armeija ja sekin vahvoin voimin. Poliisilla ei ollut mitään asiaa alueelle. Yksityiset aseistetut vartijat pääsivät kyllä vahvasti aseistettuna myös alueelle, mutta liike-elämällä ei ollut tarpeita käydä Calissa.

Bill otti Britannian agentin tiedot ylös ja lupasi, että jos hän pääsee turvallisesti Caliin, niin hän ottaa selvää olisiko Fred LaPaez siellä. Siksi hän tarvitsi tuntomerkit.

- Sihteeri lupasi tarkemmat tuntomerkit ja kuvan ensi perjantaiksi.

CIA:n toimistossa oli hiljaista. Bill kävi ilmoittautumassa sen takia, ettei kentällä sattuisi mitään konfliktia. Hän sai kuulla, että CIA:n agentti oli kadonnut hämäräperäisissä olosuhteissa Kolumbiassa. Hän oli mennyt tutkimaan Caliin, mitä edelliselle agentille oli tapahtunut. Sihteeri oli kahden kesken kyynelissä ja toivoi, että joku menisi hakemaan pois agentti CIA0982:n. Lähemmin Sacharias Poulsin. Bill sai Sachariaksen tuntomerkit ja tiedot laitteista, joita hänellä oli mukana.

- Bill kiitti ja pyysi vielä kuvaa ensi perjantaiksi, ja jatkoi kierrostaan.

Seuraavaksi hän meni Venezuelan Ulkomaankauppaministeriöön. Hän pyysi tavata ministerin erityisavustajaa, ja heti tärppäsi. Hernand Suarez oli jo vanha 60-vuotias konkari ja kaiken nähnyt.

- Bill esittäytyi AFC:n agentiksi ja sanoi, että hän vastasi suurlähetystöjen ohella Ranskan asioista pohjoisessa Etelä-Amerikassa.
- Hernand soitti heti sihteerin, ja pyysi kahvia ja snapsit. Kahvin kiehuessa Hernand kysyi heti, että mikä hiertää isoa varvasta ?
- Bill sanoi heti, että hän puhuu erittäin suoraan, ja sitten mietitään miten Venezuela voisi auttaa ahdingossa. Bill kertoi, että kolme agenttia on kadoksissa ja on epäily, että he ovat Kolumbiassa.
- Hernand sanoi, että odotetaampas kahvia ja jutellaan ensin säistä. Venezuelassa oli ollut kuivaa, ja ihmeteltiin olisiko se el Ninjon aikaansaannosta. Säätitteijät sanoivat, että sadan vuoden sisään on ollut kuivempaa. Mikä sen tietää. Keväällä yleensä sataa, mutta nyt on ollut kuivempaa.

Kahvi tuli ja päästiin itse asiaan. Hernand vaati että snapsit otettaisiin ensin, ja sitten vasta piparit ja leivokset. Tehtiin näin. Hernand valitti, että ministeriössä käy liian vähän vieraita.

- Ei päästä hieromaan kaupan tynkää. Miten Ranska voisi auttaa siinä ?
- Bill sanoi pistävänsä asian korvan taakse, ja jos tapaan ranskalaisia diplomaatteja niin kysyn, miten kauppaa voitaisiin edistää.
- Sitten Hernand kysyi, että mistä kenkä oikeasti puristi?
- Bill kertoi, että lyhyen ajan, muutaman kuukauden sisällä oli kolme agenttia kadonnut Kolumbiassa. Hän oli nähnyt yhden sotilasraportin jossa väitettiin nähdyn CIA:n agentti nuokkumassa Calin torilla kaivoa vasten, selvästi huumeessa. Bill sanoi, että hän eikä varmaan Venezuelakaan pysty pysäyttämään Calin kartellin toimintaa, niin tuottoisaa se oli. Mutta voitaisiinko jotenkin järjestää Ranskan, Venezuelan ja joidenkin muiden maiden, kuten Kolumbian kanssa etsintäretki jossa etsittäisiin nämä agentit esiin, ja tuotaisiin pois pahamaineisesta kaupungista. Yksityinen vartiointiliike vaati Bogotassa 10.000 USD päältä vartioinnista jos mentäisiin Caliin, eikä taannut hengen säilyvän.
- Hernand veti syvään henkeä, ja soitti sihteerin paikalle. Toiset, hän näytti snapsilasia. Sihteeri kohotti kulmiaan, mutta nyökkäsi. Sitten Hernand puhui. Hän sanoi, että vielä 10 vuotta sitten sissit olivat hajanainen ryhmä ryysyläisiä, mutta nykyään ne kulkevat frakissa Bogotan kaduilla. Hän sanoi, että muutaman valtion turvin he voisivat hakea pois kolme kadonnutta, mutta Loistava Polku-liikettä ei hajota enää kukaan. Miljoonat saavat elantonsa kokasta, eikä sen kasvatusta lopeta

mikään. Jalostus on toisessa polvessa ja sekin tuottaa niin huimaavat voitot, ettei sitä porrasta pysty kaatamaan mikään. Vienti on yksityislentäjien hallinnassa. He osaavat ammattinsa ja vievät lastinsa yöllä matalalla lentäen Mexicoon ja Etelä-Valtoihin. Huumebusiness on niin hyvin organisoitu, että jos se kaatuu, on maassa miljoonien ihmisten työttömyys. Ja sitä ei toivo kukaan. Jos jostakin pitäisi lähteä purkamaan vyyhteä, niin käyttäjistä. Parantamalla käyttäjät kaidalle tielle myynti tyrehtyy, ja viljelijöiden on pakko harkita muuta, esimerkiksi kahvin viljelyä.

- Mutta lopuksi hän sanoi, että kun hän olisi puhunut ministerien kanssa, niin ainakin Ranskan, USA:n, Brittein saarten ja Venezuelan johdolla voitaisiin tehdä Kolumbian luvalla ja myötävaikutuksella käynti, ja etsintä näiden muutamien agenttien löytämiseksi.
- Hernand sanoi, että sihteeri ottaa lähemmät tiedot ylös, ja ilmoittaa milloin hyökkäys voitaisiin tehdä. Nyt hänelle oli tulossa toinen vieras, joten palaveri on päättynyt.

Bill antoi kaikkien agenttien nimet, firmat ja tuntomerkit. Hän huomautti vielä, että lyhytkin kokaiinin käyttö vaikutti ulkomuotoon. Ihminen jätti syömättä ja laihtui.

Bill kiitteli sihteeria vieraanvaraisuudesta ja toivoi, että näkisimme pian jälleen.

46. Pako Pyongyangista

SARC-kuume ei ollut hellittänyt, vaan uhreja tuli edelleen lisää. Kiina ilmoitti kaikille Suurlähetystöille, että Hong Kong, Shanghai, Beijing ja Tian Jin olivat vaarallista aluetta. Kiina pyysi kaikkien ulkomailaisten henkilöiden poistuvan maasta. Samalla se ilmoitti, että Pohjois-Koreassa ei ollut vielä yhtään tapausta, mutta varotoimena sieltäkin oli ulkomaalaisten lähdettävä. Niinpä oli keksittävä kanava, mitä pitkin pääsisi Pariisiin. Pyongyangin lentokenttä oli kaaoksessa. Sieltä olisi päässyt kolmen päivän kuluttua joko Osakaan tai Moskovaan. Nuoripari päätti käyttää lentolippunsa Beijingistä Eurooppaan, koska molemmilla oli sellainen. He menisivät Dandongin kautta Beijingiin, ja auto palautettaisiin aikanaan Pohjois-Koreaan. Nidal ja Rachel pääsivät turvallisesti autolle, ja Nidal otti kartan esiin. Hän alkoi lukea uudehkoa karttaa, 150 km Dandongiin rajalle, 200 km Shenyangiin, sieltä 200 km Jinzhouhun, ja siitä 500 km Beijingiin. Ainakin kerran oli tankattava, mieluiten Shenyangissa. Kello oli nyt päivällä 11:00 Korean aikaa, mutta olisi yö, ja aamu, ennen kuin retkue olisi Beijingissä. Olisi harkittava yöpymistä jossain välillä. Nidalinkin kasvot vetivät vakavaksi. Hän pyörsi Toyotan nokan vielä kerran kohti maan pääkaupunkia. He menivät Ranskan Suurlähetystöön ja pyysivät molemmille maastapoistumisviisumia. Tämä oli poikkeuksellista, mutta joskus, kun passi hukkui, asiakirjaa tarvittiin. Nyt pelattiin varman päälle. He saivat tavallaan viisumin Kiinaan. Sitten Toyotan nokka kääntyi rajalle päin, ja pakoputkesta nousi musta savu. Koska Rachelillakin oli kansainvälinen ajokortti, niin Nidal kehotti, että hän kävisi ensin nukkumaan takapenkille, ja Rachel ajaisi valoisaa aikaa. Rachel painoi kaasua niin paljon, kuin uskalsi ja matka eteni. Tie oli päällystetty, mutta kuoppainen. Päivällä saattoi ajaa lujaa, ja töötätä aasit, ja hevoset pois tieltä, mutta yöllä piti ajaa parkeilla, ja vain noin 300 m välein vilauttaa pitkiä valoja. Siksi oli viisaampaa yöpyä Jinzhoussa ja jatkaa aamulla aikaisin kohti Beijingiä. Rajalla Pohjois-Korean sotilas tutki auton joka kolkan ja ihmetteli miksi vieras menee Kiinaan ?

- Ajetaan yhtä mittaa rajalta Jinzhouhin, ja etsitään sieltä yöpymispaikka, Nidal sanoi. Jollei muuta, niin pysäköidään väärin torille, niin torivalvoja herättää.

Onneksi kaikki vakoiluun viittaava laitteisto oli jäänyt Pyongyangiin, joten oli hyvä selitellä, että nyt oli puhjennut uusi tauti, SARS, ja että oli päästävä nopeasti Ranskaan.

- Sotilas kysyi, miksei lentäen ?
- Nidal selosti ranskaksi käsiä heiluttaen, että kaikki koneet olivat täynnä.
- Sitten sotilas halusi nähdä paperin, jonka mukaan auto palautettaisiin takaisin Pohjois-Koreaan. Onneksi sellainen paperi löytyi. Paperi talletettiin muiden papereiden joukkoon ja sotilas velvoitti Nidalin palauttamaan auton ja paperin InterRentin toimistoon Kiinassa.

Sitten muodollisuudet olivat sillä puolella selvät. 100 m ajo ja kiinalaisten tarkastus. Se sujui paljon rivakammin. Vaadittiin passit, auton paperit ja mahdollinen kiinan viisumi. Nyt oli parasta käyttää oikeaa Ranskan passia, kuten auton papereissa luki. Sotilas otti passit ja paperit leimattaviksi, ja palautti ne, sekä toivotti hyvää matkaa Beijingiin. Sitten muodollisuudet olivat ohi.

Nidal kehotti Rachelia ajamaan näin iltapäivästä, ja meni itse takapenkille nukkumaan. Rachel oli ajanut vähän maasturia, mutta pian hän tottui. Hän ajoi 200 km Shenyangin porteille. Sitten Nidal nousi ylös, ja katsoi kartasta miten kaupungin läpi ajettiin, ja nousi ajamaan. Kaupungin läpi pääsi vain torin kautta ja kyltit olivat kiinaa joten kiinalaisesta kartasta oli apua. Matkaa oli vain 100 km Anshaniin, mutta iltakin pimeni. Nidal ajoi lopun matkaa. Rachel taisi nukahtaa jännityksen lauettua Dandongissa, ja heräsi vasta Anshanissa. Anshanista löytyi pieni perhehotelli, johon he

jäivät yöksi. He pyysivät herätyksen kuudeksi, ja yksinkertaisen aamiaisen, jotta matka joutuisi. Nidalilla ei ollut kuin dollareita, mutta ne kelpasivat maksuksi. 5 USD henkilöltä per yö. Molemmat nukkuivat syvää unta, kun kuuden aikaan emäntä tuli kolkuttelemaan ovelle. Nidal heräsi ensin, ja meni ovelle kiittämään herätyksestä, ja kyseli ovatko aamiaismunat lämpimät. Sitten hän herätti Rachelin hellästi. Puolen seitsemän aikaan oli syöty aamiainen ja oli aika kiittää ja lähteä. Nidal jätti vielä 5 dollaria emännälle, ja he poistuivat sumuiseen aamuun. 600 km kuoppaista tietä oli edessä, ja monet aasin rattaat. Nidal ajoi ensin 250 km, ja sitten vaihdettiin kuskia. Rachel ajoi hitaammin, mutta oli päiväsaika, ja vaaroja vähemmän. Nidalille jäi sitten ilta-ajo 350 km ja tulo Beijiingiin. Koska oli ilta, Nidal ajoi Jianguolle ja sen varressa olevan samannimisen hotellin pihaan.

- Ovimies otti auton vastaan ja kysyi oliko heillä tilausta.
- Nidal vastasi, että ei ollut, mutta yöksi pitäisi mahtua.
- Ovimies naurahti, että ainahan sitä kaksi ihmistä.
- Nidal sanoi vielä, että he lähtevät aamulla katsomaan josko Air Francella pääsisi Pariisiin.
- Ovimies sanoi, että lentopaikat olivat nyt tiukilla, ja että kannattaisi antaa Reseptionin hoitaa liput.

Niinpä Nidal ja Rachel menivät Reseptioniin ja pyysivät kahden hengen huonetta. Virkailija katsoi avainhyllyä ja monitoria ja lopulta totesi, että hänellä ei ole muuta vapaana, kuin toisen kerroksen sviitti. Se oli pakko antaa nyt alehintaan. Hän lupasi sen USD 250 per yö. Nidal sanoi, että he lentävät jollakin koneella huomenna kotiin Pariisiin. Sitten tuli puhetta autosta. He olivat tuoneet laillisesti auton Pohjois-Koreasta, ja se pitäisi palauttaa sinne InterRentin toimistoon. Nidal levitti yhä enemmän papereita pöydälle ja virkailijan ilme kirkastui. Auto voidaan palauttaa Beijiingiin ja aikanaan se menee takaisin Pohjois-Koreaan. Sitten oli puhetta lennosta

Eurooppaan. Viime lennot ovat olleet aika täysiä, mutta aamuun mennessä selviäisi, olisiko iltalennoilla vapaata.

- On aivan sama oliko yhtiö KAL, Air France, Lufthansa vai Finnair, jollakin oli päästävä Eurooppaan, Nidal sanoi. Nyt olemme nälkäisiä ja väsyneitä, joten voisiko vahtimestari hoitaa laukut sviittiin ja he menisivät ravintolaan syömään?

Nidaliin meni pieni piru, ja hän tilasi Pekingin ankkaa ja täyden satsin lisukkeita kahdelle. Siihen tuli kuusi kulhollista vihanneksia ja käärmettä. Nälkäisinä he ahmivat ruokaa, minkä jaksoivat ja joivat Tsing Tao olutta. Kun kumpikin oli kylläinen, oli miltei puoliyö ja aika maksaa. Nidal maksoi taas dollareilla ja ateria maksoi 10 USD. Palatessa Nidal tiedusteli lentovuoroja, ja sai kuulla, että Finnairilla he olivat venttilistalla 1 eli jos joku peruu he pääsevät mukaan, tosin 1. luokkaan. Air Francen liput käyvät, mutta ne täytyy käydä vaihtamassa ja maksaa lisämaksu.

- Nidal sanoi, että pidetään paikat, mutta odotetaan aamuun.

Sitten kumpikin oli niin väsynyt, että kun he pääsivät huoneistoon, niin sängystä lensi peitto pois ja kengät jäivät eteiseen, mutta sitten uni otti käpälään. Nidal huomasi sentään tilata herätyksen seitsemään.

- Puhelin soitti seitsemältä ja Nidal vastasi, että melkein hereillä ollaan. Sitten vasta hän huomasi, että sehän oli automaatti, piru vie.

Aamutoimien jälkeen he menivät Lobby baariin aamiaiselle. Molemmat tilasivat Continental breakfastin ja appelsiinimehua sekä kahvit. Kun kerran Koreasta oli päästy, niin tilattiin parasta. Sämpylä oli rapea, ei nahkea, niin kuin oli Pyomyangissa. Muna oli sopivan tuoretta ja sekoitettu, siankyli oli rapeaa. Tämä hotelli osasi hoitaa asiakkaita. Ilmankos täällä oli paljon pohjoismaisia ihmisiä.

Aamiaisen jälkeen he menivät tiskille, ja kyselivät asioiden hoidosta. Finnairilla heillä oli kaksi 1-luokan paikkaa Helsinkiin varattuna, Air France venttalistalla, Lufthansasta ei tietoa. Jokainen halusi nyt pois Beijingistä.

- Onko auto jo luovutettu, Nidal kysyi, johon virkailija sanoi, että sillä ei saisi enää ajaa.

Siten heidän olisi turvauduttava taksiin. Koneen lähtö oli klo. 19:00 joten kentällä olisi oltava klo. 17:00. Liput pitäisi lunastaa ennen 15:00 joten olisi parempi, jos Nidal kävisi päivällä Finnairin toimistolla lunastamassa liput. Sillä aikaahan rouva voisi kävellä silkkikujan päästä päähän.

- Nidal sanoi, että mennään hetkeksi istumaan, ja juodaan purkit olutta.

He saivat oluet ja Nidal oli vaihtanut 100 USD Renminbimeiksi.

- Nidal sanoi, että kai meidän on parasta poistua Kiinasta, sillä satelliittiradio sanoi aamulla, että SARS on levinnyt Beijingiin, ja on kuolonuhreja. Niinpä, rakas, juodaan nämä oluet ja lähdetään vaihtamaan lippuja yhdessä. Toivottavasti soit tukevan aamiaisen, sillä seuraava ruoka on lentokoneessa illallinen.
- Rachel sanoi, että kyllä hän kestää. Johan hän lupasi tuomarin edessä työntää sinua alamäissä. Sitten kello oli 9:00 ja he lähtivät Finnairin toimistolle. Taksillakin sinne meni puoli tuntia. Ruuhkat olivat taas kamalat.
- Päästyään Finnairin tiskille Nidal esitti Air Francen turistiluokan Beijing-Pariisi liput, ja sanoi, että heille oli varattu eilen 1. luokan liput Beijing-Helsinki. Voidaanko liput vaihtaa?

- Virkailija puhui hyvää ranskaa, ja sanoi, että vaihto maksaisi, mutta olisi mahdollinen. Lento lähtisi (hän katsoi kelloa) klo.19:00 ja kentällä olisi oltava klo. 17:00. Hintaero olisi 2.500 USD.
- Nidal ei kysellyt, vaan kaivoi laukustaan setelinipun, ja lateli siitä 2.500 dollaria pöytään ja sanoi, että otamme paikat. Virkailija kirjoitti käsin uudet liput, otti Air Francen liput ja sanoi, että asia on sitten selvä. Kentälle oli mentävä vaan ennen klo. 17:00. Lähtöportti olisi 11, mutta paikat selviäisivät vasta buukkauksessa.

He tulivat takaisin ala-aulaan, ja Nidal sanoi, että nyt tekisi Capuccino poikaa. Aikaa oli sen verran, että juuri ja juuri ehtisi käymään kaupungissa, mutta kiire olisi. Siksi Nidal sanoi, että on parempi, että odotamme kentällä ja etsimme olisiko siellä jotain juotavaa. Kierrettyään hallin he löysivät toisensa. Siis kenttä jolla ei ollut mitään tarjottavaa. Onneksi kello oli jo puoli kaksi. Kunpa linja alkaisi vetää ennen viittä. Kun laukut saataisiin sisään ja liput buukattua, niin päästäisiin kansainväliselle puolelle ja saataisiin juotavaa.

Edes Nidal ei keksinyt konstia viettää aikaansa odottaen koneen lähtöä. Oli paljon helpompi kytätä kaupungissa tai metsässä, kuin lentokentällä.

Aika kului jutellessa, mutta jutut kävivät vähiin. Vihdoin kello tuli 17:00 ja Finnair alkoi ottaa vastaan. Nidal ja Rachel olivat ensimmäiset, ja molemmilla oli ylipainoa. Ei muuta, kuin maksamaan siitä. Sitten saatiin laukut onnellisesti matkaan. Ne oli vielä tunnistettava kerran Kiinan Lentoaseman tapaan, joten Nidal sanoi, että katso laukkusi perään. Sitten oltiin kansainvälisellä puolella.

- Nidal katsoi lippuja ja sanoi, että he ovat ihan koneen keulassa. Olisi voinut tehdä ostoksia, ja Rachel ostikin huivin muistoksi

Kiinan matkalta. Nidal ei ostanut mitään, sillä hänen tiensä veisi vielä niin monen maan kautta, että oli turha ostaa huiveja, tai muita turisteille tarkoitettua krääsää.

Portilla oli kafeteria, ja sieltä he molemmat ostivat Capputshinin. Aika vain kului jotenkin, ja yht'äkkiä kuulutettiin AY002 lähteväksi portilta 11. Kehotettiin 1. luokan matkustajia astumaan ensin koneeseen. Rachel ja Nidal olivat ensimmäiset koneeseen astujat. Oli hienoa astua ovesta vasemmalle, kun kaikki turistiluokan matkustajat menivät oikealle. Ennen lähtöä lentoemo toi lasit shampanjaa, ja toivotti 1. luokan matkustajat tervetulleiksi koneeseen lennolle Beijing – Helsinki. Silloin vasta Nidalille selvisi, että ei olla menossakaan Pariisiin.

- Hän kutsui lentoemon luokseen ja kysyi, että miten pääsee pienin mahdollinen perhe Helsingistä Pariisiin arkipäivänä?
- 2 henkeä vai? kysyi emo. Otan selvää. Kului tovi ja soitettuaan Finnarin matkatoimistoon Lentoemo kertoi, että hän varasi kahdelle liput klo. 15:00 Finnairin Pariisin koneeseen. Siinä jäisi hieman odotteluaikaa, mutta ei toki niin kuivaa, kuin täällä Beijingissä. Helsingissä olisi palvelut ja launchet.
- Nidal kiitti ja sanoi, että heille oli pääasia, että pääsevät Pariisiin kohtuullisessa ajassa. Hän kertoi, kuinka he olivat ajaneet maastoautolla Dandongiin raja-asemalle peläten, että Pohjoiskorealaiset ottavat auton pois. Pyongyangin lentokenttä oli ollut kaaoksessa SARS huhujen myötä. Nyt hän oli erittäin kiitollinen myös nukkuvan vaimonsa puolesta, että he ovat lännessä, ja kohta kotona Pariisissa.

Vaihdettuaan lentoa keväisessä Suomessa pariskunta oli Pariisissa illalla klo. 19:00. Siitä sitten taksi Nidalin asunnolle, niin kellopa alkoi olla siinä 20:00. Kun iltatee itämaisesta sekoituksesta oli valmis, niin kohta olivat teen juojatkin valmiit nukkumaan. Nidalin piti ehtiä toimistolle

aamuksi, mutta Rachelilla ei ollut tällä kertaa kiirettä. Niinpä hän jäi vielä nukkumaan pois matkaväsymystä.

47. Huumeet ja Calin kartelli

Bill El Acesa AFC:stä näytti olevan ainoa todella kiinnostunut menemään Caliin ja etsimään tovereita. Kyllä Billiäkin kylmäsi ne kuvaukset, joita hän oli kuullut Calin torilta, mutta kävijöitä oli siksi vähän, että hän uskoi, että tarinoita oli väritetty. Pysymiehet hän ymmärsi, sillä Calissa oli kokonainen armeija, mutta eivät he ampuisi ensin. Vaikeinta oli vakuuttaa, että oli välttämätöntä hakea agentit pois. Bill keräsi muistiinpanoistaan agenttien nimet, ja ne vähät tuntomerkit, joita hänellä oli. Pitäisi panna vireille laajan ryhmän kokoaminen, ja harkita yksityistä armeijaa pitämään roistot loitolla. Hän aloitti soittamalla Carlokselle, että hän painostaisi Ranskan hallitusta antamaan aluksi 100.000 Euroa retkeä varten. Sitten hän kävisi Englannin, ja USA:n Suurlähetystöissä kertomassa saman tarinan, ja anomassa rahaa retkeä varten. Sitten hän kävisi uudelleen MI 5 ja CIA:n toimistoissa hakemassa kuvat kadonneista. Carlos lupasi rahaa AFC:n puolesta 50.000 Euroa.

Kateissa olivat siis seuraavat agentit:

Sacharias Poulsin	CIA
Loris Capillan	AFC
Benjamin Muscel	MI 8

Kenties oli muitakin kadonneita, mutta heistä ei tiedetty yleisesti. Kolumbialaisia oli kadoksissa satamäärin. Heitä etsi Columbian poliisi ja armeija yhteisvoimin. Pelkästään armeijasta oli partioinnin aikana kadonnut kolmen vuoden aikana 72 miestä aseet ja ammukseset mukanaan.

Bill kävi vielä MI 5 :n toimistossa pyytämässä henkilötietoja ja kuvaa Benjamin Muscelista. Hän sai kuvan ja tiedon, että agentti oli 190 cm pitkä ja painoi 120 kg.

Sitten oli vuorossa Venezuelan Sisäasianministeriö. Siellä hän tapasi ystävällisen ministerin, ja selostettuaan tilanteen ja retken luonteen, sai 20.000 USD tilille retkelle Caliin. Ministeri antoi vielä onnenpotkun.

- Sitten Bill meni Kolumbian lähetystöön, ja pyysi päästä Sotilasattasean luokse. Attasealla oli juuri vieras, ja hän joutuisi odottamaan noin tunnin. Agenttina hän oli tottunut siihen. Hän ehti lukea päälisin puolin päivän lehdet ja pienen uutisen takasivulta. Siellä kerrottiin, että Agenttien toimistot muuttivat Bogotasta huumesodan pelossa Caracasiin. Samassa uutisessa sanottiin, että Caracasin elämä oli selvästi vilkastunut.

Terävä toimittaja, jolla oli yhteyksiä Ulkoministeriöön. Sitten Bill pääsi sisään.

- Hän tervehti kohteliaasti Attaseaa ja pyysi, että tällä olisi aikaa puolen tuntia kuunnella suunnitelmaa, miten Caliin kadonneet agentit pelastettaisiin.
- Attasea sanoi, että hänellä oli tällaiselle asialle vaikka tunti aikaa.
- Bill selosti hankkineensa kolmen agentin tiedot, ja epäili, että sinne oli hukkunut useampiakin ihmisiä.
- Attasea sanoi, että Kolumbian armeijalla on kana kynittävänä Calin kartellin kanssa. Cali oli vienyt kolmen viime vuoden aikana 72 miestä aseineen. Kartellin keinot olivat aina samat. Ensin ilmaisia annoksia ja opetus miten kokaa käytettiin. Sitten annoksia halpaan hintaan, ja lopuksi, kun ihminen oli koukussa, hän joutui varastamaan ja myymään varastettua tavaraa saadakseen rahat annoksiin. Kolumbian armeija lähtisi ilolla mukaan, jos joku muu rahoittaisi polttoaineet ja panokset. Armeijan palvelu oli sinänsä ilmaista.

- Bill kyseli, oliko tarpeen houkutella Poliisi mukaan, johon Attasea sanoi, että Poliisi oli vain tiellä. Ei niistä ollut tosipaikassa muuta, kuin harmia.
- Bill kertoi, että hänellä oli kasassa jo noin 200.000 USD, ja lisää oli luvassa. Riittäisikö se?
- Attasea sanoi, että tuo summa riittäisi pienen armeijan liikekannallepanoon. Projektille nimitettäisiin johtajaksi majuri ja ryhmään kuuluisi kuusi helikopteria täydellisellä aseistuksella. Ryhmä lentäisi Bogotasta Caliin, ja matkaa tulisi siinä 300 km. Calissa laskeuduttaisiin mahdollisimman lähelle keskustaa ja osa koptereista jäisi suojaamaan ilmaan. Hyökkäys tehtäisiin iltapäivällä, jotta oletetut agentit olisivat jalkeilla. Tiedustelun mukaan aamulla ei liikkunut muita, kuin Calin armeijan sotilaita. Kaikki huumeveikot olisivat vielä nukkumassa. Iltapäivällä oli aikaa ottaa annos, ja tulla pällistelemaan torille. Torilla oli keskellä toivomuslähde, ja jokainen koukkuun jäänyt kahlasi lähteen läpi joka päivä haluten löytää kolikoita turistien jäljeltä. Turisteja kävi yhä harvemmin, sillä ryöstely oli hyvin yleistä. Ainoa, joka pärjasi Kartellille, oli Columbian armeija.
- Totaalista sotaa ei saanut avata, sillä se olisi ollut sisällissota, joka olisi suistanut maan katastrofiin. Saatuaan näin positiivisen lausunnon, Bill poistui kiitellen kadulle. Lähtiessään hän sanoi, että Caracasiin perustetaan keskus, jonka tehtävänä on koordinoida operaatio, ja että hän oli hyvin kiitollinen tiedosta.

Bill laski illalla, paljonko hän oli saanut kasaan, ja paljonko vielä puuttuisi. 150.000 oli kasassa, ja Englanti ja USA oli vielä rahastamatta. Päivää oli vielä jäljellä, joten hän marssi Britanian Suurlähetystöön ja

kertoi, että eräs Brittiagentti oli pulassa, ja oli tarkoitus mennä noutamaan agentit pois Calista. Hän sai Attasealta heti 50.000 Euron shekin.

- Attasea toivoi todella, että kuuluisa Agentti Benjamin Muscel voitaisiin pelastaa.

Sitten oli vuorossa USA:n lähetystö. Sotilasattasean luokse oli hieman jonoa, mutta hän pääsi vielä työajan puitteissa sisään. Nuorehko Sotilasattasea kysyi heti, mikä mieltä painoi.

- Bill kertoi, että noin kuukausi sitten Sacharias Poulsin oli nähty Calin keskustassa luurangon laihana, ja ilmiselvästi huumessa. Nyt oli tarkoitus koota koalitio pelastamaan kolme agenttia pois Calista, ja kenties vielä palvelukseen. Hän selosti Bogotan armeijan suunnitelman, ja että he lähtisivät harjoituksena, joten ei tarvinnut maksaa, kuin polttoaineet, ja kenties pieni palkkio niille siviileille, jotka tulivat mukaan. Attasea lupasi 50.000 USD:n avustuksen, ja 10 miljoonan dollarin palkkion sille joka hajottaisi Calin kartellin.

Nyt rahaa oli kasassa 250.000 USD, jos Eurot laskettaisiin kurssiin 1:1. Sillä Bill saisi selvyuden Loris Capillan olinpaikasta.

Bill ei huomannutkaan, että oli jo perjantai, ja Emilia tulisi siivoamaan. Hänet oli päästettävä sisään. Viimeksi avaimen anto oli unohtunut. Bill kurvasi Audi A6 Farmarin parkkipaikalle ja kiirehti ovelle. Siellähän Emilia jo odotti.

- Odotitko kauankin, kysyi Bill ?
- Emilia vastasi, että hän on aikaisessa, koska oli niin innoissaan työstään.

Mentiin sisään ja Bill kaivoi avainnippusta oikean avaimen ja antoi sen Emilialle. Samalla hän kyseli Emilian osoitetietoja. Olisi hyvä tietää missä toinen asui. Emilia selosti, että hän asui vanhan äitinsä kanssa Park Road 5 A 12:ssa, eikä hänellä ollut muuta seuraa. Siksi hän otti paikan niin innokkaasti vastaan.

- Mutta Emilia sanoi, että asiaan. Nyt oli ensimmäinen kerta, niin tehtiin kunnon siivo. Hän kehotti Billiä menemään aluksi olohuoneeseen, ja jos hänellä oli kotitöitä, niin nyt olisi niiden aika. Siivous kestää pari tuntia, ja sinä aikana Bill joutuu siirtymään keittiöön, joka olisi jo siivottu.

Bill avasi tietokoneen, ja avasi Projektin Salainen. Sitten hän listasi tiedot ranskalaisin viivoin. Hän teki budjetin joka jäi 50.000 ylijäämäiseksi. Oli ehkä hyvä, että oli varaa sijoittaa mahdollisesti löytyvät huumeveikot Caracasin keskussairaalan suljetulle osastolle. Bogotasta oli otettava joko reittilento tai taksikone Caracasiin uhrien löydyttyä, ja sijoitettava heidät sairaalaan. Sairaala ottaisi vierasmaalaisista täyden maksun lääkkeineen, joten sairaalan kustannukset olivat ohi budjetin, ja ne maksaisi kunkin maan hallitus. Lopettaessaan hän huomasi kellon olevan jo puoli kahdeksan, ja Emilia lopetti siivousta.

- En tohtinut häätää sinua pois olohuoneesta, vaan jätin sen siivoamisen seuraavalle perjantaille, Emilia sanoi. Emilia kiitti palkasta ja sanoi, että viikon päästä tavataan. Bill oli niin hajamielinen, että suuteli Emiliaa poskelle, ja kiitti työstä ja päästi tämän menemään.

Jos Bill ei olisi ollut suunnittelun lumoissa, niin ilta olisi kenties päättynyt toisin. Nyt kuitenkin Cali pyöri hänen aivoissaan niin paljon, että jokapäiväiset työt meinasivat unohtua. Hänen täytyi oikein käydä tarkastamassa, että hän oli lukinnut auton ovet, ja pannut varashälyttimen päälle. Hän tuli sisälle ja totesi, että voisi tehdä pientä iltapalaa ja katsella pääuutiset. Nyt puhuttiin vain Venezuelan lakosta ja sen vaikutuksista.

Lueteltiin paljonko tuli tappiota öljyn viennin tyrehtymisestä. Myös muu elinkeinoelämä oli kokenut yleislakon ahdistavana. Ainoastaan omistajaperäiset pienyritykset sanoivat kiireen kasvaneen. Sielläkin vaivana oli tukkujen ovien kiinniolo.

Bill kävi hyvin mielin nukkumaan, sillä olihan suurelle operaatiolle saatu alku.

48. Apua Caliin

Nidal oli kerinnyt käydä Yliopistolla kaksi viikkoa ja juuri muodostaa tutkimusryhmät tutkimaan hermostoverkkoja ja sähköpulsseja, kun kesken illan soi puhelin ja Nidal vastasi. Kyseessä oli työkännykkä joten siihen oli vastattava.

- Carlos soitti ja kyseli ensin, että miten opetus oli alkanut.
- Saatuaan vastauksen hän sanoi, että valmistaudu pitämään viikon tauko, ja lähtemään Bogotaan Billin avuksi.

Carlos antoi vain numeron, mihin soittaa Billille ja lopetti puhelun siihen.

Nidal soitti välittömästi ja Bill vastasi.

Tervehdykset vaihdettuaan Bill siirtyi koodikieleen. Hän sanoi asuvansa Caracasissa Venezuelassa, ja että varsinainen aihe oli hyökkäys Caliin, Columbiaan. Hän sanoi, että kolme agenttia oli jäänyt kiikkiin kokaan Calissa, ja tarkoitus olisi noukkia heidät takaisin elävien kirjoihin. Rahoitus oli kunnossa, Columbian armeija oli järjestämässä kuljetusta ja antaisi apua, mutta tarvittaisiin henkilöitä tunnistamaan kaverit torin varrelta, ja Kolumbian sotilaat huolehtisivat kuljetuksesta.

- Minulla on hyvät tuntomerkit, ja valokuvat, mutta puuttui yksi tunnistaja. CIA oli luvannut lähettää tunnistajan, ja hän osaisi tunnistaa MI 5 agentin, mutta kukaan ei tuntenut Loris Capillania, AFC:n agenttia. Hän kysyikin, oliko Nidal nähnyt vuosien varrella Lorista.
- Nidal muisteli, että hän oli törmännyt tyyppiin kaksilla agenttipäivillä. Kyllä hän tuntisi Loriksen, vaikka tämä olisi narkkarina laihtunut.

Samalla hän sai tilattua Columbian matkan. Hän suostui viikon työhön. Seuraavana maanantaina hän lentäisi Atlantan kautta Caracasiin ja tapaisi Billin siellä. Sitten lennettäisiin Bogotaan ja operaatio alkaisi. 300 km helikopterin kyytiä, ja sitten äkkirynnäkö Calin torille. Helikopterien olisi mentävä ihan torin keskelle Suihkulähteen viereen. Siellä jakaannuttaisiin partioihin joita jokaista vartioisi vahva sotilaspartio. Sitten etsittäisiin esille kolme entistä agenttia, ja vietäisiin heidät kokan avulla helikoptereihin. Operaatio olisi ohi puolesta tunnista tuntiin, ja agentit olisivat kyydissä. Sitten paluu Bogotaan, ja kuljetus sotilasalueelta lentokentälle, ja alun perin oli tarkoitus käyttää yksityiskonetta viemään heidät Caracasiin Venezuelaan. Venezuelassa oli varattu paikat sairaalaan suljetulle osastolle jossa vieroitushoito aloitettaisiin. Kukin järjestö oli luvannut maksaa oman osuutensa hoidosta. Budjetti oli kasassa, 250.000 USD josta ylijäämää eli vararahaa oli 50.000 USD. Bill oikein aneli Nidalia mukaan, koska tiesi tämän olevan terävä havainnoissaan. Nidal mietti, ja puhelussa oli tauko. Sitten hän sanoi, että Israel olkoon, kyllä se pärjää viikon. Hän olisi valmis lähtemään. Koska tämä olisi työkeikka, niin kai AFC maksaa matkat ja päivärahat. Bill vakuutti, että tällä oli Carloksen siunaus. Se ratkaisi. Nidal sanoi, että viikon päästä nähdään Caracasin lentokentällä.

Rachelin toinen kulmakarva kohosi, kun puhelu loppui. Se merkitsi sitä, että selitä. Nidal sanoi, että kuten kuultu, tuli viikon päästä kiire lentää Venezuelaan ja sieltä edelleen pahamaineiseen Caliin tunnistamaan joku vanha tuttu jonka olin joskus tavannut agenttipäivillä. Toisenkin kulmakarva kohosi. Se merkitsi sitä, että otathan minut mukaan. Nidal sanoi, että Caracasiin kyllä, mutta sitten saisit olla yksin kolme päivää, kun kavereita yritetään vapauteen. He lähtisivät Calista tunnin kuluttua takaisin, jollei kavereita löytyisi. Operaatio oli salainen, mutta se tuskin kantautuisi Calin kartellin tietoisuuteen muuten, kun helikopterin lapojen läiskeenä.

Nidal suostui siihen, että Rachel tulisi mukaan lennolle Caracasiin saakka. Sitten hänen olisi otettava hotelli ja odotettava kolme päivää operaation kulkua, kunnes Nidal palaa reissultaan. Jos kaappaus onnistuisi, niin sitä juhlaa odottaisi shampanjapullo Billin jääkaapissa.

- Rachel sanoi, että miksi hän ei voisi odottaa Billin asunnossa, se kävisi halvemmaksikin.
- Nidal soitti vielä Billille koska tiesi, että siellä olisi päivä. Bill vastasi.
- Nidal selitti, että hän oli mennyt naimisiin Pohjois-Koreassa ja vahvistanut vihkimyksen Pariisissa, joten voisiko hänen vaimonsa mahdollisesti yöpyä Billin asunnossa.
- Bill sanoi, että totta kai. Asuntohan oli tyhjä sen ajan, kun he kävisivät Calissa. Muille päville, jos koneita menisi harvempaan, olisi otettava sitten hotelli.
- Nidal sanoi, että hän kyllä ymmärsi. Hän varaisi hotellin tulo- ja lähtöpäiväksi.

Viikko meni ihan kuin siivillä, ja tuli maanantai jolloin oli lennettävä Atlantaan, ja sieltä sitten vaihdolla Caracasiin. Siinä meni yö, ja perillä oltiin aamulla kahdeksan maissa. Nidal otti vaimoineen taksin, ja sanoi Rantakadun osoitteen. Parissa kymmenessä minuutissa taksi oli perillä. Nidal maksoi kortilla, ja sai kuitin. Sitten he etsivät köynösten lomasta Billin asunnon.

- Nidal soitti ovikelloa ja Bill tuli avaamaan. Hän arvasi, että ranskalaiset arvovieraat tulivat. Billillä ei käynyt muita vieraita, kuin Emilia siivoamassa. Jos häntä nyt enää vieraaksi voisi kutsua.

Ensimmäiseksi Bill halusi kuulla Pariisin kuulumiset. Nidal ja Rachel kertoivat vuoron perään Pariisista, mutta sitten juttu kääntyi väkisin Pohjois-Koreaan ja pakoon sieltä. Oli ihme, että he välttivät SARS kuumeen. Nidal käänsi jutun kuitenkin seuraaviin päiviin, ja kyseli Billiltä oliko agenteista näköhavaintoja. Bill kertoi, että CIA:n agentti oli nähty Calin torilla kyhjöttävän kyykyssä, ja kun hän havaitsi tutut kasvot, niin hän käänsi päänsä pois. Hän selvästi häpesi tilaansa. Muita agentteja ei ollut nähty, mutta tiedettiin, että heidänkin viimeisin matkansa oli vienyt Caliin. Toimistoilla oli kuitit osoittaa, että noin kuukausi-puolitoista sitten sekä MI 5 että AFC:n agentit ostivat kortilla lentolipun Bogotasta Caliin. Jos tällä reissulla ei saataisi havaintoa jostakin näistä kolmesta agentista, hänet voisi julistaa kuolleeksi. Siihen kuolemaan riitti runsas kokan käyttö. Jos Agentti vastustaisi pois vientiä Calista, niin olisi lupa ampuu korvan taakse. Tarkoitus oli pelastaa se mitä oli vielä pelastettavissa, eli agentin toimintatavat.

- Bill sanoi, että tänä iltana he lentäisivät Nidalin kanssa Bogotaan, ja tulisivat takaisin kolmen vuorokauden kuluttua. Heillä ei olisi mitään hätää, sillä Kolumbian armeija suojasi heidän hyökkäyksensä. Nyt oli siis tiistai ja torstai-iltana voisi odottaa heitä takaisin. Silloin hän ajaisi pariskunnan hotelille ja perjantaina alkaisi paluu arkeen ja Pariisiin.

Molemmat Agentit olivat pakanneet laukkuun vain välttämättömän, ja niin tavarat sopivat salkkuun. Hyökkäysreissulla ei nukkunut, vain torkahdettiin helikopterin lapojen tasaiseen lätkeeseen. 300 km Bogotasta Caliin meni tunnissa. Perillä oltaisiin iltapäivän aluksi tunti, ja jos ketään ei löytyisi, niin paluu tapahtuisi käännetyssä marssijärjestyksessä. Helikoptereissa oli lisäpolttoainesäiliöt joiden turvin ne voisivat lentää 1000 km yhtä soittoa.

Lento Caracasista Bogotan sotilaskentälle oli miltei rutiinia. Bill oli tilannut taksikoneen. Ohjaajan lisäksi heitä oli kolme, Bill ja Nidal AFC:stä ja Charles CIA:lta. 900 km lento kesti lähes kolme tuntia. Lakikorkeus oli

3000 m. Joka piti maisemista, niin lento oli, kuin postikortin yli. He saapuivat tiistaina 11:00 aikaan Bogotan sotilaskentälle. Majuri oli vastassa.

Kun oli päästy koneesta, niin majuri sanoi, että tänään on liian myöhäistä lähteä lentoon. Huomenna lähdettäisiin heti aamusta. Hän oli varannut kasarmilta yhden kämpän vieraiden varalle. Upseerikerho oli auki, jos jotakin janottaisi tai vaikka pieni hiukkapala sopisi. Hän opastaisi muukalaisia yössä.

Herätys olisi aamulla kuudelta. Pieni drinkki kerholla oli paikallaan, mutta sitten he menivät nukkumaan. Aamulla kaikki oli valmista kerholla, kun he menivät syömään. Kellään ei ollut kovin suurta ruokahalua, mutta oli tankattava, jotta jaksaisi päivän. Koptereissa oli juotavaa, mutta ruoka tulisi seuraavan kerran viideltä illalla. Yhdeksään kaikki olivat syöneet ja olivat valmiina nousemaan koneisiin.

- Majuri tuli kentälle, ja ryhdyttyään äänellään kysyi englanniksi, että olivatko kaikki paikalla.
- Hän sai vastauksen, että kaikki kolme Agenttia olivat paikalla.
- Hän karjaisi käskyn, ja kasarmin takaa marssi joukkue hampaisiin asti aseistettuna.

Jokaisella oli rynnäkkökivääri ja joillakin kevytsinkoja. Jokaisella ryhmällä oli kevyt kranatinheitin, ja panoksia vaikka muille kylvää. Lisäksi helikopterit oli aseistettu viimeistä piirtoa myöten raketein ja ohjuksin. Jokaisessa kopterissa oli molemmin puolin konekivääriampuja, ja panoksia oli kymmenin tuhansin.

- Majuri komensi kopteriin nouse, ja yhdeksään kopteriin nousi kuuteen armeijan sotilaita ja kolmeen kuhunkin yksi Agentti.

Aseistus näissä koptereissa oli rynnäkkökivääri ja riittävästi patruunoita.

Kaikilla oli kuulokkeet ja majuri komensi kuulokkeissa, että joukkue nouse. Helikopterit käynnistivät moottorinsa, ja nousivat siistissä järjestyksessä lentoon. Muodostelma oli vaikuttava. Koneet kiihdyttivät nopeuden matkanopeuteen 300 km/h, ja sitten alkoi pitkälinen tunti pohjoisen Cordillierien vuoristoa seuraten. Kun tultiin Calin piirikuntaan ja Kartellin alueelle, niin helikopterien lento laskeutui 50 m päähän maasta. Lentäjät olivat tarkkana, ja lensivät käsiohjauksella. Alkoi näkyä hökkelikyliä, ja pari suurempaa savupiippua jotka piti kiertää. Kello oli melko tasan 11:00, kun kopterit ylittivät Calin kaupungin rajan. Oli enää 10 minuuttia jalkapallokentälle, johon kopterit ensin laskeutuisivat. Siinä päätettäisiin ryhmitykset, ja sovittaisiin miten peräydytään, ja miten paluulennot aloitettaisiin. Calin tori oli iso rengas suihkulähteen ympärillä, ja siihen mahtui kolme kopteria. Majurin mukaan oltiin kentällä liian aikaisessa, ja oli perustettava vartio.

Ensimmäinen ryhmä levittäytyisi kopterien ympärille ja muodostaisi suojarenkkaan. Muut ryhmät olivat valmiina siirtymään toisiin koptereihin, kun hyökkäyskäsky tulisi. Kentälle jäisivät kaikki muut kopterit, paitsi ne kolme, jotka oli komennettu keskustorille. Kentän koptereille annettiin vartio- ja marssivalmius. Se tiesi sitä, että kopterit olivat lähtövalmiit. Yhdelle näistä määrättiin korkein valmius, eli että moottori oli käynnissä ja lentäjät ja miehistö valmiina. Se korvasi kopterin joka mahdollisesti putoaisi miehityksessä. Sen lähdettyä seuraava kopteri saisi lähtövalmiuden.

Aamu oli ollut sumuinen, mutta sumu laskeutui maahan, ja se tiesi poutaa. Kopterit odottivat puolta päivää, jolloin hyökkäyksen oli määrä alkaa. Torilla olisi silloin jo lämmintä, ja narkkarit piirittäisivät torin. Joukkue oli päässyt niin hiljaa kentälle, että Calin vartio ei tiennyt mitään. Ehkä osuutensa oli Hughes-helikopterien lapakulmilla ja matalalla lähestymisellä.

Kello tuli 12, ja oli aika lähteä. Majuri halusi kuitenkin vielä puhutella noita kolmen kopterin kuljettajia ja Agentteja.

- Hän sanoi, että oli pirun tärkeää katsoa ihmisiä kasvoihin. Kasvot paljastivat kuitenkin ihmisen luonteen. Jos joku etsityistä tekisi ankaraa vastarintaa, olisi lupa surmata etsitty. Sellaisessa tapauksessa ampuja oli suuren selityksen velkaa. Mutta sotilastuomioistuimeen häntä ei tuomittaisi. Majuri sanoi vielä, että aikaa olisi kaksi tuntia, ja sitten olisi palattava joko kentälle tai suoraan kotiin lentoon. Radio pitäisi huolen siitä, kumpaa reittiä matka jatkuisi.

Kolme kopteria starttasi suihkuturbiininsa puolen päivän aikaan, ja nousi lentäen matalalla kohti Calin keskustaa. Kopterit laskeutuivat kolmelle puolelle toria, ja ihmiset säikähtivät. Sotilaat ja Agentit olivat heti valmiita hyppäämään ulos, ja etsimään kadonneita. Sotilaillekin oli annettu kuvat ja kuvaukset, ja siksi he olivat nyt yhtä tärkeitä etsijöitä, kuin siviilit. Sacharias Poulsin löytyi ensin. Hän oli nojaamassa suihkulähteeseen, kun kopteri tuli. Hän oli niin pölyssä, että ei osannut edes kävellä pois tieltä, ja kopterin oli väistettävä. CIA:n agentti otti Sachariaksen hoivaansa ja kiinnitti käsiraudat, ja nosti laihtuneen Agentin helikopteriin. Kopteri ei startannut vielä, koska aikaa oli. Nidal meni heti kysymään muista agenteista. Sacharias muisti kyllä Loriksen, ja sanoi, että hän asuu ihan tässä lähellä. Muscelia hän ei heti muistanut, mutta kun näytettiin olutpulloa, niin hän muisti, että Benjamin asui jonkun lumpun luona Viistokadun piikissä. Ei auttanut muu, kuin että Sacharias nostettiin uudelleen alas ja Nidal katsoi kelloa, että oli puolitoista tuntia aikaa. Sitten mentiin Sachariaksen näyttämään suuntaan. Loriksella oli oikein ovikyltti. Nidal soitti kelloa ja mahtava Könnin kello vastasi. Loris tuli ovelle ja raotti ovea varovasti. Nidal iski jalkansa oven väliin, ja esitti korttinsa. Loris sanoi, että kyllä hän tuntee AFC:n, mutta hän ei haluaisi pois. Nidal sanoi hiljaa muiden kuulumattomissa ranskaksi, että Loriksella oli kaksi valintaa, joko lähteä mukaan tai kuolla omille rappusille. Loris kävi tärisemään ja sanoi, että ei ollut saanut annosta tänään aamulla, ja että olisi niin hirveän

vaikea päättää. Nidal sanoi, että jos lähdet mukaan, niin vaimosi saa eläkkeen, ja sinä saat annoksen heti torilla. Vaimo sekaantui keskusteluun, niin kuin vaimojen oli tapana. Paljonko eläke olisi, ja miten Loriksen kävisi. Nidal vastasi hitaasti, että vaimo saisi 50 USD viikossa niin kauan, kun Loris eläisi. Loris joutuisi ensin hoitolaitokseen jossa hänet vieroitettaisiin kokan käytöstä ja sitten kuntoutukseen, sillä hänen lihasvoimansa oli palautettava. Parin vuoden kuluttua Loris voisi ottaa jotain työtä, ja vaikka kutsua vaimon Pariisiin. Vaimosta näki, että hän suostui, mutta sillä ehdolla, että hän lähtisi heti mukaan. Hän jättäisi kaiken taakseen, kokan myös ja seuraisi Lorista elämän loppuun. Nidal sanoi espanjaksi, että sovittu ja löi kättä päälle. Sitten Ryhmä lähti takaisin helikoptereille. Kolmannen etsintäpartion tie ei ollutkaan ruusuinen. Benjamin asui siinä osoitteessa, kun oli sanottu, mutta hän ei tahtonut tulla ulos. Hän pelkäsi jotain. Vain puoli tuntia oli aikaa jäljellä, ja partion johtaja sanoi, että ulkomuotomerkit täsmäävät joten mennään sisään. Bill ja Columbian armeijan sotilaat tekivät rynnäkön etuoveen ja ovi murtui. Kun he pääsivät sisään, makasi keittiön lattialla huomattavan suuri mies, jonka päästä valui verta ja oikeassa kädessä oli Parabellum 9. Benjamin oli valinnut oman tiensä. Hän hukkui kokaan. Ruumiista ei ollut mitään puhetta, mutta joukkueen johtaja otti muovipussin, ja otti aseensa varovasti siihen, käski muiden kantamaan ruumiin helikopteriin, ja odottamaan häntä. Ryhmänjohtaja huhuili espanjaksi hiljaa, ja houkutteli vaimoa tulemaan esiin. Vaimo avasi hiljaa makuuhuoneen oven, ja oli säikäyttää ryhmänjohtajan. Sitten käytiin keskustelu:

- Vaimo oli vielä shokissa, mutta kysyi, että missä Benjamin oli ja mistä tuo ammunta. Ryhmänjohtaja antoi vaimolle MI 5 kortin ja selitti, että Benjamin oli valinnut oman tiensä, ja kuollut viran toimituksessa. Siksi MI 5 maksaa eläkettä 100 £ kuukaudessa lesken kuolemaan saakka, riippumatta siitä meneekö tämä uusiin naimisiin. Nyt olisi tärkeää, että vaimo veisi paperit Bogotaan MI 5 toimistoon jonka osoite oli kortissa, ja todistaisi aviosuhteensa. Hän kuiskasi, että täällä pappi kuin pappi kirjoittaisi vihkitodistuksen. Kuolintodistusta ei tarvittaisi sillä MI 5 :lla oli

ruumis. Sotilas antoi vielä vaimolle 200 USD matkarahoiksi Bogotaan ja vannotti, että olisi elinehto käydä Bogotassa eläkettä varten. Nainen oli kuin pyörriksissä, ja kadulle oli kerääntynyt ihmisiä.

Sotilas kysyi kadulta, oliko kukaan puuseppä tai lukkoseppä. Pari kättä nousi. Hän pyysi herrat lähemmäs ja sanoi, että tämän vaimon ovi korjataan ja lukko vaihdetaan, ja laskun voi lähettää Bogotaan tämän kortin osoitteeseen. Hän ojensi kortit molemmille. Sitten hän poistui ihmisvilinästä, ja kiirehti torille jossa oli vain yksi kopteri odottamassa häntä. Hän hyppäsi sisään, ja oli astua Benjaminin päälle. Kopteri kohotti heti kierroksia ja nousi ylös, ja otti suunnan kohti kenttää. Ohjaaja sanoi vain, että kaikki oli selvää ja kopterilauma kohosi taivaalle ampumatta rakettiakaan. Calin Armeija heräsi vasta, kun viimeinen kopteri poistui, ja sen sotilaat ampuivat kopterin perään. Suojaava kopteri kääntyi, ja ampui kaksi rakettia Calin sotilaiden aseisiin, ja kääntyi takaisin matkalle kohti Bogotaa.

Operaatio onnistui muuten mutta Sacharias Poulsin aviosääty ei ollut selvillä ja Benjamin Muscel ampui itsensä. Kolumbian armeija säästyi suuremmilta taisteluilta, ja kaikki noutoon osallistuneet selvisivät hengissä. Kukaan ei tiennyt mitä Calin kartellin johto ajatteli hyökkäyksestä, sillä vastatulta ei enää tullut. Majuri oli mielissään miestensä panoksesta, mutta harmissaan siitä, että piti sattua miestappio. Kello oli varttia vaille kaksi ja operaatio oli lopuillaan. Majuri komensi kopterit 4000 metriin ja sanoi kuulokkeisiin, että katselkaahan vähän maisemia. Jokainen tajusi vasta silloin Cordillierien kauneuden. Viherhuippuisia vuoria riitti koko matkan Calista Bogotaan.

- Meillä on kaunis maa, sanoi majuri, mutta synkkä tulevaisuus. Lennon lopulla hän kiitti kaikkia osallistumisesta, ja toivotti pitkää ikää niille jotka jäävät Kolumbiaan. Muille hän toivotti hyvää matkaa.

Bill ja Nidal keskustelivat mitä tehdä Benjaminin ruumille. Ryhmänjohtaja tuli, ja toi aseensa muovipussissa. Hän sanoi, että hän voi soittaa MI 5 toimistoon ja pyytää heitä hakemaan ruumiin ja kaksi Agenttia. CIA:n agentti ja Sacharias Poulsen olivat jo poistuneet ja heidän matkansa oli jatkunut USA:han yksityislennolla.

Kului puoli tuntia ja siviiliauto ja ruumisauto tulivat peräkkäin sotilaslentokentälle. Britannian suurlähettiläs nousi autosta, ja tervehti kädestä pitäen Billiä ja Nidalia. Sitten hän kysyi missä ruumis oli, ja miten hän oli kuollut. Ruumisauto siirrettiin helikopterin viereen ja neljä riskiä sotilasta nosti ruumiin ruumisauton arkkuun. Suurlähettiläs antoi kortin ja niin ruumisauto meni omaa tietään.

- Mitäs tälle tehdään, kysyi Nidal englanniksi. Hän nosti pistoolin muovipussissa ja sanoi, että ase oli kerätty lattialta heti tapahtuman jälkeen.
- Suurlähettiläs otti pussin, kiitti ja sanoi, että tästä käydään vielä oikeudenkäynti Englannissa.
- Bill muisti sanoa, että Benjaminin vaimo, jos hän oli sellainen, tulisi Bogotaan vaatimaan eläkettä, ja että hän oli sanonut että Englannin valtio maksaa 100 £ kuukaudessa niin kauan, kun vaimo on elossa. Suurlähettiläs huitaisi kädellään ja sanoi, että Agentin vaimon eläke oli paljon suurempi, jos hän kykenee todistamaan, että oli agentin työssä ollessa hänen vaimonsa.
- Bill sanoi, että tieto oli jätetty.

Sitten iltapäivä oli niin pitkällä, että oli turha kuvitella taksilentoa kolmestaan Caracasiin. Bill soitti taksin ja sanoi, että sotilaslentokentän huoltorakennuksen eteen. Samalla hän ilmoitti Nidalille, että ensi yö nukuttaisiin pehmoisilla täällä Bogotassa ja huomenna aamulla lennettäisiin

vakiovuorolla Caracasiin. Viikko menisi päivällä pitkäksi, mutta homma tuli hoidettua.

- Bill soitti kotiin ja Rachel vastasi.
- Bill antoi luurin Nidalille ja Nidal sanoi, että he olivat ehjänä Bogotassa, mutta pääsisivät vasta aamulla takaisin Caracasiin. Taksilennot eivät olleet halpoja yöllä, siksi kannattaa odottaa aamuun, ja suihkukoneeseen.

Taksi tuli, ja Bill osasi paremmin espanjaa, ja kyseli sopivaa hotellia läheltä siviililentokenttää. Taksari muisteli, että hotelli Insalt oli edullinen ja siitä vaikka käveli lentoasemalle.

- Missäs muuten herrojen matkalaukut olivat, vai oltiinko sitä jotain agentteja, kyseli kuski.
- Bill sanoi, että eihän asia sinulle kuulu, mutta käytiin Calissa juuri äsken.
- Vai Calissa, tuumi taksi ja lopetti kyselyt siihen.

He yöpyivät Insalt Inn'ssä, ja olihan se parempi, kuin helikopterin penkki. Bill oli illalla soittanut konttorille liput aamun 7:55 lentoon Bogota Air Caracas ja he nousivat viideltä, jotta ehtivät aamun koneeseen lunastamaan liput. Näin aamiainen jäi näkemättä. Loris Capillan oli miltei kannettava koneeseen. Billillä oli pieni pussi kokaa, ja hän antoi siitä annoksen heti aamulla Lorikselle. Onneksi tunnin lennolla Caracasiin tarjoiltiin aamiainen, ja se oli ensimmäinen ateria Agenteille pitkään aikaan. Ei ollut helppoa agentin elämä.

Lento sujui hyvin Boeing 737 suihkukoneessa.

- Nidal ehti naljailla, että onko teillä aina näin sumuista?

- Bill vastasi, että olet tehnyt aivan saman määrän lentoja viime päivinä, joten sumujen suhteen tasoissa ollaan. Olen ollut vasta neljä viikkoa Caracasissa, ja sitä ennen kaksi päivää Bogotassa, joten en ole asiantuntija.
- Bill otti koneen käsinojasta kuulokkeet, ja sanoi Nidalille, että kuuntelisit sinäkin kaunista musiikkia Argentiinasta.

Pian koneen oikea siipi painui alas ja lähestyttiin Caracasia. Laskeutuminen sujui hyvin, ja maassa oltiin tasan 10:00, kuten aikataulussa mainittiin. Sitten oli passin tarkastus ja taksin etsiminen. Onneksi Loriksella oli pieni agentin pussi, jossa oli nuhruinen Ranskan passi. Näin aamusta takseja vielä oli, mutta Bill muistaa odottaneensa joskus puolitoista tuntia taksia lentokentällä. Taksi kiersi Keskussairaalan kautta, ja odotti, kun Bill ja Nidal hoitivat Loriksen suljetulle osastolle, ja Bill maksoi takuut. Loris noudettaisiin, kunhan Ranskan valtiolta saataisiin maksumääräin.

Sitten oltiin taas Satamakatu 3A11 kohdalla. Kello oli 10:30.

Bill kaivoi avaimen ja sitten mentiin sisään. Ensin tuntui, kuin ei ketään olisi kotona. Bill kiersi huoneet ja löysi keittiöstä pöydältä lapun, että etsikää Rantakapakoista. Hän sanoi, että vaimot olivat kyllästyneet odottamaan heidän vuorokauden viivästystä ja lähteneet rantakapakoihin.

- Bill sanoi, että kumpi olisi ensin juonut joka kapakassa ison tuopin ja sitten tullut kotiin olisi voittaja. Samalla löytyisivät vaimotkin. Tai eihän hänellä ollut vielä vaimoa. Ei edes kosintaa.

Nidal tuumi, että mitäs täällä tyhjässä kodissa oikeastaan tekisi ja oli valmis lähtemään tuulettumaan. Bill sanoi, että pitää vielä etsiä merkkiä. Hän kiersi huoneiston ja löysi kortin olohuoneen kukkakimpusta, Siinä luki tuntemattomalta ihailijalta ja päiväys tänään.

- Bill sanoi, että heidän on mentävä kiireesti rantakapakkaan, josta hän löysi siivoojan.

Kello oli ties 11 kun veljekset nousivat toiseen kerrokseen ja latinalaiset rytmit syöpyivät sisimpään. Ovimies pyysi viittä rahaa, ja Bill antoi hänelle 20. Sitten aukeni lava, ja pöydät sen molemmiin puolin. Kansaa ei ollut kovin paljon, mutta sen verran, että tanssimaan päästiin. Tupakan savu peitti tienoon, mutta Nidal erotti takapöydästä Rachelin ja Emilian. Nidal suunnisti suoraan pöytään ja Bill tuli perässä. Moikattiin ja sikäli, kun musiikilta kuuli, olivat naiset kovin kyllästyneitä elämään. Nidal iski Billille silmää ja pyysi sitten Rachelia tanssimaan. He tanssivat latinorytmejä kaksi tanssia ja sitten Rachel sanoi, että levätään. Bill ja Emilia tanssivat kaksi tanssia enemmän, ja sitten hekin tulivat pöytään. Oikeastaan koko temppu johtui siitä, että Calin reissu meni vuorokauden pitkäksi, ja miehet olivat vasta tänä aamuna takaisin Caracasissa. Nyt ei ollut selitysten aika, ja niinpä miehet tilasivat Cuba Libren. Huomenna sitten seliteltäisiin. Tanssittiin latinoja, ja tangoa ja pian ilta oli niin pitkällä, että tuli valomerkki ja oli aika maksaa lasku ja lähteä kotiin. Bill pulitti laskun, ja viikkasi kopion tiukasti lompakkoon. Se oli AFC:n menoja. Kotimatka oli lyhyt, mutta muistorikas, Emilia oli menettää koron kengästään ja RachelCOMPASTUI portaissa.

- Kotiin päästyään porukka oli niin poikki, että Emilia heitti lakanat ja tyynyliinat olohuoneen puolelle ja sanoi, että selvittää.

Itse hän nukahti Billin viereen täysissä pukeissa.

Aamulla sitten setvitiin lakanoita, ja sohvaa joka oli avattu väärin. Siksi Nidal nukkui yönsä lattialla, ja Rachel sohvan puolikkaalla. Agentti joka ratkaisi joka pulman, joutui nukkumaan lattialla. Olisi siis joku viisaampi kuin Agentti, hän oli varmaan insinööri.

Kun Emilia pääsi vauhtiin, ei häntä pidättänyt mikään. Hän loihiti ensin jokaiselle ananashyydykkeen juomineen, ja tarjoili ne pöytään. Hän pyysi, että hyydyke syötäisiin loppuun, ennen kuin nesteeseen kosketaan. Sillä välin hän loihitisi keittiössä aamiaisen. Kuului normaaleja keittiön ääniä, ja kun hyydyke oli lopussa, ja ananasmehu juotu, alkoi keittiöstä tuntua pekonin ja munien paistamisen tuoksu. Saatiin continental breakfast.

Aamiaisen jälkeen Emilia pani astiat tiskikoneeseen, ja ehdotti, että mentäisiin kävelylle, vaikka katsomaan laivoja. Miehet suostuivat, vaikka heillä oli raportointi kesken. Calin ehdotti kertoa myöhemminkin.

Niinpä lähdettiin kävelylle, ja minnepä muualle, kuin satamaan. Bill ja Nidal saivat pinnistää muistinsa purjelaivojen kohdalla. Oli kopio La Pintasta, La Ninasta ja Santa Mariasta. Myös muita myöhemmin kuuluisia laivoja oli parkissa. Jutuissa mentiin keskiajan hyökkäyksiin Amerikkaa vastaan, ja kuinka Amerikka valloitettiin. Oli huomaamatta tullut keskipäivä, ja jotain pitäisi saada syödäkseen. Emilia sanoi, että jos herrasväki saattaisi odottaa tunnin, niin hän loihitisi kunnon Broileriaterian. Sitä odottaessa olisi puolikkaan likööripullon joka on kirjahyllyn kaapissa.

Bill ja Nidal suostuivat oitis, ja Rachel ja Emilia menivät sulattamaan Broilereita ja keksimään niille lisukkeita. Riisi oli varma valinta ja koska löytyi tummaa ja vaaleaa riisiä, niitä sekoitettiin. Vihanneksia ei ollut kovin paljoa, mutta kaikki tomaatit ja kurkut käytettiin.

Ateria oli valmis tunnissa ja kaikki kävivät nautinnolla pöytään.

Tämä sunnuntai heillä oli aikaa yhdessä, kunnes arki koittaisi. Nidalin olisi tehtävä raportti viikosta, ja toimitettava Loris Capillan AFC:lle Ranskaan. Nyt Loris oli Keskussairaalaan. Nidal oli kahden vaiheilla. Hänen olisi helppo antaa vanki Kokan käytöstä Venezuelan poliisille, jolloin vanki saisi rangaistuksen 3 – 5 vuotta vankeutta Venezuelassa, ja voitaisiin pyytää siirtoa ranskalaiseen vankilaan. Hänen oli keskusteltava asiasta Billin kanssa, koska Bill oli aluevastaava. Bill joutuisi kovalle MI 5

agentin surman takia. Ainoa, joka pääsi tavallaan helpolla, oli CIA:n agentti joka sai entisen agentin mukaansa, ja vain lennot oli järjesteltävä uudelleen.

Bill oli samaa mieltä, kuin Nidal, että Loriksen oli parasta istua kakku pidemmän kaavan mukaan 5 v. ja toisena vuonna voisi anoa siirtoa ranskalaiseen vankilaan. Bill tulisi vastaamaan oikeudenkäynnistä Caracasissa. Vaikka Bill oli avustaja, niin silti hän saattoi kuiskata syyttäjän ja tuomarin korvaan, että pitkä rangaistus oli parempi. Koska rikollinen oli Agentti, niin häneen sovellettiin ankarampaa pykälää. Vankilassa hän joutuisi eristysselliin.

49. Nidalin siirto Tel Aviviin

Koska Pohjois-Korea oli nyt jonkinmoisessa hoidossa, jouti Nidal jälleen Lähi-Itään. Asemapaikkanaan Tel Aviv, Nidal otti tehtävän vastaan. Erona oli vain se, että hänellä oli muassaan vaimo, ensin Koreassa siviilivihkimyksen saanut ja sittemmin Pariisissa oikein kirkossa vihitty. Rachel oli vaatinut kirkkohäät, muuten hän ei tunnustanut olevansa vaimo. Rachel muutti pienestä yksiöstä, jossa oli asunut kolme naista, suureen asuntoon, jonka Nidal oli vuokrannut. Asunto kuului Agentti 4011:lle. Vuokran maksoi AFC, mutta lopuista kuluista oli vastuussa asukas. Viimeksi hänen ollessaan Pariisissa asunnon sisustus oli uusittu, joten asunto ei kaivannut uudistuksia vaan kovaa asumista. Kaikki oli samassa järjestyksessä, kuin hänen lähtiessään ensin Lähi-Itään ja sitten Koreaan. Elämässä oli siis jotain pysyvää. Nyt Nidal oli tyytyväinen, kun oli valinnut kalusteet kahta ihmistä varten. Nidal oli Pariisissa lyhyellä koulutusjaksolla uusiin laitteisiin. Kaukokuuntelua oli kehitetty, ja nyt kynä sai otettua talteen signaalin 500 m päästä vapaalla kentällä, ja sisällä kolmen betoniseinän läpi. Edistystä oli siis tapahtunut. Satelliittipuhelin mahtui jo povitaskuun ja antenni aukesi lämmön voimasta. 37 astetta riitti antennin aukeamiseen. Puhelun loputtua antennin saattoi rytätä kasaan, ja sitoa hihnalla. Muitakin uusia välineitä oli tulossa, mutta oli liian aikaista puhua niistä.

AFC:n toimisto oli jo järjestänyt Nidalille lennot Pariisiin ja edelleen vuorokauden pysähdyksen jälkeen Tel Aviviin. Kun Nidal sai tietää tästä, niin hän soitti sihteerille ja sanoi, että tämä aikataulu ei käynyt alkuunkaan. Hän vaati viikonlopun töistä kahta vapaapäivää, jotka hän viettäisi Pariisissa. Sihteerin oli muutettava meno Tel Aviviin kahta päivää myöhemmäksi Carloksen luvalla.

Rachel nautti Pariisin päivistä, ja siitä että ei ollut muuta kuin kodin hommat. Ei tarvinnut päivystää siltojen alla asiakkaita, vaan oma asiakas tulisi joka ilta ja olisi tarvittaessa halukas.

Keskiviikkoiltana lähti lento Tel Aviviin ja Nidalin ja Rachelin matka jatkui seuraavaan kotiin. Nidal sanoi, että tällaiset keikat unohdettiin pian, mutta jos joku viiden vuoren päästä mainitsisi sanan Cali, niin kaikki palautuisi mieleen. Nyt oli parasta asennoitua niin, että nyt nuuskittaisiin Palestiinan asioita.

- Itse asiassa, Rachel, kun vältät suuriin ihmismassoihin menoa ja kahviloita ja tavarataloja, niin vältät henkesi menon. Pienet putiikit, ja avarat kentät olivat turvallisia. Nuo hullut palestiinalaiset kun tavoittelevat vain suuria ihmismassoja. Sinulla on turvattu tulevaisuus, kun vierelläsi kulkee Agentti, joka oli selvillä metkuista.

Boeing 727 laskeutui Tel Aviviin, ja kun koneesta päästiin ulos, niin oli vuorossa passin tarkastus, laukkujen nouto ja tulli. Nidal näytti Ranskan passinsa ja Rachelilla ei muuta ollutkaan. Laukut tulivat hihnalle, ja ne täytyi ottaa siitä kärryn. Tulli ei reagoinut, kun mentiin vihreää linjaa. Tosin heillä ei todellakaan ollut mitään tullattavaa. Oli vain vaatteita, ja joitakin ruokatarpeita. Sellaisia joita ei saa Israelista. Päästyään tarkastuksista Nidal johdatti nuorikkonsa Interrentin tiskille ja pyysi saada vuokrata Toyota 110 C:n pidemmälle ajalle. Hän olisi maassa ainakin vuoden. Hän esitti Palestiinan passin ja ID kortin jossa luki pienellä AFC member. Virkailijan ilme muuttui, kun hän näki kortin. Hän kysyi, että minkähän värinen piili kelpasi, johon Nidal sanoi, että aina valkoinen. Virkailija oli pelkkää hymyä, eikä laittanut autoon mitään lisävakuutuksia. Hän tiesi, että vakuutus oli Ranskan valtion. Paperit tehtiin supervauhtia, eikä ajokorttia kysytty koska se oli vanhastaan tietokannassa, ja avaimet saatiin huippuvauhtia. Auto löytyisi tankattuna hallista Interrentin paikoilta. Rekisteri on FC-2923.

Auto löytyi rivin kolmannelta paikalta, ja oli juuri siinä kunnossa kun, vuokraaja lupasi. Nidal tosin epäili, että AFC:n naisilla oli sormensa pelissä. He tiesivät mieltymykset ja tarpeet, ja varasivat aina oikeat autot oikealle Agentille. Herrasväki Al Suyaaf pääsi lähtemään kotiin. Nidal oli

maksanut huoneiden siisteydestä etukäteen kolmen viikon palkan ja tämä oli se kolmas viikko. Päästyään kotiin pariskunta totesi, että kaikki oli paikallaan, ja pölyä ei ollut missään. Maria oli pitänyt hyvää huolta asunnosta. Jääkaappikin oli puolillaan ja pakaste miltei täynnä. Päästäisiin heti alkuun.

- Hän soitti Libanonin agentille, että hän tuli 16. päivä. Olisi hyvä tavata ja vaihtaa kuulumiset. Sovittiin rantakuppilan terassi ja 17. päivän keskipäivä.

Sitä ennen Nidal ehditsi asettua asumaan. Nidal oli soittanut sisarelleen, että oltiin tulossa, joten tämä kävi 15. päivä siivoamassa asunnon. Nidal oli ostanut De Gaullen kentältä pullon punaviiniä ja pullon shampanjaa. Sisaruksina he tiesivät toistensa tottumukset, ja Maria oli osannut ostaa juuri oikeat tarpeet. Ilta meni rattoisasti ja aviolliset suhteetkin hoidettiin. Seuraavana päivänä oli raportin aika, ja Nidal meni rantakuppilaan keskipäivällä. Hän tapasi Abdulin ja pani sanelukoneen pyörimään pöydälle. Abdul oli tilannut kevyttä valkoviiniä pullon, ja siinä siemaillessa viiniä Abdul kertoi tuttuakin tutummat tarinat. Israel oli saanut maltillisemmän hallituksen, ja pommien käyttö oli vähentynyt. Palestiinalaisten hallinto oli saanut ammuskelun kuriin, mutta itsemurhapommittajat eivät olleet vähentyneet. Hamas, Jihad ja muut järjestöt olivat sanoneet, että pommeja tulee niin kauan, kunnes Palestiinan valtio olisi yhtenäinen ja Jerusalem sen jakamaton pääkaupunki. Vaatimukset olivat kovia, ja jokainen tiesi, että Israel ei suostuisi niihin ehtoihin. Israelin hallitus oli kiihkeässä istunnossa luvannut purkaa joitakin siirtokuntia ja yhdistää maa-alueita. Oli saatu lupaus, että kun Israel luovuttaa alueita, niin rakennuksia ei pureta tai räjäytetä. Sekin oli jotain se. Kuitenkin kehitys kulki niin hitaasti, että järjestöt olivat tyytymättömiä ja uhkasivat kiihdyttää pommituksia. Tilanne oli miltei entinen, vain teot olivat vähäisempiä. Tämä ei ihmetyttänyt Nidalia, sillä hän tiesi, että olisi kuljettava pitkä tie, ennen kuin nuo kaksi niin itsepäistä kansaa voisivat elää rinta rinnan.

Yliopisto tiesi Nidalin poissaolosta ja luennot oli peruttu. Keskiviikkona olisi iltaluento aiheesta hermoston viestintä ja huumeet. Nidal joutuisi selittämään, miksi huume vaikuttaa ja miksi vaikutus oli yksilöllistä. Monia muita kiintoisia asioita oli myös esillä. Lopuksi Nidal kysyi, että kuinka moni oli kokeillut huumeita. Muutama käsi nousi. Sitten hän kysyi, että kuinka moni käytti mietoja huumeita. Useampi käsi nousi. Nidal sanoi, että huumetestit tulevat pakolliseksi muun muassa työpaikkaa hakiessa, joten jos haluatte töihin, niin kannattaa lopettaa huumeilla läträily.

Abdul Vahid tuli illalla kylään, ja sanoi, että Israeliin ja Palestiinaan oli valittava uudet agentit. Tästä ei tullut mitään, että toisen maan agentti lainattiin noin vain toiseen mahan. Hän oli vailla yhteyksiä ollessaan Israelissa. Nidal sanoi, että tilanne oli poikkeus, ja että se ei toistuisi. Hän panisi toimeen uusien agenttien etsinnän. Sitten juotiin kahvit ja maistettiin Marian tekemää kakkua. Abdul sanoi, että sinun tarvitsisi maksaa paremmin kotihengettärelle, kun hän teki noin hyviä kakkuja.

50. Uusia agentteja, Nidal palaa Pariisiin

Venäjällä pitkään agenttina ollut Iljan Rastovits oli kuollut hämärissä olosuhteissa, ja Nidalin oli mentävä sinne tutkimaan asiaa, kunhan hän saisi agentit Lähi-Itään. Nidalilla oli tuttuja Israelin hallinnossa. Niinpä hän päätti, että oli koeteltava tuttavuuksia, ja valittava sopiva agentti. Viimeksi tullessaan Pariisista hän oli, kuin vaiston varaisesti ottanut kahdet ylimääräisen varusteet agenteille. Laitteet olivat uusimpia ja tullikaan ei kiinnittäisi niihin huomiota. Hän kutsui Israelin sisäministeriön virkamiehen Iljan Rostrakovitsin kylään, ja sanoi Rachelille, että nyt oli se paikka, että oli pantava parastaan. Maksoi mitä maksoi, mutta tarjoilun oli pelattava. Rachel kutsui Marian palvelemaan, jotta saisi itse edustaa emäntänä. Rachel ja Maria loihtivat juomiset ja syömiset. Maria tarjoili. Rachel tiesi, että Iljan oli tullut 90 - luvun alussa Venäjältä, ja noussut tuttavien avulla Israelin hallinnossa korkealle. Nyt oli aika näyttää mitä AFC osaa. Illalla klo. 18:00 tulivat Nidal ja Iljan yhtä matkaa Yliopistolta. Iljan oli käymässä kurssia yhteistoiminnasta Palestiinalaisten kanssa. Nidal oli ihmetellyt, että miksi kurssille ei ollut kutsuttu yhtään Palestiinalaista, mutta apulaisprofessori, joka piti kurssia sanoi, että se olisi lietsonut vain vihaa. Iljan oli toista mieltä asuttuaan Venäjällä sulassa sovussa venäläisten ja karjalaisten kanssa. Maria oli käynyt Nidalin kaapilla, ja tervetuliaisiksi oli malja aitoa Moskovskajaa. Kun aine alkoi vaikuttaa, niin siirryttiin keittiöön ja ruokapöydän antimiin. Juotavaksi oli vettä, punaviiniä tai aitoa ranskalaista shampanjaa. Iljan ja Nidal ottivat punaviiniä, ja Rachel shampanjaa. Maria tarjoili. Alkupaloiksi oli pirteä keväinen salaatti. Sen syötyään seurue siirtyi paahtopaistiin ja lohko-perunoihin. Lisänä oli tomaattisalaatti sipulilla. Rachel tiesi, että venäläiset rakastivat sipulia. Paahtopaisti oli kunnon naudan sisäfileestä, ja perunat olivat tuoreita, ei mitään pakastelaatua.

- Syönnin lomassa Nidal kyseli Iljanilta, että oliko paljon töitä ja kiirettä.

- Iljan sanoi, että töitä olisi voinut olla enemmänkin, hän oli tottunut kovaan työhön.
- Vai vihkaa Nidal kyseli, että olisiko Iljanilla aikaa myös Ranskalle, sillä Ranska tuki Israelin pyrkimyksiä.
- Miksei, sanoi Iljan ja kertoi, että hänellä oli hyviä tuttavuuksia myös ulkoministeriössä.
- Silloin Nidal kysyi suoraan, että ryhtyisikö Iljan kertomaan Ranskan salaiselle palvelulle tietoja. Taksa oli USD 1000 kuukaudessa ja satelliittiradio ja kaukokuuntelulaite sisältyivät välineisiin. Lisäksi kauppaan kuului luottokortti, jolla oli aluksi 10.000 USD raja kuukaudessa, ja AFC maksoi kortin laskut. Iljan olisi tilivelvollinen siten, että hänen oli tehtävä tiliotteeseen merkinnät, mikä oli firman meno ja mikä oma.
- Nidal sanoi, että hän oli ratkaisut tuon ongelman sillä, että oli kaksi korttia. Toinen oli oma ja toinen firman.
- Iljan pyöritti silmiään, sillä Israelin oloissa 1000 USD oli iso raha.
- Nidal muistutti vielä, että aloittavalle agentille myönnettiin vuokra-auto, joka olisi luokkaa B. Vuosien myötä tämäkin oikeus paranisi, hänellä itsellään oli Toyota maasturi. Kun kilometrejä kertyisi, niin auton voisi vaihtaa aina vuosittain uuteen. Autoa oli näytettävä vuokraajalle joka kuukauden ensimmäinen päivä, jolloin ajatut kilometrit tarkistettaisiin, ja lasku lähtisi AFC:lle. Tänä vuonna yhteistyötä teki Interrent. Firma saattaisi vaihtua, mutta auton saisi aina valita omasta luokastaan.

Iljan ja Nidal löivät kättä päälle, kuin vakuudeksi ja Nidal sanoi, että laitteet ovat laukussa ja kortti tulisi viikossa. Puhelin ja kaukokuuntelulaite olisivat jo heti käytössä. Juotiin Caputcinot ja nautittiin yksi konjakki. Rachel otti likööriä. Sitten miehet alkoivat purkaa vakoilulaitteita. Puhelin kiinnosti eniten. Nidal sanoi, että puhelimen antenni oli muistimetallia, ja se asettuisi oikeaan kokoonsa vaikka kehon lämmössä. Nidal laitto uunin 40 asteeseen, ja asetti antennin sinne. Kun termostaatti naksautti täydellä lämmöllä, niin antenni suoristui ja oikeni, ja Nidal saattoi ottaa antennin patalapuilla jäähtymään. Kun antenni oli jäähtynyt, se asetettiin jalustaan, ja kiinnitettiin siipimutterilla. Sitten kytkettiin puhelimen johto antenniin ja virta päälle. Puhelin vinkui, ja kun antennia käännettiin vinkunan taajuus muuttui, kun vinkuna loppui, niin antenni oli oikeassa asennossa ja lukittiin. Puhelimessa oli normaalin näppäimistön lisäksi kolme värillistä näppäintä. Keltainen oli näppäin jolla pääsi suoraan Pariisin konttoriin, oranssi oli kytketty lähimmän agentin puhelimeen, ja punainen oli suoraan Carlokselle hätätapauksia varten.

Nidal nosti puhelimen sohvalle, ja kehotti Iljania soittamaan punaiseen näppäimeen, ja ilmoittautumaan palvelukseen. Iljan nosti luurin ja kuuli kuinka puhelu kytkeytyi. Sitten kului miehen ääni Haloo. Iljan esittäytyi ja kertoi, että hän oli nyt uusi Israelin Agentti.

- Carlos pyysi, että hän antaisi hetkeksi luurin Nidalille.
- Nidal vastasi ja kuunteli hetken. Sitten tuli 8 sekunnin tauko joka signaalilta meni satelliitin kautta. Nidal selosti, että Iljan oli venäjän juutalaisia ja siksi puhui huonoa englantia. Kieli kuitenkin notkistuisi käytössä.
- Carlos sanoi, että puolet Pariisin lipusta oli täytetty ja lähikuukaudet näyttäisivät agentin kyvykkyyden. Hän muistutti, että kaikkea sopi epäillä ja ilmoittaa AFC:lle.

- Sitten vaihdettiin luuria, ja Carlos selosti Iljanille säännöt. Kun tämä oli tehty, Carlos sanoi, että tavalliset raportit tuli soittaa keltaisella näppäimellä tytöille, jotka ottivat puhelut vastaan. Puhe menisi nauhalle, josta tytöt sitten koostivat raportit. Ilta oli niin pitkällä, että juotiin loppumaljat ja Iljan lähti kotiin rutattuaan antennin ensin pieneen kokoon.

Seuraavana päivänä Nidal antoi Marialle tehtäväksi tuoda köyhän virkamiehen Palestiinasta puheilleen. Maria oli hieman ymmällä, mutta kun Nidal selitti, että hänestä tulisi Marialle uusi esimies, niin asia valkeni.

Nidal selosti, että tuon virkamiehen asemapaikka olisi Gazassa ja Maria saisi toimia kotihengettärenä. Tämä Tel Avivin asunto luovutettaisiin pois, ja jos Nidal kävisi Tel Avivissa, hän asuisi hotellissa. Tänään hänen tekisi mieli illalla vierailla kotona, ja katsoa, että isä oli kunnossa. Isä olisi sopiva agentti, mutta hän ei osaa kieliä eikä tunne virkamiehiä, ja on vielä varsin vanha. Siksi Marian oli toimittava välikätenä. Nidal sanoi, että he tulevat Rachelin kanssa kotiin käymään siinä kuudelta, jos rajamuodollisuudet eivät olleet tiukat. Hän soittaisi rajalta. Marian tulikin kutsua tuo virkamies omaan kotiinsa kahdeksaksi. Silloin Nidal ehtisi jutella vanhempien kanssa ensin, ja ottaa sitten vastaan tuleva agentti.

Päivä Yliopistolla meni kiireessä, Nidalin täytyi siirtää professuuri toiselle henkilölle, ja luovuttaa kaikki paperit ja tiedot. Yhteystiedot olivat tärkeimmät. Uusi apulaisprofessori hyötyisi eniten yhteyksistä maailmalle. Nidal antoi myös kännykkänumeron, jolla saisi hänet kiinni. Hän kävi Yliopiston kansliassa ilmoittamassa, että hän lopettaa, ja että loput palkkiot saa laittaa hänen tililleen. Työtodistuksen voi sitten lähettää tähän osoitteeseen. Hän ojensi AFC:n kortin. Nyt hän oli tietääkseen suorittanut kaikki velvollisuudet.

Hän lähti kahdelta kotiin. Kotona oli selvitettävä irtaimisto, ja lähtö Pariisiin olisi parin päivän päästä. Nidal otti puhelun ensin keltaisen napin kautta tytöille AFC:ssä. Hän sanoi, että haluaa oikean ihmisen puhelimeen.

Hän tiesi, että tytöt antoivat raporttien mennä nauhalle, ja piti huhuilla, että sai ihmisen langan päähän. Nyt sattui Nina vastaamaan.

- Nidal sanoi, että hyvä Nina, olen lähdössä kahden päivän kuluttua takaisin Pariisiin ja halusin siksi selvittää asioita suoraan ihmisen kanssa. Olen hankkinut uuden agentin Israeliin, ja tänä iltana minun on määrä hankkia agentti myös Palestiinaan. Sitten, kun tuo agentti olisi värvätty, niin luovutan Tel Avivin asunnon, vien auton takaisin ja lopetan kaikki yhteydet. Viimeksi soitan Libanonin agentille ja sanon, että olen hankkinut uudet agentit, ja että he ottaisivat yhteyttä pian.

Sitten kello oli jo neljä, ja oli aika lähteä Gazan kaistalle. Tulli veisi kuitenkin aikaa. Sitten hän muisti, että yksi satelliittipuhelin oli vielä autossa ja samoin kaukokuuntelulaite. Hän haki ne pois ja laittoi ne kassiin. Sitten hän luovutti auton, ja ajoi taksilla Tel Avivin kotiin. Sitten he olivat valmiit lähtemään Nidalin kotiin. Rachel oli hieman jännittynyt, koska hän ei ollut tavannut anoppiaan ennen. Nidal otti rennosti, koska tiesi, että rajamuodollisuudet eivät veisi kovin kauaa. Nidalille koti oli koti, vaikka hän olikin ollut pitkät ajat poissa. Gazan raja lähestyi, ja Israelin vartio pysäytti Taksin. Vartioupseeri pyysi nousemaan autosta, ja esittämään paperit. Nidalilla oli paperit valmiina kädessä, ja hän ojensi ne upseerille.

Toisella puolella aliupseeri tarkasti Rachelin passin ja sanoi, että kaikki oli selvää. Rachel voisi nousta autoon. Sitten upseeri katsoi autoon, ja huomasi, että auto oli melko tyhjä. Ei matkalaukkuja. Missä pariskunta yöpyisi? Raja menee kiinni klo. 22:00? Nidal sanoi, että hän oli kotoisin pienestä kylästä Gazassa ja he yöpyisivät hänen kotonaan. Se vastaus kelpasi ja he saivat jatkaa matkaa. Rajalla meni puoli tuntia. Sitten oli Palestiinan tarkastus. Rajamies pyysi auton paperit ja passit. Nidal antoi Palestiinan passin, ja koska auton paperit olivat puhtaat ja Rachelin Ranskan passi kelpasi, he saivat jatkaa matkaa leimausten jälkeen.

Puolen tunnin kuluttua he olivat Nidalin kotinurkilla. Autolla ei päässyt kujaa pitkin, ja siten taksi kääntyi torilla.

Sitten he kävelivät kori välissään nuo muutamat sadat metrit Nidalin kotiin. Nidal koputti, ja äiti tuli vastaan. Nidal syleili äitiä, ja tämä liikuttui. Niin harvoin hän sai nähdä poikaansa. Äiti sanoi, että Maria oli mennyt salaperäisenä käymään kaupungilla. Hän ei ollut puhunut mitä touhusi, mutta äidin vaisto sanoi, että Maria oli mennyt tapaamaan sulhasta. Peremmältä kuului huuto, että peremmälle. Se oli Isä Al Sayaaf.

Nidal ja Rachel kävivät peremmälle ja Rachel nosti korinsa keittiön pöydälle. Yhteistä kieltä ei ollut, mutta elekieli sai kelvata. Äiti kiitti monet kerrat ja sanoi, että näistä laitetaan juhlapäivällinen, kun kerran Nidal oli käymässä kotona.

Totta kai te olette yötä, tuumi äiti, mutta Nidal sanoi, että rajat menevät kiinni klo. 22:00, joten ennen sitä heidän olisi lähdettävä, koska Rachelilla ei ollut yöviisumia. Hän sanoi, että Marian pitäisi tulla yhden vieraan kanssa käymään. Äiti oli yllättynyt. Marialla ei tuntunut olevan ystäviä, mutta nyt äitiä oli vedetty höplästä. Äiti alkoi ruuan laitton, ja pyysi Isää hakemaan puita uuniin. Hän halusi antaa oikeita uunikakkaroita syötäväksi. Korista löytyi naudan file tyhjöpakattuna, sekä siihen sopivat lisukkeet ja salaattit. Äiti pyysi, että jos Rachel auttaisi ruuan laitossa. Hän ei osannut laittaa naudan filettä. Rachel oli mielellään mukana, ja kuori fileen muovista ja maustoi sen ja pani kuumennettuun uuniin. Siten hän alkoi purkamaan salaatteja rasioista kippoihin, jotka äiti oli kaivanut esille. Hän auttoi pöydän kattamisessa ja kattoi kuudelle. Äiti sanoi, että oliko heitä kuusi, mutta Nidal selvensi, että Maria toisi myös vieraan. He tulisivat klo. 18:00.

Ruoka valmistui samaan aikaan, kun vieraat tulivat ja heidät ohjattiin heti ruokapöytään. Ruoka oli herkullista, ja äiti oli kaivanut viimeiset viinipullonsa. Ne olivatkin vuosikertaviinejä. Ateria oli tosi taidonnäyte keittiöltä, mutta osansa kehuista sai Rachel, joka oli tuonut pääosan

aineista. Kaikki meni hyvin ja 19 aikaan oltiin pienessä olohuoneessa keskustelemassa uuden agentin asemasta. Sasha Al Muhammed oli tullut värvättäväksi. Hän oli kasvanut pienessä kylässä, ja koska isällä oli varoja, hän koulutti ainoan poikansa lakimieheksi. Lakimiehen tie vei hallintoon ja Palestiinan ulkoministeriöön. Siellä hän oli valtiosihteerinä. Nidal kierteli ja kaarteli, mutta sitten meni suoraan asiaan. Hän edusti AFC:tä eli Ranskan turvallisuusministeriötä, ja olisi halukas kuulemaan ajoittain Palestiinan asioista. Kuten tunnettua julkisuus ei tuonut esille taustoja, ja juuri niistä taustoista AFC oli kiinnostunut. Jos Sashalla oli yhteyksiä vaikkapa Hamasiin, niin aina parempi. Hänen olisi edettävä lonkeroillaan terroristijärjestöihin. Tarvittiin vain ilmiantajia ja kuuntelua. Ne olisivat kaikkein hyödyllisintä tietoa AFC:lle. Jos yksikin pommiräjähdyks saatiin estettyä, niin organisaatio oli osoittanut hyödyllisyytensä.

- Nidal sanoi ehdot: Ehdot olivat seuraavat: Sasha toimittaisi tietoa sekä hallinnosta, että järjestöistä puhelimitse Pariisin keskukseen. Hän saisi oman satelliittipuhelimen jolla yhteys toimisi niin, että muut eivät kuulleet sitä. Sitten hän saisi kuuntelulaitteen, jolla voisi kuunnella avoimella paikalla 500 m päähän ja kivitalossa kolmen seinän läpi. Palkkio olisi USD 1.000 kuukaudessa, ja luottokortti jonka luottoraja olisi USD 10.000. Firma maksaisi luottokortin maksut, kunhan asiakas selvittäisi, mihin tarkoituksiin luottoa oli käytetty. Agentti voisi vuokrata auton, ensin pienemmän ja sitten, kun vuosia kertyy, isomman. Näillä ehdoilla köyhä virkamies oli valmis agentiksi. Samassa Maria tuli miesten luo ja sanoi, että he julkaisevat nyt kihlauksensa. Isälle ja äidille oli puhuttu aikaisemmin. Nidal ja Rachel onnittelivat sydämellisesti tulosta perheeseen.
- Tulisin kerrossiivoojaksi Palestiinalaishallintoon Gazaan, Maria sanoi. Jos jaksaisin käydä iltakoulussa ylioppilaaksi, olisi mahdollisuuksia yliopistoon. Se veisi muutaman vuoden, mutta valmentaisi korkeampaan ammattiin.

- Nidal onnitteli ja sanoi, että sivistys veisi eteenpäin. Jos asia oli selvä, niin voitaisiin katsoa varusteita.

Nidal levitti muovikassista puhelimen ja sanoi, että antenni oikeaa vaikka uunissa. Hän näytti, että kun antenni vietiin uuniin, ja pantaisiin 50 astetta päälle, niin kohta olisi soma parabloidiantenni auki. Sitten antenni pantiin telineeseen kiinni ja johto telineestä antenniin. Puhelin olisi nyt valmis, jos vain olisi tarpeeksi virtaa. Jokin oli tyhjentänyt puhelimen akun. Nidal kytki laturin, ja sekin tuli koulutettua. Sitten puhelin oli valmis.

Puhelimessa oli normaalin näppäimistön lisäksi kolme nappulaa. Keltainen oli toimistoon, ja se veisi puhelinvastajaan josta tytöt kirjoittaisivat raportit. Oranssi veisi lähimmälle AFC:n agentille, ja punainen Carloksen yksityispuhelimeen. Koska Sasha osasi hyvin englantia, niin hän voisi painaa punaista nappulaa, ja kuunnella esimiehensä äänen.

Sasha painoi punaista nappulaa, ja meni 8 sekuntia kunnes Carlos vastasi. Sasha esittäytyi Carlokselle Palestiinan agenttina ja sai hyväksynnän. Nidal oli tehnyt hyvää työtä. Sasha ja Carlos vaihtoivat muutaman sanan ja Carlos toivotti onnea uudelle agentille organisaatiossa. Sitten puhelu katkaistiin.

Nyt kello oli jo 21:00 ja oli Nidalin ja Rachelin aika lähteä kotiin. Raja suljettaisiin klo. 22:00 eikä Rachelilla ollut, kuin iltaviisumi.

- Hyvästeltiin lämpimästi, ja sitten Nidal muisti muistuttaa Sashaa, että raportointi oli tärkeintä. Jos hän kuulisi jostain pommi-iskusta etukäteen, niin siitä olisi ilmoitettava punaisella linjalla suoraan Carlokselle.

Hyvästeltiin ja sitten Rachel ja Nidal kävelivät nuo muutamat sadat metrit tilatululle taksille. Rajalla paperit piti ottaa esiin upseerille molemmilta matkustajilta. Aliupseeri tarkasti, että autossa ei ollut muita henkilöitä.

Sitten oli Israelin tarkastus. Nidal esitti ranskan passin ja auton paperit. Rachelilla ei ollut muuta, kuin Ranskan passi ja iltaviisumi. Rajamiehet olivat tyytyväisiä, kun pääsisivät kotiin. Niin päästiin rajasta.

Nidal hyräili yhtä Abban kappaleista, kun oli hyvällä tuulella. Kappale oli Money, Money, Money.

- Rachel sanoi, että oli hyvä, että päästiin näistä ympyröistä. Pariisi olisi toista.

Matkaajat kävivät nukkumaan raskaan illan jälkeen. Mieli teki vain Pariisiin ja unetkin olivat sitä perua.

Nidal tiesi, että pitkää lepoa tästä ei tulisi. Piti kerätä omat tavarat matka-arkkuun, ja lähettää se Pariisin osoitteeseen. UPS hoiti kuljetuksen. Agenttitavarat oli jaettu, pois lukien Nidalin puhelin. Sen voisi panna matka-arkkuun. Matkalla kännykkä saisi menetellä. Rachelille oli kertynyt muistolahjoja, ja muita tavaroita niin, että arkun kansi tuskin sulkeutui. Päälle kirjoitettiin Pariisin osoite Nidalin 4011 osoitteeseen. Sitten aamulla soitettiin UPS paikalle ja käskettiin viemään arkku Pariisin osoitteeseen. Itse he lentäisivät illalla suoraan EA:n lennolla kotiin. Arkku tulisi perässä noin vuorokauden kuluessa.

Kotiin päästyään Nidal ja Rachel hengähtivät helpotuksesta. Rachel sanoi, että seuraava keikka, oli se sitten Floridaan tai Kaliforniaan hän jättäisi väliin, ja olisi kotona. Matkailu rasittaa. Nidalin oli pakko mennä, mutta hänellä oli toiset päämäärät. Nidal antautui yhtiölle, AFC:lle. Hän palveli yhtiötä niin hyvin, kuin taisi. Vaikka koti oli kultainen, niin aina odotti tehtävä, kun Nidal meni töihin. Nyt olikin varsin vaikeasta tehtävästä kysymys.

Vain se, että Nidalilla oli kaksi päivää kertyneitä vapaita agenttien pestaamisesta, pelasti hänet syöksymästä uuteen juttuun. Juttu saisi odottaa. Venezuelasta oli tullut pyyntö lausunnosta oikeudenkäyntiä varten.

Kyseessä oli juttu Loris Capillan vastaan Venezuelan valtio. Pyydettiin puolustuslausuntoa.

Nidal kirjoitti:

”Tunnettuani Loris Capillanin lyhyen aikaa hän oli agenttina tasapainoinen, ja pystyvä agentti. Sain monia raportteja luettavakseni, ja olin tyytyväinen hänen raportointityylinsä. Kuitenkin huhtikuussa 2007 raportointi muuttui. Tärkeät asiat puutuivat, ja tilalla oli puuta heinää. En voinut todentaa, mistä raportit oli lähetetty, koska ne lähetettiin puhelimitse. Kiinnitin huomiota loppukirjoitukseen joka oli nyt merkitty ”Cali Loris Capillan”

Epäilin jo silloin, että Loris oli väärällä tiellä. Esimiehemme ei tarttunut asiaan tarpeeksi voimakkaasti, ja itse olin kiinni Sorbonnen Yliopiston opetuksessa ja oppimisessa, jotta olisin voinut tehdä jotain. Jos joku hakeutuu tietoisesti Caliin, niin ei ole epäilystäkään siitä, mitä hän hakee. Agenttimme oli onneksi vielä hengissä talteen otettaessa ja vangittaessa.

Pyydän oikeutta katsomaan tämän kokan käytön tahalliseksi ja tuottamukselliseksi, etenkin kun kyseessä on Valtion agentti. Pyydän samalla, että vanki voisi suorittaa rangaistuksensa osittain tai kokonaan kotimaassaan Ranskassa. ”

Carlos luki kirjeen läpi ja oli tyytyväinen ja pyysi kanslistia lähettämään kirjeen virallisena leimojen kera (myös Ranskan valtion leima) Venezuelaan.

Carlos sanoi Nidalille, että Loriksesta tehdään vielä agentti maahan, jossa ei ole Calin kaupunkia.

Nidal ehti nukkua yhden yön, kunnes aamulla hän sai soiton aamiaisen väliin: Iljan Rastovitsiin ei saatu yhteyttä. Yhteyttä oli koetettu jo

kolmena päivänä, mutta puhelin pysyi mykkänä. Vaikka puhelimesta oli nk. salakuuntelunappi niin sekään ei enää toiminut. Ilmeisesti puhelimen akku oli tyhjä. Viimeiset GSM-tiedot olivat, että puhelin oli ollut Pietarissa Newskii Prospect 2:n toisessa kerroksessa, eli hotelli Astoriassa kolme päivää sitten. Siihen päättyivät jäljet. Agentin yöpymisistä ei ollut tietoa. AFC oli lähettänyt hotellikarttapyynnön Hotelli Astoriaan vuorokausi sitten, mutta yhtiö ei ollut ehtinyt vastata siihen. Mitä tekemistä Iljan Rastovitsillä oli Pietarissa ja Hotelli Astoriassa, ei ollut selvillä. Agentista oli tuore kuva ja passitiedot. Hän eli kaksoispassilla eli taustalla oli Ranska ja ensimmäisenä Venäjä. Vaikeutena oli myös se, että Iljan oli koko Venäjän agentti. Carlos ilmoitti tyyliä, että koska agentti 4011 oli vapaa, niin hän pääsisi tutkimaan venäjän agentin jälkiä. Viisumianomus oli jo jätetty, joten tarvittaisiin Nidalin Ranskan passi.

Viisumi tuli kahdessa päivässä ja oli 180 vuorokautta. Niin ei auttanut muu, kuin kertoa kotona Rachelille, että ukkosi matkustaa nyt yksin Venäjälle. Iljan oli kadoksissa, ja hänet täytyi löytää. Kenties Iljan oli murhattu, ja jonkun ulkopuolisen täytyi käynnistää tutkimus. Carlos oli sanonut, että kenties ratkaisu oli Moskovassa.

– Mene ensin Moskovaan, ja tutki kaikki jäljet, sanoi Carlos.

Onneksi Pohjois-Venäjällä uskottiin vielä totuuteen. Etelä-Venäjällä oli tapana valehdella.

Nidal hyvästeli Rachelin Orlyn kentällä, ja sanoi että häneltä saattaisi kulua kaksi viikkoa etsiä viimeiset tiedot Iljanista.

Sitten Tupolev lähti Orlystä kohti Moskovaa. Rachel itki nenäliinaansa, ja meni Metrolla kotiin. Nidalilla oli vain heikkoja johtolankoja, kuva ja henkilötiedot. Tehtävää ei voinut paljastaa. Oli suunnattava kysely sinne, missä olisi mahdollinen vastaus. Niinpä Nidal matkusti Moskovaan, ja aikoi käydä ministeriöissä. Ensin oli vuorossa luonnollisesti suurlähetystö.

Lentoemot tarjoilivat juomia ja sanoivat, että nämä olivat lounasta varten. Nidal otti punaviinin. Sitten hän tilasi kahvin kanssa konjakkia. Lentolounas oli nautittu nopeasti, ja kahvin kanssa saattoi odottaa ilman kiirettä. Konjakki maistui hyvälle, koska se oli ostettu Ranskasta. Sitten Nidalin ajatukset kääntyivät Iljanin persoonaan. Hän oli tavannut Iljanin kaksi kertaa agenttipäivillä, ja viehtynyt tämän venäjän englanttiin. Nyt, kun kaveri oli kadoksissa, oli hätä suuri. Ilmiselvästi kyseessä oli kaksoisagentti. Iljan vuoti mahdollisesti tietoa paitsi länteen, niin myös itään. Sellaisen agentin suu oli saatava tukituksi. Äärimmäisenä konstina oli murha, ellei vastapuoli ollut jo tehnyt sitä. Nidal oli niin mietteissään, että ei huomannut että kone pudotti jo korkeutta ja oli laskeutumassa Sherementjoven lentokentälle. Nidalin piti oikein puhalttaa nenä tukittuna, että sai korvansa auki. Sitten kone pysähtyi ja matkustajat pääsivät ulos koneesta suoraan tulohalliin. Passien tarkastus oli toisessa päässä hallia, ja sinne meni kymmenen minuuttia kävellä. Sitten saatiin hihnalta laukut ja seuraavana oli tulli. Vihreätä linjaa pitkin pääsi ilman kysymyksiä. Sitten oltiin Moskovassa. Nidalille oli tilattu yhden hengen huone Hiltonin viidennestä kerroksesta. Hän meni Voutsereineen reseptioniin, ja pyysi avainta. Hänelle kerrottiin, että ovet toimivat kortilla, ja he pyrkivät saamaan korttien tulostimen kuntoon mahdollisimman pian. Kerrospalvelija voisi päästää huoneeseen, ja sitten myöhemmin illalla saisi oikean kortin. Tämä sopi Nidalille, ja hän sai pahvikortin, ja meni omaan kerrokseen. Kerrospalvelija oli hälytetty ilmiselvästi avaamaan ovi.

Niin tai näin, hän oli Moskovassa, ja tutkimassa kadonneen agentin arvoitusta. Hän mietti miten ottaa yhteyttä Sisäasiain ministeriöön, kun puhelin soi, ja kun hän vastasi, niin reipas naisääni toivotti hänet tervetulleeksi Moskovaan. Nainen ilmoitti, että huomisaamuna klo. 9:00 olisi varattu tunti sisäasiainministerin avustajalle. Hän ottaisi vastaan. Jatkosta riippuisi olisiko tarvetta tavata itse ministeri. Katoaminenhan oli tapahtunut Pietarissa joten Moskova olisi vastuussa vain hotellipäivistä Moskovassa.

Nidal meni aamulla sisäasian ministeriöön ja tapasi siellä sihteerin.

- Ministerin avustajalla oli hieman kiire, mutta minä ehtisin ottaa ranskalaisen vastaan ennen kymmentä, sihteerin sanoi. Otan kadonneen tiedot ylös, ja Ministerin apulainen käynnistäisi etsinnän Venäjän puolelta. Apulainen ottaa yhteyttä viimeistään puolen tunnin kuluttua. Voitte odottaa tässä Aulassa, ja telineissä oli myös ulkomaisia lehtiä.
- Nidalilla ei ollut muuta, kuin aikaa, joten hän kertoi vitsejä ranskalaisista ja venäläisistä aina Pietari Suuren ajoista saakka.

Sitten avustaja vapautui.

- Sihteerin pyyteli anteeksi sitä, että olimme myöhässä, mutta samalla kyselen, mikä oli tuonut sen kunnian, että Ranskan AFC:n agentti vierailee toimistossa. Eivätkös agentit ole tavallisesti tuntosarvina kentällä?
- Nidal aloitti, että niinhän sen pitäisi olla, agentit kentällä ja virkamiehet puhelimen päässä. Nyt oli vain mennyt jotain totaalisesti pieleen. Viimeksi AFC oli kuullut agentistaan neljä päivää sitten, ja silloinkin vaimean puhelinkeskustelun kautta. Agentin Iljan Rastovitsen katoaminen oli mystinen. Viimeinen GSM havainto oli Pietarissa Astoria-hotellin toisessa kerroksessa pelipaikan luona.
- Jollei Sihteerillä olisi parempaa ehdotusta, niin pannaan haku Interpoliin.
- Sihteerin sanoi, että kai olisi käytävä Pietarissa kyselemässä sen yön tapahtumia. Sen hän kuitenkin jättäisi Paikalliselle poliisille. Interpol-haun hän käynnistäisi, kun saisi kuvan ja henkilötiedot.

Puolen tunnin tapaaminen ei juuri tuonut valaistusta Iljan katoamiseen. Niinpä Nidal maksoi hotellin aamuun saakka, ja tilasi lentolipun varauskeskuksesta välille Moskova- Pietari.

Aamulla hän oli aikaisin liikkeellä. Hän söi pikaisesti aamupalan, ja kiiruhti taksille ja sillä lentokentälle. Sieltä hän lunasti lipun Air Francen tiskiltä Pietariin, ja sai paikan jonottamatta 7:50 vuorolle. Hän oli yhdeksän aikaan paikallista aikaa Pietarissa.

Siellä hän pyysi taksia ajamaan Hotelli Astoriaan. Venäjä ja englantia toimivat niin hyvin, että hän pääsi perille.

Hän kirjautti itsensä sisään toiseen kerrokseen. Päästyään huoneeseen hän katsoi ikkunasta ulos ja totesi, että Pietarin kirkko näkyi huoneeseen. Kello oli vielä niin nuori, että hän päätti ottaa kunnon lounaan.

Hän meni ensimmäisen kerroksen ravintolaan, ja istui vapaaseen pöytään. Kohta tuli tarjoilija, ja esitti ruokalistaa tietämättä mitä kieltä puhuttaisiin. Nidalin täydellinen englantia ratkaisi tilanteen. Nidal kyseli broilerista, että oliko se kotimaista vai tuontitavaraa. Tarjoilija sanoi, että broileri tuotiin Suomesta. Silloin Nidal sanoi, että hän ottaa broilerin selykset ja currykastikkeen, sekä tuopin suomalaista olutta. Tarjoilija kiitti tilauksesta, ja meni toimittamaan tilauksen keittiöön. Oluttuoppi tuli pöytään miltei välittömästi.

Nidalilla oli aikaa miettiä. Toinen kerros ja ravintola. Mitä tapahtui todella täällä neljä päivää sitten. Pelasiko Iljan? Oliko hänellä tapaamien täällä? Missä oli Iljan Pietarin asunto?

Sitten tuli ruoka ja Nidal keskittyi syömään riisipedillä olevat broilerin selykset. Olut oli hyvää, ja hän tilasi toisen oluen. Sitten hän tilasi kahvin ja konjakin. Konjakiksi hän ei kelpuuttanut mitään vaan, vain Meukovin. Sitten, kun hän oli maksanut niin hän siirtyi Yökerhon piiriin.

- Ensin hän kyseli ruletin hoitajalta, että oliko hän nähnyt kuvan mukaista henkilöä. Ruletin hoitaja sanoi, että ruletissa kävi niin monta henkilöä päivässä, että hän ei voinut muistaa kaikkia.
- Taustalta tuli toinen nainen, joka sanoi tuuranneensa vakituista juuri silloin, kun oli kyse kuvan miehen käynnistä. Hän sanoi nähneensä kyseisen herran maanantaina, ja hän voittikin koko potin sijoittamalla ristin panoksensa. Sen jälkeen hän ei ollut herraa nähnyt.

Motiiveiksi paljastui siis raha tai kateus. Molemmat erittäin vaikeita selvittää. Nidal nousi taksiin, ja sanoi taksille osoitteeksi Iljan viimeisen osoitteen, jonka hän oli ilmoittanut Ranskaan.

Taksi oli varma minne mennään, ja pysähtyi kerrostalon eteen. Sitten taksi vajavaisella englannillaan selosti, että sillat olisivat poikki aamu kahdesta neljään. Nidal sanoi, että asia on ok. Hän palaisi ennen puolta yötä. Iljan Rastovits asui Linjakatu 14 E 58: ssa ja Nidal aikoi mennä tapaamaan agenttia. Hän käveli ensin talon 14 eteen ja sitten nousi asunnon E58 korkeuteen. Kerros oli kolmas. Hän soitti ovikelloa, ja toivoi että joku vastaisi. Kuului kolinaa, ja nainen avasi oven. Hän oli noin 35-vuotias ja rehevän näköinen venäläinen nainen. Nidal kysyi englanniksi, voisiko hän tulla sisään. Nainen vastasi vajavaisella englannilla, että yes. Nidal riisui kengät, ja kyseli samalla vastauksia saamatta, että oliko Iljan kotona?

Nainen päästi itkun, kun tuli puhetta Iljanista.

Nainen ohjasi vieraan makuuhuoneeseen ja osoitti, että Iljan oli tuolla. Mies makasi parisängyn toisella puoliskolla ja oli verissään. Häntä oli osunut ylävartaloon monta kertaa, mutta sitkeästi hän oli tullut taksilla kotiin. Sairaalaan ei ollut asiaa, sillä siellä kirjattaisiin kaikki haavat ylös ja selvitetäisiin poliisin kanssa alkuperä.

Siksi siis Iljan oli kotihoidossa. Nidal kysyi, että missä on satelliittipuhelin, mutta vastaus oli, että Moskovassa. Agentilla oli siis laaja maa. Tulevaisuudessa Moskovalla ja Pietarilla olisi eri agentti. Nidal kaivoi kännykän esiin, ja soitti Pariisiin numeroon. Carlos vastasi. Nidal sanoi, että Venäjän etsintä poikki, voisitko soittaa Sisäministeriöön saman tiedon? Agentti löytynyt kotihoidossa, ampumahaavoja, tulevaisuudessa ainakin kaksi agenttia Venäjälle. Stop.

Nidal pani kännykän taskuun. Sitten hän huolestui Iljan haavoista.

- Selviäisikö hän kotihoidossa vai olisiko mentävä sairaalaan?
- Iljan sanoi, että haavat olivat pintanaarmuja, ainoastaan yksi oli lävistänyt keuhkon. Hän toipuisi tästä hyvää vauhtia, ja olisi kunnossa neljän viikon kuluttua.

Koska Iljan oli niin positiivinen, niin hän saisi neljän viikon kuluttua tehtäväkseen hankkia toisen agentin Moskovasta. He jakaisivat maan lohkoihin, joita he hallitsisivat.

Nidal sanoi, että hän sanoisi jotain linjalla, kun hän oli kuullut Iljania.

Sitten alkoi kuulustelu, mitä ja miksi.

- Iljan selitti, että hän voitti täyden potin ruletissa illalla klo. 23:00 ja lähti vaihtamaan pelimerkkejä. Kun hän oli saanut pelimerkit vaihdetuksi rupliin, ilmestyi kaksi pyssymiestä jotka vaativat osuutta voitosta. Hän ei olisi varmaan luovuttanut, mutta kun vaimo oli mukana, hän neuvotteli summan puoleen. Sitten tulivat oikeat pyssymiehet ja he veivät kaiken. Latin latia ei jäänyt edes aloittaa uusi peli. Iljan totesi kyynisesti, että onneksi säilyi omat munat.

- Nidal soitti illalla Carloksen linjalle, että Moskovan ja Pietarin tilanne on selvitetty, sisäisiä kahnauksia Mafian kanssa. Kyse oli vain rahasta. Agentti makaa kotihoidossa, eikä suostu Sairaalaan. Tulehduksen vaara keuhkoissa oli ilmeinen.
- Kun tulet Pariisiin sinua odottaa murhasyyte, Carlos sanoi. Benjamin Muscelin vanhemmat ovat nostaneet AFC:tä vastaan murhasyytteen koska mies oli kuollut tapaturmaisesti työssä.

Nidal oli hiljaa, mutta keräsi todisteita syytettä vastaan. Hän ei ollut ryhmässä joka haki Benjamin Muscelia. Hän ei edes tuntenut koko joukon vetäjää. Benjamin oli hänelle tuttu agenttipäiviltä. Hän ei löytänyt pienintäkään syytä murhasyytteen nostamiseen. Oli, kuin kolli saisi pentueen värin torilla kävellessään. Nidal palasi Moskovan kautta Orlyhin ja asemapaikalle.

Nidal kirjoitti töissä vastineen, jossa hän kuvaili omalta kulmaltaan Benjamin Muscelin noutoa Calista. Hän itse oli joukossa vain Loris Capillanin etsijä. Hän ei edes ollut kuullut, että Benjamin oli saanut surmansa. Valitettavasti hänestä ei ollut apua.

Asia unohtui pian ja vain Bill sai murhasyytteen. Hänelläkin oli monen sotilaan todistus siitä, että Benjamin ampui itsensä. Suurin todiste oli ase jolla Benjamin suoritti viimeisen palveluksen. Ase oli Billin hallussa.

51. Oikeudenkäynti Lontoossa

Benjamin Muscelin sisarukset olivat nostaneet syytteen murhasta MI 5 :aa vastaan. MI 5 haastoi vanhat agenttituttavuudet todistamaan. Nidalia meni siis kuitenkin paikalle. Tämä oli siis rooli, johon Nidalia tarvittiin. Oikeuden käynti alkoi, ja oikeuden puheenjohtaja luki syyttäjän kirjelmän. Syyttäjä syytti kaikkia vanhoja, jopa kuolleitakin tovereita murhasta. Bill rinnalla puisteli päätään. Mukana oli AFC:n terävin juristi. Agentit olivat keskustelleet juristin kanssa puolustustaktiikasta ja todenneet, että Nidalia vastaan ei ollut syytettä ja Bill oli ollut vain sivusta katsoja itsemurhan tekohetkellä. Sitä paitsi Bill oli eri leiristä, ja kilpailija MI 5 :lle. Todisteissa tuli käyttää kokaa syynä siihen, että potilas teki itsemurhan.

Oikeus kuuli todistajia aina vainajan lapsuudesta saakka, ja pyrki todistamaan tämän nuhteettomuutta. Sitten, kun tuli agenttien vuoro, oli Bill ensimmäisenä. Bill kuvaili Agenttien työtä, ja erikoisena kohteena Argentiina ja Kolumbia. Hän sanoi heti, että Kolumbiassa ei voinut elää törmäämättä huumeisiin. Siksi niin moni oli tehnyt valintansa Kolumbiassa ja liittynyt Calin huumejengiin. Siellä oli yhtä paljon ulkolaisia, kuin kotimaisia käyttäjiä. Koska Cali oli määritelty vapaaksi kaupungiksi, niin sinne kertyi kaikenkarvaista huumejengiä. Toisaalta Kartellin oli helppo vaientaa todistajat syöttämällä näille kokaa, ja kertomalla satuja ulkovalloista. Jos joku tajusi mitä oli tapahtumassa, niin se oli juuri MI 5 :n Benjamin Muscel. Hän oli kokenut joukkohysterian jo aiemmin. Kukaan ei voi olla varma käyttikö hän säännöllisesti kokaa, mutta kaikki viittaa siihen, että siinä joukossa ei voinut olla kun kokan käyttäjä.

Itsemurhassa Bill oli paikalla, kun Benjamin ampui itsensä. Hän nosti työpistoolinsa ohimolle ja laukaisi. Yksi laukaisu 9 mm pistoolilla riitti.

– Siinä meni hyvä työtoveri. Bill lopetti lausuntonsa tähän.

Oikeus kuuli vielä oikeuslääkärinä joka oli vastaanottanut ruumiin ja patologia joka oli tutkinut luodin reiän matkan, ja ruudin päässä.

Nidalilta ei haluttu lausuntoa. Billin lausunto riitti.

Näin oli Benjamin Muscelin maallinen vaellus loppu.

Muutaman kuukauden kuluttua Nidal sai postia Englannin suurlähetystöstä, jossa oli loppulausunto tapaus Benjaminista. Lausunnossa sanottiin, että ruumiinavauksessa selvisi, että potilas oli käyttänyt jatkuvasti kokaa piristeenä eikä olisi selvinnyt kierteestä ilman ammattiauttajia. Agentti pääsi maan poveen, ja leski sai eläkettä.

52. Moskova kutsuu

Iljan Rastovits oli kuollut. Koska hän ei suostunut lääkäriin, eteni tulehdus niin nopeasti, että sitä ei saanut kiinni millään antibiootilla.

- Carlos sanoi, että koska Iljan oli poissa, niin jonkun oli lähdettävä perustamaan uudelleen Venäjän agentit ja toimipiste.

Huoneisto oli valmiina Baltiskaja 12:ssa, ja jokunen agenttikin saattoi olla valmiina, mutta koska Rastovits oli poissa, niin mikään ei toiminut.

- Nidal, tämä ei ole henkilökohtaista, mutta olet ehdottomasti paras agentti kentällä. Carlos sanoi, että aikaa oli kolme kuukautta perustaa toimisto uudelleen, ja valita agentit. Nidalin pitäisi varautua kuuden kuukauden pestiin, kuten vaimonsakin. Carlos sanoi vielä, että Venäjä oli luokitukseltaan 1A joten olisi oltava hyvin varovainen. Moskovassa ei ollut tavattu vielä SARS- kuumetta, mutta siihenkin voisi mennä vain yksi yö, joten oli oltava huolellinen hygienian suhteen.

Matkaan voisi varautua ylihuomenna.

Lento AY-302 lähtisi Helsinkiin 9:30 ja siellä olisi koneen vaihto IL-432 tunnin odotuksen jälkeen. Siitä tunnin lento, ja oltaisiin Moskovassa.

Nidalille annettiin osoite Moskovskaja 8 asuntoon ja Baltiskaja 12 toimistolle. Toimistossa olisi kolme rouvaa jotka pitivät yllä kortistoa ja osoitteita. Heistä yksi oli keskuksena. Nidalin tuli olla kolme kuukautta toimiston päällikkö, ja valita sitten seuraajansa.

Kun Nidal meni kotiin, niin häntä odotti hehkeä vaimo.

- Rachel kysyi haluksiko Nidal kuulla huonot vai hyvät uutiset ensin?

- Hyvät uutiset tietenkin, sanoi Nidal.
- Me saamme vauvan ensi helmi- maaliskuussa.
- Nidal oli iloinen mutta ei osannut näyttää sitä kyllin. Nidal sanoi, että perheen lisä oli hyvä asia, mutta agentille se olisi rasite. Nidal syleili Rachelia ja sanoi, että hän rakasti tätä syvästi ja olisi pelkkää isää ensi helmikuussa. Hän oli ylpeä siitä, että tulisi isäksi.
- Sitten Nidal sanoi, että hänelläkin oli uutinen. Kahden päivän päästä joko hän, tai he molemmat lensivät Moskovaan jatkamaan toimistoa. Agentti oli kuollut keskinäisessä välien selvittelyissä Mafian kanssa, ja hänellä oli ollut aivan liian suuri alue. Nidal aikoi jakaa Venäjän kolmeen alueeseen, Etelä-Venäjä, Itä-Venäjä ja Luoteis-Venäjä. Kullekin hän asettaisi oman agentin, ja kaikille yhteisen valvonta-alueen. Näin agentit pysyisivät hereillä.
- Rachel sanoi, että rakas Nidal, olemme perhe ja matkustamme yhdessä. Siten hän sinetöi perheen elementin.
- Nidal sanoi, että pitää tilata toiset liput. Hän meni satelliitti-puhelimen ääreen, ja painoi keltaista nappia. Hän tiesi, että Gertrud oli vielä töissä. Gertrud vastasi, että niin- ja Nidal kertoi, että oli langan toisessa päässä. Hän sanoi, että tarvitaan toiset liput Moskovaan ylihuomiseksi. Heitä olisi kaksi. Gertrud sanoi, että lipputoimistot olivat vielä auki, odota hetki, Helsinki ei ongelmia, Moskova, hajapaikoja, mutta tilaa. Tilaanko liput?
- Nidal sanoi, että tilaa. Ne menevät sitten tilistä.

- Gertrud sanoi, että Rachel oli saanut Korean matkan yhteydessä arvon agent ja, että firma maksaisi liput.
- Nidal oli hämmästynyt mutta sanoi, että niinpä. Puhelu loppui siihen.

Sitten Nidal kaappasi Rouva vakoojattaren syliinsä ja pyöritti.

- Vai ollaan sitä oikein vakooja, sanoi Nidal.
- Miten niin, kysyi hölmistynyt Rachel?

Nidalin täytyi oikein selittää, että Korean reissulla rouva kunnostautui hankkimalla agentin ja ajamalla autoa, kun varsinainen agentti oli väsynyt. Nyt hän oli siis itsekin agentti.

- Rachel maisteli nimeä Rachel-agentti, ja sitten hän oli tyytyväinen. Aina se Pariisin sillat voitti. Joskus hän kävisi vielä katsomassa siltojen alla päivystäviä naisia. Kenties sitten, kun vauva olisi vuoden vanha. Hän sanoisi, että siltojen alta hänkin oli lähtöisin. Vanhemmat kuolleet ja silleen. Mutta sitten sattui eteen mies, joka oli rakastunut, halusi häntä ja lopuksi halusi pitää hänet luonaan. Sitä toivoa hän levittäisi.

Tuli ylihuominen, ja agenttipariskunta meni taksilla Orly'n lentokentälle. Koneen lähtöön oli tunti, mutta turvatarkastuksen vuoksi piti mennä ajoissa kentälle. Sitten oli odotettava odotushuoneessa koneen lähtöä. Koneeseen nousu kuulutettiin 15 minuuttia ennen lähtöä, ja niin Nidal ja Rachel menivät jonoon. Piti mennä rappusia alas ja bussiin. Bussi vei ihmislauman oikealle koneelle. Aamukoneessa oli vielä tilaa, mutta iltakoneessa olisi tungos. Lento Helsinkiin kesti kaksi tuntia, ja siellä koneen vaihto kesti puolitoista tuntia, joten siihen matkaan tuhrautui koko päivä. Moskovassa Serementjovessa oltiin illan suussa klo. 17:50. Sitten täytyi odottaa matkatavarat ja tulli. Passit oli tarkastettu ensin, ja Nidal esitti

Ranskan passin, jossa oli viisumi. Rachel oli saanut viisumin viime tingassa.

Tullin jälkeen piti mennä ulos ja ottaa taksi. Onneksi Nidal oli varannut nipun ruplia, jotta sai maksettua taksin. Kun laukut saatiin pakattua autoon, sanoi Nidal osoitteen Moskovskaja 8 ja sitten menttiin. Nidal oli teettänyt Pariisissa kopion avaimesta joten päästiin sisään. Huoneet haisivat homeelle vaikka oltiin neljännessä kerroksessa. Rachel avasi ikkunoita, ja koska oli kesä, niissä olisi kuulunut olla hyttysverkot. Ne hankittaisiin ensi tilassa. Jos verkkoa ei saisi paikallisesti, niin tilattaisiin Suomesta. Huoneisto oli täysin varusteltu, mutta keittiössä ei ollut kuin säilykkeitä. Rachelilla ei ollut aavistustakaan missä kauppa sijaitsi, joten huomenna oli seurattava mistä ihmiset tulivat muovikasseineen. Nyt kun Rachel oli agentti, hänen tuli olla pääsääntöisesti töissä päivät.

Aamulla oli aamiaiseksi ananasmurskaa ja tonnikalaa. Leipää ei ollut, mutta näkkileipää oli pakkauksen verran. Siitä murtamalla sai leivän tonnikalan alle. Rasvaa ei ollut, mutta Rachel vannoi, että hän lähtee töistä tänään niin varhain, että ehtii käydä kaupassa.

Kun kuiva aamupala oli syöty, niin lähdettiin töihin. Moskovskaja 8 oli torin varrella jossa päivysti aina muutama taksi. Nidal otti ensimmäisen ja Rachel nousi kyytiin. Nidal sanoi osoitteen Baltiskaja 12 johon taksi naurahti. Hän kysyi jotain, jota kumpikaan ei ymmärtänyt ja he sanoivat niet. Se osui kohdalleen, sillä matka oli niin lyhyt, että sen olisi kävellyt. He menivät kuitenkin taksilla. Taksari otti normaalin taksan mukaan lähdön 70 ruplaa ja matkasta 3 ruplaa. Hän jäi nauramaan ulkomaalisten typeryyttä, mutta minkäs nämä voivat sille, että eivät ottaneet selkoa työn ja asunnon välimatkasta. Rachel ymmärsi sen verran venäjää, että kun he olivat toimistossa, niin hän selosti, että taksari oli ihmetellyt matkan lyhyyttä, ja sitten päivitellyt sitä, että pitikö hänen olla passissa aina, kun arvon rouva suostuisi kauppamatkalle.

Nidal sanoi, että mistä Rachel oli oppinut venäjää? Hän vastasi että siltojen alla oli yliopisto, jossa sai kosketuksen kieliin. Kuuli siis yleiskieltä. Pätääkään kielen hienouksista ei opittu, mutta rahapyyhinnöt olivat muistissa monella kielellä. Euro oli helpottanut huorienkin työtä koska oli helpompi hinnoitella Joskus Rachelilla kävi muisto siltojen alla, ja kavereilla jotka eivät menestyneet. Aamuyöt patjoilla, ja heti yhdeksältä töihin, mestari käski. Rachel oli päässyt Nidalin avulla helposti eroon syndikaatista, mutta hänellä oli ollut vakaa tukija. Nyt hän oli itsekin agentti tuon Pohjois-Korean keikan takia. Etelä-Amerikkaan hän ei päässyt pidemmälle, kun Caracasiin, mutta tulisi aika jolloin häntä tarvittaisiin.

Nidal availi AFC:n toimiston ovea, mutta aina avain oli väärä. Heidän oli pakko odottaa vakituista väkeä paikalle. Ovessa luki selvästi kellonajat jolloin toimisto oli auki. Odotusaikaa oli enää puolisen tuntia, ja sitten Nidal pääsisi arvostelemaan akkojen töihin tuloa. Hän eli vielä poikamiespäiviä, mutta ensi helmikuussa päivät muuttuisivat ukkomiehen päiviin. Jutellessa vaimon kanssa aika kului nopeaan. Sitten tuli Nina ja avasi ovet. Hän sanoi, että syksyinen ulkoilusää oli mitä mainioin. Päästiin sisään. Ensi töikseen tuo Pariisin ihme vaati avaimia. Ninalla oli kaksoisavain joten hän ojensi ensin huoneiston avaimen ja sitten hän kävi kaivamaan kassakaapin avainta. Se oli käsilaukussa kaiken roinan alla, ja harvoin käytetty. Niitä avaimia ei ollut kuin yksi. Teettäisikö hän kopion? Se sopi Nidalille. Hän pyysi saada nähdä kassakaapin sisällön, ennen kuin tehtäisiin vara-avain. Kassakaappi oli väärä sana sillä entisen pankin tiloissa toimiva AFC:n konttori omasi mittavan turvahuoneen. Tallelokeroita oli 125 ja lisäksi yleistä tilaa oli setelien- ja kolikkojen käsittelyyn. Ruplia oli 1.000.000 ruplan edestä ja dollareita 500.000 Dollaria. Kaikki tämä oli Ninan vastuulla. Viime aikoina oli ollut hiljaisempaa, kun Agentti oli sairaana, ja sitten kuoli tulehdukseen. AFC oli hoitanut leiviskänsä huonosti Venäjällä. Nidal sanoi, että Venäjä oli jaettava kolmeen alueeseen, Etelä-Venäjä, Itä-Venäjä ja Leningradin ja Karjalan alue. Etelä-Venäjän agentti hoitaisi myös Moskovaa. Nyt oli vain niin, että yhtään agenttia ei ollut valittu tehtäviinsä, joten Nidal piti toimiston johtopaikan.

- Ensiksi hän kysyi Ninalta, että oliko Iljanin haudalla ollut edustus, ja kenties kunniavartio?
- Molemmat järjestettiin, Nina sanoi.
- Niin oli hyvä, Nidal sanoi. AFC:lle olisi palkattava kolme agenttia ja sovittava heidän työehdoistaan.
- Nina sanoi, että hän oli pannut tuulemaan ja niinpä Personnel-yhtiöllä oli kaksi agenttia tarjottavana kuhunkin paikkaan. Yhtiön edustaja oli tulossa neuvonpitoon klo. 11:00 tänään. Aikaa oli tunti, ja alue agenteille oli laaja. Toivottavasti Personnel oli osunut oikeaan hankkiessaan agentteja.

Tunnin kuluessa Nidal perehtyi muiden naisten työhön ja totesi, että kaikki toimistossa sujui kuten ennenkin.

- Vielä Nidal ehti kysyä, että oliko henkilökunta kuullut uusista puhelimista ja kaukokuuntelulaiteista?

Henkilökunta pudisti päätään, ja niinpä iltapäivällä olisi oppitunti. Laitteistoja oli neljä, joten yksi jäisi toimistoon varalaitteeksi.

Sitten tuli Eteläisen alueen ensimmäinen ehdokas. Hän esittäytyi Viliam Salzenytsiksi. Hänellä oli suosituksia öljyteollisuudesta ja tuttavuuksia Öljymonopolin huipulla, ja jonkin verran ase-teollisuudesta. Hän piti itseään monipuolisena miehenä, ja kuuli aina ensimmäisenä uusimmat juorut.

- Nidal sanoi, että hänelle ilmoitettaisiin asiasta huomenna ennen puolta päivää.

Toinen ehdokas oli Tshetsheni ja hänen ehdokkuutensa perustui paikallisuuteen. Hän ei tuntenut äiti Venäjää omakseen, vaan ajoi

Tshetshenien omaa asiaa. Agenttina häneltä saisi tuoreimmat tiedot Etelä-Venäjän tilanteesta aina Moskovaa myöten.

- Nidal sanoi, että hänelle ilmoitettaisiin asiasta huomenna ennen puolta päivää.

Sitten oli vuorossa Kauko-Itä. Ensimmäinen kandidaatti tuli Vladivostokista. Hän oli siististi pukeutunut herrasmies, ja hän kykeni osoittamaan, että jos aikoi olla piireissä, oli pukeuduttava sen mukaan. Hän asui keskellä Vladivostokia, ja omisti pienen liikeyrityksen, 1.000.000 USD arvoltaan. Hän kuulisi aina ensimmäisenä uudet juorut.

- Nidal sanoi, että hänelle ilmoitettaisiin asiasta huomenna ennen puolta päivää.

Toinen ehdokas Talstoi Root oli Krasnojarskista, ja tiesi paljon sekä paikallisesti, että valtakunnallisesti asiaa. Valtakunnalleen hän oli kiitollinen, että tuli valittua Vapaan puolueen edustajaksi parlamenttiin. Hän oli ehdottomasti luotettava kumppani.

- Nidal sanoi, että hänelle ilmoitettaisiin asiasta huomenna ennen puolta päivää.

Luoteisen alueen agentiksi oli ollut tunkua enemmänkin, mutta koska Personnel oli valinnut kahden kandidatin tien, niin sitä noudatettaisiin.

Ensin oli vuorossa Sergei Koval joka piti valttinaan paikallistuntemusta ja yhteyksiä Moskovaan. Hän sai aina ensin tietää lakimuutoksista ja muista ulkosuhteista. Hän piti itseään itse oikeutettuna Karjalan agenttina.

- Nidal sanoi, että hänelle ilmoitettaisiin asiasta huomenna ennen puolta päivää.

Toinen koillisen alueen ehdokas oli Mikki Mäkimaa. Suomalais-syntyisenä hänellä oli myös suomalainen nimi. Hän sanoi, että hänellä oli Karjalan Parlamentin kautta pääsy Duuman sisimpään ja sen papereihin. Hän piti matkustamisesta ja oli parhaillaan StoraEnson puunostaja.

- Nidal sanoi, että hänelle ilmoitettaisiin asiasta huomenna ennen puolta päivää.

Aikaa ei ollut paljoa, ja päätökset oli saatava tehtyä. Nidalin oli vaikea päättää, joten hän kutsui Rachelin luokseen, ja alkoi luettelemaan parhaita puolia. Rachel sanoi, että eihän tuosta mitään tule. Hän sanoi, että kuunteli verhon raosta kaikki haastattelut. Tässä oli hänen listansa:

Eteläinen alue:	Viliam Salzenyt
Moskovan alue:	Talstoi Root
Luoteinen alue:	Mikki Mäkimaa

Näin oli valittu agentit Venäjän eri alueille. Sopimus astuisi voimaan huomenna allekirjoituksella, ja koulutus koetettaisiin järjestää mahdollisimman pian. Huomisesta Agenteilla oli status. Samalla otettaisiin valokuva ID-korttia varten. Koulutusviikoksi valittiin alustavasti seuraava viikko. Toteutus riippuisi siitä, oliko kouluttajalla vapaata. Nidal soitti Marcus Waellaukselle, ja tämä plarasi allakkaa ja löysi vapaan viikon juuri silloin, kun oli toivottu. Nidal sanoi, että agentteja oli neljä. Yksi heistä oli nainen. Se ei hätkähdyttänyt luennoitsijaa. Sovittiin luentopaikaksi Baltiskaja 12 liikehuoneisto. Pihalla oli vain pieni kyltti AFC. Luennot olisivat 8 tuntia päivässä ja viitenä päivänä viikossa. Nidal ja Rachel lupasivat olla mukana.

53. Pietari ja Neva kutsuivat

Koulutuksen jälkeen miehet menivät kentälle virittelemään satelliittipuhelimia ja kaukokuuntelulaitteita. Ne olivat, kuin leluja aikuisille miehille. Koulutus painottui tiedon hankintaan. Vaikka tuntui, että tietoa ei saa mistään niin ei pidä hellittää. Monesti tieto putkahtaa esille arvaamattomin keinoin. Naapurin rouva saattaa tuntea kansanedustajan joka tietää uudesta lakialoitteesta. Näin verkostutaan eikä loppujen lopuksi kukaan tiedä mistä juoru sai alkunsa.

Marcus neuvoi satoja konsteja paljastaa vihollisen aikeet, ja vielä enemmän itsepuolustusta.

Koulutusviikko oli antoisa, ja kukin sai Diplomin Vakoojasta juhlallisin seremonioin. Rachel sai viidet halaukset. Vaikka venäläisille oli maksettu palkka ja päivärahat sunnuntaihin saakka, niin silti he kiirehtivät kotiin. Moskovasta lähti sisämaan lentoja, ja juna Pietariin.

Nidalilla ja Rachelilla riitti silti työtä, vaikka agentit yksi toisensa jälkeen olivat asemapaikallaan. Puhelimen keltainen nuppi soi jatkuvasti. Tatjana sai ohjata puhellut nauhalle sitä mukaa, kuin niitä tuli. Lähes kaikissa oli laitepyyntöjä.

Kaikkein eniten oli kysymyksiä satelliittipuhelimen antennin virittämisestä. Kukaan ei ollut osannut muistimetallin oikaisemista.

- Lopuksi perjantaina Nidal sanoi, että niin vähäpätöistä asia ei ollut, etteikö kannattanut soittaa keltaisella näppäimellä. Oranssi veisi sattuman kauppaa lähimmälle agentille, ja todella tärkeät asiat oli ilmoitettava punaisella näppäimellä aina suoraan Carlökselle. Nämäkin puhelut nauhoitettaisiin.

Apu riippuisi siitä missä avun saaja oli. AFC:n apu olisi ensisijassa julkisen toiminnon apua, eli soitettaisiin ambulanssi ja sitä rataa. Henkinen

apu tulisi suoraan järjestöstä. Ensisijassa Nidal oli toistaiseksi vastuussa henkilöstön avun saannissa. Jollei hänen apunsa riitä, niin kutsutaan ammattiauttaja Pietarista.

Koulutus oli ohi ja kaikki agentit olivat asemapaikallaan. Kaikille riitti satelliittipuhelin ja kaukokuuntelulaite. Rachel ei tarvinnut, kuin opastusta puhelimen käytössä. Onneksi oli siirrytty puhelimeen radion käytön sijaan. Tai olihan tämäkin radiopuhelin. Tämä oli kuitenkin huomattavasti ystävällisempi, kuin takavuosien radiot lipeäakkuineen ja monine kanavineen.

Viikon vaihteessa ei sattunut mitään mainittavaa paitsi normaalit onnettomuudet. Perhe Nidal sai viettää viikonvaihteen tutustuen Moskovaan ja sen nähtävyyksiin. Mieleen painuvimmat olivat Vasilin kirkko, ja Moskovavuori. Silti jäi vielä aikaa matkustamiseen.

54. Pietari

Viikonloppu oli tulossa, ja Moskovassa oli tylsää. Nähtävyydet katsottiin perjantaina illalla. Siispä matka vei Pietariin. Herrasväki oli varannut Sweetin Pribaltiskajasta.

Samalla tämä oli työmatka. Tolstoi-junalla mentiin Suomen asemalle ja taksilla hotelliin. Takaisin tullessa sunnuntaina tultiin Moskovon asemalle, ja noustiin siellä yöjunaan.

Luoteisen alueen agentti Mikki Mäkimaa oli kutsuttu oppaaksi. Mikki oli järjestänyt kiertoajelun jonka aikana oli mahdollista keskustella päivän polttavista asioista. Ajelu suuntautui ensin Terijoelle jossa olivat mahtavat vaikkakin hieman rapistuneet suomalaisten rakentamat pitsihuvilat. Sitten käytiin Primorskissa katsomassa Venäjän uusinta satamaa. Aikaa ei ollut niin paljon, että Laatokka olisi voitu kiertää. Karjalan kannakselta palattiin takaisin Pietariin ja syömään. Pribaltiskajalla oli ihan hyvä ravintola ja mentiin syömään. Nidal tilasi merianturaa koska oltiin Itämeren keskellä, ja Rachel tilasi katkarapuja. Mikki tyytyi veriseen Argentiinan pihviin. Ruokailun lomassa keskusteltiin agentin roolista ja Nidal sanoi, että agentin ei pitäisi joutua koskaan tulitaisteluun, vaan selvittää sanaharkalla.

Aina ei kuitenkaan käynyt niin, koska huumeet olivat tulleet kuvaan. Välittäjien palkkiot olivat niin huimat, että normaali palkkio kiinni otosta kalpeni. Välittäjät saattoivat ottaa töissään 100-kertaisia palkkioita, verrattuna esimerkiksi vastaavaan oikeuden jäsenen.

Salainen yksityinen elämä oli 100 kertaa palkitsevampaa, kuin normaali elämä. Jotain oli pielessä. Virkamiehen oli ponnistettava normaalin palkan eteen, ja huumeopomo sai palkkiot ilman mitään suurempaa ponnistelua, kuin välittää aineita sillä riskillä, että tuli saattoi tulla väliin. Jos tuli sai selville paketin, ja sen vastaanottajan, seurasi linnatuomio. Ja ne tuomiot eivät olleet lasten leikkiä.

55. Moskova, suhteita luodaan

Nidal kävi kaupungin kansliassa pyytämässä audienssia kaupungin viskaalille. Hän kuuli, että oli sijalla 16 joten hän jätti AFC:n korttinsa, ja oli heti toisena. Sopi jättää palttoo nurkkaan, ja jäädä odottamaan. Tunnin odottelun jälkeen hän pääsi audienssille. He tervehtivät kädestä ja Nidal esittäytyi AFC:n toimiston johtajaksi. Viskaali ei ollut kuullutkaan mistään AFC:tä, ja oli utelias tietämään mitä nuo kirjasimet pitivät sisällään. Nidal selitti, että itse firman nimi oli Association France Co. ja oli käytännössä Ranskan salainen palvelu. Firma oli suoraan presidentin alainen järjestö, ja totteli vain Presidentin käskyjä. Tietenkin Firmalla oli johto ja johtaja, mutta hänellä ei ollut tietoa, eikä lupaa arvailla, kuka oli johtaja. Viskaali sanoi, että oli kiinnostavaa, että Ranskan valtio oli niinkin kiinnostunut Moskovasta. Nidal lisäsi, että kiinnostus koski koko Venäjää, ja että he olivat perustamassa kolmea agenttuuria venäjälle. Luoteis-Venäjän agenttuuri käsittäisi Karjalan ja Leningradin alueineen, Keski-Venäjän johon kuului Moskova ja Kauko-Itä sekä Eteläisen Venäjän alue. Kullakin alueella oli agentti jonka tietoja pidettiin merkittävinä. Kokoajana oli Pariisissa AFC:n toimisto, ja sieltä löytyisi puhelinnauhoitteet 50 vuoden ajalta. Viskaali oli tyytyväinen selostukseen ja suositti, että AFC levittäisi tietoa koko Venäjän alueelle. Myös FSB:ssä käynti olisi suotavaa, että agentit eivät menisi kentällä sekaisin. Puolituntinen oli ohi, mutta Viskaali sanoi, että koska tahansa neljän jälkeen hän olisi tavattavissa. Nidal pahoitteli, että hän ei voinut antaa toimiston oikeaa korttia koska toimiston perustaminen oli kesken. Kuitenkin kortin takana oleva numero olisi hänen yksityisnumeronsa, ja siitä saisi aina avun. Käynnistä kiittäen Nidal poistui kätellen.

Sitten oli vuorossa Venäjän Sisäministeriö. Nidal ei lähtenyt itse jonottamaan, vaan pyysi Rachelin apua. Rachel innostui asiasta ja päivän puhelinrumban jälkeen hän sai huomiselle klo. 11:00 ajan itse sisäministerille. Nidal piti tätä kyvykkyytenä, ja nosti Rachelin palkkaa tämän tietämättä 200 USD.

Nidal oli ajoissa Sisäministeriössä. Vaikka jonoa oli ulos asti, niin Nidal vain marssi jonon ohi. Useimmat luulivat harmaapukuista herrasmiehestä talon virkailijaksi. Nidal olisi halunnut puhua syvemmin maan ongelmista eteenkin etelässä, mutta ministerillä ei joko ollut aikaa, tai halua mennä syvemmälle asioissa. Nidal kertoi, että hän oli palkannut kolme Agenttia eri puolille Venäjää, ja Agenttien tarkoitus oli raportoida maan asioista, mutta mitään skandaalia ei saa syntyä. Jos maalla olisi valittamista agenttien toiminnasta, niin AFC:n toimisto on Baltiskaja 12:ssa Moskovassa ja keskuksena oli Tatjana Tereskova, jonka kautta kaikki yhteydenotot menivät. Sitten Nidal ojensi venäjänkielisen kortin, ja kysyi ministeriltä, että olisiko vielä tahoja joiden olisi hyvä tietää AFC:n laajenemisesta. Ministeri sanoi, että FSB:n oli hyvä tietää, etteivät mene kentällä suket ristiin. Kai Nidal tiesi FSB:n osoitteen. Nidal nyökkäsi ja sanoi, että hän ei veisi enempää ministerin aikaa. Nidal kiitteli tapaamisesta ja toivotti hyvää työpäivää.

Sitten Nidal palasi Baltiskaja 12:a toimistolle, ja kyseli Tatjanalta FSB:n toimiston osoitetta. Tatjana nauroi, ja osoitti sitten kadun yli vastapäistä ovea, ja sanoi, että tuossahan se on. Oven vieressä oli pieni kyltti ja soittonappi. Nidal meni ja painoi soittonappia ja samassa summeri soi. Hän aukaisi oven ja meni sisään. Piti nousta kerros portaita pitkin, ja sitten oltiin vastaanotossa. Vastaanottajana oli nuori nainen, ja hän toimi samalla keskuksena. Hän kysyi englanniksi, että mitä asia koski. Nidal sanoi, että hän ilmoittaisi uuden firman, joka koski turvallisuutta. Neiti sanoi, että asia kuului varmaan Ivan Rostoville. Vasemmalle käytävän päähän ja ovi olisi siellä. Nidal käveli pitkän käytävän päähän ja siellä oli oikea ovi. Hän koputti oveen, ja miesääni käski sisään. Hän avasi oven, ja sen takana oli suuri huone, vasemmalla kuuden hengen neuvottelunurkkaus ja perällä jyräkö kirjotuspöytä. Noin nelikymppinen mies nousi pöydän takaa, ja ojensi kätensä. Nidal tervehti ja ojensi sitten korttinsa.

- Ivan viittasi kohti neuvottelunurkkausta ja pyysi vierasta istumaan. Hän kysyi, että kävihän tee.

Nidal nyökkäsi ja Ivan soitti teet. Sitten päästiin asiaan. Nidal selosti ensin, mikä oli AFC ja mitä se teki. Tavoitteena oli maailmanrauha. Agenttien tuli kuunnella ihmisten juttuja, ja seuloa niistä totuuksia. Viimeksi keväällä AFC sai estettyä autopommin Israelissa, kun kuuli asiasta, ja tiedotti siitä viranomaisille. Aiemmin AFC:llä oli ollut vain yksi agentti Venäjällä, mutta nyt hän oli jakanut maan kolmeen alueeseen, ja valinnut kolme agenttia. Tunnuksina näillä agenteilla oli AFC:n laatta ja ID-kortti. Agentit olisivat aseistettuja. Ivan ei puhunut FSB:stä mitään, mutta se ei ollut tarpeen. Nidal kiitti audienssista ja poistui. Hän käveli kadun yli, ja naurahti itsekseen tyhmyydelle.

Nidal meni huoneeseensa, ja soitti Carlokselle.

- Hän selosti viime aikaisia tapahtumia, ja käyntejä ja sanoi, että agentit odottavat kuumeisesti tunnuksia. Aseet ostettaisiin paikallisesti, kunhan luvat saataisiin kuntoon. Jokainen agentti on nyt kotiseudullaan anomassa aseenkantolupia. Sitten he tulisivat Moskovaan hankkimaan aseet, ja toivon mukaan AFC:n tunnukset olisivat kunnossa. Uutuutena oli otettu koekäyttöön kannettavat mikrot, joilla saattoi ottaa yhteyksiä Internetissä. Netin käyttöä ei ollut rajattu muuten, kuin serverin pitäjän taholta. Siksi sieltä saattoi ammentaa tietoa miltei mistä vain. Lap-topit tulivat ranskasta kuriirilla. Ohjelmistot olivat englanninkielisiä.
- Sitten Nidal sanoi, että muuta tärkeää ilmoitettava ei ollut, joten lopetan puhelun.

Venäjän tilanne oli siksi rauhallinen, että Sayaafit saattoivat pitää vapaata. Perjantaina käytiin kaupassa, ja ostettiin ruokatarvikkeita seuraavaa viikkoa varten.

Nidal oli yllättänyt Rachelin tilaamalla junaliput Petroskoihin viikonlopuksi. Hän oli ajatellut ensin Helsinkiä, mutta se tuntui junalla liian kaukaiselta. Lähtö oli perjantaina illalla 21:30 ja perillä Petroskoissa oltaisiin vajaat kaksi päivää. Huoneet oli tilattu Kievarista ja aikaa oli tutustua nimenomaan vanhaan Venäjään. Sunnuntaina tultiin ajoissa Pietariin ja tutustuttiin ennen junan lähtöä Eremitaasiin, Pietarin kirkkoon ja Tsarskoje Seloon sekä Tsaarien hautakirkkoon. Pietarissa riitti nähtävää vaikka viikoksi. Eremitaasissa oli näytteillä vain noin 7 % esineistä, joten siellä kannatti käydä useamminkin. Pietarin kirkon ylpeys olivat monoliittipylväät, jotka oli louhittu Suomesta Virolahden Pyterlahdesta punaisesta graniitista. Kirkossa sisällä oli kupolista teräsvaijerin varassa riippuva pallo, joka heilui ja todisti maan pyörivän. Pallon heiluriliike ei seurannut maan pyörimistä, ja asetettavista palikoista näki, että heilurin liikerata ei seurannut maan pyörimistä.

Paikat olivat täynnä ihmeitä, joita tuijottaessa meni ajan taju. Newski Prospektia itään mentäessä oli hyviä ruokapaikkoja ja liikkeitä. Kannatti kysellä liikkeissä venäjäksi että ”Skolka eta stoit”. Paljonko tämä maksaa. Tinkiminen oli hyvin yleistä Venäjällä, ja sillä tavoin säästi huomattavia summia.

Sunnuntaina iltapäivällä he kävivät katsomassa, mitä kuuluu entisen agentin Ivanin leskelle.

- Ka hyvää, sanoi Tatjana. Saan palkkaa kotiin, vaikka en tee mitään asian eteen.

Hän ei oikein ymmärtänyt, miksi hän sai joka kuukausi tilille 1000 USD, vaikka ei tehnyt muuta, kuin siivosi hautakiven ja vei kukkia.

- Pane talteen, sanoi Nidal, sitten sinulla on eläkepäivinä rahaa millä matkustaa. Tai osta kultaa, se pitää arvonsa. Talleta kulta vakavaraiseen pankkiin, niin voit joskus ostaa vaikka mökin Laatokalta.

- Mitä minä sellaisella mökillä, puhisi Tatjana, olisipa ukko tuossa elossa, niin saisin sillä teetettyä puut ja rankemmat työt.
- Nidal nauroi, ja sanoi, että tuolla niitä ukkoja oli ulkona jonossa, kun menet kapakan eteen. Ota pullo vehnävodkaa mukaan ja houkuttele kaunein heistä kotiisi. Olet vielä nuori, sinulla on aikaa. Miehiä on maailma pullollaan joten etsi omasi. Oliko teillä lapsia? Vai ei. No, silloin ota kaksi vodkapulloa, ja arvo miehistä se joka katsoo sinuun eikä votkapulloon.

Nidalin ja Rachelin oli aika lähteä Moskovon asemalle, ja yöjunalle. He toivottivat mukavia päiviä Tatjanalle, ja lupasivat käydä toistekin. Suurimman osan keskustelua tulkkasi Rachel, sillä hänellä oli ollut aikaa opetella venäjän puhekieltä toimistolla sillä aikaa, kun Nidal uurasti ministeriöissä. Rachel otti tosissaan venäjän kielen opiskelun. Hän oivalsi, että siitä oli hyötyä jo nyt. Nidal oli kaupassakin ummikko, jollei olisi ollut niin paljon suomalaista alkuperää olevia tuotteita joissa tuoteseloste oli paitsi venäjäksi, niin myös suomeksi ja englanniksi.

- Nidal sanoi, että ennen hän opiskelisi suomen kuin venäjän.

Hän ei arvannut miten vaikea kieli suomi oli. Kiinalaisetkin pitivät suomen oppimista vaikeana, ellei mahdottomana.

Venäjällä vierähti aikaa kolme kuukautta, koska Nidalin piti olla varma, että agentit osasivat käyttää laitteita, ja saivat tietoa mahdollisimman korkealta. Suhteet eivät olleet pahitteeksi. Karjalan ja Leningradin alueen agentin Mikkin puolesta hän ei ollut huolissaan. Siellä ongelmana oli Pietari ja Mafia. Mafia pyrki hallitsemaan liike-elämää, mutta muiden muassa eräs suomalainen polttoaineketju ei maksanut suojelurahaa, eikä häiriöitä ollut.

Toista oli etelässä, Karakumin vuoristossa, ja siitä koilliseen oli levottomuuksia. Tshetshenia oli pahin pesäke. Nidal mietti, että oliko öljy se tekijä, jonka vuoksi Venäjä piti kiinni niin kovasti alueesta. Muuta se ei voinut olla. Viliam Salzenyt saisi ottaa siitä selvää. Nidal uskoi aina hyvyyteen, eikä ollut montaa kertaa pettynyt. Jos hän oli onnistunut kierroksellaan, niin keskinäisiä konflikteja ei pitäisi tulla. Hän halusi aina harmoniaa ihmisten välille. Aina se ei ollut mahdollista, mutta usein tepsii ihan tavallinen ihmisten välinen keskustelu.

Moskovan alueella Talstoi Root informoi, että joitakin konflikteja oli sattunut mafian ja liikkeiden välillä, mutta Tshetshenien pommeja ei ollut nyt nähty. Kuitenkaan sodan lopulle ei näyttänyt olevan määrää. Venäläiset olivat ottaneet avoimilla paikoilla vallan, mutta kaupunkisotaa oli käyty jo kymmenen vuotta. Muutkin valtiot, kuten Armenia ja Azerbaitshan olivat kärsineet sodasta. Root ei ehtinyt aina joka paikkaan, joten olisi ollut tarvetta lisää agenteille tai kaksoisagenteille. Nidal oli nyt varsin varovainen kaksoisagenteille, sillä hän epäili, että Pietarin agentin kuolema liittyi kaksoisagentteihin. Kuinka muuten Leningradin alueen agentille olisi käynyt niin, että hänet haavoitettiin kotikapakan ovella. Hän ei joko halunnut, tai ehtinyt tunnustaa esimiehelleen.

Nidal vieraili agenttien pääpaikoilla, mutta pakosta vierailut jäivät lyhyiksi. Nidalilla virisi ajatus, että jos Rachel olisi kiinnostunut, niin hän voisi anoa Venäjän suurlähetystöstä vuoden viisumia opiskelua varten. Hän voisi kirjoittautua Moskovan yliopistoon esimerkiksi historian ja kielitieteen laitokselle Sorbonnen papereilla, ja saada stipendin tutkia venäjän kieliperinnettä. Hän ehdottaisi sitä Rachelille illalla, ja katsoisi ottaisiko se nuoren naisen purjeisiinsa. Siinä hän oppisi venäjän kielen, ja siitä olisi hyötyä AFC:lle.

Illalla Rachel osoitti turhautumisen merkkejä. Hän tahtoi Nidalin kapakkaan. Eihän siinä mikään auttanut, mentiin oikein taksilla Hotel Inturistin illanviettoon. Rachel halusi vain parasta, ja katsoi minne Nidalin rahkeet riittivät. Nidalilla oli Järjestön luottokortti joten limitistä ilta ei

jäänyt kiinni. Nidal kuunteli päivän tapahtumat ja totesi, että naisten ei ollut hyvä olla yhdessä viikkoakaan. Hän keskeytti Rachelin, ja sanoi että hänellä olisi suunnitelma. Ei haukata kaikkea kerralla, vaan syvennetään tutkimusta. Nidal selosti, että Venäjä on suuri maa, ja että agentit eivät ehtineet joka paikkaan. Tarvittaisiin ihmisiä joilla olisi aikaa seurustella poliitikkojen kanssa. Agentit eivät tähän ehtisi. Siis oli selvä tilaus sosiaaliin kontakteihin. Jos Nidal oli tehnyt esityötä tietämättä vastausta, niin hän oli onnistunut. Rachel kiinnostui heti. Nidal sanoi, että hän oli kysynyt asiaa myös Carlokselta ja Carlos oli luvannut, että Sorbonnen Yliopisto lähettää suosituksensa, ja aineyhdistelmän kandidaatin tutkintoa varten. Siihen kuuluisi Venäjän kieli ja historia, sekä murros kommunismista tasavaltaan. Koulutus sisälsi paljon töitä paikallisesti eri alueilla, joten se edellytti matkustamista, ja kielen tuntemusta. Rachel nousi ja syleili Nidalia, parempaa syntymäpäivälahjaa hän ei olisi osannut toivoa.

Nidal mumisi, että olikos nyt näin kesällä jonkun syntymäpäivä. Hän nauroi ja tilasi shampanjaa.

Nyt oli siis selvää, että Rachel jäisi loppuvuodeksi Moskovaan ja matkailemaan pitkin poikin Venäjää, kun Nidal hoitaisi muita alueita. Nidal voisi tulla käymään Moskovassa useinkin, mutta aika näyttäisi sen. Pääasia oli, että Rachelilla olisi opinnot venäjän kielessä kohdallaan. Kulttuuri oli kieltä siinä missä mikä muukin. Rachel saisi pitää asunnon Moskovassa, ja olisi hotelleissa vieraillessa agenttien luona. Hän lähettäisi säännöllisesti raportteja Pariisiin, joten neljäs puhelin ei ollut turhaan. Salakuuntelulaitetta hän ei saanut. Hänen olisi oltava kuuloetäisyydellä puhujasta. Mitään papereita ei tarvitsisi ottaa tai kopioida, se olisi agentin työtä. Vain muistinvaraiset muistiinpanot riittivät. Hänen tuli selvittää montako kieltä Venäjällä vielä oli, ja oliko joku kieli kuolemassa. Hän tekisi tutkimusta siitä, mitä teki murros 90-luvun alussa. Miten syvä oli lama, ja miten sieltä oli päästy ylöspäin. Huippuna kaikelle olisi se, että hän pitäisi luennon Venäjän tilasta vuodesta 1989 – 2003 sekä Moskovassa, että Pietarissa. Ja kaikki oli oltava venäjäksi. Kova tavoite, mutta tavoitteita piti olla.

Tarvittaessa oli avustaja joka tulkkasi kysymyksissä. Tällä vuoden, tai kahden vuoden ohjelmalla hän olisi Fil. lis. Aikamoinen saavutus.

- Kun ilta meni pidemmälle, Nidal kuiskasi Rachelin korvaan, että hän olisi helmikuussa hyvä ja lämmin isä. Mutta riippuisi työtilanteesta, voisiko hän osallistua synnytykseen.

Rachel oli 26 vuotta vanha, joten hänen aikansa tulisi. Aikaa jäisi toisellekin lapselle. Nyt vietetään korkeintaan kuusi kuukautta Venäjällä siten, että hän käy aina välillä katsomassa, miten toimistossa menee ja saattaa vierailla eri alueilla, mutta Nidalia tarvittaisiin muuallakin. Pohjois-Korea oli kovin kevyesti miehitetty. Etelä-Amerikassa ei ollut käyty ollenkaan, vaan Bill ja kumppanit olivat perustaneet toimistot. Etelä-Amerikka oli agenttien sijoittumisesta huolimatta heikoilla. Cali oli liian lähellä jokaista agenttia. Kiinan agenttia ei ollut tavattu vuosiin. Taiwan oli ollut ilman agenttia viimeisen maanjäristyksen jälkeen kaksi vuotta. Töitä siis riitti. Olisi hyvä jos Rachel agentin oikeuksin suorittaisi kandin paperit, sillä olihan hänellä, Nidalilla tohtorin hattu. Loppu ilta tanssittiin ja juotiin talon parasta shampanjaa. Puolen yön aikaan Rachel sanoi tanssissa, että lähdetään nukkumaan. Nidal ohjasi hänet pöytään, ja maksoi laskun, joka kohosi useisiin kymmeneen dollareihin. Hän maksoi firman luottokortilla, sillä firman parhaastahan oli kyse.

- Sitten Nidal pyysi soittamaan taksin.
- Niitä roikkuu kapakan oven edessä, herra on hyvä ja valitsee, Tarjoilija sanoi.

Koska oli kesä, ei ollut päällystakkeja, ja ilta oli hyvin lämmin. Takseja oli todella, ja Nidal talutti hoipertelevan Rachelin ensimmäiseen autoon. Hän sanoi osoitteeksi Moskovskaja 8 ja taksari painoi tallan lautaan. Mentiin katuja pitkin ja poikin ja vihdoinkin oltiin perillä. Nidal ojensi USD 5 palkaksi, ja taksari suostui nousemaan autosta auttamaan herraa vaimonsa kotiin viennissä. Kun vaimo oli saatu sänkyyn ja Nidal saanut

takin pois päältä, vaati taksari vielä lisää rahaa. Nidal antoi hänelle USD 5 lisää ja taksari oli tyytyväinen, ja lähti ajoon. Harmaa talous rehotti.

Nidal oli ollut varovainen alkoholin suhteen, ja arvannut, että Rachel menee shampanjaan ansaan. Siksi hän oli juonut vain nimeksi. Nyt hän katsoi, että rakas oli sängyssä kyljellään natoasennossa, ja hengitystiet vapaina. Hän ei turhan lähtenyt risumaan tätä, koska Rachel olisi saattanut herätä. Hän oli raskaana, silloin alkoholin käyttö olisi kiellettyä länsimaissa. Nidal istui vielä kahden aikaan keittiössä, ja pohti olutpullo käsissään, että nyt on vain kestettävä. Opinnot olivat aina hyväksi, mutta kiertäminen ympäri Venäjän maan oli vaarallista. Vaikka Rachel oli saanut Pohjois-Koreasta diplomin, ei se vastannut tätä Venäläistä rulettia. Hänen olisi aina pyydettävä agentti mukaan yritysvierailuille. Oli niin monta asiaa, jotka oli otettava huomioon. Nidal ei suoraan sanoen luottanut vaimoonsa. Hänellä oli sama tunne, kuin pesästä pääsevien pääskyn poikasten emän: pysyvätköhän ne lennossa. Nidal hamuili pöydältä sikarirasiaa, mutta muisti sitten lopettaneensa polttamisen noin viisi vuotta sitten. Sitten hän meni jääkaapille, ja otti vodkapullon ja pullon siideriä sekä lasin. Hän meni keittiön pöytään ikkunan luokse, ja lanttasi aika vahvan paukun itselleen. Yö oli rauhallinen Moskovassa, ja Rachel ei heräisi ennen kymmentä krapulastaan joten minun oli oikeutettua ottaa muutama ryyppy ennen nukkumaan menoa, tuumi Nidal. Nidal sekoitti toisen ryydyn, joi ja irvisti päälle. Sitten hän jäi miettimään. Joskus nuorena Gazassa kivitettäessä Israelin sotilaita hänelle sota nousi kurkkuun. Olisi pitänyt olla tasavertaiset aseet. Hän mietti sitä asiaa pitkään. Sitten, kun palestiinalaiset pääsivät kouluun, oli Nidalin jo myöhäistä katua. Nidal meni kouluun ja osoitti siellä valtavat lahjansa. Niin jäivät ensin agentin haaveet. Hänet suoranaisesti työnnettiin apurahan turvin Alexandrian Yliopistoon. Vanhemmat olisivat toivoneet Nidalista kotiin työntekijää ja vanhusten pelastajaa, mutta toisin kävi. Suuri harppaus tapahtui silloin, kun hän muutti Pariisiin. Silloin hän saattoi lähettää Libanonin kautta aluksi 150 USD ja jatkossa 200 USD lahjoituksena kuukaudessa perheelleen. Kun tuli puhe hänen isänsä selkävaikeuksista niin Carlos maksoi sairastaksilennon Pariisiin ja Nidal oli apuna. Nidal vei isänsä kotiin.

Paljonko kello on, tuumi Nidal. Se oli 2:00, eli ei kiirettä nukkumaan. Sitten oli Israelin keikka jossa oli mukana Maria, hänen siskonsa. Rachel säästettiin siivoamiselta. Sitten jossain vaiheissa (Nidal alkaa humaltumaan, ja alkoi kuiskia puoliääneen) oli se saatanan Calin keikka, jossa tappoi itsensä MI 5 agentti. Sitten tuli Venäjän matka joka ei pääty koskaan. Jos Rachel pitää Venäjästä, niin on vaara, että hän jää sinne. Koskaan ei tiedä. Nyt alkoi vastapäisen talon valot himmentyä, joten Nidal kippasi mukin pohjaan ja meni täysissä pukeissa nukkumaan. Olkoon kaikki muu, hän ajatteli. Viimeinen ajatus ennen nukahtamista oli, että Rachelilla on kaikki hyvin. Hän tarkisti vielä että Rachel oli oikeassa asennossa, ja sammui omalle puolelle sänkyä.

56. Oikeudenkäynti Lontoossa

Harvinaista, että Carlos soitti, mutta hänellä oli tärkeää asiaa. Benjamin Muscelinin surman oikeudenkäynti oli viety Hovioikeuteen ja yleinen syyttäjä katsoi, että jokaista todistajaa kuullaan yhteisessä oikeudenkäynnissä. Niinpä Nidalkin oli todistajien joukossa haastettu paikalle.

- Carlos sanoi, että oikeudenkäynti olisi seuraavan viikon torstaina ja perjantaina. Nidalin oli oltava paikalla molempina päivinä sillä kuulustelujen aikataulua ei ollut julkaistu.

Liput oli ostettu valmiiksi, ja ne oli lunastettava keskiviikkona Sherementjoven Air France:n toimistosta. Lento olisi Lontooseen keskiviikkona illalla Aeroflotilla 16:30 Sherementjoven lentokentältä. Nidal muisteli, mitä oikein tapahtui keväällä Calissa. Hän kertoi kesken päivän Rachelille ja Ninalle, että hänen piti mennä seuraavalla viikolla todistamaan MI 5 agentin kuolemasta. Yleinen syyttäjä ja asian kantaja eli vaimo olivat molemmat nostaneet syytteen Hovioikeudessa.

- Rachelille ja Tatjanalle hän sanoi, että jos olisi jotain tuotteita joita kaipaatte, niin hän voisi tuoda niitä Lontoosta. Ainakin hajuvettä hän toisi. Rachel lupasi miettiä olisiko mitään tärkeää.

Seuraavan viikon keskiviikkona Nidal lähti hyvissä ajoin taksilla Sherementjevoon lunastamaan liput ja valmistautumaan lennolle. Lento kesti neljä tuntia, joten perillä oltiin myöhään. Carlos oli varannut huoneen keskustahotellista josta oli matkaa oikeustalolle noin kilometri. Sen käveli alle 10 minuutissa. Oikeus oli ilmoittanut haasteessa, että oikeuden käynti alkaa molempina päivinä klo. 9:00 ja päättyy noin klo. 17:00 riippuen kuulusteluista. Nidal joutui olemaan molemmat päivät paikalla, sillä molemmilla osapuolilla oli oikeus ristikuulustella todistajia. Ensimmäisenä päivänä syyttäjä kuuli ja kuulusteli kaikki todistajat. Kun Nidalin vuoro tuli, hän vannoi todistajan valan ja sitten alkoi kuulustelu.

- Syyttäjä kysyi missä hän oli ollut 23.4.2003 päivällä ?
- Nidal muisteli, ja sanoi lopulta, että Kolumbiassa Calissa.
- Syyttäjä kysyi tarkemmin, mutta Nidal ei muistanut katua tai talon osoitetta. Siinä osoitteessa, missä hän silloin myöhemmin kävi, asui MI 5 :n agentti.
- Minulla oli vangittuna Loris Capillan, AFC:n agentti käsiraudoin kiinni. Näin ollen en päässyt kulkemaan ihan vapaasti.
- Sitten syyttäjä kysyi, mitä hän näki, kun hän pääsi paikalle.
- Nidal vastasi, että huoneessa oli useampia henkilöitä, ja yksi heistä makasi selällään lattialla, ja hän oli ampunut itsensä.
- Syyttäjä kysyi, että oliko Nidal varma, että tämä henkilö oli varmasti ampunut itsensä. Nidal sanoi, että ollessaan eteisessä hän kuuli tämän henkilön sanovan että ”Minua te ette saa elävänä”. Sen jälkeen kuului laukaus ja kaatuvan ihmisen ääni. Itse ampumatapausta Nidal ei nähnyt. Hän tuli paikalle, kun ovi oli murrettu. Hän ei osannut sanoa, oliko ovi murrettu ennen vai jälkeen ampumisen. Hänellä oli tarpeeksi tekemistä oman agenttinsa kanssa. Tämän enempää ei syyttäjä saanut irti Nidalista.

Perjantaina kuulustelu jatkui haastajan kuulusteluna. Haastaja oli uhrin vihkivaimo Englannista. Nidal ei oikein käsittänyt haastajan motiivia viedä asia oikeuteen, mutta jos hän himoitsi suurempaa eläkettä, niin sitten asia oli ymmärrettävä. Joka tapauksessa taas jahdattiin käärmettä pyssyyn. Kysymykset olivat miltei samat, kuin syyttäjällä, vivahde oli vain toinen. Haastaja yritti saada jonkun tunnustamaan, että Benjamin oli murhattu.

Kaikki pysyivät eilisissä mielipiteissään. Miehen huuto kuului oven läpi ja sitten kuului laukaus. Ovi murrettiin ja eteisestä löytyi Benjamin ampuneena itsensä. Oikeus istui perjantaina hieman pidempään ja klo. 18:00 julistettiin tuomio. Valamiehistö oli 21 vastaan 1 sitä mieltä, että Benjamin oli tehnyt itsemurhan. Tuomari asettui samalle kannalle, kuin valamiehistö, eikä myöntänyt lupaa valittaa korkeimpaan oikeuteen. Oikeus päätyi siis siihen, että puolet Benjaminin eläkkeestä kuului leskelle. Toisesta puolesta päätti yksin MI 5 . Oikeus oli puhunut. Nidal palasi Lontoon käynniltä vasta lauantaina, ja Rachel murjotti.

Lapsen takia heidän olisi muutettava takaisin Pariisiin ja Nidal heittäisi keikkaa eri maiden välillä. Kävisihän se Nidalin mielestä niinkin, mutta Rachelin ura vaarantuisi. Päätöksiä ei vielä tehty, mutta kun Moskovan komennus keskeytyisi, olisi aikaa miettiä asiaa miten opinnot olivat sovitettavissa lapsen hoitoon.

57. Vaikeuksia Pohjois-Koreassa

Walter oli soittanut tavallisella puhelimella Carlokselle, että joku oli pöllönyt satelliittipuhelimen, ja että ei häntä kiinnostaisikaan agentin ura. Hän halusi jonkun paikalle joka ottaisi komennon itselleen. Hän ei enää hallinnut tointa. Puoli vuotta oli siis mennyt hukkaan. Carlos soitti Nidalille iltapäivällä, koska hän tiesi, että tämä oli tavoitettavissa parhaiten silloin satelliittipuhelimeen.

- Carlos kertoi Pohjois-Korean terveiset ja sanoi, että olisiko mahdollista, että Nidal menisi paikan päälle ottamaan selvää, mitä oikein olisi tehtävä?
- Nidal sanoi, että Venäjän keikka oli vielä kesken, agentit olivat vasta hakemassa asemiaan, eikä tuki saisi poistua tässä vaiheessa. Sehän katsottaisiin karkuruudeksi. Hän ehdotti, että Carlos soittaisi kaikille kolmelle agentille, että Moskovan komento olisi siirretty väliaikaisesti Rachel Sayaafin hoitoon, ja hän välittäisi tärkeät viestit edelleen Nidalille. Näin tuki säilyisi ja Nidal vapautuisi hoitamaan arvion Pohjois-Koreasta. Hän tarvitsisi kaksi satelliittipuhelinta, toisen Pohjois-Koreaan ja toisen itselle. Se puhelin, josta hän parhaillaan puhui, kuului Moskovan kalustoon.
- Carlos lupasi lähettää kaksi uusinta puhelinta diplomaattipostissa Moskovan Ranskan Suurlähetystyön. Sitten kun puhelimet olisivat perillä, hän järjestäisi Nidalille Diplomaattisen suojan. Hän menisi Ranskan Suurlähettilään avustajana Beijingin kautta maahan lentoteitse. Carlos lupasi järjestää liput Moskova – Helsinki Finnairilla ja siten Helsinki – Beijing edelleen Finnairilla ja Beijing – Pyongyang KAL:n vuorolla. Liput olisivat lunastettavissa maksettuina Aeroflotin tiskiltä.

- Nidal täsmensi, että olihan se meno-paluu?
- Carlos sanoi, että tilanne oli niin vakava, että hän osti pelkät menoliput. Sitten kun asia olisi järjestyksessä, Carlos suositteli ostamaan paluun luottokortilla. Lähtöpäivää ei ollut määrätty joten se riippuisi Nidalin töistä. Kun hän saisi asiat kuntoon Moskovassa ja Rachelin ohjaimiin, niin hän voisi bookata puhelimitse Air Francen toimistoon. Liput olisi hyvä lunastaa mahdollisimman pian, jotta ei syntyisi mitään epäselvyyksiä.
- Nidal lupasi lunastaa liput heti huomenna. Se tietäisi taksimatkaa lentoasemalle. Onneksi bookaukseen tarvittaisiin vain puhelinsoitto. Tällä tietoa lähtisin Pohjois-Koreaan kahden viikon kuluttua, kun olen tavannut kaikki kolme Venäjän agenttia, hän sanoi Carlokselle.

Hän soitti kaikille kolmelle agentille tapaamisen tällä viikolla lauantaina toimistolla klo. 9:00.

- Rachelille hän sanoi, että tämän tulisi ottaa vastuu toimistosta ainakin kolmeksi viikoksi ensi viikosta lähtien. Olen keskustellut Carloksen kanssa ja olemme päätyneet siihen, että seuraavien viikkojen sisään tulisi mennä Pohjois-Koreaan ja järjestää asiat siellä uudelleen. Parasta olisi löytää Ranskaa taitava poliitikon apulainen. Hänestä olisi todella apua. Carlos sanoi, että Nidal olisi se vahvin persoona, joka löytäisi ratkaisun Pohjois-Korean ongelmiin. Hänellä oli tuttuja, ja hän voisi luoda verkoston. Verkoston olisi oltava vakaa, ennen kuin Nidal palaisi Moskovaan.

Keskiviikon palaverin aihe olisi komento. Noin viikon päästä Nidal poistuisi kolmen viikon komennukselle ja sinä aikana toimistoa piti pystyssä Rachel. Raportit menivät suoraan AFC:n toimistoon Ranskaan, ja tarpeet joita tulisi, hoitaisi Rachel välikätenä asiat. Tällä välin Nidal olisi

vain puhelinyhteydessä Toimistoon. Lupa- ja laitepyynnöt osoitettaisiin väliaikaisesti Carlokselle.

Venäjän Agenttien palaverin tarkoituksena oli koota yhteen tähän asti mennyt aika ja tulokset. Nidal ei ollut kuullut mitään agenteista sitten nimityksen. Ei silti, raportointihan oli määrätty menemään Johtajalle Pariisiin. Vastaus Carlokselta oli, että menkää pintaa syvemmälle ja kaivakaa tietoa. Se tiesi valtiollisten laitosten vakoilua. Niitä vastenmielisiä vakoilun perusrakenteita. Nidal oli ymmällä, sillä Pohjois-Korean pääkaupungissa oli lähes mahdotonta kaivaa tietoa esiin.

Niin lojaaleita olivat korealaiset, että vain muutama perhe oli käynyt Etelä-Koreassa tapaamassa sukulaisia. Hämminkiä aiheutti se, että valtio sulki rajat vaikka höyhenen kosketuksesta. Oli kulunut jo yli 50 vuotta sodasta, mutta silti epäluulot olivat vallalla. Pohjois-Korean johtaja ja presidentti Kim Jong Il aiheutti omassa kansassaan epäluuloa, ja salainen poliisi lietsoi vihaa Etelää, ja USA:ta kohtaan. Valtiot, kuten Ranska olivat neutraaleja ja siksi hyväksyttäviä. Ongelmana oli miten keskustella Etelä-Korean kanssa, joka oli voimakkaasti nouseva teollinen maa.

58. Pohjois-Korean matka

Nidal koki Korean matkan pettymyksenä. Ensimmäisellä matkalla solmittiin suhteita, ja nyt niitä oli käytettävä. Lento kesti kai noin 12 tuntia vaihtoineen. Pää oli sekaisin. Päätäkin särki, mutta oli otettava laukku hihnalta, ja sitten tulliin. Tulli päästi hänet kohteliaasti vihreää linjaa, vaikka näki suuren matkalaukun. Sitten Nidal oli ulkona, ja etsi taksia joka ottaisi luottokortin laskun. Toinen rivistä huikkasi, että tule kyytiin. Sitten mentiin Intercontinentalin. Taksari auttoi laukun sisään, ja sai kaikkiaan 20 EUR. Matkustaminen oli halpaa kehitysmaissa. Oli Moskovasta lähdön jälkeen seuraava aamu. Hän pyysi puhelimitse Kim Oak Walterin tapaamaan häntä illalla klo. 18:00 Hotelli Intercontinentaliin. Huone olisi 4011. Hotellillakin oli ironiaa vakoilua kohtaan. Receptionissa oli veikko joka jakoi huoneet, ja hän oli jonkinlainen työnjohtaja. Hän muisti Nidalin puolen vuoden takaa, kun tämä lähti ajamaan kohti Kiinan rajaa. Hän kysyi miten matka meni, ja Nidal kehui vaimoaan, eli apukuljettajaa. Siitä oli suuri apu, kun sai nukkua pari tuntia takapenkillä.

Kim Oak Walter tuli juuri kello 18:00 ja tervehti Nidalia kunniakkaasti. Hän sanoi ensi sanoikseen, että hän ei pysty hoitamaan agentin tehtäviä koska hänellä ei ollut yhteyksiä virallisiin tahoihin. Eikä hänellä olisi mitään konstia päästä esimerkiksi valtion hallinnon papereille. Hän luovuttaisi. Puhelimen runko oli edelleen Fysiikan laboratorion komerossa, ja joku oli varastanut kaapelin. Antenni oli ehjänä katolla.

Nidal lupasi vapauttaa Walterin tehtävästä, ja hakea puhelimen ja antennin pois ensi yönä. Siihen hän tarvitsisi Rehtorin apua. Kun Walter oli poistunut, soitti Nidal Rehtorille ja sopi, että illan pimetessä haettaisiin satelliittipuhelin pois. Agenttijahti jatkui nyt eri tavalla kuin aikaisemmin.

Rehtori jäi vartioon Koehallissa ja tarkasti, että kaikki viitteet puhelimen olemassa olostä tuli poistaa. Nidal kiipesi katolle, ja löysi antennin vahingoittumattomana. Toinen kaapelin pää ja maadoitus olivat irti. Hän irrotti kaapelin ja ujutti sen takaisin ilmastointikanavaan. Pää vaan

rapsahteli muurissa, kun hän antoi kaapelin pudota. Kaikki oli siis tallella. Hänelle jäi epäselväksi kuka oli sabotoinut antennin kaapelin. No, nyt oli aika keksiä uusi yhteys koska laitteet olivat ehjät. Nidal tarkisti vielä hotellissa, että pitkä kaapeli toimi. Hän soitti vioittuneella puhelimella Carlokselle, ja sanoi, että virhe oli hänen. Hän oli antanut laitteet liian nuorelle, ja lyhytjänteiselle kaverille. Nyt tämä paikko olisi Nidalin virheen paikkaamista. Sitten oli otettava kuuntelulaite ja puhelin vielä matkaan. Puhelimen antenni piti oikaista ennen lähtöä uunissa. Nidal sovitti antennin päässä kulkevaksi, ja näytti vähän pöljältä. Mutta niin oli tämä maailmakin. Nidal oli tuonut DVD-videokameran mukanaan. Nyt hän varustautui menemään Sisäasiainministeriöön. Vastaanotto oli huvittava, sillä tuo antenni päässä hän oli pellen näköinen. Sisäasian ministeri otti hänet vastaan, vaikka keskus kerkisi varoittaa huu-haa miehestä. Koputettuaan ovelle hän sai käskyn käydä sisään. Sillä välin hän oli riisunut antennin, ja seisoi ovelle normaaleissa vaatteissa.

- Sisäministeri sanoi, että hänellä ei ollut valitettavasti kuin 15 minuuttia aikaa, mutta hän ohjaisi sellaiselle viranhaltijalle jolla olisi aikaa. Hän kuunteli AFC:n ehdotuksen tulevasta, ja vastasi osaltaan kysymyksiin, että mentäisiin kohti kansanvaltaa. Koreassa kansanvalta johtaisi ryöstöihin, juopotteluun ja lopulta kansan hajoamiseen. Jakautuminen oli vieläkin vahvaa, vaikka sodasta oli kulunut 50 vuotta. Hän tiesi, että Etelä oli valmis yhdistymisen, mutta Pohjois-Korealla oli arvoja, joita ei Etelällä ollut. Ydinohjelmaa ja raketiteknologiaa oltiin kehittämässä.
- Nidal pääsi väliin ja ihmetteli, että mistä kansa saisi ruokaa, kun ministerit vain haihattelivat ydinohjelman parissa?
- Ministeri vastasi, että puolen tunnin palaveri oli päättynyt, ja avustaja käytävällä vastaisi muihin kysymyksiin. Hän ohjasi vieraan käytävälle ja sunnilleen avustajan syliin, koska tämä oli juuri painamassa nappia.

- Avustaja otti kysymykset avosylin vastaan, ja vastasi Nidalille niin pitkälle kuin voi. Koreoiden yhdistymisestä hän oli sitä mieltä, että se tapahtuu 10 vuoden sisään.
- Nidal koetteli avustajan hermoja, ja oli sitä mieltä, että avustajasta voisi tulla vuosisadan agentti. Hän sopi illallisen avustajan Wo Ten Roon kanssa. Silloin käsiteltäisiin vakavia asioita. Roon tulisi Intercontinentalin yhdeksäteen kerrokseen syömään, ja nauttimaan talon viineistä.

Nidal teki joitakin ostoksia, ja vuokrasi sitten Toyota Land Cruiserin. Näin hän ei ollut riippuvainen julkisesta liikenteestä. Joku oli tuonut Toyotan takaisin Pohjois-Koreaan.

Asunnosta hän jätti kyselyn vuokraajien toimistoon. Nyt ei ollut väliä missä päin Pyomyangia asunto olisi. Hän tarvitsisi sitä noin kaksi kuukautta. Eräs välittäjä suositti Ranskalaiselle rivitalohuoneistoa, mutta Nidal halusi asua kerrostalossa kohtuullisin hinnoin. Lopulta löytyi 10 km keskustasta kaksio joka ei ollut varustettu viimeisen päälle, mutta joka menetteli. Padat, Wokkipannut ja kattilat olivat keittiössä somassa järjestyksessä, mutta se ei kosiskellut vuokraajaa. 500 USD kuukaudessa oli kohtuullinen hinta, kun vertasi sitä 120 USD:n yöhön Intercontinentalissa. Joka tapauksessa hinta oli korkea.

Intercontinentalin yläkerta eli yhdeksäs kerros tarjosi aika mukavan näkymän yli Pyomyagin valojen. Valot olivat lyhtypylväitä, tai talojen ikkunoita, sillä mainoksia ei ollut.

Nidalin oli jatkettava etsintää ja etsinnässä oli nyt todellinen virkamies, joka todella tiesi jotakin. Wo Ten Roon vaikutti tällaiselle virkamiehelle, joka oli alipalkattu ja alityöllistetty. He sopivat iltamenonsa ilman vaimoja, ja illanvietto tapahtuisi Hotel Intercontinentalissa. Sinne oli oikein liput, mutta kun vastaanottaja sai eteensä kortin AFC, hän päästi helpolla sisään. Heidät ohjattiin aitioon, sillä teatterissa aiottiin näyttää

näytelmä. Nidal valitti, että hänen vaimonsa oli kiinni Moskovassa. Siksi hän joutui kulkemaan yksin. Häntä se ei haittaisi, kenties joitakin muita kollegoita.

59. Hotellin tarjonta

Vaatteet saatiin alhaalla naulakkoon. Hissi vei ylös, eikä siinä ollut nappia kuin 1. ja 9. kerroksen napit. Pakkosyöttö oli siis ravintolaan. Roon sanoi kerran käyneensä tässä ravintolassa. Tavallisen duunarin oli turha toivoa edes pääsevänsä tällaisen Hotellin yläkertaan, sillä niin kalliita olivat ruuat ja juomat.

Istuttiin osoitettuun pöytään joka oli korkeammalla korokkeella, kuin muut pöydät. Tämä osoitti eliittiä. Nidalia tämä ei koskettanut, sillä hän oli koskettanut istuttavista kivipöydistä aina Arabisohviin asti.

Nidal nautti isännyydestä ja paistinleikkaajan paikasta. Päivällisen aikaan ei tungetsinut juoppoja. Koreassa juoppousongelma oli tosin torjuttu, kuten Kiinassa, matalilla alkoholiprosenteilla. Seurue sai annokset eteensä ja viinin pullossa, ja alkoi keskustelu varovasti Pohjois-Korean tulevaisuudesta.

- Jonkin verran rikollisuutta jää, mutta tiukentamalla sisäpolitiikkaa rikollisuus vähenee, Roon sanoi.
- Miten kaukana on demokratia, ja vapaat vaalit, ihmetteli Nidal ?
- Se ei ole mahdollista ennen kuin kymmenen, tai kahdenkymmenen vuoden päästä. Kimien aikana ei saa puhua demokratiasta.

Sitten tuli tilattu hirvenpaisti, ja se oli tuotu Venäjältä. Viiniksi valittiin paikallinen punaviini, joka oli vieraan tiedon mukaan laimennettua espanjalaista viiniä. Maku oli kuitenkin aito. Ei ihan ranskalaista, mutta sinne päin. Keskustelu kävi helpommaksi, kun Roon päihtyi keltaisen rodun tapaan vähästä viinistä. Paisti oli mureaa, kiitos Hotellin korkean tason. Nidal ehdotti, että jos hän on maassa kolme kuukautta, käyden viikonloppuina Moskovassa, niin voitaisiin järjestää Roonille asuntoon satelliitti-

puhelin ja Nidal neuvoisi, miten huoneisto puhdistetaan mikeistä väliaikaisesti.

- Jos mikit tuhotaan, se tietää vaikeuksia, sanoi Roon.
- Neuvon konstin, jolla mikit saadaan väliaikaisesti hiljaisiksi puhelun ajaksi. Satelliittipuhelinta ei voi salakuunnella, mutta ongelma oli huoneistossa olevat mikit, sanoi Nidal.
- Neuvon muutenkin tehtävän, joka oli vain tavallisten asioiden kertomista, toisena vuotena palkkio nousee, mutta silloin vaadittiin jo tietoja Valtion hallinnosta.

Ilta meni jutustellessa Valtion asioista, ja Nidal oli tarkistanut aiemmin, että pöydän ympärillä ei ollut salakuuntelulaitteita. Loppuilta meni katsellessa näytelmää, ja Roon käänsi, minkä taisi englanniksi.

Sillä aikaa, kun Nidal oli Pohjois-Koreassa, tapahtui Venäjälläkin. Tshetshenit olivat räjäyttäneet 1000 kg autopommin venäläisten kasarmien edustalla aiheuttaen 60 sotilaan kuoleman ja 300 oli loukkaantunut. Autopommin kuljettajat olivat lentäneet taivaan tuuliin.

Venäjän taktiikkaa ei tiennyt kukaan, tuskin kenraalitkaan. Eräs muoto monien mukana oli tehdä ehdoton rauha. Mutta miten poistua maasta joka ampuu persuksille. Venäjälle tämä oli ongelma, ja siksi Nidal kehottikin kaikkia AFC:n agentteja ja virkailijoita pitämään luotiliivejä yllään, jos vierailivat alueella.

Hän oli kutsunut kaikki Venäjän agentit yhdessä koolle lauantaiksi kello 9:00 käydessään Moskovassa.

Luoteisesta alueesta ei ollut mitään epänormaalia, tullimuodollisuudet olivat vaikein yhtälö, 56 tonnin rekat olivat kiellettyjä ja 44 tonnia oli siinä rajoilla. Kunhan kesä menisi pidemmälle, niin painorajoja voisi

väliaikaisesti nostaa, koska teiden pohjat kuivuivat, ja kestivät suurempia painoja. Kaikkein vaikeinta oli syksyin ja keväisin. Kaksoislaskutus ei poistuisi, ennen kuin Venäjä siirtyisi elektroniseen laskujen välittämiseen joskus vuosikymmenen lopulla. Silloin estyisi kaksoislaskutus. Mafialle ei mahdettu mitään, paitsi jos pantaisiin kova kovaa vastaan. Mafia halusi kerätä 90 % tuloista, mutta valtiolla ei ollut keinoa estää sitä. Monesti kyse oli vain tahdosta. Miliisi ei halunnut sotkeentua bisnekseen, vaan katsoi asioita läpi sormien.

Harmaa talous ja rikollisuus olivat keskeiset venäjän murheen kryynit. Mafia pyrki nostamaan päätään, ja huumeita virtasi Afganistanista. Karjala oli saatu melko puhtaaksi, mutta Pietarissa oli vaikeampaa. Etelä-Venäjällä rehotti salakuljetus, ja Mafian lunnaat.

60. Al Qaeda nostaa päätään

Lähi-Idässä oli sattunut taas useita pommiräjähdyksiä, joista oli ottanut ennen tuntematon Osbat Al Ansar ryhmineen vastuun. Tiedettiin, että taustalla oli Al Qaeda, sillä Osbat oli sen kakkosmies. Israelin pääministeri pääsi taas sanomaan, että palestiinalaisilla ei ollut puhtaita jauhoja pussissa, kun päästivät Osbatin ja Hamasin iskemään pommeilla. Jihad kärsi kaikkein eniten, vaikka olikin pääministerin puolue. Lisäksi Israel oli pidättänyt kalastajaveneen täydessä aselastissa tulossa Gazaan. Aseet oli tarkoitettu Hamasille. Välirauhanesitys Kartta oli kaikunut kuuroille korville ainakin Palestiinalaisten järjestöissä. Israel otti rauhanesityksen tosissaan. Nyt oli neuvoteltava, ja saatava pysyvä tulitauko. Kartta oli ohje matkalla rauhaan. Länsimaat ja Israel olivat neuvotelleet ohjelman, jonka mukaan edeten olisi saavutettu rauha, ja vähitellen olisi rakentunut Palestiinan valtio. Pääkaupungista ei päästy sovintoon, ja niinpä Kartassa se oli yhteinen pääkaupunki. Hamas, Al Aksan Marttyyrit, ja Jihad tekivät edelleen kolmen kuukauden tauon jälkeen itsemurhaiskuja.

Al Qaeda oli iskenyt pommein Saudi-Arabiaan, omaan emämaahansa. Näin Al Qaeda ilmoitti hengissä olostaan. Al Qaedan johto oli ilmeisesti Afganistanin tai Pakistanin vuorilla. Amerikkalaisille oli kova pala, ettei Al Qaadaa saatu murskattua. Miesten menetykset olivat pelkästään Irakissa 3000 miestä. Afganistanissa oli satoja menetyksiä, että moniin kansoihin perustuvan järjestön murskaaminen oli mahdotonta. Oli huhuttu valmistautumisesta lentopommein hyökkäämään johonkin asuinrakennukseen, mutta huhut olivat vain huhuja, ennen kuin ne olisivat totta. Tosin Abba Al Mohammed oli varoittanut sellaisesta iskusta, joko Tel Aviviin tai johonkin muuhun kaupunkiin, jossa oli tarpeeksi korkea tornitalo. Tämän johdosta lentoturvallisuutta kiristettiin entisestään. Israelissa se tiesi matkatavaroiden täydellistä läpivalaisua, ja samoin käsimatkatavaroille. Koneeseen mentäessä tarkastettiin vielä henkilö käsitutkalla. Aseita ja ammuksia oli mahdotonta kuljettaa lennolla, joten ainoaksi aseeksi jäi silkkihuivi ja miehistön pakottaminen perään, sekä ohjaajan korvaaminen Al Qaedan miehellä. Yksi lento oli jo peruttu, ja toista epäiltiin.

Hamasin ja Jihadin keskinäisen kiistan ratkaiseminen ei vaatinut kuin aseita, eikä sen raskaampia, kuin rynnäkkökivääri. Hamas yritti murhata presidentin, ja pääministerin, mutta näiden ohjelmaa ei ollut julkaistu. Al Qaedan kitkeminen ei ollutkaan niin yksinkertainen asia, kuin USA:n johto oli kuvitellut. Järjestön lonkeroita oli miltei joka arabimaassa, ja johto oli Afganistanin vuorilla, josta lähetillä oli helppo tehtävä nousta vuorille, ja siirtyä Pakistanin puolelle soittamaan käsky. Al Qaeda oli varmaan korvannut koodit siten, että niistä selvisi kohde ja päivämäärä. Jos Al Qaedassa oli vakooja, niin hänelle oli selvää milloin hyökkäykset tapahtuivat, mutta kohdetta hän ei tiennyt. Niin lähelle johtajaa ei päästy. Ainoastaan silloin, kun lähetti vei sanomaa, oli mahdollista siepata viesti ja paikkakunta. Paikkakunnat oli koodattu, joten niiden arvaamiseen menisi aikaa. Toinen asia oli sitten, jos Al Qaeda muutti taktiikkansa. Silloin pelimerkit menisivät uusiksi. Al Qaedan johto sheikkien mukana seurasi tarkasti alempien henkilöiden toimintaa, ja jos virheitä sattui, vaikka pienemmässä määrin, epäonnistuja surmattiin armotta. Al Qaeda oli armoton järjestö.

60. Takaisin kotiin Moskovaan

Todistus Benjaminin jutussa oli toissijainen. Nidalin lausunto ei muuttanut päätöstä, koska siinä ei ollut mitään uutta. Eläke pysyi entisellään eli oli puolet palkasta. Toisesta puolesta sai MI 5 päättää itse. Käytännössä MI 5 maksoi Caliin toiselle leskelle puolet palkasta, ja toisen puolen Britanniaan. Hovioikeus ei antanut valituslupaa eli päätös oli lopullinen.

Nidal oli tullut kotiin lauantaina heti kuulustelujen jälkeen klo. 10:30 Serementjoveen ja soitti Rachelille, että tämä tulisi hakemaan. Auto tuli klo. 11:00 ja Nidal pääsi kotiin.

- Hukkareissu, sanoi Nidal, sillä Lontoossa ei mikään muuttunut. Leski sai puolet eläkkeestä ja toisen puolen määräsi MI 5 Calin toiselle leskelle. Sellaista se on, jos on naimisissa. Nidal sanoi, että hänen ammattinsa ei ollut niitä parhaimpia. Mieluimmin hän olisi veturinkuljettaja, kuin agentti. Vaikka olihan veturinkuljettajankin ammatissa omat vaaransa.

61. Moskovon tulevaisuus

Moskovassa oli tarkoitus nyt pitää kokous johon osallistuisivat kaikki agentit, Nidal, Rachel ja Carlos. Agentit oli kutsuttu koolle seuraavaksi lauantaiksi.

Ensin agentit esittelivät katsauksen alueittain. Eteläisen alueen Viliam Salzenyt kertoi, että ongelmina olivat Tshetshenia, ja muut eteläiset maat. Venäjän passi ei aina käynyt ja AFC oli tuntematon käsite. Hän sanoi, että pitäisi saada ainakin Ranskan passi, että alueella selviäisi. Samaa mieltä olivat muutkin Venäjän agentit.

Moskovon alueella Talstoi Root koki, että hänen oli vaikeaa ottaa yhteyttä Duuman jäseniin, kun ei tuntenut ensimmäistäkään. AFC ei ollut päässyt sisään pippaloihin. Päivittäisten raporttien teko oli vaikeaa, kun ei ollut tapahtumia.

Mikki Mäkimaa koki sen sijaan tiedottamisen helpoksi, kun hän kuului Leningradin alueen parlamenttiin. Muutenkin Karjalassa tapahtui, sillä Mafia levitti lonkeroitaan.

- Carlos esittikin, että muutkin kuin Mikki hakeutuisivat alueparlamentin jäseniksi. Sillä tavalla saa tietoa. Carlos lupasi, että koska Nidal kävi ensin ministeriöissä esittäytymässä, hän odottaa vastapalveluna, että AFC kutsutaan pippaloihin. Niissä kuulee usein meheviä juttuja, ja joskus livahtaa joku sanan sivu suun. Niistä voi sitten koota raportin. Toinen konsti on hyvä, mutta paljon vaarallisempi. Pitää etsiä vastapuolelta kaksoisagentti, ja suodattaa se tieto, mitä tämä suostuu vuodattamaan. Siinä tapauksessa molemmat ovat liipasimella. Ainakin yleinen käsitys on, että jos jää kiinni kaksoisagentin roolista, niin ainoa tuomio on kuula kalloon, jolleivät viranomaiset pääse puuttumaan tilanteeseen. Niin moni kaksoisagentti on päättänyt päivänsä pikaisesti ja siten, että joko

oma puoli tai vastapuoli on ampunut kuulan kalloon. On parempi ampua takaapäin pienikaliberisella aseella jottei veri roisku, ja paikassa jonne kukaan ei näe. Ruumis tulee kääntää selälleen jotta haavaa ei huomata heti. Nämä ovat raakoja neuvoja, mutta tosia oikeassa elämässä.

Eteläinen alue tuntui olevan kaikkein huonoimmassa tilanteessa. Kuitenkaan sinnekään ei luvattu lisävoimia, vaan kehoitettiin Viliam Salzenytiä hakeutumaan Tshetsheenien pariin, jotta saatiin totuudenmukaisempi tieto sodan tilanteista Tshetsheenien kautta. Sotahan on sissisotaa ja terrorismia, ja siksi hyvin salaista. Jos 1000 trotyylikilon lastilla varustettu kuorma-auto ajetaan kasarmin viereen ja räjäytetään jolloin noin 60 varusmiestä kuolee, ei työ ole muuta, kuin terrorismia. Näistä tapahtumista pitäisi saada etukäteisvaroitusta niin, että asioita voitaisiin ohjata. 60 miehen yhtäkkinen kuolema tulisi estää.

Kokonaisuudessaan Venäjällä piti tehostaa toimintaa, mutta tämä koski myös muita alueita.

62. Agenttipäivät Pariisissa 27. – 29.10.2005

AFC piti ajoittain agenttipäiviä, vaikka nämä oli naamioituneet keskustelufoorumiksi. Oikeastaan keskustelufoorumi oli oikea nimitys, sillä pääasiassa kunkin mantereen agentit esittivät omia mielipiteitään ja ongelmia, mitä kukin oli kokenut kentällä. Oli tärkeä saada tukea toisiltaan.

Kriittiseksi keskustelu muuttui vasta sitten, kun tuli kyse rangaistuksista. Oli puhetta siitä, että jos kaksoisagentti muuttui vältteleväksi tai ilmiselvästi pimitti tietoa, oliko hänet ilmiannettava vastapuolelle, vai murhattava suoraan. Carloksen mielestä Afganistanin tapaus oli ääripää. Ei ollut selvillä, oliko Amin Al Abba edes kuollut, kun hänet asetettiin seipään nokkaan. Sillä seudulla kotkat ja korpit nokkivat äkkiä ruumiin seipään nokasta. Vieläkin puistatti Aminin kohtalo. Onneksi Nidal lupasi, ja toikin Aminin pääkallon Pariisiin, ennen kuin varsinainen agentti ehti sitä tehdä. Omaiset hautasivat luun ja pyyhkivät kyynelitä, että näinkin piti sattua.

- Entä mitä kuului Ruotsin ja Suomen agenttuureihin, Carlos kysyi?
- Ville Sandskog vastasi, että väkivallan suhteen rauhallista. Ainoastaan EU:n konventti aiheutti hämminkiä, koska tuntui sille, että pienet EU-maat, jotka aloittivat 2004, jäivät jalkoihin. EU:ssa oli muutaman kuukauden tauko, mutta Hallitusten välisen neuvotteluun kaikki jää. Myös Tukholman liittyminen EMU:uun puhutti. Ruotsalaiset olivat kahden kannalla. Yli 40 % kannatti liittymistä rahaunioniin, 40 % vastusti ja 16 % ei tiennyt kantaansa. Loput äänet olivat kai oli sitten epävarmoja tai tyhjiä.
- Ville sanoi, että seurataan tilannetta, ja jos hän olisi nyt joutunut äänestämään, niin hän äänestäisi Suomen mallin mukaan kyllä.

- Eteläisen Amerikan agentti Billie Gardian valitti, että alue on suuri, eikä hallituksen oivallisuuksista aina ota pelillä selville mitään. Pitäisi olla pieni babysittaus hallituksen kanssa. Eikö tämä samainen Nidal ehtisi joku päivä ensin esiintymään koko Eteläisessä Amerikassa, ja johdattamaan sille tielle, että sai tietoa.

Poikkeuksellista, mutta Carlos kävi tilanteeseen käsiksi.

- Hän sanoi, että ottaa asemapaikaltaan viransijaisuutta kaksi kuukautta, ja vie Etelä-Amerikan agentit puheisiin kunkin hallituksen luokse. Nidal ei tähän ehdi, vaikka olisikin vapaata, ja Marcus Waellanus, joka oli Head Hunter ei ehtisi sen paremmin kierrokselle, koska hänen hoidossaan olivat Yliopistot.

Siispä Setä - Carlos hoitaisi Etelä - Amerikan kontaktit.

Nidal oli tyytyväinen, ettei häntä hyppyytetty joka paikkaan. Nyt hän oli jättänyt Venäjän hentoihin naisten käsiin. Seuraavana olisi vielä Moskova, ja sitten pitäisi käydä vielä Afganistanin jälleenrakennuksessa, ja sen jälkeen oli kuulunut käsky, että jonkun viisaan agentin olisi mentävä Iraniin selvittämään sikäläisiä olosuhteita ja asenteita. Nidal ei voinut kiinnittyä tukevasti minnekään asumaan. Rachel asui nyt Moskovassa mutta oli vain ajan kysymys, kun hänet tempaistaisiin sieltä Afganistaniin. Hänen raskauttaan ei tiennyt, kuin Nidal, Carlos ja Moskovon konttori. Jos ajateltiin mahdollista lapsen syntymää, niin viimeisiksi kuukausiksi piti valita kyllä olinpaikaksi Pariisi. Yleensä Agentit olivat poikamiehiä, joilla ei ollut huolta perheestään. Mutta kerrankos sattui poikkeus. Nidal oli niin rakastunut Racheliin, että salli jopa agenttisääntöjen rikkomisen.

63. Afganistan kutsuu, tuskin aikaa Moskovalle

Osbat Al Ansar soitti puhelun Afganistanista Nidalille suoraan kännykkään, ja sanoi, että näin kahden kesken Afganistanin AFC:n agentti oli kuollut. Hän kuoli hämärissä olosuhteissa Kabulin ulkopuolella yrittäessään tutkia lähimpiä luolia. Joku oli varastanut Aminin kallon ja hänen edustamansa järjestö, Al Qaeda ei voinut hyväksyä varkautta, vaan asetti komitean tuomitsemaan kallovarkauden.

Tämä oli ensimmäinen suora kontakti AFC:n ja Al Qaedan välillä ja Nidal pyysi painamalla nappia jäljittämään puhelun. Kun puhelu loppui, hän odotti puoli tuntia, ja sitten soitti paikalliseen Telecomiin ja pyysi suullista raporttia Jäljitys oli päättynyt siihen, että kännykkä oli jossain Jalalabadin vuorilla. Kilometrin tarkkuus oli oikein hyvä. Nidal kiitti tiedoista ja sulki puhelimen. Hän meni Carloksen viereen, ja kun keskustelu rönstyli salissa, niin hän kertoi viimeiset uutiset. Abdul Salazar, nuori agentti oli murhattu Afganistanissa, ja ilmeisesti he olivat puristaneet hänestä Nidalin numeron. Takana oli Al Qaeda, ja Osbat Al Ansar, joka kuului Al Qaedan jyrkempään siipeen. Tämä oli suora hyökkäys AFC:tä vastaan, ja siihen piti vastata. Koko posti kaatui Carloksen piikkiin, ja hänen oli tehtävä päätökset mitä tehdä. Hän sanoi, että työpaikallaan hän ottaisi kantaa tähän uuteen yhteydenottoon. Hän ei hyväksynyt Ansarin suoraa yhteydenottoa. Hän sanoisi, että Abdul Salazarin murhan tehneet sissit joutuisivat vastuuseen. NATO pommittaisi ristelyohjuksin luolastoja. Maajoukot hakisivat esiin Osbat Al Ansarin, ja hänen joukkonsa, ja surmaisivat heidät. Heidän olinpaikkansa tiedettiin, joten asiassa ei ollut sen suurempaa mystiikkaa. Silti Nidalin käynti Afganistanissa oli tarpeen, ja etenkin nyt, koska siellä ei ollut agenttia. Ei ollut herkuttelevaa astua saappaisiin joiden isäntä olisi juuri murhattu, mutta se oli haasteellista.

Sinä iltana ei ilmoittautunut ketään vapaaehtoista Afganistaniin, eikä tullut jälki- ilmoittautumisiakaan.

Se oli niin paha paikka, että YK voisi hoitaa sen siinä sivussa paikalla palvelevilla miehillä. AFC:n halut lähettää agentti Afganistaniin olivat kuolleet. Nidal meni sivummalle puutarhaan, ja soitti tärkeän puhelun CIA:n kakkosmiehelle. Hän kertoi vain totuuden, ja sen, että AFC ei olisi halukas menettämään enempää miehiä Al Qaedan vuoksi. CIA:n mies ymmärsi asian, sillä resurssit olivat aivan toisenlaiset CIA:lla. Hän lupasi puhua hyökkäyksen puolesta. USA hallitsi käytännöllisesti katsoen koko Afganistanin maaperää johon kuuluivat luolatkin. Nyt oli vain teoista kiinni, miten länsi kostaisi nuo kaksi murhaa. Nidal oli sanonut, että ainakin Osbat Al Ansar oli murhattava. Kätevimmin se kävi ristelyohjuksin. Niiden hyökkäyksen perään voisi lähettää maajoukkoja. Kaiken tulisi tapahtua päivällä jotta saataisiin satelliittikuvia todisteeksi murhasta. Ranska olisi pitkään kiitollinen tiedoista, että Osbat on heittänyt veivinsä. Hänelle ei riittänyt yksi kuolema, vaan niitä piti olla kaksi. Samalla voitaisiin metsästää Al Qaedan johtoa. Kaksi tavanomaista risteilyohjusta per luola piti riittää. Kun ohjukset varustettaisiin rypälepommein, niin luolan jokainen nurkka oli tulella toisen ohjuksen tullessa. Toinen ohjus viimeistelisi tuhon.

CIA:n toimeksi jäi puhua Nato ympäri tällaiseen hyökkäykseen. Tänään oli liian myöhästä, mutta huomina kävisi vallan hyvin. Mitä suurempi yllätys hyökkäys olisi, niin sitä tehokkaampi se olisi.

64. Hyökkäys Al Qaedaan vastaan

CIA sai NATOn ymmärtämään hyökkäyksen tarpeellisuuden. Keskustelut käytiin varmaan ihan huipputasolla, mutta niin oli tehokkuuskin, joka hyökkäyksellä oli. Onneksi lentotukialus Theodor Rosevelt oli vielä Arabian lahdella, jotta hyökkäys voitiin suorittaa. NATO oli määritellyt ilmakuviin 100 luolaa alueella, ja se tiesi lähes koko risteilyohjusvaraston käyttämistä puolen tunnin aikana. Hyökkäys oli saanut kuitenkin operaation johtoryhmän hyväksynnän, joten se toteutettiin säälimättä. Hyökkäyksen H-hetki oli klo. 13:00 paikallista aikaa ja maavoimat panssareineen tulisivat luolille klo. 13:30. Operaatio vaikutti teurastukselle, mutta sitä se olikin. Tarkoitus oli näyttää mitä nykyaikainen sodankäynti saa aikaan.

Tuli huomina ja klo. 13:00 jolloin ensimmäiset risteilyohjukset iskivät luolien pohjille. Ensimmäisten satelliittikuvien perustella luolista juoksi tulella olevia ihmisiä, mutta niin tarkkoja kuvat eivät olleet, että ihmiset olisi voinut tunnistaa. Toinen aalto sai ihmiset kauhun valtaan, ja yhä enemmän Al Qaedaa sotilaita tuli ulos luolista. Kuvista oli vaikeaa päätellä, kuka oli sotilas ja kuka päällikkö. Kaikilla oli samanlaiset arabiviitat. Tasaan 13:30 räjähti viimeinen risteilyohjus sadannessa luolassa, ja maajoukot saivat luvan mennä alueelle. Vihollisia oli verissä päin ympäri tannerta ja käsky oli, että kaikki surmattiin. Merijalkaväen johtaja, majuri Roger Spacer huusi radioon, että nyt on hyökättävä, kun vihollinen on lamautettu. Niin kaikki 20 miehistökuljetusvaunun sotilaat hyökkäsivät luoliin, ja lamauttivat vielä vihollista sulikutulella. Luolasto oli täynnä ihmisten jätteitä ja palasia, ja vain jotkut onnekkait olivat päässeet ulos. Nekin onnekkait joukkue, joka jäi ulos hyökkäyksestä, tappoi. Kuudennen kymmenennen luolan kohdalla oli jotain vinossa. Luola jatkuikin peremmälle eikä risteilyohjusten tuho ollut saavuttanut luolan pohjaa. Nyt oli Merijalkaväen aika tullut. Miehet peremmän luolan suun kahta puolta antoivat tukensa toisilleen, ja niin ydinjoukko pääsi perille. Perällä oli neljä miestä arabipukuihin pukeutuneena. Siellä oli Osbat Al Ansar, hänen poikansa, sekä Sheikki Osama bin Laden ja hänen kasvattinsa. Sotilaat

avasivat tulen, ja surmasivat kaikki neljä Al Qaedan jäsentä. Sen jälkeen kaikki luolat perimmäisestä alkaen sytytettiin tuleen. Lentopetrolia kyllä riitti. Tietysti valokuvaaja otti ensin kuvat, että kohteet olivat kuolleet, todisteeksi Presidentille. Miksi tämä ei sitten onnistunut aiemmin?

Operaatiot oli huonosti suunniteltu ja ne toteutettiin yöllä jolloin vihollinen pääsi helposti pakoon. Ei tiedetty, että johtajat käyttävät syvempiä luolia, kuin muut Al Qaedan sotilaat. No, viimein se onnistui. Vaan kuinkahan monta käärmeenpoikaa oli maailmassa. Sitä ei sopisi kauaa odottaa, kun pienemmät johtajat, jotka kuulisivat tappiosta, aiheuttaisivat harmia.

65. Moskovan aikaan

Rachel oli tehnyt kuten lupasi, että piti Moskovan konttorin paikallaan. Hän vain ikävöi rakkaintaan. Rachelia painoi myös tuleva menopausi vaikka se ei ollut vielä lähelläkään. Vastahan hän oli ensimmäistä kertaa raskaana. Laskettu aika olisi helmikuussa, mutta ensikertalaisella se saattaisi olla varhemmin. Vielä muutama kuukausi Moskovassa, ja käynti professorin luona, ja sitten piti mennä odottamaan lapsen syntymää Pariisiin. Nidal sanoi, että oli parempi olla ajoissa Pariisissa, kuin että synnyttää Moskovassa.

Nidal joutuisi joka tapauksessa matkustamaan moniin eri maihin joten äidin ja lapsen olisi parasta pitäytyä yhdessä ja Pariisissa. Nidal joutuisi eroon äidistä ja lapsesta joka tapauksessa monta kertaa. Kuitenkin side piti, jos rakkaus oli riittävän voimakas. Nidal valitti sitä, että joutui matkustamaan niin paljon, ja että ei ollut ketään sijaista lähettää hänen tilalleen. Carlos sanoi että palkkakustannuksissa se tietäisi huomattavaa nousua, ja että seuraisi tyhjäkäyntiä. Näin hän torpedoi Nidalin puheet.

Homma jatkui entisellään ja Nidal joutui selvittämään joka pulman. Paljonhan Nidal oli kokenut ja selvittänyt, mutta kun alkaa olla perhettä, niin alkaa ajatella jo muitakin, kuin omaa itseään. Se oli agentin murhe. Niin kuin tiedetään, ihmisellä on lisääntymisvietti, jota ei syrjäytä mikään, niin miksi se olisi kadonnut agenteilta.

64. Pyongyangiin tarvittiin uusi agentti

Walter oli kieltäytynyt agentin tehtävistä, koska hän ei tuntenut poliittisia johtajia, kuten ei varmaan moni muukaan. AFC meni tässä lankaan, sillä niin tiukka kommunistinen maa, kuin Pohjois-Korea oli, ei suosinut vakoojia. Ensimmäinen kilpi oli löytää joku niin korkeassa arvossa oleva virkamies, joka puhuisi totta nälänhädästä, tai vaikka kuivuudesta. Sotilashenkilöiden saaminen puhutteluun kävi vain sitä kautta, että ko. henkilö loikkasi Kiinaan, ja antoi siellä sitten lausuntoja. Suoraa vakoilukontaktia ei kerta kaikkiaan voinut syntyä, sillä jokainen sotilas kieltäytyi antamasta lausuntoja.

Oli siis kyseenalaista kannattiko AFC:n panostaa Pohjois-Koreaan. CIA oli varmaan tehnyt kaikkensa, ja saanut ehkä yhden kenttäagentin. Tietoja sotilaallisesta kohteista ei heilläkään siis ollut. Yhdysvaltain presidentti Bourshin painostus perustui pelkkään panetteluun. Vihan akselin oli toimittava. Nyt oli vihan akseliin lisätty vielä Iran. Iskut Saudi-Arabiaa kohtaan olivat vastuuttomia, ja kuvasivat vain järjestön hätää tulevaisuudesta. Iskut oli tehty, ennen kuin järjestön ytimen surma tapahtui, joten oli vaikea sanoa olisiko iskut tehty johtajien kuoltua. Luultavasti iskut oli suunniteltu ennen lännen hyökkäystä, joten ne olisi toteutettu joka tapauksessa. Afganistanin luolista viestin meno Pakistanin kautta eetteriin veisi parhaassakin tapauksessa vuorokauden.

Nidalin ei tarvinnut lähteä Kabuliin, vaan hän voisi palata Moskovaan. Hän kohtasi siellä uudet ongelmat, koska agentit eivät olleet ajan tasalla.

Lento RU-318 laskeutui Sherementjoveen Pariisista ajallaan klo. 11:30. Nidal meni passintarkastuksen kautta hihnalle, otti laukun ja meni tulliin. Tällä kertaa ei ollut mitään ongelmia, sillä laukuissa ei ollut vakoilulaitteita. Tulli tunsu hänet, mutta koska laukuissa ei ollut mitään kiellettyä, eivät he pysäyttäneet häntä. Ulkona parkkipaikalla odotti valkoinen Toyota 110 C, jota ajoi Rachel. Nidal laitto laukut takaovesta ja

nousi itse pelkääjän paikalle. Sitten hän sanoi suudelman jälkeen yhden ranskan kielen sanan: kotiin. Rachel piti iltapäivän vapaata ja oli valmis palvelemaan miestänsä. Nidal sanoi ensi töikseen, että ruoka oli koneessa kurjaa, vaikka oltiin Pariisissa, miltei siellä missä ruoka on keksitty. Laita jotain hyvää. Rachel katsoi jääkaappia, ja löysi sieltä broilerin selykset. Hän valmisti selykset padassa, ja teki kastikkeen jossa oli oliiveja ja mausteita. Sillä aikaa Nidal oli purkanut laukut, ja asetellut esineet ja vaatteet paikalleen. Uusia esineitä oli vain vähän, mutta Rachelin kaipaama lasikissat oli ehjänä mukana. Nidal asetti sen Rachelin sängyn päätyhylllyyn. Itselleen hän ei tuonut mitään erityistä. Rachel huusi, että ”syömään” ja niin oltiin rutiinissa. Broilerin rintaleike maistui hyvälle punaviinikastikkeessa, ja muut lisukkeet olivat hyviä. Sitten oli aikaa jutella asioista. Rachel sanoi, että kyllä hän voisi kaksi viimeistä kuukautta olla ruuan laittajana Nidalille, mutta koska molemmat toivoivat tervettä lasta, oli Nidalin mielestä parempi, että Rachel menisi Pariisiin asuntoon odottamaan. Nidal voisi kutsua yhden sisaruksistaan huolehtimaan taloudesta siksi aikaa, kun Rachel odottaa. Sitten kun lapsi syntyy, niin se vie Rachelin ajan miltei kokonaan joten apu on tarpeen. Rachel ei ollut koskaan apua vastaan, mutta hän ei tajunnut miten paljon uuden lapsen syntymä vaati huomioita. Joulukuun alusta alkaisi pesti, ja riippuen hoitajan kiireistä pesti voisi kestää marraskuulle saakka. Joka tapauksessa se teki noin vuoden pestin. Koska Marialla ei ollut vakinaista työpaikkaa lupauksista huolimatta, eikä poikaystävää enää, koska kihlaus oli purkaantunut erimielisyyksiin, suositti Nidal, että palkattaisiin Maria vuodeksi töihin hoitamaan lasta, ja vaikka pidempääkin, jos sille tuntui.

- Vaikka Marialla olisi joku työ tai poikaystävä, niin Pariisi houkuttelisi enemmän, Nidal sanoi. Alustavasti voitaisiin pyytää Mariaa olemaan vuosi baby sitterinä, ja sitten katsotaan olisiko agentilla parempi olla töissä, kuin lapsen kanssa. Silloin pesti olisi kuusi vuotta. Siinä ajassa ehti oppia ranskaa ja pääsi maailmalle. Maria ottaisi varmaan todesta opiskelun ja olisi varmaan paras taitaja teistä nuorista. Lapsesta tehtäisiin ainakin kolmikielinen. ranska, arabia ja englanti.

Paremmuusjärjestyksen päättäisi lapsi itse. Isästä ja äidistä tuntui sille, että ranska on kotikieli ja englanti ensimmäinen vieras kieli. Arabia opiskeltaisiin sinä sivussa. Ja Nidal olisi opettaja.

Ensisijainen tarve oli naisesta, joka hoitaa ruuat ja siivouksen, ja pitää asunnon asuttuna. Toinen tarve oli olla tukena silloin, kun synnytys tapahtui, koska Nidal huitelisi pitkin maailmaa. Nidal olisi ollut mielellään mukana synnyttävässä, mutta AFC veti vaatimuksillaan pidemmän korren.

Vaikka itse synnytykseen oli aikaa noin 4 kk, niin Nidal oli sitä mieltä, että Pariisiin tarvittiin kotihengetär. Jo kertyneen pölyn siivous veisi päivän tai kaksi. Asunnossa oli sohva ja nojatuolit peitetty kankain ja ne pitää puhdistaa, ja pestä pesukoneella. Muut pinnat pitää pyyhkiä pölystä.

Sitten Nidal otti puhelimen, ja soitti kotinumeroon, jossa vastasi äiti. Nidal kysyi, että oliko Maria kaukana? Äiti sanoi, että hän sanoi olevansa poikaystävänsä kanssa, joten häntä ei nyt saa puhelimeen.

Nidal kertoi äidilleen, että Rachel odottaa lasta, ja tästä tulikin pitkä pesti, kuutisen vuotta. Jos Maria oli kiinnostunut työstä ja Pariisista, niin hän pyysi, että Maria soittaisi punaisella merkittyyn numeroon. Se oli varmasti kotiin. Nidal kertoi vielä, että AFC järjesti Al Qaedan johtajat ja suuren joukon heistä helvettiin. Soluja syntyisi lisää, mutta ne olivat hajanaisia, kunnes joku sheikki ottaisi ohjat käsiinsä.

Nidal jäi odottamaan Marian soittoa. Sitten menisi vaikeaksi jos poikaystävä haluaisi pysyä yhdessä Marian kanssa. Silloin olisi etsittävä kolmio, jotta kaikki sopisivat saman katon alle. Nykyisessä kaksiossa ei sopinut yöpymään, kuin korkeintaan kolme henkilöä. Firma oli luvannut maksaa asunnon, joten oli aina mahdollista vaihtaa asuntoa. Kalusteet ja kaikki pysyivät paikallaan. Toimitusraja oli jääkaapin sisältö, ja hellan levyjen lämpö. Sähkö kuului asiakkaan maksettavaksi.

Nidal havahtui mietteistään, ja korjasi astiat tiskariin ja ruokailu oli ohi. Nidal odotti kaukopuhelua. Meni monta tuntia, ennen kuin Maria soitti.

Hän olisi hyvin halukas siirtymään Pariisiin, mutta kun oli tuo poikaystävä. Nidal innostui, ja kysyi mitä hän opiskeli vai oliko valmis? Maria sanoi, että hän opiskeli koristepuusepäksi. Nidal vastasi, että Pariisissa olisi monta koulua koristepuusepäksi ja AFC voisi järjestää paikan. Nidal houkutteli Mariaa hyvällä palkalla, 1500 € Mutta Maria sanoi, että hänen oli juteltava poikaystävän kanssa. Sitten vasta heillä olisi päätös. Nidal sanoi, että hän halusi työllistää palestiinalaisia, ja odotti sitovaa kuuden vuoden pestiä. Nidal maksaisi työnantajamaksut, ja palkka olisi veronalaista tuloa.

Nidal odotti, kuin nousevaa kuuta Marian soittoa, ja kolmen päivän kuluttua Maria soitti. Hän totesi, että heillä nk. perheenä oli määrä pysyä yhdessä, eikä Johan pitänyt ranskan opiskeluista vasta ylioppilaaksi päästyään. Nidal sanoi, että hän kyllä ymmärtää, mutta mikä olisi oivempi tilaisuus opiskella ranskaa. Voisi olla tulevaisuudessa hyvin hyödyllistä osata ranskaa.

Mutta minkäpä tälle ? Täytyi valita apuri työvoimatoimiston kautta, jollei Maria tulisi. Sen saisi tehtäväkseen Rachel. Jos halukkaampi oli valmis asumaan kotona, niin ei tarvitsisi muuttaa. Nidal kiersi asunnon, ja totesi, että kaikki oli kunnossa. Menisi vain pari kuukautta, kunnes tarvittaisiin todella apua.

Rachel meni Eteläiseen työvoimatoimiston. Hän sai lipun 16, ja edellä oli vain kaksi jonottajaa. Kun hänen vuoronsa tuli, hän istui tuolille.

- Virkailija kysyi, että mitä työtä olette vailla?
- Rachel sanoi siihen, että pikemminkin hän on työnantaja. Hän tarvitsisi kuudeksi vuodeksi lasten vahdin ensinnäkin siksi, että hän on kokematon ja nuori äiti, ja toiseksi siksi, että hänen

ammattinsa vaati matkustamista. Hän voisi pitää 4 kk pakollisen loman, mutta sitten oli mentävä töihin. Virkailija kysyi puhelinnumeroa mihin voisi soittaa sitten, kun sopiva hakija ilmaantuu. Rachel antoi kännykkänumeron.

Mariaa ei toki unohdettu, ja niinpä Rachelin käynti työvoimatoimistossa oli milten turha. Jos Maria vapautuu, niin hän saa ehdottomasti pitkän työviisumin, ainakin kolme vuotta, ja sitten katsotaan pääseekö hän kansalaiseksi.

65. Nidal matkustaa ja Rachel jää äitiyslomalle

Tuntui, kuin Nidal olisi ainoa ihminen, joka voi asioille mitään. No, kokemusta oli, mutta valtaakin sen mukana, ja vastuuta sen mukaan. Palkkaakin oli vastuiden mukaan. Nidalin oli nyt otettava kantaa uusiin talouden realiteetteihin. Kahden kuukauden kuluttua syntyvä vauva muuttaisi elämää huomattavasti. Rachelin oli parempi lopettaa työt, vaikka eivät ne työt, joita hän teki juurikaan rasittaneet. Mutta syntyvän lapsen vuoksi kannatti olla varovainen. Rachel kokosi esineitä, ja laittoi niitä matka-arkkuun, joka lähetettäisiin DHL:llä Pariisiin, ja näin Rachelille jäi mahdollisimman vähän kannettavaa. DHL nouti arkun kotoa, ja vei sen Pariisin kotiin. Pienestä lisämaksusta he todella nostivat arkun sisään asti.

Toimiston tytöt hoitivat lentoliput kuntoon ja Rachel sai lippunsa toimistossa käteen. Koska hän oli agentti, hän sai liput talon laskuun. Vielä ei tiedetty minne matka johtaisi neljän kuukauden kuluttua. Siksi liput olivat vain menoa varten. Maailmassa riitti kriisejä, joten paikka saattoi todellakin olla missä päin maapalloa tahansa. Pohjois-Koreasta oli pinnallisesti luovuttu, mutta Carlos oli sitä mieltä, että sieltä piti saada agentti. Nidal toivoi, että se olisi jonkun muun heiniä, mutta häneenhän kohdistuivat suurimmat toiveet. Hän koetti saada Marcusta asialle, mutta turhaan. Siinä menisi taas kaksi kuukautta hukkaan, arveli Nidal. Mutta puhelimeen hän sanoi, että täytyy yrittää. Hän tarvitsisi Pekingiin Toyota HJ 110 mallin ja valkoisen värin. Sitten hän tarvitsisi satelliittipuhelimen ja kaukokuuntelulaitteen. Ja evääksi ruisleipää ja hapankorppuja. Leikkiä, sillä Pohjois-Koreasta sai kaikkea, kunhan oli rahaa. Nidal tilasi Moskovasta alumiinisen laukun jossa oli 20.000 USD pieniin seteleihin jaettuna. Sitten hän tyhjensi asunnon, ja vei tarpeellisen materiaalin toimistoon. Loput hän vei roskikseen. Hän luovutti asunnon siinä kunnossa, kun se olikin, ja Toimisto sai hoidella loput.

Rachel matkusti eilen Pariisiin, ja Nidal oli nyt menossa Pohjois-Koreaan. Moskovasta sai helposti lipun Helsinkiin. Hän meni Moskovasta Helsinkiin, ja sieltä Bejingiin Finnairilla. Sitten ruokaan sisältyvä punaviini

sai nyt riittää, sillä Nidalin oli määrä lähteä autolla Beijingistä Dandongiin, ja sieltä Pyongyangiin. Interrentin kaveria nauratti, sillä ei ollut montaa kuukautta, kun Nidal palautti samaisen auton tullessaan Pohjois-Koreasta. Auto merkittiin uudelleen Nidalille ja huollettuna, ja sillä pääsi pitkälle. Vuokraamon mies varoitti, että auto oli käytettävä 50.000 km huollossa piakkoin. Pyomyangissa oli Toyota-huolto joten huollon voisi teettää siellä. Sieltä saisi myös vara-auton.

Niin Nidalin matka jatkui kohti Pohjois-Korean rajaa. Hänellä oli Ranskan passissa vuoden viisumi Pohjois-Koreaan ja Kiinaan joten senkin puolesta hän oli valmis ylittämään rajan. Hän ajoi kuoppaista tietä kohti Dandongia. Rahasalkku oli pelkääjän paikan jalkatilassa, ja puhelin ja kaukokuuntelulaite takana tavaratilassa. Tarvittava Pressikortti oli lompakossa. Paikoin oli alennettava nopeus 50 km/h nopeuteen saakka jotta vastaantulijat saattoivat sivuuttaa. Tiellä oli melkoinen hevos- ja aasiliikenne. Tie oli rakennettu joskus 50-luvulla, eikä sitä ollut parannettu sen jälkeen.

Nidalilla oli myös kännykkä, jolla hän yritti soittaa Rachelille, mutta tämä oli joko lennossa tai kentällä eikä voinut vastata. No, tuumi Nidal, eihän siellä ollut päivä edes puolessa. Turhaa hätäilyä. Vaikka oli se isälle vakava paikka, kun syntyi jälkeläinen. Vaikka he voisivat tietää jälkeläisen sukupuolen, niin Nidalin pyynnöstä sitä ei julkaistu. Se oli salaisuus synnytykseen saakka. Nidalkaan ei tiennyt sukupuolta. Rachel oli nähnyt ultraäänikuvat, mutta ei suostunut paljastamaan vauvan sukupuolta. Elettiin siis jännityksessä lopun aikaa tammikuuhun saakka. Rachel soitti, kun Nidal oli ajamassa rajalle päin. Hän sanoi noteeranneensa soiton, mutta oli juuri menossa tulliin Pariisissa eikä voinut vastata. Sitten he juttelivat niitä näitä, ja Nidal kysyi miten vauva voi. Hyvinhän se, sanoi Rachel.

Luultavasti vauva syntyi ajallaan. Nidal kysyi, että oliko tarpeen, että hän olisi paikalla, kun vauva syntyy. Rachel naurahti, että ethän ole tähän menessäkään ollut paljoa työtä lykkimässä eteenpäin. Miehen osuus lapsen syntymästä on niin vähäinen. Rachel sanoi, että olethan tähänkin asti

ollut hieman sivusta osaaaja. Katsotaan sitten, miten sattuma vie meitä eteenpäin.

Kun Rachel oli kotona tultuaan Moskovasta ja viimeisellä kuukaudella, puhelin soi. Hän vastasi, ja puhelimesta sanoi virkailija, että nyt heillä olisi tarjolla työntekijä lastenhoitoon.

- Haittasiko Rachelia jos tämä lastenhoitaja oli libanonilainen?
- Rachel sanoi, että ei ollenkaan. Hänen miehensä oli Palestiinasta. Tosin mies matkusti paljon. Minä olen vastuussa kodista.
- Osaako kyseinen henkilö yhtään ranskaa, kysyi Rachel?
- Kohtuullisesti, sanoi virkailija.
- Rachel pyysi, että jos tämä henkilö voisi käydä näyttämässä itseään ennen pestausta, niin olisi hyvä.
- Virkailija lupasi, että tämä henkilö soittaa ja sopii käymisestä.

Amea Al Chaesa tulikin jo seuraavana päivänä, ja osoittautui varsin omatoimiseksi tytöksi.

- Osaan neuloa lasten vaatteita ja ommella, sanoi Amea.

Rachelilla ei ollut koskaan ollut ompelukonetta, joten sekin meni hankintaan. Amea sanoi, että sellainen yksinkertainen kone ei maksa paljoa, mutta jos haluaa ominaisuuksia, niin menee helposti 1000 €. Mutta sehän oli omistajasta kiinni. Amin osoittautui muutenkin käteväksi. Hän oli vasta 19, mutta osasi jo laittaa lapsen kapaloita ja vaatteita. Hän sanoi oppineensa kotona, koska hän oli vanhin lapsi, ja nuorin oli vasta opettelemassa kävelyä. Rachel piti Ameasta niin paljon, että palkkasi tämän heti Nidalilta

kyselettämättä. Palkka oli aluksi USD 650 ja ylöspito, mutta palkka nousi sitten, kun lapsi syntyi. Sitten, kun Rachel menisi takaisin työhön, palkka nousi USD 1000:iin kuussa vastuun mukaan. Ylöspitomenot maksaisi edelleen Rachel. Amea meni vielä illalla kotiin kertomaan ilosanomaa, mutta ensi viikosta hän asuisi Al Sayaafeilla. Hän olisi vartioimassa kotia, kun Rachel olisi sairaalassa. Lapsi syntyisi helmikuun lopussa, ja Rachel menisi toukokuun alusta töihin. Rachel vahvisti vielä, että Amin oli valmis työskentelemään siihen saakka kunnes lapsi olisi esikouluikäinen, eli kuuden vanha.

- Yhtäkkiä Rachel kysyi, että entäs vapaapäivien?
- En tarvitse, kuin muutaman vapaapäivän, jolloin käyn sukulaisissa Libanonissa. Niistä voitaisiin aina sopia. Pitihän rouvakin lomaa.

Nidal pääsi rajalle, mutta rajamiehen mukaan häneltä puuttui SARS-vapaa kortti, ja siksi häntä ei voi päästää rajan yli.

Nidal oli ymmällä mitä tehdä, mutta seuraava tulija ratkaisi asian. Nidal seurasi mitä hän teki, ja hän haki kortin rajalla sijaitsevan lääkärin asunnolta. USD 100 lääkäri kirjoitti minkä tahansa todistuksen. Nidal meni lääkärin kotiin, ja kysyi SARS-vapaata korttia, ja lääkäri sanoi, että jos sinulla on USD 100 ylimääräistä, niin kortti järjestyy. Nidal kaivoi kuvetta ja antoi 100 dollaria, ja sai lääkäriltä SARS-vapaan kortin.

Tietävästi kuume ei ollut levinnyt Pohjois-Koreaan, mutta moisien rajamuodollisuuksien mukaan ei ottaisi kauaa, kun SARS-kuume leviäisi sinnekin. Lähes kaikki matkaajat tulivat Beijingin kautta, ja jokainen tiesi Beijingin tilanteen. Tilanne oli vastuuton, mutta käytännöllinen, niin kauan kuin se toimi. Ei olisi mikään ihme, että kohta julistettaisiin Pyongyang saarretuksi kaupungiksi, ja jokainen joka sieltä lähtee, joutuu kahden viikon karanteeniin. Tämä oli uhkakuva, mutta erittäin todennäköinen.

Nidal ajoi loppumatkan yön sinessä mietiskelleen, mitä seuraa noin läpinäkyvistä tullimuodollisuuksista. Ennemmin tai myöhemmin vastuuttomuus aiheuttaisi ongelmia.

Nidal saapui hieman yhden jälkeen yöllä Pyongyangiin ja pysäköi Hiltonin eteen.

- Poika tuli vastaan, ja Nidal sanoi, että hän ottaa vain tavarat takakontista niin sitten voit parkkeerata auton. Avaimet löytyisivät Receptionista.

Nidal meni kevyine kantamuksineen tilaamaan avaimen. Hänelle oli aina sweetti vapaana.

- Milloin Herra lähtisi, kysyi virkailija?
- Nidal arvioi, että hän olisi vain neljä viikkoa maassa. Sitten asiat olivat selvät.

Nidal soitti vielä hyvän yön soiton Rachelille ja kuuli, että he olivat saaneet libanonilaisen kotihengettären. Tämä aloittaisi ensi viikolla. Rachel kertoi, että Amin oli lupautunut olemaan kaikki muut ajat paitsi loman lapsen kanssa. Nidal onnitteli valinnasta. Hän kertoi myös, että juuri nyt ei Pyongyangissa ole yhtään SARS-sairasta, mutta vain aika näyttää millaiseksi tulevaisuus tulee. Hän sanoi, että raja vuotaa kuin seula. Dandongissa on lääkäri joka kirjoittaa SARS-vapaita lippuja sadasta dollarista. Muuten hänen matkansa meni hyvin. Hän nukkui Kiinan puolella pari tuntia Jinzhoussa. Nyt hän oli Hiltonin sweetissä ja aikoi käydä nukkumaan.

Seuraava päivä olikin ankara, sillä Nidalin oli löydettävä agentti. Edellinen muutaman kuukauden agenttina ollut henkilön pesti loppui siihen, että hänet murhattiin. Nidal kävi myrskyiseen yöhön ja löysi rauhan

vasta aamulla. Kun hän nousi aamiaiselle, joka oli tarjoiltu sweettiin, hänellä oli selvä suunnitelma miten hankkia uusi agentti.

Rachel oli onnellinen siitä, että hän sai apua, ja että apu tuli siihen aikaan kun hän halusi. Toki hoitajattarelle oli annettava vapaapäiviä, mutta niistä tuskin tulisi kiistaa.

Lapsen isällä ja hoitajalla olisi sama kieli. Ennen syntymää apua tarvittiin harvemmin, mutta sitten, kun vauva syntyi, niin aluksi tarvittiin apua joka päivä. Sitten kun vauva varttui, niin täytyi hoitaa yksi hoitaja yöksi arkisin ja toinen viikonloppuisin. No, se oli sen ajan murhe. Vai tulisikohan kuitenkin halvemmaksi Rachelin jäädä hoitamaan lasta? Sen näyttäisi sitten aika.

Nidal oli periaatteessa sitä mieltä, että äiti hoitaa lapsen kouluun. Mutta nyt ei hänen sanansa painanut. Rachel halusi palata töihin, ja miksei, jos työ kutsui. Rachel oli valmis vapulta töihin.

Nidal mietti, että mitähän siitäkin tulee, kun äiti ja isä kulkevat pitkin maailmaa, ja lapsi varttuu amman seurassa. Ei ollut kokemusta mitä seurata. Ainakin lapsen hoitajalle urakka oli raskas. Äiti voisi olla kenties joka toinen viikonloppu kotona, ja lapsi tuntisi äitinsä vain tätinä joka käy kylässä.

Nyt Nidal oli nyt enemmän huolissaan kuitenkin Korean asioista. Vaikka hänellä oli selvä suunnitelma, miten saada agentti, hän oli silti huolissaan. Liian avoin toiminta johtaisi konfliktiin. Pystymetsästä nostettu agentti taas johtaisi vaikeuksiin. Oli siis valittava jotain siltä väliltä.

66. Uusi yritys Pohjois-Koreaan

Nidal päätti, että hän ottaisi yhteyttä vain ylimpiin virkamiehiin. Niinpä hän meni heti seuraavana arkipäivänä Ulkoministeriöön, ja pyysi audienssia joko ulkoministerin, tai hänen apulaisensa kesken. Kanslisti sanoi, että Ulkoministerillä oli vieras, mutta puolen tunnin kuluttua hän olisi vapaa. Siis tärppäsi.

Nidal mietti mitä sanoisi, mutta pääohjeena oli, että kertoi mitä tiesi AFC:stä ja sen toiminnasta, ja pyysi yhteistyöhön. Kun Ministeri vapautui, Nidal soitti kelloa, ja pääsi sisään.

- Tervehdysten jälkeen ministeri kysyi, että kävisikö vieraalle vihreä tee, johon Nidal vastasi, että tottahan toki.
- Teetä odotellessa käytiin itse asiaan. Nidal selosti ensin mikä oli AFC, ja miksi se oli perustettu. Pohja luotiin jo siirtomaavallan aikaan. Sitten tehtäviä toivat Marokko ja Algeria. Nykyisin, kun kaikki kansainvälistyy, niin myös AFC ja toimistoja oli kaikissa teollisissa maissa. Nyt oli tarkoitus perustaa toimisto myös Pohjois-Koreaan. Aluksi henkilöitä oli vain yksi, hän Nidal Al Sayaaf, mutta oli tarkoitus palkata noin kolme henkilöä paikallista voimaa kunhan toimiston paikka ja huoneisto selviäisi. Kielivaikeuksien vuoksi oli aloitettava varovasti. Ranskasta ei löytynyt korean kielen tulkkia. Myöhemmin keväällä Ranskasta tulisi henkilö joka osaisi hieman kieliä, ja oli ollut aiemmin Pohjois-Koreassa.
- Ministeri sanoi, että yhteistyö oli aina hyväksi, ja että hän tukisi AFC:n toimintaa Koreassa. Nidalilla oli vanha esite AFC:stä ja hän ojensi sen ministerille. Ministeri lupasi viedä asian hallitukseen jotta kaikki ministeriöt tiedostaisivat mikä on AFC. Tapaaminen venyi tuntiin, mutta se ei tuntunut haittaavan ministerin työpäivää.

Nidal oli saanut asiansa perille, ja siitä iloisena hän soitti autosta Rachelille. Rachel vastasi ja Nidal kertoi menestyksestä ja mahdollisesta uudesta työpaikasta. Rachel ei ollut hyvällä tuulella, ja sanoikin yksikantaan, että vai hänkö olisi korean kielen osaaja. Oli tässä tarpeeksi menoa pojan kanssa.

Tämä tapahtui ihan tahtomatta. Rachel oli käynyt ultraäänikuvauksessa, ja siellä oli todettu, että eihän tuleva lapsi, jos kasvaisi nykyistä tahtia, mahtuisi alatien kautta, vaan olisi tehtävä keisarinleikkaus. Nidal oli hetken hiljaa, ja sanoi sitten, että syntymäpäivän saattoi määrätä. Vai että poika, tuumi Nidal itsekseen. Sittenhän siitä oli apua agenttipulaan noin 22 vuoden päästä. Silloin, kun hän jää eläkkeelle.

- Nidal sanoi, että hienoa, poika oli tulossa, ja että keisarinleikkaus olisi helpompi, kuin synnytys. Rachel sanoi vain, että niin kai. Koska Rachel ei ollut puhetuulella, loppui puhelu lyhyeen.

Nidal mietti millaista on olla isä, mutta ajatus katkesi koulutytön kiireeseen juosta yli tien punaisella. Sentään hän muisti, että oli tulossa isäksi, ja että oli syytä painaa jarrua. Nidal ajoi kuin ajatuksissaan Yliopistolle, ja parkkeerasi autonsa opettajien ruutuun. Hän meni Rehtorin puheille. Hän painoi Chu Van Wanin kutsua, ja vastaus näytti vihreää.

- Nidal meni sisään ja tervehti käsin sydämellisesti. Sitten hän ojensi puolen kilon kahvipurkin joka oli aitoa ranskalaista kahvia papuina. Rehtori kiitti sydämellisesti, ja kysyi koska vieras oli tullut maahan. Rehtori sanoi, että tänään ei tarvitsisikaan pyrkiä maahan Dandongin kautta. SARS oli levinnyt jo pieneen Sinuijun rajakaupunkiin. Ilmeisesti rajalääkäri ei ollut syynä, vaan sukulainen, joka oli kotoisin Tian Jinin kaupungista. Hän oli saanut tartunnan kotikaupungissa, ja ehtinyt matkustaa rajalle, ennen kuin oireita ilmeni. Raja

Dandongissa suljettiin välittömästi, ja niitä, jotka olivat ylittäneet rajan Koreaan päin kolmen vuorokauden sisään, edellytettiin ilmoittautumaan. Se olisi tiennyt kolmen vuorokauden karenssia, joten Nidal päätti ilmoittautua. Rangaistus olisi ollut paljon kovempi, joten kannatti olla rehellinen. Nidal sai pitää kännykän, mutta muut tarvikkeet autoa myöten desinfioitiin. Sairaalassa meni kolme vuorokautta. Jos vasta-aineita ei tullut vereen, niin potilas todettiin puhtaaksi. Nidal pääsi puhtaana pois. SARS ei ollut vielä levinnyt laajemmalle Pohjois-Koreaan.

Näin Nidal pääsi perustamaan laillisesti toimistoa Pohjois-Koreaan. Ensinnäkin hän nukkui hyvät unet Intercontinentalissa, ja seuraavana päivänä hän aloitti uudelleen toimiston perustamisen Pohjois-Koreaan.

Tässä häntä auttoi taas rouva Chu Van Chien eli rehtorin vaimo, kuten ennenkin. Nyt Nidal halusi kahden huoneen huoneiston keskikaupungilta. Rouva Van Chien sanoi, että noin pienet huoneistot olivat varmaan jo menneet, mutta mennään toki katsomaan kiinteistönvälityksestä. Rouva ohjasi Nidalin Torin Kauppakadun toiseen kerrokseen, jossa oli liikkeitä ja Huoneenvälitys. Mentiin Huoneenvälityksen. Rouva Chun Van Hillan otti heidät vastaan. Hän kysyi heti, että mitä tai minkä moista huoneistoa ulkomaalainen pyysi vuokralle? Rouva Chien selitti, että tarvittaisiin Ranskalle näyteikkuna Pohjois-Koreassa, johon sopisi hyvin 50-100 m² huoneisto. AFC eli Association France Community maksaisi vuokran dollareilla aina kuukauden alussa. Kiinteistönvälittäjä Chun Van Hillan sanoi, että kysyntää on pienistä ensimmäisen kerroksen huoneistoista, mutta että jos 110 m² riittää toisessa kerroksessa, niin hän voisi esitellä samassa kerroksessa olevan Ranskan suurlähetystön viereisen huoneiston. Mentiin huoneistoon, ja Nidal ihastui ensin erkkeri-ikkunoihin. Pinta-ala oli 110 m² ja näkymä oli torille. Takana keittiössä oli pieni ikkuna todellisuuteen. Nidal ihastui heti toimistoon, ja teki sopimuksen vuodeksi. Hänen olisi allekirjoituksen jälkeen tullut palkata työvoimaa, mutta hän kysyikin, että kuka siivoaa ja kuka laittaa teipit ikkunoihin. Siivous oli keskitettyä ja teipit

laittoi isännöitsijän toimisto. Nidalilla oli teipit valmiina joten hän pyysi, että ne laitettaisiin tämän kuvan mukaan ikkunoihin heti, kun vuokraussopimus olisi allekirjoitettu. Palattiin vuokraamoon, ja allekirjoitettiin sopimus ja Nidal maksoi kuukauden vuokran, jolloin Nidal sai avaimet. Sopimus oli selvä, vuokralainen vastasi kaikesta muusta paitsi kiinteistöstä. Käteltiin ja toivotettiin hyvää vuotta. Sitten Nidal kiitti jälleen rouva Van Cheniä ja pyysi hänen apuaan huomenna asunnon hankintaan. Rouva lupasi tulla, kunhan hänet haettaisiin. Hän toivotti hyvää päivänjatkoa. He erosivat kadulla ja Nidalilla oli vain kävelymatka hotelliin.

Nidal kävi Ranskan suurlähetystössä, ja kyseli, olisiko sellaista henkilöä joka osaisi englantia, ranskaa ja koreaa. Ranskan – korean tulkkeja kyllä löytyi, mutta ei englannin taitajaa.

- Palkkaisin ensi viikon alusta alkaen sihteeriksi naisen, joka osasi jo kaiken ja osaisi valikoida huonekalut, Nidal sanoi.

Asunnoksi hän sai järjestettyä saman asunnon, kuin viime kerralla. Asunto oli korealaisittain tilava, ja siksi liian kallis. Kotihengetär oli vielä saatava. Asunnon vuokraaja ehdotti samaa henkilöä, kuin viimeksi ja Nidal suostui.

- Voisitteko soittaa, sillä en osaa koreaa, Nidal sanoi.
- Sehän käy vaikka hetkessä, jos saan puhelimen, sanoi Välittäjä.

Nidal näppäili maan numeron, ja antoi puhelimen välittäjälle. Tämä näppäili loput numerot, ja yhteys oli valmis. Chung-perheen isä vastasi.

- Minulla on ilouutisia Chung van Lea’lle, välittäjä sanoi.

Isä antoi puhelimen tyttärelleen ja sanoi, että on uutisia.

- Lea otti puhelimen, ja sanoi halloo.
- Siihen samaan kaksioon tulisi sama asiakas Ranskasta, ja tarvittaisiin taas siivoamista ja huolen pitoa Asunnonvälittäjä sanoi. Palkka oli kuulemma noussut ja olisi USD 550 kuukaudessa.
- Lea suostui ilomielin, sillä hänellä ei ollut töitä sitten viime kesän. Hän aloittaisi huomenna suursiivolla. Asiakas joutuisi olemaan hotellissa vuorokauden pidempään, mutta saisi puhtaan asunnon ja lakanat.
- Nidal suostui. Asia oli sillä selvä. Tiistaina pääsen muuttamaan.
- Välittäjälle hän sanoi, että aluksi hän asuisi yksin, ja Rachel, vaimonsa odotti lasta Pariisissa, mutta ensi keväänä vaimokin tulisi töihin tänne Pohjois-Koreaan. Lapsi jäisi Pariisiin. Siellä oli hoitaja häntä varten. Vaimo kävisi kuukausittain katsomassa lastaan. Sitten asiat olivat kunnossa.

Hän hyvästeli rouva Van Chenin, ja toivotti hyvää matkaa kotiin. Valitettavasti hänen autonsa oli juuri huollossa, joten hän ei voinut tarjota kyytiä.

- Tästä pääsee nopeasti bussilla, rouva sanoi.

67. Työtä ja sympatiaa sekä agentin määränpää

Kun Nidal sai autonsa ”huollosta” ei sille ollut tehty mitään muuta, kuin vaihdettu nesteet. Jarruihin oli tuskin koskettu. Auto oli niin uusi, että sillä ei ollut ajettu kuin 50.000 km. ja niistäkin suurimman osan olivat ajaneet Al Sayaafin perhe. Beijing – Pyongyang vei kerralla edestakaisin jo miltei 5.000 km. Eikä noin suurta maasturia vuokraisikaan, kuin länsimainen ihminen. Valkoisia Toyotoja oli vain yksi Koreassa. Auto oli erittäin helposti jäljitettävissä. Nidal ei ollut tullut ajatelleeksi tätä.

Seuraavana tehtävänä oli jäljittää Walter, eli edellinen agentti. Puhelimesta ja kaukokuuntelulaitteesta ei ollut niin väliä, mutta agentin tiedot olivat tärkeitä. Nidal ajoi nyt pestyllä autolla Yliopistolle, ja meni heti rehtorin puheille. Kesti 15 minuuttia kunnes rehtori vapautui.

- Nidal pääsi sisään ja kertoi, että nyt hän on yksin liikkeellä. Vaimo odottaa lasta Pariisissa, ja on täällä aikaisintaan kesäkuun alussa. Nidal sanoi, että jos rehtorilla olisi vapaita professuureja tai vaikka vierailevan professuurin paikka, niin hän hoitaisi nyt tuon paikan mielellään.
- Voisit jatkaa samalla linjalla heikkovirta- ja hermoprofessuurissa, Rehtori sanoi. Opiskelijat olivat vasta kolmannella vuosikurssilla, joten heidän kielitaitonsa ei ollut kovin hyvä. Englannilla tulisi kuitenkin toimeen.
- Nidal sanoi, että hän hankkisi kaikkein ajan tasalla olevat tiedot. Sitten hän kysyi Rehtorilta luottamuksella, että missä oli Walter, tuo viimekertainen agentti. Rehtori sanoi, että Walter oli irtisanoutunut, ja vietti elämänsä yksikseen pienessä asunnossa Lauttakatu 6 sisäpihalla. Nidal kiitti tiedoista, ja lupasi aloittaa luennot heikkovirrasta ja hermoverkoista heti keskiviikkona.

Nidal oli tyytyväinen saamistaan tiedoista ja siitä, että hänet edelleen kelpuutettiin professorien joukkoon. Sitten Nidal ajoi Lauttakatu kuuteen, ja pysäköi auton portin pieleen. Sitten hän meni piharakennuksen luokse, ja koputti ainoaksi katsomaansa oveen. Kuului varmuusketjujen rapinaa, ja sitten ovi aukesi. Walter oli ovella.

- Nidal kysyi, että muistaako Water vielä esimiehensä?
- Walter sanoi, että joku muistikuva oli, mutta että pidempi tukka ja tummempi iho olivat tutut länsimaisista kasvoista.
- Oliko Walterilla kiireitä, Nidal kysyi?
- Walter vastasi, että ei erikoisempia.
- Nidal kysyi, että joutaisiko hän ajelulle, johon Walter vastasi, että kyllä, kunhan hän sulkisi oven. Ulkoa päin ovesta ei ollut, kuin yksi lukko, mutta piti osata sormeilla varmuusketjut, ennen kuin pääsi sisään.

Walter istui etupenkille, ja Nidal kyseli oliko tämä edelleen yliopiston jäsen. Walter sanoi lopettaneensa maksunsa nyt keväällä, ja aikoi Ammattikorkeakoulun kautta suorittaa opintonsa.

- En pidä yliopiston pakkotahtisuudesta, ja siksi eroan, Walter sanoi.

Ihan huomaamatta oli tultu Kengdongin kylän lähelle ja Nidal sanoi, että oikea eturengas vinkui. Sitä oli käytävä katsomassa. Molemmat miehet menivät katsomaan rengasta, ja kun Walter oli kumartuneena renkaan puoleen, veti Nidal esiin Parabellumin, ja ampui kumartunutta Walteria takaraivoon. Sitten hän verijalkiä välttäen vieritti ruumiin ojaan. Sieltä sitä tuskin havaittaisiin kuukausiin. Hän katsoi vielä, että autoon ei tullut verijalkiä. Tiedustelun yksi turha oksa oli poissa. Nidal oli oppinut jo

koulussa, että josta ei ole hyötyä, oli ammuttava. Se oli Palestiinan koulun opetus.

Nidal ajoi vielä hiekkatietä parikymmentä kilometriä kunnes kääntyi takaisin. Ajaessaan surmapaikan ohi hän ei huomannut mitään erikoista. Täydellinen murha. Näitähän sattui aina, kun joku Agentuuri oli liikkeellä.

Nidal jatkoi seuraavalla viikolla heikkovirran ja hermoverkkojen yhdistävää luentoaan siitä mihin se jäi viime kerralla, kun SARS katkaisi sen. Opiskelijat olivat vain vaihtuneet. Opetuksen ydin oli siis haihtunut ilmaan? Nidalin opetuksen mukaan pahimpia hermoverkon tuhoajia olivat virukset. Tästä viimeisimpänä esimerkkinä SARS-virus. Se esti normaalin keuhkobakteerin toiminnan.

Nidal aloitti luennon korvan kuuloluista, ja eteni sitten systemaattisesti sisäkorvaan ja simpukkaan. Vasta tässä vaiheessa hän sai tuotua esiin sähköön ja fysiologian yhdyskohdan. Ilman värähtely aiheutti kuuloluiden kautta mekaanisen hälyn kuuloluissa ja se aiheutti äänestensä kautta värähtelyn kuhunkin simpukan lankaan. Langan tehtävänä oli ainoastaan aiheuttaa reaktio kemiallisesti tai sähköisesti kuulohermoon. Oli kaksi tiedekuntaa, toinen oli sitä mieltä, että kuulema siirtyi kemiallisesti, ja toinen, että se siirtyi heti kuulohermon päästä sähköisesti. Molemmat ryhmittymät olivat sitä mieltä, että lopullinen kuuloaistimus oli sähköinen.

Nidalin esityksessä kaikki olivat sitä mieltä, että lopullinen viesti oli sähköinen. Viestin välitys sen sijaan tuotti ongelmia. Ääneksestä signaaliin ei ollut pitkä tie, mutta niin monimutkainen. Nidal teki enemmän kysymyksiä, kuin tiesi vastauksia. Nidalin luento kulki sitä rataa, että tyhmemmät putosivat radalta. Nidal oli kuitenkin oppinut paljon lääkäreiltä, joita hän oli tavannut. Hän oli opiskellut signaalinkäsittelyä, ja tehnyt väitöskirjan heikkovirran puolelta. Niistä opinnoista oli nyt etua. Hän kertoikin opiskelijoille, että kannattaa valita ura mahdollisimman aikaisin. Sitten oli vain pysyttävä uralla. Tämän päivän kahden tunnin luento oli ohi,

ja Nidal pakkasi luennon laukkuun, ja lähti Rehtorin kansliaan. Hänellä oli puhuttavaa rehtorin kanssa, koska yksi puhelin oli kateissa.

Kaukokuuntelulaitteesta hän ei ollut huolissaan, sillä niitä sai halvalla. Mentiin laboratorion koppiin, jossa puhelin viimeksi oli. Ja siellähän se oli edelleen. Ainoastaan kaapeli puhelimen ja antennin väliltä oli poissa. Se oli kai varastettu kuparin toivossa. Antenniin kytkevä kaapeli oli kuitenkin alumiinipunosta. Anastaja oli varmaan pettynyt. Nidal kipaisi katolla ja antenni oli paikallaan. Kaapeli oli katkaistu pihdeillä, mutta se oli sidottu jalustaan, ja vain kaapelin katkaisu oli tuhotyötä. Nidal irroitti kaapelin, ja antoi sen pudota.

Nidal ruttasi antennin kasaan, ja pani taskuunsa. Hän tuli alas ja kertoi rehtorille, että kaapelin alapää oli kateissa, mutta se oli halvin osa puhelimesta. Täytyy lähettää puhelin korjattavaksi Ranskaan, hän huohotti.

- Sitten rehtori kysyi, että oliko Nidal kuullut Walterista mitään?
- Nidal pudisti päätään ja sanoi, ettei ole kuullut mitään hänestä sen jälkeen, kun Walter ilmoitti Johtajalle, että ei voi jatkaa Pohjois-Korean agenttina. Silloin Nidal oli luultavasti Venezuelassa, ja kuuli sen Johtajan puhelusta.
- Rehtori kiitti hyvästä yrityksestä ja toivotti onnea agentin etsinnässä.

Sitten Nidal lähti asunnolle pakkaamaan puhelinta. Seuraavana päivänä olisi lähetyksen haku Dandongista, ja samalla hän voisi antaa paketin vietäväksi kuriirilla Pariisiin.

Dandongista tulisi tavanomainen kuution paketti villavaatteita mikä pitäisi toimittaa hyväntekeväisyyteen, ja alumiinisalkku joka sisälsi kuukauden palkat, USD 25.000. Nyt vain käyttäjiä ei ollut, kuin hän yksin, sekä toimisto, joten jos tässä jouduttaisiin parkkeeraamaan useampi

kuukausi, niin rahaa olisi tuhottomasti, eikä ulosvientiä uskaltanut ajatellakaan. Joko agentin oli löydyttävä pikaisesti tai rahahanoja oli hillittävä. Joka tapauksessa rahan tuloa oli hillittävä sillä agentin palkkio olisi näillä markkinoilla noin USD 1000, eikä enempää, etenkin jos hänellä oli perustoimentulo työn puolesta. Huomenna olisi torstai eikä luentoja, joten hän voisi metsästää sitä sopivaa agenttia.

Toinen asia oli ranskan-korean kielitaitoisen sihteerin löytäminen. Sitten hän tarvitsi vielä kanslistin. Kanslistin kielitaitovaatimus ei ollut suuri, korea ja hieman ranskaa tai englantia. Sen sijaan hänen olisi osattava kirjanpitoa. Ehkä tällainen henkilö löytyisi. Nidal oli unohtaa oven auki, koska siinä oli vanhanaikainen avain, joka meni läpi oven. Sitten hän kiersi avainta kaksi kertaa, ja ovi oli takalukossa. Koska Nidal joutui viettämään vielä yhden yön hotellissa, hänellä oli aikaa mietiskellä näitä juttuja. Hän päätti, että menee aamulla Suurlähetystyön, ja kyselee sieltä apuja henkilöstön hankintaan. Sitten perjantaina olisi taas luento aamupäivällä, mutta iltapäivä oli vapaata vaikka agentin etsintään.

Hän meni torstaina naapuriin Ranskan suurlähetystyön, ja kyseli oliko lähettilään oikea käsi paikalla. Tytöt arvasivat oikeastaan mistä oli kyse. Yksi heistä ohjasi hänet ”oikean käden ” luokse ja ovi suljettiin. Oikea käsi esiintyi suurena pohattana joka hallitsi kaikki maailman asiat.

– No, kysyi, oikea käsi?

Nidal oli aina virkamiehen luona nöyrä, kuin sulaa vahaa.

– Nidal selosti, että jos herra lähetystöneuvoksen apulainen olisi perustamassa uutta toimistoa, niin mitä hän tarvitsisi ensiksi?

– Huoneiston, sanoi apulainen.

– No niin, jatkoi Nidal, huoneisto, ja sen kunnostus oli käynnissä. Entä sitten?

- Noo, sihteerin.
- Nidal sanoi, että oikeastaan reseption ja keskus olisivat seuraavaksi tärkeimmät. Keskus ymmärtäisi koreaa ja osaisi ohjata puhelut oikeaan paikkaan.
- Mutta apulainen sanoi, että sihteeri on tärkeä, kenen poveen sinä turvaudut?
- Nidal sanoi, että sihteerin työllä ja Johtajan työllä ei välttämättä ollut montaa yhtymäkohtaa. Se kenen poveen turvaudut täällä karussa maassa, on kiinni ihan itsestään. Näytti noita lumppuja kulkevan kuten muuallakin. Nidal kiitti tästä kymmenminuuttisesta ja sanoi, että hän ei vaivaa enempää. Hengessään hän huokaisi, että pääsinpäs tuosta.

Nidal meni työnvälitykseen ja esitti, että hän saisi valita sihteerin, keskuksen ja kirjanpitäjän. Hänelle tuotiin kolme mappia, ja virkailija sanoi, että jokainen mappi sisälsi oman alansa henkilöt. Virkailija sanoi, että jos lukee huolella paperit, niin siinä menee monta tuntia. Nidal kertoi, että hän ei ymmärrä koreaa, joten hänelle riittää nimi, sukupuoli ja kuva. Kun hän saa seulottua sopivat henkilöt, hän tulee kysymään olisivatko nämä sopivimpia.

Kieltämättä häneltä meni tunti noiden kolmen henkilön valitsemiseen. Sitten hän meni kolmen mapin kanssa virkailijan puheille, ja sitten käytiin läpi kolmen hakijan paperit. Onneksi virkailija osasi hyvää englantia.

- Ensin oli keskus: Nidal oli valinnut Nien Wan Tien.
- Virkailija sanoi, että hyvä valinta, mutta hän ei tekisi muita töitä, kuin keskuksen työt.

- Nidal sanoi, että se ei haittaa.

Sitten mentiin kirjanpitäjän valintaan: Aluksi Nidalilla oli kaksi ehdokasta, mutta toisen hän pudotti nuorena henkilönä pois. Jäljelle jäi Wu Han Book. Hänellä oli työvuosia riittävästi, ja hän oli virkailijan mukaan erittäin pätevä.

- Ottaisikohan hän myös kasöörin hommat vastaan, Nidal kysyi?
- Virkailija selasi papereita ja sanoi, että niiden mukaan hän tekisi mitä tahansa toimistotyötä.
- Hyvä, sanoi Nidal, sillä hän oli tahtomattaan joutunut kasööriksi.

Sitten oli vielä kolmas henkilö, sihteeri. Nidalin valinta oli päätynyt Wu Tien Zoomiin. Hän oli noin nelikymppinen nainen, ja hyvin koulutettu. Kuvan mukaan hän oli myös edustava.

- Hyvä valinta, totesi virkailija. Haluatteko vielä haastattelut?
- Nidal sanoi, että hän järjestäisi haastattelut mieluiten toimistolla.

Toimisto oli toistaiseksi karu, mutta muuttaisi muotoaan ihan lähitulevaisuudessa. Kenties noista uusista tulokkaista olisi apua myös sisustamiseen. Nidal katsoi taskukalenteria ja totesi, että naiset saisivat tulla perjantaina siinä tunnin välein klo. 13:00 jälkeen. Paikka oli Itäinen Valtakatu 2B, Ranskan lähetystön vieressä. Ikkunoissa saattaisi olla jo teipit AFC. Käynti oli takapihalta. Kun henkilöstö oli palkattu, niin Nidal ilmoitaisi siitä Työnvälitykseen ja sitten saisi laskuttaa.

Viikonvaihte meni vielä Hotellissa koska asunnon käyttämättömissä huoneissa oli havaittu hyönteisiä, ja ne oli myrkytettävä pois. Nidal tuumi, että LVI-miehiltä oli unohtunut asunto. Hän pääsi vasta maanantaina

asuntoon, joka tuoksui desinfiointiaineelta. Onneksi Rachel ei ollut mukana. Maanantai oli muutenkin merkittävä päivä sillä Toimisto aloitti silloin toimintansa.

Nidal meni toimiston tyttöjen pöytään, ja avasi laukkunsa. Hän kysyi, että oliko jollakin teetä tai kahvia, tai vaikka vettä. Hän veti laukustaan pussin donitseja ja asetti ne pussissa pöydälle. Muuta hän ei osannut tuoda näin ensitervehdykseksi. Useimmilla oli termospullossa vihreää teetä ja jostain löytyi muki josta Nidal sai juodakseen. Puhuttiin niitä näitä ranskaksi, englanniksi ja koreaksi. Nidal olisi ollut täydessä uutispimennossa ilman näitä naisia. Toimistoon hän tilasi Herald Tribunen ja Timen. Hän tilasi Tien opastuksella myös korealaisia lehtiä.

Kun teeseremonia oli ohi, niin Nidal alkoi ahdistaa parhaiten ranskaa osaavaa keskusta. Hän kyseli Korean tapahtumista. Sitten, kun puhelu tuli hän vaikenä. Keskuksen puhelut olivat pääosin työpyyntöjä. Työstä oli kovaa pulaa pääkaupungissa, päinvastoin, kuin monissa Länsi-Euroopan metropoleissa.

- Voitaisiinko palkata juoksupoika tai likka, koska asioilla käynti ei ollut keskuksen asiana, keskus kysyi?
- Korean kurssi on 0.000419 verrattuna dollariin, joten 200-300 USD palkkaa saava oli jos ei nyt rikas, mutta hyvin toimeen tuleva.
- Nidal sanoi, että hän soittaisi Pariisiin, kunhan ihmiset siellä tulisivat töihin. Johtaja oli täsmällinen ja korkeintaan kymmenen minuuttia myöhässä, jos oli juuttunut jonkun kanssa juttusille. Muuten hän oli kahdeksalta valmis vastaanottamaan puheluita ja ihmisiä.

Korea oli 6 tuntia edellä Pariisia joten ei kannattanut soittaa ennen puoli neljää iltapäivällä. Nidal valitti keskukselle, että oli tosi vaikeaa saada

ketään agentiksi, vaikka palkka on hyvä ja lännestä saa tilaamalla vaikka mitä. Kun pyytää paketin yhdellä tag. numerolla, ja paalaa paalin villavaatteita sekä laittaa viereen alumiinisalkun, niin molemmat kollit tulevat perille Dandongiin Kiinaan, ja sieltä ne on helppo hakea. Täytyy vain saada kahden tunnin viisumi Kiinaan. Hän itse oli tuonut rahaa palkanmaksuun, sillä pankkiyhteys ei toimi.

- Oliko Nidal koettanut jututtaa pukuherroja, jotka tulevat ulos aina puoli viisi illalla Sisäasiainministeriöstä, keskus kysyi?
- Nidal sanoi, että luultavasti he ovat kaikki lojaaleja valtaeliitille. Pitäisi löytää se katkerien keski-ikäisten miesten joukko, joka puhuu valtaeliittiä vastaan. Pohjois-Korean vallanpitäjät hirttäisivät sellaisen henkilön, joka on yhteyksissä ulkomalaisiin. Ei silti, jos AFC havaitsisi jonkun mahdollisesti vastavakoilevan henkilön, ei surma olisi kaukana. Kello tuli pian neljä, ja naiset lähtivät kotiin. Nidal jäi soittamaan esimiehelleen satelliittipuhelimen kautta.

Nidal oli heti toimiston vuokrauksen jälkeen asentanut huoneeseensa satelliittipuhelimen ja vienyt yksin antennin ilmastointikanavan kautta keskelle kattoa missä oli muutama paraboloidi. Yksi pieni lisää ei haitannut.

Nyt Nidal painoi punaista nappia. Kesti 8 sekuntia kunnes Johtaja vastasi.

- Carlos.
- Nidal täältä Pohjois-Koreasta hei.
- Haloo Nidal, sanoi johtajan ääni, mitä kuuluu?
- Nidal selosti lyhyesti, että entinen on eliminoitu eikä ollut nähtävästi ollut käytössä, kuin puoli vuotta. Puhelimen

antennikaapeli oli varastettu kuparin toivossa. Muuten puhelin ja antenni olivat näennäisesti kunnossa. Hän teki paketin ja vei sen Kiinaan Dandongiin jonne UPS ajaa. He lupasivat toimittaa paketin kolmessa päivässä Pariisiin. Muita asioita oli, että miten hiivatissa hankitaan agentti, joka tietäisi jotain, sillä ne jotka olivat valtion virassa, eivät puhuisi ja nähtävästi niille, jotka ryhtyisivät vastarintaan ja puhumaan tapahtuisi sama, kuin entiselle Korean agentille.

- En ole kuullutkaan miten Walterin kävi, Johtaja sanoi. Hänhän oli olevinaan Korean agentti, mutta ei osannut hommiaan.
- Jo järjestyssäännön pykälän II mukaan kentälle ei saanut jättää mitään epäilyttävää tai siihen luettavaa, ja siihen nojautuen poistin Walterin kartalta, Nidal sanoi. Walterilla ei näyttänyt olleen sen paremmin läheisiä, kuin tuttujakaan, niin hänen aikansa tuli täyteen. Hänen poistumisensa huomataan varsin myöhään. Valkoista Toyotaa ei nähnyt kukaan, ja mistä Poliisi arvaisi murhapäivän ?
- Johtaja kysyi, että olithan huolellinen?
- Niin kuin aina, Nidal vastasi.

Sitten Nidal oli aivan unohtaa, että piti kysyä lupa tsupparin palkkaamiseen.

- Kun toiminta kiihtyy, niin hyvistä tsuppareista oli pulaa. Ajattelin maksaa ensin 200 – 300 USD, mutta kun kuulin paikallisilta, mikä on pimeä vaihtokurssi, päädyin 200 USD palkkaan.

Hän sai luvan ja limitin 200-300 USD riippuen siitä, mitä tsuppari tekisi, ja paljonko siihen sisältyisi liikkumista kaupungilla. Jos tsupparilla olisi oma mopo, niin Johtaja kannattaisi 300 USD:n maksamista.

Agenteista hän oli sitä mieltä, että teehän temppu terävä ja kävele verkkareissa rantojen tuntumassa. Tutustu laitapuolen kulkijoihin, ja sitten ota sieltä terävin aivo, tai useampikin ja lahjo heidät mukaan. Heissä on tietoa kosolti, mutta se ei pääse purkautumaan, kun on totalitäärinen hallitus. Juttele heidän kanssaan, jotka ymmärtävät ranskaa tai englantia, tuollaisessa yhteiskunnassa luulisi olevan runsaasti pudokkaita. Ihminen on siitä erikoinen otus, että se haluaa demokratiaa, mutta kun se sen saavuttaa, niin nalkutus jatkuu. Mikään ei ole hyvin. Jos maassa on diktatuuri, niin arvostelijoita on vähemmän, koska viikate katkoo arvostelijoiden päät. Jää jäljelle sellainen kaarti joka olisi ajanut asiat toisin, mutta ei uskalla, koska on aina uhka olla maanpetturi. Tähän jäljelle jääneeseen kaartiin olisi saatava piikki lihaan, ja heidät mukaan kertomaan totuuksia. Johtaja mietti, ja linja oli auki punaisella monta minuuttia. Viimein hän sanoi, että koska Rachel hoiti kohta pienokaista, niin Nidalin oli näine neuvoineen mentävä hökkelikundien pakeille. Nidal kiitti neuvosta ja lähetti terveisiä koko porukalle, ja erityisesti Rachelille, jos hän sattuisi piipahtamaan.

68. Agentin metsästys Pohjois-Koreaan

Seuraavana aamuna Nidal kysyi Tienilta, että missä oli lähin kirppis eli vanhojen vaatteiden myyntipiste.

- Ei täällä ole sellaisia, sanoi keskus ihmetellen. Kaikki käyttävät vaatteensa loppuun.
- No, Nidal sanoi, mistä hän saisi mahdollisimman repaleiset asusteet. Haluaisin nimenomaan asusteet joilla mennä kolmannen luokan kansalaisten pariin. Samoin haluaisin maskeerauksen huomiseksi. Pari haavaa hoitamattomana ja muuten tumma naamavärkki josta näki, että oli oltu siltojen alla. Voisiko keskus apureineen järjestää tämän kaiken?

Koska aikaa oli vuorokausi, niin keskus lupasi järjestää. Nidalin oli oltava tasan klo. 7:30 toimiston ovella avaamassa teatterityöntekijän sisään. Hän oli ammattimaskeeraaja jos kuka, ja hän toi pummin asun mukanaan. Nidal oli täsmällinen, ja oli alaovella 7:30. Ihan pian tuli maskeeraaja ja he menivät toimistoon, ja Nidalin huoneeseen. Maskeeraaja osasi jonkun verran englantia oltuaan opissa Lontoossa. Siksi homma kävi nopeasti. Hänelle oli kerrottu, että kyseessä oli naamiaiset, ja että ne alkaisivat yksityisesti jo päivällä. Yhdeksän aikaan maskeeraaja lähti talosta neuvottuaan sitä ennen, miten maskit tuli poistaa. Samalla hän oli koko maskeerauksen ajan opettanut asiakkaalle koreaa. Kunpa tuo vain pysyisi muistissa, tuumi Nidal. Nidal maksoi käteisellä dollareissa ilman kuittia. USD 25 ei ollut paljoa tuosta maskista.

Mutta sanat pulpahtavat esiin silloin, kun on oikea aika. Kaiken järjen mukaan pummit, jos heistä saa sellaista sanoa, tulevat esiin vasta auringon noustua ja katoavat jälleen varjojen peittäessä maan. Heillä on omat hökkelinsä, joihin he menevät nukkumaan.

Nidal odotti huoneessaan niin kauan, että aurinko nousi puoleen päivään. Sitten hän lähti liikkeelle. Ensimmäiseksi hän säikäytti pahanpäiväisesti keskuksen, sillä keskusneiti ei voinut kuvitella, että Nidalista voisi tulla moinen pummi. Hän oli jo häääämässä karkotusta, mutta Nidalin ääni pysäytti hänet.

- Nidal sanoi, että hän oli menossa siltojen alle tutkimaan tilannetta.
- Hyi, sanoi keskus, sillä hän oli joskus käynyt lenkillä Nam Gangin siltojen alla. Oliko tuo ihan välttämätöntä.
- Nidal sanoi, että toimiston tulevaisuus oli kiinni siitä, että saataisiin pari- kolme agenttia.

Ja kaikessa viisaudessaan Johtaja oli määritellyt, että Nidal hankkisi toisinajattelijoita nyt syyskautena 2-3 kappaletta. Miten, se jäisi nähtäväksi.

68. Agenttien hankinta takkuilee

Nidal meni maskeerattuna puolen päivän jälkeen keskustassa Nam Gangin siltojen alle, ja löysi kaltaisiaan. Hän kyseli hiljaisesti, kuka osaisi auttavasti ranskaa tai englantia? Suoraan kysymykseen ei tullut suoraa vastausta, vaan vastakysymys, että mitä sinä täällä teet. Nidal selosti, että Ranskan Suurlähetystö oli vähentämässä väkeä, ja meikäläinen heitettiin ensimmäisenä ulos, koska tuloksia ei tullut. Olin siellä autotallin hoitaja, mutta sekin virka annettiin ulkopuoliselle. Tuli kuulemma halvemmaksi käyttää toimistoa autojen puhdistukseen. Eivätkä autot olleet pitkään Suurlähetystön käytössä. Leasing oli sovittu 12 kk ajaksi jolloin autot aina vaihtuivat. Tallilla ei tarvittu niin montaa miestä.

Meni läpi tai ei, niin hieman kauempana oli aika siistin näköinen spurgu joka osasi ranskaa. Nidal halusi kuulla hänen tarinansa. Nidal pyysi, että he menisivät johonkin parempaan paikkaan jutustelemaan. Spurgu tiesi Nam Gangin siltojen alla pienen, mutta viihtyisän ravintolan, joka ei ollut niin turhan nuuka varusteista, kunhan vain rahaa oli. Niinpä pariskunta käveli sinne. Siellä oli heti noutotiski josta voi valita nappia painamalla aterian, ja tuotteet, jotka halusi ostaa, ja linjan päässä oli kassa. Kassa antoi lapun tilauksesta ja kuitiksi maksusta, ja syötyään asiakas oli valmis lähtemään.

Kello oli sopivasti 13:00 joten Nidal pyysi ystäväänsä lounaalle. Tämä suostui, sillä hän ei voisi maksaa ruokaa. Nidal sanoi, että ei huolta, hänellä oli vielä rahaa.

Syötyään ja juotuaan he jutustelivat, ja muistelivat menneitä vuosia. Kahvi ja konjakki irrottivat kielet, ja vastapeluri, jonka nimi oli Thein Tyu Tour, kertoi olleensa Sisäasianministeriössä apulaisnotaari, ja menestyneensä virassa varsin hyvin. Kuitenkin eräänä päivänä tuli vastaan Notaari, jolla oli lennokkaita ajatuksia Valtion hallinnosta. Hän oli lukenut ulkomaisista lehdistä, että demokratia tuotti kansantuotteena kymmenekertaisia tuloksia verrattuna totalitäärisen hallintoon. Kun juttu meni

osastopäällikön korviin vain juoruna, niin Notaari vangittiin ja teloitettiin ja kaikki hänen alaisensa saivat lähteä. Siksi, vaikka tapauksesta ei ollut kulunut, kuin runsas vuosi hän oli puilla paljailla.

- Nidal kysyi, että kumman hallinnon, demokratian vai totalitarismin puolella olet?
- Jos kysyt noin vapaasti, niin totta kai demokratian puolella.
- Sitten Nidal madalsi ääntään ja kysyi, halusiko tämä vielä paremman elämän koittavan?
- Vastaus oli kyllä, mutta miten?
- Kuule, jos haluat puvun päälle, ja USD 1000 tuloja jotka voivat kasvaa tekojesi mukaan, niin liity AFC:hen. Tämä on ranskalainen agenttiverkosto, joka oli suoraan Ranskan presidentin alainen. Toimintaan luvataan auto, satelliittipuhelin joita puheluita eivät muut kuuntele, sekä asunto jonka maksaa aluksi AFC. AFC:n lähin toimisto oli Valtakatu 2B pihan puolelta samassa rakennuksessa kuin Ranskan suurlähetystö. Tule sinne siistiytyneenä maanantaina klo 9:00 ja olet AFC:n jäsen. AFC opettaa sinulle kaikki agenttitaidot, joita tarvitset ja antaa materiaalin.

Sovittiin että Tour tulee maanantaiaamuna, ja silloin tehdään paperit, ja tilataan agentin merkki.

Nidal ja Tour erosivat rantakapakassa, ja löivät kättä päälle sopimukselle.

Nidal jatkoi etsintää, sillä hänellä oli mielessä kolmen agentin verkosto siten, että jokainen tiesi jokaisesta, ja saattoi auttaa tiukan paikan tullen. Nidal mietti, että oli saman tien etsittävä ne kaksi muuta. Ei kun

baanalle. Nidal meni toisen sillan alle, ja kyseli nyt jo koreaksi kuka osaa ranskaa.

- Eräs kohtalaisen siisti nainen sanoi Bonjour ja kysyi vielä ranskaksi, että millä asialla herra liikkuu.
- Kun hän kuuli agenttien värväämisestä, hän sanoi taas ranskaksi, että odotas, kun tuon oikein likan esille. Odota kymmenen minuuttia.
- Vajaan kymmenen minuutin kuluttua Nidalilla oli kaksi naista, joiden kanssa voisi jutella värväyksestä. Nidal sanoi, että on parempi, että he menevät jonnekin muualle jutustelemaan. Toinen naisista ehdotti, että mentäisiin joen toiselle puolelle jossa oli viehkeä kapakka, joka otti vastaan maksavia asiakkaita. Niin tehtiin.

Kun oli päästy pöytään, vanhempi naisista kysyi, että kai kutsuja maksaa. Oli siis esittäydyttävä. Nidal kertoi nimensä totuudenmukaisesti. Naiset kertoivat vastaavasti nimensä.

Nuorempi, jolla oli vielä sidoksia kotiin, oli Zhu Zhan Wien, ja vanhempi, jonka lapset olivat jo maailmalla, oli Wan Look Thien. Maanantaina Nidal lupasi ottaa arvon ladyt puhtaammissa pukimissa vastaan Valtakatu 2B:ssä klo. 10:00. Sitten tehtäisiin sopimuksia.

Nidal oli enemmän, kuin tyytyväinen Johtajan vinkkiin. Hän löysi helposti kolme henkilöä jotka olivat hakanneet päätänsä seinään Diktatuurin aikana. Kaikki alueita myöten oli vielä auki. Palkka oli Nidalin tiedossa, mutta se olisi varmaan yllätys useimmille. Korean elintason huomioon ottaen Agentin palkka USD 1000 oli kovaa rahaa. Siihen tulisivat vielä autolisä ja kustannusten korvaus. Agentuuri ei jäisi kiinni palkasta. Nidal meni Toimistolle, ja pesi maskin pois, ja vaihtoi vaatteet taas länsimaisiin.

Hän pakatoi pummin puvun tykötarpeineen, ja vei sen keskuksen luokse. Hän sanoi, että maskeeraaja hakisi puvun tänään.

Nidal veti loppuviikon luennot rutiinilla, ja lähti käymään Pariisissa viikonloppuna. Oli hyvä tavata edes pikaisesti vauva. Rachelille tämä käynti oli enemmän, kuin tervetullut. Rachel valitti asiasta kuin asiasta, ja sai Nidalinkin hieman hermostumaan. Asunto oli liian pieni ja huonosti kalustettu. Matka Marketeihin oli pitkä, ja joutui tilaamaan taksin koska Nidal piti ainoaa vuokra-autooikeutta omanaan. Rachel oli hyvin kyllästynyt olotilaansa. Nidal ymmärsi, että Rachel halusi maailmalle, mutta kun äidin velvollisuudet kutsuivat vielä imettämään kaksi kuukautta, niin eiköhän Rachel kestä. Nidal hoiti ainakin miehen velvollisuudet niin tarkkaan, kun taisi. Sunnuntaina pöydässä oli parasta mitä Pariisista saa, ja kaikki oli taas hyvin. Puhuttiin vauvan kehityksestä joka oli edellä aikatauluaan. Nidal muistutti, että jo kahden kuukauden kuluttua vauva oli puhe siirtää pulloruokintaan, ja silloin Rachel voisi lähteä kentälle. Kuumen viikonvaihteen jälkeen Rachel oli rauhallisempi, ja osasi jo nähdä kahden kuukauden päähän. Lentoasemalla Rachel antoi suukon Nidalille ja sanoi, että ei tämä kauaa vie. Hän oli vain masentunut siitä, että vauva on jätetty oman onnensa nojaan. Nämä olivat tyypillisiä oireita, kun vauva erotettiin äidistään.

Nidal lensi sunnuntaina aamusta Lufthansan lennolla Beijingiin ja sieltä jatkolento China Air:lla Pyongyangiin.

Hän oli illalla noin klo. 23:00 kotona. Huomenna maanataina olisi agenttien neuvottelut, ja puhelinten ja kaukokuuntelulaitteiden jako.

Nidal oli väsynyt, mutta onnellinen siitä, että sai Rachelin rauhoitettua. Aamulla olisi henkilöhaastatteluja uusiksi agenteiksi.

Nidal ehti ottaa viiden tunnin nokkaunet kunnes kello herätti armotta, ei auttanut edes torkkuherätys.

Nidal siisti itsensä, ja otti piristävän pillerin, joten kaiken piti olla kunnossa.

Hän meni kahdeksaan töihin ja toivotti kaikille koreaksi huomenta. Sitten hän kokosi koko henkilökunnan aulaan ja sanoi, että Tour kääntäisi hänen ranskankielisen puheensa. "Tänään tulee aamupäivällä kokelaita Agentin virkaan. Hän ottaa kokelaat vastaan, mutta edellyttää korrektiä käytöstä myös toimistolta. Jos hän joutuu kirjoittamaan etukäteisrahaa, niin Book huolehtii, että asianmukaiset paperit tehdään, ja etumaksu peritään sitten palkasta." Vieraita tulee klo. 9:00 ja 10:00, ja hän vie vieraat syömään soveliaaseen ravintolan. Zoom voisi katsoa valmiiksi keskitason ravintolan jostain läheltä, ja varata paikat klo. 12:00 kuudelle. Otetaan alkupalat, pääruoka ja jälkiruoka, sekä kahvi ja konjakki tai likööri. Viinin saa valita kukin makunsa mukaan. Zoom saisi valita myös pääruuan.

Kello tuli yhdeksän ja kauhtuneeseen pukuun sonnustautunut Thein Tyu Tour tuli keskukseen kysymään johtajaa. Sihteeri ohjasi hänet johtajan huoneeseen. Nidal tervehti häntä sydämellisesti ja pyysi istumaan. Hän kysyi kelpaisiko vihreä tee? Tour vastasi, että tottahan toki. Nidal oli tuonut maljaan kotona leivottuja munkkeja, ja kun tee tuli, hän kehotti ottamaan myös munkin. Ne olivat sokeroimattomia juuri siksi, että ihmiset välttivät sokeria. Heillä oli kolme varttia aikaa keskustella Agentin töistä. Nidal selosti, että Agentin suurin tehtävä oli välittää yhteiskunnallisia tapahtumia koskevia raportteja. Jos agentti pääsi käsiksi arkaluonteiseen materiaaliin, niin se oli toimitettava tavalla tai toisella Ranskaan Johtajan tietoon. Usein agentilla oli kaksoisagentti, joka tiesi vastapuolen liikkeet, ja silloin tuli kyseeseen tietojen vaihto. Molemmat halusivat hyötyä tietojen vaihdosta mahdollisimman paljon. Kuitenkin aluksi Nidal toivoi, että raportoitaisiin arkipäivän elämästä Pohjois-Koreassa. Mitä kattavampi oli raportti, sen parempi. Länttä kiinnosti se, kuinka paljon apua Pohjois-Korea todella tarvitsi, ja voitaisiinko IAEA:n ohjelmaa toteuttaa Pohjois-Koreassa. Ehdoton Ydinsulku oli ehtona avulle.

Sihteeri soitti ja sanoi, että olisi lisää vieraita. Kello oli 10:00. Nidal sanoi, että hän oli kutsunut tänne täksi aamuksi sinun lisäksi kaksi naista, joista aiottiin tehdä myös agentteja. Sopiiko, että jutustellaan kaikki yhdessä, sillä meistä hitsautuu yhtä perhettä. Tourille sopi tämä erinomaisesti. Siispä sihteeri Zoom kutsui naiset sisään, ja teki tilaa papereilta neuvottelupöydän luona. Paperit saisivat nyt odottaa.

- Sihteeri kysyi, että käyhän vihreä tee, ja ottaisiko herra vielä lisää?
- Kaikki neuvottelijat, paitsi Nidal ottivat teetä ja pöydällä oli vielä munkkeja, jotka Nidal oli tuonut.
- Hän esitteli Agentit toisilleen: he saivat sopia osin itse alueet.

Pyongyang

Thein Tyu Tour

Eteläosat

Zhu Zhan Wien

Pohjoisosat

Wan Look Thien

Tämä oli kuitenkin vasta Nidalin ehdotus. Agentit voisivat sopia tarkemmat rajat. Tavoitteena oli saada todellista tietoa satonäkymistä ja maaseudun olosuhteista. Ne agentit, joiden vastuualueeseen kuului ydinvoimala, piti selvittää käytetyn ydinpolttoaineen käyttö mahdollisiin pommeihin. Usein tämä asia selviäisi tilastollisesta vuosikirjasta ydinmateriaalin vajeena. Tärkeintä oli saada selville väestön kestävyys, eli kuinka tärkeää oli saada apua, sekä halukkuus luopua ydinaseesta ja rakettikokeista. Pääasia oli, että saataisiin selville, mitä mieltä todellinen kansa oli. Niin eristyneestä maasta, kuin Pohjois-Korea oli, oli vaikeaa saada puhdasta totuutta esiin. Virkamiehet valehtelivat sen minkä kerkesivät ja kansan ääntä ei kuunneltu. AFC:n tarkoituksena oli vakoilun keinoin selvittää mikä oli maan tila. Jos nähtiin vinoumia, niin niihin oli puututtava, mutta se oli poliitikkojen työ.

Lounas oli läheisessä Merimies-ravintolassa. Sieltä oli varattu kuuden hengen pöytä. Kaikille oli varattu salaatti eturuuaksi, sitten vasikan kyljys pääruuaksi ja jälkiruuaksi hyödyke. Juomat sai valita.

Nidal selosti, että lounaan jälkeen oli tarkoituksena allekirjoittaa Agenttisopimukset. Niissä menisi kai loppupäivä, sillä ne olisivat yksityiskohtaisia sopimuksia. Toisaalta ne olivat niin saman kaltaisia, että niitä voisi kai tehdä jonossa.

Pahin pykälä sopimuksessa oli kilpailijapykälä. Se kielsi 6 vuoden aikana luovuttamasta mitään tietoa vastapuolen organisaatiolle, ellei Konsernisopimus sitä nimenomaan suosita. Tämä oli Toimenkieltopykälä, jota ei tiettävästi ollut koskaan noudatettu.

Oli siirrytty takasin toimistoon. Kaikki tulevat agentit kirjoittivat alle sopimuksen. Heille jaettiin satelliittipuhelimet ohjeineen ja kaukokuuntelulaite. Jokaiseen sopimukseen kuului itse luettava ohje, joka oli paisunut luvattoman paksuksi. AFC oli työstämässä ohuempaa opusta, mutta se ei ehtisi tähän hätään. Niinpä Nidal jakoi vanhaa Vakoilijan opasta ja selosti, että sitä oli noudatettava harkiten. Jokainen näkee ne vanhat kohdat, eikä opas ole yksi yhteen sovellettavissa kentällä.

Agentit eivät olleet tuttuja laitteiden kanssa, ja puhelimeen tarvittiin opastusta. Nidal Näytti alusta pitäen miten puhelimen kanssa piti toimia. Antenni oli helpointa koota lämmöllä. Antennit voitiin oikaista vaikka tavallisen hellan uunissa. Nidal pani antennin sykkyrän firman keittiön uuniin, ja lämmön 50 asteeseen. Heti alkoi tapahtua. Antenni alkoi ensin pyöristyä, ja oikaista itseään ja sitten, kun uunin lämpötila oli 50 astetta, niin pieni antenni oli oikaissut itsensä. Ei kun uuni pois päältä ja antenni patalapuun ulos. Nyt antenni oli valmis töihin. Kaapelia oli vyyhdellä noin 30 m joten sen pitäisi riittää. Oli suositus, että liika kaapeli kelataan puhelimen viereen. Itse puhelin ilmoitti ledein, milloin suuntaus oli oikea. Kun punainen paloi, yhteyttä ei ollut, ja sitten, kun vihreä led paloi, yhteys oli kunnossa. Tämän voi hoitaa parvekkeella tai katolla. Pääasia oli, että

antenni tulee lujaan kiinnitykseen, ettei tuuli vie. Antennissa on useita mahdollisuuksia kiinnittää sekä vakaan, että pystyyn. Tämä käytäisiin tässä harjoituksen lomassa.

Sitten toisena Nidal esitteli kaukokuuntelulaitteen. Se koostui kynästä jossa oli sensori, ja kuulokkeesta joka vahvisti signaalin. Kokeilu herätti hilpeyttä koska laitteella kuuli toisen huoneiston, tai vaikkapa torin tunnelmia. Ei tarvinnut enää asetella mikrofoneja huoneisiin.

Kolmantena laitteena Nidal esiteli mikrofonin paljastimen, joka oli kuin metallitutka. Metallin sijaan tutka oli viritetty äänitaajuuksille. Sillä löytyi kaikki mikrofonit. Sitäkin voitaisiin harjoitella myöhemmin.

Nyt oli kuitenkin päiväteen aika ja Zoom toi tuoreet pullat pöytään, sekä teekannun. Pidettiin teetauko. Uudet agentit keskustelivat vilkkaasti tulevista tehtävistään.

Agentti Tour halusi tietää tarkemmin tehtävästä, eli mitä piti tarkkailla?

Nidal jakoi tehtävät seuraavasti:

1. Ympäristön muutosten tarkkailu
2. Ilmapiiri ihmisten kesken
3. Teollisuuden tuotannon tarkkailu
4. Mahdollisten ydinlaitosten raportointi
5. Köyhyys
6. Avustusten jakelu ja kohtelu tasapuolisesti
7. Vesihuollon parantaminen
8. Yhteys poliittisiin vankeihin
9. Virkamiesten työn vakoilu
10. Tavaroiden saatavuus

Tuo kymmenen kohdan ohjelma ei suinkaan päättynyt tähän, sillä oli monta muutakin asiaa vakoiltavana. Nidal sulki nyt pois ulkosuhteet ja ulkoministeriön, sekä sotatilaministeriön. Niihin palattaisiin myöhemmin.

Kun Agentit olivat enemmän tottuneita työhön, niin otettaisiin sitten ryntäys ulkosuhteiden kimppuun. Nyt ei ollut aika pohtia tätä ongelmaa.

Iltapäivällä joukko tulisi vielä kuuntelemaan loput kuulumiset ja hakemaan ensimmäisen tilin. Johtaja antoi viime tapaamisella limitit korealaisille palkanmaksuun. Juoksupoika, jos oli kokopäiväinen, sai EUR 200 – 300 kuukaudessa. Nuori agentti sai noin 1000 EUR, keski-ikäinen agentti 1500 EUR ja konkari 2000 EUR.

Iltapäivään mennessä kirjanpitäjä Book oli tehnyt tilinauhat Nidalin opastuksella. Nidal jakoi tilinauhat ja valitti, että ei vielä ole mikroa, jolla tulostaa tilipussit, mutta sellainen oli tulossa. Palkka, joka nyt jaettiin, oli ennakoon heinäkuun palkka. Muina kuukausina palkka tulisi joka kuun 15. päivä. Tilinauhan perusteella tässä kuussa palkka maksettiin käteen, mutta tarkoitus oli, että kun saadaan sopimus Korea National Bankin kanssa, niin jokainen avaa tilin, ja palkka tulee joka kuun 15. päivä pankkiin. Päästään käteisen kuljettamisesta. Toivottavasti Paris-Lyonne hyväksyy Korealaisen Pankin.

Kello oli puoli kolme, joten oli aika lähteä ampumaradalle. Tämä oli se yllätysnumero, josta kutsussa sanottiin. Kaikki eivät sopineet samaan autoon, joten Nidalin oli ajettava kaksi keikkaa. Tämä oli moderni ampumarata maan alla joten melukaan ei häirinnyt. Radat olivat 50 m, 150 m, ja 300 m. Nyt harjoiteltiin vain pistooliamuntaa AFC:n aseina. Chang opasti jokaista kolmea jäsentä Parabellumin käytössä. Samalla sai Nidal kokeilla oliko ampumataito tallella. Kohtalaisia pisteitä aloittelijoilta, voittaja oli Nien Wan Tien, 96 osumaa sadasta. Seuraavana oli Thein Tyu Tour ja kolmantena oli Zhu Zhan Wien. Heidät palkittiin ja muut saivat lohdutuspalkintona Ampumaradan t-paidan. Palkinnot järjesti AFC. Päivä oli kulunut rattoisasti ja oli aika kiittää ampumaradan vetäjää, ja nyt kukaan

ei säikkynyt ampuma-aseen pauketta. Jälleen Nidal vei ensin toimiston väkeä konttorille, ja sitten loput ampujat.

Kokoonnuttiin kabinettiin ja Wu Tien Zoom tulkkasi vaikeat paikat. Nidal kiitti agentteja päivästä, ja kyseli jo vakavasti aluejakoa. Agentit olivat päätyneet sellaiseen jakoon, että Tour hoiti pääkaupugin ja he kaksi muuta hoitivat Korean eteläisen osan ja pohjoisen osan pääkaupungista katsoen. Nidal antoi kullekin kassin jossa oli satelliittipuhelin antennineen, kaukokuuntelulaite ja ohjeet kunnon agentin toiminnasta. Hän sanoi myös, että Agentti ei merkinnyt sotaa vaan rauhan turvaamista. Yksi asia oli kuitenkin varma, joka ryhtyy kaksoisagentiksi, kuula kalloon oli varma tuomio. Tai jos lopettaa, niin sittenkin on vaikeuksissa. Monissa tapauksissa vanhempi agentti aikoo lopettaa, mutta omaa ne tiedot jotka haavoittavat tiedustelupalvelua. Hänen rinnalleen lähetetään uusi agentti, joka imuroituaan kaiken tiedon surmaa epämääräisissä olosuhteissa vanhemman agentin. Koska kukaan ei tiedä murhasta, se jätetään poliisin tutkimuksissa hyllylle. Tai kuten taannoin kävi, uhrin luuranko haudattiin selälleen, jotta luodin reikä ei näkyisi.

Kun agentit olivat lähteneet ja heille oli annettu kullekin oma puhelinnumero, kysyi Nidal, että oliko Zoom tavannut tsuppariksi ryhtyjää. Zoom sanoi, että tänään ei ollut aikaa, mutta huomenna hän tapaisi muutamia tämän kevään ylioppilaita. Heillä oli yleensä vaikeaa, koska kaikki eivät päässeet jatko-opiskeluun. Kommunistisen mallin mukaan kaikille oli taattava toimeentulo, mutta valitettavasti Työvoimatoimiston värväys ja Kansaneläkelaitos puuttuivat, niin että ei ollut tietä, millä tukea nuoria. Johto oletti, että kaikki saivat työtä. Koska yhteiskunnassa oli täystyöllisyys, ei tukia tarvittu. Jos joku väitti toisin, niin hirtettiin. Palkkaaminen oli sukulaisten suosimista. Huomenna selviäisi, kuka otettaisiin ensin tsupparin oppiin, ja käytyään välillä keskiasteen koulua pääsisi takaisin jos omaisi hyvän kielitaidon. Sitten oli odotettava, että keskus sairastuu pysyvästi ja paikka olisi hänen.

69. Rachel tulee kylään

Nidal soitti eräänä maanantaina rutiinisoiton Pariisiin, ja sai kuulla, että Rachel ja vauva olivat tulossa vieraiksi Koreaan. Kas kun ei Rachel ollut soittanut? Hän aikoi varmaan yllättää. Heidän täytyi lentää ensin Beijiin, ja sieltä pääsi Tupolevilla Pyongyangiin. Jos lähtö olisi maanantaina illasta, niin Rachel olisi tiistai-aamuna klo. 9:55 lennolla Pyongyangissa. Rachel varmaan piruili, ja kaipasi töihin. Toinen syy voisi olla, että pojalle ei ollut annettu nimeä.

Olipa miten tahansa, niin hän oli saanut ennakkovaroituksen. Huomenna kannatti olla jalkeilla jo aamusta. Tänään päivä menisi Wu Han Bookin kanssa. Kirjanpito piti aloittaa, ja tavarat arvottaa. Ensin he kiersivät koko huoneiston ja Nidal kertoi mikä oli omaa, ja mikä kuului vuokraan. Sitten Nidal sanoi, että 44 m² kaksio oli vuokrattu ja auto Toyota HJ 110 oli myös vuokrattu.

Näistä pitäisi sitten muodostaa tase.

- Oletko Nidal muuten laskenut käteisvarannon? Sitä oli huomattava summa. Jos Nidal sallisi, hän Book avaisi muutaman tilin Korea National Bankissa? Tarvittaisiin Shekkitili AFC:lle, jonka Paris – Lyonne Bank takaisi, sitten tarvittiin Palkkioiden tili, se olisi tavallinen luottotili. Sitten tarvittaisiin palkkatili jolta palkat lähtivät, ja vielä palautusten tiili. Nimitäin agentti Walter oli palauttanut puolen vuoden palkkionsa, jotka makaavat Pankin yleisillä tileillä.
- Nidal sanoi, että hän laatisi heti valtakirjan tilien avaamiseen ja käyttöön. Käyttäjät olivat Wu Han Book ja Nidal Al Sayaaf, yhdessä tai erikseen. Hän tarvitsi myös sosiaaliturvan numeron, mutta korealaisilla ei sellaista ollut. Siis syntymäaika kelpasi.

Nidal laati paperin kahtena kappaleena ja todistutti toisen oikeaksi muilla henkilöillä. Sitten he marssivat kahden, Book ja Nidal National Bankiin avaamaan tilejä. Tavallinen työntekijä ohjasi vieraat Johtajan puheille.

- Nidal kertoi huolensa käteisen pitämisestä kassakaapissa. Myöskin kansainvälinen liikenne vaati aina pankin, ja tilinumeron. Olisiko mahdollista avata korealaiselle pankille tilit, jotta saataisiin rahaliikenne kulkemaan?
- Meillä on suhteet useimpiin länsimaisiin pankkeihin, Johtaja sanoi.

Hän otti luettelon joka oli paksu ja plarasi sivu sivulta Paris-Lyon pankkia, mutta sitä ei löytynyt. Lähin pankki oli Nordea-Helsinki. Johtaja lupasi selvittää takuut tilille Nordean kautta Paris-Lyon pankkiin.

- Paris-Lyonin pankissa tilit ovat rajattomat, Nidal sanoi. Tämä otetaan huomioon. Kun asiakkaat avaavat omia tilejään, johon palkka maksetaan, niin täytyy mainita, että palkka tulee Pariisista. Palkan maksun aika on 15. päivä tai sitä ennen arkipäivä. Book tuo toistaiseksi käsin kirjoitetut listat, kunnes saadaan tietokone. Silloin voidaan siirtyä paperittomaan toimistoon. Nidal lupasi siirtää käyttövarat pankkiin heti, kun tilit oli avattu.
- Menkää kassalle 15 ja soitan luvan, Johtaja sanoi. Kassa on valmis avaamaan tilit. Pankinjohtaja nosti luurin ja Book ja Nidal menivät pankkihuoneiston yleisö-osaan. Nidal sanoi Bookille, että käännä tarpeelliset kohdat ranskaksi, jotta hän pysyy kärryllä.

Book ja Nidal menivät kassalle 15 ja Book tervehti ja Nidal nyökkäsi. Bookilla oli kaikki tilit paperilla, ja hän pyysi, että tuo ensimmäinen tili

avattaisiin ensin takuuna Nordea Helsinki, ja sieltä sitten pyydetäisiin ranskalainen pankkitakuu Paris-Lyonne pankista. Takuusumma olisi 100.000 USD.

– Selvä, sanoi kassanhoitaja.

Muut tilit koskivat vain tätä pankkia, joten ne olivat helppoja avata. Sitten tulisivat henkilöstön tilit, jotka jokainen avaisi aikanaan.

Päivä kului rutiinissa ja ennen kuin huomasikaan, oli kello puoli viisi. Nidal jäi vielä tekemään Pohjois-Koreaan tarkistuslistaa. Siinä meni pari tuntia. Sitten Nidal lähti asunnolle, ja koetti siivota sen siihen kuntoon, että Rachelin olisi hyvä tulla. Mielestään hän sai siivottua tarpeeksi, eikä vakituisen siivoojan jälki näkynyt.

Hän nukkui yönsä hyvin ja heräsi aamulla kuudelta, ja söi runsaan aamiaisen. Sitten hän soitti muutaman puhelun CIA:n agentille tavoittamatta häntä, MI 5 agentti oli puhelimen päässä, mutta hänkään ei voinut auttaa. Niinpä Nidal lähti lentokentälle ottamaan vastaan perhettään. Kello oli vasta 8 mutta 9:55 kone tulisi kovin äkkiä. Jos ilmavirtaukset olivat suotuisat, niin kone olisi etuajassa noin 10 minuuttia.

Nidal meni kaiteelle josta turistit tulivat, ja kohta oli iloinen Rachelin naama ja vauvan kantoreppu, sekä suuri matkalaukku edessä. Kun tervehdykset oli suudelmiseen vaihdettu, niin Nidal vei sukunsa parkkipaikalle ja lastasi perheen autoon. Sitten ajettiin Nidalin kotiin.

Poika oli kasvanut kovasti sitten viime näkemän, ja vierasti kovasti isäänsä. Rachel laittoi pojan turvaistuimeen ja kävi itse taakse. Nykyään oli kiva, kun oli keksitty yhdistää kantokahva ja lasten istuin, jonka voi kiinnittää turvavöihin. Koreassa ei ollut nähty tällaista istuinta.

– Nidal kysyi leikilliseen sävyyn, että minne ajetaan, vaikka tiesi itse, että oma asunto oli osoite. Mentäisiin vaipan vaihtoon.

- Sinappikoneen vaipat oli viimeksi vaihdettu kotona, Rachel sanoi.
- Nidal sanoi, että hänellä oli korealaisia vaippoja näytepaketti kotona. Ne eivät vastanneet toki ladullisesti ranskalaisia vaippoja, mutta menettelivät.

Nidalilla oli pakettina myös ranskalasia vaippoja joten oli mistä valita. Jätehuolto oli tosin takavetoisempi. Vaipat oli vietävä itse roskikseen eivätkä ne lähteneet ennen maanantaita.

- Asunto oli ihan samassa kunnossa, kun lähdettiin ajat sitten, Rachel ihmetteli.
- Näin suurella asunnolla ei ollut kysyntää, Nidal kertoi. Korealaiset olivat köyhiä, ja turvasivat mieluummin yksioon. Hyvin moni asui vuokralla.
- Rachel kysyi sitten, että mitä kuuluu?
- Nidal vastasi, että ei sen kummempia. Toimisto oli nyt viittä vaille valmis. Vain tsuppari puuttuu. Hän sai houkuteltua vast'ikään kolme agenttia, jotka palvelivat Pohjoista Koreaa, Pyongyangin ja Eteläosien alueita.
- Entä mitä Pariisiin kuului, kyseli Nidal?
- Rachel vastasi, että lakkoja ja tiesulkuja. Milloin mikin ryhmittymä oli vaatimassa lisää palkkaa tai tukiaisia. Pariisi oli kaaoksessa ja toimi kuitenkin
- Jakelutiet olivat helpoin tie vaikuttaa, sanoi Nidal.

- Onneksi Pohjos-Koreassa ei ollut keksitty / saatu lakko-oikeutta. Muuten tämä maa olisi jo konkurssissa.
- Päästyään kotiin Rachel sanoi, että tarvitaan amme suihkuhuoneeseen, Oli muutakin välttämättömyyttä, mutta eiköhän näillä tulla jo toimeen.

Rachel kaipasi vielä saunaa. Sillä sai itsensä syväpuhtaaksi.

- Jos joskus tulisi rakennettua koti, niin hän ainakin lämmittäisi saunan ja harrastaisi onkimista sinä aikana, kun saunan lämpiäminen kestää, Nidal sanoi. Kun löylyssä hikoilee, niin tulee koko ihminen puhtaaksi, ihan kuin vaihdettua.

70. Afrikka kutsuu

Tulikin Afrikan komennus kesken kaiken, ja hän ilmoitti puhelimella talon naisille, että olisi poissa noin 2 viikkoa, ehkä kuukauden. Puhelimella tavoittaa.

Nigeria ja Sierra-Leone olivat miltei sodassa. Nigeria oli öljyn tuottaja, ja putki piti rakentaa Sierra-Leonen kautta Atlantille. Eri heimot kiistelivät siitä, paljonko piti saada putkessa 180 barrelia virtaavasta öljystä. Toiset olivat sitä mieltä, että USD 1 barel tynnyristä piti saada ja toinen ääripää halusi USD 5 per barrel. Amerikkalaisesta öljy-yhtiöstä hinta kuulosti hirvittävälle. Se sanoi, että USD 1 pumppauskustannuksin voisi vielä taipua, mutta jalostuskustannukset nostaisivat heti bensiinin hintaa. Tuntuu sille, että selkkausten kurimuksesta oli päästy tällä kertaa, ja Sierra-Leonen kapinalliset ja hallitus olivat samoilla linjoilla, vaikka ero oli suuri. Nigeria käyttäköön öljynsä miten tahtoo, vaikkapa polttoprosessissa. Mutta Nigeria aikoi myydä öljyn, ja jalostaa vain pienen osan kansalle kalliiseen hintaan. Nidal matkusti Afrikkaan suurin piirtein turhaan. Kun hän pääsi haastattelemaan osapuolia, oli hinta sovittu USD 1,50 per barrel, ja Yhdysvallat hyväksyi sen pitkin hampain. Nidalilla ei ollut muuta tekemistä, kuin tehdä sopimukset kummallekin osapuolelle. Afrikan sotavaarasta selvittiin vähällä.

71. Kiinnostus multimedian käyttöön oli noussut

Maissa, joissa oli studio, ne olivat kovassa käytössä. Vaikka Ihmiset olivat periaatteessa valmiita matkustamaan, niin Firket kielsivät sen. Jos SARS leviäisi koko Kiinaan ja Indo-Kiinan alueille, oli matkustuskielto totaalinen. Silloin ainoa kontakti olisi sähköposti ja puhelin. Puhelin oli unohtunut ajan saatossa monelta joten viestit kulkivat pääasiassa sähköpostissa, vaikka puhelimesta olisi saanut välittömän vastauksen. Multimedia oli siinä edellä, että voitiin vaihtaa tekstejä ja varmentaa ne nimikirjoituksin. Neuvottelutkin voitiin käydä ilman matkustamista toiselle paikkakunnalle.

Tekstit voitiin lähettää etukäteen allekirjoitettavaksi ja todentaa sitten videoneuvottelussa. Virallisesti sopimus tuli voimaan vasta sitten, kun sopimukset oli allekirjoitettu. Sopimus tuli käytännössä voimaan vasta sitten, kun käsiraha oli maksettu. Sitten seurattiin maksupostia, ja jos osto oli sopinut poikkeavat ehdot, niin niitä noudatettiin. Pahin tapaus oli se, että viimeinen erä [usein 10 %] oli sovittu maksettavaksi takuuajojen jälkeen. Usein ostaja venytti takuuajoja niin pitkään, kuin voi. Tavallisesti takuu oli kaksi vuotta teollisuudessa, ja tätä aikaa noudatettiin. Kulutustavaroilla ei ollut kuin puolen vuoden takuu, joten niille ei ollut sovittu mitään testejä. Indonesia ja Etelä-Korea olivat venyttäneet kulutustavaroiden takuun kolmesta viiteen vuoteen. Autoilla oli Eurooppaan markkinoitaessa aikatakuu tai kilometritakuu, joka oli tuntuva. Korealaiset olivat häiriköitä, ja antoivat autoille jopa 7 vuoden takuita ilman kilometrirajoitusta. He olivat varmoja, että kauppa käy, ja että hinta kattaa takuuajana tulevat ongelmat. Kenties korealaiset eivät ottaneet huomioon sitä, että Pohjoisessa saattoi olla lähes – 40 C pakkasta. Siitä ei selvitä, kuin sähkölämmityksellä, tai moottorin polttoaineeseen perustuvalla lämmityksellä. Dieselit olivat vaikeuksissa.

72. Pohjois-Korea jäi omilleen

Pidettyään viimeisen palaverin huhtikuussa, ja tarkistettuaan palkkoja siten, että ulkoalueilla liikkuvien agenttien palkka oli USD 1500 ja Pyomyangin agentin palkka oli USD 2000 ja kulut korvattaisiin, ja hotelli, sähkö ja puhelinkulut korvataan luonnollisesti, Nidal toivotti onnea alkaneelle yhteistyölle. Hän valitti sitä, että heitä superagentteja oli liian vähän. Tarvittaisiin kipeästi muutama pitkän linjan, ja Yliopiston käyneitä agentteja. Mutta näin olisi nyt tultava toimeen.

Seuraavaksi hän menisi Teheraniin Iraniin, koska siellä oli ongelmia.

73. Iran

Syy miksi hänet, Nidal pakotettiin matkustamaan Iraniin, ei ollut selvitä. Iranissa oli aika nuori agentti, jonka hän oli tavannut joskus Euroopan agenttipäivillä, ja hän oli vastassa Nidalia lentokentällä. Nidalilla oli hyvä kasvomuisti, joten kumppani löytyi heti.

- Nidal kysyi heti, että voiko hän vuokrata auton, niin ettei tule ahdasta.
- Wimdue Theen sanoi, että totta kai, sillä autoa tulet tarvitsemaan eniten.
- Interrentillä oli vapaana vain jokunen pikkuauto ja yksi valkoinen Toyota HJ 110, joista oli valita. Nidal sanoi, että valinta oli yksimielinen, Toyota HJ 110 otettaisiin käyttöön, eikä vuokrauksella olisi takarajaa. Nidal näytti ajokorttinsa ja passin joten kaikki oli selvää. Passi oli muuten aito Ranskan passi.

Sitten lähdettiin kohti Teherania ja Theen asuntoa. Theenillä oli hopean harmaa Mazda 626. Sitä oli helppo seurata. Teheran olikin kaupunki jossa Nidal ei ollut koskaan käynyt. Hän ei huomannut ottaa autovuokraamosta karttaa, mutta karttahan oli etuosan hyllyllä. Vaati vain tarkkaavaisuutta, että muisti miltä kadulta käännettiin. Mazda etsi parkkipaikkaa. Vieressä oli parkkihalli, mutta jostain syystä Theen ei parkkeerannut halliin vaan kadulle, jossa oli puolen tunnin rajoitus.

Theen kiirehti Nidalia sisään. Jo portaissa hän kertoi, että aikoi erota AFC:stä. Nidal varotti eroamisesta, sillä silloin voisivat seuraukset olla kohtalokkaat. Olihan hän lukenut Agenttioppaan kannesta kanteen, ja myös ymmärtänyt.

- Juuri samoin sanoin evästi minua Johtaja, kun olin soittanut viimeisen soiton ja sanoin eroavani. Johtaja sanoi, että hän

kutsuu lähimmän agenttinsa paikalle selvittämään tilanteen.
Tässä sitä sitten ollaan.

- Onko sinulla perhettä tai tyttöystävää, Nidal kysyi?
- Ei ole.
- Nidal sanoi, että näin oli hyvä. Nyt kun oltiin sisällä, niin haluat varmaan kertoa syyn siihen, miksi haluat erota?
- Minulla on kilpaileva tarjous Iranin Tiedustelupalvelusta, Theen kertoi. Kyse ei ollut rahasta, vaan ideologinen kysymys.
- Mikä on suosituin hotelli, josta voisin tilata huoneen, Nidal kysyi?
- Theen vastasi, että hänen mielestään Ramada Aero oli sellainen hotelli, ja sijaitsi melko lähellä. Minulla on kartta josta voin näyttää hotellin sijainnin. Näin elokuussa ei ole tungosta, joten huoneen saisi varmasti.
- Oletko kokeillut Toyotaa, Nidal kysyi? Voitaisiin käydä lenkillä etsimässä hotelli. Nidal sanoi, että pitäisi tehdä maaseutukierros jotta koko auton olemus selviäisi.

Lähdettiin siis ajelulle. Teheran oli iso kaupunki, joten maaseudulle pääsy kesti. Mentiin vuoristoon, jossa oikea eturengas puhkesi. Nidal etsi takaa tunkin ja Theen katsoi sille paikkaa. Nidal tuli tunkin kanssa Theenin luokse takaa, ja ampui siististi häntä takaraivoon. Sitten Nidal vieritti ruumiin rotkoon ja vaihtoi renkaan.

- Hän ajoi auton lentokenttähotelliin ja ilmoitti autoa luovutettaessa, että oikea eturengas oli puhjennut.

- Virkailija halusi nähdä auton, ja niin hän sulki toimiston, ja lähti Nidalin mukaan autolle. Nähtyään sepelin piston renkaassa hän tuli vakuuttuneeksi siitä, että rengas todella puhkesi.
- Se menee liikkeen piikkiin. Samalla tarkastan matkamittarin.

Kilometrejä ei ollut tullut sovittua enempää joten päivän maksu riittäisi. Nidal maksoi kortilla, joten se oli ainoa meno hotellin lisäksi. Hotellin hän kuittasi Palestiinan passilla, ja maksoi jo illalla etukäteen, jotta olisi valmis aamuiseen koneeseen. Hän oli käynyt varaamassa lennon Teheranista Müncheniin aamulla klo. 7:55.

Münchenissä oli koneen vaihto, ja sitten hän olisi Pariisissa. Hän ehti soittaa aamulla kotiin ja sanoa, että olisi muutaman päivän kotinurkissa. Sitten taas hän olisi ties missä.

74. Kotona lomalla

Maanantaina hän meni töihin kahdeksaan, ja pyysi sihteeria varaamaan ajan mahdollisimman varhain Johtajalle. Sihtööri löysi ajan klo. 10:15, varttitunnin. Johtajalla oli taas kiireitä. Sillä aikaa Nidal ehti kirjoittaa matkaraporttinsa.

Kun Nidal pääsi Johtajan luokse, hän ilmoitti ensi töikseen, että tilillä oli kaksi eliminointia. Walter Koreassa ja Theen Iranissa. Siksi hän toivoi viikon lomaa ennen seuraavaa matkaa ties minne. Afrikan kiistakin oli selvitetty. Johtaja myönsi, että agentin työ oli joskus rankkaa, ja sanoi, että pidä vaan viikko lomaa ja hän katsoisi seuraavan työn ensi maanantaiksi. Iranin keikka oli jo hoidossa, sillä Marcus oli jo parhaillaan siellä. Hän lensi aamulennolla Pariisista Teheraniin. Korean tilanteen tiedät parhaiten itse. Moskova raportoi säännöllisesti. Ainoa moka mikä tapahtui, oli että lähdit pois Teheranista ilman puhelinta ja kaukokuuntelulaitteita. Marcus tuo ne tullessaan. Vasta nyt Nidal muisti, että koska renkaan rikkoutuminen sattui niin otolliseen aikaan, hän ei ajatellutkaan jättävänsä jälkiä Iraniin. Uhri kertoi asuvansa yksin, mutta oikosulku kai, tai mikä lie, ettei hän muistanut puhelinta ja muita vakoilulaitteita. Varttitunti oli päättynyt, ja oli aika antaa sijaa nuoremmille.

Seuraavana maanantaina Nidal sai työkseen Nigerian selkkauksen. Sen selkkauksen historiaan oli hyvä paneutua. Nidal palasi, kuin virkamies töistä.

- Rachel kysyi ensimmäiseksi, että paljonko sait lomaa?
- Viikon.
- No sitten mennään ostoksille, kunhan kaupat aukeavat, sanoi Rachel.

- Sopii, sanoi Nidal. Puoleen vuoteen hän ei ollutkaan käynyt ostoksilla. Kaikki, mikä tuli ostettua, kuului työhön.

Viikko kotona teki hyvää. Hän kylvetti vauvaa, ja vaihtoi vaippoja, ja kävi kaupoissa.

Käynti ostoksilla tarkoitti puolta päivää vaunujen ohjaimissa. Nidal sai työntää lastaan, ja kerrankin Rachel voi ostella vapaana vaunuista.

Nidal nautti kerrankin vapaasta, ja leikki kovasti Nestorin kanssa. Niin, Rachel oli joutunut järjestämään ristiäisetkin yksin, kun Nidal oli pitkällä työmatkalla. Mutta Nestor oli pojalle miehen nimi. Nykyään oli tapana antaa lapsille vanhoja nimiä. Näin nimet kiersivät ja joskus tulisi taas aika jona uudet nimet tulisivat muotiin. Nestor kastettiin Katoliseen uskontoon. Nestorilla oli nauru herkässä, kun isä kutitteli poikaansa. Aluksi Nestor oli vierastanut isäänsä, mutta kun hän näki, miten Rachel suhtautui tuohon vieraaseen mieheen, hän alkoi leikkiä ja nauraa. Ihan kuin Nestorin aivoissa olisi käännetty kytkintä, että tuohan on isä.

Nestor oli kuuden kuukauden vanha ja konttasi jo kovaa vauhtia. Toiset kuusi kuukautta ja Nestor juoksisi. Libanonilainen hoitaja oli saanut paremman työpaikan, ja Marian ystävä ei ollut kiinnostunut Pariisista, ja koska Maria kiinnostui etenemisestä, hän sai tilaisuuden. Nidal ja Rachel kävivät katsomassa lastaan kerran kuukaudessa jos vain mahdollista. Nidal oli saanut tietää, että Nigeriassa oli jokin selkkaus. Hän alkoi hermostua loppuviikosta. Rachel sai lepyttää Nidalia yhä useammin. Nidal odotti laukku valmiina maanantaita, että pääsisi töihin. Kotiolot kävivät Nidalin hermolle.

Ja viikonlopun jälkeen tuli maanantai. Nidal meni etuajassa töihin, ja luki postinsa. Eräs sähköposti kiinnosti. Siinä nigerialainen professori kyseli laajalla jakelulla, että mistä löytyisi se voima, joka lopettaisi sisällissodan. Kai tuo viesti oli tarkoitettu Johtajalle, mutta koska hänen postilaatikkonsa oli salainen, niin professori lähetti postinsa lähimmälle

tutulle. Nidal lähetti postin eteenpäin Johtajalle. Kun Johtaja tuli töihin kahdeksalta, niin hänkin luki tuon viestin. Ensimmäinen reaktio oli, että mitä muutama agentti voi sodalle, mutta tarkemmin ajateltuaan Johtaja tuli toisiin ajatuksiin. Ehkä sopivan armeijan neuvonantajana agentti voisi vaikuttaa sotaan. Vielä parempi olisi, jos päästäisiin puheväleihin. Tästä täytyi järjestää kokous, ja miettiä mitä vastataan. Niinpä Johtaja kertoi kaikille postissa, että kymmeneltä isoon neuvotteluhuoneeseen pohtimaan, mitä vastataan Nigerian viestiin.

Kymmeneltä kaikki, jotka olivat paikalla, olivat neuvotteluhuoneessa. Johtaja sanoi, että kaikki olivat saaneet viestin, ja nyt pohdittaisiin sitä, miten voimme auttaa kaukana Afrikassa sotivia heimoja. Meillä ei ollut sotavoimia, joten kai ainut tie oli opastaa osapuolia neuvottelupöydän ääreen. Tarvittiin myös muiden järjestöjen tuki. Johtaja oli soittanut CIA:n päällikölle ja MI 5 :lle Lontooseen. Kaikki tuskittelivat väen vähäisyyttä, mutta jokainen lupasi irrottaa yhden agentin kolmeksi kuukaudeksi rauhantyöhön. Kaikki olivat myös samaa mieltä, että tuettaisiin hallituksen joukkoja, ja esiinnyttäisiin neuvonantajina. Se mitä mustan Afrikan yössä tapahtui, olisi salaista. Sitten piti valita kokenein agentti matkaan. Kaikki katsoivat Nidalia joka puolestaan katsoi Johtajaa sillä katseella, että "mitä pahaa minä olin nyt tehnyt". Johtaja sanoi, että tarvittaisiin nuori kokenut agentti, joka osasi ajatella osapuolleen samoin, kuin nigerialaiset. Johtaja sanoi, että tässä joukossa oli vain yksi kokenut agentti, ja se oli Nidal. Niinpä Nidal voisi valmistella matkaa niiden kahden muun agentin kanssa, jotka lähtisivät Amerikasta ja Englannista. Lento lähtisi Charles de Gaullen kentältä tiistaina klo. 7:55 ja olisi välilaskun jälkeen Togon pääkaupungissa Loméssa klo. 13:30. Sieltä kolmikko vuokraisi kolme autoa ja ajaisivat karavaanina Beninin läpi Lagosiin, ja pysäköisivät Yliopistolle. Siellä Professori Ngyen van Holt ottaisi heidät vastaan. Jatko riippuisi viimeaikaisista tapahtumista. Kapinalliset olivat lähinnä pohjoisessa, ja tekivät sieltä sissi-iskuja sotilaiden kimppuun. Se oli siis ihan tavallista sissisotaa. Sissien puolelta oli otettava selvää, montako ryhmittymää niitä oli, ja ketkä olivat heidän johtajansa. Sitten piti pitää keskustelua yllä ja jotenkin johdattaa taistelupukarit saman pöydän ääreen. Tämä olisi työn

kaikkein vaikein osuus. Sitten, kun oltiin samassa pöydässä, oli helpompi jakaa puheenvuoroja, ja ohjata keskustelua. Saattaisi olla viisasta, että Nidal jäisi Hallituksen joukkoihin, ja hoitaisi käytännön järjestelyt. CIA:n ja MI 5:n miehet, joiden nimet selviäisivät perjantaihin mennessä, selvittäisivät sissiosapuolten lukumäärän ja hoitaisivat niiden edusmiehet maastoautoilla Lagosiin. Neuvottelut pidettäisiin mahdollisimman pian, ettei enempää vahinkoa pääsisi syntymään. Neuvotteluista tulisi pitkä, sillä kannat olivat kaukana toisistaan. Piti kenties jakaa pohjoinen alue territorioihin kullekin sissiryhmälle. Nidal sai jo keskiviikkona selville muiden agenttien nimet. CIA:n mies oli tuttu, Sacharias Poulsin, joka haettiin pois Calista, oli selviytynyt kokasta ja vuoden kuivilla olo todisti, että hän oli kunnossa. Toinen agentti, MI 5 mies oli tuntematon, Michael Brittain. Nidal soitti molemmille ja sopi, että he tapaisivat Pariisissa Perjantaina. Poulsin sanoi, että yksi oli unohdettu, Ivan Rostov FSB:stä. Hän sanoi, että hän voi soittaa hyvälle tutulle, ja kutsua hänet perjantain palaveriin.

- Hyvä huomio, sanoi Nidal. Kello oli maanantaina 18:00, kun Nidal havahtui Internetin ja Interpolin syövereistä.

Hän läksi kotiin. Kotona odotti Maria ja Nestor. Nestor opetteli sanoja, ja äittä meni jo kummasti. Mari oli Maria ja Isi oli Nidal.

- Maria avasi ja kysyi oliko raskas päivä.
- Nidal myönsi, että sai tehtävän joka veisi arviolta kuukauden tai kaksi, ja tapahtuisi ensi viikon tiistaista lähtien Mustassa Afrikassa. Agenteista muodostettaisiin jonkinmoinen verkosto, jonka tarkoituksena oli saattaa taisteluiden osapuolet neuvottelupöydän ääreen, ja sopimaan riitansa.

Ensin olisi saatava välirauha aikaan. Oli merkittävää, että USA:n mies halusi ottaa Venäjän mukaan neuvotteluihin. Tämä oli positiivista.

- Milloin muuten Rachel lähti Moskovaan?

- Maria sanoi, että hän tuli kuudeksi illalla töihin ja Rachelilla oli jo kiire Beijingin koneeseen. Beijingin, ihmetteli Nidal, hänenhän piti mennä Moskovaan. Suunnitelmaan tuli varmaan viime hetken muutos, jota ei ehditty kertoa Nidalille. Rachelilla oli vielä Moskovan liput jotka piti vaihtaa Pyongyangin lippuihin kentällä. Hän lentäisi yön yli Bejingiin, ja sitten aamulla parin tunnin odotuksen jälkeen Pyongyangiin. Moskovan agentit toimivat kuulemma hyvin, mutta Pohjois-Koreassa oli ongelmia. Nidal otti heti puhelimen ja näpytteli tekstiviestin jossa hän kertoi, että sihteeri Wu Tien Zoom ja kirjanpitäjä Wu Han Book tiesivät parhaiten tilanteesta. Agentit oli otettu pystymetsästä. Rachel saisi viestin Beijingin lentoasemalla joten hänellä olisi aikaa pohtia mitä tehdä. Jos agentit olivat rikkoneet määräyksiä, heidät voisi passittaa vankilaan tai vielä pahempaa, telottaa. Rachel ei ollut koskaan ampunut agenttia kuoliaaksi, mutta hänellä oli ase, ja hän oli käynyt kurssit, jos niin pitkälle tarvitsisi mennä.

Nigeriasta ei ollut luultavasti, kuin jostain Lagosin ympäristöstä teleyhteys, joten nyt oli Johtajan astuttava kuvaan. Koska hän ei tiennyt tilanteesta sen enempää, oli turha pohtia asiaa. Paljon viisaampaa oli leikkiä Nestorin kanssa palloleikkejä, ja tutustua omaan jälkikasvuun.

Keskiviikkoon saakka käytyään katsomassa joka lokosen Interpolin arkistosta ja Internetin, hän löysi kuusi ryhmittymää jotka voisivat aiheuttaa vaikeuksia Pohjois-Nigeriassa. Nämä kaikki eivät olleet välttämättä mukana. Hän oli lähettänyt Nigerian hallituksen sivuille viestin, että ketkä olivat ne sissijohtajat jotka pullikoivat, ja niille sissiryhmittymille, joilla oli kotisivu tai yhteystiedot kyselyn, että mistä oikein oli kysymys. Hän kertoi, että lähipäivinä olisi tulossa rauhanlähettiläitä, joilla olisi vakavaa asiaa.

Kaikki agentit tiesivät AFC:n osoitteen joten he osasivat perille. FSB:n Ivan Rostov tuli jo keskiviikkona, ja halusi tietää tietysti kaiken selkkauksesta. Hän istui pitkiä päiviä Nidalin kanssa, ja koetti selvittää

tilannetta sekä itselleen, että niille jotka tulisivat myöhemmin. Interrent oli valmistautunut siihen, että Togossa olisi valmiina ja tankattuna, sekä varustettuna 400 l lisätankeilla neljä Toyota HJ 110 C:tä ja tietysti valkoisia. Kaikki eivät olleet ihan uusia, mutta ajokilometrimäärät olivat siinä 10000 mailia.

Ivan ja Nidal pohtivat kaksi päivää tilannetta, ja Nidal ehti kutsua jo Ivanin kotiin käymään. Hän varotti Mariaa, että tulisi miesvieras, ja että pöytä pantaisiin koreaksi. Maria oli käynyt oikein keskustan tavarataloissa ostamassa parasta mitä saattoi ajatella venäläiselle agentille. Hän ei unohtanut viinejä eikä vodkaa. Maria oli perillä venäläisen vieraan haluista. Baarikaapissa oli ranskalaiseen makuun viinejä ja konjakkia mutta venäläinen maku oli hieman toinen. Hän osti puolentoista kilon palan saksanhirveä marinoituna ja muita vihanneksia lisukkeiksi. Kantamuksia kertyi, mutta lastenvaunut olivat, siitä hyvät, että alas saattoi panna tavaroita. Nestor istui tukevasti turvavöissä, joten he tulivat toimeen. Karkkihylly oli opetettu pojalle liian varhain, ja aina hän halusi karkkia, kun tultiin kassalle. Maria oli tiukempi, kuin Rachel, ja monesti Nestor jäi itkemään, kun hylly sivuutettiin.

Torstaina illalla klo. 19:00 tuli Ivan käymään. Hän oli osannut mukavasti perille Metron avulla.

- Nidal sanoi, että hän asui vuokralla, ja että AFC maksoi vuokrat. Asunto kävisi pieneksi, kun Nestor kasvoi, mutta eiköhän sitten löydy jokin isompi asunto. Kaupungilla oli vapaita kolmioita, mutta heillä ei ollut kiirettä, koska he vanhemmat molemmat olivat agentteja ja pääosin matkoilla. Ongelma olisi miten kauan Maria kestää hoitajana, ennen kuin osaa ranskaa täydellisesti ja menee naimisiin. Marialla oli koulutus Gazan peruskoulu joten jotenkin olisi saatava järjestymään lisää koulutusta tai kursseja. Tai sitten rikas, ja rakas mies. Nestor kasvoi päivä päivältä ja eipä aikaakaan, kun hän olisi esikoulussa. Viimeistään silloin olisi Marian kohtalo ratkaistava. Maria oli tosin vielä nuori, 19

vuotta vanha, joten hänellä olisi aikaa. Libanonilainen hoitaja oli saanut kansalaisuuden, ja työlupa oli sillä selvä.

Sitten Maria kutsui englanniksi syömään. Hän kertoi, että alkupaloiksi olisi katkarapulasalaatti, sitten olisi pääruuaksi saksanhirveä haudutettuna ja Pariisin-perunoita, ja jälkiruuaksi hyidyke sekä kahvi ja konjakki. Ivan ja Nidal olivat tyytyväisiä Marian kokkaamiseen. Paisti oli mureaa, ja hyidyke oli tehty taidolla. Kaikesta huomasi, että Maria oli käynyt vuoden emäntäkoulua Gazassa. Kahvi ja konjakki kruunasi aterian. Sitten miehet menivät olohuoneeseen keskustelemaan tulevasta projektista, ja Maria alkoi nukkuttaa Nestorin vaihtamalla vaipan ja yöpuvun päälle. Nestorin hääkisänky oli makuuhuoneessa, joten miehet saattoivat jatkaa jutustelua olohuoneessa. Nidal avasi uuden konjakkipullon, ja sanoi että ranskalaiset eivät juo vodkaa, mutta Ivan kaivoi kassista pullon Moskowskajaa, ja kaatoi siitä melkoiset ryypyt molemmille. Tämä oli tullivapaata, tuumi Ivan ja otti melkoisen ryypyn. Nidal totesi, että vierassohvalle olisi taas käyttöä.

Jossain vaiheessa Nidal pääsi sen verran kahden Marian kanssa, että hän voisi nukkua Rachelin puolella, koska vieras oli siinä kunnossa, että häntä ei voinut laskea Pariisin yöhön. Maria sanoi, että pakkohan hänen on nukkua Rachelin paikalla sillä Nestor saattaa herätä yöllä, ja hänen on oltava silloin läsnä. Nidal sanoi, että heillä saattaisi mennä myöhään, sillä venäläiset olivat tottuneet juhlimaan, joten hän olisi niin kauan Ivanin kaverina, kunnes tämä olisi saanut tarpeeksi viinaa. Maria voisi pedata sohvan Ivanille. Nidal ja Ivan siirtyisivat keittiöön, jotta eivät häiritsisi Nestorin ja Marian nukkumista.

Vaikka Nidal vähän jo epäili jalkojensa pitävyyttä, niin Ivan oli vakaa. Hänellä tuntui olevan kokemusta. Keittiössä Ivan avautui. Hän oli ollut 28 vuotta samalla paikalla organisaatiossa vaikka organisaatio vaihtui miltei vuosittain. Hänen työhönsä oltiin tyytyväisiä, koska hän sai jatkaa. Kuitenkin, kun ikää karttui, niin olisi toivonut sisähommia, eikä mitään vinkuintian rauhoittamista. Hän oli jo 52 ja eläkkeelle 65 vuoteen oli matkaa. Hän olisi toivonut agenteille 50 vuoden eläkeikää ja kenties

kevyempiä olosuhteita. Kyllä hänestä olisi neuvonantajaksi nuoremmille, ettei kaikkea tarvitse aloittaa aina alusta. Johto ei vain ymmärtänyt tätä. Jos jalka nousee huonosti kynnyksen yli, niin se ei tarkoita sitä, että mies olisi loppu. Aivot pelaavat vielä täysillä ja näkö ja kuulo ovat hyvät. Mies parhaimmassa iässään. Mutta ollaan vain työntämässä pois työelämästä.

- Sano Nidal, sano, että mitä tällainen tuhlaus merkitsee. Aiotaanko koko FSB tuhota sillä, että otetaan nuoria ja kokemattomia töihin, joihin aivan hyvin kävisi yli viisikymppinen?
- Nidal sanoi, että hän ei tiennyt, että AFC käyttäisi noin härskejä keinoja. AFC:llä oli osastopäälliköitä, joiden paikka täytettiin aina nokkimisjärjestyksessä. Osa vanhoista agenteista erosi, ja kirjoitti alle sopimuksen, että ei tee näitä samoja hommia enää ikinä. Jos halusit katsauksen AFC:n entisistä agenteista, niin kierrä Pariisilaiset hovimestarit tai ovimiehet. Sieltä löytyvät entiset agentit, jollei heidän kallonsa kiiku seipään nenässä Afganistanissa.
- Älä, sanoi Ivan, hän ei ollut kuullutkaan noin röyhkeästä tempusta. Asialla täytyi olla Taleban.
- Nidal myönsi, että ei se, vaan Al Qaeda, mutta saivat tulta perskarvoja myöten. Kun tapaus paljastui, niin lentotukialus Theodor Roosevelt ampui 111 risteilyohjusta luolastoihin joissa Al Qaedan uskottiin olleen. Ja sota jatkuu edelleen. Vaikka rivimiehiä kuoli, niin Sheikki Osama bin Ladenin seuraaja ja sheikki itse oli kuollut, mutta muita seuraajia olisi, kun tuhotyö selviäisi. Samassa luolassa asui Osman Al Oibat. Hänellä oli omia oppipoikia, ja hän arvasi miten USA reagoisi. NATO:n hyökkäys tappoi Al Qaedan johdon, mutta niitä käärmeen sikiöitä oli pitkin maailmaa. Oppipojat oli sijoitettu erilleen, ja osa heistä eli Pakistanissa. Hän oli ehtinyt siirtää katkeruutensa

oppipoikiin. He vihasivat Amerikkaa, kuin ruttoa. Saat nähdä Ivan vielä komeamman ilotulituksen, kuin WTC:n talojen kaataminen. Hyökkäys tapahtuu Amerikan Yhdysvaltoja vastaan, ja on hyvin massiivinen. Anna varjele, jos Al Qaeda saa ostettua Iranista tai Pohjois-Koreasta ydinaseen ja ohjuksia. Taivahan vallat mikä tulitus siitä syntyisi. Onneksi toistaiseksi kyseisten maiden ase ei ole tiettävästi valmiina ja ohjuksilta puuttuu tarkkuus. Ne eivät saa käyttöönsä edes GPS:n siviiliversiota.

Kello tuli kohta kaksi yöllä, ja Ivan oli juonut kaiken votkan, ja oli selviämässä. Nidal ehdotti, että käytäisiin nukkumaan, ja purettaisiin huomenna se materiaali mitä hänellä oli kerääntynyt netistä ja Interpolilta.

- Ivan suostui ja katsahti sitten, että missä hän nukkuisi?
- Nidal sanoi, että peti oli katettu sohvalle, ja että hän herättäisi aamulla aamiaiselle ja töihin.

Maria antoi Nestorin nukkua vielä ja teki miehille oikein Continental Breakfastin. Tuoremehua, prinssinakkeja, munakokkelia, leipää ja leikkeleitä. Ja tietysti runsaasti vihanneksia ja säilykkeitä, sekä mustaa kahvia.

Koska Nidal oli noussut jo seitsemään, ja herättänyt kohta Ivanin olivat miehet metrolla matkustaen töissä kahdeksan aikaan. Silmät vähän punottivat, ja henki haisi vanhalle viinalle, vaikka hampaat oli pesty, mutta muuten oltiin työkunnossa. Tänään perjantaina piti tulla vielä CIA:n ja MI 5:n agentit ja Nidal sanoikin keskukselle, että oli tulossa pari vierasta. Sillä aikaa, kun vieraat saapuisivat, oli aikaa tarkastella Nidalin tekemää tietopuuta. Hän oli lähtenyt juuresta eli Nigeriasta, ja edennyt sitä mukaa, kun löysi viitteitä sisseihin. Hän oli löytänyt kuusi ryhmittymää, jotka voisivat edustaa sissejä. Kotisivut eivät kertoneet, mitkä näistä olivat aktiivisia, ja mikä haara oli kuollut, mutta päivämääristä saattoi päätellä

jotakin, samoin jos oli laskuri, joka kertoi käyntien lukumäärän jossakin aikayksikössä. Se oli enemmän, kuin ei mitään. Nyt heillä oli muutaman sissipäällikön nimi ja apulaisiakin.

Sitten saapuivat laukkujaan raahaten Sacharias Poulsin CIA:sta ja Michael Brittain MI 5 :sta. Kumpikin kaivoi esiin läppärin, ja sitten noin klo. 9:00 perjantai-aamuna alkoi maratonistunto. Nidal kytki kaikki muut verkkoon, ja siirsi tulokset jokaisen nähtäville. He eivät näin ollen tarvinneet tykkiä, vaan istuivat Nidalin huoneessa neuvottelunurkkauksessa.

- Johtaja kävi välillä tervehtimässä vieraita, ja kyseli oliko saatu tuloksia.
- Nidal kertoi, että varmaan menisi lauantaikin, mutta he selvittäisivät sissien ryhmituksen ja määrän suunnilleen. Pääasia olisi, että johtajat olisivat selvillä. Vielä ei oltu päästy kartalle, että missä sissipäälliköt pitivät majaansa, mutta se kai selviäisi vasta oikeastaan paikan päällä. Eihän tämä muuten olisi oikeaa sotaa.
- Johtaja sanoi englanniksi, että jatkakaa vain tonkimista, ja jos jotain merkittävää löytyy, niin ilmoittakaa sitten minulle.

Nelikko jatkoi virtuaalista metsästämistä, ja oli jo menettää toivonsa, kun erään sissipäällikön sivuilta löytyi viitteitä öljystä ja timanteista. Siellä oli siistissä rivissä myyjät ja ostajat. Myös arvo oli merkitty näkyviin. Arvot olivat huomattavia. Vaikka joukko tutki kuinka tarkkaan, ei muiden sotapäälliköiden sivuilta löytynyt viitteitä kaupasta. Ehkä ne olisivat käsivaraisia merkintöjä, kuten usein Afrikassa tehtiin. Pidettiin mustaa kirjaa.

Viikonlopun aikana ei löytynyt muita vakavia merkintöjä, joten joukko lähti sunnuntaina valmistautumaan tiistain lentoon. Mi-8:n Michael Brittain ja CIA:n Sacharias Poulsin sekä Ivan Rostov FSB:stä asuivat

Hiltonissa. Illan napsut otettiin Lobby-Barissa, ja Nidal lähti kymmenen aikaan nukkumaan. Onneksi lento lähti vasta tiistaina 7:55 joten kentälle tarvitsi lähteä taksilla klo. 6:00 aamulla.

75. Nigeriaan rauhoittamaan sotaa

Lento lähti ajallaan, ja heti kun oltiin 9000 m:ssä, alkoi aamiaisen jakelu. Lounas saataisiin sitten Casablankan jälkeen. Nidal tyytyi tuoremehuun sillä häntä painoi vielä edelliset ryypyt. Muut agentit ottivat viinit ja konjakit, koska saivat ne ilmaiseksi. Lufthansa tarjosi kaiken. Nidal katsoi, että hänellä oli vastuu porukasta, koska alun perin viesti oli jostain ihmeen syystä tullut hänelle. Hän oli varustautunut kämmenmikrolla, ja pyysi nyt lentoemäntää, että hän voisi lähettää viestejä Ranskaan radioteitse. Lentoemo pyysi hetkeksi kämmenmikron mukaansa, ja vei sen ohjaamoon. Hetken kuluttua hän tuli takaisin, ja sanoi, että asia oli OK. Taajuus ei satu lentokoneen käyttämille radiotaajuuksille. Nidal lähetti ensin viestin Rachelille, että hän oli matkalla Nigeriaan, mutta Nestor jäi nukkumaan Marian kanssa, kun hän sulki oven hiljaa. Nestor oli hyvässä hoidossa. Sitten hän kertoi, että hän oli matkalla Togoan, ja sen kautta Nigeriaan Lagosin rauhoittamaan sotatilaa siellä. Hän arvioi, että tilanne on vaikea, voisi mennä kahdesta neljään viikkoon. Jopa kauemminkin. Mustista ei kato tiedä. He olivat tutkineet agenttiporukassa, (KGB, CIA, MI8 ja AFC) että mistä kiikastaa, mutta vain yksi ryhmittymä oli antanut tuotantolukuja nettiin. Siksi oli mentävä paikan päälle. Johtaja oli määrännyt, että Nidal jää Hallituksen tukijaksi Ngyen Nigali Forten, pääministerin tueksi. Muut hajautuvat viidakkoon, ja alkavat kerätä johtajia kokoon kahden viikon päästä alkaviin neuvotteluihin, joihin oli kutsuttu myös OAU:n edustaja. Mitään vastaväitteitä ei suotaisi järjestelyjen suhteen. Tapaaminen järjestettäisiin Lagosin Yliopistolla luentosali 1:ssä. Varapuheenjohtajina olivat Agentit. Vastapuolia ei ollut, koska luentosalissa kaikki istuivat avoimessa kaaressa pääpuhujaa vastaan. Professori Ngyen oli kokoon kutsuja, ja itse oikeutettu puheenjohtaja.

Lufthansa laskeutui aikataulun mukaan 18:30 Loméen. Afrikassa vallitsi jo täysi pimeys, ja olisi ollut kohtalokasta ajaa edes 300 km Lagosin pimeydessä. Niinpä nelikko vuokrasi autot lentokentältä, ja kirjoittivat alle paperin, että neljän kuukauden kuluttua autot olivat ehjinä ja ajokuntoisina takasin Lomé'n lentokentällä. Vakuudeksi oli

Eurooppalaisen vakuutuskirja ja vihreä kortti kullakin. He vuokrasivat Interrentin suosituksesta huoneet yöksi Inter Continentalista, ja ajaisivat vasta aamun koittaessa Nigeriaan. Koska aikaa jäi huoneiden oton ja yöpymisen välille, he päättivät ottaa päivällisen Lobby barin ravintolassa. Tarjoilla oli Strusia, villisikaa, leijonaa ja sarvikuonoa. He tilasivat kaikki villisikaa yhdellä leijonan kotletilla. Juomaksi oli mineraalivettä tai nigerialaista punaviiniä. Kaikki tilasivat ensin ennen ruokaa oluen, ja sitten punaviiniä. Ruuan valmistus kesti kahden oluen verran. Sitten tuli alkuruoka, joka oli vihanneksia strutsin lihalla. Ateria oli selvästi erilainen, kuin Euroopassa, joten se maistui. Ivan Rostov oli syönyt villisikaa Puolan komennuksellaan, ja sanoi, että se oli ainakin yhtä hyvää lihaa, kuin tässä nyt. Leijonaa kukaan ei ollut syönyt, mutta liha maistui herkulliselle kastikkeeseen kera. Ilman kastiketta leijona oli hieman kuivaa. Jälkiruuaksi oli lakkahyydyke, joka oli todella erikoista täällä mustassa Afrikassa. Totta kai herrat ottivat kahvin ja konjakin, mutta vain baarin puolella. Sitten sovittiin, että lähdetään kohti Lagosia aamulla klo. 7:00 ja perillä Yliopistolla oltaisiin tien kunnosta riippuen siinä 12:00 maissa. Ohjeet yliopistolle, ja kartta saataisiin Beninin ja Nigerian rajalla. Rajalla oltiin yhdeksältä, mutta rajamuodollisuudet venyivät niin, että karavaani oli matkalla Nigerian yliopistolle vasta klo. 11:00. Sitten painettiin kaasupohjaan, sikäli kun tie antoi myöten ja oltiin kiristetyn aikataulun mukaan klo. 14:00 Yliopistolla.

Sinne ei ollut vaikea löytää, sillä kaupungin ainoa palmukuja johti Yliopistolle. Kumppanukset pysäköivät autot sisäpihalle, ja heti kerääntyivät nuorten rinki, joka vaati suojelurahaa. Nidal, joka oli ensimmäisessä autossa, veti esiin Parabellumin, ja ampui sillä kaksi kertaa ilmaan osoittaakseen miehuutensa, ja suojelijat olivat tiessään. Sitten nelikko läksi etsimään professorin kansliaa. Professori tuli vastaan pääportaikossa, ja kiitteli herroja, jotka tulivat kaukaa ja halusivat tehdä rauhaa. Hän kehotti siirtämään autot Yliopiston autotalliin, joka oli kerrosta alempana, ja jonne pääsi takakautta, ja jonne Ngyen voisi heidät ohjata. Ngyen oli opiskelija, joka ohjasi muita oppilaita. Hän oli toisella vuosikurssilla. He kiersivät Yliopiston taakse ja ajoivat ajoluiskasta sisään. Ngyen kävi näyttämässä korttia, ja ovi aukesi. Autoletka ajoi sisään. Sitten päästiin hissillä takasin

ensimmäiseen kerrokseen, ja professorin kanssa mentiin Yliopiston kahvion kabinettiin. Kabinetti sijaitsi toisessa kerroksessa. Aluksi oli pieni hyydyke, sitten oli seepran lihasta pihvi ja riisiä ja vihanneksia, ja sitten oli kahvi ja likööri.

Professori kertoi samalla tilanteesta. Sissijärjestöt olivat ilmoittaneet, että mikäli Hallitus antaisi perustaa autonomisia alueita pohjoiseen, niin pitkän pöydän ääressä voitaisiin sopia jollakin tavalla maan jaosta. Pohjosessa oli kuusi sissijärjestöä, mutta vain kahdella oli alueluovutusvaatimuksia. Muut tyytyisivät isompien päätökseen, ja eläisivät sen mukaan. Tämä oli hyvä alku, sanoi Professori Ngyen van Holt. Viime aikoina oli vaan esiintynyt eriäviä mielipiteitä. Professori pelkäsi sissisotaa sissien välillä. Siksi hän oli kutsunut kansainvälisen raadin mukaan päättämään Nigerian kohtalosta. Sikäli, kun edes kohtalosta olisi kysymys. Jos sissijärjestöt olisivat taipuvaisempia, niin rauha olisi saavutettavissa ilman tappioita. Nyt oli miljoona kuollutta vain itsepäisyyden vuoksi. Eikö tästä kierteestä pääsisi millään eroon? Tietysti Ruandan ja Burundin sota innosti monia Nigerianlaisia liittymään sotaan, mutta se ei ollut oikeutettua. Siinä sodassa taistelivat tutsit ja hutut valta-asemastaan, eikä sillä sodalla ollut mitään tekemistä Nigerianlaisten kanssa. Onneksi sillä ei loppujen lopuksi ollut suurta vaikutusta Nigeriaan, sillä täällä taisteltiin raaka-aineista ja öljystä. Siinä niskan päällä olivat Nigeria ja Kamerun. Timantteja löytyi ja mineraaleja joita ei kannattanut juuri nyt kaivaa. Nigeria eli juuri nyt öljystä, mutta varat valuivat istuvan presidentin tilille. Oikeastaan siinä oli koko käynnin syy. Syy oli siis hallinnossa eikä kapinallisissa. Mätä hallinto kaipasi uudistuksia, ja kenties vahva pääministeri olisi poikaa. Presidentti voisi olla vain keulakuva. Miten selittää tämä istuvalle presidentille, sillä hän istui rahakirstun päällä. Pitäisikö presidentti kutsua kokoukseen, ja antaa hänelle sivurooli. Nigeriasta puuttui demokratia ja demokraattinen hallinto. Presidentti oli julistettu kansaa kuulematta. Valitettavan monessa Afrikan maassa istui presidentti, joka oli kaapannut vallan.

AFC:n tarkoitus ei ollut olla maailmanpoliisi. Nyt oli vain ajauduttu tähän tilanteeseen.

- Nidal soitti Johtajalle, ja kysyi, että oliko heillä oikeus puuttua maan sisäisiin asioihin?
- Johtaja hieman suuttui, ja sanoi takaisin, että mitäs työtä herra oli palkattu tekemään. Eikös agentti ole juuri sitä varten, että se puuttuu sisäiseenkin tilanteeseen, jos puuttuminen on tarpeen.
- Nidal myönteli, ja sanoi että hän halusi varmistaa vain taustat. Hän selvitti tähän mennessä tapahtuneen, ja että kolme agenttia lähtisi huomisaamuna pohjoiseen, ja hän jäisi selvittämään keskushallintoa. Suurin syy tilanteeseen on öljy ja timantit. Koska istuva presidentti pimitti kaikki rahat, ja jakoi ne mielensä mukaan, piti pureutua hallintoon. Piti puuttua maksupolitiikkaan. Opettaa demokratiaa kädestä pitäen. Se oli vaikeaa, sillä Nidal oli oppinut toimimaan diktatorisesti. Mutta kerrankos sitä piti opetella demokratiaa. Puhelu loppui siihen, että Nidal totesi myös tavallisen kännykän toimivan ainakin Lagosissa.

Miehet yöpyivät Inter Continentalissa, ja ilta meni jälleen pitkäksi. Kun yhden, jos toisenkin tuliaiset oli juotu, niin mentiin minibaarien kimppuun. Aamulla oli tilattu herätys puoleen kahdeksaan. Kukin nousi ylös, kun jaksoi, ja matti myöhäisiä sai hoputella. Aamiainen oli toisen kerroksen ravintolassa, ja kun se oli nautittu, oli aika erota. Hotelli oli Yliopistoon johtavan tien varrella joten autot olivat turvassa. He olivat kävelleet professorin suosituksesta illalla suoraan Hotelliin. Kolme heistä lähti jäljittämään sissejä, ja Nidal läksi tapaamaan ministereitä. Hänelle oli annettu peitteeksi Teknisen tiedekunnan poliittisen osaston lopputyö. Hän sai käteensä lyhennelmän jonkun oppilaan tekemästä työstä, ja hänen piti jatkaa siitä. Lyhennelmässä oli nimiä, osoitteita, ja puhelinnumeroita

sihteereille. Hän päätti aloittaa ulkopoliitikasta. Hän soitti ulkopoliittisen osaston sihteerille, ja kysyi audienssia.

- Puoli tuntia riittäisi, että pääsen alkuun työssäni.
- Sihteeri tuumi, että Nidal oli ulkomaalainen.
- Nidal sanoi, että olet oikeassa, olen vaihto-oppilaana Sorbonnen yliopistosta Pariisista. Hän osasi englantia, ranskaa ja arabiaa. Muita kieliä hän harrasti varsin vähän.
- Ministeri osasi englantia, mutta paremmin ranskaa, ja ilahtuisi varmaan vierailusta. Ministerillä oli aikaa iltapäivällä siestan jälkeen klo. 16:00, eikä muita tulijoita olisi. Nidal saisi jututtaa ministeriä koko iltapäivän.
- Sitten Nidal soitti pääministerin sihteerille, ja kertoi saman tarinan. Hän pyysi tunnin audienssia.

Se järjestyisi huomiseen aamupäivään klo. 9:00. Silloin ministerillä olisi tunti aikaa. Nidal tuumi itsekseen, että olipas näillä väljät päivät.

Nidal kävi päivällä syömässä ihan juuri avatussa Kebab-ravintolassa. Hän otti annoksen Kebabia ja pienen kolan. Hän istui ravintolassa klo. 15:00 saakka, kunnes oli aika lähteä tallustelemaan kohti Ulkoministeriötä. Hän oli täsmällinen, ja oli klo. 16:00 ministerin oven ulkopuolella. Mitään soittokelloa ei ollut, oli vain koputettava oveen. Sisältä kuului ensin ähinää, ja sitten ministeri tuli ovelle. Hän sanoi, että sihteeri taisi mainita opiskelijasta, mutta hän ei pannut tarkalleen mieleen edes opiskelijan nimeä. Nidal esitteli itsensä, ja ojensi AFC:n kortin. Ministeri ei ollut kuullutkaan moisesta järjestöstä. Nidal selvitti, että kortti oli vanhentunut, sillä nykyään hän oli jatko-opiskelija. Osoitteet pitivät paikkansa, kuten myös nimi. Nimi oli Palestiinalaista alkuperää, sillä hän oli syntynyt

Gazassa, ja käynyt siellä ylioppilaaksi. Sitten hän muutti Pariisiin opiskelemaan, ja oli nyt sillä tiellä. Hän oli vaihto-oppilas.

Ministeri sanoi, että mennäänpäs asiaan, että päästään kotiin. Nidal kyseli ja Ministeri vastasi.

- Nidal tiedusteli ensin taustalukuja, kuten öljyn myynnin tuloja ja muita mineraaleista saatavia tuloja. Ne voisi antaa prosentteina valtion budjetista, kuten myös hallinnon kustannukset. Näin hän pääsisi sisään toimintaan. Lukuja ei julkistettaisi. Vain karkeita arvioita, kuten kymmenes, ja niin edelleen. Pääasia oli, että ministeri kirjaisi viime vuoden tulot ja menot tarkalleen paperille. Sitten oli kohta ministeriön toiminta. Montako henkilöä oli ministeriön kirjoilla? Oliko henkilöitä, jotka tekivät myös jonkun muun osaston tehtäviä? Henkilöstön rooli oli tärkeä. Menopuolesta riittäisi prosentit valtion budjetista, ja huomautus, jos jokin meno olisi tilapäinen. Työntekijät voisi luetella siten, että ketkä kuuluivat selvästi tuontiin ja, ketkä kuuluivat ministeriön sisäiseen käyttöön.

Nidal antoi paperin, jossa oli Yliopiston leima ja valmiit sarakkeet. Palaveri päättyi 16:45 joten ihan kaikkea aikaa ei Nidal osannut käyttää.

- Nidal sanoi, että kun paperi oli palautettu, hän ottaisi uuden ajan parin viikon päästä.

Hän oli onnistunut saamaan joitakin lukuja kämmenmikroonsa, ja olisi ihan kiva verrata niitä sitten pääministerin antamiin lukuihin, sekä sisäministeriön lukuihin. Hän pureutuisi vientikauppaan vasta kolmannella viikolla. Oli oltava huolellinen, että ajanjaksot olisivat samat. Vielä muutama luku ja selviäisi se, miten paljon Presidentti veti välistä. Itse Presidenttiä oli turha haastatella. Hän ei kuitenkaan puhunut totta.

Nidalin oli haastateltava ensi viikolla Öljy- ja kaasuministeriä, sekä mineraaleista tietäviä tahoja.

76. Sissisotilaiden mukana

Michael Brittain, Sacharias Poulsin ja Ivan Rostov olivat matkanneet koko viikon pohjoiseen, ja sekä tie, että kartta huononivat päivä päivältä. Oli perjantai ja Michaelin oli vedettävä vinssillä Sacharias suosta jonne auto oli luisunut tieltä. Miltei joka päivä satoi joten kahviveden keruu oli helppoa. Ei muuta, kuin sadetakki tuettuna ämpärin yllä ja tunnin kuluttua kahvivesi oli puhdasta ja kirkasta. Muuten olosuhteet olivat äärimmäisen vaativat. Oli onni, että heillä oli kolme maasturia. Vielä ei sisseistä ollut kuultu mitään, mutta päivä päivältä läheni se raja, jonka takana oli sissivalta. Kenties jo maanantaina tavattaisiin sissien rajapuomi. Ivan oli ollut kaukonäköinen, sillä hän oli ostanut elintarvikkeet neljän viikon tarvetta varten, ja lisäksi kuivamuonapakkauksia vaikka jaettavaksi väestölle. Lisäksi hän oli ostanut koko laatikon, 12 pulloa Johnie Walker viskiä. Hän jakoi aina iltanaukut joten miesten ei tarvinnut odottaa kauaa unta kukin autossaan. Auton oikean etupenkin selkänoja oli laskettu alas, ja siitä sai jonkinlaisen vuoteen. Ovet vain lukkoon, ja oli mukava nukkua. Ilmastointi oli varustettu moskiittoverkoin, joten hyönteiset eivät häirinneet. Matka jatkui, kunnes saatiin kosketus sisseihin.

Seuraavana maanantaina, kun jäätiin tekemään päivällistä, tuli viidakosta polkua pitkin kaksi nuorta mustaa miestä. He olivat kuulleet autojen ääntä, joka oli täällä epätavallista. Lisäksi ruuan tuoksu oli houkutellut heidät paikalle. Soturit osasivat muutaman sanan englantia, ja pyysivät päästä syömään. He eivät olleet syöneet kolmeen päivään, joten oli nälkä. Ivan, joka huolehti ruuista, otti kaksi kotlettia lisää umpiopakkauksesta, ja pani ne paistumaan. Sillä aikaa, kun ruoka kypsyi, jututtivat muutkin sissejä. Sissit sanoivat kuuluvansa Ngyen Vanin liittoon, ja taistelevansa oman valtion puolesta. Liittolaisia olivat myös Vbacin Ryen ja Lorain Kaby. He muodostivat Pohjoisen Liiton, joka taisteli oman valtion puolesta. Heillä oli öljyä ja timantteja, mutta Presidentti ryösti kaikki vientitulot, eikä jakanut niitä tuottajille tai kansalle. Aarteet ryöstettiin tuottajien käsistä. Siksi he olivat sotajalalla. Vain oma valtio pelastaisi taloudellisen tilanteen. Ivan kyseli kartan kanssa, että minne pitäisi mennä,

jotta saataisiin kosketus vielä kahteen tuntemattomaan ryhmään? Pojat selittivät, missä muiden alueet olivat, ja miten sinne mennä. Nuoret pojat söivät miehen lailla ja joivat purkit olutta joita Ivan oli varannut riittävästi. Sitten Ivan sanoi, että olisi tarkoitus järjestää kokous kolmen viikon kuluttua maanantaina Lagosissa Yliopistolla. Jos vain kaikki osapuolet löydettäisiin, niin he takaisivat turvallisen matkan Lagosiin ja takaisin oman kansan pariin. Jokaisesta sissiryhmästä voisi tulla mukaan kaksi johtavaa henkilöä ja Agenttijärjestöt neljästä maasta takaisivat turvallisuuden. Ivan pyysi, että sissit levittäisivät sanaa, että oli tulossa oli suuri kokous, jossa olisi Nigerian huomattavimmat sissijärjestöt, ja hallitus ja presidentti, sekä professori Ngyen van Holt, joka oli idean kehittäjä, ja puheenjohtaja. Kokous kestäisi kenties viikon, ja valtio takasi kaikille yösijan Hotel Intercontinentalissa. Nuoret sotilaat lupasivat viedä sanaa eteenpäin. Kokoonumispaikaksi he määrittivät tästä kaksi kilometriä pohjoiseen olevan kääntöalueen joka oli kuivin paikka näillä main. Oli lähdettävä autoilla liikkeelle jo perjantaina sillä välillä oli pysähdyttävä ja jopa yövyttävä ainakin kertaalleen. Sisseillä oli aikaa levittää sanaa johtajilleen kaksi viikkoa, ja sitten lähdettäisiin kokoukseen.

Ivan soitti illalla Nidalille ja kertoi kuulumiset.

- Nidal sanoi, että hyvä, jos kosketus oli rauhallinen. Ruokailu oli hyvä tapa saada vastapuoli myönteiseksi, ja ulkomaalaiset piristivät aina käynnillään kansaa. Toinen hyvä puoli oli, että löytyisi kääntöalue joka olisi kuiva. Sadekautena kaikki pakkasi olemaan märkää.
- Ivan selvitti vielä, että vain pari kertaa he olivat saaneet auton ojaan, ja molemmilla kerroilla Michael oli vetänyt vinssillä auton ojan mudasta.
- Nidal sanoi, että hän oli menossa Ulkoministerin kanssa päivälliselle syömään apinan aivoja ja puhvelia, joten hän panisi kohta puhelimen kiinni.

Agentit ajoivat iljanteista tietä vielä nuo pari kilometriä, ja sitten löytyi kääntöpaikka, joka kasvoi matalaa ruohoa, ja oli kyllin suuri parkkeerata kolme maasturia. Tilaa jäi vielä kääntyä takaisin, mutta he eivät olleet tavanneet yhtään ohittajaa, eikä vastaantulijaa. Varmaan he olivat ainoa retkikunta, joka oli liikkeellä näillä main. Tämä Nigerian viidakko oli toista, kuin Kenian savannit. He olivat varmaan 100 km Zariasta koilliseen. Vanha kartta ei tuntenut, kuin päätiet. He olivat ajaneet noin 900 km. Polttoainetta oli kulunut noin 100 litraa, joten vielä oli 390 litraa jäljellä. Jos keli kuivuisi, niin ei olisi mitään hätää polttoaineen suhteen.

Nidal oli päässyt piireihin, ja oli parhaillaan päivällisellä pääministeri Ngyen Nigali Forten kanssa. Herrat istuivat vailla rouvia, sillä Rachel oli Pohjois-Koreassa valvomassa tiedustelua, eikä pääministeri voinut ottaa rouvaa mukaansa, koska vastapuolella ei ollut rouvaa mukana. Tarjoilija toi ruokalistat, ja kysyi mitä saisi olla alkudrinkiksi. Nidal otti vieraana kuivan martinin ja pääministeri otti viskin. Nidal tuumi itsekseen, että raskaan sarjan miehiä tuo pääministeri. Ääneen hän sanoi cheers ja nosti lasiaan. Otettiin alkumaljat, ja sitten tutustuttiin talon antimiin. Nidal antoi pääministerin valita ruuat. Alkupalloiksi pääministeri valitsi kalkkunasalaatin. Pääruuaksi näin illalla sopi seepran leike ja Pariisin perunat sekä rommikastikkeen. Jälkiruuaksi hän valitsi karpalohyydykkeen, ja kahvin ja konjakin. Viinin hän valitsi listasta, australialaista punaviiniä. Kun tarjoilija tuli pääministeri kertoi valinnan sekä mainitsi, että viiniä sai tuoda kaksi pulloa.

Sitten päästiin itse asiaan.

- Nidal kertoi, että valtion budjetti oli liian pieni käytettyyn rahaan verrattuna, jossakin oli vuoto. Jos vertasi vientituloja, ja tavaramääriä, niin jokin, tai oikeastaan kaikki firmat jotka ostivat öljyä, kaasua tai timantteja, käyttivät kaksoislaskutusta. Kopio A oli myyntiä valtiolle, ja kopio B meni johonkin yksityiselle tilille. Missään ei näkynyt tilinumeroa, joten tilin

täytyi olla jossakin Sveitsin pankeista, tai sitten veroparatiisissaarilla. Kopion A arvo määriin nähden oli noin 10 %, ja kopion B määrä oli 90 % viennistä. Ei ollut ihme, että valtion talous oli kuralla.

Sitten tuli alkusalaatti ja kumpikin keskittyi hetkeksi syömään. Pääruokaa sai odottaa, joten Nidal jatkoi kertomustaan.

- Valtioneuvoston papereista kävi ilmi, että kaikki vientikaupat allekirjoitti presidentti. Hän ei tarvinnut edes Valtioneuvoston suostumusta. Se mahdollisti kaksoiskaupan. Otetaanpa esimerkki, valtio myy öljyjätti Elfille 10000 barrelia raakaöljyä á USD 30. Sitä kertyy tuloja USD 300000, josta Yhtiö maksaa laskulla A USD 30000 valtion tilille, ja loput USD 270000 menivät B laskun mukaan jollekin tuntemattomalle tilille. Jos asiaa pengottaisiin tarpeeksi, niin rikosjuttu leviäisi maailmalle.

Sitten tuli pääruoka ja Nidal oli utelias maistamaan seepraa. Liha maistui jotenkin häränlihan ja hevosen välimailta, ja oli vaaleaa. Lihan maku oli kuitenkin miellyttävä. Tarjoilija kävi kaatamassa aina viiniä, kun lasi oli miltei tyhjä. Kun pääruuan astiat oli korjattu pois, tuli jälkiruoka ja kahvi ja konjakki. Konjakki oli Renaultin Cartre Noire Extraa. Jälkiruuan jälkeen pääministeri tarjosi Nidalille sikaria, mutta Nidal sanoi ettei polta. Itse hän sytytti paksun sikarin, ja nautti ateristi. Nidal kiitti ateristi, ja sanoi, että siinä oli monta uutta elementtiä.

Sitten hän jatkoi Pääministerin hiillostamista.

- Hän kertoi, että kaasukauppaa käytiin samalla tapaa kaksoislaskutuksena. Timanttikauppa oli toisenlaista. Ostaja kävi kuukausittain tarkastamassa timantit, ja arvioi niiden hinnan. 5 % tuloista meni Valtion kassaan ja 95 % tuntemattomalle tilille. Oliko Pääministeri tavannut timanttikauppiasta?

- Ei, sanoi Pääministeri ja pudisti päätään.
- Oliko Pääministerillä tieto viime vuoden timanttikaupasta, ja sen arvosta?
- Pääministeri arvioi, että valtio sai tulona noin miljoona dollaria. Sen mukaan timanttikaupan arvo oli todellisuudessa noin USD 20.000.000 tai ehkä vieläkin enemmän, jos asiantuntijat olisi pantu asialle. Koska Nigerian puolelta oli vain Presidentti arvioimassa, niin ostaja sai miltei sanella timanttien arvon.
- Lupaisiko Pääministeri järjestää demokraattiset vaalit? Milloin Presidentin toimikausi päättyi?
- Pääministeri sanoi, että Presidentin tehtävä oli elinaikainen, mutta Hallitus istui vain kuusi vuotta. Tämä Hallitus oli toisen toimikauden puolivälissä. Toimikausia ei ollut rajoitettu joten oli melko varmaa, että sama Hallitus istuisi vielä kolmannen kauden. Sitten oli aika vaihtaa koko Hallitus. Ilta oli pitkällä joten Nidal ehdotti, että voitaisiin lopettaa tältä päivältä, ja tavata viimeistään ensi viikon maanantaina, jolloin suuri foorumi Yliopiston suuressa auditoriossa kokoontuisi. Tarkoitus oli lähentää sissiliikkeiden, ja valtaeliitin välejä. Presidenttikin oli lupautunut paikalle.

77. Karavaanin paluu

Karavaani lähti palaamaan ihmisten ilmoille lauantaina, kun oli enää kaksi päivää suureen foorumiin. Sissipäälliköt olivat löytäneet, ja he tulivat avustajineen mukaan. Harmi vain, että heistä monikaan ei puhunut englantia. Avustajat oli valittu siten, että he pystyisivät tulkkaamaan päälliköille kaiken mitä puhuttiin. Autokaravaani kulki noin 50 km/h vakaasti kohti Lagosia. Sissipäälliköt tiesivät oikoteitä, joita pitkin pääsi nopeammin. Lauantaina illalla pysähdyttiin levikkeelle syömään, ja sitten otettiin neljän tunnin unet. Ovet lukittiin ja penkkien selkänojat kaadettiin jotta saatiin pedit. Ajo oli väsyttänyt kuskit niin, että he nukahtivat heti.

Jokainen kuljettaja oli pannut kännykän herättämään klo. 2:00 yöllä jolloin matka jatkui. He tulivat viidakosta nopeammin, kuin arveltiin, ja olivat sunnuntai-aamuna kahdeksan aikaan Lagosissa. Koska Suuri Foorumi saattoi kestää jopa kaksi viikkoa, niin Nidal oli tilannut sunnuntaista kahdeksi viikoksi viisi kahden hengen huonetta, ja neljä yhden hengen huonetta. Nidal oli asunut Hotellissa jo kaksi viikkoa.

Sisseille jäi aikaa sunnuntai katsella kaupunkia, ja tehdä ostoksia. Nidal oli antanut päivärahaa USD 5 per päivä eli USD 70 kullekin. Ylöspito oli myös ilmainen, sillä Nigerian Valtio vastasi kustannuksista. Sisseistä monikaan ei ollut käynyt kaupungissa, joten kokemus oli heille uusi. Hotellien aulat olivat auki, ja niissä oli matkamuistomyymälöitä. Kaupungilla oli kioskeja, ja ravintoloita joten kaupunki oli monelle liian suuri.

78. Suuri Foorumi alkaa

Maanantaina klo. 10:00 alkoi Suuri Foorumi pohtia asioita. Ensin jokainen esitteli itsensä, ja Presidentti ja koko Hallitus oli mukana. Puhetta johti Professori Ngyen van Holt. Nidal toimi sihteerinä, ja teki koko ajan pöytäkirjaa. Ensin Ngyen kertoi kokoustavoista, siitä että hän jakoi puheenvuorot, ja jos juttu lähti rönsyämään asiattomuuksiin, niin hänellä oli oikeus katkaista puheenvuoro. Ensin käytäisiin vapaamuotoinen kierros, jossa kukin sai esittää ongelmansa, ja ehdotuksen sen korjaamiseksi. Sitten paneuduttaisiin yksittäisiin ongelmiin ja niiden ratkaisuihin.

Koska Presidentti Nidla Al Gyeda oli tullut paikalle, hän sai aloittaa.

- Nigeriaan oli saatava rauha, Presidentti aloitti. Sotatilanne vei maan vararikkoon. Tässä foorumissa olisi keskityttävä rauhanponnisteluihin. Kaikkien oli esitettävä vaatimuksensa, mitä ikinä ne olisivatkaan. Olen pikemminkin kuuntelevana osapuolena.

Sitten oli pääministeri Ngyen Nigali Forten vuoro.

- Valtion budjetti oli liian pieni, jotta siitä olisi maksaa edes sodan kulut, Pääministeri kertoi. Vaikka vienti oli runsasta, ei rahaa tullut, kuin kourallinen. Maailmanmarkkinahinnoin laskettuna viennin olisi pitänyt tuottaa moninkertaisesti. Joko myytiin liian halpaan hintaan, tai sitten joku veti välistä. Epäilen tätä jälkimmäistä tapausta. Tässä foorumissa oli selvittävä, kuka tuo välistä vetäjä on, ja hänen on palautettava ryöstämänsä rahat. Sitten, kun vienti tuottaa oikean hinnan myötä tuloja, on mahdollista maksaa kunnon palkkoja, ja maa vaurastuu.

Sissipäällikkö Hugin Hoya otti esille maakysymyksen.

- Nyt elettiin valtion metsissä, kuin varkain, koska ei ollut omaa maata. Tarvitaan maareformi, ja samalla voitaisiin perustaa muutama autonominen alue koilliseen. Myös vientitulot pitäisi saada niille, joille ne kuuluivat, ja täysimääräisinä. Sitten voitaisiin verottaa kansaa tuloista kevyesti, ja saada valtion talous tasapainoon.

Sissipäällikkö Lavin Elgalla oli sama huoli omasta maasta ja tuloista.

- Olen perillä maailmanmarkkinahinnoista, ja tiedän, että öljystä pitäisi saada 30 USD tynnyriltä, ja timanteista oikea hinta. Olemme laskeneet, että timantit tuottaisivat vuodessa meidän alueella siinä 300.000 \$, jos käytettäisiin oikeaa arvioijaa. Nyt niistä saa siinä 10.000 \$.

Sissipäällikkö Ngyen Van uskoi, että Nigeria luovuttaa hänelle 10.000 hehtaaria joutomaata, jotta hän pääsee viljelemään maata ja tutkimaan olisiko maassa jotain muutakin hyödyllistä. Nyt he elivät, kuin kerjäläiset luontaistaloudessa ja epävarmuudessa, oliko sotatila vai ei. Maareformi ratkaisisi hänen pulmansa. Sissit elivät keskenään rauhassa, mutta Hallituksen sotilaat oli saatava pois alueelta.

Sissipäällikkö Vbacin Ryen oli samaa mieltä edellisen puhujan kanssa.

- Sota oli saatava loppumaan, ammuksinkin olivat niin kalliita. Jos meille luovutettaisiin maata pohjoisesta, tai koilliskolkasta, niin sota loppuisi siihen. Ryhtyisimme maanviljelijöiksi tai metsästäjiksi, ja olisi harkittava turismin tuloa villiin luontoon. Elävän pantterin tai apinan näkeminen toisi turisteja. Ensimmäiseksi olisi parannettava tieverkostoa. Meiltä meni 18 tuntia tullessa tänne pääkaupunkiin. Olihan sekin seikkailu, mutta toista kertaa en lähde rukoilemaan maata, vaan otan sen pakolla.

Sissipäällikkö Lorain Kaby oli heistä vanhin ja viisain. Hän oli pitänyt noin 15.000 hehtaarin aluetta omanaan, eikä luopuisi siitä. Tiikeritkin kavahtivat Kabyn maata, eivätkä tulleet merkkien sisäpuolelle.

- Oli maareformi, tai ei, niin minua ei enää saa alueeltaan muu, kuin kuolema. Parempi olisi, että hallitus luovuttaisi sille hyödytöntä maata vaikka tuon 15.000 hehtaaria jokaiselle ryhmittymälle, ja ikiaikaisen nautintaoikeuden. Maaperässä oli jopa kultaa, mutta sitä kaivettiin luvatta. Olisi vain oikein, että jokainen saisi pitää sen hyödyn, mikä maasta nousi. Vientihinnoista olen sitä mieltä, että Hallitus pimittää 90 % tuloista, ja jakoi vain almuja köyhille. Olisi vain oikein, että kukin saisi myyntihinnan itselleen, ja kykenisi maksamaan valtiolle veroja. Nyt ei ollut mahdollista maksaa veroja, kun ei ollut kunnolla tulojakaan. Timanteista olen sitä mieltä, että maahan pitäisi saada virallinen tarkastaja, joka saisi vaikka 3 % myyntihinnasta itselleen. Tällainen tarkastaja olisi oikeudenmukainen, koska hänen palkkansa riippuisi timanttien antamasta tulosta. Nykyisellään arviointi suoritetaan täällä Lagosissa, ja joku, jollei Hallitus, vetää välistä miltei kaiken tulon.

Professori Ngyen van Holt piti viimeisen puheenvuoron tälle päivälle. Professori katsoi kelloa, ja totesi että klo. 15:00 oli sopiva aika lopettaa tältä päivältä.

- Minulla on myös sanoma, joka kuului, että tuotteista on saatava markkinahinta. Sitten oli vasta kykyä maksaa veroja, ja maa vaurastuisi. Olen perehtynyt valtion talouteen, sillä olen entinen valtiontalouden professori. Mutta olen vaihtanut sittemmin tuotantotalouteen, on minulla se käsitys, että ulkomaiset firmat käyttivät kaksoislaskutusta. Ensin kirjoitettiin lasku A 10 %:lle joka maksettiin valtion kassaan, ja josta saivat tuottajat osansa,

ja sitten kirjoitettiin lasku B 90 %:lle, joka maksettiin tuntemattomaan paikkaan, ja tuntemattomalle henkilölle, josta tiedettiin vain tilinumero, ja maa minne pankkiin loppu sujahti. Tämä oli moraalikysymys. Jos valtiolla olisi omatunto, niin sen kellot kulkattaisivat kovaa. Eikö hallitus kyennyt hoitamaan kauppvoja niin, että saataisiin kotiutettua koko hinta? Pääministeri saa vastata siihen huomenna. Tänään ei aika riitä. Luulisi, että Presidentillä ja Pääministerillä olisi tieto minne katoaa 90 % tuloista. (Jos musta mies voisi punastua, niin Presidentti olisi ihan punainen). Tuon henkilön, joka anasti tulot, tulisi erota, ja maassa pitäisi järjestää parlamenttivaalit ja valita demokraattinen hallitus, jonka kauppa- ja teollisuusministerin pitäisi hoitaa ulkomaankauppaa asiantuntijoiden johdolla. Maassa on asiantuntemusta, mutta sitä ei voida käyttää hyväksi, koska maassa vallitsee diktatuuri. (Nidal oli kuulevinaan hampaiden kirskuntaa).

- Nigerian lähtölaskenta oli alkanut, ja riippui virkailijoista, miten nopeasti edetään, Nidal sanoi. Kello on tasan kolme, joten menemme pienelle kävelyllä Hotelliin, ja jos joku haluaa syödä kaupungilla, niin voi irrottautua porukasta. Meille on tilattu Ravintola Rosenista Hotelli Intercontinentalista päivällinen, joka alkaa klo. 16:00. Jos saan vaivata vielä hetken, niin opastan teidät Hotelliin.
- Nyt, kun on kesä, niin meillä ei ole luentoja ja opiskelijat ovat kesätoissa, Professori sanoi. Tämä talo on käytettävissä kokouksiin. Jatkamme huomenna tiistaina taas klo. 10:00. Hyvää päivällistä. Näkemiin ja kiitos siitä, että tulitte.

Nidal pani muistiinpanot salkkuun ja läksi opastamaan joukkoa kohti päivällistä.

Muutama apulainen oli huomannut Kebab-ravintolan tullessa, ja halusi välttämättä sinne. Hotellin edessä Nidal pysäytti taksin, ja antoi kuskille 10 USD ja kertoi, että nämä miehet olivat menossa Hallituskadun Kebabiin. Voisiko taksi tulla kahden tunnin kuluttua hakemaan miehet takaisin Intercontinentaliin? Hän maksaisi takaisinpaluun. Taksari sanoi, että jos maksat nyt vielä kympin, niin hän tuo nämä miehet vaikka korvasta takasin. Nidal antoi toisen kympin.

Sitten hänellä oli jo kiire Ravintola Roseniin opastamaan niitä, jotka päättivät ottaa varman päälle. Ravintola oli järjestänyt pitkän pöydän, ja paikalla hääräsi jo Pääministeri. Hän jakeli paikkoja ja ihmetteli missä oli kolme tulkkia. Nidal sanoi, että nuo kolme tulkkia halusivat jotain eksoottista ja menivät Kebab-ravintolaan Hallituskadulle. He ovat siellä kaksi tuntia. Sitten taksi tuo heidät takaisin.

Kun seurue oli kokonaisuudessaan paikalla, niin Nidal pahoitteli, että Presidentillä oli muita kiireitä, mutta hän oli lupautunut loppulounaalle joskus, kun kokous päättyi.

- Nidal ennusti kaikkien kuullen, että tämä kokous ei kestä viikkoakaan. Ratkaisujen oli tapahduttava torstaina, ja perjantaina olisi vain asiakirjojen allekirjoitustilaisuus. Sitten karavaani lähtisi viemään sisesejää kotiin, ja toivon mukaan myös hallitus oli nimennyt selvitysmiehet siihen mennessä lohkomaan maita sisseille. Ennustukseni on, että maita jaetaan jo nyt kesällä, ja myyntitulot olisivat täysimääräiset kahden viikon sisään. Sitten Nigeria tekisi veroremontin, ja verottaisi 10 % tuloista. Tavallaan tilanne kääntyisi pääläelleen.

Tarjoilijat toivat alkupaloja, eli kalkkunasalaatin, ja sitten edeskäypä kiersi ottamassa vastaan tilauksia. Nidal korotti äänensä, ja sanoi, että jokainen voi valita listalta mitä halusi. Jälkiruuaksi olisi karpalohyydyke ja kahvi maun mukaan. Antiloopin kyljys tuntui olevan suosittu. Nidal otti

250 g härän pihvin puoliraakana. Juomaksi oli vettä, mineraalivettä ja viiniä. Viini oli Etelä-Afikasta. Koko aterian tarjosi AFC.

Aterian lopussa joku uskalikko otti konjakin, ja Nidal nyökkäsi hyväksyvästi tarjoilijalle. Itse hän jätti kahvin väliin, ja otti hyydykkeen kanssa kuivan martinin.

Ilta oli varattu vapaalle keskustelulle, ja Hotellista oli varattu Nyan-kabinetti 20 hengelle. Puolen kuuden aikaan Nidal meni Hotellin eteen passiin, josko nuo kolme hurjapäätä saapuisivat. Ja sieltähän iloinen joukko tuli taksissa. Nidal antoi tippiä USD 5 taksarille, ja tämä kiitti luottamuksesta. Nidal ohjasi nämä miehet kabinettiin, ja kertoi kaikille, että käytävän varrella oli merkki WC ja C ovesta sisään, niin pääsi asialle. L oli tarkoitettu naisille.

Sitten alkoi vapaa keskustelu. Yksi jos toinenkin sissipäällikkö ihmetteli valtion politiikkaa. Miksi ei päästetty asiantuntijoita arvioimaan timantteja? Ja minne katosi yli 90 % tuloista? Toisista öljyn mittarit valehtelivat asiakkaan hyväksi, ja senkin tuloista 80 % katosi johonkin. Hallitus ei ollut ottanut vielä kantaa väitteisiin, että rahat katosivat. Huomenna puristettaisiin pääministeriltä vastaus, kuka arvioi ja mittaa vientituotteet. Sitten seuraava kysymys kuuluisi, miksi markkinahinta ei tavoittanut tavallista tuottajaa. Miksi pimitettiin tuloja? Menivätkö rahat johonkin tilille Sveitsin pankkiin vai olisiko tili peräti Caymanna-saarilla. Pikkuhiljaa jokainen tilasi drinkin tai oluen, ja juttu jatkui iltaan. Nidalin oli pysäytettävä keskustelu klo. 23:00, ja todettava, että huomenna on päivä uusi.

Miehet menivät huoneisiin nukkumaan pois pöhnää ja Nidal soitti Johtajalle ja selosti pääpiirteissään mitä oli tapahtunut siihen mennessä.

- Vaatimukset olivat tiedossa, Hallitus ja pääministeri pohtivat tilannetta yli yön, ja Mr. X, joka kahmi rahat, alkoi selkeytyä. Nidal kysyi Johtajalta, oliko väärin, että hän eliminoisi roiston

kokouksen viimeisenä päivänä? Kuolintodistuksella saisi tilin auki jopa Sveitsissä. Jotenkin tämä oli hoidettava. Selvä syntisäkki oli selvillä ja Sissijärjestötkin aavistivat, että varkaus kohdistui juuri siihen yhteen henkilöön. Jos presidentti ilmestyisi seuraaviin kokouksiin, niin voisi olla, että Sissiliikkeen pinna ei kestäisi, vaan joku hankkisi aseensa, ja ampuisi miehen elävältä. Johtaja sanoi, että käytä järkeä, mutta ole varovainen. Murha on aina murha, tekipä sen agentti, tai tavallinen kansan ihminen. Agentilla oli vain paremmat eväät välttää kiinni joutuminen. Nidal sanoi Johtajalle hyvää yötä, ja lupasi seurata omaatuntoaan.

Tiistai alkoi aamiaisella Ravintola Rosenissa ja Nidal tyytyi tavalliseen aamiaiseen. Hän otti hieman munakokkelia, prinssinukkeja, sekä pari siivua sian kylkeä, sämpylän ja tuoremehua. Hän meni ikkunapöytään, ja ihasteli, kuinka puutarhurit olivat saaneet leikattua poppelikujan poppelit niin samannäköisiksi. Samassa tuli Pääministeri pöytään tarjottimiseen, jolla oli oikein kolesterolipommi. Hän otti paksuja siansiivuja rasvassa, paljon munakokkelia, ja prinssinukkeja. Sämpylä jonka välissä oli paksult juustoa ja rasvaista makkaraa. Et aio elää pitkään, tuumi puoliääneen Nidal.

- Pääministeri ei kuullut tuota lausuntoa, vaan itse totesi, että nämä Hotelliaamiaiset olivat siitä hyviä, että ei ollut rouva räkättämässä vieressä, että oliko tuo jo kolmas siivu makkaraa.

Kun kaikki olivat syöneet, lähdettiin kävelemään Yliopistolle, ja samaan saliin kuin eilenkin.

- Professori Ngyen van Holt toivotti kaikki tervetulleeksi tilaisuuteen. Hän totesi, että Presidentti puuttui.
- Pääministeri sanoi, että kyllä hän tulee.

Nyt sana oli vapaa, kunhan pyysi puheenvuoron. Lorain Kaby oli nopein.

- Olen huolissaan sitä, millä aikataululla Hallitus voisi toteuttaa maareformin. Mitä nopeammin, sen parempi.
- Heinäkuussa tänä vuonna tulevat maan lohkojat paikalle, Pääministeri lupasi, ja alettaisiin jakaa maita sissijärjestöjen hallintaan. Valtio ei ottaisi muuta osaa maan jakoon, kuin lohkomisen. Rakennukset ja karja saisivat olla sillä tontilla, kuin olisivat. Niihin ei kajottaisi. Olisi Sissiliikkeen asia hoitaa oma omaisuutensa oikealle tontille.
- Ngyen Van oli huolissaan tavarantarkastajista, joita ei ollut näkynyt vuosiin.
- Pääministeri sanoi, että tarkastus oli suoritettu keskitetysti Lagosissa, mutta nyt perustettaisiin jokaiselle tavaralle oma tarkastajan virka, ja velvoitettaisiin heitä menemään tavarankäytölle. Samalla tavarankäytön tarkastaja sopisi hinnan, jolla myydään ja osallistuisi kaupallisiin keskusteluihin. Hallitus saisi tiedon kaupoista, mutta raha liikkuisi vain myyjän ja ostajan välillä. Kaikki välikädet karsittaisiin pois.
- Paremmiin pärjättäisiin, jos tavarantarkastajat olisivat paikan päällä, mutta ellei maareformista tule mitään, niin kaikki vesitty, Lorain Kaby sanoi. Se roisto joka keräsi voiton, olisi vainaa jo huomenna, jos tiedettäisiin, kuka hän on.
- Maareformi oli vasta alku demokraattisiin muutoksiin Nigeriassa, Hughin Hoya sanoi. Ensi syksynä olisi järjestettävä parlamenttivaalit ja valittava vapaa hallitus. Presidentin virka olisi lakkautettava, ja salaiset tilit paljastettava.

Muut sissijohtajat olivat samaa mieltä.

- Maareformilla oli kiire ja tuotannon tarkastajat olivat tarpeen. Oikeudenmukaisuus voitaisi lopuksi ja saisimme viime vuosien voitot takaisin. Hän veikkasi, että roisto oli jo tiedossa, ja hänelle oli liian lievä rangaistus vapausrangaistus, kuolema opettaisi muita paremmin.

Presidentti ei ollut päässyt paikalle. Hänellä oli toinen tapaaminen. Kenties iltapäivällä hän olisi paikalla.

Lounas oli klo 13:00 joten siinä meni tunti hukkaan Kokoonnuttiin jo klo. 14:00 uudelleen.

Nyt oli viimeinen tilaisuus antaa lausunto, ja pyyntöön toiveita Hallitukselle, ja Pääministeri oli kuulolla. Presidentti ei ollut paikalla, ja häntä olisi toivottu selostamaan myynnin hintoja. Sissijärjestöt olivat samaa mieltä, että maanjako oli tarpeen. Hinnan tarkistajain virat oli perustettava, ja hinnat oli mukautettava maailmanmarkkinahintoihin.

Tuottajan oli saatava se hinta, jonka maailmanmarkkinahinnat osoittivat.

Hintojen kysymys oli keskeinen, ja Hallitus lupasi Pääministerin johdolla, että hinnat vakiinnutettaisiin maailmanmarkkinahintoihin.

Hallitus Pääministerin johdolla oli sitä mieltä, että oli aika paljastaa kuka pimitti 90 % maan tuloista.

Nidal oli Autohallissa odottamassa, että Presidentti tulisi kokoukseen. Presidentin Mercedes tulikin, ja pysähtyi vierasparkkiin. Nidal oli paikalla ja nosti vaimennetun Parabellumin kohti presidenttiä, ja kaksi laukausta riitti tappamaan presidentin. Autonkuljettaja oli sammuttamassa autoa ja kirjaamassa ajoa, joten hän ei nähnyt tapahtumaa. Nidal käveli pois

paikalta, kuin ei olisi ollutkaan ja antoi autonkuljettajan suorittaa hälytyksen. Nidal käveli muutamat askelet hissille ja oli poissa.

Autonkuljettaja olisi voinut hälyttää apua, mutta hän sen sijaan jäi ihmettelemään tilannetta, ja presidentin kuolemaa eikä osannut hälyttää apua.

Nidal meni suureen luentosaliin, ja istui paikalleen sihteeriksi. Hän antoi muiden hoitaa presidentin kuoleman. Ensimmäisenä tuli autonkuljettaja, joka kertoi puheenjohtajalle presidentin kuolemasta.

- Puheenjohtaja pyysi ensin, että autonkuljettaja jäisi parkkihalliin, kunnes ambulanssi tulisi. Sitten vasta hän voisi hälyttää poliisin. Salille hän kertoi, että presidenttiä vastaan oli hyökätty, ja että ambulanssi olisi tulossa. Siltä varaa, että presidentti kuolisi, olisi laissa määräys, että presidentin virkaa hoitaisi Pääministeri kunnes uusi hallitus olisi hyväksytty. Murha tietäisi automaattisesti hallituksen vaihdosta. Koska kokous oli epätietoinen presidentin murhasta, niin kokous päättyisi klo. 10:00 ja jatkuisi seuraavana päivänä klo. 10:00.

Salissa kuiskittiin jo, että oli hyvä, että päästiin siitä läskimahasta. Saatiinhan kohta uusi presidentti.

- Sissipäällikkö Lorain Kaby totesi, että edessä oli presidentin vaali ja hallituksen hajottaminen. Toivottavasti löytyisi oikeudenmukaisin presidentti. Olisi oikein, jos Salaisessa pankissa olevat varat voitaisiin palauttaa maan hyväksi.
- Pääministeri Ngyen kysyi hiljaa Nidalilta, oliko hän valmis tutkimaan missä rahat olivat, ja miten ne saataisiin takaisin budjettiin?

- Miksei, sanoi Nidal, mutta oli oltava nopea, jotta löytyisi tuo salainen numero, mikä mitä ilmeisimmin oli presidentin lompakossa. Nidal sanoi Pääministerille, että nyt mentiin, ja he kiiruhtivat autohalliin, missä seisoj ambulanssi valot palaen.
- Pääministeri esitteli itsensä varapresidenttinä, ja pyysi saada nähdä ruumiin. Poliisi ei ollut vielä tullut joten oli aivan sama kuka kävi katsomassa ruumista.
- Ambulanssin miehistö oli sitä mieltä, että he olivat turhaan paikalla, koska tarvittaisiin vain ruumisauto.

Niinpä vanhempi miehistä soitti keskukseen radiopuhelimella, ja tilasi ruumisauton. Sitten ambulanssi lähti muihin kiireisiin. Näin heille jäi aikaa tutkia lompakko. Lompakko oli paksu ja siellä oli paljon rahaa, mutta sivutaskussa oli kortti joka oli nuhrinen, mutta luettavissa. Luzern Bank Switzerland Ltd. ja numero 09762540. Nidalin arvaus oli oikea, rahat olivat Sveitsissä. Lompakko pantin takaisin vainajan povitaskuun, ja autonkuljettaja sai ohjeet Pääministeriltä, että täällä ei ollut käyneet muut, kuin ambulanssimiehet. Autonkuljettaja nyökkäsi. Miehet lähtivät hissille, ja kun he nousivat ensimmäiseen kerrokseen, kuului poliisiauton sireeni alakerrasta.

Kokous oli päättynyt ja Pääministerille ja Nidalille jäi vuorokausi aikaa selvittää tilin kohtalo.

- Nidal soitti Luzern Bank of Switserlandiin ja keskus kysyi heti numeroa. Nidal antoi numeron 09762540. Se kelpasi. Keskus käänsi kassaan.
- Nidal kysyi saldoa dollareissa.
- Neiti sanoi, että tilillä oli useita valuuttoja, joten veisi hieman aikaa laskea ne dollareissa. Jos voitte odottaa, niin lasken.

- Aikaa on, sanoi Nidal.

Nidal odotti puhelimessa ja Pääministeri käveli edestakaisin ja toisti numeroa ni98007652834. Rahat olisi siirrettävä Nigerian pankin tilille. Seuraava kysymys olisi varmaan salasana, joka oli Lagos. Sen hän oli kuullut itse Presidentin suusta.

- Meni 15 minuuttia ja sitten nainen sanoi että 1.259.239.000 USD
- Siirretäänkö summa johonkin?
- Nidal sanoi, että siirretään Nigerian valtionpankkiin tilille ni98007652834 korkoineen, ja tili lopetetaan. Käyttöoikeus Nigerian pankin tilille oli joko Pääministerillä tai kahdella ministerillä samanaikaisesti. Panoja ei ollut rajoitettu.
- Kului taas viisi minuuttia, ja sitten nainen sanoi, että rahat on siirretty ja tili lopetettu. Näkemiin.

Nidalia painoi yksi huoli. Murha-ase oli saatava jonnekin piiloon. Hän jätti sen puhujan pönttöön välihyllylle. Sormenjäljet oli pyyhitty pois, joten vaikka poliisi olisi tutkinut asean, niin siitä ei saanut vihjeitä.

Nidal otti käyttöön Toyotansa autohallista ja ajoi kaupungille. Hän etsi aseliikettä. Sellainen löytyikin Rantakadun yläpäästä. Hän pysäköi auton liikkeen eteen ja meni sisään. Myyjä oli yksin paikalla. Nidal kertoi millaisen asean hän halusi, parabellum 9 mm ja äänenvaimennin ja kotelo. Myyjä kokosi asean osat tiskille, ja katsoi, että asiakas osasi koota asean. Mitään lupaa ei tarvittu vaan riitti, että osasi koota asean. Sitten hän osti vielä 1000 patruunan laatikon. Liikkeen myyjä tuli tuomaan patruunalaatikon auton perään. Sitten tehtiin lasku. Yhteensä se teki USD 2050. Nidal maksoi MasterCardilla ja joutui näyttämään passinsa.

Sitten hän ajoi kaupungin ulkopuolelle, ja etsi ampumaradan. Sellainenkin löytyi, mutta kasvoi kovasti ruohoa. Nidal pysäytti auton radan ulkopuolelle, ja meni katsomaan, olisiko mahdollista kohdistaa ase täällä. 25 m taulut repsottivat tuulessa. Hän tarkisti, ettei ketään ollut ampumassa. Hän kävi korjaamassa lähimmän kuvan, ja aikoi ampuu siihen. Ensimmäinen 10 laukauksen sarja meni vasemmalle. Hän korjasi tähtäintä, ja ampui uuden sarjan, ja se meni kohdalleen, hän oli tullut tutuksi aseensa kanssa. Hän pakkasi aseensa pakkaukseen ja laittoi panokset ja aseensa polttoainetyynyreiden sekaan auton perälle.

Sitten hän ajoi Hotellille, ja tarjosi päiväkahvit kaikille jotka osallistuivat kokoukseen. Hän alusti varovasti, että Presidentti oli kuollut salamurhan uhrina. Murhaajaa ei ollut tunnistettu, eikä ehkä saataisi koskaan selville, sillä autonkuljettaja ei ollut huomannut mitään erikoista, kun murha suoritettiin. Näin ollen valta siirtyi Pääministerille tai kahdelle ministerille samanaikaisesti. Mitä pikemmin saataisiin toimeksi demokraattiset vaalit, sitä nopeammin tilanne normalisoitui. Sotilashallituksella ei ollut sijaa tulevaisuudessa.

Poliisi tutki Presidentin murhaa, mutta johtolakoja oli kovin vähän. Autonkuljettajan mielestä halli oli tyhjä ihmisistä, kun hän ajoi Mercedesensä halliin. Sen jälkeen hän kirjasi ylös ajon, niin kuin oli käsketty, eli autotalli - presidentin asunto - Yliopisto. Ja kilometrit. Sinä aikana murhan täytyi tapahtua. Oletettavasti murhaajalla oli äänenvaimennin, jotta laukauksen ääni ei kantanut pidemmälle. Kun kuljettaja nousi autostaan, ei paikalla ollut enää kuin Presidentin ruumis. Hän hälytti Ambulanssin, mutta koska potilas oli kuollut, täytyi hälyttää poliisi ja ruumisauto. Niin loppui Nidla Al Gyedan maallinen vaellus.

Pääministeri saattoi vain kiittää Nidalia, että saatiin Sveitsin pankissa olleet varat Nigerian pankkiin. Nyt oli vuorossa perustuslakimuutos, ja sitä myöten maan lakien muutokset. Monarkian sijasta maa oli nyt demokraattinen ja se edellytti vaaleja. Pääministeri julistikin televisiossa, ja

kaikissa päivälehdissä, että elokuun 2.-3. päivä oli vaalit joissa, valittaisiin parlamentti ja presidentti. Ehdokkaat voisivat astua esiin heinäkuun puolella välissä, kun suruaika olisi ohi.

Autokaravaani möyri jälleen koilliseen. Mukana oli paitsi sissipäälliköt ja heidän apurinsa, niin paljon asetarvikkeita. Erään päällikön mukaan aseet olivat halpoja verrattuna viidakosta saataviin. Nyt oli taas varaa tappaa vaikka saksanhirviä tai puhveleita. Sade ei ollut hellittänyt vaan tiheni. Sacharias sai taas autoonsa ojaan ja Michael joutui vetopuuhiin ja nostamaan taas auton tielle. Sacharias lupasi olla varovaisempi, mutta silloin karavaanin vauhti hidastuisi. Vei kaikkienensa 20 tuntia viedä miehet takaisin viidakkoon. Heillä oli Lagosin reissulta raskaat kantamukset, mutta he olivat iloisia sillä heille oli luvattu maata. Karavaanin autot pitivät vuorokauden levon, ennen kuin lähtivät takaisin kohti Lagosia. Kuljettajat nukkuivat yön yli, ja aamulla tuli mieskaravaani hakemaan loput paketit. Joissakin oli panoksia joten laatikot olivat hyvin painavia. Kun viimeinenkin laatikko oli viety, sissit kiittivät kyydistä, ja menivät metsän siimekseen.

Paluu viidakosta oli nopeampaa, sade oli hellittänyt, ja autot voivat kulkea nopeammin. Takaisin paluu vei enää 16 tuntia, kun tie oli tuttua ja nopeutta saattoi nostaa. Torstai-aamuna karavaani oli takaisin, mutta Ivan ehdotti, että vietäisiin autot pesuun ja vuokraajalle joka tankkaisi ne ja kirjoittaisi laskun. AFC oli luvannut maksaa autojen laskut. Huoneista jokainen huolehti erikseen. Kokoustilan ja sissipäälliköiden huoneet maksaisi Valtio.

Kahden nukutun vuorokauden kuluttua karavaani oli valmis lähtemään kotiin. Koko operaatio vei nelisen viikkoa.

- Nidal soitti kentältä Johtajalle ja tiedusteli, että voiko hän mennä Moskovan kautta Pyongyangiin, vai mitä oli edessä.

- Johtaja kiitteli Nigerian operaatiosta ja sanoi, että oli lukenut kotisivuilta, että maahan saatiin demokratia.
- Nidal vastasi, että jonkunhan oli tehtävä likainen työ. Autot olivat hyviä, ja agentit pärjäsivät niillä paria ojaanajoa paitsi hyvin. Polttoaine riitti, ja sitä jäikin. 400 l lisätankit eivät olleet turhia.

Agentit kokoontuivat kotiin lennolle Lagosin kentälle. Michaelin kone vei ensin Frankfurtiin ja sieltä Lontooseen. Sachariasta odottivat Euroopan tehtävät, ja hän oli menossa samalla lennolla ja jatkolenolla Müncheniin. Ivan Rostov ja Nidal olivat menossa Moskovaan. Sinnekin pääsi Frankfurtin kautta. Nidal kiitti agenttitovereita avusta, koko operaatiosta ei olisi tullut mitään ilman koko koalition apua. Oli vain toivottava, että demokratian poikanen lähtisi kasvamaan ja seuraava presidentti valittaisiin vaaleilla. Enempää he eivät voineet auttaa. Jonkun kone lähti, ja heitettiin hyvästit. Joku soitti vielä puhelun, ja sitten oli aika mennä koneeseen. Niin agenttinelikkö hajaantui maailmalle erään tapahtuman jälkeen, ja toivoi, että tavattaisiin yhtä hyvissä merkeissä.

Nidal ja Ivan saivat vierekkäiset penkit, ja juttu jatkui hiljaisena koneessa.

- Ivan kysyi suoraan, että kuka murhasi presidentin?
- Nidal vastasi, että minä.
- Missä oli murha-ase?
- Ase jäi luentosalin puhujain pöntön välitasolle, pyyhittynä puhtaaksi totta kai. Oli siis mahdollista, että kuka tahansa kävi murhaamassa presidentin.

Nyt sissit olivat viidakossa, Pääministeri varapresidenttinä ja agentit kotimatalla. Ketä siis syyttää? Noissa maissa ei ollut edes niin nuukaa kuka teki murhan. Ajateltiin, että seuraava presidentti anasti vallan. Demokratia oli vielä uusi Afrikassa.

79. Moskova kutsuu

Rachel oli Moskovassa ja Nidal halusi mennä hänen luokseen. Oli hyvä valvoa miten agentit toimivat Venäjällä.

Koneen vaihto oli suoritettu ja paraikaa Iljushin laskeutui Sherementjoven kentälle. Sisällä hallissa odottaisi Rachel ja onnittelisi häntä onnistuneesta keikasta.

Hän haki laukkunsa hihnalta, ja meni passintarkastuksen, ja tullin läpi ja oli Moskovassa. Rachel syleili häntä ja vaihdettiin suudelmat.

Rachel oli ollut jo 6 viikkoa Moskovassa opettelemassa agentiksi. Käytännön työkokemusta piti olla vuosi, jotta pääsi ilman ylioppilastodistusta agenttikouluun.

Moskovassa oli ollut viime päivät lämmintä, oikea helleaalto. Se ei kuitenkaan vetänyt vertoja Nigerian kuumalle ja kostealle säälle.

- Miten matka meni, kysyi Rachel?
- Nidalin oli selostettava kaikki koukerot presidentin murhaa myöten. Nidal ei ollut käynyt viidakossa, vaan oli ollut koko ajan Lagosissa. Hän oli sukkuloinut valtion virkamiesten luona, ja saanut heidät vakuuttuneiksi, että Presidentti veti välistä noin 90 % kauppojen hinnasta. Salainen tili oli Sveitsissä. He saivat pääministerin kanssa palautettua rahat takaisin valtion kassaan. Maa oli luisunut diktatuuriin. Nyt se oli palautettu takaisin demokratian tielle. Maassa järjestettäisiin vapaat vaalit, eikä enää sallittaisi kauppaa yhden henkilön kautta. Maa oli pelastettu sodalta.
- Miten aika kului täällä Moskovassa, kyseli Nidal?

- Hyvinhän se muuten menisi, mutta töitä oli yllättävän vähän. Agentit hoitivat yhteydet suoraan Pariisiin, eikä toimistolla ollut muuta tekemistä, kuin palkanmaksu ja raporttien kirjoitus puhelimesta. Mikki Mäkimaa oli puhunut viime aikoina, että Karjalan asiat eivät ole kunnossa. Laskutuksessa on harmaata taloutta, ja jos joku erehtyi ottamaan asian esille laajemmissa piireissä, niin saattoi joutua hakatuksi, tai suorastaan katosi. Hän sanoi, että Karjalassa oli paljon soita. Kiviä pussiin, ja ruumis mukana lettoon, kukaan ei tiennyt missä ruumis oli, eikä näin ollen voitu nostaa syytettäkään. Poliisi oli voimaton eikä armeija tehnyt mitään. Vain agenttien yhteistyö voisi toimia.
- Oliko otettu yhteyttä FSB:hen?
- Ei vielä, mutta ennen kuin Karjalaan mennään, niin yhteistyön oli sujuttava saumattomasti, sanoi Rachel.
- Nidal sanoi, että tämän pienen Moskowskaja pullon, ja yöunen jälkeen hän ottaisi yhteyttä Ivan Rostoviin FSB:ssä, ja kyselisi oliko heillä tietoa Karjalan tapahtumista. Nyt oli kuitenkin ilta, ja pikku vaimo kotona, joten avaatko punaviinipullon ja minä laitan kynttilän keittiön pöydälle, niin on tunnelmaa. Soitetaan sitten pikku-Nestorille ja Marialle. Marialle olisi hyvä uutinen, että velipoika on hengissä ja turvassa. Nestor ei ymmärrä vielä täyttä puhetta, joten hänen oli hyvä kuulla isän ja äidin ääni.
- Nestor oli kohta siinä iässä, että hän alkoi harjoitella puhumista, ja Nidal sanoi Marialle, että Nestorille pitää opettaa ainakin kaksi kieltä, ranska ja arabia. Marialta se luontuisi. Nidal varoitti, että Marian oli keskityttävä vain kahteen kieleen, jotta Nestor ymmärtäisi kielten erot. Englantia ei sopisi sekoittaa vielä kieliin.

Aamulla Nidal kömpi ylös, ja suoraan aamukahvipöytään. Rachel oli ehtinyt lämmittää sämpylät pakkasesta ja tuoda kaikki herkut pöytään. Kahvi oli tummaa ja tuoremehu oli hyvää. Kun aamiainen oli syöty, Rachel korjasi tavarat pois ja sanoi, että oli aika mennä työmaalle. He kävelivät nuo muutamat sadat metrit, ja olivat toimistolla. Mikki Mäkimaa oli jo ehtinyt soittaa, ja kysellä oliko Nidal paikalla.

- Tatjana sanoi, että hyvä että tulit, Mikki on soitellut koko aamun.
- Nidal sanoi, että tästä saattaa kehkeytyä vielä juttu. Olen kuullut siitä sen verran, että Karjalan pojilla oli hätä rahoista ja hengestä.
- Miehiä katoaa ja homma oli luisua kansainväliseksi, Nidal sanoi. Jos Mikki soittaa, niin yhdistä heti minulle, vaikka olisi puhelu kesken.
- Nidal otti ensi töikseen yhteyden satelliittipuhelimella Ranskaan, ja soitti Johtajalle.
- Kun johtaja vastasi, hän kysyi, että en kai herättänyt?
- Ei se mitään, sanoi Johtaja, olin jo puoliksi valveilla. Kiitos vielä onnistuneesta Nigerian operaatiosta. Mutta mistä kenkä nyt puristaa?
- Nidal sanoi hiljaa yksikantaan, että Karjalan pojilla oli murheita Mafian kanssa. Paikallinen agentti Mikki ei ollut uskaltanut mennä väliin, vaikka Mafia tappoi miehiä, ja upotti heidän ruumiinsa suohon, jotta ruumiita ei löydetäisi. Kaikessa oli kyse puukaupasta jota suomalaiset harjoittivat. Suomalaiset olivat maksavinaan täyden hinnan puusta, ja joka rekka mitattiin, mutta raha katosi jonnekin, ja Karjalan miehien lompakkoon jäi

vain kymmenys puiden myynnistä. He olivat pitäneet kirjaa puutavarasta, ja laskeneet miten paljon tuloja pitäisi tulla, mutta aina oli välissä välittäjä, joka korjasi 90 % voitoista. Jos heille valitti, niin pistooli oli vastassa. Moni oli säästänyt henkensä olemalla hiljaa, mutta jotkut nostivat metelin, ja miehiä ei ole näkynyt sen jälkeen. Joku oli sanonut, että Mafia uhkasi upottaa hänet suohon, jos valittaisi.

- Nidal sanoi, että nyt hänen on katkaistava puhelu, agentti soittaa. Hän jatkaa sitten, kun on kuullut agentin version.
- Johtaja sanoi, että hän ehtii tällä välin töihin.

Mikki oli hermostuneen kuuloinen.

- Soitan Petroskoista satelliittipuhelimella, niin kuin oli neuvottu, eikä näitä puheluja kuunnellut edes FSB, hän sanoi. Hän oli tosiaan hermona, sillä jo kolme raavasta miestä oli kateissa. Hän oli kuullut hurjia juttuja, kuinka mies upotettiin säkissä kivien kanssa elävänä suon silmäkkeeseen. Ei näet jäänyt ampumajälkiä. Sellaista oli paha todistaa kenenkään murhaksi. Pari aikaisempaa tapausta oli siten, että miehet olivat menneet perimään rahojaan työmaan pomolta, mutta pomo oli sanonut, että rahat jakaa tuo mies, ja osoittanut roiston näköistä miestä nurkassa. Kun miehet kysyivät tilinsä perään, oli tummatukkainen mies vain sanonut, että mennäänkö tuonne nurkan taakse laskemaan tiliä. Kun miehet seurasivat tuota tummatukkaista rakennuksen taakse, niin tämä otti pistoolin, ja ampui toisen miehistä. Sitten hän kysyi toiselta mieheltä, että vieläkö hän on mitään velkaa. Tämä oli sanonut, että ei, ja säästi henkensä, mutta menetti puiden hinnan. Mafia oli tullut yhä röyhkeämmäksi, eikä sitä pysäyttänyt enää mikään.

- Kyllä tuohonkin konstit löytyvät, mutta minun on keskusteltava FSB:n agentin kanssa, ettei mennä missään ristiin. Hankin Ivan Rostovin langan päähän, ja teemme sotasuunnitelman, millä tuosta ongelmasta päästään. Voisitko Mikki hankkiutua Pietariin, vaikka Hotelli Astoriaan, ja soitella sieltä, jotta olisit turvassa. Voit maksaa luottokortilla. Kun olen jutellut Ivanin kanssa, niin tulemme myös sinne, ja sitten toteutetaan sotasuunnitelma.

Tämä kävi Mikille, sillä hänellä ei ollut vielä yhteyksiä Mafiaan.

Sitten Nidal soitti uudelleen Johtajalle, ja selosti tilanteen.

- Mafian kanssa oli oltava varovainen, sillä siellä oli aina kovat piipussa, mutta siihen auttoi se, että ampui ensin, Johtaja varotti. Heitä voisi hämätä jollakin visakoivun arvopuukaupalla, joka tulisi Ranskaan. Sitten, kun tulisi hinnasta kyse, niin myyjä olisi kovana, ja kun Mafian mies löytyisi, niin ampuisit ensin. Ensimmäisen voi ampua malliksi, kuoliaaksi ja toista voisi haavoittaa jotta he ymmärtävät, että kovat ne olivat piipussa tälläkin puolella. Sietäisi miettiä vielä, tekeytykö ostajaksi vai myyjäksi. Vaikka myyjäksi oli paha tekeytyä sillä ei osattaisi kieltä. Ostajan asema oli parempi. Hän halusi maksaa suoraan myyjälle, ja Mafia tulisi varmasti väliin, jos tietäisi kaupasta. FSB:n agentin olisi oltava myös paikalla. Mafia ei usko muuta, kuin lyijymyrkytystä. Sitten, kun olet terve puutavaran omistaja, niin myy puut suomalaisille, he ovat rehellistä kansaa.
- Nidal kiitti neuvoista ja lopetti puhelun.

Sitten hän soitti Ivanin kännykkään, mutta tämä ei vastannut, ja Nidal jätti viestin. Sitten oli aikaa tutustua toimistoon, ja katsoa, että kaikki oli hyvin. Hän koputti Ninan huoneen ovelle, ja sai heti kutsun sisään.

- Hän jutteli Ninan kanssa puolisen tuntia, ja sanoi sitten, että hän tarvitsee lentoliput edestakaisin Pietariin avoimella paluulla. Hän saisi lähtöajan tietoonsa päivän kuluessa, eikä lähtö ollut välttämättä vielä tänään. Sitten piti varata yhden hengen huone Astoriasta. Varauksen voisi tehdä alustavasti viikoksi. Hän jatkaisi sitä sitten tarpeen mukaan. Sovitaan niin, että lento on huomenna ja hotellivaraus on myös voimassa huomista. Hän odotti erään agentin soittoa, josta riippuisi lähtöaika.

Hän oli juuri jututtamassa keskusta, kun Ivan soitti. Hän meni huoneeseensa ja sulki oven, ja vastasi puhelimeen.

- Ivan täällä terve, olit soitellut.
- No niin, sanoi Nidal, nyt pääset toimimaan omalla maaperällä. Karjalassa on puukauppakiista. Samanlaista smuglaamista, kuin oli Nigeriassakin. Täällä Venäjällä vaan rahastajana on Mafia. Olen keskustellut Johtajan kanssa, ja hän oli sitä mieltä, että Mafian kanssa piti panna kova kova vastaan, ja ampua ensin.
- Nii..iin, tuumi Ivan, ei kai siinä muukaan auta.
- Minulla on idea, miten Mafia saadaan liikkeelle, ja miten heitä harhautetaan, Nidal sanoi. Minä tekeydyn ostajaksi, ja olen ostavinaan Ranskaan visakoivua, oli se nyt mitä puuta tahansa. Haluan maksaa suoraan myyjälle, mutta Mafia päästetään väliin. Äkkiäkös tuollainen huhu leviää, että ranskalainen ostaja on liikkeellä. Maksaa sitä paitsi käteisellä arvokkaasta visakoivusta. Nidal kysyi Ivanilta, että pääsetkö lähtemään huomenna Pietariin, ja voitko olla tällaisen tapauksen vuoksi pois esimerkiksi viikon?
- Kun nukuttaisiin toinen yö kotona, niin hän oli valmis lähtemään vaikka Timbuktuun, Ivan sanoi. Hänen menemisiään ei

oikeastaan valvonut kukaan, esimiehelle hän sanoi tavallisesti, mistä oli tavoitettavissa. Nyt, kun oli nämä nokialaiset, niin ei päässyt pakoon edes puhelinta. Missä tavattaisiin huomenna, vai haluaisiko Nidal ikimuistaisen matkan. Se olisi Tolstoilla, sillä yöjunalla matka Pietariin.

- Tuo onkin loistoidea, sanoi Nidal. Mennään jo tänä iltana yöjunalla Pietariin. Varasin jo huoneet Astoriasta huomisesta lähtien.
- Ivan sanoi vielä, että muista ostaa se viskipullo, jotta matka sujuu rattoisammin. Alku- ja loppumatkasta jos olet hereillä, näet todellisen Venäjän. Aikanaan Nikita Hrutshhev sanoi, että tavoitteemme on taivaanrannassa, ja että lähestymme sitä koko ajan, ja ohitamme kapitalistit viidessä vuodessa. Kylän mies sanoi, että mitä sitten, jos kapitalistit näkisivät paikat persuksissamme. Vähän samaa rataa kulkee maaseudun rakentaminen. Lähdetään tänään kello 19:30 lähtevällä junalla Pietarin asemalta. Venäläiset kun olivat niin köyhiä, että ei ollut kuin yksi aikavyöhyke, niin yhdeksän aikaan on vielä ihan kirkasta ja näkee Moskovan ympäristöä. Saat Nidal arvostella Moskovan lähipiiriä. Vaikka olettaisi, että radan varsi oli, kuin näyteikkuna maailmalle, niin silti kehtaavat rakentaa noita hökkeleitä radan varteen.

Niin ilta pimeni pikkuhiljaa, ja miehet vetäytyivät neljän hengen hyttiin, jota asutti nyt kaksi agenttia. Kaikki paikat oli maksettu. Maksiminopeus radalla oli 160 km/h ja sitä juna tuntui kulkevan paitsi vaihteissa.

Jotenkin Nidalia ei nukuttanut aamuyöstä, viskikin oli loppu. Hän meni vaunupalvelijan luokse ja pyysi venäjäksi teetä. Sen verran hän oli oppinut venäjää. Hän sai puolen litran tinamukin miltei täynnä teetä, jonka lehdet olivat mukin pohjalla. Lehtiä ei heitetty pois, vaan niiden päälle

saattoi kaataa lisää kuumaa vettä. Tee oli vihreää teetä, joka oli tunnetusti hyvää ja sisälsi flavonoideja. Ivan nukkui vielä alapunkalla, ja kas, hänellä oli melko vajaa viskipullo kainalossaan. Nidal hivutti pullon hitaasti pois kainalosta ja sai teehen terästyksi. Vaikka aamu oli jo hieman valjennut, niin tundraa riitti. Välillä tultiin kylän kohdalle, ja oli hökkeleitä. Nidal ei voinut käsittää, että miten ihmiset viitsivät asua tuollaisissa hökkeleissä. Joidenkin piipuista nousi jo savuvana, eli oltiin menossa aamutoimiin. Ivan oli selittänyt, että nyt kun oli toiset ajat, niin ihmisen kannatti tehdä työtä, koska tuotto jäi itselle. Paitsi tietysti suuremmassa kaupassa. Nidal koki tuon Tolstoin matkan surulliseksi. Miksei ihmiset voisi rakentaa parempia asuntoja, kun maata näytti riittävän. Hän ei tiennyt historiaa. 50-luvulla Stalinin aikaan, jos joku rakensi toisia kauniimman huvilan, niin tuli politrukki, ja sanoi että tämä huvila on valtion maalla, ja on luovutettava sille ja sille virkamiehelle. Näin syntyi hökkelikylä jossa toinen huone ei ollut toistaan kauniimpi ulospäin. Sisällä saattoi olla kaunista, mutta ulospäin oli näytettävä kurjalle. Tämän selityksen Nidal sai vasta, kun oltiin miltei Pietarissa ja Ivan heräsi. Nidal oli katsellut maisemaa jo puolitoista tuntia kunnes kuulutus rätisi, että ollaan saapumassa Moskovan asemalle. Juna seisoisi puoli tuntia, ja asiakkailla oli mahdollisuus käydä lähikaupoissa ostoksilla, ja juna jatkaisi kello 9:00. Kuulutukset tulivat venäjäksi, englanniksi ja suomeksi. Ivan laittoi kengät jalkaan, ja takin päälle, ja oli valmis sotaan.

- Otamma taksin tästä Karjalan asemalle ja nousemme siellä junaan, ja nukumme taas pari tuntia kunnes olemme Petroskoissa. Siellä tapaamme Mikin ja kuulemme mikä on viimeaikainen tilanne.

Heillä oli mukanaan vain kassit, joten taksiin siirtyminen oli helppoa. Kassit pantiin Ladan takakonttiin, ja Ivan kävi kuskin viereen. Hän sanoi jotain venäjäksi ja Lada lähti kohti itää.

Pietari oli kaupunki, jossa oli rengasrata ja monta asemaa, oli Baltian asema, Suomen asema, Karjalan asema ja Moskovan asema. Nyt he

nousivat Karjalan junaan joka menisi lopulta Murmanskiin. Täytyi olla tarkkana, että osasi nousta oikealla asemalla pois. Etenkin jos ei ollut tuttu maiseman suhteen, niin piti oikein kuunnella kuulutuksia. Ivanille matka oli tuttu, joten Nidal saattoi ihailla maisemia. Ja Karjalan maisemat olivat kauniita näin kesällä. Täällä rakennustyyli oli toinen ja oli pitsihuviloita, ja kauniita kirkonkyliä. Nidal oli muistanut peruuttaa Astorian varauksen, ja hän oli soittanut illalla Mikille, että he tulevat Ivanin kanssa aamupäivästä Petroskoihin.

- Ivan sanoi kyllä, että sodan -44 jälkeen kommunistit turmelivat monta kirkkoa hevostalleiksi, ja muitakin rakennuksia, mutta paljon oli säästynyt.
- Nidal kysyi sitten, että miksi Venäjä ei nyt, kun hallinto vaihtui, voinut luovuttaa sodassa otettua maata takaisin?
- Ivan sanoi, että se on poliittinen kysymys, mitä Stalin otti ja Hrutshev piti, sitä ei anneta pois.
- Mitä arvoa sitten on tällä Karjalalla, jollei oteta lukuun puuvaroja, kysyi Nidal?
- Se on symbolinen voiton arvo, ettehan tekään antaisi pois Normandiaa vai kuinka? Vaikka se oli amerikkalaisten valtaama.

Kinastelu jatkui, kunnes oltiin Petroskoissa. Siellä oli Mikki vastassa, kuten oli sovittu, ja hänellä oli vuokrattuna Lada Niva. Sillä pääsi Karjalan liukkaista teitä.

- Ivan sanoi heti, että et kai jätä meitä ilman aamiaista?
- Mikki sanoi, että tuossa nurkan takana oli majatalo josta saisi aamiaisen.

Ajettiin siis sinne. Talo oli rahvaanomainen, mutta kun meni sisään, niin tunnelma muuttui. Sisällä oli täysi majatalo, ja tiskiltä sai tilata millaisen aamiaisen halusi. Oli hirveä, poroa, haukea, matikkakeittoa, ja lohtakin löytyi. Karjalaiset olivat hyvin omavaraisia.

- Millaista aamiaista laitettaisiin, kysyi emäntä?
- Ivan otti johtopaikan, ja sanoi, että poronkyljykset, piimä ja kahvi.
- Nidal tahtoi maistaa hirveä, ja otti sitten tuoremehua ja kahvin.
- Saa sen konjakinkin kanssa, kehui emäntä.
- Perunat kuuluivat tietenkin joka ateriaan, emäntä jatkoi.

Mikki otti vain tuoremehun ja kahvin. Hän oli syönyt jo kotona.

- Raavaat miehet saivat annoksensa, ja emäntä alkoi ihmetellä, että kuka se on tämä vaitelias mies?
- Ivan sanoi, että hän on ranskalainen puunostaja, eikä puhu suomea eikä venäjää. Vain englantia ja ranska käyvät. Ollaan menossa katsastamaan niitä visakoivutukkeja tuonne Luokkijärven suuntaan. Salissa oli muitakin, ja takuulla ääni kantautui vieraiden korviin. Mikki ei vielä ollut mukana leikissä ja hänelle olisi selostettava autossa missä mennään. Ivan ja Nidal tiesivät tarkalleen miten menetellä. Kovaääninen keskustelu kievarissa johti takuulla Luokkijärvelle Mafian. Kun runsas aamiainen oli saatu syötyä, niin porukka nousi Nivaan ja matka jatkui.

- Ivan selosti taktiikkaa Mikille, miten Mafia höynäytettäisiin paikalle. Nidal oli ostavinaan puuta ja nimenomaan sitä arvokkainta visakoivua. Rahti piti sopia Ranskaan, ja Nidal oli valmis maksamaan käteisellä, kunhan ehdoista sovittiin. Ehdot jätettiin ihan viimeiseen tippaan, eli ei maksukaan voinut tulla, kuin vasta laanilla, kun ostaja oli nähnyt puutavaran. Sitten oli vielä kuljetus, kenen vastuulla se olisi. Ranskalainen ostaja oli ehdottanut TIR-rekkaa, joka olisi turvallisin. Venäläiset olisivat tyytyneet vain avokuljetukseen Hietasen satamaan Kotkassa, ja siitä laivalla eteenpäin.
- Nidal kysyi, että montako irtokuutiometriä pöllejä olisi johon Mikki vastasi, että varmaan 100 - 120 m³. Se määrä vaatisi jo useamman rekan. Nidal suostuisi jo venäläisten kuljetukseen, jos maksuehto olisi FOB rajalla, ja he saisivat kuljettaa lastit Hietaseen. Välilastaus ei kuulunut kuitenkaan mihinkään sopimukseen. Nidal hoitaisi homman FOB Hietasen satamasta eteenpäin.

Tultiin jo laanille, ja Mikki tekeytyi välittäksi. Nyt kun hän oli perillä menettelystä, niin kaupanteko menisi sitä rataa. Miesten porina kuului varmaa naapuriin, koska sieltä tuli mieslauma pihalle, ja kyselemään mitä kauppvoja tässä ollaan tekemässä.

Heistä johtaja oli kärkeävin ja muut myötäilivät.

- Nidal kysyi englanniksi Ivanilta, myyjältä, että mistä on nyt kysymys? Eikö kauppa käy?

Mikki ja Ivan selostivat, että nämä mafian miehet halusivat osallistua kaupan käyntiin. Nidal pyysi, että Mikki kääntäisi. Mikki sanoi, että hän kääntää sanasta sanaan. Mustahiuksiset halusivat osinkonsa kaupan tuotosta, joka oli 90 % hinnasta. Nidal osasi kääntää, ennekuin tulkki, että mikä oli vaatimus. Hän oli ottavinaan lompakon, mutta vetäisikin takaa

vaimennetun Parabellumin, ja ampui kaikki kolme Mafian miestä kuoliaaksi. Mikki kauhistui, mutta läksi hakemaan Ladan perältä säkkejä. Muut kokosivat kiviä ja muutamassa kymmenessä minuutissa ruumiista ei ollut tietoaakaan.

- Mikki onnitteli myyjää, mutta Ivan sanoi, että ei tämä tähän jää. Toiset mafiosot, kun kuulivat katoamisesta, niin kahta kauheampi painostus olisi tulossa.

Mikki tiesi, että näin tapahtuu. Hän pyysi, että Ivan ja Nidal jäisivät turvaksi. Agentit suostuivat. Mafioso ei tyytynyt vain rahaan, vaan he koettivat saada uusia jäseniä. Siihen Ivan ja Nidal saattoivat sanoa vain, että ei. Heillä oli muita riippuvuuksia. Koivukuorma meni suomalaisessa rekassa yli rajan, ja kohti Stora Enson Uimaharjua.

Se olikin näennäiskuorma, sillä ne koivut oli tarkoitettu selluksi.

Mutta lisää seuraisi. Puukauppa oli kovaa businesta itärajalla ja Euroopan ulkorajalla. Kaksoislaskutus oli yleistä. Puutavara tuli 100 % laskutettuna tullista mutta Venäjän tulille ilmoitettiin vain 10 % arvosta, joka merkitsi sitä, että liikevaihtovero jäi kokonaan perimättä, ja kenties palkkoja maksamatta. Nidalin ja Ivanin matka ei päättyisi tähän. Olisi paljon pistetä jossa Mafia keräsi voitot, eikä tilittänyt mitään valtiolle. Agentit koettivat opettaa Mikkille, miten toimia väestön hyväksi.

Seuraava piste oli Sortavala. Sortavalassa miehet harkitsivat tukin myyntiä Ensolle, koska se antoi kovimman tarjouksen. Hintakauppa oli kannolta, ja Enso maksoi rahdin Suomeen. Kun Ivan ja Mikki tulivat paikalle, oli kaupat jo melkein sovittu. Ivan esiintyi venäläisenä myyjänä ja Nidal ostajana. Sama sumutus meni läpi myös Kantalahdessa. Myyjät olivat iloisia siitä, että saivat palkkansa. Siellä ei ollut Mafiaa.

80. Karjalan ongelmat jatkuvat

Karjala oli kuin kesyttämätön aavikko. Suomalaiset eivät välittäneet vaatia oikaisua, koska heidän mukaansa liiketoimi toimi ainakin suomalaisiin päin. He maksoivat käteisellä, eikä kukaan tullut koskaan valittaman yli- tai alilaskutuksesta. Toisin oli Venäjän maalla. Minkä onnistuit pimittämään Mafialta, oli joka kopeekka voittoa.

Seuraavaksi miehet siirtyivät Kantalahden toiselle puolelle jossa piti oleman noita kalliita koivuja. Siellä oli jo ostaja, eli Enson mies ja kolme tummatukkaa Mafiasta. Kolmikon pyörähtäessä paikalle homma meni uusiksi. Nidal tarjosi puolitoistakertaista hintaa, jos tukit olivat visakoivua. Enson mies otti kirveen ja halkaisi lähimmästä tukista kiilan. Se oli visakoivua. Nidal nosti hinnan kaksinkertaiseksi, jolloin Enson mies teki lähtöään. Hold on, sanoi Nidal, jonkunhan oli kuljetettava tukit Suomeen. Oli sitten määränpää Hietanen tai Uimaharju, niin rekan oli kuljettava. Mafia seurasi kaupankäyntiä sivusta. Kun oli lyöty kättä päälle, niin Mafia tuli rahastamaan. He sanoivat venäjäksi, että 90 % kaupan summasta kuului Mafialle, joka järjesti tapaamiset. Nidal oli ottavinaan taskusta dollarinipun mutta kättä seurasi Parabellum ja äänenvaimennin. Nidal ampui kaikki kolme mafian miestä ja heidät raahattiin Ladan penkeille ja auto valettiin bensiinillä ja sytytettiin tuleen. Sitten Nidal sanoi suomalaiskuskille englanniksi, että maksa 90 % laskusta, loput saat pitää, ja vie lasti Hietasen satamaan odottamaan laivakuljetusta Bordeauxiin. Merkkää vielä Enson sijaan, että Bordeaux, Nidal. Hän hoitaa puutavaran eteenpäin. Kaikki poistuivat paikalta, eikä venäläinen poliisikaan pitänyt turhaa kiirettä. Illalla kolmikko oli Petroskoissa. Maatuskan saluunassa oli vilskettä, niin ettei sekaan meinannut sopia. Jotakin oli kuitenkin syötävä, koska päivällä ei ollut eväitä. He menivät tiskille ja tilasivat kolme annosta pyttipannua, ja kolme isoa olutta tuopissa. Tarjoilija valitti, että nyt ei ollut, kuin keskiolutta. No se saa kelvata, sanoi Mikki. Autolasti oli myöhässä. Miehet söivät annokset lähipöydässä, ja koska he olivat maksaneet, he lähtivät kohti autoa. Vastaa tuli kaksi tummahiuksista miestä jotka pysäyttivät heidät, ja vaativat suojelurahaa, koska he olivat tulokkaita. Mikki käänsi

koko puheenvuoron englanniksi ja Nidal oli kaivavinaan lompakkoa, mutta ottikin pistoolin esiin ja ampui molemmat miehet. Ääntä kuului pienet poksahdukset koska pistoolissa oli äänenvaimennin, ja Mikki, Ivan ja Nidal poistuivat paikalta. Täällä miliisi oli kaukana, eikä ehtinyt tavoittaa miehiä. Eikä Miliisillä ollut kiirettä, koska kyse oli Mafian miehistä. Miehet menivät Mikille kylään, ja siellä telmikin neljä lasta, ja vaimo oli juuri iltaruuan laittopuuhissa.

- Mikki sanoi suomeksi, että ei ollut kiirettä, olemme jo syöneet saluunassa, ja tämä herra Nidal maksoi kaiken. Odotamme vain iltajunan tuloa. Mikki kysyi hiljaa, että oliko tuo aina agentin tapa tappaa?
- Joskus oli, joskus ei, vastasi Nidal. Useimmiten hän ampui takaa kalloon, se oli tehokkain tapa. Uhri ei tiennyt mitään vaan lyyhistyi kävellessään tai ollessaan kumarassa kaatui eteenpäin.
- Montako Nidal oli tappanut?
- Nidal ei muistanut kokonaismäärää. Eikä ollut tarpeenkaan, sillä maa kantoi päällään joka kymmenennen roiston. Pariisissa oli jo joka toisella paikallisella asukkaalla ase taskussaan. Siellä oli niin paljon kansainvälistä porukkaa, että oli oltava varuillaan. Taskuvarkaat veivät lompakon, jos se oli takataskussa. Paras paikka lompakolle oli povitasku. Takataskusta hän yleensä kaivoi asetta, joka oli vyön alla. Agentin peruslähtökohta oli, että kanna asetta aina mukana, paitsi passintarkastuksessa. Siellä läpivalaisussa aseet paljastuivat armotta.

Siellä Mikin asunnolla Nidal antoi aseensa äänenvaimentimiseen, ja kaksi varalipasta Mikille ja pyysi, että tämä pitäisi aseensa aina mukana, kun liikkuu maastossa. Mafiosot kyllä pitäisivät huolen omistaan.

- Mikki kitti aseesta, ja pohti, että kai tähän saa patruunoita täältä Petroskoistakin.
- Siihen kävi 9 mm konepistoolin patruuna, joita anastettiin ainakin Venäjällä armeijan varikoilta. Mustassa pörssissä patruunat olivat halpoja. Ja muista sitten hankkia aseenkantolupa, tukisti Nidal leikillään Mikkiä.
- Mikki sanoi, että hänellä on Colt ilman äänenvaimenninta luvallisesti, joten tämä oli, kuin taivaan lahja, kunhan muistaisi vaan, että kuumaa piippua ei panna vyön alle.
- Silloin jos oli kiire ampumisen jälkeen, niin sivutasku, tai takintasku olivat parhaat paikat, Nidal sanoi. Jos oli pelkoa kiinni jäämisestä, niin kannatti kadottaa ase esimerkiksi pieneen lampeen tai suohon. Yksi ase sinne tai tänne, niitähän sai asekaupasta uusia. Uuden Agentin teko oli sen sijaan kortilla. Tämä laji vaati nokkeluutta, näppäryyttä, kekseliäisyyttä ja malttia. Oli oltava varma siitä, mitä tekee.
- Ivan puuttui puheeseen. Ei hänkään tiennyt, kuinka monta oli ampunut mutta pääasia oli, että hengissä selvittiin ja vihollinen oli kuollut. Olen haavoittunut kerran reiteen, ja makasin tunnin liikkumatta, jotta Mafiosot olivat lähteneet pois. Se oli ainoa tappio. Muuten hän on selvinnyt Berettan ja äänenvaimentimen kanssa. Se käytti pienempää luotia, 7 mm, mutta oli lähietäisyydeltä yhtä tappava.

Kolmikko oli lähtenyt asemalle hieman liian aikaisin. Junaa täytyi odottaa puolisen tuntia. Siinäkin ajassa Nidal ehti selostaa käynnin Kolumbian Calin huumeapajassa. He hakivat kaksi agenttia pois pakotetusta huumeen käytöstä, ja kolmas tappoi itsensä, kun huomasi tulleen piiritetyksi. Nyt Nidal ja Ivan olivat lähdössä Moskovaan.

- Nidal sanoi, että se oli kaiketi kauhein keikka maan päällä tähän mennessä, nähdä tutut agentit pörräävän kokassa. Cali oli liian suuri pala muutamalle agentille. Armeijan siellä oli syytä olla paikan päällä.

Nyt oli kesä ja kärpäset, ja kaksikko lähdössä kohti uusia seikkailuja. Juna tuli, eikä siinä ollut, kuin muutama matkustaja, mutta oli yksi ykkösluokan vaunu, liekö heitä varten? Ainakaan siihen vaunuun ei ollut tungosta. Kaksi tuntia venäläistä rautatietä, ja sitten oltaisiin Pietarissa. Nidal halusi mennä Lentäen Moskovaan, mutta Ivan meni Tolstoilla. Olihan se halvempaa. Ivan valikoi taksin, jolla oli lupa ajattaa lentoasemalle. Se kun oli hieman kauempana. Ivan jäi pois Moskovon asemalla ja Nidal maksoi taksin lentoasemalla.

- Nidalin bookatessa virkailija sanoi, että teillä on käyttämätön lippu välillä Moskova-Pietari.
- Nidal sanoi, että se joko vaihdetaan tai käytetään. Kuinka pitkän ajan se on voimassa?
- Virkailija sanoi, että kuukauden.
- Täytynee sitten tulla uudestaan Pietariin, sanoi Nidal.

Sitten oli odotettava konetta kotimaan puolella. Oli siinä jokunen kioskki, mutta Nidal ei katsonut tarpeelliseksi ostaa vielä mitään. Sitten Moskovassa hän ostaisi kukkia.

- Hän soitti kännykällä Rachelille, ja sanoi, että on matkalla kotiin päin. Joo, olen lentoasemalla ja koneen piti lähteä vartin kuluttua. Konetta ei tosin vielä näkynyt. Soitan Sherementjovesta, kun pääsi perille. Lento ei kestäisi kuin tunnin, mutta tullista ei aina tiedä. Hänen pistoolinsa oli nyt Mikillä, joten siitä hän ei jäisi kiinni. Ja jos hän kävelee ynseänä

tullin vihreää linjaa, niin tuskin ne ottavat kiinni. Vaikka Venäjä on parantanutkin lentoturvallisuutta, niin tutkiminen ei ollut vielä niin pitkällä, kuin lännessä. Nyt kuulutettiin lento, joten lopetetaan, sanoi Nidal.

Itse lentoaika ei ollut kuin 45 minuuttia, mutta lentoasemilla kului aikaa jonottaessa. Rachel oli vastassa, koska hän tiesi aikataulut. Nidal ehti ostaa 7 tulipunaista ruusua merkiksi rakkaudesta. Rachelilla oli alla firman Samara. Kuljettihan sillä kaksi henkilöä lentoasemalle, mutta ei juuri muuta. Jos Nidalin pitäisi lähteä mafian perään valkoisella Ladalla, niin hän ei ehtisi startata, ennen kuin mafian Mercedes oli tipo tiessään.

- Rachel kysyi, että montako uhria tällä kertaa?
- Nidal sanoi, että tulihan niitä, siinä vajaa kymmenen. Kaikki olivat mafian jäseniä. Kenties se panee miettimään. Tilanne oli siellä täsmälleen sama kuin Nigeriassa, nyt vaan Mafia vei 90 % tuloista ja kansa kärsi. Suomalaiset saivat tukkinsa ihan oikeaan hintaan, kuljetus ehkä kangerteli vähän sillä Karjalan hiekkatiet eivät olleet tehty 52 tonnin rekalle. Oli ihan ymmärrettävää, että venäläiset halusivat omat autot kuljetukseen, ettei tieverkosto rapistu kerralla.

Oltiin taas kotona. Jos joku tarvitsisi Samaraa, niin kävisi hakemassa avaimet heiltä kotoa.

- Nidal huokasi, että vihdoinkin kotona. Saisi reissaaminen jo riittää vähäksi aikaa.

Rachel oli pannut kalkkunapaistin uuniin, ennen kuin lähti hakemaan miestänsä. Onneksi lämpö oli vain 175 astetta joten paisti ei ehtinyt vielä kuivua. Kalkkuna oli täytetty vihanneksilla ja luumuilla, joten sekin antoi kosteutta. Ja koska se oli uunipussissa, niin kaikki oli hyvin. Rachel pani

pastan kiehumaan ja Nidal sanoi, että hän oli syönyt viimeksi illalla pyttipannua Petroskoissa, ja aamiaisen koneessa.

- Se ei ollut Aeroflotilla kaksinen. Sitten koko päivä meni matkustamiseen. Saatiin junassa vain teetä, ja lentoasemalla ei ehtinyt ottaa mitään, kun oli kiire koneeseen joka olikin myöhässä, puhkui Nidal. Luojan kiitos minulla on huomaavainen vaimo, joka huolehtii minusta, huokaili Nidal.
- Rachel sanoi, että odota varttitunti niin saat ruokaa.

Rachel sekoitti voion pastaan ja ruoka oli valmis. Sitten Nidal kävi aterian kiinni, kuin susi. Hän leikkasi kalkkunaa halki ja paloiksi sen. Sitten he alkoivat syödä. Nidalilla oli nälkä kuin sudella, hän söi kaiken pastan ja suurimman osan kalkkunaa. Rachel sai vain rippeitä. Onneksi hän sai alussa otettua toisen koiran. Nidal oli tuonut pullon viiniä ja se meni syönnin lomassa. Nidal oli ostanut Petroskoissa länsimaisen pullon konjakkia, ja nyt maistettiin sitä kahvin kera.

Sitten Rachel pisti astiat pesukoneeseen, ja käpertyi Nidalin viereen katsomaan kuutosen uutisia. TV:stä tuli kaikkea muuta kuin totta, mutta jotkut uutiset pitivät paikkansa. Karjalasta oli kadonnut tai löydetty kuolleena 7 ihmisen ruumiit. Väitettiin, että nämä miehet kuuluivat Venäjän Mafiaan. Mitään muuta todistetta ei ollut, kuin asukkaiden väitteet, että kaikki he olivat Mafian palveluksessa ja olivat käyneet säännöllisesti tilit läpi, ja nostaneet 90 % saduista palkkioista. Kansa koetti kiertää säännöksiä, ja pitää sen minkä voi. Oli vain oikeutettua, että otettiin kova kova vastaan Mafian suhteen. Sitten menttiin muihin uutisiin, joita oli mm. Tshetsheniasta. Tshetsheniassa pitäisi saada rauha aikaan, koska Venäjä menetti sotilaita ja ampumatarvikkeita koko ajan. Miten olisi jos Venäjä vetäytyisi kokonaan pois Tshetsheniasta, ja antaisi väestön ratkoa ongelmansa itse. Tämä olisi tärkein lähtökohta Tshetshenian sodassa. Vielä kotimaan uutisiin... Nidal sulki television. Kanava 6 teki joskus valheellisia uutisia, mutta tuo Tshetshenian yritys päästä pois sotatilasta oli totta. Se

kysymys oli kyllä niin kaukana Agenttien tarinoista, että sitä ei kannattanut edes noteerata. Siellä oli kokonainen armeija liikkeellä.

- Nidal sulki television ja sanoi, että ei tänne oltu tultu kuuntelemaan valheita vaan totuuksia. Ja totuuden tietäisivät vain agentit, jotka eivät puhu.

81. Tehtävä Grotznyssä

- Vaan eipä mennyt pitkään, kun jo aamulla Johtaja soitti, ja kysyi oliko Nidalilla nyt uutta tehtävää?
- Nidal sanoi, että Karjalan tapot antaisivat lakimiehille tehtäviä, mutta hän puhuu nyt Moskovasta. Varsinaisesti hänelle ei ollut suotu kiinteää tehtävää. Rachel hoiti Moskovian Konttoria, ja hän kaipasi enemmän töitä. Voitaishiinko raportointi kääntää siten, että Moskova ottaisi vastaan Venäjän raportit, lukisi ne, ja lähettäisi vain tärkeimmät Pariisiin pikana? Koko raportit tulisivat sitten muutaman päivän päästä Pariisiin.
- Johtaja sanoi, että siispä siis, jos kävisit Tshetsheniassa kuulostelemassa Viliam Salzenytin kanssa maan tilannetta. Moskova oli luvannut vetää joukkojaan pois sieltä, mutta mitään konkreettista ei ollut vielä tapahtunut. Siellä joutuisi korkeintaan murhatuksi, siksi kaksi miestä asialle. Viliam tulisi Moskovaan lennolla Vladivostokista ylihuomenna aamulla, joten jonkun pitäisi olla vastassa. Lento oli Sherementjovessa klo. 7:40, joten olkaa valmiina. Pari päivää menisi valmisteluun, ja sitten Venäjän armeijan helikopteri MI-8 veisi Agentit Grotznyin lähelle suoraan Moskovasta sotilaslentokentältä. Tehtävä olisi tiedustella poliittisesti hallituspuolueen edustajia ja heidän tuntojaan ja valmiutta autonomiaan. Olisitte koko ajan sissien puolella, paitsi tuo lento. Tilanne siellä on ruudin herkkä, joten aseet oli otettava mukaan, ja jos Viliamilla ei ollut kunnon aseistusta, niin sen ehtisi hankkia Moskovasta. Sinullekin katkaistu haulikko ei tekisi yhtään pahaa. Niitä saa asekaupan takahuoneesta. Pukimina suosisin väljää viidakkopukua useine taskuineen. Sinne ei mennä pyhävaatteissa. Ostat sellaisen puvun GUM:sta. Numero 50 on varattu jo juuri sinulle. Viliamia on varoitettu keikasta, ja hänellä on juuri luetteleman varusteet. Koska menolento on sotilaallinen, niin panoksia sai viedä niin

paljon, kun voi kantaa. Mitään räiskintää ei sallita, mutta itsepuolustukseksi saa ampua. Jos käy ilmi, että sisseillä on useita joukkioita, niin pyritte suurimman mukaan. Venäläisiä sotilaita ei ole lupa ampua, kuin itsepuolustukseksi. Olette koko ajan sissien puolella, mutta ette osallistu sotaan. Tehtävänä on luoda edellytyksiä rauhan rakentamiseksi. Siksi tämä ei ole mikään räiskintäpeli. Soitelkaa ja ottakaa satelliittipuhelin II mukaan, jotta yhteys säilyy. Olen pahoillani vaimosi puolesta, mutta hänestäkin pitäisi tehdä agentti. Antaisin hänen olla kentällä vielä muutaman vuoden kunnes Nestor menee kouluun. Sitten äitiä vasta tarvitaan. Soitan vielä viime hetken tiedot ennen lentoa, toivottavasti illalla. Aamulla kello olisi Pariisissa noin 5:00, kun lento lähtisi, ja lupaan soittaa silloin.

Kun Nidal meni aamulla töihin, hän varasi heti auton, ja kysyi Rachelia matkakumppaniksi Moskovon GUM:iin. Rachelilla ei ollut kiireitä, koska kuukausiraporttikin oli lähtenyt. Hän suostui mielihyvin. Rachel sulki huoneensa oven, ja pani sen lukkoon. Sitten lähdettiin. Oli kaksi kohdetta, GUM tavaratalo, jossa oli varattuna maastopuku ja hän osti myös harmaita sukkia ja alusasun. Sitten mentiin aseliikkeeseen, jossa hän osti 2000 kpl pistoolin ammuksia, ja uuden pistoolin, ja kuiskuteltuaan Rachelille Rachel kysyi, että oliko takahuoneessa katkaistuja haulikoita? Myyjä sanoi, että siellä oli toinen myyjä, ja ohjasi heidät sinne. Haulikoita oli montaa mallia mutta Nidal tykästyivät rinnakkaisilla piipuilla olevaan 12 kaliiberin haulikkoon ja halusi siihen sopivia patruunoita 100 kpl. Sitten hän maksoi kaikki ostokset, jotka tekivät 10000 ruplaa, dollareilla. He kinastelivat vähän aikaa dollarin kurssista, ja pääsivät viimein sopuun. Nidal laski dollareita aika nipun pöytään, ja kauppias laski nipun uudestaan. Nidal sanoi, että se oli tasaraha ja Rachel käänsi. Sen jälkeen Nidal tarkasti tavarat, ja pani ne kassiin jonka hän oli ottanut töistä. Se oli puhelinkassi. Tavarat sopivat juuri ja juuri kassiin, ja niin he lähtivät takaisin Toimistolle. Töissä Nidal tarkasti vielä tavarat, ja katseli uteliaana ostamaansa haulikkoa. Haulikko oli pumppurakenteinen eli siihen sopi kuusi patruunaa kerralla. Sen merkki oli Winchester ja valmistusmaa Englanti. Se oli tosi

lähitaistelijan ase. Aseet ja patruunat miellyttivät häntä, ja niin hän pakkasi ne kahteen kassiin. Pistooli meni housujen takapussissa. Se oli neulottu varta vasten asetta varten. Sitten hän katsoi maastopukua, joka oli väljä. Niin olikin tarkoitus. Hän puki puvun huoneessaan alusvaatteiden päälle, ja oli tyytyväinen. Taskuja oli joka lähtöön, ja kuvio oli sopivan terävä Etelä-Venäjälle. Hän otti kaapista luotiliivit, ja sovitti ne puseron kanssa. Hänestä tulisi sotilas. Tshetshenian tilanne oli niin vakava, että oli pakko valmistautua sotaan.

- Huomenna pitää hakea Viliam Sherementjovesta aamulla 7:40 ja varustella hänet samanlaisilla aseilla, kuin itse olen liikkeellä, sanoi Nidal. Tänään pitää soittaa Pariisiin ja kysyä, että ovatko he varanneet auton vai pitäisikö Moskovan varata se? Sen olisi oltava Toyota HJ 110 B, bensiiniä oli huhun mukaan helpommin saatavilla, joten uskoisin sen parhaaksi. Rahaa oli varattava sekä ruplissa, että dollareissa runsaasti. Menoluokka oli yleiset agentin menot.

Pariisi ei ollut varannut autoa vaan oletti, että agentit kävelevät? Vaikka Tshetshenia oli pieni maa, niin toki siellä tarvittiin autoa. Nidal olisi ottanut muutaman agentin lisää, mutta käsky kuului, että menette selvittämään tilannetta Tshetsheniassa, niin ei kai auttanut muu, kuin mennä kahdestaan. Mutta Toyotan hän haluaa. Hän antoi Tatjanalle tehtäväksi vuokrata Toyota HJ 110 B eli bensiinikäyttöinen peli Grotznysta. Tatjana löysi Grotznysta vain yhden toimivan vuokraamon, Hertzin. Hertzillä oli vain yksi Toyota mutta se sattui olemaan valkoinen ja vapaa. Ainut vika oli siinä, että se oli diesel. Nidal sanoi vielä, kun puhelin oli auki Grotznyiin, että varataan neljäksi viikoksi. Tatjana toisti ja sai kuulla, että kolmannen viikon jälkeen menisi tuplamaksu. Nidal sanoi, että hän maksaa sen. Näin oli auto varattu. Vuokraamo oli Valtakadun poikkikadulla Vuorikadulla. Se löytyisi helposti, kun seuraa mustakeltaisia viittoja. Valtakadulla oli ensimmäinen viitta. Taksit tunsivat hyvin tämän paikan.

Aamulla haettiin firman Samaralla Viliam Sherementjovesta. Lento oli 10 minuuttia myöhässä. Se tuli 7:50. Nidal odotti portilla ja Rachel autossa. Autoa ei sopinut jättää vartioimatta. 8:15 Viliam tuli punoittaen ja selitti, että oli käytettävä molemmissa päissä agenttikorttia, jotta sai aseet mukaan. Onneksi lento Grotznyiin oli sotilaslento.

- Mennään ensin toimistolle ja verrataan aseita, ja jos jotakin puuttui, niin oli kaksi päivää aikaa ostaa täydennystä, Nidal sanoi. Kävellessään autolle Nidal totesi, että pannaan kaikki tavarat kasseihin. Puhelinkasseja riittää. Laukut ovat turisteja varten.
- Mutta mistä kassit, sanoi Viliam?
- Nidal sanoi, että heillä oli runsaasti mappikasseja töissä. Niihin sopisi panokset ja henkilökohtaiset varusteet ja aseet pitäisi sovittaa pukuun. Viliamilla oli jo valmiiksi maastopuku, mutta katsotaan toimistolla, sopivatko aseet pukuun. Meillä on vielä päivä aikaa täydentää varustusta.

Niin tultiin autolle ja lastattiin Samara laukuilla. Toinen takaistuimen puolikas oli kaadettava jotta Viliamin laukku mahtui sisään. Rachel ajoi ja oltiin Baltiskaja 12 kohdalla yhdeksältä. Purettiin lasti Nidalin huoneeseen ja Rachel vei auton talliin. Sitten oli kahvin paikka, ja koko toimisto kiitteli Rachelia korvapuusteista.

Sitten oli aika mennä Nidalin huoneeseen ja suorittaa vertailu aseiden ja varusteiden suhteen.

- Millainen pistooli sinulla on, kysyi Nidal?
- Viliam näytti Parabellum 6,3:a.

- Ei kelpaa, pitää olla 9 mm Parabellum. Käymme ostamassa. Jätä tuo Parabellum tänne toimistolle tai vaihda se kaupassa 9 mm Parabellumiin. Äänenvaimennin piti myös olla. Panoksia tarvitaan noin tuhat. Paikallisilta saa ostaa 9 mm konepistoolin panoksia jotka käyvät Parabellumin 9 mm versioon.
- Millainen haulikko sinulla on?
- Hahn, yksipiippuinen.
- No menettelee, mutta ostaisin kaksipiippuisen katkaistun haulikon 12 kaliiberin panoksille. Jätä tuo 16 kaliiberin haulikko toimistolle, ja ostetaan sinulle kunnon Winchester. Silloin meille käy samat panokset.

Koska päivä oli vasta aamupäivässä, pyysi Nidal jälleen Rachelia oppaaksi, ja mentiin ostamaan kunnon aseet Viliamille. Nidal maksoi, mutta samalla hän vaati kuitin. Ostos oli vieraalle agentille ja Moskovan toimisto saisi hyvitystä.

Kun aseet ja kassit oli setvitty, oli vuorossa puku. Viliamin puvun väri oli ihan ok. Taskuja vaan oli hieman liian vähän. Nidal laittoi Rachelin keksimään konstia lisätä taskuja. Kun työpäivä päättyisi klo.16:00, niin annettaisiin Rachelin keksiä lisää taskuja. Haulikolle oli oltava sivutasku ja pistoolille takatasku.

- Kun mentiin kotiin, niin Viliam sanoi, että hänhän voisi asua hotellissa.
- Nidal kielteli ja sanoi, että heidän sohvalleen sopi nukkua. Kävi tuo illallinenkin mukavammin ja aamupala oli rattoisampi.

Rachel pyysi molempien herrojen puvut luokseen makuuhuoneeseen ja sommitteli niistä vaaditut taskut. Haulikon tasku oli jätettävä

pohjattomaksi koska kangasta ei riittänyt. Hän oli avannut lahkeet ja taitteet, ja löytänyt sen verran kangasta, että sai jonkinlaiset taskut haulikolle ja käsiaseelle. Ompeleet olivat kyllä vahvat, sitä hän piti huolen. Lanka oli karhunlankaa. Viliam puki puvun ylleen, ja koetti haulikkoa ja pistoolia taskuihin. Kaikki toimi eikä haulikon piippujen pituus tuonut piippujen suita ulos. Viliam oli tyytyväinen tulokseen. Nyt, kun kaikki oli valmista, joudettiin illalliselle. Rachelilla oli kahden kilon broileri uunissa ja pussissa lisäksi vihanneksia. Hän keitti pastan, ja niin aterialla oli valmis. Viliam kaivoi viinipullon esiin, ja aterialla oli täydellinen.

Rachel oli oppinut, että venäläiset miehet olivat kovia syömään. Hän oli ostanut puolikaan pullon Stolishnaja ryypiksi, mutta se riitti hädintuskin. Nidal oli oppinut venäläisille tavoille. Pitäisi muistuttaa miehiä, että siellä Tshetssheniassa ei välttämättä saa kunnon vodkaa vaan petrolia. Huomenna oli aika vielä ostaa mukaan kunnon vodkaa.

Nidal ja Viliam pitivät huolen siitä, että oli mukana vodkat ja tarvittavat tavarat. Helikopterikuljetus oli nerokas oivallus. Siinä menivät aseet ja panokset samalla lennolla. Poistulosta ei ollut mitään puhetta. Tehtävä oli kysellä, olisiko rauhaan mitään mahdollisuutta. Nidal mietti, että täytyi siellä olla useampia ryhmittymiä, jotka vastustivat venäläisten paikalla oloa. Kysymys kuuluikin, että miten saada ryhmät yhtenäisiksi ja saada neuvottelut käyntiin. Täytyi olla vain kaksi osapuolta. Nyt sissejä oli liikaa.

- Pääryhmän kanssa keskustellaan ja sidotaan muut ryhmittymät samaan tulokseen, Nidal sanoi.

Neuvottelut oli saatava käyntiin. Täytyi olla vain kaksi osapuolta. Nyt sissejä oli liikaa.

- Poistakaa kaksi pienintä ryhmää ja soittakaa Ranskaan, Nidal sanoi.

- Johtaja sanoi agenttipuhelimessa, että vähentäkää ryhmiä, ja sai vastauksen, että otetaan vain yksi ryhmä mukaan ja koetetaan koota muut koalition taakse.
- Se oli meidän, agenttien tehtävä, Nidal sanoi. Olkaa huoleti, yhteinen vihollinen on löydettävissä. Jos sissisotaa käydään ilman selvää vihollista, niin se on kaikkein pahin tapaus. Nyt oltiin jo selvillä vesillä.

Helikopteri lensi seuraavana aamuna 2000 m korkeudessa kohti Tshetsheniaa ja kyydissä oli täydennyssotilaita, sekä nämä kaksi sankaria. Kassit oli saatu palautettua kahteen per nenä, ja nyt odotettiin vain, että lento loppuisi, ja päästäisiin maan pinnalle. Nidal oli kerännyt kännykkäänsä kaikki hyödylliset numerot alkaen paikallisen punaisen puolikuun numerosta. Sitten hän oli ostanut magneettisella jalalla varustetun valkoisen lipun autoon. Helikopterin hytkytys helpotti hieman, ja matkaa oli edelleen jäljellä 700 km. Kai se loppu menisi samoissa mietteissä. Nidal ja Viliam vilkaisivat toisiaan. Toinen pudisti päätään. Samaa mieltä oltiin kyydistä, hirvittävää. Olisi voitu lähettää aseet ja ammukset sotilaslennolla, ja lentää itse siististi turistiluokassa, mutta kun lentoja ei ollut virallisesti, olisi ollut lennettävä jollakin roskalennolla kuten JAK 40, jonka perille pääsystä ei ollut varmuutta. Parempi näin, mietti Nidal, päästäisiin ainakin perille. Nidal mietti juuri, että miten päästä autovuokraamoon.

- Hänen lähellään ollut sotilas kysyi, että miten he aikoivat jatkaa matkaa, sillä taksi ei tullut sotilaslentokentälle?
- Nidal huusi, että pitäisi päästä Hertzin autovuokraamoon.
- Minulla on kyyti, joka tulee vastaan, ja he ajaisivat joka tapauksessa Valtakatua pitkin. Vuokraamo oli lähellä, niin he voisivat heittää siihen risteykseen.

Nidal kiitti onnesta, ja piti siitä lähtien silmällä tuota jääkäriä.

Aikanaan hytkytys päättyi, ja kone pysähtyi sotilaslentokentälle. Ovi aukaistiin, ja kuljetettavat sotilaat menivät hakemaan tavaransa koneen takaosasta. Agenteilla oli kassit mukana, joten he voivat mennä roottorin alta pois. Sitten Nidal odotti jääkäriä joka tarjosi kyytiä. Sieltä jääkäri tulikin kantaen suurta kassia. Hän sanoi, että kävellään lennonjohdon luo, ja siellä olisi kyyti. Pitkän lentomatkan jälkeen tuntui, kuin eivät jalat kantaisi, joten oli vain käveltävä.

- Monesko kerta tämä oli jääkäriille, kun tultiin helikopterilla, Nidal kysyi?
- Jääkäri vastasi, että mones. He kävivät joka kuukausi lomalla ja koska tänne ei kulkenut siviililentoja, oli ainoa yhteys MI-8. Tuossa auto olikin. Hän tervehti kuljettajaa ja sanoi oven avattuaan, että ei kai haittaa jos heitetään nuo kaksi kaifaria Hertzille.
- Kuski sanoi että käy, ja niin ahdettiin Samaraan kaikki kassit ja miehet. Sitten alkoi kyyti ja viiden kilometrin jälkeen tie yhtyi suurempaan tiehen jota kutsuttiin Valtakaduksi. Puolelta välissä heilui Hertzin lippu, ja kuski käänsi vasemmalle.

Olisi tuon jo kävellytkin, ajatteli Nidal. Sitten Samara pysähtyi ja Nidal ja Viliam nousivat kyydistä pusseineen. Jääkäri sanoi, että he odottavat kunnes auto on saatu. Nidal ja Viliam menivät sisään ja Nidal ilmoitti tilauskoodin. Se olikin se Toyota HJ 110 D, jota muut eivät yleensä tilanneet, se oli se valkoinen maasturi. Apulainen lähti hakemaan autoa ja toinen virkailija täytti vuokrauslomaketta. Passi ja ajokortti, hän sanoi. Nidal laittoi pöydälle Ranskan passin ja ajokortin. ABCE luki kortissa.

- Teillä on siis lupa vetää yli 3500 kg yhdistelmiä, sanoi virkailija.

- Itse asiassa rekkaa, vastasi Nidal.

Auto ilmestyi ikkunaan Valtakadulle päin samalla, kun Nidal kirjoitti alle sopimusta.

- Tiesittehän, että kolmen viikon jälkeen päivämaksu nousee kaksinkertaiseksi?

Nidal nyökkäsi ja toivoi, että täällä ei tarvitsisi olla kolmea viikkoa kauempaa. Firmahan maksun maksoi. Virkailija kertoi autosta vielä, että se käytti dieselpolttoainetta, jota sai koko Tshetshenian alueella.

- Bensiinikäyttöisen kanssa olisi tullut ongelmia. Kaikki asemat eivät myy yli 50 litraa bensaa. Varo sitten jerry-kannuun tankkaavia ihmisiä! He olivat todennäköisesti terroristeja.
- Hyvää matkaa, ja toivottavasti saamme auton takaisin samassa kunnossa. Hei.

Heti kun diesel käynnistyi, lähti Jääkäri jatkamaan matkaa. Nidal ja Viliam lähtivät ajamaan kaupungille ilman päämäärää. Keskikaupungilla oli hotelli, mutta se oli varmasti kallis. Laitakaupungeilla näkyi silloin tällöin sängyn kuva, joten olisivatkohan ne bed and breakfast- tyyppisiä yömajoja. Nidal pysäytti yhden kohdalle, ja meni kysymään. Viliam jäi vahtimaan autoa ja aseita.

Koputettuaan Nidal meni sisään. Löytyi pieni tiski ja nainen tiskin takana. Nidal tervehti englanniksi, ja sai takaisin kirkkaan hei.

- Voitteko majoittaa muutamaksi viikoksi, Nidal kysyi? Olisin kaverini kanssa kolme viikkoa maassa, ja vailla yösijaa.
- Tottahan toki, kunhan miehet olisivat poissa siivouksen ajan, Rouva vastasi.

- Nidal lupasi, että kello 8:00 ja 16:00 välisenä aikana ei kukaan olisi paikalla. Paljonko yö maksaa kahdelta mieheltä?
- Jos herrat maksavat dollareissa niin 2 dollaria per yö kahdelta, eli 1 dollari henkilöltä.
- Oliko koko päivä oltava pois, Nidal kysyi?
- Emäntä sanoi kirkkaalla englannillaan, että vain siivouksen ajan kello 14:00 – 16:00.

Tehtiin sopimus kolmesta viikosta eli 42 dollaria jonka Nidal maksoi etukäteen. Nidal halusi tämän paikan osoitteen paperilla venäjäksi, jotta voisi esittää taksille. Hän sai osoitteen, ja sitten he molemmat ajoivat pois.

Piti istua alas miettimään miten edetään. Lähin paikka oli kahvila joka sijaitsi samalla kadulla, kuin asunto. Kahvilassa oli terassi sisäpihalla ja sinne sai tilattua juomat ja pullat. Kahvila oli lievä sana Baarista. Lista sisälsi paitsi erilaiset juomat, niin myös alkoholin. Syömäpuolella oli pieniä annoksia, ja sitten takasivulla yllättäen täysia ruokia. Aukioloajat olivat arkisin 7:00 – 22:00 ja lauantaisin 8:00 – 24:00 ja sunnuntaisin 12:00 – 04:00. Vaikka saluuna oli hieman kulunut, niin ruokapaikkana se oli ihan jees. Oli hyvä tietää, että sapuskat saisi läheltä. Valintataulukko oli tarpeeksi selkeä ja paikallisella kielellä, sekä englanniksi ja ranskaksi.

Mutta piti luoda toimenpiteitä. Ensin pitäisi etsiä sissijohtajia, heitä lienee siinä 4 – 5. Sitten piti pitää kokous heidän kanssaan, ja sopia millä ehdoilla päästäisiin sopimukseen ja aselepoon. Sitten oli tehtävä ehdotus venäläisten vetäytymiseen. Se aikataulu vietäisiin venäläisten tarkastettavaksi. Ensin oli tehtävä kierros maaseudulla, ja kysyttävä tiepuomeilta heidän päälliköistään. Ja sitten, kun nimiä saatiin sopivasti, niin piti palata kaupunkiin etsimään nämä pääpaikat ja johtajat. Sitten oli organisoitava kokous jossa puhuttaisiin sodan lopettamisen ehdoista.

Toivottiin, että kokous olisi yksimielinen. Siis venäläiset vetäytyisivät pois, ja perustettaisiin siviilihallinto. Vaikka ensin autonomia, ja sitten ajan kuluessa itsenäisyys. Miltä kuulostaisi asua Tshetshenian valtiossa? Mutta ensin piti saada aikaan rauha.

Nidal ja Viliam lähtivät ajelulle maaseudulle ja heti kaupungista lähtien he törmäsivät tiesulkuun. Auto pysäytettiin, ja kysyttiin papereita. Nidal otti auton paperit ja ajokortin mukaan, ja Viliam otti ajokortin ja lehtiön mukaan. Molemmat poistuivat autosta ja Nidal lukitsi auton. Nidal esitteli Groztsnystä vuokratun auton paperit ja oman ajokorttinsa. Viliam esitti ajokorttinsa. Viliam kysyi, että minkä ryhmittymän puomi tämä oli ja kuka oli johtaja? Hän sai vastaukseksi, että tämä puomi oli Tataariveljien puomi ja johtajana oli Mikhael Tatarstan. Sitten vanhempi sotilas sanoi, että OK ja päästi miehet jatkamaan matkaa.

Maasto oli vuoristoista, ja puomeja oli usein. Seuraava oli näet 10 km päässä. Siellä tutut toimenpiteet, mutta ei auton tarkistusta. Mies puomin takaa sanoi, että he olivat Türk Ahmadin alaisia.

– Maa on niin pieni, että kohta pitää kääntyä takaisin, sanoi Nidal.

He ajoivat kuitenkin puomille, ja samat toimenpiteet toistuivat. Nyt oli erona se, että vaadittiin viisumia. Koska heillä ei ollut viisumeita, tarjottiin pikaviisumia, mutta Viliam selitti venäjäksi, että heillä ei ollut tarkoitus poistua maasta, vaan eksyttiin. Mikä oli ryhmittymän johtajan nimi? Vladimir Putin tuli selvällä venäjällä. Nidal sanoi, että käännetään vaunu ja mennään eri tietä takaisin. Viliam sanoi kohteliaasti, että Dasvidania. Sitten, kun auto oli käännetty, he matkasivat seuraavaan risteykseen, ja kääntyivät oikealle. Kompassin mukaan he olivat lähestymässä Groztnya, mutta puomeja ei ollut. He poikkisivat sivutielle, jotta vastaan tulisi puomeja. Vihdoin lähellä kaupunkia, oli puomi. He tiesivät ottaa paperit mukaansa, ja lukita autonsa. Viliam antoi tarkistaa paperinsa, ja kysyi johtajan nimeä. Heidän johtajansa oli Tchierry William. He olivat pieni, mutta avainryhmä. Montako ryhmittymää hän arvioi olevan

Tshetsheniassa? Hän sanoi, että neljä- viisi koska tänne ei sovi enempää. Näiden kahden johtolangan turvin oli edettävä. Olisi pantava lehtinen kaduille ja pylväisiin, että kutsutaan koolle Oppositiojohtajia sopimaan ehdoista, joilla sota saataisiin loppumaan. Allekirjoitus Viliam Salzenyt, AFC:n agentti, Ranska.

He palasivat kämpille, ja alkoivat analysoida tuloksia. Oli vain kaksi selvästi erottuvaa ryhmää, ja venäläiset ulkorajalla. Kolme ryhmää oli jotenkin kadoksissa. Ei kai auttanut muu, kuin painaa lentolehtisiä ja kutsua ryhmät koolle. Nidal ei tiennyt missä oli pikapaino, mutta hän meni talon puolelle, jossa pidettiin mm. baaria, ja kysyi emännältä, että missä olisi painokone jossa voitaisiin painaa vaikka viisisataa lentolehtistä.

– Voi Nidal, en tiedä, mutta katsotaan puhelinluettelosta.

Keltaisilta sivuilta löytyi kaksi pikapainoa. Hän antoi numerot ja Nidal kiitti.

Nidal meni vuoteiden puolelle ja sanoi, että oli vain kaksi pikapainoa. Originaali olisi tehtävä ensin. Hän ehdotti että Viliam tekisi alkuperäisen ja sitten mentäisiin painoon painattamaan 500 kappaletta ja lopuksi jaettaisiin kappaleet kaupungille. Pitäisi ottaa selvää aamujakelusta, ja maksaa heille hieman, että he jakelisivat lentolehtisen. Painon määrää olisi kasvatettava ainakin 1500 lehtiseen. Se riittäisi ehkä. No, suunnitelma oli valmis, mutta kokouspaikka ja aika eivät. Taas piti mennä emännän luo.

– Suurempia juhlia oli vietetty Urheiluhallissa Urheilukatu 2:ssa, mutta jos oli kyse vain kymmenen, parin kymmenen ihmisen kokoontumisesta, niin suosittelen Hotellia, Emäntä sanoi. Hotellin nimi on kokonaisuudessaan Radisson SAS Groznye Hotel.

Nidal kiitti jälleen neuvosta ja meni Toiselle puolelle. Sitten he sommittelivat yhdessä esitteen, jonka he soisivat varhaisjakelun jakavan.

Viliam osasi venäjän kielen joten hänen tehtäväkseen jäi etsiä esiin varhaisjakelijain päällikkö, sillä hän tietäisi lopullisen määrän.

Viliam herätti puhelinsoitollaan varhaisjakelupäällikön ja sai kuulla, että Groznyessä oli luokkuja 2500 joten ainakin niihin pitäisi tiedote saada.

Niinpä Nidal soitti Pikapainoon ja neuvotteli uuden 3000 kappaleen erän painosta. Toimitus olisi 100 kappaleen nipuissa Groznyen Pikajakelun pääpisteeseen. Ylimääräiset kappaleet saisi jättää käytäviin. Jakelu ja painatus maksaisi 1,7 EUR 100 kpl. Kappalehinta laskisi sitä mukaan, kun määrä nousisi. Jakelijaksi määrättiin Aamujakelijat, koska heidän peittonsa oli käytännössä koko Groznye.

Sitten katsottaisiin, kuinka vakavasti kansa ottaisi yrityksen katkaista sotakierre. Nidal tilasi seuraavaksi maanantaiksi lounaan 20 hengelle Hotelli Radissoniin. Hän arvioi, että ryhmittymiä ei ollut enempää. Jos tulisi kansainvaellus, niin kokouspäivää voisi siirtää. Se vesitti toisaalta alkuperäisen ajatuksen. Ajatuksena oli, että kokous onnistuisi ensimmäisellä kertaa katkaisemaan koston kierteen. Ei enää autopommeja, eikä panssarihyökkäyksiä. Venäläiset vetäytyisivät maasta kolmessa viikossa, se oli jo varmistettu venäläiseltä joukkojenjohtajalta, kenraalilta. Ehtona oli, että sissit laskivat aseensa, ja lopettaisivat autopommien teon. Kohteena olivat selkeästi olleet venäläiset sotilaat. Joukkojen poistuminen oli ensimmäinen askel, ja autonomia toinen. Venäjän hallituksella ei ollut mitään muuta mielessä, kuin luonnonvarat. He pitivät joukkojaan siellä, jotta varmistuisi se, että jos öljyä tai kaasua löytyisi, se olisi venäläistä, ja Venäjän omaisuutta. Miestappiot todistivat, että jos maaperästä löytyy öljyä tai kaasua, niin se oli verellä hankittua. Äidit Moskovassa valittivat, että sotilaita menee liikaa, ja että se menetys oli suhteetonta siihen, mitä maaperästä joskus löytyisi. Venäjän hallitus oli valmis lähettämään sisäministerin kokoukseen. Hallitus sanoi, että oli tervetullutta, että joku ulkopuolinen taho puuttuu tähän selkkaukseen. Jotkut sissitahot epäilivät, mutta kun suurimmat sissiryhmittymät tulivat mukaan kokoukseen, niin

pienien ryhmittymien oli tultava myös mukaan kokoukseen, jotta eivät jääneet ilman omistusta.

Kokous päättyi siihen, että ensin oli venäläisten vetäydyttävä ja sitten maa jaettaisiin provinsseihin sissiliikkeiden väestön suhteessa. Koska kokousta jatkettiin kolmeen päivään oli aikaa laskea sissiliikkeiden väestöpohja. Nidal toimi kirjurina ja Viliam Salzenyt tulkkina. Kun koko väestö oli laskettu, se oli suunnilleen kaksinkertainen todelliseen väestömäärään verrattuna. Koska maa jaettiin suhteessa väestöön, niin prosentuaaliset määrät oli helppo laskea. Oletettiin, että jokainen sissijohtaja valehteli suunnilleen saman verran. Sitten olikin vaikeampi asia edessä, sillä maa oli paljolti vuoristoa. Täytyi tehdä jako, jossa jokaista tasamaan neliökilometriä vastaan sai määrätyn osuuden vuoristoa. Nyt tarvittiin karttaa ja sellainen löytyi. Nyt Nidalin täytyi vaan mitata vuoristoinen alue, ja alankomaa ja suhteuttaa ne toisiinsa. Sitten alkoi jako. Kukin päällikkö sai nimetä ensin tasankomaa jonka halusi, ja sitten Nidal määrittä samassa suhteessa vuoristoa. Tasankomaa oli jaettu väestön suhteen, joten vaihtoehtoja ei ollut paljoa. Ryhmät olivat erisuuria, ja ongelma oli se, että ryhmät asuivat niin hajallaan. Maan jako tulisi olemaan vaikeinta. Muuttoliike sekoittaisi kansan rivit pahasti. Mutta sehän ei olisi Nidalin murhe. Sissijohtajat johtakoon joukkonsa, ja muilla ei olisi siihen sanan sijaa. Tarvittaisi vielä kartalta maastoon merkinnät, mutta niillä ei olisi niin kiire. Nuo viivat kartalla olivat vain osviittoja siitä, minne rajat haluttiin. Tarkka merkintä maastossa oli lohkojen asia. Tuskin sellaista viranomaista oli edes vielä luotu Tshetshenien osavaltiossa. Venäläiset olivat valmiita tuomaan maanmittausmiehet. Valtion, tai siis autonomisen tasavallan hallinto oli vielä vaaleja vailla. Piti pitää Parlamentin vaali, Presidentin vaali ja valita hallitus. Nidal kertoi koko tarinan kaikille yhteisesti, ja kehotti aloittamaan kunkin sissiosaston nimien keruun. Listat oli oltava aakkosjärjestyksessä ja parasta olisi, jos muuttoliike olisi suoritettu ennen nimien keruuta. Operaatio oli vaativa, muttei mahdoton. Jokaisen perheen luona olisi käytävä, ja kerrottava miksi muutetaan ja minne. Tämä olisi sissijohtajien työtä. Maanmittaajat määrittäisivät rajat. Rajat oli katsottu niin, että ei tarvitsisi rakentaa tai purkaa rakennuksia.

Väkisin jouduttaisiin rakentamaan lisää, mutta siihen tulisivat avuksi Maailmanpankki ja EU:n rahastot.

Kunhan maa saataisiin jaettua, niin Nidalin komennus päättyisi siihen. Siinä vaiheessa olisi varmaan vaalit pidetty, ja hallituskin valittu. Kaikkein vaikeinta oli muutto. Ihmiset olivat tottuneet asumaan paikallaan eivätkä varsinkaan vanhemmat ihmiset olisi suostuneet muuttoon, ellei ollut pakko. Muutto vei kaksi-, kolme kuukautta, ja oli vaikea. Jouduttiin rakentamaan uusia asuntoja, eikä vähällä teollisuudella ollut mahdollisuutta muuttaa niin pian. Kuitenkin, kun venäläiset joukot olivat poistuneet, olot rauhoittuisivat. Rauha saatiin maahan myös siksi, että kukin heimo sai nyt elää omalla maallaan. Sikäli ratkaisu oli onnistunut. Nidal toimisi viisaasti, kun antaisi heimojen valita itse maansa.

82. Takaisin Moskovaan

Tehtävä oli suoritettu onnistuneesti ja Nidal palasi siviilikoneella Moskovaan, ja Viliam tuli samaa matkaa, koska Groznyestä ei ollut suoraa lentoa Vladivostokiin. Autostakaan ei mennyt kallista maksua, koska komennus kesti alle kolme viikkoa. Agentit juttelivat hiljaisesti, että keikka meni hyvin. Nyt, kun saataisiin vielä tulli uskomaan, että aseet, joita ei käytetty, olivat tarpeen.

Moskovassa tulli ei heitä häirinnyt, vaan nyökkäsi tuttavallisesti. Se oli kuin lupaus, että siitä vaan vihreää linjaa pitkin.

Rachel oli vastassa, ja niin pakattiin aseet, kuin tuliaisetkin uuden karheaan Toyotaan ja ajettiin konttorille. Rachel oli saanut Toyotan käyttöönsä, sillä Nidalilla ei juuri nyt ollut vuokra-autoa. Kotona odotti lämmin pannu kahvia. Taas kerrottiin tarinoita, joita sitten oli mukava kertoa lapsenlapsille. Tietysti kaikkea ei paljastettu.

Seuraavaa tehtävää odottaessa Nidal pyysi Johtajalta, että hän pääsisi käymään Pariisissa kotona tapaamassa lastaan. Johtaja suostuikin, sillä hänellä oli pöydällä uusi visainen juttu, jota ei voinut hoitaa puhelimitse. Niinpä Nidal pyysi tyttöjä tilaamaan menolipun Moskova-Pariisi. Suorat lennot oli aikaa sitten varattu joten täytyi lentää Helsingin kautta. Nidal antoi vaihdossa Moskova – Pietari lipun. Aamukone lähtisi 6:55 ja olisi Helsingissä 7:55. Sitten 10:05 lähtisi Air Francen kone suoraan Pariisiin. Nidal sanoi, että tilaa liput. Nidal otti aivan kuin aavistaen suuremman matkalaukun Hän pakkasi sinne pistoolin ja haulikon, sekä käsivaran panoksia. Lopun hän täytti likaisilla vaatteilla. Käsimatkatavaroissa meni vain tietokone ja pari pulloa viinaa. Viinat hän ostaisi Helsingistä. Siellä oli hyvä valikoima aperitiiveja ja rommia tai vodkaa. Hinnat tosin hirvittivät. Ne olivat EU-alueen korkeimmat, jollei Ruotsia otettu lukuun.

Rachel herätti rakkaansa aamulla puoli kuusi ja tarjosi aamupalaa, mutta Nidalilla ei ollut nälkä. Sitten Rachel vei Nidalin lentokentälle.

Suudeltiin ja sitten Nidal meni bookkaamaan itsensä Helsingin koneeseen. Kone olikin Finnairin ja siitä Nidal oli tyytyväinen. Hän meni odottamaan portille, ja kohta lento kuulutettiin. Aamulennolla ei ollut paljoa matkustajia. Hän sai paikan C 22. Paikka oli käytävän puolella. Ihme kyllä, koneessa oli myös ranskalaisia aamulehtiä. Nidal valitsi Le Monden. Sitä lukiessa aika kului kuin siivillä. Koneen lentoaika oli tunti 50 minuuttia, ja koneessa tarjottiin kevyt aamiainen. Nidal valitsi valkoviinin ruuan ja konjakin kahvin kanssa. Lento sujui hyvin, ja kun ohitettiin Laatokkaa, kuulutus kertoi, että siinä oli Euroopan suurin sisäjärvi. Vasemmalla oli Suomenlahti. Nidal säästi lehteä odotusaikaan Helsingissä. Siellä oli sentään viihdyttävä kaksi tuntia. Onneksi hänellä oli muiden korttien ohella Finnairin Gold - kortti, jolla pääsi Launcheon lentojen välillä.

Nidal varautui varttia vaille kymmenen portille 20 odottelemaan Air Francen koneen lähtöä. Matkatavarat oli läpivalaistu, ja virkailija pyysi Nidalilta selitystä siihen miksi matkatavaroissa oli aseita. Nidal kaivoi kukkaron povesta ja esitti AFC:n agenttikortin. Tämä riitti, ja laukku tuli matkaan. Sitten matkustajia pyydettiin istuinriville 22 saakka perästä lukien astumaan koneeseen. Sitten saivat muut astua koneeseen. Kone oli yllättävän täysi ja lehdet loppuivat kesken. Oli vain suomenkielisiä lehtiä joista ranskalainen ei ymmärtänyt mitään. Lentoemäntä kävi vielä tunnelissa kysymässä olisiko lisää lehtiä, mutta sai vastauksen, että minkä toitte mukanaan pitää riittää. Koska kone oli täysi, joutui Nidal tyytymään I - luokan paikkaan.

Kun kone oli vaakalennossa, alkoi tarjoilu. Oli ranskalainen aamiainen. Nidalille se oli kotiaamiainen. Palan painikkeeksi jaettiin kärryistä viinejä ja muita alkoholijuomia. Nidal otti punaviiniä ja kahvin kanssa calvadosin. Nyt tuntui jo olo kotoisalle. Lento meni nopeasti ja pian oltiin Charles De Gaullella. Nidal meni bussilla keskustaan, ja otti vasta sieltä taksin. Hän oli kotona noin 13:30. Nestor oli päiväunilla ja Maria oli laittanut keittiön pöydälle lapun jossa lupasi olla kotona klo. 14:00. Hän kävisi kaupassa. Nidal kurkkasi makuuhuoneeseen, ja totesi että Nestor nukkui. Hän jätti keittiön pöydälle lapun, että kävin ja lähdin töihin, tulen

kuin virkamies. Voit pestä isossa laukussa olevat vaatteet, mutta jätä aseet rauhaan. Nidal poistui töihin painaen oven hiljaa kiinni avaimella.

Töissä oli rauhaton mielentila. Kaikki puhuivat siitä, mutta eivät sanoneet mistä. Se oli kauheaa, ja vasta Nidal oli kyennyt estämään sen. Nyt Nidal aavisti. Kaikki puhuivat Nigeriasta, ja Liberiasta yhtä aikaa. Pelkästään Monroviassa, pääkaupungissa oli kuollut 50.000 ihmistä puolen vuoden aikana. Kaikki sissiliikkeen ansoita. Maaseudulla tuho oli vielä pahempaa. Kaikki olivat sitä mieltä, että väliintuloon oli aihetta.

- Milloin Johtajan puheille pääsisi, Nidal kysyi keskukselta.
- Johtaja odottaa sinua, Keskus sanoi. Mene siis suoraan sisään.

Nidal painoi painiketta Johtajan oven vierestä ja vastauksena oli vihreä, eli tule sisään. Kun Nidal avasi oven, oli toinen nuorempi agentti jo lähdössä. Tuo toinen agentti sulki oven, ja Johtaja kutsui Nidalin peremmälle.

Johtaja aloitti siitä, että olitte tosi hyviä Nigeriassa. Homma hoidettiin tyylikkäästi ja rauha saatiin aikaan.

Mut...yritti Nidal mutta Johtaja ei kuunnellut. Hänen mukaansa tehtävä oli vaikea, mutta ei mahdoton.

Nidal nielaisi, ja jäi kuuntelemaan Johtajan selostusta mitä oikein oli tapahtunut, ja mikä oli agenttijärjestöjen osuus tulevaisuudessa. Liberia oli suistunut pois demokratian raiteilta, ja koki anarkiaa koska sissijärjestöt ajoivat vain omia intressejään. Vaaleilla valittu presidentti oli menettänyt valtansa, eikä hallitusta ollut, koska sissijärjestöt olivat hajottaneet sen, ja ampuneet hallituksen päätekiäjät. Maa oli kaaoksessa. Mikään rauhanjärjestö ei tullut kyseeseen, sillä nyt ammuttiin kovilla. Ainoat jotka voisivat stabilisoida tilanteen, olivat agenttijärjestöt. Niillä oli valta, voima ja kunnia. Nyt oli tarkoitus kerätä kaikista tunnetuista agentuureista kaksi

agenttia per järjestö ja mukaan otettaisiin ajoneuvoja sotilasosastoilta. Suomalainen keksintö yhdistää panssariajoneuvo ja kranaatinheitin saivat hyvän vastaanoton. Ajoneuvojen rahtaaminen veisi kuitenkin 3-4 viikkoa meritse. Tietysti olisi voitu käyttää venäläisten Antonovia, kuljetuskonetta, mutta se todettiin liian kalliiksi. Ennen neuvottelua olisi kuitenkin saatava jotenkin aikaan tulitauko, joka oli erittäin vaikea saada aikaan. Sissijärjestöt olivat hajanaisia. Niin ollen Johtajan mielestä oli lähetettävä kaikki agentit, jotka liikenivät matkaan, ainakin kaksi per ryhmittymä. Johtaja sanoi, että AFC ottaa johtopaikan ja lähettää kaksi agenttia Liberiaan. Sitten tuli ilmoitus muilta agenttijärjestöiltä, että ne lähtevät mukaan kahdella agentilla, ja runsain asein. Kranaatinheitinalustat oli jo tilattu YK:n nimissä ja olivat matkalla laivassa. Samoin laivassa oli patruunoita niin Winchesterejä varten kuin pistooleihinkin. Valitettavasti laivaus kesti kuitenkin yli kolme viikkoa. Ja päätesataman oli oltava rauhallinen. Mukana tulisi neljän suomalaisen jääkärin ryhmä jokaista ajoneuvoa varten. Vaunujen johtoa varten tuli majuri, joka lensi edeltä Monroviaan. Hän tarkasti sataman ja paikat minne alustat ensin sijoitettaisiin. Majuri vaati myös sotasuunnitelmat nähtäville, että hän osaisi sijoittaa vaunuprikaatin oikein. Hän oli tyytyväinen yritykseen koota sissit yhteen ensin, ja jos se ei onnistunut, niin sitten ajettaisiin sissit ulos maasta. Majuri, jääkärit ja tulenjohto olivat suomalaisia.

Nidal ehti viettää kotona kolme yötä ja leikkiä sentään kolme iltaa Nestorin kanssa. Heidän huvinsa oli soittaa äidille Moskovaan ja Nestor sanoi aina, että hei. Olikohan sinä mitään perää, että vauva tottui äidin ääneen jo kohdussa. Nestor osasi jo sanoa, että ättä, mutta koska Rachel ei ollut paikalla, niin Nestor sanoi mieluummin, että iti.

83. Monrovia ja Liberia kutsuvat

Agentit tulivat Monroviaan tipoittain, sillä komennus oli poikkeuksellinen, ja niin nopeasti kokoon kutsuttu, että ei voitu kuvitella, että kaikki olisivat olleet heti valmiina. Nidal oli paikalla ensimmäisenä, ja joutui siksi päävastuuseen. Hän tiedusteli oliko sissijärjestön johtajia Monroviassa, ja pani mieleensä keitä ja missä hän oli tavannut. Nidal joutui tahtomattaan myrskyn silmään. Niin paljon, kun hän arvosti kenttätöitä, hänelle säilytettiin yhä enemmän johtotehtäviä. AFC oli kokoonkutsuja, ja maksoi agenttien menot. Ei silti, nämä Afrikan maat muistuttivat yhä enemmän toisiaan. Kyse oli öljystä, kullasta tai timanteista. Joku taho pyrki monopoliksi, ja aina kansa kärsi, sillä kansalle oli annettu suurin työ, ja pienin palkka. Välittäjät vetivät välistä.

Liberian asioissa oli paljon selvitettävää, sillä selvästä hallinnosta oli kulunut aikaa. Ei ollut selviä tilikirjoja, ei dokumentteja viennistä, eikä tuonnista. Löytyi jonkinlainen alkeellinen tilikirja josta peräisin olivat palkat, jotka oli maksettu viimeiseltä vuodelta. Valtion tilejä, tai tasetta ei löytynyt. Vanhempien kirjojen mukaan maan vienti oli ylijäämäinen.

Agentteja tuli pikku hiljaa Monroviaan, ja Nidal osoitti heille hotellipaikat. Periaatteena oli se, että kutsuva järjestö maksaa majoituksen. Alus, jossa oli kranaatinheittimistö, oli lähestymässä Monroviaa.

Nidal, joka oli ensimmäisenä paikalla, saattoi vain todeta massiivisen hävityksen. Sissit olivat tulleet jopa pääkaupunkiin ja aiheuttaneet suuria tuhoja pommein. Nidal ei koskenut mihinkään, vaan lähti etsimään hävityksen suorittajia. Hän kuuli puhelimella, milloin saapui seuraava lasti agentteja. Numero oli jaettu kaikkien kesken. Hävittäjien jäljet menivät aina viidakkoon joten Nidal ei lähtenyt seuraamaan niitä. Hän jäi Hotelliin perustamaansa toimistoon odottamaan, että tulisi apuvoimia. Hän oli pyytänyt, että opastuksesta vastaisi hotelli, ja siinä sivussa majoituksesta myös. Illalla alkoi agentteja saapua. Fred la Baez nuoren Michael Reedin kanssa MI 5 :sta. Sacharias Poulsin ja Richard Freed CIA:sta. Ja Nidalin

kaveri Richard Ny oli opettelemassa agentiksi. Nuorelle Ny:lle tämä saattoi olla kova pala. Hän oli lentänyt vuorokautta myöhemmin kuin Nidal. Kokonainen sissiarmeija oli vastassa. Mutta nyt Nidal näki todellisuuden, miten armeija nujerretaan, ja osoitti sen nuorelle Ny:lle. Kaikkiaan 8 agenttia kävi työhön. Nidal halusi, että pidetään aamupalaverit Hiltonin toisen kerroksen parvekkeella. Kukaan ei vastustanut.

Nidal kertoi koruttomasti ne avunpyynnöt jotka olivat tulleet AFC:n tietoon. Älymystö professorien johdolla oli sitä mieltä, että silmitön tappaminen saisi loppua, ja että voitaisiin palata rauhaan. Kuitenkaan heillä ei ollut sananvaltaa, eikä keinoa lopettaa sota.

Nyt mentiin ulkovaltojen puolesta puuttumaan sisällissotaan. Tämä katsottiin kuitenkin niin tärkeäksi toimenpiteeksi, että sanaton lupaus oli olemassa. Alun perin Liberian pääministeri oli pyytänyt väliintuloa, mutta hänet oli murhattu. Presidentti oli otettu hengiltä hänen puututtua tilanteeseen. Liberian tilanne oli kaaosmainen. Miten sitten odotettiin agenttien auttavan asiaa? Ainakin siten, että heillä on näkemystä ja kokemusta maan hallinnon perustamisesta. Viimeksi näyttöä syntyi Nigeriasta. Tshetsheniasta ei ollut vielä selvyttä.

Nidal kertoi, että hän ei tuntenut yhtään sissipäällikköä, joten oli asetettava jonkinmoinen ansa joka houkuttelisi sissipäälliköt esille viidakosta. Nidal pyysi ehdotuksia miten meneteltäisiin. Sacharias kertoi, että he olivat houkutelleet nälkäisiä ruualla, ja köyhiä rahalla. Nigeriassa jäätiin viidakkoon passiin, ja koottiin näin päälliköt ja tulkit palaveriin, jossa päätettiin maan tulevaisuudesta.

Liberian taistelut olivat erilaiset, ja kovin sekasortoiset. Ensin pitäisi saada välirauha aikaan. Siihen ehdotettiin lentolehtisiä. Tämän ehdotuksen teki Rickhard Ny. Ongelmana oli kieli, sillä ei ollut varmuutta, mitä kieltä kapinalliset puhuivat. Päätettiin kutsua piiriin varapääministeri. Pohjoisen laivaus kestäisi vielä kaksi viikkoa, eikä kranaatinheittämiä saatu ennen sitä toimintaan.

Viidakkoon menon taktiikkana oli, että alussa ajaa maastoauto, tällä kertaa Toyota maastonvärisenä. Perässä noin puolen kilometriä tulee Pasi-panssariauto, johon on integroitu raskas ja kevyt kranaatinheitin, sekä konekivääri. Se oli todella raskas aseistus. Johtoauto meni viidakkoon ja jos se kohtasi vastarintaa, niin koetettiin selvittää puheilla. Jos puhe ei auttanut, niin johtoauto pyysi tulta, ja antoi koordinaatit. Jokaisessa Pasissa oli suomalainen henkilö tulenjohtajana, ja hän istui Johtoautossa. Näin kaikki sujui kitkattomasti. Joskus tulenjohto pyysi peruuttamaan autoa pikavauhtia takaisin jotta voitiin ampua 300 m peite. Joskus rapisi kranaatin osia myös johtoauton keulaan, ja silloinkin piti peruuttaa. Toyota oli puolipanssaroitu, eli sen keulaosa kesti kranaatin sirpaleet ja pohja kesti miinat. Molotovin koktaililla sen saattoi tuhota, mutta onneksi kukaan ei oivaltanut käyttää sitä keinoa.

Aamukokouksissa varapääministeri kertoi, että kaikki sissijärjestöt ymmärsivät ranskaa. Näin voitiin painattaa vain ranskankielisiä lehtisiä. Nidal sanoi, että viidakkoon levitettäessä niitä sai olla 1000 neliökilometrillä eli arviolta 200.000 lehtistä riittäisi. Kaupungilla lieene vielä toimiva kirjapaino, joten kun teksti olisi päätetty, ja lentolehtisen muoto, niin Richard Ny saisi käydä tilaamassa lehtiset. Sen pidemmittä puheitta teksti kuului tällaiselle:

**Halutaan
pitää kokous
agenttien ja sissijärjestöjen
kesken koskien
Liberian tulevaisuutta.**

**Täten kutsun päälliköt
ja heidän avustajansa
viikon kokoukseen Monroviaan
selvittämään Liberian tulevaisuutta.**

**Agentti Nidal Al Sayaaf
AFC France
Kokouksen on tarkoitus alkaa
30.7.2006 Monroviaan kansojen hallissa.**

Vie viesti päälliköllesi.

Tämä teksti hyväksyttiin, ja niin Richard sai aloittaa prosessin. Richard palasi tunnin päästä, ja kertoi forumille, että kirjapaino Lecos otti työn vastaan, mutta ei aloittaisi, ennen kuin 10.000 Dollaria olisi maksettu

käteisenä. Täällä siis riskiä ei ottaneet enää muut, kuin Hilton. Sekin otti passin kaniin. Nidal kävi hotellin Receptionissa ja sai lokerosta dollaripussin, josta hän otti 10 kappaletta tuhannen dollarin nippuja, ja laitto kassin takaisin tallelokeroon.

- Sitten hän vei taalat Richard Ny:lle, ja sanoi että olisihan hänen pitänyt vanhastaan tietää, että muoviraha ei käy sotaa käyvissä maissa. Nyt asiat sujuivat ja lentolehtiset luvattiin ylihuomiseen.

Seuraavana oli joko pienkoneen tai helikopterin tilaus. Richard sai ottaa tallista Toyotan, ja koska hänellä oli maastopuku, häntä luultiin heti sotilaaksi. Hän ajoi lentokentän tekniselle puolelle ja pysäköi Pienkonevuokraamon alueelle. Hän meni sisään, ja sanoi tervehdyksen. Hänelle vastattiin ranskaksi, ja kielimuuri oli voitettu.

- Mitä maksaa Cessna 172 vuokra kolmeksi tunniksi, hän tiedusteli? Levittäisin rauhaa tukevia lentolehtisiä.
- Minne ja kuinka paljon lehtisiä haluat levittää, ja mikä oli lehtisen sisältö?
- Haluan levittää lehtiset niin, että jokainen sissipäällikkö saisi sellaisen. Näytettä minulla ei vielä ole, mutta ylihuomenna lehtiset tulisivat painosta. Lento suuntautuisi koilliseen viidakon ylle. Korkeutta voisi olla noin 8000 feed.
- Pelkään eniten luoteja, Virkailija sanoi. Niille korkeuksille luodit eivät kantaneet voimakkaina. Kolmen tunnin vuokra koostui seuraavasti:

- pilotti 360 USD
- kone 3h 3000 USD
- polttoaine 100 USD
- vakuutus 50 EUR

yhteensä: 3510 USD

- Richard kiitti virkailijaa ja sanoi palaavansa asiaan, kunhan lentolehtinen valmistuisi.

Sitten hän siirtyi pari rakennusta, ja tuli Helikopteripalveluun. Sielläkin istui virkailija turhan panttina. Muita asiakkaita ei ollut. Richard sanoi päivää ja totesikin, että virkailija puhui paremmin englantia. Richard kysyi helikopterin vuokraa kolmeksi tunniksi lentolehtisten jakelua varten?

- Nyt on hiljaista aikaa, joten saisit kopterin halvalla jos sinulla on Air Francen kortti ja pisteitä, Virkailija sanoi.

Richard otti lompakon ja ojensi Air Francen kortin. Pisteitä oli 20.000 joten ne riittivät.

- Halusiko herra ohjata itse, vai tilataanko ohjaaja?
- En ole koskaan lentänyt helikopterilla, joten ohjaaja tarvitaan, sanoi Richard.
- Mille alueelle Richard halusi levittää lentolehtisiä?
- Richard sanoi, että koilliseen viidakkoon. Hän sanoi, että hän halusi tavoittaa jokaisen sissipäällikön.
- Hyvä on, sanoi virkailija ja teki laskelman:

- pilotti	300 USD
- kone 3h	2500 USD
- polttoaine	150 USD
- vakuutus	<u>60 EUR</u>
yhteensä:	3.010 USD

Yllättäen helikopteri oli halvempi, kuin lentokone, eikä vaatinut näytelehtistä.

Näine tietoineen Richard Ny palasi takaisin Hiltonin parvekkeelle. Nidal antoi hänelle heti puheenvuoron. Richard selosti, että pienkoneyhtiö pelkäsi selvästi viidakon ylle menoa, ja asetti siksi hinnan korkeaksi.

- Helikopteryhtiöltä sain halvemman tarjouksen. Siellä suhtauduttiin myös väljemmin levitettävään materiaaliin.
- Kun lehtinen valmistuu, niin pitää heti mennä lehtisen kanssa tinkimiskierrokselle, Nidal sanoi. Lehtisiä oli sentään 750 kg. Se sopi kahdelle trukinlavalle.

Päivän puheet oli pidetty ja joudettiin vapaalle. Richard Ny sai vielä soiton, että oikolukulehtinen oli valmiina. Hän lähti oitis hakemaan sitä. Nidalin kanssa he tarkistivat lehtisen sisällön ja totesivat, että kaikki oli kohdallaan.

- Richard Ny soitti Painoon, että lehtinen oli hyväksytty ja saanut painoluvan.
- Painomestari sanoi panevansa koneen käyntiin yöksi. Aamulla on kaksi 375 kg lavaa täynnä lehtisiä. Ne voisi noutaa silloin, kun haluttiin Richardin allekirjoitusta vastaan.

Heti aamulla Richard kävi vielä molemmat lentoyhtiöt läpi ja Helikopters Inc. osoittautui halvemmaksi. Lisätuntikin oli halvempi.

Aamupalaverissa elokuun viimeisenä päivänä hyväksyttiin lento, ja velvoitettiin Michael Reed vanhempana ja Richard Ny nuorempana agenttina suorittamaan jakelu. Nidal tulisi maksumieheksi kentälle saakka. Sitten kopteri lentäisi painon takapihalle ja lehtiset lastattaisiin kyytiin. Sitten oli vielä pieni käskynjako, milloin lehtisiä piti jakaa. Lankasakset oli

jaettu ja paalit saisi avata vasta kohteen yllä ilmassa. Lentosuunnitelma oli selvä, lennettäisiin Rajaseutuja noin 10 - 15 km rajasta oikealta vasemmalle, ja jos lehtisiä riittäisi, niin toinen kierros mentäisiin enemmän sisämaahan päin. Pääasia oli, että levikki olisi runsas. Lisätunti voitaisiin ottaa, jos se olisi lentolehtisten levittämisen ehto.

Lehtisten levittäjät pistivät kypärät päähän. Niissä oli samalla sisäpuhelin. Kopteri oli 10 vuotta vanha Hughes, ja se selitti sen halpuuden. Se oli hyvä juhta kumminkin. Kopteri nousi neljä miestä matkassaan, ja siirtyi kirjapainon takapihalle. Helikopteri oli ehtinyt jo sinne, kunnes Nidal tuli autolla. Trukki nosti parhaillaan lavaa helikopterin oikealle puolelle, ja toinen lava nostettaisiin vasemmalle puolelle. Näin helikopteri olisi tasapainossa, ja jakelijoiden oli helpompi purkaa nippuja. Melun vuoksi vain sisäpuhelin toimisi. Peukalot pystyyn ja matkaan. Kopteri nousi vaivattomasti, ja Nidal piti peukaloaan pystyssä niin kauan, kun kopteri näkyi. Sitten hän istahti Toyotan rattiin, ja ajoi Hotellille. Helikopterin säksätys jäi soimaan hänen mieleensä. Operaatio oli alkanut, ja nyt riippui paljosta se, miten sissijohtajat suhtautuisivat kokoukseen. Nidalin selkä sai elohiiriä, kun hän ajattelikin että 100.000 USD yritys menisi mönkään. Nidal uskoi, että kokous saadaan aikaan, mutta tuloksista hän ei ollut niin varma. Hänellä oli tunne, että täällä tarvitaan myös rauhanturvaajia. Jos Agentit saivat rauhan aikaan, niin heillä ei ollut aikaa valvoa sitä. Siihen tarvittiin YK:n rauhanturvaajia. Mutta eipäs mennä asioiden edelle. Kokous, mikäli sellainen toteutuisi, olisi 15.9.2006 ja saattaisi kestää pari viikkoa. Kokoukseen oli varattava houkuttimiksi selvää rahaa ja halpakorkoisia lainoja. Siksi paikallista pankkia oli varoitettava. Monroviaalla oli Valtion pankki, mutta se oli varaton. Ainoa ulkomainen pankki oli Inland Bank Of Liberia, jolla oli varoja. Vienti, joka oli tyrehtynyt sodan ajaksi, käsitti öljyä, kaasua ja puuvillaa ja jonkin verran hedelmiä. Liberia oli ollut maailman kolmanneksi suurin öljyntuottaja. Pankki lainasi suhteellisen kovalla korolla pääomia yrittäjille. Valtionyrietykset saivat tulla toimeen omillaan. Liberian valtionvelka oli noin vuoden budjetin suuruinen, mutta koska verotus oli alhainen, niin ei budjettikaan voinut olla suuri. Tämä oli kuitenkin enemmän siviilihallinnon

asia. Sitten, kun päästäisi siihen asti. Liberian alku oli se, että USA vapautti mustia orjia ja laivasi heidät takaisin Afrikkaan. Tuo tausta oli muistettava, kun puitiin Liberian tulevaisuutta. Nidalilla oli pienoispainoksena Encyclopedia Britannican se osuus, joka kosketi Liberiaa ja Afrikan maita yleensä. Se oli, vaikka olikin vanha, kuitenkin hyvä tuki luettaessa Afrikan historiaa.

Nidal oli kahden tunnin kuluttua Kirjapainon takapihalla odottamassa, mutta odottamiseen menikin tunti lisää. Lentolehtisiä oli riittänyt yllättävän pitkälle, tasangolle saakka. Agentit olivat päättäneet levittää kaikki lehtiset muutamaa lukuun ottamatta. Kun kopteri tuli takaisin, sillä oli vain kaksi trukkilavaa ja sidoslangat. Richard Ny kapusi alas kopterista, ja lentäjät sammuttivat koneet. Sitten tuli puhetta yhdestä ylimääräisestä tunnista alangolla.

- Nidal oli valmistautunut tähän, ja tarjosi USD 1000 tunnista.
- Ohjaaja sanoi, että oikeastaan se oli vain USD 950, joten tässä on 50 takaisin.
- Miten kuljettaja mielsi lentolehtisten jakamisen, Nidal kysyi?
- Se on tehokkain keino jakaa tietoa, kuljettaja sanoi.
Nimenomaan tällaisessa tilanteessa, kun oli satava kasaan suuri neuvosto, lentolehtiset olivat ehdoton media.

Helikopterin miehistö kiitti yhteistoiminnasta, ja starttasi koneen takasin kentälle. Vanha Hughes huokasi, mutta lähti kiltisti käyntiin kahdella suihkuturbiinilla ja nousi kiltisti lentokentän suuntaan.

Nyt oli vain odotettava pari viikkoa ja sinä aikana varauduttava siihen, että Viidakosta saattoi tulla etukäteen ryhmiä jotka oli majoitettava. Nidal oli varautunut siihen ylimääräiseen majoitukseen siten, että majoitus- ja kokouskulut jaettaisiin. Jokaiselle agenttiparille koitui kuluja, jotka

veloitettaisiin heidän tililtään. Aamupalaverissa 15.8.2006 Nidal sanoi tuon ääneen. Jos viidakosta tulisi ennen 20.8. majoitettavia, niin kaikki majoitettaisiin, ja kulut jaettaisiin Agenttiryhmien kesken. Agenttien majoituksen ja ylöspidon maksoi AFC.

Käytännössä Kustannukset menivät kunkin maan budjetista, mutta aikanaan ne kulut maksoi YK laskun perusteella.

Tällä kertaa Nidal oli varautunut tavallista suurempaan kansainvaellukseen ja varoittanut kassanhoitajaa, että tulisi ylimääräisiä kuluja. Niinpä, kun Nidal oli asettanut vartion Kansojen Hallin pääovelle ja muut ovet oli suljettu, niin saatettiin valvoa tulijoita. Näistä tulijoista saatiin pulittaa dollari per pää ja per vuorokausi, kertoi Monrovia radio. Ja radio oli kuulemma aina oikeassa.

Mutta ihmettä ei tarvinnut odottaa kauaa. Tuskin 13.8.2006 oli kulunut, niin Kansojen halliin kokoontui ryhmityksiä eri kansallisuuksista. Valtio oli tullut vastaan, ja järjestänyt rauhallista musiikkia halliin, ja sallinut useamman kuin kahden osallistujan ryhmät. Nuoremmalle sisäministerille tästä kiitos, häntä ei ollut ammuttu. Luottamus oli tärkein elementti, ja sen hallitus toi nuoremman sisäministerin hahmossa. Kokouksen oli määrä alkaa 15.8.2006. Kokousta Johtamaan oli kutsuttu AFC:n Association France Communityn Agentti Nidal Al Sayaaf ja sihteeriksi Richard Freed CIA:sta. Arvovaltainen raati kutsui puhujat eri järjestöistä tasapuolisuuden nimissä. Ketään ei jätetty syrjään. Aikaa oli varattu kaksi vuorokautta lepoineen, mutta se ei ollut mikään takaraja. Armeijan majoitus Kasarmissa oli lähellä, ja usein siesta vietettiin kasarmilla, koska siellä oli vilpoisempaa ja ilmastointi. Pohjoisen miehet eivät tarvinneet lepoa päivällä, ja siksi he tutkivat kaupunkia, ja sen ympäristöä tarkkaan. Maastot autot olivat päivittäin käytössä, koska tulenjohtajat halusivat seurata maastoa viidakkoon saakka. Heidän taktiikkansa oli se, että mobiiliheittimet etenivät niin, että välin ei jäänyt katvetta. Näin lavettien väli sai olla korkeintaan 15 km. Heittimien kantama

oli 10 km mutta maastossa saattoi olla esteitä ampua. Kevyen heittimen kantokyky oli noin 3 – 3,5 km ja konekiväärin siinä puolisen kilometriä.

Heitinyksiköllä oli myös henkilökohtainen aseistus, neljä rynnäkkökivääriä cal 6,2 ja viisi pistoolia Parabellum 9 mm, joten yksikkö oli varsin tulivoimainen. Jos maahan saataisiin rauha ja siviilihallitus, niin YK:n pääsihteeri tulisi maksamaan ja luovuttamaan aseet kansanarmeijalle. Samalla Agentit voisivat hyvän tahdon eleenä luovuttaa Winchesterit Armeijan johdolle vaikka ampumakilpailun palkinnoiksi. Näin pedattiin hyvää tulosta kokoukselle.

Kansojen Halliin tuli koko päivän lisää osanottajia, ja tilanne näytti jo hyvälle.

- Nidal kuiskasi Richard Ny:lle, että onhan kokoustilaan hankittu magneettinen paljastin, ja Richard pudisti päätään. Nidal neuvoi, että käy ensin poliisin ja armeijan päätukikohdissa, ja koeta saada vaikka käsiskanneri, Portti olisi näkyvämpi. Asetetaan pöytä sen viereen, ja poliisista valvoja. Skanneri olisi siksi hyvä, että se estäisi kiihkoilut kokouksen aikana, ja toisi turvallisuutta.

Kun uusi seurue tuli Kasarmille heidät tarkastettiin, ettei ollut aseita, ja saman tarkastuksen suoritti nuorempi Agentti, kun menttiin Kansojen halliin. Kassit läpivalaistiin Lentoasemalta lainatulla skannerilla, ja piti kävellä metallinpaljastimen läpi. Joskus, mutta harvoin puvun helmoista paljastui tikari. Ampuma-aseita ei löytynyt yhtään.

Ensimmäinen kokouspäivä kului siihen, että järjestäydyttiin. Puheissa suuriman osan sai aikaan suurimman ryhmittymän puukeihäs lippuineen. Jotkut tulkitsivat, että se on ase.

- Nidal puhemiehenä kysyi, että oliko tuo keihäs kuinka vanha?

- 150 vuotta, vastasi ryhmän johtaja ja sanoi, että tämä keihäs oli viisas, ei ryhdy murhaan, vaan johtaa kansaa.

Selitys tyydytti salia, jossa oli jo noin 50 osanottaja. Muutama köyhempi osapuoli oli vielä tulematta, vahvemmat tiesivät. Johtajien oli tiedettävä heikomman osapuolen tavat, ja heikkoudet. Vahvin heimoista oli alistanut muut heimot, kuin sateenvarjo.

Nidal tiivisti ensimmäisen päivän kertomukset: Totuus oli siis sellainen, että siviilihallinto oli olemassa, mutta pääministeri ja presidentti oli murhattu. Loppu hallitus yritti tulla toimeen sisällissodan kanssa. Hallitus ei hallinnut edes sotavoimia, ja tämä oli kiusallista. Paikalle oli kutsuttu myös Sotavoimien edustaja, Armeijan tiedotusvoimien luutnantti. Ylipäällikkö ei katsonut tarpeelliseksi tulla paikalle. Ainakin kaksi syyllistä oli jo löytynyt. Päivällä käytiin pitkiä keskusteluja maan tulevaisuudesta, ja demokratiasta, ja jäi vain, kuin ilmaan roikkumaan se tieto, kuka murhasi presidentin.

Palaverin jälkeen Nidal sanoi, että huomenna 9:00 samassa paikassa päätettäisiin maan tulevaisuudesta.

- Samalla hän sanoi armeijan tiedottajalle, että hänellä olisi asiaa tänä iltana armeijan johdolle, kenraalille. Voisiko tämä järjestää kohtauksen satamaan uusien panssarien luo klo. 21:00.
- Tiedottaja sanoi, että miksei.

Nidal meni pitämään iltapalaveria, ja sanoi enteellisesti, että armeijan asiat eivät olleet oikein. Lähetettiin vain tiedottaja, kun kutsu edellytti korkeinta johtoa. Armeijalla oli asennevika, ja kenties turhauma sisseejä tappaessaan.

Iltapalaveri alkoi klo.19:00 ja Nidal johti palaveria. Uusina jäseninä olivat tietyt päälliköt ja Armeijan tiedottaja. Iltapalavereissa istuttiin 21:00

saakka, ja sitten kaikilla oli vapaata. Paikka oli Hiltonin terassi, jollei ollut häitä tai hautajaisia. Sellaisena päivänä tiivistetty ryhmä meni Kansojen halliin pohtimaan tulevaisuutta.

- Nidal sanoi heti aluksi, että hän oli sopinut tapaamisen kenraalin kanssa klo 21:00 satamaan uusien heittimien luokse, joten tämäniltainen palaveri oli puoli tuntia lyhyempi.

Agentit taputtivat, sillä heille se tiesi vapaata. Vain sihteerillä oli töitä. Hänen oli kirjoitettava päivän anti selväkielisenä PC:lle. Se koski myös tätä palaveria.

- Nidal vakavoitui ja sanoi, että päivän anti oli kiinnostava. Joko vanhimman sissiedustajan pää oli ihan dimmi, tai sittenkin hän oli heimonsa viisain. Pitää nyt vanhasta hauraasta kepeistä ja lipuista kiinni, kun pöydässä olivat suuremmat asiat.
- No, sanoi Nidal, jokainen tulkoon onnelliseksi omillaan. Muita päivän huomioita oli, että valtio oli aliedustettuna. Armeijaltakaan ei ollut, kuin tiedottaja. Oli ihan kuin ”pojat leikkikööt sotaa ja rauhaa, me teemme sen oikeasti”.

Keskustelu jatkui sissijärjestöjen omilla kehumisilla.

- Tarvitsen yhden Toyotan, että pääsen satamaan, Nidal sanoi.
- Richard Ny ojensi avaimen ja sanoi, että se oli 104.

Muut jäivät vielä ryystämään lonkeroita, joita talosta tuntui löytyvän.

Nidal starttasi ja huomasi, että tankki oli täynnä. Sillä voisi käydä vaikka hienon safarin. Mutta ensin pitää mennä satamaan. Hän ajoi suoraan lavettien viereen. Armeijan auto ei ollut vielä tullut, joten Nidalille jäi aikaa

tutustua lavetteihin. Paikalla oli muutamia sotilaita YK:sta, ja he esittelivät mielellään alustoja.

- Ensin mentiin hyttiin, josta löytyi täydelliset suuntimalaitteet vaikkapa sumuun, ja aseiden hallinta kävi sekä kabiinista, että lavalta. Lavalla tarvittiin ainoastaan lataaja, muu operaatio kävi sekä sisältä, että ulkoa. Tulenjohto saattoi olla hytissä tai sitten Toyotassa, kuten teidän autonne, joka kulkisi 500 m – 8000 m edellä tilanteen mukaan. Operaatio oli sellainen, että riippumatta tulenjohdosta vaunu oli ampumakuntoinen. Harjoituksissa oli monesti tulenjohto kaatunut, mutta vaunu ampui kranaatteja entiseen malliin. Ei siis tarvittaisi välttämättä tulenjohtoa.

Se oli todellinen sotavankkuri.

Nyt kentälle ajoi musta Mercedes, josta nousi tukevantyypinen musta mies. Nidal meni häntä vastaan. He tervehtivät.

- Ylipäällikkö sanoi nimekseen N’Gyen van Loche, Tuttavallisemmin vain Loche.
- Nidal esittäytyi Ranskan turvallisuuspäälliköksi Nidal Al Sayaaf.
- Mistä moinen nimi, Loche kysyi ensimmäiseksi.
- Nidal selosti, että hän oli kierrellyt maailmaa, mutta nimi oli Palestiinan Arabeilta peritty.

Sitten mentiin lavetin luo, jonka luona esittelyyn valmis jääkäri seiso. Käytiin sama esittely läpi kuin Nidalille, ja Kenraali Loche oli kiinnostunut kantamista, ja katvealueesta. Jääkäri selosti, että 128 mm kranaatinheittimen äärikantama kahdeksalla ajopanaxella oli noin 9500m. Pienempi 81 mm kantoi noin 3500 m ja konekivääri niin pitkälle, kuin näki.

Konekivääri voitiin ladata joka viides luoti valojuovin, jolloin pimeässäkin ampuminen onnistui.

- Kenraali innostui tavattomasti aseesta, ja oli jo vaatimassa demonstraatiota, mutta sentään kysyi kenen omaisuutta laitteet olivat tällä hetkellä.
- Jääkäri vastasi, että lavetit olivat nyt YK:n omaisuutta, mutta kenties parin viikon päästä Liberian, jos rauhanneuvottelut menisivät hyvin.
- Kenraali nyki Nidalia lähemmäs ja kuiskutteli, että olisikohan väärin maistaa vähän etukäteen.
- Nidal sanoi yksikantaan, että aseet olivat vielä vähintään kaksi viikkoa YK:n käytössä, ja sen jälkeen Liberian omaisuutta, jos rauhanneuvottelut edistyisivät suotuisasti.
- Siksi Nidal pyysikin kenraalia astumaan Toyotan kyytiin, ja mentäisiin viidakon reunaan katsomaan, miten vaikeat olot siellä nyt vallitsi.
- Kenraali sanoi autonkuljettajalle, että hän on palveluksesta vapaa ja Nidal suojelisi häntä, ja toisi kotiin.

Mercedes kaartoi kentän ympäri, ja hävisi pois. Sillä aikaa jääkärikin polkupyörineen oli poistunut, ja he olivat kahden kentällä. Lennonjohtotorni oli varikkoalueen katveessa, joten ilma oli mitä otollisin.

Nidal pyysi kenraalia vielä tarkastamaan renkaat, olisivatko ne soveliaat Liberian maastoon. Kenraali kumartui keskirenkaan puoleen, ja sinä aikana Nidal tähtäsi käsi vakaana kenraalin takaraivoon, ja ampui äänenvaimentimella varustetulla Parabellumilla kaksi kertaa kenraalin takaraivoon. Kenraali lyyhistyi siihen, ja Nidal kävi heittämässä

Parabellumin mahdollisimman kauas satama-altaaseen. Sitten Nidal toi Toyotan ruumiin viereen. Hän solmi hinausköydestä lenkin johon uhrin jalat sopivat ja veti sen tiukalle. Toisen pään hän heitti vetokoukkuun. Siten hän ajoi lenkin satamassa ja lopputulema oli se, että hänen tarvitsi vain irrottaa köysi vetokoukusta, heittää se veteen ja ajaa pois. Ruumis ja köysi upposivat altaaseen. Sitten Nidal ajoi pois, kuin ei olisi mitään tehnytkään.

Nidal palautti illalla avaimet ja sanoi, että kenraali, joka on samalla Armeijan ylipäällikkö, oli ihastunut YK:n lavetteihin ja oli varma, että Liberia tilaa näitä lisää. Sitten hän tutustui Toyota maastureihin. He lopettivat tutustumisen siinä 21:35 ja Nidal vei kenraalin kotiin. Hän jätti tämän siihen paikkaan, minkä kenraali osoitti. Ja sitten Kenraali poistui valopiiristä. Sen jälkeen Nidal ei kenraalia ollut nähnyt. Hän kertasi mielessään nuo säkeet, sillä nyt oltiin sillä rajalla johon jokainen agentti joskus joutuu. Murhaajan ja Armomurhaajan tiet olivat joskus kiharaiset. Vaikka Nidalilla ei ollut näyttöä kummastakaan, niin hän oli varma, että kenraali olisi voitu tuomita Haagissa elinkautiseen vankeuteen kansanmurhasta. Hänhän oli johtanut Liberian Kansansortoon, ja korruption sekä kansanmurhaan sissejä vastaan.

Aamulla appelsiinimehukin oli kirkkaampaa. Nidal söi Hiltonin toisessa kerroksessa hyvällä halulla Continental- aamiaistaan, kun kollega Richard Ny tuli Aamulehden kanssa tarjottimiseen pöytään.

- Sitä ei sitten tarvitse kuulustella, hän sanoi.
- Niin ketä, sanoi Nidal, ja lisäsi sitten, että ketään ei ole vielä kuulusteltu, eikä ole edes aietta kuulustellakaan.
- Ai, sanoi Ny, et ole lukenut vielä Aamulehteä?
- No mitäs erikoista siinä Aamulehdessä on?
- Puolustusministeri on murhattu.

Nidal kommentoi, että kaupungissa oli noin 200 siihen kykenevää ja noin 1,5 miljoonaa jotka halusivat sitä. Vieläkö mielesi on mennä kuulustelemaan? Tämä on Liberian sisäinen asia. Me hoidamme vain maan demokratiaan, ja jos joku haluaa murhata ministerin, hän tehköön sen, sekin on maan sisäinen asia. Agentit lähtevät heti, kun näkevät orastavan demokratian eli vaalit ja jonkun joka niitä valvoo, eli esimerkiksi YK. Agentin alkuperäinen tehtävä oli tiedustella vieraan vallan mielipiteitä ja asenteita sekä vieraan vallan keksintöjä ja poliittisia suuntauksia, mutta linja oli jotenkin hämärtynyt, ja agentteja käytetään yhä useammin rauhanpataljoonan sijasta, ja luomaan ensimmäinen rauhan oras.

- Nidal sanoi Richard Ny:lle, että tänään käydään yläkerran ravintolassa juomassa kahvit ja konjakit. Kahvi oli espresso ja konjakki 8 cl Reanult Cartre Noire Extraa. Elä siinä sitten tasapainossa.

Vielä kahvillakin Nidal muistutti Richardia hiljaisella äänellä, että vaikeat hommat oli hoidettava niin pian kuin suinkin. Tuskin oli agenttia, joka ei olisi murhannut ihmistä. Useimmat noista vanhemmista agenteista olivat tappaneet 8 – 10 ihmistä vain siksi, että mielipiteet kansan kanssa kävivät ristiin ja helpoin tapa päästä ongelman ohi oli tappaa väärinajattelija. Agentteja ei ole koskaan jäänyt kiinni murhasta. Kaikki tapaukset on saatu selvitettyä tekotapaa myöten, mutta joko tekijää tai ruumista ei ole voitu löytää. Tämä on agentin jälkien tarkoitus.

Agentin tekemä murha ei koskaan ole silmitön tai väkivaltainen, vaan hyvin suunniteltu ja harkittu. Jos mahdollista, niin tutkijan pitäisi päätyä umpikujaan. Eli johtolankoja ei saisi olla.

- Mutta nyt on jo aika lähteä töihin, sanoi Nidal.

Seuraavan päivän kokouksen ilmoitusasia oli, että koska armeijan ylipäällikkö oli mitä ilmeisemmin kadonnut, niin tänä aamuna pikakokous

päätti, että Majuri Lansa van Googh oli uusi Puolustusvoimien ylipäällikkö. Edellisen ylipäällikön van Lochen ruumista ei ollut löydetty, mutta hänen uskotaan muuttaneen, koska sänky oli koskematta eikä Kenraali tullut töihin. Poliisi haravoi metsiä ja lähiseutuja sillä Kenraali oli täysissä ruumiin- ja sielun voimissa vielä hieman ennen klo. 21:00 illalla, jolloin hänen tulkittiin menneen satamaan katsomaan uusia aseistuksia. Sen jälkeen hänestä ei ollut havaintoja.

Ja uusi ylipäällikkö jatkoi:

- van Lochea oli syytetty korruptiosta, eikä suotta. Hän oli se henkilö, joka teki uusien aseiden ostosopimukset, ja maksoi öljyllä. Hänen keuhutettiin nukkuman timanttireunuksisella vuoteella, ja osa ase- ja öljykaupoista tuloutettiin Sveitsin pankkiin. Afrikkalainen sanoisi tuota jo hylkiöksi. Kuitenkin van Loche pysyi pinnalla ystäviensä avustuksella, mutta kun pääministeri ja presidentti, jotka kuuluivat samaan loosiin, murhattiin, niin van Lochen olo kävi tukalaksi. Huhuttiin, että hän muuttaa joko Sveitsiin, tai johonkin rauhallisempaan maahan Afrikassa. van Googh sanoi, että oli hyvinkin mahdollista, että hän perheineen katsoi että nyt, kun sisällissota on melkein ohi, oli paras hetki muuttaa. Siksi poliisi ei ollut näin alkuvuokoihin kovin utelias penkomaan tarinoita. Se kun tiesi vielä senkin, että tehdään turhaa työtä, jos uhri löytyy elävänä tai kuolleena. Afrikkalainen poliisi ei ollut turhan ahkera, koska samalla palkalla voi etsiä niin monella lailla.

Kokous jatkui siitä mihin se jäi eilen. Nyt oli puheenvuorojen vuoro. Jokainen sai pyytää 10 – 15 minuutin puheenvuoron jossa kertoi, mitä ryhmittymä aikoi tehdä, oliko halukas aseistariisuntaan, ja millä se eläisi tulevaisuudessa ja olisiko sillä merkittävimpiä luonnonvaroja, joilla voisi tulla toimeen.

Suurin sissiryhmä aloitti:

- Elämme vuoriston juurella tasangolla, ja meille maa tuottaa öljyä ja kaasua. Jos niistä saataisiin korkeampi tuottajahinta kuin 1 USD barrelistä tai 2 USD kuutiometristä, niin olisimme onnellisia, ja työskentelisimme päivät pitkät hoitaen öljypumppuja ja kaasugeneraattoreita.

Valtionvarainministeriön edustaja:

- Teille on maksettu selvää alihintaa, Barreli pohjoisen Brent-laatua maksoi eilen USD 31, jossa oli jo tosin laivauskulut mukana. Veikkaisin, että todellinen hinta olisi siinä USD 12 - 14 tynnyriltä. Kaasun hinta muodostuu eri tavoin koska se virtaa jatkuvasti. Kuitenkin kaasun tuottajahinta asettunee sinne 5 USD kuutiometrihintaan. Hyvät veljet, teitä on kustu silmään. Vien itse terveiset Valtionvarainministeriöön, että he muuttavat laskentaperusteita.

Seuraavana oli timantintuottajien yhdistys:

- Olemme koonneet yhteen ne ryhmittymät, jotka tuottavat timantteja. Pääalueita on kahdessa kohteessa, ja viime vuonna tuotimme raakatimanttikiloina ennätyksen, mutta saimme edellisvuotta pienemmän palkan. Osuuskunta jakoi rahat väittäen, että joku oli välillä ryövännyt kassamme. Ehkä se puhuikin oikein, mutta kukaan ei alkanut ottaa selvää, kuka ryövää? Onko se ostaja, välittäjä, arvioija vai rahojen tuoja? Otaksun nyt, kun silmäni aukenivat tässä kokouksessa, että ketju epäilyksellemme onkin nyt ostaja-välittäjä-arvioija. Timanttikauppaa pitäisi käydä vain suurten talojen kanssa, kuten de Beers, joka on rehellinen. Kun saisimme kaupan reilaan, ei sodasta tulisi mitään, sillä kaikki olisivat vain timanttikentillä.
- Sillä lailla, sanoi Valtionvarainministeriön edustaja.

Rautamalmin tuottajat olivat vasta hajallaan, mutta yhteinen sävel löytyi:

- Pääosin Rautakaivokset ovat vasta pinta-asteella, mutta pian on aika rakentaa tunneleita. Silloin tarvitaan porakoneita, dumppreita ja pienoisrautateitä. Ja työ muuttuu vaarallisemmaksi. Palkkaneuvotteluissa ei ole ollut mitään muita aiheita, kuin miten palkkaa saataisiin pienemmäksi. Kaivoskomppaniat näkisivät parhaana ilmaisen työvoiman, ja kovan automaation. Olisi muka mukavampi tehdä töitä, kun ei olisi aina mainarin sielu vatimassa lisää palkkaa. Heti, kun pääluottamusmies marssii mustana, kuin murjaani konttorille päin, talouspäällikkö lyö oven kiinni, ja muutkin ovet menevät säppiin. Neuvottele siinä sitten, kun johto oli tuollaista.

Nidal kiitti puheenvuoroista. Hän näki nyt selvemmin Afrikan taudin. Nigeriassa hän ei ollut uskoa tätä, mutta nyt hän uskoi. Valkonaamana kasvaneelle ihmiselle tämä oli käsittämätön viidakko, niin maaston, kuin elintapojenkin suhteen.

- Oliko kellään lisättävää, vai jatkaisinko tästä, kysyi Nidal?

Valtionvarain ministeriön edustaja halusi antaa jo lausunnon.

- Öhöm; Ministeriömme on sitä mieltä, että tällaista välistävetoa ei ole voinut yksi ministeriö tai vaikkapa koko valtion hallinto tehdä. Bensiinin hinnan kallistuminen 50 centtiä viime päivinä ei ole valtion syytä vaan se on ahneen öljynjalostamon syytä, sillä he määräävät hinnat. Siellä on varmaan se kolmas välistä vetäjä. Raudan, öljyn ja kaasun sekä timanttien markkinahinnat määrittävät markkinoilla, ja olisikin suotavaa, että etsisitte keskuudestanne kielitaitoisimman henkilön, jonka valtio vielä kurssittaisi alalle, ja Valtio huolehtisi hänen ensimmäisen

vuoden palkasta ja asumisesta. Siten kukin ryhmittymä voisi olla tasavertainen markkinoilla. Sitten toisesta vuodesta vastuu olisi komppanian. Valtio jäisi pois, ja antaisi komppanioiden hoitaa vienti itse. Siirryttäisiin valtion keräämään veroon. Aluksi tulovero olisi varovainen 10 % niille jotka ansaitsevat yli USD 30.000, ja alle sen ei menisi veroa. Pääomaveroa menisi osakkeiden voitoista 25 % silloin, kun niillä tehdään kauppaa.

- Valtion olisi suunniteltava myös muita houkuttelevia keinoja ihmisille, jotta harmaa talous saataisiin kuriin.
- Valtion talous saataisiin oikeaan reilaan, kun parlamentti saisi uuden pääministerin, ja syyskuussa olisi presidentin vaali. Siihen saakka valtionvarain ministeri, eli minä hoitaisin pääministerin tehtäviä, ja ulkoministeri hoitaisi vientiasioita. Mikäli ette usko ulkoministerin rehellisyyteen, niin Monroviassakin toimii useita kauppakomppanioita, jotka välittävät lakien ja asetusten mukaan vienti- ja tuontitarvikkeita. Tämä voisi ollakin pienemmille ryhmittymille hyvä kanava.

Nidal keskeytti:

- Koska ongelmia ei ollut ryhmittymien kesken, vaan kahnaukset koskivat valtiota ja vientiä noin yleensä, ja vallan ja rahan jakoa, niin minä ja muut agentit katsoivat, että tehtävä oli suoritettu. Kaupankäynti satamaan tuotujen laitteiden osalta oli YK:n ja valtion välistä, vaikkakin Nidal suositti van Googhia ostamaan jo tänne rahdatut lavetit ja ammuksset. Kukaan ei sitä estänyt, ja niillä oli Nidalin mukaan hiivatinmoinen tulivoima. Neljä tuollaista tuhoaa pataljoonan vihollista hetkessä.

Summa summarum: Agenttien viimeinen terassi-illallinen Hilton hotelissa ennen kotiinpaluuta:

- Nidal aloitti, että kaksi viikkoa sitten yritimme viipaloida kakkua, että jokaiselle olisi jotakin, mutta olimme väärässä. Kun kenttä kutsutaan koolle, niin aina paljastuu juonteita. Kuka ei tykkää siitä, ja toinen ei tykkää toisesta. Loppujen lopuksi vaikka on 60 karvahattua, niin useimmat niistä muistuttavat niin paljon toisiaan, että käytännössä sinulla on noin 4-5 lajia. Niinhän ihmisiäkin on. Mielipiteiden kirjo on toinen juttu.
- Nyt käytiin erään valtion synnytystuskat läpi, ja tuskat olivat syvät, mutta helpolla parannettavissa, Nidal jatkoi. Saimme lupauksen vapaista presidentinvaaleista, Parlamentista ei ollut puhetta, mutta hallitus lupasi uusiutua. Epäilyttävimmäksi jäi Sisäministeri, koska häntä ei tavattu, ja kaikki kauppakompanian paperit menivät hänen kauttaan. Nidal kysyi Monroviaan pelastajilta, että olisiko syytä viettää vielä yksi tumma yö?
- Emmeköhän me oppineet yhdestä tummasta illasta. Sacharias arvasi, mitä oli tapahtunut ”Presidentin illallisilla”.
- Nidal siis jatkoi, että opetus oli annettu ja opastettu mustat oikeille raiteille. Näkisi vaan, että juna kulkee raiteita pitkin.
- Kaikkinensa tämäkin retki oli onnistunut, vaikka ensin ei siltä tuntunut. Kolme viikkoa odotettiin järeää kalustoa, ja sitten kun se tuli, niin kenttätyö oli käytännössä jo ohi. Tulihan suoritettua agentin myyntiä, mutta kiitokset kaikille ahkerasta työstä.

Agentit hajaantuivat keskellä syyskesää kuka minnekin, Useimmat soittivat kotiin, ja kyselivät oliko porukka kaupungissa vai maalla, ja että minne oli viisasta tilata liput. Nidal tiesi kohteensa. Hän menisi ensin Pariisiin kotiin, ja tapaisi poikansa. Sitten, kun oli pari päivää kirjoitellut raporttia, kärsi kysyä, että missä vaimo viilettää.

Nidal oli saanut raporttinsa valmiiksi, mutta siihen jäi pari kysymysmerkkiä. Toinen oli vaalit ja hallitus, ja toinen sotakalusto. Hän uskoi, että jos YK:n pääsihteerille kerrottaisiin Liberian vaaleista syksyllä, hän kyllä muistaisi ne. Sitten oli neljä Pasia Monrovia satamassa, joiden viisihenkiset miehistöt odottivat oppilaita.

- Panssarit olivat YK:n omaisuutta, ja ne oli tarkoitus myydä Liberiaan rauhanturvatehtäviin, mutta jos rauha ehtisi ensin, niin noitahan voitiin käyttää vaikka Etiopian ja Somalian rajakiistassa. Sijoittamalla neljä tuollaista tulisi rajasta pian suljettu, tuumi Kofi Annan.

84. Uusi tehtävä odottaa

Nidal vietti ensimmäisen yön kotona, ennen kuin meni töihin. Ilta meni leikiten Nestorin kanssa. Nidal ei voinut olla varma siitä, että tulisiko hän vielä kodin kautta siten, että Nestor oli hereillä vai pitäisikö hänen lähteä hyvästellen. Hän keksi kompromissin, Isi tulee heti kun kerkiää.

Marialle hän sanoi, että koeta kestää, ja Maria vastasi, että Nestorille hän oli kuin äiti ja puoli isää. Veljelleen hän uskalsi sanoa, jos jokin menisi vikaan, mutta Maria sanoi, että kaikki oli mennyt hienosti ja neuvolassa oli kehuttu vauvaa ja sen kehitystä, ja samalla moitittu äidin huonoa ranskaa. Kai se veisi vuosikausia oppia kieli kunnolla.

Sitten Nidal paljasti minne oli menossa. Seuraava selkkaus olisi Tiekartta. Maria oli kuullut tuosta suunnitelmasta, mutta ei tiennyt sen tarkemmin, mitä se sisälsi. Nidal oli pitänyt itsensä ajan tasalla, ja tiesi jo luonnostaan mitä mikäkin mailage sisälsi. Ensimmäinen askel tiekartalla tiesi ehdotonta rauhaa. Molemminpuolista. Tämä askel oli vasta koetuksella. Kolme merkittävintä järjestöä oli tullut mukaan, mutta kaksi puuttui. Mukana olivat Hamas, Al Akshan marttyyrit ja Jihad.

Jos PLO saisi nuo kaksi järjestöä mukaan kolmen kuukauden tulitaukoon, niin ensimmäinen mailage eli merkkipaalu olisi toteutunut. Samaan aikaan sopimukseen kuului, että Israel vetää koko sotajoukkonsa pois Gazasta ja Länsirannalta, ja avaa rajat. PLO puolestaan ottaa rajavalvonnan. Tie Gazasta Länsirannalle avattaisiin, eikä uusia israelilaisia siirtokuntia rakenneta. Entisiäkin kehoitettiin purkamaan, ja tekemään tilaa palestiinalaisille. Tiekartassa rakennukset kehoitettiin jättämään paikalleen. Eräänä aamuna Marian pikkusisko kertoi kirjeessään, että oli ihmeellistä, ettei telaketjujen ääntä kuulunutkaan eikä ollut Caterpillareita hajottamassa koteja. Israel oli siten toteuttanut Tiekartan ensimmäisen paalun.

Toinen mailage oli maanvaihtoa varten. Maanvaihdolla pyrittiin yhtenäistämään alueita niin, että tulevaisuudessa olisi vain yksi Palestiina.

Lopuista maamerkeistä ei vielä tiedetty. Suunnitelma oli siltä osin salainen. Nidal meni raportoimaan kotikaupungista käsin. Kun hän oli laskeutunut Tel Avivin kentälle ja selvittänyt passintarkastuksen ja tullin, hän otti taksin ja pyysi ajamaan Gazaan kotiosoitteensa. Hän koki ihmeen, kun taksari sanoi, että selvä. Lähdettiin Gazan suuntaan mutta taksimiehen piti kysellä mistä ajetaan, koska hän oli ajanut vain pari kertaa Gazaan.

- En minäkään ole käynyt kotona, kuin pikaisesti pari vuotta sitten, Nidal sanoi. Mutta tien tunnen. Neuvon oikeita, ja pääsemme nopeammin Gazan pohjoiselle portille.

Palestiinalaispoliisi pyysi kohteliaasti nousemaan autosta, ja katsoi passit. Sitten hän kurkkasi takakonttiin ja katsoi pyörillä liikkuvan peilin avulla auton pohjaa. Sitten Poliisi kiitti ja toivotti hyvää matkaa. Näin päästiin Gazan kaistalle. Nidal neuvoi loppumatkan, ja saavuttiin sen kujan päähän, jossa Nidalin koti sijaitsi. Nidal maksoi kyydin dollareilla, ja otti takaa matkalaukun, ja kiitti ja lähti kävelemään kohti kotia. Muutaman sadan metrin päässä oli tuttu ovi. Siellä elivät vielä Nidalin vanhemmat ja nuorin sisko. Muut olivat lentäneet pesästä. Nidal koputti oveen, ja sisältä kuului vastaus. Nidal meni sisään laukkuineen, ja syleili äitiään. Sitten tuli isä kamarista, ja syleili poikaansa.

- Miksi isä on kotona, vaikka on mitä parhain työpäivä, Nidal kysyi?
- Etkö poikani tiedä, että isäsi on jo kuudenkymmenenviiden ja eläkkeellä, Isä sanoi. Niin se aika kuluu. Hän sanoi, että sai pientä eläkettä yhtiöltä. USD 100 kuukaudessa. Koska Nidal maksoi USD 250, he pärjäsivät oikein hyvin.
- Nidal sanoi, että sehän on hänen velvollisuus. Hän sai palkkaa ihan riittävästi, ja saattoi maksaa tuon eläkkeen. Olivatko hinnat pysyneet vakiona vai nousseet, kun saarto poistettiin?

- Minun mielestäni hinnat olivat samat, valikoima vaan oli kasvanut, Isä sanoi.
- Äitikin puuttui puheeseen. Jotkut hinnat olivat hänestä kyllä hieman nousseet, mutta kokonaisuutena hintataso oli laskenut näin ensi päivinä.
- Isä kävi kysymään ensin, kai sinä yöksi jäät?
- Koska täällä on nyt tilaa, kun vanhemmat lapset ovat maailmalla, niin voin olla yhden yön, sitten on tavattava eräs henkilö joka tulee Libanonista Haifaan huomenna iltapäivällä, Nidal sanoi.
- Minun on pakko soittaa pari puhelua, mutta ne eivät ole mitään salaisuuksia, Nidal jatkoi. Ne voin hoitaa keittiön pöydältä.
- Äiti heräsi, että tulokahvi pitää keittää. Ruoka olisi valmista kuudelta. Haen kaupasta vain broilerin ja pikkuleipiä. Niin mutisi äiti mennessään.

Nidal otti satelliittipuhelimen osat ja pani uunin 50 asteeseen ja antennin sinne avautumaan. Muut osat hän kokosi pöydällä. Ja pian puhelin oli käytössä. Nidal painoi keltaista nappia ja linjan avauduttua puhui muutaman sanan ranskaa. Sitten hän sulki. Sitten hän painoi punaista nappia, ja otti suoran puhelun Johtajalle.

Hän ilmoitti paikaksi, että hän oli nyt Gazassa ja huomenna hän menisi Haifaan tapaamaan Abba Al Mohammedia, joka oli virkamatkalla. Abba menisi Haifaan, ja Jaffan kautta Jerusalemiin, jonne hänkin oli ensi alkuun matkalla. Hän vuokraisi sieltä auton, ja ajaisi ristiin rastiin Länsirantaa etsien merkkejä terrorismista. Hän jututtaisi liikemiehiä ja tavallisia kansalaisia. Sitten hän kirjoittautuisi pieneen Hotelliin laitakaupungilla jossa oli tilaa autolle. Sitten hän voisi soittaa kotiin.

- Miksi Nidal oli tullut Palestiinaan, Mustafa kysyi?
- Tulin tarkkailemaan tulitaukoa, ja samalla hankkimaan tietoa Terroristien aikeista, Nidal vastasi. Minulla on vanhoja tuttavuuksia. Nyt niistä on apua. Mitä mieltä isä Mustafa oli terrorismista?
- Mustafa vastasi, että hänen puolestaan mikä tahansa terrorismi oli tuomittavaa, paitsi sota. Sodalla oli ne elementit jotka vaaditaan, että hyökkää toisen kimppuun. Ihmispommit olivat raukkamainen teko jota ei voi puolustaa millään. Entäs jos Israelilaiset keksisivät itsemurhaiskut Palestiinaa vastaan. Missään ei oltaisi turvassa. Niin ollen myös Masser Jarafat olisi todellisessa vaarassa, eikä kuten nyt, turvassa niin kauan kunnes Armeija vapauttaa hänet. Tänään kuulin radiosta, että Betlehem siirtyi Palestiinalaisten hallintaan. Valvontaa piti suorittaman Palestiinan poliisi neljällä vanhalla autolla. Alun perin autoja oli 50 mutta Israel oli ampunut niistä hajalle 46. Kun Israelin lähtö alueilta olisi tosiasia, niin jäljelle jäi vain raunioita. Onneksi ei asuttu kylmällä vyöhykkeellä. Silloin olisi tullut ruumiita toisella tavalla. Mutta viileissä maissa, kuten Pohjoismaat, oltiin paljon järkevämpiä. Siellä ei tapahtunut murhia, vaan yleensä väittelyt suoritettiin parlamentissa tai oikeudessa. Myös poliisista saisi ottaa oppia. Jos hän, Mustafa olisi Palestiinan parlamentissa, niin hän kehottaisi heti 50 poliisin ryhmän oppiin Pohjoismaihin. Nyt heillä oli rasitteena amerikkalainen malli. Mutta mitäs hän, jo eläkeläinen voisi hallinnolle. Palestiinan hallinnon olisi otettava oppia vaikka Euroopasta ennemmin, kuin Amerikasta.
- Oli suunnitelmia pyytää YK:lta rauhanturvaajia sitten, kun kolmen kuukauden koeaika tulitauosta olisi ummessa, Nidal

sanoi. Israelin pääministeri oli sanonut, että yksikin provokaatio, ja tilanne palautuisi sotatilaan. Nyt oltiin koeajalla.

- Oikein ajattelet, isä, Nidal sanoi. Nyt oli tarkoitus yrittää todella aselepoa, ja siksi Israelkin teki vakavia myönnytyksiä. Nyt oli vihdoinkin molemmien puolin ymmärretty, että vihollisuudet eivät näitä maita auta. Vain totinen rauha auttaisi ymmärtämään, miten monta sukupolvea on mennyt hukkaan. Ilman USA:n ja YK:n apua tämä Palestiina sortuisi, kuin korttitalo. Meillä oli ainoastaan maa ja pahaiset rakennukset, kaikki muu puuttui. Hedelmien kasvatusta, ja kalastus voisivat tulla kyseeseen, tai jokin välityskauppa. Nykyään oltiin vain niin valitettavan tietoisia laadusta, että mitä tahansa ei voinut myydä. Palveluelinkeinot löivät onneksi leiville. Osa Israelilaisista kävi ostoksilla Palestiinan toreilla ja kaupoissa. Tämä toi kaivattua valuuttaa. Mieluiten myyjät ottivat vastaan dollareita, mutta shekelikin kävi. Myyjillä oli lista vaihdettavista valuutoista, ja he päivittivät listan joka aamu. He olivat varsin rahatietoisia.

Nidal joi kahvit ja otti pikkuleipiä, kun äiti tuputti. Kun pöytä oli jälleen puhdas, Nidal otti puhelimen, ja soitti Abba Al Mohammedin numeroon. Nyt Abba vastasi.

- Nidal ja Abba keskustelivat hetken, mutta sitten Nidal sanoi, että tavataan huomenna Haifan torilla. Nidal sanoi, että hän ehtii sinne ehkä noin 11:00, koska hän olisi liikkeellä taksilla. Lopusta matkaa voitaisiin sitten sopia.

Hän lopetti puhelun ja kääri puhelimen säämiskään ja pani koteloon. Antennin hän ruttasi ja pani omaan taskuunsa. Sitten reppu jouti kiinni. Äiti sulatti broileria, ja kun sai sen sulaksi, täytti hedelmin ja laittoi mausteet, sekä solmi broilerin kiinni. Sillä aikaa uuni kuumentui 200 asteeseen ja hän valmisteli muut ruuat. Puurokupit hän lämmitti uunin alaosassa.

Isä kyseli oloista Pariisissa ja Nidal kertoi ylpeänä pojastaan. Isä ja äiti olivat heti uteliaana pojan suhteen. Miten kasvu sujui ja joko Nestor kävelee? Joko hän puhuu ensi sanojaan? Nidalin täytyi selostaa kaikki Nestorin edesottamukset ja senkin, että pojasta aiottiin kaksikielistä. Ranska ja Arabia. Hän ottaa ensi askelia, ja sanoo ättä ja iti. Parhaiten häneltä sujuu huuto Mariaa! Se onkin ymmärrettävää, koska hän elää Marian kanssa. Marian ranskanopinnot sujuvat hitaasti, koska poika vie aikaa.

Pitäisi viedä Maria kansalaisopistolle kurssille 4 tuntia viikossa ja hommata Nestorille siksi aikaa vahti. Aikaa on kai liian vähän, jotta ehtisi kaikkeen puuttua. Pitää ottaa selvää, milloin Rachel on Pariisissa, että hän voisi järjestää asiat. Nidal otti esiin nokialaisen, ja soitti Moskovaan. Rachel oli saapunut jo kotiin. Nidal sanoi, että hän soittaa Palestiinasta ja on määrätty hoitamaan Tiekartta-projektin toteutumista. Hän oli nyt kotona Palestiinassa ja keskustelussa oli virinnyt Marian opiskelu.

- Milloin Rachel oli suunnitellut olevansa hieman pidempään Pariisissa? Jaa syksyllä tai elokuussa. Olisit mieluummin elokuussa, jotta Maria pääsisi vauhtiin. Niin, niin, Nidal oli todella huolissaan, sillä Maria valittaa, että hän ei opi kunnolla ranskaa, ja olisihan se aika ihmeellistä miten ranskalainen Nestor ei osaisi ranskaa. Asialle oli tehtävä jotain ja pian. Nidal sanoi, että hän voi irrottautua kahdeksi viikoksi koska tahansa, kun delegoisi hommat Abbasille. Oikeastaan en ole ollut kunnan lomalla sitten pariin vuoteen. Otankin tuon puheeksi ensi kerralla, kun soitan Johtajalle. Silloin pitää käyttää Nestoria pääkallon paikalla. Sitten pusittiin puhelimia ja sanottiin hei.

Siinä pulistessa oli Broileri valmistunut ja aurinko laskenut taivaan rannan taa. Äiti kattoi pöydän ja viritti kynttilät. Hän sanoi, että israelilaiset olivat viime töikseen ennen lähtöä katkoneet sähköjä summittaisesti kortteleista eikä Palestiinan sähkö ollut vielä korjannut linjoja. Onneksi oli tuo vanha kiviuni. Nidal sanoi, että ilmankos antennin viritys oli hieman pielessä koska antenni ei ollut vielä täysin avautunut.

- Ilta meni tarinoiden parissa, ja isä Mustafa sai kertoa parhaansa.
- Nidal kertoi tarinan Afganistanista, ja vannoi että tarina on tosi. Hän oli itse noutanut pääkallon seipään nokasta ja seuraavalla retkellä hän oli saanut luotisateen niskaansa.

Tarinoita kerrottiin, ja onnistuneista tarinoista paras oli Mustafan mielestä Nigerian tarina. Se jossa Nidal ratkaisi ongelmat yhdellä luodilla.

- Agentti näkee kyllä mikä on oikein ja mikä väärin Nidal sanoi.

Toiseksi parhaaksi tempuksi isä löi Lagosin öljynmyyntivyyhden. Siinäkin pari luotia ratkaisi vääryyden kohtalon. Hän nauroi pitkään kippurassa maasturin perään kytketyn köyden heittovaikutusta.

- Vaan näistäpä ei auta kertoa, tuumi Mustafa.
- Ei auta, sanoi Nidal. Niistä voisi joutua tuomiolle. Vaikka teki mielestään hyvää, niin oikeuden mielestä se oli murha, ja häkki heilahtaisi.
- No, siinä parhaat, eikö käytäisi jo nukkumaan. Nidal sanoi, että hänellä oli aikainen lähtö.

Viimeisenä ajatuksena ennen nukahtamista Nidal kiitti, että oli niin hyvät vanhemmat. Nidal nukkui hyvän yöunen, ja nousi kuudelta ylös. Äiti oli jo lieden ääressä tekemässä munakokkelia ja kahvipannu oli jo jäähtymässä hellan reunalla. Äiti leikkasi vaaleaa leipää ja paahtoi viipaleet parilalla levyllä. Hän sanoi, ettei isä heräisi normaaliin puheääneen, mutta vielä mitä. Isä nousi omalta puolelta sänkyä, ja nauraa hekotti vieläkin naruun köytetylle puolustusministerille, joka lensi satama-altaaseen.

Nidal sai aamiaisen syötyä puoleen seitsemään mennessä, ja soitti taksin. Tyttö sanoi, että kestää hetken sillä Gazassa ei ollut yhtään vapaana. Hän pyysi odottamaan linjalla. Meni 10 minuuttia ja sitten vapautui taksi. Nidal pyysi auton Rauhankujan päätyyn torille. Siten hän hyvästeli vanhempansa, otti laukut, ja lähti. Isä tuli vielä kujan päähän varmistamaan, että taksi oli oikea. Auto oli amerikkalainen Chevrolet, ja kuskina ihan aito jenkki. Tai melkein sillä, hänellä oli Raybeonin aurinkolasit ja Stetsonhattu. Iso laukku pantiin takakonttiin, ja pienen salkun Nidal otti viereensä takapenkille.

- Minnes ajetaan, kuului kysymys?
- Haifan torille ja määräaika oli klo. 11:00 joten aikaa olisi, Nidal sanoi. Ei kuitenkaan kiertelyyn. Nidal sanoi vielä, että tämä on kotimaani, joten ei mitään esittelyä.

Nidal tuumi itsekseen, että tässä ehtii ottamaan kahden tunnin torkut. Taksi viiletti kivisiä polkuja kohti pohjoista, ja oli jo puoli yksitoista Haifan torilla. Tullimuodollisuudet olivat olleet helpot.

- Aja pohjoisreunaan ja sitten maksan kyydin. Nidal maksoi dollareilla ja taksari oli hyvin tyytyväinen keikkaan.

Kaivettiin matkalaukku perältä, ja sitten auto oli vapaa lähtemään. Se jäi kuitenkin muutaman kymmenen metrin päähän odottamaan keikkaa. Nidal kaivoi pienemmästä salkusta kartan, ja oli lukevinaan sitä. Meni varttitunti, ja Abba kaarsi Toyota 4Runnerilla paikalle. Sanottiin aamuterveiset, ja Nidalin suurempi laukku sopi takapenkille, ja pienemmän hän otti sisään etupenkille. Sitten lähdettiin ajamaan kohti Jerusalemia. Nidal oli aiemmin soittanut Interrenttiin, ja tilannut Toyota HJ 110 D:n lisäpolttoainesäiliöllä. Löpöä mahtui 120 l.

- Sillä kiertää vaikka maapallon, sanoi virkailija.

- Älä puhu hullujasi, sanoi Nidal hepreaksi, meillä oli Nigerissä 400 l lisäpolttoainesäiliöt ja niillä pääsi juuri ja juuri katsomaan apinoita viidakon reunaan. Olihan väri valkoinen. Muuten ei tule kauppaa. Poika luetteli, että Toyota HJ 110 D, valkoinen, lisäpolttoainesäiliöllä ja ylimääräisillä iskareilla takana. Tämä oli tilauksenne.

Nidal oli tyytyväinen, kiitti ja allekirjoitti kuitin. Ajokortti, sanoi poika. Nidal kaivoi amerikkalaisen ajokortin ja green cardin. Creen cardista meni toinen osa vuokraamolle, ja toinen osa liitettiin auton papereihin. Sitten mentiin katsomaan auto. Nidal raahasi laukkuja mukanaan kunnes auto löytyi vartioimattomana auringonpaisteesta.

- Onkohan siinä edes ilmastointia, mutisi Nidal.
- On siinä ilmastointi, ja tehokas onkin. Varokaa että ette saa angiinaa.

Poika otti avaimen, ja pyöräytti koneen käyntiin. Kuutonen murisi mielissään. Sitten poika kytki lämmöt molemmin puolin + 21 °C:n ja sulki kuljettajan oven. Hän sanoi, että auto on ollut odottamassa teitä viikon eikä ole ihme vaikka se on vähän lämmin. Nidal nyökkäsi ja sijoitti ison matkalaukun takapenkille ja otti pienen laukun eteen. Hänen olisi nyt keksittävä vaatteiden vaihtopaikka. Hän katsahti kadulle, ja totesi että Abba oli vielä kebabin kimpussa. Hän sulki Toyotan ovet, kiitti poikaa ja meni vielä Abbasin autolle. Hän koputti sivulasiin ja meni sisään. Abba oli lopettelemassa, ja otti Nidalin vastaan.

- Onko Abbasilla hotellihuonetta lähistöllä, Nidal kysyi?
- Ei, sanoi Abba, huoneeni on tätä nykyä yksityinen erään naisen kanssa Haifassa.

- Olet siis poikennut agentin kultaista kirjasta. Ei tyttöystävää, ei vaimoa, ei lapsia.
- No, lohdutti Nidal, hänellä on vaimo ja lapsi ja ainoa suru tulee puseroon, että ei ehdi olemaan tarpeeksi lapsen kanssa. Täytyy etsiä hotellipaikka ja pukeutua uudelleen.
- Abba kiinnostui. Hän sanoi, että hän tietää rauhallisen pienen hotelli, koska otaksuu, että joudut asumaan hotellissa, niin hän opastaa sinne. Odota, kun hän syö kebabin loppuun.

Nidal meni omalle autolleen, ja totesi sen ihanan viileäksi. Hän käänsi rattia ja tunsu kuinka tehostimen voima auttoi. Sitten Abba pani vilkun oikealle ja Nidal seurasi perässä. Mentiin kujia pitkin, ja Nidalilla oli muistelemista miten tulla takaisin. Loppujen lopuksi eihän hänen tarvinnut tulla takaisin, sillä tätä kautta pääsi kehätielle. Kunhan opettelisi oikean rampin. Päästiin melkein kujan päähän, kun vasemmalle aukesi terassimainen puutarha ja joka terassilla oli asuntoja. Pieni kiviportti ohjasi Hotelliin. Nidal pysäköi autonsa Abbasin perään ja lukitsi sen. Sitten he menivät sisään Hotelliin. Hotellin nimi oli Holidays Hotel, joka ilmeni sisälle tehdystä kilvestä. Abba kilautti kelloa, ja nuorehko mies tuli palvelemaan.

- Kaveri tarvitsee yösijan moneksi yöksi, onko mitään sellaista, kaksio kävisi, Abba sanoi.
- Poika katsoi kirjaa, ja sanoi, että neljän viikon yöpyminen onnistuisi viikon kuluttua huoneen siirrolla.
- Nidal sanoi, että hänelle huoneen siirto sopisi. Mikä oli sitten vuorokausitaksa?
- Jos sovitte sen huoneen siirron, niin 35 USD per vuorokausi, Poika sanoi.

Hinta oli siirron huomioiden kohtuullinen.

- Nidal myönsi ja sanoi, että hän ei ollut varma päättyisikö komennus neljän viikon päästä vai kuuden viikon päästä, ja että saattaisi olla että komennus jatkuu vielä siitäkkin.
- Sitten on katsottava, että olette vakioasiakas ja huoneen hinta laskee. Ensimmäisellä viikolla siivooja käy joka päivä, mutta seuraavat kolme viikkoa siivooja käy vain kahdesti viikossa ja jos kontrahti jatkuu käy siivooja vain kerran viikossa. Huoneissa on pienoiskeittiö, olo-, ja makuuhuone sekä terassi joka viettää länteen. Muut palvelut löytyvät puhelimen alta listasta. Olette ilmeisesti ensimmäistä kertaa Hotellissamme, niin pieni esittelykierros on paikallaan.

Abba oli jo kaukana täältä menossa kohti Haifaa.

- Tässä meillä on ns. Lobby Bar, vaikka siinä tarjotaan vain alkoholittomia drinkkejä. Monet vieraat vierastavat sitä. Sitten meillä on nämä terassit, jokaiseen huoneistoon kuuluu oma suojattu terassinsa. Siellä voi ottaa aurinkoa ja nauttia vaikka Hotellin maittavan iltapalan. Sauna- ja pesutilat sijaitsevat terassin alapuolella, hissillä numero 0. Sauna on auki ja lämmin joka arkipäivä klo. 6:00 – 8:00 ja illasta 16:00 – 22:00. Saunatilat ovat erikseen miehille ja naisille, mutta terassien alla näkyvä allas on yhteinen. Ajanvietettä kuten pelejä ja Internet löytyy Lobby Barista. Internet onkin kovin suosittu, niin että siihen on pitänyt jakaa aikoja. Puoli tuntia maksaa 50 c. Siinä pääperiaatteessaan tämän hotellin tarjonta. Jos kaipaatte alkoholipitoisia juomia, niin ne on tuotava itse ja nautittava omassa huoneessa. Nidal kiitti opastuksesta, ja oli jo mennä huoneeseen, kunnes huomasi, että hänellä ei ollut avainta.

Poika sanoi jotain kerrospalvelijalle, joka oli valmis auttamaan asiakasta. Hän vei Nidalin terassille 011-huoneeseen. Palvelija osasi jonkun sanan hepreaa ja valitti, että nyt ei ollut oikeaa huonetta. Kun Nidal vastasi arabiaksi, niin sanainen arkku aukesi. Kerrospalvelija sanoi arabiaksi, että Teille on varattu ensi viikosta 4011 huone, joka sopii paremmin kuosiinne.

Nidal mietti, ja totesi että tämän täytyi olla Abbasin pila. Kukaan muu ei tuntenut hänen lyhennettään. Munkkihotelli. Nidal päätti suostua tuon viikon kokeiluun. Jos olo tuntuisi hyvälle, niin hän jatkaisi pestiä. Voisihan huoneeseen tuoda aina viinipullon. Hyviä puolia oli sauna, itse asiassa hän ei ollut kokenut kunnon saunaa. Sitten oli uima-allas, se oli ylläilyttä, sekä hyvät parkkitilat. Loppujen lopuksi eihän tästä puutu oikeastaan, kuin viini, jonka voi tuoda itse, niin homma on täydellinen.

Tietysti nainen voisi olla myös mukana, mutta Nidal ei perustanut niin paljoa vieraista naisista, koska tauteja oli niin paljon liikkeellä, ja oma Rachel odotti Moskovassa.

Nidal sanoi kerrospalvelijalle arabiaksi, että nyt lähdetään hakemaan laukut autosta. Palvelija oli heti valmis.

He menivät Toyotan luo ja Nidal avasi ovet. Hän avasi takaoven ja siinä oli suuri laukku. Hän sanoi arabiaksi, että se otetaan mukaan. Hän itse ottaisi etutilasta pienemmän laukun.

Nidal lukitsi ovet ja asetti murtohälyttimen päälle.

Sitten he molemmat vievät laukut huoneeseen 011. Nidal kiitti, ja antoi kantajalle dollarin. Musta mies kiitti arabiaksi. Kello oli ehtinyt jo iltaan kello 18:00 ja Nidalia hiukoi. Hän ei ollut ottanut Kebabia kuten Abba, mutta hän olikin vähäruokaisempi mies. Nidal meni Reseptiiniin, ja kysyi viehättävältä tytöltä, että olikohan vielä myöhäistä saada päivällistä? Tyttö sanoi, että hetkinen ja meni keittiön puolelle. Hetken kuluttua hän toi listan, mitä olisi saatavissa Lobby Bariin. Nidal tavaili hetken listaa ja

sanoi, että hän ottaisi tästä hirvenpaistia perunamuusilla. Jälkiruuaksi hän ottaisi karpalohyytelön. Hän näytti avaimen merkiksi siitä, että lasku tuli kirjata huoneen laskuun. Hän tilasi tarjoilijalta, joka toi hänen aterimensa, alkoholittoman oluen. Hän asettui istumaan siten, että hän hallitsi koko terassin. Se oli tyypillinen vakoojan ele.

Kokilla oli pannu vielä kuumana tai sitten tuoretta hirvenpaistia. Annos tuli nopeaan. Nidal tilasi toisen oluen, ja kävi käsiksi hirvenpaistiin. Eipä aikaakaan kun muusikin oli mennyt. Tarjoilija vei lautasen pois ja ilmestyi hetken päästä karpalohyydykkeen kera, ja kysyi, saako olla kermavaahtoa? Tottahan toki. Nidal söi annoksen suurella mielihyvällä ja oli tyydytetty.

Hän kutsui tarjoilijan ja kiitti erityisesti ruuasta, ja varmisti sen että lasku meni huoneen laskuun.

Sitten hän meni huoneeseensa. Huoneessa hän avasi suuren matkalaukun ja otti esille puvun jota hän aikoi käyttää. Siinä oli taskua jos monen moista ja kantolenkkiä. Hän otti ensin köyden, jonka oli sovittava vasemmanpuoleiseen sivutaskuun. Hän vyyhti sen kahdeksikoksi ja pujotti sivutaskuun. Koukut jäivät juuri ja juuri näkyviin. Sitten oli vuorossa oikea pitkä tasku. Sinne sopi Winchester ja kuuden panoksen lipas. Hän innostui purkamaan Winchesteriä ja kas, siellähän oli kahden panoksen verran puita. Kun poisti nämä puupanokset, niin tuli lisää tilaa kahden panoksen verran. Eli molemmille piipuille neljä panosta, ne piti vaan ampua järjestyksessä vuoron perää niin, että oikea panos oli aina ensimmäisenä. Hyvä kalu. Sitten hän katsoi miten Parabellum voi. Oli aika puhdistaa sen piippu ja voidella mekanismi. Nidal ruuvasi irti äänenvaimentimen irti ja totesi sen roskaiseksi. Piippu, jonka hän seuraavaksi irrotti, vaati myös huoltoa. Se oli rasvattava uudelleen sisältä ja vanhat roskat oli poistettava. Mekanismi tarvitsi öljyä toimiakseen. Ei kun asesulkeiset pystyyn. Laukun sivutaskusta löytyi sillaa, ei kuitenkaan tuhlattavaksi. Öljyä oli juuri sen verran, että aseilla voisi ampua 5 – 6 kertaa. Nidal otaksui, että tällä keikalla ei ammuttaisi kovin paljon. Kuinka väärässä hän olikaan. Nidal nukkui yön

Winchesterin seurassa, sillä sitä ei tiennyt huominaankaan, mitä Lähi - Idässä tapahtui.

Kun PLO, ja sen liittolaiset julistivat rauhan kolmeksi kuukaudeksi, niin vielä jäi ryhmittymiä ulos tästä. Hamas, al Aksan marittiityyrit ja Jihad eivät riittäneet Rauhan takeeksi. Kaikkien ryhmittymien olisi tullut antaa vakuutus, että eivät hyökkää ensin.

Tästä hän vihjaaisi Pääministerille, kun he tapaisivat. Nidal katsoi, että hän oli itse oikeutettu AFC:n Israelin agentti, koska Abba oli Palestiinan agentti. Täytyisi huomauttaa tästä Johtajalle seuraavassa yhteydessä. Luulisi, että Pääministeri tietää jo tästä, mutta on hyvä, että muutkin tiedostavat tilanteen.

Nidal oli nyt valmis vaikka aseelliseen taisteluun. Hän tarkasti vielä asunsa peilien avulla etteivät naru ja Winchester näkyneet korostetusti. Parabellum oli selkäkotelossa ja agentin merkki oli etutaskussa. Luotiliivejä ei huomannut päälle päin, mutta ne olivat tuskalliset pitää kuumana päivänä. Hän huomasi, että Winchesterin perälle oli tarralla kiinnitettävä kotelo joten sekään ase ei jäänyt näkyviin. Parabellumiin oli kolme lipasta täynnä ja lisää panoksia oli autossa vasemman puolen jalkatilassa. Samoin haulikon panoksia oli lisää autossa. Haulikolle oli keltaiset panokset, jotka sisälsivät suolaa ja hiekkaa. Ne panokset olivat pelote. Oikeat panokset olivat punaisia, ja niissä oli vismuttihaulit. Teho oli sama, kuin lyijyhauleilla läheltä. Jos vertaa ammusta sorsastamiseen, niin olisi ammuttava 5 metriä lähempää kuin lyijyhauleilla, jotta teho olisi sama. Tämä ei kiinnostanut Nidalia, vaan se, että pumppuhaulikon teho oli hirvittävä. Jos ampui ihmistä alle viiden metrin päästä kaulaan, niin pää irtosi. Nidalia puistatti. Hän antoi olla maastopuvun päällä aseineen, ja ilmoitti Receptioniin, että hän käy kävelemässä keskustassa. Nidal käveli kujan päähän ja pani mieleensä miltä kujalta hän tuli. Loppujen lopuksi, kun muistelee käyntejä Jerusalemissa, niin tuonkin kujan päähän piti olla tieto mikä se on nimeltään. Kärsimyskuja. Sepä se. Kenties se kuvasi Hotellia. Nidal käveli omissa tuumissaan ja hyvä, että osasi väistää kulkijaa.

Jokin vaivasi Nidalia. Jokin joka oli väärin. Hän selvitteli päätään vaikka ei ollut juonutkaan, kuin puoli pulloa viiniä. Usein kaikkein tärkein ajatus ei päässyt pinnalle ennen ensimmäistä viinipullollista. Nidalin mieltä vaivasi jokin ajatus, ja niin hän meni lähimpään terassimyymälään. Juudean pääkaupungissa sai myydä olutta ja viinejä luvan varaisesti. Hän tilasi väkevän tuopin, ja tarjoilija kysyi, että kuinka väkevän? Nidal sanoi että 6 % maksimissaan. Nyt oli hätätilanne, kun ajatus oli kadoksissa. Tarjoilija sanoi, että OK ja meni hakemaan tuopin. Sillä aikaa Nidal alkoi ryhmitellä asioita. Kuusi euroa, sanoi tarjoilija, ja Nidal kaivoi taskun pohjasta 10 taalan setelin, ja antoi vaihtorahojen olla pöydällä. Hän pinnisteli muistiaan. Tarjoilija kysyi, että saisiko olla muuta, mutta Nidal vain huitaisi kämmenliikkeellä ja tarjoilija meni pois. Nidal vaipui 16-vuotiaitten poikien tasolle, ja muisteli keitä oli ollut Hamasiin jäseniä. Se oli harmaa möykky ajatuksissa. Hän kaivaisi jokaisen pojan vielä tällä reissulla esiin. Mutta jokin muukin kaiversi ajatusta. Se liittyi Abbasiin. Hän sanoi asuvansa jonkin Siionin siunaaman naisen kanssa Haifassa ja sitä Nidal ei voinut hyväksyä. Hän ottaisi osoitteen selville, ja jos osoite olisi kerros- tai rivitalo, hän tekisi saman tempun kuin ennenkin. Nyt heillä olisi reviiirijako. Nidal oli varma siitä, että Palestiinan puolelta löytyisivät makeimmat jutut sekä kiintoisimmat asiat iltapäivälehtiä varten, ja koska hän tunsu jo lapsuudestaan useita johtajia, he kenties puhuisivat hänelle. Tätä tilaisuutta ei voisi menettää. Ensin hän kaivoi kännykän esiin ja etsi Johtajan numeron. Se olikin käytetyistä päällimmäisenä. Hän painoi läheta napin alas ja toivoi, että Johtaja vastaisi puheluun. Kesti pitkään, ennen kuin Johtaja vastasi.

- Anteeksi kauheasti, sanoi Nidal, mutta minulla on tärkeää asiaa.
- Johtaja sanoi olleensa vain lenkillä, joten kai sallit, että käyn kylmässä suihkussa ja laitan aamutakin päälleni.

Tämä sopi Nidalille mainiosti, ja hän lupasi soittaa puolen tunnin kuluttua uudelleen. Hän pani merkille, että kello oli silloin seitsemän. Hänellä olisi ollut aikaa mennä satelliittipuhelimen ääreen, mutta hän jäi

kahvilaan, ja tilasi pullon viiniä. Kun kello tuli puoli kahdeksan, hän soitti uudestaan. Nyt Johtajalla oli virallinen ääni.

- Nidal kysyi ensimmäiseksi, että oliko Abba Al Mohammed ollut viime aikoina ahkera?
- Johtajan täytyi oikein muistella. Ei nyt tullut raporttia mieleen. Jos hän olikin lähettänyt raportteja, niin ne olivat hautautuneet jonnekin.
- Nidal sanoi että noiden raporttien kulmassa piti lukea salainen tai huippusalainen, jotta ne olisivat kelvollisia. Tiekartan tiimoilta oli niin paljon tekemistä, että yksi agentti ei siihen riittänyt. Sitä paitsi Abba asui jonkun Sionistisen naisen kanssa Haifassa, eikä ollenkaan Palestiinalaisalueilla. Miksi hänet oli nimitetty Palestiinalaisten valvojaksi? Hän oli ehtinyt tehdä hallaa, jos minkä verran. Nyt Nidal pyysi eliminointilupaa agentille, joka ei toimi oikein. Lähettää vain israelilaisten mukaisia raportteja. Hän voisi kertoa itse, miksi tämän teki, mutta kaikki oli turhaa. Nidal ehdotti 9 mm otsaan, ja sai hyväksynnän Johtajalta.
- Johtaja neuvoi vielä ottamaan selvää osoitteesta, sillä usein agentit vaihtoivat osoitetta.

Nidal kiitti vihjeistä ja sulki puhelimen. Sitten hän oli astua samaan pöytään, mutta tarjoilija sanoi, että teille oli varattu oikein erikoispöytä täältä terassin auringonpuoleiselta nurkalta. Koska soitatte paljon, niin tästä puhelu ei kuulu vihollisen niskaan. Nidal hyväksyi selityksen ja istui nurkkapöytään. Jossakin alempana käynnistyi Disco joka ei kuitenkaan häirinnyt. Oliko nurkkapaikassa mikrofoneja, siitä hän ajatteli ottaa ihan kohta selvää. Tarjoilija tuli ja toi hänen puoliksi tyhjentämänsä pullon ja lasin. Ensin Nidal kaipasi jotain pikkulämmintä. Tarjoilija kysyi, tuleeko lisää viiniä, johon hajamielisenä Nidal vastasi, että kyllä. Hän oli täysin

mikrofonien lumoissa. Hänellä oli pussi jauhetta ja pilli jolla saisi mikrofoninen toiminnan pois päältä mutta paljon varmemmaksi hän oli havainnut Parabellumin äänenvaimentimen kanssa. Sillä kun mosauttaa mikrofontia, niin ei laula sen paremmin mikrofoni, kuin linjakaan. Kun tarjoilija oli mennyt, Nidal etsi nurkasta mikrofoneja, ja hän löysi niitä kuusi, ja koska tarjoilijaa ei kulunut, hän ampui jokaisen mikrofonin jonka hän löysi. Sitten kun tarjoilija tuli, oli ruutikin haihtunut. Hänellä oli Nidalille pieni pata poronlihaa ja pullo punaviiniä. Tarjoilija sanoi, että talo tarjoaa, sillä olette tehnyt suuren keksinnön. Luultavasti vakoilu oli ollut Israelilaisten toimeen panema. Tosin jälki haiskahti vahvasti venäläiselle. Ei ollut varmaa tietoa, kumpi osapuoli oli asettanut mikrofonit, eikä kumpikaan tunnustanut. Nidal uskoi, että kukaan ei koskaan tunnustaisi asettaneensa mikrofoneja. Oli parempi valvoa, ettei mikrofoneja asennettaisiin enää koskaan. Nidal söi padan ja jälkiruuan ja joi loppuun viinin ja kiitti lähtiessään. Hän tallusteli alas kukkulalta ja käveli Kujaa pitkin alas Hotellille. Hotellin sisäänkäynti oli niin salainen, että se löytyi vasta, kun oli kohdalla. Nidal pohti, että tämä oli viimeinen kerta, kun hän yöpyy vanhoillisten hotellista. Huomenna hän menisi vaikka kotiin ja olisi muutaman päivän kadoksissa ja sitten iskisi Abbasin asuntoon. Varminta oli soittaa aamulla, että hän on kotona ja kymmeneen mennessä lähtövalmiina, sillä Palestiinan rannikkoa lähestyi laiva, joka oli mitä todennäköisimmin aselastissa. Piti sopia paikka missä tavattaisiin, mitä todennäköisemmin se oli laiturin 25 Haifassa. Satamassa ei ollut valvontaa, kuten oli lentokentillä, ja sielläkin se onnistui. Nidal oli ensin paikalla. Hän pysäköi Toyotan sataman laiturin 25 kohdalle maihin päin.

Abba tuli myöhään laiturille ja pysäköi Nidalin viereen. He tähytivät merelle ja sieltä tulikin kalastusalus. Seurattiin kalastusaluksen rantautumista. Alus tuli rantaan Pollari 25 kohdalle, ja kiinnittyi rantaan. Alus jäi odottamaan tullia. Kohta tulikin tullin Transit, ja tullaus näytti käyvän hyvin, kunnes kalalaatikoita nostettiin pois aluksesta. Likimain kaksi tonnia kalaa, mutta sen alla kerros AK-47 kivääreitä ja uudempiakin ja monta tonnia aseiden ammuksia. Kaikki oli varmaan tarkoitettu Palestiinan armeijalle, joka oli nyt luvallinen ostamaan aseita ilman

lissenssiä maailman markkinoilta. Näin ollen tuli totesi vain, että laatikot voisi nostaa laiturille ja sulkea ja lupa olisi haettava Tel Avivista. Tullilla oli toistaiseksi vastuu vain tavarán säilyttämiseen. Siksi tullin trukki tuli, ja nosteli laatikoita päällekkään ja vei ne tullirakennukseen.

- Nidal kysyi Abbasilta tiesikö hän, että lasti oli tulossa.
- Vastaus oli että ei.
- Miksi, kysyi Nidal, sillä kyllä noin suuri lasti aiheutti järjestön sisällä värinää. Nuoret odottivat aseita, ja heille oli luvattu lisää rynnäkkökivääreitä, ja nyt, kun Tiekartan ensimmäinen pylvä oli saavutettu, joka edellytti aseista luopumista, niin miten Abba ymmärsi sen, että tullissa oli toistasataa asetta patruunoineen, ja varmaan lisää oli tulossa? Oliko tämä aseistariisuntaa?
- Abba änkytti ett... tä kykyllä täs..tä tiedettii..n.

Mutta Nidal ei ollut niin vakuuttunut. Nidal otti Parabellumin ja sanoi Abbasille, että nämä olivat viimeiset valheesi, ellet sitten kerro lisää helvetissä, ja ohjasi Abbasin autojen taakse. Kolme pientä tussahdiusta ja Abba oli kuollut.

Nidal meni Toyotaan ja lähti liikkeelle. Abbasin 4Runner suojasi ruumiin jonkin aikaa, toivottavasti niin kauan, että muistikuvat ehtivät haalentua. Tämä oli järjestön sisäistä sotaa.

Nidalkin oli sen verran kuohuksissa, että ajoi ohi ensimmäisen tienhaaran. Hänen oli tarkoitus hakea vain vaatteet pois hotelista, ja maksaa nämä kaksi yötä. No, seuraavasta tienhaarasta pääsi kumminkin hotelille. Niin pääsikin, ja kun ajoi kujan päähän, niin oli Hotellilla. Hän meni sisään, ja pyysi avaimen. Hän meni ja tyhjensi huoneiston muovikassiin, ja sanoi Receptionissa, että onko heillä tarvittava osoite vai pitääkö hänen antaa uusi kortti. Vastaanottovirkailija katsoi osoitetta ja sanoi, että asia on selvä

muuten, mutta heille parempi olisi luottokortti. Nidal kaivoi lompakosta MasterCardin ja pyysi, että se maksu otettaisiin luottopuolelta. Se kävi mainiosti. Nidal hengähti helpotuksesta, vaikka olisihan siellä ollut mahdollisuus ottaa myös Visalta.

Maksettu mikä maksettu. Nyt alkaisi aika uusi. Nidal ajoi takaisin etelään vievälle tielle, ja muisteli tiekarttaa. Ensin tulitauko, sitten suunnattu vapaus, sitten asumukset ja uudisraivaukset pois ja luovutetaan alueen todellisille omistajille. Sitten vähä vähältä maanvaihtoa kunnes Palestiina olisi syntynyt. Nidalin silmäkulmaan ilmestyi kyynel. Koska oma Palestiina oli tavoitteena, niin se nostatti henkeä kansassa. Koska USA:n Tiekartta oli selväpiirteinen ohje, joka väistämättä johti itsenäiseen Palestiinan syntyyn, niin siitä voitiin kuitenkin olla monta mieltä riippuen asenteista. Kun hän saapui tien levähdyspaikalle, hän pysäytti ja meni konehuoneen puolelle levittämään antennin. Sitten, kun antenni oli kunnossa, hän sulki konepellin ja hän kipusi auton kynnyskotelon varaan ja ruuvasi satelliittiantennin kiinni taakkatelineeseen. Sitten hän pani työkalut pois ja kytki puhelimen antenniin ja huomasi, että antennia piti säätää. Hän otti uudelleen kuusiokoloavaimen ja seurasi penkillä olevan puhelimen ohjetta värivaloista. Punainen- ei signalia; keltainen- jonkimoinen signaali; vihreä- hyvä signaali. Sopiva säätö pysyi kohdallaan vaikka ajettiin autoa.

Hän soitti punaisella linjalla Johtajalle. Kesti 16 sekuntia, kun signaali meni satelliittiin ja tuli takaisin, mutta johtaja ei ollut heti paikalla. Nidal odotti soittoa, mutta sitä ei kuulunut. Sitten hän lopetti puhelun ja tiesi, että hänen numeronsa oli noteerattu keskuksessa. Hän soitti keskukseen, ja sai Santran puhelimeen.

- Terve, täällä Nidal.
- Keskus: nytkö vasta soitat? Sait aikaan melkoisen pyörremyrskyn.
- Minäkö, miten niin?

- Olit kadoksissa vuorokauden. Me jo huolestuimme.
- On sitä joskus oltu kadoksissa viikkojakin. Eikä kukaan ole huolehtinut. Yritin muuten aamulla ja nyt äsken soittaa punaisella linjalla, mutta kukaan ei vastaa.
- Silläpä sinua tarvittaisiin täällä, Johtaja makaa koomassa Sorbonnen sairaalassa eikä paranemisesta ole tietoa. Hänellä on todettu aivosyöpä joka johtaa aina kuolemaan. Aika ajoin hän on tajuissaan, ja kysyy sinua. Tule nopeimmalla mahdollisella tavalla kotiin, ei väliä mitä se maksaa.

Nidal harkitsi vaihtoehtoja ja tuli siihen tulokseen, että hänen oli ajettava ensin Tel Aviviin ja lentokentälle. Sieltä hän katsoi nopeimmat vuorot Pariisiin, mutta ne olisivat vasta iltapäivällä, joten hän kääntyi kannoillaan ja meni Helikopteripalvelun tiskille.

- Kauanko kestää lento täältä Pariisiin?
- Virkailijan oli laskettava polttoainemäärä, ja hän sanoi, että lisäpolttoainesäiliöiden kanssa lento olisi 3,2 tuntia.
- Paljonko se maksaa?
- 7.500 Euroa.
- Nidal sanoi, että pankaa kone kuntoon, annan laukut jo tässä ja vien auton vuokraamoon. Siinä menee 10 minuuttia joten olkaa valmiina.

Hän antoi AFC:n kortin jolle lasku oli kirjoitettava ja oman luottokorttinsa vakuudeksi, että laskun voi kirjoittaa. Sitten hän kiiruhti viemään auton pois Interrentille, ja sai kyydin takaisin helikopteripalveluun.

Hän otti laukkunsa, ja nousi Hughes 120 C helikopteriin johon hänen laukkunsa pantiin penkkien taakse. Kone oli kaksipaikkainen, ja kun hän oli saanut pantua kypärän päähän ja vyön kiinni, hän kuuli lentäjän suorittavan nousuun välttämätöntä litaniaa korkeuksista ja ilmailuun kuuluvista reiteistä. Helikopteri oli varustettu lisäpolttoainesäiliöin jotka sallivat yksinkertaista matkaa 4500 km. Lentonopeus olisi 350 km/h ja korkeus 4500 m paitsi Alppien kohdalla jolloin korkeutta oli syytä nostaa, jos olisi varaa. Muuten oli kierrettävä Ranskan rannikon kautta.

- Pilotti kysyi ensin maaväeltä, ja lennettävältä oliko kaikki OK.
- Viisi peukaloa nousi, joten hän pyysi lennonjohdolta lupaa nousta, ja ylittää eteläinen kiitorata.

Sen jälkeen HGS-475 nousi lentokorkeuteen 4500 m ja suuntaisi ensin kohti Milanoa ja sitten sieltä suoraan kohti Pariisia. Alppien kohdalla lentokorkeus olisi 8000 m, lennonjohto kuittaa, kuului kuulokkeista.

- Hetkinen HGS, teidän korkeutenne ei riitä 8000 m:iin. Teidän on lennettävä Nizzan kautta Alpit kiertäen. Stop.
- Aivan niin, täällä HGS-475, Eipä riitäkään, kierretään lännen kautta. Stop.

Sitten roottorin lavat kiihdyttivät nopeutta, ja pieni kopteri nousi ilmaan. Maasta irtautuminen oli aina mukava teko, mutta tällä kertaa raskas, ainakin Nidalille. Kopteri kaartoi Välimerelle ja meni oikeaan alempaan lentokorkeuteen. Ylempi olisi ollut 9000 – 12000 m johon kopteri ei pystynyt. Muutenkin lentoreitti noudatti omaa rataansa. Mentiin pitkälle Ranskan rannikkoa Rivieran ja Nizzan ohi, ja vasta kun Alpit olivat sopivan matalat, kopteri nousi maalle, ja suunnisti kohti Pariisia. Lentoon kului aikaa 3,5 tuntia ja Kopteri ehti vielä tankkaamaan Ranskassa. Nidal oli tilannut lennon Sorbonnen sairaalaan, ja se oli ensimmäinen pysähdys.

Sairaala oli tyhjentänyt pohjoisen helikopterikentän. Nidal otti matkalaukkunsa ja käsimatkatavarat ja meni sairaalaan sisään.

- Hän kysyi vahtimestarilta, minne voisi sijoittaa suuren matkalaukun?
- Vahtimestari sanoi, että jos siinä oli jotain arvokasta, niin paras paikka oli tämä vahtikoppi.
- Sitten Nidal kysyi, mistä hän löytää Carlos van Ryen ja vahtimestari katsoi papereista, että Mr. Ryen oli valvontaosastolla alakerrassa, ja hän oli hyvin huonossa kunnossa.
- Tiesittehän, että hänellä on syöpä?
- Nidal sanoi, että kyllä hän tiesi, mutta Lähi-idästä hälytettynä oli parempi tiedustella vointia sairaalasta. Hän oli juuri lentänyt 3 tuntia 30 minuuttia helikopterilla tänne, joten ajatuksetkin olivat vähän sekaisin.
- Vahtimestari sanoi, että on parempi, että vien herran perille.

Niin marssittiin rinta rinnan ensin käytävää, ja sitten mentiin hissillä kaksi kerrosta alas, ja taas oli pitkä käytävä jonka päässä oli himmeät lasiovet.

- Vahtimestari sanoi, että herra painaa vaan kelloa ja hoitaja tulee vastaan.

Sitten vahtimestari lähti omiin töihinsä. Nidal painoi kelloa ja kohta tuli vanhempi sairaanhoitaja kysymään mitä asiaa.

- Nidal sanoi, että olen Nidal Al Sayaaf ja tahtoisin tavata Carlos van Ryen.
- Hoitaja sanoi, että Carlos on huonossa kunnossa, mutta hän oli toivonut tapaamista.
- Nidal sanoi, että oli lentänyt kolme ja puoli tuntia helikopterissa tavatakseen työnantajansa, joten asialla oli kiire.
- Nidal vietiin Carloksen vuoteen viereen, ja jostain löytyi tuoli hänen alleen. Nidal sanoi, että hei Carlos, Nidal tässä.
- Carlos sanoi tuskaisella äänellä, että hyvä, että olet siinä. Päänsärky, joka minua on vaivannut, on todettu aivosyöväksi, eikä tältä tieltä ole paluuta. Onko sinulla kynää ja paperia matkassa?

Nidal kaivoi kassia, ja löysi kynän ja lehtiön.

- Selvä juttu, kerro!
- Ensinnäkin meillä on huomattavasti enemmän agentteja, kuin tiedätkään. Sinulla on tiedossasi kerma. On kaksoisagentteja, ja sitten on tiedonantajaverkosto. Näistä kaikista sinulla ei ole tietoa. Konttorissa on musta vetolokeroihin tehty kaappi, jonka nimi on AFC, ja siinä on kaikki agentit, avustajat ja kaksoisagentit.
- Carlos hengitti syvään, ja Nidal sanoi, että tuo musta laatikko ei ole ajan tasalla, Abba, Palestiinan agentti, kuoli tapaturmaisesti eilen.
- Carlos kohotti tyynyään ja halusi tietää mikä Abballe tuli?

- Nidal sanoi, että nikkelihalvaus, makaaminen vääräuskoisen kanssa ja asuminen vihollisen maalla. Nidal sanoi, että hän suoritti teloituksen. Mutta jatka, Carlos sillä aikaa on vähän.
- Niin, siis siinä mustassa kaapissa on koko henkilökunta. Sitten on vihreä lukittu kaappi, jonka avaimen saat kirjanpitäjältä, ja joka sisältää verotus, ja palkkatiedot. Punaisessa kaapissa on kilpailijatietoa, sikäli, kun omat agentit olivat sitä toimittaneet, ja mitä oli kertynyt agenttipäiviltä. Harmaissa lukitsemattomissa kaapeissa oli agenttien toimittamaa tietoa jonka oli rouva Wendt hyväntahtoisesti kirjoittanut ylös puhelimesta. Samoissa kaapeissa oli kaikki agenttien raportit. Vielä oli yksi vihreä kaappi jossa oli hänen omat arvionsa agenteista. Siellä oli ne virheet jotka olimme tehneet matkan varrella.

Carlos irvisti, sillä niin kova oli pääkipu. Muuta lääkettä hän ei enää saanutkaan, kuin morfiinia. Se tippui suoneen suoraan liuospullosta.

- Vielä Nidal, ennen kuin menetän tajuntani, niin olen valinnut sinut jatkamaan Johtajana. Se asia on presidentin tiedossa. Sinulla on parhaat paperit, tohtorin hattu ja kaikki mitä elämältä tarvitaan. Sinulla on hieno vaimo, Rachel jonka paikka olisi kotona Nestorin luona. Ei silti, vaikka Maria huolehtii nyt Nestorista, niin hänen olisi saatava koulutusta. Tiedän mukavan asunnon Mont’Martrella, jossa on viisi huonetta ja keittiö, muuta sinne kuolemani jälkeen, sillä se on nyt minun asuntani. Yhdelle miehelle viisi huonetta, ja keittiö on liikaa. Mutta sinulle, Racheille, Nestorille ja Marialle siinä olisi sopiva koti. Alue on rauhallista puistoaluetta ja metroasema on lähellä. Siitä pääsee minne vaan. Lupaa muuttaa sinne, lupaathan. Carlos tarttui oikein Nidalin käteen.
- Nidal lupasi, että hän muuttaa, jähka hautajaiset on pidetty, ja suruaika on ohi.

- Carlos sanoi, että mitään suruaikaa ei tarvitse pitää, vaan elämä jatkokoon normaalina hautajaispäivän jälkeen. Hän haluaa muuten polttohautauksen ilman kukkia ja krumeluuria. Olisi parasta, ja paina tämä mieleesi, että kun kuolintodistus on kirjoitettu, eikä muste ole ehtinyt kuivua, niin Carlosta viedään Krematorioon, ja hautajaisissa, jos sellaiset pienimuotoiset haluatte pitää, olisi vain tuhkauurna. Valtiovallan puolesta presidentti, ja pääministeri on kutsuttava, ei muita. Oma porukkaa saa olla harkinnan mukaan.
- Nidal sanoi väliin, että totta kai oma henkilökunta tulee mukaan suruun. Harvoin saa hautajaisia suunnitella potilaan kanssa näin kahden kesken.
- Carlos sanoi, että kiitos että tulit, missä sitten olitkin. Oli mukava jutella viimeisen kerran. Paine aivoissani kasvaa niin, että morfiini ei auta, sitten kun päättää kivittää oikein kovasti ja morfiini on täysillä, menetän lopullisesti tajuntani, ja siitä parin päivän sisään kuolen tajuihini tulematta. Kiitos Nidal, että tulit. Nyt on jotenkin helpompi hengittää, kun tietää, että elämä jatkuu teissä. Eikö toinen lapsi olisi paikallaan, kun nyt asetut paikallesi?
- Nidal sanoi, että täytyy puhua Rachelin kanssa, kunhan tavataan.
- Kuules Nidal, nyt kun asetut aloillesi, niin olet isäntä talossa ja sanot mitä tehdään. Rachel voi mennä agenttikouluun aloittamaan, mutta tyttö teidän on hankittava. Aih, sanoi Carlos, ja hoitaja oli heti lisäämässä morfiinitippaa.
- Hoitaja veti Nidalin syrjemmälle, ja sanoi että kallon paine oli niin kova, että ei kestäisi enää kahtakymmentä minuuttia, kun

hän vaipuu koomaan, ja siitä sitten noin kahdessa vuorokaudessa hän kuolee.

- Nidal meni ja otti Carlostä kädestä, ja vakuutti, että elämä jatkuu täällä vaikka emme tiedä, mitä on rajan toisella puolella.
- Nidal, sanoi Carlos heikolla äänellä, ota avaimet vyöltäni, ja pidä niistä hyvää huolta.
- Lupaan pitää perinteistä hyvää huolta, sanoi Nidal. Tiedämme vain sen, että kuolleiden hautoja hoidetaan hyvin. Toivottavasti siellä rajan toisella puolella on hyvä olla.

Hänen puhuessaan Carlos vaipui koomaan, ja siitä kahden päivän päästä hän kuoli. Nidal ehti käydä katsomassa häntä kaksi kertaa, mutta koska hän oli koomassa, ei yhteyttä enää saatu.

85. Aika jälkeen Carloksen

Nidal luki viimeisen tahdon:

TESTAMENTTI

Hautajaiset ovat aina herkkä hetki. Carlos oli sanonut viime henkäyksillään, että hänet pitää tuhkata heti, kun hän kuolee ja sitten uurnan kanssa saatte viettää pienimuotoiset hautajaiset. Sinne kutsutaan presidentti, pääministeri ja ne agentit jotka ovat kotona. Vieraita agenteja ei haluta pilaamaan tunnelmaa.

Muuten menetellään kuten perunkirjoituksessa. En määrää omaisuuksistani, sillä niitä ei ole. Olen ollut poikamies joten valtio periköön sen, mitä saa selville. Loput joita kukaan ei huoli vietäköön Pariisin köyhille. Asunnon kalustus on AFC:n omaisuutta, niin kuin asunnon vuokrakin. Suosittelen, että jatkajani perii asunnon, ja olkoon Al Sayaafin perhe hedelmällinen.

Jääkää hyvästi.

Carlos

Nidalin oli pyyhittävä kyynleet hänen luettuaan viimeisen tahdon.

Pappi puhui, kuten pappien on tapana, pitkään ja hartaasti.

Sitten oli vuorossa Pääministerin juhlapuhe. Hän kiitteli Carlosta maasta taivaaseen. Hän muisti kuinka Carlos otti johdon AFC:ssa 30-vuotiaana ja kävi itse esimerkillisesti läpi agenttikoulun. Aiemmin agenteja oli otettu noin summa mutikassa, mutta Carlos teki tiedustelusta taiteen. Hän oli ensimmäinen joka osasi antaa agenteille psykologista silmää. Samoin Carloksen ansiota oli, että ikuisen vanhat agentin varusteet uusiutuivat. Hän osasi antaa potkua puhelimen ja kaukokuuntelulaitteen kehitykselle. Hänen ideansa oli satelliittipuhelimen antenni joka vain

rutattiin kasaan, ja seuraavassa paikassa + 50 asteen lämmössä antenni oikeni. Hän oli luonut systemaattisen kortiston agenteista ja rikollisista, etenkin nykyisistä järjestöistä. Hänellä oli aikaa miettiä uusia systeemejä sille tasolle, että toisten oli helppoa jatkaa siitä. Minkä miehen menetimmekään, mutta hän ehti valita manttelinperijän. Presidentti kertokoon siitä tarkemmin.

Presidentti lausui syvän murheensa niin nuoren miehen poismenosta. Hänessä olisi ollut ainesta vielä korkeammalle. Mutta oli sentään hyvä, että hän ehti kehittää tiedusteluamme niinkin pitkälle. Hänen seuraajallaan on helpompi työ jatkaa.

Niin että kuka on seuraaja? Carlos sanoi sen kuolinvuotellaan minulle ja ilmeisesti seuraajalleen. Carlosta seuraa Nidal Al Sayaaf. Nidal on vielä nuori, alle 30 vuotias. joten hänellä voi olla pitkä ura edessään, jollei ryhdy poliitikoksi. Nidal nousi oikein ylös jotta jokainen näki, kuka johtaa AFC:tä seuraavat ainakin 10 vuotta. Nidalille on kertynyt kenttäkokemusta eri puolilta maailmaa varmaan eniten kaikista agenteista. Erityisesti Afrikan sotien sovittelu oli hänen alaansa. Hän meni Parabelluminsa kanssa, ja kysyi osapuolilta, että käykö vääryyksien oikominen vai pannanko kaikki pakettiin, ja tehdään uudestaan. Hän oli saanut Nigerian levottomuudet talttumaan sillä, että vienti vapautettiin ja sille löydettiin rehelliset tarkastajat, sekä että tuottajahinnat sidottiin muuhun hintakehitykseen. Nigeriassa oli yleistä, että bensiniä varastettiin satamassa putkista, mutta sille ei Nidalkaan voinut mitään. Ei ollut aikaa puuttua varkauksiin, vaan ne jäivät kansan omalle kontolle. Tapahtui valitettavia räjähdysonnettomuuksia.

Liberiaa ei voinut vielä käyttää referenssinä, sillä demokratia vasta orasti siellä. Vaaleja ei vielä ollut pidetty, mutta kaikki viittasi siihen, että kun Presidentin ja pääministerin Sveitsiläistilit olisi tutkittu, niin valtio oli rikas. Tilejä sai auki vain kuolintodistuksella, ja Liberian puolustusministeristä ei ollut kuolintodistusta. Katoamisen sattuessa sulku oli muille paitsi tilin perustajalle 10 vuotta. Jollei tiliin ollut koskettu 10 vuoteen saivat perilliset

ja valtio tapella oikeudessa keskenään kenelle mammona kuului. Jos tilin pitäjällä oli perillisiä ja summa oli huomattava, Valtio ehdotti usein, että summa maksettaisiin pieninä kuukausiosuuksina. Monikin tyytyi tähän, ja kun kuoli nuorena, niin loppu eläke meni valtiolle. Mutta agenttien tehtävänä oli pitää maailmassa järjestystä yllä ja samalla hankia tietoja vieraasta vallasta. Agentin työsarka oli muuttunut kymmenessä vuodessa urkkijasta sovittelijaksi. Oliko se sitten hyvä vai huono merkki, sen näyttää aika. Ainoa tahra agentin työssä oli Pohjois-Korea. Se oli totalitääriäinen kommunistivaltio, jolla henki ei maksanut paljoa. Agenttien verkostoa yritettiin saada kolme kertaa niillä keinoin, joita AFC:llä on, mutta edes Nidal ei saanut maahan agenteja. Ainoa yhdysside oli CNN, jolla oli toimittaja maassa, jossa sellaisia ei pitänyt olla. Olemme siis journalistien armoilla, ellemme pääse välittäjiksi.

Pappi teki velvollisuutensa vaikka arkkua ei ollutkaan. Hän lausui sanat: maasta sinä olet tullut, ja maaksi sinun oli jälleen tultava. Herra siunatkoon sinua, varjelkoon sinua niin maassa, kuin taivaassa.

Sitten laulettiin virsi ja Nidal isäntänä kutsui kaikki kahville vieressä olevalle seurakuntasalille. Vaikka matkaa ei ollut kuin 30 m ehti jokainen kastua, koska sattui satamaan ja ukkostamaan juuri sillä hetkellä.

Pappi totesi, että tämä oli varmaan Carloksen ominta säätä Pariisin sumun kanssa.

Sitten kun oli saatu kahvit ja kakut, niin puheen sorina alkoi. Nidal perheineen istui valtiovallan ja kirkon vallan kanssa samassa pöydässä.

Nidal tiesi jo, mistä jatkaa työskentelyä. Hän sanoi näillä sanoilla kutsuvansa Rachelin kotiin Pariisiin ja pistävänsä hänet päivisin agenttikouluun oppimaan uusia vakoilun ja rauhantyön ohjeita. Illat hän velvoitti Rachelia hankkimaan Marialle Opiskelupaikan joka olisi iltatyötä. Päivällä Maria kulki nyt jo kävelemään oppineen Nestorin kanssa. Nestor ei tarvinnut enää päiväunia, vaan aikaisempaa nukkumaanmenoa. Ukko

pantiin sänkyyn klo 21:00 ja herätettiin klo. 07:00 Silloin hän ehti nähdä molemmat vanhemmat samana päivänä. Ja Nestorin ranskan kieli parani.

86. Siirtyminen Nidalin aikaan

Agentit kautta koko maapallon ja voimistelusalien saivat samanaikaisesti kuulla Carloksen poismenon ja Nidalin aikakauden alkaneen. Naapurijärjestöt toimittivat kukkalaitteita Nidalille töihin. Se oli kaunis ele. Yksi huone oli väliaikaisesti tyhjennetty kukkalaitteita ja huomionosoituksia varten. Merkillisin esine, joka tuotiin, oli vasemman jalan tossu. Se oli Carlokselta jäänyt suohon pakoon juostessa.

Koska lähes kaikki agentit olivat tulleet koolle Pariisiin, niin Nidal käytti tilaisuutta hyväkseen, ja piti ensimmäisen linjapuheen. Hän sanoi:

”Pääpiirteissään edeltäjäni Carloksen linja jatkuu. Muutamia muutoksia käytäntöön tulee kyllä. Matkalaskuja liitteineen ei hyväksytä, ennen kuin on tehty kunnollinen matkaraportti. Tänään jokaiselle jaetaan valmiiksi alustettu kannettava PC, joka toimii tästä lähin yhteydenpitolaitteena. Viestit kirjoitetaan Wordilla ja lähetetään WLAN-yhteydellä salattuna tai modeemilinjaa pitkin kännykällä, ellei paikalla satu olemaan kiinteää puhelinlinjaa eikä radioverkkoa. Numerot kaikkiin näihin on laitettu PC:n työpöydälle. Näette työpöydällä olevan ikonin, joka on aluekohtainen. Viestin voi kirjoittaa silloin, kun on vapaata ja lähettää silloin kun haluaa. Koneessanne on Word tekstinkäsittelyä varten, Excel taulukkolaskentaa varten, PowerPoint erilaisiin esitysgrafiikan ja piirto-ohjelman tarpeisiin, ja lukuisa nippu apuohjelmia, joista Jean Boiga pitää huomenna ja ylihuomenna esittelyt tässä samassa salissa. Hän aloittaa aivan alkeista, joten kenenkään ei tarvitse olla valmiiksi tietäjä. Loppu koneen tutkiminen jää kunkin harteille. Jos kentällä tulee ongelmia, niin lähin Fujitsu-Siemens huolto auttaa. Jaan nyt lehtisen jossa on huoltopisteet ympäri maailmaa. Tämän lehtisen ja agenttikortin kanssa voitte mennä huoltoon, ja korjauttaa vikoja ja kysellä neuvoja. Koneissa on salkku mukana, joten se ei kaipaakaan paljoakaan huoltoa, kunhan ette mene Saharan erämaahan jossa hiekka turmelee taatusti koneenne. Myös kosteutta täytyy välttää.

Virisi vilkas keskustelu, että onko koneesta hyötyä vai ei. Nuoremmat agentit olivat jo ihmetelleet, ettei tällaisessa talossa tajuta tietokoneiden päälle. Talossa oli oikein eksperttejä elektroniikan ja hermobiologian alalta, mutta agenttien tavat poikkesivat niin paljon toisistaan, että olisi kerralla heitettävä uusi tyyli sisään. Parasta olisi, jos jokainen opettelisi omassa rauhassaan kirjoittamaan ja tekemään taulukoita. PowerPointilla voi piirtää kartoja ja tilanteita.

Nidal vakuutti, että kone täytyy pitää aina lähettyvillä, sillä se kätkee kaikki ajatuksenne mitä sitten ikinä kirjoitetaankaan. Asiantuntijalle vain salasana saa sotketuksi tekstin niin, ettei siitä ota selvää itse Ukko Mustalainenkaan.

Koulutuksessa meni kaksi päivää ja nyt jokainen kurssilainen osasi kirjoittaa, lähettää viestit Serverille ja laskea ja piirtää yksinkertaisia kuvioita.

Täytyisi järjestää toinen ryhmä johon nyt puuttumaan jääneet voisivat osallistua. Jean sanoi, että hänellä on allakka melko täysi, mutta oli toisia jotka voisivat pitää samanlaiset kaksi päivää.

- Ajankohta menisi kyllä syksyyn, sanoi Nidal.
- Sitä parempi, sanoi Jean, sillä syksyisin olisi paremmin vapaita päiviä.

Nidal sai koneen siinä missä muutkin, ja olihan hän idean isä. Uusi kone oli paljon tehokkaampi, kuin hänen entisensä, ja etenkin liikenneyhteydet olivat paremmat. Vanha kone joutaisi kotiin. Samoin nuorille agenteille jaettiin koneet. Nuoria ei suositeltu kursseille, sillä useimmat heistä osasivat jo paljon enemmän. Rachel oli jäljessä, sillä Moskovassa ei ollut tietokoneita muilla kuin kassalla. Kassa kirjoitti liput ja piti ajantasaista kirjaa menoista ja tuloista, mutta varsinaista agentin työtä se ei sisältänyt.

Nidal matkustelisi piakkoin Moskovaankin, ja veisi mukanaan viisi tietokonetta. Kolme konetta kentälle, ja kaksi konetta konttorille.

Yhteisen tulostimen konttoriin hän osti paikallisesti. Yksinkertainen mustavalkoinen lasertulostin saisi kelvata. Kentälle menijöille oli varattu Canon BJC-85 värikirjoitin.

Rachelin piti entisen Johtajan mukaan olla hedelmällinen, mutta Rachel tarvitsi aikaa harkita toisen lapsen tekemistä. Sitä asiaa vatvottiin kuukausikaupalla, mutta lopulta Rachel suostui, ja työnimeksi pantiin heinäkuun lapsi. Rachel voisi käydä agenttikoulua, sillä nuoret agentit vietiin kentälle toukokuun lopussa ja he palasivat kouluun syyskuussa. Sinä aikana siis Rachel saisi toisen lapsensa. Rachelin kenttäpalvelu tuli jo täyteen Moskovassa, joten hänen ei tarvinnut osallistua kesän harjoituksiin. Äitiysloma jäi vain kovin lyhyeksi, mutta vanhempikin lapsi oli ollut pulloruokinnalla jo neljäkuisena. Nyt oli se hyvä puoli, että kun he olivat muuttaneet Mont’Martrelle, siellä oli suurempi pakastin johon voitiin säilyttää myös lypsetty äidinmaito. Maria sai sulatettua sieltä sitten maitoa lapselle pulloon. Monet ranskan kurssit alkoivat elokuussa ja Maria hakeutui iltakurssille. Kaksi kertaa viikossa 4 oppituntia kerrallaan ja kurssi oli vasta alkajille. Maria menestyi hyvin koska hänellä oli jo pieni annos puhekieltä hallussaan ja lyhyt ranska Ylioppilaana. Nestorin kasvaessa piti kotikieltä siistiä ja lopettaa agenttipuheet. Isi kävi vain toimistossa työssä ja äiti oli kurssilla. Maria-täti hoiti häntä päivisin.

Nidal setvi ensin postit jotka olivat tulleet Johtajan sairasloman aikaan. niitä oli aika pino. Ne olivat pääasiassa mainoksia, ja avustuspyyntöjä. Pari hakemusta, joihin hän palaisi lähempänä kurssin alkua.

Sitten Nidal hahmotti maailman kartan avulla missä kaikissa maissa hänen pitäisi käydä. Kauko-Idän reissulla hän voisi yhdistää Vladivostokin, Tokion, Pyomyangin, Taipeiin, Beijingin ja Shanghain. Siihen menisi varovaisesti arvioiden kaksi viikkoa. Sitten oli Asia Pasific. Indonesia,

Singapore, Malesia ja Jakarta. Sieltä voisi piipahtaa Sydneyssä ja Auclandissa. Toiset kaksi viikkoa. Sitten olisi oltava kotona ainakin pari viikkoa. Sitten oli vielä Pohjois- ja Etelä-Amerikka. Siellä menisi pari viikkoa. Hän antoi konttoristille tehtäväksi laatia listan kustakin kokonaisuudesta ja tehdä vierailusuunnitelmat ja yhdistää niihin agenttien nimet ja osoitteet. Hän tarkastaisi ne sitten, ja katsoisi että aika riittää. Samoin siihen yhdistyi lentosuunnitelma reittikoneilla ykkösluokassa. Ja ei sitten liian tiukkoja vaihtoja. Vähintään kaksi tuntia aikaa vaihtaa konetta. Yöpymiset saisi järjestää sopimushotellien kanssa.

Sitten hän tutki kaappien sisältöä. Kaikki oli siistissä järjestyksessä, mutta paperilla. Siinä olisi suuri urakka viedä tiedot serverille. Hän yllättyi, että raportteja oli niin vähän. Ilmeisesti niitä ei oltu vaadittu. Hän suunnitteli uuden toimintamallin. Hakemisto rakennettaisiin puumaiseksi. Juuri oli tämä vuosi ja sitten tulisivat maanosat, maat ja agentit. Jos tietoa ei ollut, jäi hakemisto tyhjäksi. Sitten keskeytti verkon rakentaja.

- Hän kysyi, että missä oli serverin paikka?

Mentiin Konttorin puolelle ja Nidal näytti kassakaapin vierustaa.

- Kävikö tämä?
- Jees, sanoi verkon vetäjä ja laski kaapelikelan maahan. Nyt oli haettava serveri.
- Hän huikkasi apuun toisen verkonvetäjän ja he kävivät hakemassa autosta serverin.

Kone laskettiin lattialle, ja toinen kavereista haki UPS-laitteen. Sitten etsittiin sähköä, joka olikin serverin takana. UPS kytkettiin sähköön ja serveri kytkettiin UPS:iin. Vielä ei ollut aika kytkeä koneita päälle. Ensin piti vetää verkko. Onneksi talossa oli tehty remontti 1990 ja silloin oli vedetty kanavat ikkunoiden alapuolella joihin oli jo kytketty sähkö.

Sähköverkko oli kaksinkertainen, oli tavallinen verkko ja ATK-verkko, joka oli paremmin maadoitettu. Samaan kanavaan sopi verkkokaapeli jolla tietokoneet yhdistettäisiin. Joka paikassa oletettuun käyttöpisteeseen tehtiin liitäntärasia ja verkko katkaistiin. Sitten verkkoa jatkettiin seuraavaan pisteeseen saakka. lopulta jossain kuudennessa kerroksessa verkko yhdistettäisiin, ja siitä tuli Fast Ethernet-verkko 10/100 MHz. Sitten kytkettiin serveri kiinni verkkoon. Ulkoa tuotiin linjakaapeli josta tuli 16 megabitin ADSL. Kun itse verkkotyö oli tehty, alkoi kannettavien tietokoneiden liittäminen verkkoon. Jokaisessa koneessa oli emolevyllä verkkokortti, joten riitti, kun kytkettiin kannettavan koneen kaapeli verkkopistokkeeseen. Vielä serveriin piti ladata ohjelmat. Ja sillä lailla kaiken piti olla selvää. Jos vikoja ilmeni, niin toimittaja oli velvollinen korjaamaan viat kahden päivän kuluessa. Takuu oli kaksi vuotta.

AFC oli siirtynyt nykyaikaan.

Nyt saatiin tietoa helposti netistä. Samoin työtuntikirjanpito voitiin viedä ATK:hon. Kaikkien oli opeteltava käyttämään konetta ja sen ohjelmia. Vanhemman väen vastustus oli aluksi kovaa, mutta vastustus suli, kun saatiin muutama raportti kirjoitettua koneeseen. Oli helppoa hakea raportit jostakin maasta ja päällimmäisenä oli viimeksi tehty käynti. Agentit, jotka olivat modeemiyhteydessä, lähettäisivät sähköpostilla raportit keskukselle joka kopioisi tiedoston oikeaan paikkaan serverillä. Oli sovittava liitteiden muodosta. Yläosa oli tärkeä muodollisesti, jotta dokumentti löytyisi helposti. XP:ssä oli hakutoiminto, jolla voitiin hakea tietoa suoraan tiedostoista. Ja kun otsikko ja päiväys olivat oikein, tieto löytyi helposti. Joukko nuoria agenttikokelaita otti käyttöön Access tietokantaohjelman ja kokeili mitä sillä voitiin tehdä. Siitä tuli yhdeksän kuukauden projekti. Nidalin käskystä ensimmäiseksi pureuduttiin työtuntikirjanpitoon. Kerran kuukaudessa kanslisti suoritti työtuntiajon, jolloin yksikään tiedosto työtunneista ei saanut olla auki. Nidal ja kanslisti määrittivät työnumerot, joiden perusteella tunnit koottiin. Accessista tunnit ajettiin palkkalaskentaan ja palkka perustui edellisen kuukauden todellisiin työtunteihin. Siksi oli tärkeää, että tunnit oli merkitty oikein. Nidal oli

keskustellut kaikkien läsnä olleiden kanssa, että palkkaperuste tulee muuttumaan tuntipalkaksi. Nykyinen kuukausipalkka jaetaan 20 päivällä ja 8 tunnilla. Näin saadaan jakajaksi 160. Nidal lähetti palkkaperusteet tiedoksi kaikille, ja edellytti, että tunnit täytettiin joka kuun 15. päivä edellisen kuukauden tunneilla. Kuun viimeisenä päivänä tuntikirjanpito ei saanut olla auki.

Verkon ominaisuuksia ei osattu aluksi käyttää täysin hyväksi. Nuorimmat oppilaat olivat parhaiten perillä koneista, ja joku oli käynyt tietotekniikan linjan Ammattikorkeakoulussa. Oli myös tietotekniikan ammattilaisia jotka olivat käyneet Amattikoulun tietotekniikan asentajan linjan. Koska koneet olivat leasing-koneita, niin niihin ei saanut puuttua, Vain softaa oli lupa muuttaa. Serveri toimi Linux-ohjelmalla, ja kunkin koneessa oli joko Linux tai Windows Vista, valinnan mukaan. Jos koneeseen tuli vika, se oli vietävä huoltoon. Pidemmän päälle tämä tuli kalliiksi, mutta kannatti sikäli, että huoltopisteitä oli maailmalla paljon. Yksi pointti oli, että Leasing firma vaihtoi koneet aina uusimpiin malleihin vuosittain.

87. Nidalin haaveita hyvästä johtamisesta

Rachel opetteli ihmisen käyttäytymistä ja oli illat kotona, niin kuin Nidalkin. Ensimmäinen viikon reissu olisi kahden viikon päästä. Nidal oli päättänyt kiertää kaikki asemapaikat ja agentit. Ensimmäisellä turneella hän aloittaisi Vladivostokista ja päättyisi Indonesiaan. Rachelin mielestä Nidalista oli tullut hajamielinen. Nidal vastasi, että odota puoli vuotta, että hän on kiertänyt kaikki asemapaikat, ja tutustunut agentteihin. Sitten hänellä on homma hanskassa, ja hän pääsee kehittämään AFC:tä ajatustensa mukaiseksi. Eihän uusi lapsikaan synny puolessa vuodessa. Kotona Nidal koetti kestää, ja keskittyi iltaisin Nestorin kanssa leikkimään. Viikonloppuisin he tekivät retkiä Pariisin ympäristöön ja kävivät syömässä paikallisissa kievareissa. Nestorkin oli alkanut syödä soseita, ja myös kiinteää ruokaa, ja siksi heillä oli aina sosepurkit, rasiat ja mehutölkit mukana. Kiertelyn teki mahdolliseksi se, että Carloksen kuoltua hänen autonsa leasing-sopimus siirtyi automaattisesti Nidalille. Hänen piti vain käydä kirjoittamassa alle uusi sopimus. Citroën C 5 D farmari olisi hänen käytössä noin puolitoista vuotta. Asunnolla oli autohallipaikka johon auto ajettiin arkiviikoiksi. Halli oli vartioitu, niin kuin asuntokin. Asunto oli 5h+k+t omakotitalo keskellä kaupungin sydäntä.

Rachel nauroi aina, että mitenäs sitten suu pannaan, kun noita olisi kaksi. Toinen olisi pahimmassa juoksuiässä, ja toinen opettelemassa kävelyä. Mutta Rachel oli vasta alkuvikoilla, ja voi pahoin aamuisin. Niinpä hän teki eväät, ja söi ne töissä sillä aikaa kun muut kävivät ravintolassa. Sitä kestäisi muutama viikko ja sitten hänelle tulisi hitonmoinen nälkä. Nälkä kaikkeen makeaan ja kiellettyyn. Hän ei tupakoinut, eikä juonut kohtuuttomasti viiniä, vain lasillinen aterialla. Maria laittoi kotona ruuat mikroon valmiiksi, ja viereen ohjeen miten kuumennetaan. Kun Rachel tuli töistä, niin Maria oli jo ovenpielessä menossa ranskantunnille. Niinä iltoina, kun ranskaa ei ollut, Marialla oli ”muuta menoa”. Hän lähti siinä kuuden maissa ja palasi joskus puolen yön aikaan. Kun Nidal joskus leikillään kiusasi, että Marialla taitaa olla sulhanen, niin Maria sanoi, että miksi ei olisi. Hän on täysi-ikäinen ja eikös

tänne tultu opiskelemaan ranskaa. Mitäs siitä jos hänellä olisi yksityisopettaja. Mariasta oli varttunut uhkea nainen, ei liian pitkä, mutta tummat hiukset olivat kauniit, ja ruskeat silmät sellaiset joihin joutui kiinni. Nidal sanoi, että tuopa mies näyttille joskus, niin tutustutaan sukuun.

Seuraavana perjantaina Maria kysyi, että mennäänkö lauantaina piknikille, johon Nidal murahti, että se oli tullut tavaksi. Ensi lauantaina mennään Amiensiin, noin 300 km täältä pohjoiseen. Siellä on Muskettisoturien kievari. Nestor saa omat eväät, muille varataan juotavaksi mehua matkalle. Kievarissa saadaan rosvonpaistia tai muuta ruokaa valinnan mukaan ja puna- tai valkoviiniä. Jälkiruoka on yllätys, mutta talossa on kuuluisa kokki, joka kuuluu Paistinkääntäjien veljeskuntaan. Sano Maria ystäväsi tervetulleeksi mukaan, autossa riittää kyllä tilaa. Varaa sinä teille mitä tarvitsette, Rachel tekee korin meille kolmelle.

Niin tuli vapaapäivä ja lauantai. Kaikki oli yhdeksältä valmista, vain sulhanen puuttui. Maria meni takaisin talolle, ja tapasi sulhasensa sieltä. Hän ei ollut muistanut antaa oikeaa osoitetta. Sitten he juoksivat hissille ja ajoivat kolme kerrosta alas. Auto oli hissien vieressä. He istuivat autoon ja Nidal käynnisti Citroënin ja odotti hetken, että jousien paineet nousivat. Sitten lähdettiin liikkeelle. Nestor joutui Marian ja vieraan miehen väliin, ja vierasti aluksi. Uusi tulokas esitteli itsensä Claudio Raffaeliksi. Hän oli kahdenkymmenen viiden ja sisustusarkkitehti.

- Hän laukaisi tilanteen sanomalla, että Nidalille kuuluisi valkoinen auto, eikä tällainen hopean värinen.
- Nidal kysyi uloskäyntilippua kurottaen, että mistä Claudio sen noin varmasti tietää?
- Claudio sanoi, että se on tunne, Rachel käyttää valkoista huivia miellyttääkseen miestänsä, ja Nidalilla oli valkoinen paita ja solmio.

Nyt päästiin pohjoiseen johtavalle tielle.

- Sanopa vielä, mikä olisi auton merkki ja tyyppi, kysyi Nidal?
- Se on maasturi, luultavasti iso maasturi. Mitsubishi, ei, ei se voi olla se vaan Toyota Land Cruiser.
- Nidal hihkaisi, että nappiin meni. HJ 110 D on tarkka tyyppi. Olet kuullut tuon Marialta.
- Claudio myönsi, että Marian puheet ehkä auttoivat vähän. En tiedä autoista niinkään, vaan sisustamisesta. Voisin tehdä teille sisustussuunnitelman, ennen kuin Nestor kasvaa niin suureksi, että maalaa kaikki tapetit okran keltaisiksi metrin korkeuteen sakka.
- Hänet on innostettava heti maalaamaan ja värjäämään irtopapereita. Tiedän kaupan, jossa myydään 80 X 100 cm kartonkipalasia nipuissa, joita saa sitten maalata. Paksuus on 200 g/m², joten väri ei mene läpi.

Heidän aikansa juteltuaan Nestor sanoi, että loppu ranskaksi. Se tuli niin selkeästi, että autossa oli hetki hiljaista, ja sitten kaikki räjähtivät nauramaan. Matkaa oli jäljellä 50 km joten oli loppupuheiden aika.

- Maria sanoi, että veli-Nidalista oli tullut tärkeä henkilö firmassaan.
- Claudio tarttui heti tähän syöttiin. Hän kysyi Nidalilta, että mikä teidän toimialanne on?
- Nidal vastasi, että turvallisuuspalvelu. Olen ollut firmassa kohta 10 vuotta, ja koska edellinen johtaja kuoli viime kesänä, niin Board kutsui minut Johtajaksi. Olen nyt harjoitellut puoli vuotta,

ja tehnyt radikaaleja muutoksia toimintaan. Esimerkiksi hankin konttorille verkon ja jokaiselle kannettavan tietokoneen yhteyksineen. Nyt työtunnit tulevat lankaa pitkin ja työmääräimet menevät samalla linjalla. Nyt olisi vaan päästävä Blue Toothiin ja GPRS puhelimiin. Saataisiin kustannuksia alas. Näet nykyiset puhelimet laskuttavat ajan mukaan, mutta GPRS laskuttaa pakettien mukaan, eli vain siitä ajasta, kun dataa tai puhetta kulkee. No mutta, siinähan on se Amiensin kuuluisa kieväri, nyt pysähdytään.

Nestor oli nukkunut hyvän puoli tuntia.

- Nyt hänet pitää herättää, vai pitääkö, Rachel kysyi?
- Maria sanoi, että antaa nukkua, pannaan kattoikkunat auki, ja käydään terassin tähän päähän, niin kuullaan kun Nestor herää.

Kaikki olivat samaa mieltä, ja auton ovet suljettiin hiljaa painamalla ja Nidal kytki keskuslukituksen. Ohi menevä tie kohisi sen verran, ettei Nestor tiennyt mitään tästä maailmasta.

Seurue meni kieväriin ja istui autojen puoleiseen päähän.

- Tarjoilija tuli välittömästi, ja pyysi ensin juomatilauksia.
- Nidal sanoi, että pullo valkoviiniä talon suosituksen mukaan, samoin punaviiniä yksi pullo, ja sitten mineraalivettä kaksi puolen litran pulloa.

Tarjoilija ojensi ruokalistat jokaiselle ja meni hakemaan tilausta.

- Hän tulikin varsin nopeasti takaisin, ja sanoi että kelpaako herralle australialainen valkoviini vuodelta 1992? Herra voisi maistaa.

- Nidal ojensi valkoviinilasin ja sai näytteen jota maisteltuaan sanoi, että tähän on iloinen yllätys, otetaan tätä.
- Rachel pyysi molempia viinejä vain puoli lasillista, koska hän ajaa takaisin.

Syntymätön oli vielä suuri salaisuus. Siitä alettaisiin puhua vasta, kun vatsa olisi niin tanakka, ettei sitä voinut olla huomaamatta. Kuskin vaihtoon oli toinenkin syy, Nidal oli rasittunut työstään, koska tuli niin paljon uutta, että hän halusi rentoutua.

Tällä kertaa puheet menivät työn päälle, mutta ei se mitään.

- Claudio kysyi, että mitä Lähi-Itään kuuluu?
- Nidal sanoi, että hänhän sieltä tuli viimeisenä helikopterikyvydillä, kun Johtaja oli kuoleman partaalla. Tiekartta toteutuu ontuen, koska kaikki sissijärjestöt eivät suostu tulitaukoon. Hajanaisia terroritekoja tehdään vieläkin. Israelin armeija on varpaisillaan, mutta ei ammu ensin. Betlehem on luovutettu, mutta PLO:lla ei ole tarpeeksi sotilaita pitämään ehdotonta rauhaa yllä. Heidän on siirrettävä poliiseja ja sotilaita Gazan kaistalta. Siinäkin menee oma aikansa. Jos Tiekartan toinen mileage toteutuu, joutuu Israel purkamaan luvattomia siirtokuntia, ja sitten kuuluukin kysymys: minne pannaan ylimääräinen väestö? Siellä on paljon ongelmia, eikä YK suostu lähettämään rauhaturvaajia, ennen kuin tilanne on seestynyt. Ollaan hieman pattitilanteessa.
- Sitten tuli tarjoilija musketöörien aikaisessa puvussa ottamaan tilauksia vastaan. Samalla kuului ensimmäinen parkaisu autosta, että Mariia!

- Maria sanoi, että hänen on tilattava ensin, koska poika huutaa autossa. Hän ottaa siikaa kermakastikkeessa, Pariisin-perunoita ja jälkiruuaksi jäätelön lakkaliköörillä.

Ja sitten Mariaa vietiin.

- Nidal huusi, että avaimet, ja Maria otti ne lennosta kiinni. Maria avasi kuljettajan oven lukon, ja sitten takaoven ja kuuli, kun Nestor nyyhkytti, että jättää, jättää. Maria irrotti vyön, ja nosti pojan syliinsä ja sulki auton ovet ja painoi avaimenperän vihreää nappia. Lukot loksahdivat kiinni, ja niin menivät kattoluukutkin. Sitä Maria ei huomannut. Auto olisi kovin lämmin lähtiessä.
- Maria kantoi vielä unisen pojan pikkuisten tuoliin pöydän päähän, ja pani turvavyön kiinni.
- Rachel kiitti huomaavaisuudesta.
- Maria sanoi, että ei se mitään, tämä oli jokapäiväistä elämää, kunnes Nestor olisi kuuden, ja menisi esikouluun. Siihen mennessä hänkin halusi olla jotain muuta, kuin 25-vuotias aviovaimo. Sitten Maria heräsi. Mitä muut olivat tilanneet? Kertokaa! Rachel selitti, että no tietysti Nidal oli tilannut verisen argentiinalaisen 250 g pihvin paistinperunoin ja Claudio tyytyi broilerin rintaleikkeisiin, ja hän itse otti kampelaa ja puolukkahilloa sekä lohko-perunoita. Kampelaa tuli kotona valmistettua liian harvoin, ja puolukkahillo oli hakuksessa. Joskus sitä oli pienissä kaupoissa syksyisin. Kukaan ei siis lämmennyt rosvonpaistiin.

Puhe solisi jälkiruuankin jälkeen, sillä herrat ottivat toisetkin calvadosit. Kello läheni neljää ja pian picnic oli ohi. Rachel kävi rattiin ja Nidal hänen viereensä. Nestor oli jo melkein unimaailmoissa, kun hänet nostettiin turvaistuimeen keskelle taakse. Claudio auttoi Mariaa, ja niin

saatiin nukkuva ukkeli valjaisiin. Nyt Maria pääsi istumaan, ja sai laitettua turvavyön. Auto vieri hiljaa kadun reunuksen yli, ja kääntyi vasemmalle. Sitten Rachel pääsi painamaan kaasua. Kun oli automaattivaihteet, niin moottorin hurina vain hieman voimistui ja kyyti parani. Vaikka Citroën oli hyvä ajaa, niin monesti Rachel oli puhunut siitä Korean keikasta, jolloin hän joutui ajamaan käsivaihteisella HJ:llä 300 km huonoja teitä Nidalin nukkuessa takapenkillä. Tie oli mutainen ja raskas ja aina jouduttiin väistämään aaseja kärryineen. Silloin ei puhuttu auton taloudellisuudesta eikä kulutuksesta, kun oli pakko päästä sitä salakavalaa kuumetautia pakoon. He ajoivat miltei 1500 km alle vuorokaudessa ja ihan turhaan, sillä lähtevät koneet olivat täynnä, ja oli odotettava paikkoja seuraaviin koneisiin. Ne olivat tosi aikoja ne. Niitä kokemuksia en vaihtaisi, sanoi Rachel. Taas oli 100 km mennyt, ja jäljellä oli vain 200 km. Loppu matka meni leppoisasti ja Nidal kyseli nuorison suunnitelmia. Claudio oli juuri päässyt muotoilu- ja väristudioon töihin ja Maria kävisi vielä talven ranskan kurssia. Claudio sanoi, että Marian kanssa hän ei osaa muuta, kuin ranskaa. Sillä tavalla Maria oppii lähes kotikieleksi ranskan, ja voi opettaa Nestoria ranskan kielen alkeissa. Nidal piti huolen siitä, että poika oppi arabian. Rachel ei ollut koskaan käyttänytkaan muuta kieltä, kuin ranskaa. Nyt agentin opissa hänen oli pakko opetella englantia. Osasihan hän jonkun sanan englantia ja venäjää, kun piti tulla toimeen Moskovassa. Pakko opetti. Agenttikoulussa kieli opeteltiin aikuismaisesti, ja siitä hän piti. Nyt kaarrettiin jo kotiportilla ja Nidal kysyi, että vievätkö he Claudion ja Marian kotiin, mutta Maria sanoi, että joskus toiste, tästä pääsi yhdellä vaihdolla metrolla miltei ovelta ovelle.

Rachel ajoi auton paikalleen tallin, ja muisti ottaa kuitenkin, jonka mukaan talliyhtiö rahasti omistajia. Sitten purettiin lasti, ja Nestorin heräsi. Nuoret lähtivät hissillä katutasolle ja Nidal ja Rachel Nestorin kanssa kerrosta alemmas. He menivät kadun ali, ja nousivat portaat asunnolle.

89. Viliam Salzenyt murhattu?

Viikonloppu meni hyvin ja maanantaina odotti Nidalia yllätys. Nina Korometschowa soitti Moskovasta, että Viliam Salzenyt oli murhattu Tshetsheniassa. Samassa kahakassa oli kuollut kaksi rauhanturvaajaa, ja kuusi sissiä.

- Nidal kysyi, että oliko käytetty raskaampaa aseistusta, mutta siitä Nina ei tiennyt.

Poliisi oli eristänyt alueen, ja kehotti osapuolia tuomaan delegaattinsa paikalle, jotta asia selviäisi. Ruumiit oli valokuvattu, ja piirretty silhuetit maastoon. Mitä pikemmin osapuolet saapuisivat, sen parempi. Nina ei tiennyt muuta konstia, kuin soittaa suoraan Nidalille.

- Nidal sanoi, että oikein tehty, hän tulee niin pian kuin vain voi.
- Nidal meni Nadian luo ja sanoi, että miten nopeasti pääsee Tshetsheniaan?
- Nadia vastasi, että nyt vai joskus?
- Nyt heti, murahti Nidal, ja Nadia otti vasta nyt asian todesta.

Hän mietti hetken ja sanoi, että reittilennot ovat aivan liian hitaita.

- Intercopterin isompi Bell ylettyisi kantomatkaltaan sinne ja tankkaus olisi tehtävä vasta pois tullessa. Soittaisinko Ison Bellin? Se pääsee täällä takapihaan, ja riippuen tilanteesta lähelle joka tapauksessa siellä paikan päällä. Soitanko Ison Bellin?

- Nidal sanoi, että anna palaa. Päämääränä Grozny tai alue sen lähellä. Ja otetaan sinkkiarkku mukaan. Viliam Salzenyt on tapettu.

Nidal meni huoneeseensa, ja vaihtoi maastopukuun, otti Winchesterin ja sijoitti sen sivutaskuun, sekä Parabellumin selkäpuolelle, ja varasi kassiin panoksia. Sitten hän kirjoitti pienen kirjeen Rachelille, ja sanoi Nadialle, että toimita kirje perille tässä iltapäivän aikana sen jälkeen, kun helikopteri on lähtenyt. Vielä Nidal tarvitsi juomaa matkalle, mutta hänellä ei ollut kolikoita. Hän pyysi Nadiaa avaamaan automaatin ja antamaan hänelle kolme pulloa appelsiinimehua ilman happoa. Hän maksaisi ne Nadialle, kun keikka on ohi. Sitten alkoi kuulumaan helikopterin ääntä, ja Nidal meni ulos takapihalle. Hänellä oli salkku ja kassi mukanaan. Kopterin takaovea avattiin sen verran, että Nidal pääsi kasseineen sisään. Koko talo katsoi tilannetta ja näki maastopukuisen miehen menevän kopteriin. Sitten ovi pantiin kiinni ja kopteri nousi talon sivustaa pitkin, ja oli kohta tiessään. Väki talossa arvaili, että kenellähän oli noin kiire. Nadia meni koulutusluokkaan, ja löysi sieltä Rachelin.

- Hän antoi lapun käteen, ja sanoi hiljaisesti, että homma koskee Venäjän agenttia.
- Rachel luki lapun, ja pyysi loppupäivän vapaata.
- Kouluttaja kysyi hiljaa, että mikä syy?
- Venäjän agentti on tapettu, ja Nidal lähti juuri sinne helikopterilla.

Rachel vapautettiin rasituskokeesta, mutta hänen olisi suoritettava se myöhemmin.

- Nidal sai kypärän ja kuulokkeet kopterissa, ja hän kysyi, että voiko hän käyttää PC:tä lennolla?

- Kapteeni sanoi, että tämä Bell on sen verran vanha että PC:n käyttö ei haittaa. Muuten tämä on hyvin huollettu, ja varma kuin mikä. Hän ilmoitti lennonjohdolle, että BE-269 nousee kaupungin yllä 5000 m:iin ja pysyy sillä tasolla kunnes itäinen majakka on ohitettu. Sitten noustaan 8000 m:iin eli lentokorkeuteen Saksan yllä, ja siitä siirrytään Puolan ilmatilaan josta lento jatkuu Mustan meren yllä, ja Grozhnyiin savutaan 14:30. Siellä toivoisin, että olisi joku delegaatio vastassa, ettei tarvitse pyöriä ympyrää. Over.
- Nidal, nyt voit käyttää komputeria rajattomasti. Ok.
- Nidal tarkasti tilanteen Venäjän osalta, ja niin kuin hän pelkäsikin, Etelä-Venäjän hakemisto oli tyhjä. Nidal aukaisi linjan, ja sanoi että pilotti, onhan sinulla GPRS?
- On, on sanoi pilotti, ja raotti ohjaamon ovea, ja ojensi puhelimen.
- Nidal soitti toimistolle, ja ei keksinyt ensi hätään muuta nimeä, kuin Nadia.
- Nadia vastasi.
- Nidal täällä, mitä tehdään jos tarvitsen apua virka-ajan ulkopuolella?
- Soita minulle, onko sinulla kynää ja paperia?
- Minulla on PC! Anna tulla.

- Nadia sanoi, että Pariisiin suunta ja sitten 367 2498. Voin järjestää asioita kotoakin. Minulla on suhteita. Soita vaan jos tarvitset jotain.
- Selvä, sanoi Nidal. Sitten hän soitti kotiin. Isi täällä hei, hän sanoi Rachelille. Tuli äkkilähtö Venäjälle. Viliam Salzenyt on murhattu Groznyessä ja tarvitaan tunnistaja ja selvittäjä. Nopein yhteys viuhuu jo Puolan ja Mustan meren maissa, ja tunnin kuluttua ollaan Groznyessä. Tämä on näitä Intercopter-palveluita. Täällä saattaa mennä pari päivää, sillä tilanne on ollut enemmän kuin epäselvä. Sain Moskovasta sen vaikutelman, että ampumavälikohtauksessa sisseillä olisi ollut liipasin kireällä, ja että Viliam oli ehtinyt ampua Winchesterillä kuusi sissiä, kaksi rauhanturvaajaa oli ehtineet ampua kaksi sissiä, kunnes joku mr. x tuli, ja ampui rauhanturvaajat. Lisää valaistusta saadaan, kun pääsen paikalle. Koetan ostaa tšekiläisen SIM kortin, kun oma jäi työmaalle. Tämä puhelin on kopterin pilotin puhelin. Over.

Hän nousi, ja antoi puhelimen takaisin apuohjaajalle. Lähestyttiin Venäjän rajaa. Lennonjohto oli ollut tähän mennessä Euroopassa, mutta nyt tultiin Venäjän ilmatilaan.

- Täällä BE-269. Over. Pyytää lupaa laskeutua Groznyeen. Over.
- BE-269, selvittääkö lennon tarkoitus. Over.
- AFC:n päällikkö on matkalla Pariisista Groznyeen selvittämään ampumavälikohtausta. Over.
- Selvä, paikka löytyy 20 km Groznyestä etelään tienhaarasta, joka on merkitty valkoisin lipuin. Lippujen pohjoispuolella on tasaista laskeutua isommankin aluksen. Over.

- Olemme vain MI-8 kokoinen, joten tila riittää. Over. Alamme laskeutua. Over.

Kopteri tuli ketterästi alas, ja roottorin vielä pyöriessä Nidal nousi ja juoksi miesjoukon luokse. Lippusiima eristi alueen, jossa ammuskelu oli tapahtunut. Ihmisten paikat oli merkitty liitujauheella aseita myöten. Miliisillä oli pidätettynä kolme henkilöä, ja tilanne oli kovin epäselvä.

- Pidätetyt olivat läheisessä autossa, ja sieltä kuului huuto, että Nidal, tule tänne.
- Nidal meni poliisikomentajan luokse, ja pyysi saada tavata pidätettyjä.
- Komentaja sanoi, että ei kai tuo paljon maksa, ja meni Nidalin kanssa auton luo. Hän avasi oven ja sanoi, että kuka huusi.
- Sieltä nousi iloinen Viliamin pää, ja Nidal komensi komentajan päästämään tämän pois autosta.
- Poliisikomentaja vastahangoitteli mutta, kun Nidal nosti rintataskusta agentin kultaisen merkin, ja ripusti sen Winchesterin piippuun, poliisipäällikön oli toteltava. Muuten olisi henki mennyt.

Viliam oli haavoittunut reiteen ja rintaan, mutta pääosin mies oli kunnossa. Muutama viikko lepoa ja siteet haavoihin, niin hän olisi taas terve. Nidal oli tyytyväinen. Nidal talutti Viliamin Bellin sisään, ja laski paareille.

- Ole nyt siinä, minä käyn nyt selvittämässä, mitä agentti saa tehdä.

Nidal oli pistänyt Winchesterinsä sivukoteloon ja merkin taskuun, ja sanoi kopterin miehille, että Viliamin lähelle ei saa päästää ketään. Toinen teistä menee Viliamin kanssa sisään, ovi pannaan kiinni ja ulos jää vartija tämän ja kahdeksan panoksen voimin. Lisää kuteja löytyy pehmeästä kassista sisältä. Tuskin te tarvitsette kuitenkaan niitä.

- Hän antoi ladatun Winchesterin kakkospilotille ja sanoi, että jos joku tulee kymmentä metriä lähemmäs niin uhkaa, ja viidessä metrissä ammu kyselemättä. Kapteeni näkyy tuolla sitovan haavoja.
- Minulla on vielä Parabellum, joten pärjään.

Niin Nidal meni selvittämään tilannetta. Paljastui, että rosvojoukko, josta osa oli poliisin hallussa, oli avannut tulen kohti rauhanturvaajia, ja heidän kanssaan matkannutta AFC:n agenttia. Rosvojoukko ei tiennyt ampuvansa kohti AFC:n agenttia, ja he ampuivat rauhanturvaajat, joilla oli koskemattomuussuoja. Siitä kimmastuneena Viliam oli vetänyt haulikon esiin, ja ampunut sumeilematta niin monta rosvoa, kuin kerkesi. Kuusi ruumista ja kaksi haavoittunutta oli tulos. Jos olisi ollut aikaa ladata haulikko uudelleen, olisi kahdeksan ruumista. AFC:n kortti oli näin julkaistu Venäjällä. Poliiseilla oli kahdeksan ruumista, ja kaksi haavoittunutta, eikä yhtään todistajaa. Ei YK nuolisi näppejään. He nostaisivat jutun Tshetsheenisissä vastaan, ja jos joku saisi tietää, että siellä oli ranskalaisen firman agentti mukana, niin kova painostus tulisi. Nidal meni Agusta – Bellin luokse, ja otti pois turhan haulikon. Hän kokeili vielä, että virkamerkki oli taskussa ja sitten hän sanoi apuohjaajalle, että nyt lähdetään.

- Kun hän sai kypärän päähänsä, oli ohjaaja jo paikallaan, ja Nidal kysyi mistä saa lisää petrolia?

- Ohjaaja sanoi, että Odessassa on lentokenttä. Se oli 1200 km länteen, joten kyllä lentopetrolia riittää.
- Nidal nosti peukalonsa ja sanoi, että lähdetään.

Starttimoottorit ulvahtivat Ja pian tuntui tuttu lapojen jytke yläpuolella. Se kiihtyi ja sitten lähdettiin.

- Huomio lennonjohto.
- Kuulee, Over.
- BE-239 nousee 20 km Grozhnyestä etelään, ja suuntaa kohti Odessaa. Tankataan siellä, ja sitten seuraava kohde on Pariisi. Over.
- Tervemenoa, kauanpa viivyttekin. Over.
- Over.

Vasta kopterin päästyä vaakalentoon sinne 5000 m:n korkeuteen, laukesivat Viliamin portit.

- Hän itki ja sai sanottua Nidalille, että onneksi hän pani aamulla luotiliivit päälle. Kaksi 7,62 luotia osui häneenkin, mutta hän laukoi haulikkoa, kuin maalitauluja vastaan. Jos olisi ollut 8:n makasiini, niin yksikään ei olisi päässyt karkuun. Siksi kova on Winchesterin teho. Onneksi miliisi tavoitti nuo karkulaiset, ja pani heidät häkkiin. Harmi vaan, että ne kaksi norjalaista saivat surmansa. Niillä kun ei ole kunnon aseita, eikä lupa ampua ensin. Se minut pelasti, että sain ampua kysymättä.

- Odessaan oli vielä matkaa ja Nidal sanoikin Viliamille, että koeta nukkua, tästä tulee pitkä lento. Onhan sinulla passi mukana. On, on sanoi Viliam koettaen rintataskuaan.
- Nukahda nyt, ja herää aamuvarhaiseen Pariisiin. Helikopteri lentää Sorbonnen Sairaalan kentälle, ja tullimuodollisuuksia ei ole. Jos sinulla on aseita tai patruunoita, niin anna ne nyt pois. On selvempää, että minä vien aseet ja ammukset konttorille, niin ei tule tullin kanssa vaikeuksia.
- Viliam sanoi, että haulikko sotkeentui johonkin hänen kaivaessaan Parabellumia. Haulikon panokset olivat kassissa joka jäi varmasti kentälle. Parabellum on hihnassa selkäpuolella, että kun hän vain saisi käännettyä n.....in saisit senkin, mutta nyt en pysty kääntymään.

Nidal auttoi kääntämisessä ja aukaisi hihnat, ja niin oli Parabellum myös Nidalin kassissa.

- Oltiin puolessa matkassa Odessaan, ja kapteeni sanoi, että sieltä löytyy 92 oktaanista petrolia. Henkilökunta voisi ottaa vaikka unet tässä välillä. Viliamia ei tarvinnut käskää, hän kuorsasi jo.
- Apuohjaaja tuli katsomaan, että kaikki on hyvin ja pani Viliamin tipan hieman suuremmalle. Hän sanoi, että siellä menee morfiinia, siksi Viliam jaksoi puhua niin pitkään. Tarkoitus olisi, että hän on mahdollisimman paljon tajuton, jotta luodit eivät liikkuisi. Olisi helpompi leikata.

Nidal nyökkäsi ja kallisti päänsä viereiselle selkänojalle. Nidal havahtui siihen, että roottorin lapojen läiskettä ei kuulunut, kuului vaan lorina jonka aiheutti polttoaineen virtaaminen säiliöön. Säiliöt olivat suuret koska kopteri saattoi lentää 5500 km yhtämittaa. Nidal teki penkeistä vuoteen poikkipäin Viliamin taakse, ja löysi jostain huovan josta rakensi

peiton. Apuohjaaja kävi vaihtamassa Viliamin tippapullon ja kohta tuntui taas tuo tasainen jytke.

- Over.
- Täällä lennonjohto. Mitä asiaa?
- BE-239 pyytää nousulupaa, suuntana Puolan yli Pariisiin. Over.
- Nousulupa hyväksytty. Lentotaso 5000 m. Hyvää matkaa. Over

Viliam kuorsasi syvään. Apuohjaaja kävi matkustamossa ja totesi saman. Viliamia oli käännettävä kyljelleen. Nidal tuli avuksi. He sijoittivat tyynyjä hänen taakseen, ja saivat Viliamin kuorsauksen loppumaan. Vaarana oli aina, että lennon aikana vettä kertyi keuhkoihin ja potilas saattaisi tukehtua.

- Saitko pitkät unet, kysyi apuohjaaja Nidalilta?
- Vähän toista tuntia, sanoi Nidal.
- Silläkin pärjää loistavasti, sanoi apuohjaaja. Jos voisit hieman katsoa potilaan perään, niin voisin vuorostaan torkahtaa.

Näin vaihdettiin vuoroa. Nidal mietti, että kello oli varmaan jo toisen vuorokauden puolella. Nidal katsoi, että tippa toimi tasaiseen ja että Viliam oli kyljellään kuten, oli neuvottu. Hän kohensi toista jalkaa joka piti asennon ja sitten hän saattoi taas vaipua mietteisiin.

Viliam Salzenyt,	ammatti agentti
Työnantaja	AFC
Entinen ammatti	Sorvari
Työpaikka ennen	Segezhan kombinaatti
Erityismaininta	Uteliäs

Kärkäs ampumaan, muuten olisi jo kuollut

- Minne matka, kysyi Puolan Lennonjohto? Over.
- Pariisiin Sorbonnen Yliopistolliseen sairaalaan takapihalle.
Over.
- Selvä, hyvää matkaa. Over.

Nidal kuunteli hajamielisenä. Sitten hän jatkoi pohtimista.

Ennuste Toipuu haavoistaan noin kolmessa kuukaudessa

Perhesuhteet Ei tietoa?

Tarve saada perhe luo Ei tietoa, jos on perhettä, niin mahdollisimman
nopeasti Pariisiin?

Tarvitaan aamulla lisää tietoa. Tietojärjestelmän rakennus on kesken.
Se sekoittaa tällaisissa tapauksissa.

Nidal katsoi tippapulloon, ja totesi, että viimeiset tipat ovat menossa.
Koska hänellä oli kypärä päässä, niin hän oletti pilotin kuuntelevan.

- Hei kapu, potilaan tippa on lopussa.

Väliovi aukeni 10 cm ja uusi pullo ilmestyi käteen. Ovi meni kiinni ja Nidal sai koettaa tohtorin hattuaan, kun piti vaihtaa tippapullo. Ensin käännetään tipan venttiili kiinni, sitten vanha pullo pois ja uusi tilalle. Sitten venttiiliä auki sen verran, että joka toinen sekunti meni tippa. Eiköhän se siitä jatku. Ainakin potilas hengitti rauhallisesti. Nidal keksi, että hän oli suorassa yhteydessä Pilottiin.

- Hän sanoi, että pilotti.

- Niin, kuului vastaus?
- Missä mennään?
- Mennään Saksan itäisen osan yläpuolella. Berliini jää kohta vasemmalle.
- Lentoaika Pariisiin?
- Riippuu mihin sinne?
- Sorbonnen Yliopistolliseen sairaalaan.
- Noin tunti.
- Onko potilaan oltava koko ajan kännissä, kun häntä viedään leikkaukseen?
- Se olisi tarkoitus. Hänellä on luotiliivit ja saattaa olla, että jokin luoti on lävistänyt liivit ja keikkuu siinä rajamailla mennäkö kehoon vai totellako liivejä. Nämä ovat aina tapauskohtaisia, ja me kuljetamme potilaan mahdollisimman ehjänä sairaalaan.
- Pitäisikö meidän soittaa jo tässä vaiheessa ensiapu hereille?
- Voisi olla hyvä. Yhdistän linjan kypäräsi, niin voit selostaa paremmin potilaan tilaa.
- Potilas saa kaksi tippaa sekunnissa morfiinia vai kuinka?
- Jes. Yhdistän puhelun.
- Sorbonne, ensiapu, miten voin palvella?

- Täällä Nidal Al Sayaaf AFC:stä, olemme lentämässä ambulanssilentoa Grozhnyestä Pariisiin, ja koska AFC:llä on yhteistyösopimus Sorbonnen kanssa, niin potilas tuodaan sinne. Potilas on haavoittunut pistoolin luodeista rintaan lievästi, reiteen ja nilkkaan. Onneksi hänellä ei ole haulikon haavoja, joita muut saivat. Potilas makaa helikopterissa kyljellään, ja saa morfiinitippaa joka toinen sekunti. Potilas on tajuton. Hän osaa parhaiten venäjää, mutta tulee toimeen englannilla. Minä vastaan hänen huollostaan. Jalkahaavoissa saattaa olla kuula sisällä.
- Paljonko meillä on aikaa kapu?
- Puolisen tuntia ja olemme siellä merkityllä yläparkkipaikalla. Katsokaa, ettei autoja ole samalla paikalla. Over.
- BE-239 Over.
- Niin, sairaala?
- Onko miehen veriryhmästä selkoa, voisimme varautua.
- Ei ole kaivettu kortteja, mies on venäläinen joten kai se on sitten ensimmäinen koe. Voittehan te ottaa kyrillisistä kirjaimista selkoa. Over.
- BE-239, onko miehellä ulkoisia tai sisäisiä veren vuotoja. Over.
- Vaatteita ei ole riisuttu, mutta vammat näyttävät lihashaavoille, ei suurta verenhukkaa. Over.
- Sepä hyvä, ei tarvitse herättää koko laboratoriota. Over. Please settle bagyards. Over.

Helikopterin ääni kuului jo Sairaalan takaosaan, jossa oli laboratorio ja hallinnolliset tilat. Sieltä Agusta-Bell tuli kaartuen ja hiljentäen. Hetkeksi se jäi leijumaan, ennen kuin pudotti jalaksilleen. Sitten moottorit sammutettiin ja sairaalan puoleinen ovi avattiin. Ensiapu oli tuonut paarit ja potilas pyöräytettiin paareille kätevästi. Tippaletku jäi hieman alle, ja niin asentoa oli korjattava. Lentokapteeni jäi odottamaan kuittausta, ja sairaala tietoja.

- Ensin kapteeni: 11.000 km ja yötaksa, Nidal kuittasi. Se menisi vakuutukseen.
- Sitten piti antaa Sairaalan vakiokuittaukset. Nidal viittoi helikopterille, että voitte mennä. Hänellä oli kaksi kassia täynnä aseita ja panoksia jotka hän vei sisään Sairaalaan.
- Hän sanoi, että jos setvitään juttu jossain sisällä. Paarit oli tuotu jo sisälle ja siinä oli tiski jossa voi sopivasti antaa henkilötietoja. Nidal kysyi ensimmäiseksi, että oletteko katsoneet taskut? Passin pitäisi olla rintataskussa, mutta miehellä oli luotiliivit päällään. Siis passi olisi päällystakin taskussa. Ei löytynyt. Oli purettava panssariliivi pois päältä. Hakaset olivat takana, kääntäkää kehoa. Nidal sai hakaset auki oikealta, nyt sitten toiselle puolelle. Niin lähti liivi ja rintataskun passikin. Luoti oli osunut keskelle passia, ja passi oli tuusan nuuskana. Osasista keräilemällä saisi kenties kyrillisen passin aikaan.
- Katsokaa takatasku, sinne ei ainakaan ole ammuttu.

Takataskusta löytyi ajokortti, myönnetty 27.11.1983 DA. Nidal tajusi sen verran venäjää, että kuorma-autolle. Sitten löytyi takataskusta verenluovutuskortti, A Rh +. Tämä riitti, potilas käännettiin selälleen, ja parien kyyti alkoi. Nidal jäi täyttämään sisääntulolomaketta. Nimi: Hän kirjoitti sen arabialaisittain, syntymä-aika löytyi ajokortista.

Ammatti : tiedustelija. Työnantaja: AFC. Vakuutustunnus: Nidal
kysyi, ettei se vaan tarkoita työnantajan vakuutusta ?

- Sitä juuri, eikös tämä ole työtapaturma? Nidal otti taskustaan kortin, ja kopioi sen numeron blankettiin. Sitten allekirjoitus, ja kaikki oli selvää.
- Käytävää pitkin juoksi nuori nainen, ja huusi Nidalin perään. Nidal pysähtyi. Nainen selosti että ne jalkahaavat olivat läpimenneen luodin aiheuttamia eivätkä sinänsä vaatineet kuin muutamana päivänä laastarin vaihdon ja jodia. Ne umpeutuisivat tuota pikaa. Rinnassa olleet ruhjeet vaativat vain pinnallista hoitoa, jota potilas voi itse antaa. Luotiliivi oli pelastanut hänen henkensä. Syvin painauma, ja suurin mustelma oli sydämen kohdalla. Hän on todella onnekas kaveri.
- Niin on, sanoi Nidal, ja ongelma meille. Meidän pitää kutsua hänen perheensä, jos sellaista on, Ranskaan ja muuttaa hänen henkilöllisyytensä. Muuten Tshetsheenit ovat hänen perässään aina vatimassa kuutta henkeä. Oletteko kuulleet sanonnan henki hengestä, sielu varpaasta. Häneltä tuo tietäisi kuutta varvasta ampuen. Ainakin hän on nyt juuri työtön, ja jos jokin ammatti Pariisissa sopii, niin se vie aikansa, ennen kuin hän osaa ranskaa, jos milloinkaan. Minä sanoisin, että hänellä on mahdollisuus tuonti- tai vientikauppaan. Hoitaja sanoi, että hän pärjää loistavasti ja varautukaa siihen, että muutaman päivän päästä hänet kotiutetaan.
- Nidal mutisi, että minne hänet kotiutetaan, kun Venäjällä hänet tapettaisiin. Kosto elää syvällä venäjällä, eikä sinne noin vain mennä. Mieluummin kotiutan potilaan Pariisiin. Hän voi aloittaa oman kaupunkinsa tutkimisen mieluiten Mont’Martrelta, kuin Moskovasta.

Seuraavan päivän Nidal nukkui. Hän oli ollut siksi paljon liikkeessä sitten eilisaamun, että se vastasi koko päivää. Nestorille oli vaikea ymmärtää, että isä nukkui päivän. Maria koetti leikittää Nestoria, ja Nidalin unetkin onnistuivat, joten oli enää yksi murhe; minne sijoittaa Viliamin perhe, jos hänellä olisi sellainen.

- Nidal oli töissä, kun Viliam soitti ja sanoi, että ovat panemassa häntä ulos sairaalasta.
- Nidal sanoi, että paranet ihan silmissä. Onko sinulla muuten perhettä Venäjällä?
- Viliam sanoi, että ei varsinaista perhettä, tyttöystävä.
- Tunteeko hän, tai tuntevatko Tshetsheenit hänet?
- Viliam mietti, ja sanoi, että voivat tunteakin, ei hän ole varma.
- Nidal sanoi, että nyt ei pelata kopeekoilla, vaan dollareilla. Jos on mahdollista, että he tuntevat, niin hänen on poistuttava maasta pikinmiten. Kerro osoite ja nimi niin kirjoitetaan lentoliput pikimmiten.

Siitä alkoi Viliamin pako. Viliam pääsi mustelmineen ja haavoineen Nidalin kotiin viidenteen huoneeseen. Nidal oli tuomassa hänet sairaalasta C5:llä, ja pysäköi automaattisesti talliin. Sitten he menivät kolme kerrosta ylöspäin, ja astuivat kadun vilinään. Ohitettiin liikenteen vilinä ja kätevästi kääntyivät portaat Nidalin asuntoon. Nidalilla oli 5 h + k asunto. Asunto oli valmiiksi kalustettu joten sinne ei tarvinnut tuoda lisää kalusteita. Nidal sanoi, että tämä oli vain väliaikainen ratkaisu, ja että jos tyttöystäväsi tulee Pariisiin, niin teidän on löydettävä yhteinen asunto. Asuntotilanne Pariisissa on vaikea, muttei mahdoton. AFC:lläkin on tarjota kaksioita kohtuullista vuokraa vastaan. Se asunto, josta muutin, on parhaillaan tyhjillään. Pitäisikö hänen, Nidalin hakea Viliamin tyttöystävä Venäjältä tänne

Pariisiin vai miten olisi hyvä. Viliamin englannin kielen sanat loppuivat kesken. Hän sai vain nyhkytettyä tyttöystävän nimen.

- Valerianan Sulzenytchin ja osoitteen, Volgograd 12044 Salmishi road. Siihen loppui englannin vääntäminen.
- Kuule Viliam, lopeta nyhkiminen, minä annan sinulle avaimet nyt toistaiseksi tähän huoneeseen, ja sitten, kun tyttöystäväsi tai avovaimosi tulee, saatte minulta perityn kaksion. Agenttikoulu on ihan vieressä, ja kaupat lähellä. Aloitetaan uusi elämä. Kaikki, mitä tapahtui edellisessä elämässä, on kuollut ja kuopattu. Vietä muutama helppo päivä tässä. Minulla ja vaimollani Rachelilla on yksi poika, ja jos Herra vajaan vuoden suo, niin tuhti tytär. Mitä varten me elämme, lapsiamme varten. Se on tosi.
- Minä otan selvää Valerianan Sulzenytchinistä ja osoite, Volgograd 12044 Salmishi road.

Nidal pisti keskuksen lujille. Puhelin oli löydyttävä. Samalla hän pisti Talstoi Rootin etsimään kyseistä naista, sillä häntä odotti Air Francen tiskillä menoliput Pariisiin Moskovassa.

Pari päivää jaksoi Nidal odottaa. Mutta sitten hän vei Viliam Salzenytin mukanaan töihin, ja sanoi, että tuossa on puhelin, tuossa on lennätin, ja tässä on tietokone sähköposteineen. Ota yhteys naiseesi ja ole onnellinen. Soita vaikka Talstoi Rootille Moskovaan ja pyydä häntä välittämään tieto, että olet hengissä. Viliam koetti soittaa, mutta puhelin tuuttasi aina varattua. Sähköpostia siinä kylässä ei ollut vielä keksittykään, joten hän kääntyi Nidalin puoleen iltapäivällä ja sanoi, että eikö ole helpompaa häivyttää hänet, yksinäisen miehen, kuin kaksi henkilöä. Valerianan ei halua vastata. Siellä on vielä käsivälitteiset keskuksat, ja Sandra kuulee kuka tilaa. Ainoa toivo oli nyt Talstoi Root. Nyt täytyi vaan

odottaa. Nadia valitti, että käsivälitteinen keskus ei vastaa. Silloin Nidalilla välähti!

- Lähetetään sähke! Pyydetään häntä soittamaan määrättynä kellonaikana AFC:lle Pariisiin. Hän saa ottaa vastapuhelun, jolloin AFC maksaa kulut. Nadia ei ollut aikoihin käyttänyt telexiä, joten hänen täytyi katsoa oikein kirjasta Volgogradin postin numero. Sitten hän kirjoitti lyhyen viestin, ja osoitteen Valeriananille. Sitten hän piti pienen tauon nauhalla ja pyysi Volgogradin postia toimittamaan edellä mainitun sähkeenä perille. Sitten tuli vielä maksajan numero ja nimi. Sitten Nadia katkaisi nauhan, ja laittoi alkupään koneen lukulaitteeseen. Sitten hän käynnisti telexin. Kone roksutti nauhan läpi, ja lähetti koodin, että viesti oli mennyt perille. Nadia meni takaisin keskukseseen. Kohta soi puhelin ja Nadia kytki kaijuttimen päälle. Volgogradin posti soitti ja halusi täsmentää osoitetta. Hän viittasi Viliamin sivupuhelimeen. Viliam viittoi, että anna hän puhuu.
- Nadia sanoi, että hän antaa luurin venäjänkieliselle tulkille.
- Sitten Viliam sai selittää sähkeen vientipaikan venäjäksi, ja vastapuoli kuittasi ymmärtäneensä. Sitten puhelu loppui. Seurue jäi odottamaan vastasoittoa. Kun kello oli Pariisissa 17:00, tuli viimein venäjänkielinen soitto. Viliam vastasi. Valerianan soitti puhelinkioskista.
- Viliam sanoi, että tule Moskovan lentokentälle, ja siellä sinulle on Air Francen tiskillä viisumi, ja liput Pariisiin Charles de Gaullen lentokentälle. Pääsetkö vuorokaudessa Volgogradista Moskovaan?
- Valerianan sanoi, että hän nousee tänään junaan, ja ottaa kaikki säästönsä mukaan. Asunto jää sisarelle samoin, kuin huonekalut.

Hän luuli, että olit kuollut, kun Miliisi soitti. Miliisi ei osannut sanoa muuta, kuin että joukkio miehiä yritti ryöstää rauhanturvaajia, ja sinä menit väliin haulikon kanssa.

- Viliam sanoi, että kuusi hän ehti tappaa ja kaksi pääsi pakoon. Hän joutui jo Miliisin autoon, mutta Pariisista hälytetty päällikkö sai hänet vapaaksi ja helikopteriin. Mutta puhutaan sitten, kun olet täällä. Hyvää matkaa, ota Passi mukaan. Hei, hei.

Viliam oli melkein kyynelissä. Nyt hän tunsu pelastuneensa. Nadia sanoi, että hän pitää huolen siitä, että tiedetään milloin Valerianan tulee Pariisiin.

- Viliam sanoi Nidalille, että ei hän kehtaa esiintyä näissä ryvettyneissä kampeissa. Pitäisi saada parempaa päälle.
- Nidal sanoi, että useimmat asusteliikkeet ovat auki täällä kahdeksaan tai yhdeksään illalla. Hän soittaa vain kotiin Marialle, että heillä miehillä menee vähän pidempään.
- Rachel menee varmaan normaaliin aikaan kotiin. Onko Viliam sinulla lompakko tallella?
- On, entä sitten?
- Onko siellä luottokortti ja agentin merkki?
- Viliam kaivoi lompakon esiin, ja kaiveli sitä tovin. Näyttää olevan sekä luottokortti että agentin merkki.
- Hyvä, ei tarvitse hankkia uusia. Nidal sanoi, että hänellä on muutama tehtävä, jututa vaikka Nadiaa sen aikaa. Sitten lähdetään ostoksille.

- Nadia sanoi, että tekee hyvää jutella englanniksi. Ranskaa hän kuulee ihan tarpeeksi kotona.
- Viliam kysyi että osaatko sinä sanaakaan venäjää?
- Da, da sanoi Nadia, hänen äitinsä oli ollut venäläinen ja isä Bretagnesta. Isä joutui vangiksi sodassa Venäläisten puolelle, ja kun hänet vapautettiin Krasnojarskissa, hänellä ei ollut muuta, kuin laiha vartalo, ja kaksi tervettä kättä. Kun vankeja vapautettiin, niin monelle oli ottaja siinä toivossa, että pääsee avioliiton kautta länteen. Niinpä äiti Ludmila Thereskova kaappasi itselleen miehen. Ensin tehtiin töitä Venäjällä, ja rakennettiin Siperian rataa, ja sitten muuton keskelle syntyi pieni tyttövauva Nadia. Koska isä oli ranskalainen, niin haettiin tytölle Ranskan passia. Yllättäen passi myönnettiin, ja sen myötä tuli perheelle muuttolupa Ranskaan. Isä Aleksei keräsi tuttavilta rahaa junalippuihin, ja lupasi maksaa takaisin, kun olisi Pariisissa. Isä oli ehtinyt muuttaa nimensä Alekseiksi, mutta hän tuumasi, että ei nimi miestä pahenna, ja antoi sen olla. Vihdoin koitti se päivä, jolloin Aleksein perhe lähti Krasnojarskista kohti länttä. Elettiin kevättä 1950 eikä Aleksei koskaan ymmärtänyt, miksi Stalin päästi nuoren tuottavan perheen lähtemään. Matkalla oltiin kuitenkin Krasnojarsk, Novosibirsk, Omsk, Petropavlovsk, ja väliin vuorokausi odotusta, että Idän pikajuna pääsi ohi. Sitten Sverdlovsk, Kirov, Nizhni Novgorod, ja sitten Moskova. Aleksei otti kantoon nyytin jossa oli vaatteita ja Nadia. Äiti Ludmila kantoi loppua omaisuutta jossa oli lapsen ruuat ja maito. Äidiltä herui vielä puolitoista vuotiaalle vähän maitoa. Päästiin Moskovon läntiselle asemalle, ja isä osti liput niin kauas länteen, kuin mahdollista, eli Brestiin Puolan rajalle. Hän kävi vaihtamassa passin ja muuttoluvan turvin loput ruplat dollareiksi. Hän sai 121 dollaria 55 senttiä. Se oli matkakassa Pariisiin. Hädin tuskin se riitti lippuihin.

- Sitten päästiin jälleen matkaan ja nyt oli kaksi raideparia, ei tarvinnut odottaa, Podolsk, Smolensk, Minsk ja vihdoinkin Brest, Puolan raja. Kun juna vihdoinkin liukui rajapatsaitten ohi, ja passit oli tarkastettu, isä itki ääneen. Hän tiesi pääsevänsä Ranskaan. Seuraava etappi oli Varsova. Siellä junan vaihto ja kohti Glörlitzsiä ja Saksan rajaa. Saksan puolella Dresdenissä oli ostettava liput Strasbourgiin saakka. Juna meni Nürnbergin ja Stuttgartin kautta Strasbourgiin, jossa jälleen junan vaihto, ja liput ostettiin Pariisiin! Enää puoli vuorokautta, ja oltaisiin Pariisissa. Isä iloitsi ja nosteli nytyissä olevaa Nadia-tytärtään.

Pariisissa oli syksyllä 1950 kova työvoimapula. Miltei sai valita ammatin. Isä Aleksei päätyi bussikuskiksi. Liikennelaitos maksoi hyvin, ja järjesti asunnon muuttaville. Äiti Ludmila pääsi töihin kangaskauppaan myyjäksi ja koska hän osasi ensimmäisenä kielenä venäjää, hän sai korotettua palkkaa. Venäläinen ylimystö kävi, kuten ennenkin, ostamassa kankaita ja brodyyriä. Kaupalla oli pieni neulomo takahuoneessa, jossa voitiin tehdä tyköistuvia pukuja naisille. Herrain kauppa oli erikseen. Elämä kukoisti sodan jälkeen vaikka monesta asiasta oli puutetta. Kaiken tämän Nadia kertoi pehmeällä venäjän kielellä Viliamille. Viliamilla oli tippa linssissä. Nyt hän oli tekemässä toisintoa, ilman lasta tietysti.

- Nidal tuli ja sanoi, että eiköhän se ala olla sulkemisen ajat, kello oli kymmentä yli viiden.
- Nadia sanoi, että hän soittaa vielä Moskovon kentälle Air Francen toimistoon.

90. Ostoksia

Miehet lähtivät yhdessä ostoksille.

- Nadia, jos näet vielä Rachelia, niin sano, että herrat menivät herrain ostoksille.

Koska oli jo syksy, niin Nidal veti takin päälleen. Viliamilla ei ollut kuin pusero ja likaiset housut joissa oli ampumareikiä. Suihkussa hän oli sentään ennättänyt aamulla käydä. Herrat menivät kaupungille Diorin liikkeeseen, ja pistivät myyjän tiukalle.

- Puku, malli nykyaikainen, väri vaalean harmaa. Paita samaan kuosiin kuuluva ja kravatti tietysti. Päälystakki kuten tällä herralla, sanoi Nidal.

Myyjä mylläsi tankoja ja pyysi sovittamaan niitä ja näitä kunnes oli tyytyväinen pukuun. Sitten oli paita, vaaleaa harmaata. Se löytyi helposti. Päälystakki oli helppo valita. Sitten Nidal kysyi oliko liikkeessä alusvaateosastoa? Sellainenkin löytyi. Se oli kerrosta ylempänä. Viliam maksoi kortilla nämä ostokset.

Kerrosta ylempänä oli vielä vaikeampaa valita. Mitään modernia Viliam ei huolinut, sen piti olla perinteistä. Myyjä kaivoi laatikoita, ja löysi viime vuoden mallistoa, yksinkertaista, ja korutonta mallia, Viliam osti niitä kahdet, ja neljät harmaat sukat koolle 43. Myyjä kaivoi jälleen laatikoita ja löysi, kuin löysikin sukat. Viliam sai ostokset muovikassissa ja maksoi muovirahalla. Nyt hänellä oli jo kaksi muovikassillista vaatteita. Ilta ei ollut kulunut paljoakaan ja he kävivät viemässä vaatteet viidenteen huoneeseen.

- Rachel oli jo kotona ja kysyi Nidalilta, että joko ostoskierros riittää. Nidal sanoi, että vielä oli käytävä asekaupassa ostamassa haulikko ja retkeilijän puku. Rachel sanoi, että tervetuloa sitten illalliselle.

- Nidal sanoi, että venäläistä agenttia ei sopinut kuljettaa risapöksynä Pariisissa. Niin herrat lähtivät metrolla Urheiluliikkeeseen. Yhden vaihdon jälkeen oltiinkin asemalla josta noustiin ylös. Nidal sanoi, että näitä reittejä ei kannata opetella, sillä jos panoksista tulee pula, niin on parempi mennä autolla takapihalle. Silloin Viliamilla välähti. Hän soitti heti Interrentin Groznyen numeroon. Vastaaja vastasi. Hän luetteli sopimuksen numeron, ja auton tunnuksen ja ilmoitti sen kadonneeksi Tshetsheniassa. Se löytyisi luultavasti Ubatztatskojen kylästä. Häntä oli ammuttu, ja hän joutui helikopterikuljetukseen. Hän on toipunut haavoistaan, mutta hän on Pariisissa, eikä voinut toimittaa autoa takaisin. Auton rekisteri oli venäjäksi AE-⁷⁸ 62435. Jos voisitte hakea kaaran pois. Luottoyhtiö maksaa kyllä.
- Asemyymälässä aktiivinen myyjä kysyi, mitä saisi olla?
- Nidal nosti kätensä Viliamin olkapäälle ja sanoi, että tämä herra tarvitsee viidakkopuvun. Sen lisäksi hän tarvitsee aseensa, ja panoksia.
- Myyjä tiedusteli mikä on miehen puvun koko väljänä.
- Normaali vaatetus on 48 mutta tämä saisi olla varmaan 50.

Myyjä kapusi tikkaille ja pudotti housut, aluspaidan ja takin sekä lippiksen.

- Hän kehotti kokeilemaan housuja ja puseroa heti paikan päällä, ja alusasu menisi varmaan koon perustella.

Viliam meni sovituskoppiin, ähisi siellä aikansa, ja tuli ulos kuin uudesti syntyneenä.

- No niin, sanoi myyjä, katsokaas miten löysää jää vain niihin osiin joista karatekurssin käynyt koettaa ottaa kiinni. Takana on takin sisään leivottu tasku Parabellumille vaikka äänenvaimentimineen. Olettehan oikeakätinen? No niin nyt haulikon tasku on ylempänä joten siihen ylettyy paremmin. Se ei vaadi kumartumista. Puku on täydellinen. Entäs sitten Luger, Parabellum ja Winchester?
- Nidal puuttui puheeseen. Agentilla on Parabellum, vain Winchesteristä ja panoksista on kyse. Oliko teillä edelleen sitä katkaistua Winchesteriä?
- Löytyy, sanoi myyjä ja viittasi vitriiniin.
- Panoksia tarvitaan 100 haulikon panosta ja 500 Parabellumin 9 mm panosta. Puku voisi olla päällä ja Winchester taskussa ladattuna kuudella patruunalla, jos mahdollista, Nidal sanoi.

Myyjä toteutti toiveen ja olisi myynyt Parabellumin, mutta kun sitä ei tarvittu.

- No olihan tuossakin kauppaa, kello näytti puolta yhdeksää, ja Nidal kaivoi kortin ja aseenosoluvat esiin, ja kaupat tehtiin. Nidal lupasi noutaa panokset huomenna.

Sitten mentiin metroilla takaisin kotiin.

- Rachel sanoi, että hän teki pikkulämpimiä uunissa ja ne ja viini odottavat herroja. Nidal riisui takin, solmion, housut ja paidan ja veti verkkarit jalkaan. Viliamille ostettiin vain edustuspuku ja viidakkohaalari. Rachel saisi huomenna opastaa Viliamin Vapaa-Ajan liikkeisiin.

- Kun Viliam kuuli, että oli vielä yksi liike käymättä, niin hän oli pyörtyä. Kuinka kalliiksi agentin varustaminen tulisi.
- Nidal sanoi, että kaikkein kallein agentti oli menetetty agentti. Olipa sitten kyse omasta agentista tai kaksoisagentista. Siinä menee elävänä paljon tietoa ja siksi tiedonsiirtoa on rajoitettu. Kuollena ei ole muuta väliä, kuin kunnioittaa agentin työtä seisomalla hänen haudallaan, ja keräilemällä ne aseet ja muruset pois ennen poliisin tuloa.

Agentuurille oli paljon edullisempaa poistua paikalta aseineen, kuin joutua oikeuslaitoksen kimppuun. Idän Miliisi ja lännen Poliisi kokivat Agenttijärjestön häivyttämisen parhaana vaihtoehtona. Jopa vaikka oli tehty murha, niin selvemmäksi käy, että Agenttijärjestö poistuu paikalta, ennen kuin tutkimukset alkavat. Agenttijärjestöjen läsnäolo on kiusallista, sillä niillä on valtion oikeudet jotka käyvät yli poliisivallan oikeuksien. Kaikkein mieluiten Groznyin selkkaus pantiin niiden kahden kadonneen Tshezenian poliisin piikkiin. Nidalia nauratti vieläkin Miliisin ilme, kun hän nosti korttinsa Wincesterin nokkaan. Viliam saattoi kävellä suoraan helikopteriin. AFC oli voimakas järjestö, ja jos sen jäseniä loukataan, niin vastaus tulee panoksen muodossa pian.

Nidalin pyynnöstä Nadia jäi pelaamaan pasianssia seuraavana iltana, ja tiedustelemaan aina välillä, missä kulki Valerianan tie. Nyt oli vain tieto, että hän on junassa lähellä Moskovaa. Kuutonen punainen, kelpaa, Musta kakkonen käy pataässän päälle. Taas soi puhelin. Nadia vastasi venäjäksi.

- Täällä Air France, meillä on Valerianan Tereskovaan viisumi myönnetty Pariisissa kaksi päivää sitten. Samoin lentoliput. Voidaanko luovuttaa?
- Merkatkaa viisumin myöntäjän perään AFC ja lippuihin samoin tyhjään kohtaan AFC, sanoi Nadia. Hän on Järjestön suojeluksessa. Merkitkää vielä vastaanottajaksi Nidal Al Sayaan.

Hän huolehtii Ranskan päässä AFC:n asioista. Onko teillä tietoa, mille lennolle suoraan AF Moskova-Pariisi hän ehtii?

- Jos pidetään kiirettä, niin vapaita paikkoja on 22:05 ja 23:10 lähdöillä.
- Yrittäkää neuvoa hänet 22:05 lennolle. Onko hänellä matkatavaroita?
- Vain käsimatkatavarat.
- No niin tässä on aikaa puoli tuntia, neuvokaa oikea portti ja laituri. Otan yhteyttä vielä portille, koska tämä on hänen ensimmäinen lentonsa länteen. Over.
- Portti 21 vastasi, mikä hätänä?
- Täällä AFC:stä Nadia Louserve Pariisista. Pidämme huolta erästä matkustajasta, koska hän ei ole lentänyt koskaan länteen, nimittäin Valerianan Tereskovasta. Hän muuttaa Pariisiin ja on ilman tukihenkilöä: Kuuluttakaa hänet portille, oliko se 21?
- Kyllä, pidämme huolen, että hän tulee koneeseen ja Ranskan päässä hän on sitten vastaanotto.
- Niin kuin tavallista, satelliittien päässä on ulostulo ja tuttavat vastassa. Saako muuten AF-302 koneeseen puhelinyhteyden?
- Kyllä pitäisi saada.
- Mikä on hänen istuinnumerosa?
- J22.

- Pitäkää hyvää huolta asiakkaista. Soitan hetken kuluttua ja tarkistan, että hän on koneessa.

Nadia oli ottanut henkilökohtaisesti Valerianan Tereskovaan valvontaansa. Eihän hänen olisi ollut tarvetta, mutta hän muisteli Isän kertomaa. Miten alkeellista oli ollut elämä silloin, kun Nadiaa tuotiin Venäjältä, tai no Neuvostoliitosta. Mutta nyt oli toisenlaiset kujeet. Nadia huomasi, että kello oli mennyt viisi minuuttia yli viimeisen kutsun, ja soitti portille.

- Portti vastasi, ja sanoi että odotapa hetki, tässä on näitä kortteja, joo, tuossa on Valerianan Tereskovaan kortti, hän on astunut koneeseen. Haluatko suoran yhteyden?
- Jos mahdollista, niin jees.
- Saat sen, koska ollaan maassa.
- Hello, onko Valerianan, kysyi Nadia?
- Ensin ei tahtonut kuulua, mutta kun lentoemäntä kävi säätelemässä nappuloita, niin jopa kuului.
- Täällä puhuu Nadia AFC:stä, jossa miehesi on töissä.
- Valerianan vastasi, että nyt kuuluu hyvin, ja että hänellä on laukussaan vain henkilökohtaisia tarvikkeita.
- Nadia selosti, että kun tulet kolmen ja puolen tunnin kuluttua Pariisiin, niin odota että turvavalot sammuvat ja sitten voit aukaista turvavyön ja mitään kiirettä sinulla ei ole pois koneesta, anna muiden mennä ensin. Sitten on kuljetin jolle matkalaukut tulevat, sitä sinun ei kannata ihmetellä, vaan mennä passin ja viisumin tarkistukseen ulkomaista linjaa pitkin, sitten on tullu, ja

siinä menet vihreää linjaa pitkin, missä ei ole Euroopan tähtiä, ja sitten olet ulkona. Siinä pitäisi olla vastaanottajasi. Varmistan vielä lentoajan ja laskeutumisen. Nyt voit panna luurin penkkien väliseen lokeroon. Soitan vielä jos jotain tapahtuu, pidä hyvää huolta passistasi ja erityisesti viisumista. Se on kullan arvoista tavaraa.

Nadia katsoi kelloaan, kello oli jo puoli yksitoista. Menköön yö, Valerianan on saatava Pariisiin.

Hän odottaisi kunnes AF-302 olisi turvallisesti maassa ja Valerianan löytynyt ihmisvilinästä.

- Nyt hän soitti Charles de Caullen lennonjohtoon ja kysyi milloin suunnilleen AF-302 laskeutuisi?
- Jaa se Moskovan koneko? Tulee myötätuulessa ja laskeutumisaika on 0:35. Siitä sitten mitä maassa menee.

91. Valerianan tulo

- Nadia soitti Nidalin punaiseen numeroon.
- Nidal vastasi miltei heti, Nidal.
- Täällä Nadia, iltaa, Moskovan kone AF-302 laskeutuu lennonjohdon mukaan 0:35 ja jos ei ole tullattavaa, niin Valerianan Tereskova oli odotettavissa maahan 0:45. Hänellä ei ole kuin käsimatkatavarat. Herätä siis Viliam, ja kerro että hirmuinen hallitsija tulee, oletko valmis. Menkää Kentälle CdG noin 0:30, että olette parkissa silloin. Viliamin voit jättää suoraan portille 21, ja tapaatte, kun olet koslasi vienyt parkkiin, 0:40 portilla 21. Valerianan Tereskovan pitäisi ilmestyä sinne. Hän on ainakin koneessa joka tulee CdG lentokentälle portille 21.

Nidal nousi ylös ja puki päälleen. Rachel ihmetteli minne oli nyt kiire, mutta kun hän kuuli, että joku venakko oli tulossa, niin käänsi kylkeään ja nukahti uudelleen.

- Nidal kävi herättämässä Viliamin, ja sanoi että pane viidakkopuku päälle ilman aseita.

Silti Viliam pani Parabellumin vyön ja pistoolin äänenvaimentimiseen koteloon. Maastokengät jalkaan, ja sitten hän oli valmis. Hän kävi keittiössä juomassa hieman tuoremehua, ja oli eteisessä ennen Nidalia. Sitten mentiin ulos, ja Nidal sulki oven varovasti avaimella. Mentiin hissillä alas kolme kerrosta ja siinähan se Citroën seisoi. He nousivat kyytiin ja oli odotettava, että hydraulinen jousitus nousisi ajokuntoon.

- Agentti pitäisi enemmän autosta, joka on aina lähtövalmiina huokasi Nidal.

- Niin kuin Toyota HJ 110 D:stä sanoi Viliam.
- Niin, huokaisi Nidal. Pääsee tän tällä 225 km/h mutta missä sitä tarvitaan?

Kello oli 23:50 kun Nidal pääsi painamaan kaasua, puoli tuntia ja Nidal saattoi jättää Viliamin portille, josta kaikki autonsa omaavat tulivat.

- Nidal sanoi, että mene portille 21 ja hän etsisi parkkipaikan.

Yöaikaan oli tyhjää jo ensimmäisessä kerroksessa. Parkki löytyi helposti ja Nidal oli lähes samaan aikaan portilla, kuin Viliam. Sitten alkoi odottaminen, kun koko koneellinen purkaantuu yhtä aikaa. Onneksi oli yö, koneita tuli harvemmin. Vidoi Viliam havaitsi tutun huivin, Valerianan Tereskova oli saapunut Ranskaan. Viliam odotti, että ystävänsä tuli maihin ja rutisti niin, että tuntui. Nidalille Valerianan tarjosi kättä, joka oli eurooppalaisempi tapa. Nidal ei ymmärtänyt montaakaan sanaa venäjää mutta spasiba erottui tekstistä.

Nidal ohjasi porukan parkkihalliin ja auton luo. Auto oli ensimmäisessä kerroksessa. Auto lastattiin, ja sitten lähdettiin kohti Mont’Martren parkkiluolaa. Pariisi oli näin loppukesästä komeimmillaan, ja Seine joki antoi siihen oman sävöyksensä. Pian painuttiin Seinen alapuolelle ja sitten taas ylös. Parkkihalli oli Mont’Martren alussa. Nidal ajoi auton taas halliin ja otti kortin joka mittasi kauanko auto oli hallissa.

- Lasti purettiin ja Nidal sanoi, että tämän yön saisitte pärjätä tässä, ja uusi kaksio oli valmistumassa. Se tulee sinne agenttikoulun läheisyyteen samaan paikkaan, missä minä ennen asuin.
- Kaksio saneerataan ja sinne tulee keittiöön uusi jääkaappi – pakastin, mikrouuni ja hella. Kylppäriä laajennetaan ja sinne tulee uusi pesukone ja kuivausrumpu. Saunalle ei ollut tilaa.

Kaikki seinät tapetoidaan uudelleen ja katot maalataan.
Lattioihin tulee parketti, paitsi vessaan, johon tulee laatoitus
lattian ja seiniin. Tapettien sävyt saisi antaa vaikka huomenna.
Asunto on auki, korjaaja sisässä, ja mallitapetit ovat siellä.
Rachel voisi neuvoa huomenna ensin töissä vähän Pariisista ja
sitten asunolla väreistä. He voisivat käydä kaupoissa katsomassa
tiet valmiiksi. Mutta nyt käydään nukkumaan. Herätän teidät
aamulla seitsemän aikaan. Hyvää yötä. Dasvidania. Nidal sulki
oven.

Aamulla oli aamupalalla ensin Nestor ja Maria. Kun Nestor oli
syötetty puolen seitsemän aikaan alkoi Maria kokata aamiaista muulle
poppoolle. Nidal tuli kymmentä vaille seitsemän katsomaan, että pitääkö
auttaa, mutta Maria sanoi vain, että jos katat pöydän, salaatti, munakokkeli
ja prinssinakit, puuro vaihtoehtona. Mehu, kahvi. Nidal teki työtä käskettyä.

Maria leikkasi salaattiin lisää kiinankaalia ja paprikaa. Puuroa hän oli
laittanut puolelle porukasta koska arveli, että kaikki eivät sitä syö.
Ylijäämäpuuron voisi laittaa sitten leipätaikinaan.

Kello tuli seitsemän, ja Nidal meni herättämään Viliamin ja
Valerianan. He olivat jo täysissä pukeissa. Viliam selosti, että aikaero teki
tepposensa. Valerianan luuli, että kello on yhdeksän, ja hän myöhästyy,
kunnes Viliam sanoi että kellohan on viisi, käy vielä nukkumaan.
Torkkumiseksihan se meni. Kun Nidal koputti niin molemmat olivat
pukeissa. Sänky oli pedattu ja tuntui, että aamiainen maistuisi. Niinpä Nidal
ohjasi parin keittiöön. Rachel oli noussut ja pyysi Mariaa, että hän sijaisi
heidän vuoteen aamiaisen jälkeen. Muut ottivat reippaasti aamiaista mutta
Rachel siemaili vain tuoremehua pienin hörpyin. Hänen ei ollut nälkä.
Nälkä tulisi vasta päivällä kun pikkuinen kohdussa haluaisi ruokaa. Päivällä
Rachel söi kuin hevonen, ja heidän olikin Nidalin kanssa käytävä
ravintolassa syömässä lounaskupongeilla.

- Nidal sanoi aamiaisen jälkeen, että meidän oli tänään parempi mennä autolla töihin, sillä ties mitä siihen asuntoon vielä menisi.

Koska oli Pariisin syksy, niin oli hyvä varata takki tai pusero päälle. Valeriananalla oli ihastuttava takki ja Viliam pani päälle maastopuvun ja takin joka hänellä oli ennestään. Nidal puki puvun ja pitkän takin. Rachel pisti vaatteiden päälle ulsterin. Niin he menivät autolla töihin, ja Nidal manasi alkupätkän ruuhkaa. Sitten kun päästiin haarautuvalle kadulle ruuhka hellitti. Loppumatka oli, kuin turistiajelua, puuttui vain tulkki. Pian oltiin perillä, ja Nidal jätti auton kadun puolen vinoparkkiin. Paikka oli merkitty tälle autolle.

He menivät sisään Nidalin kortilla. Toisessa kerroksessa oli naulakko johon voi jättää vaatteet. Nidal sanoi, että hänen aamupäivänsä menee kutakuinkin postin setvimiseen, joten jos Rachel ottaisi erivapauden agenttikoulusta, ja esittelisi Valeriananille ja Viliamille näitä uudistuksia mitä oli tehty. Aloittakaa keskuksesta, hän sanoi ja meni työhuoneeseen.

- Keskus Nadia tervehti venäjäksi, ja sanoi että olen kaiken sen takana, että Valerianan yleensä oli nyt Pariisissa. Huolehdin lipuista ja viisumista, ainoa vika viisumissa oli, että kuva puuttui. Hän sai kuitenkin järjestettyä turistiviisumin viikoksi. Tänään menette Viliamin ja Rachelin kanssa valokuvaamoon ja otatte kunnon kuvia kahdeksan kappaletta. Tästä viisumisodasta ei selvitä niin vähällä. Suurlähetystössä joku vielä repii housunsa, kun hän hakee Valerianan nimellä työviisumia jatkuvine oleskeluineen pikana. Ottakaa kuvat tänään aamupäivällä, niin täytän kaavakkeet ja panee lähetin viemään ne lähetystöön. Sieltä anomus kiikutetaan ulkoministeriöön, joka ei voi asialle mitään koska paperissa on Presidentin Kanslian leima ja paperit viedään lopuksi Presidentin Kansliaan, jossa korkein virkamies, eli Presidentti hyväksyy viisumin. Sillä ei ole mitään tekemistä proseduurin aikana, että haetaan jatkuvaa työlupaa. Kun Presidentti on leimannut ja allekirjoittanut

paperin, ja lähetti palauttanut sen toimistoon, on Valeriananalla jatkuva oikeus työskennellä tulkkina Ranskassa. Niin se proseduri menee. Siitä, kun olet tullut maahan, niin kolmen vuoden kuluttua voit anoa Ranskan kansalaisuutta, kunhan osaat kieltä ja historiaa tarpeeksi hyvin. Kun työ lupa on selvä noin perjantaihin mennessä, niin sitten voidaan suunnitella tulevaisuutta.

- Nadia sanoi Rachelille että hus, hus valokuvaan. Viliam meni samalla kuvaan sillä hänelläkään ei ollut voimassa olevaa viisumia. Pikakuvaamosta päästiin 10 minuutissa. Kuvat saatiin mukaan.
- Rachel esitteli muut toimistotyöntekijät ja kertoi, että parhaillaan oli käynnissä agenttikoulu, jossa oli 20 oppilasta. Hän oli yksi oppilaista.

Viliam käänsi jutut englannista venäjäksi. Kello oli jo melkein kymmenen, joten oli aika lähteä katsomaan asuntoa.

- Rachel sanoi keskukselle, että he olisivat poissa noin kaksi tuntia ja menisivät suoraan syömään Alexiin. Jos Nidal tarvitsee kyydin, hän voi soittaa. Minulla on kännykkä mukana.
- Nyt mentiin, sanoi Rachel.

Rachelilla oli auton vara-avaimet joten he pääsivät asunnolle vartissa.

- Rachel selosti samalla, että tämän asunnon ja työpaikan välillä ei ollut, kuin yksi metrojunan vaihto. Hän esittelisi matkan vaikka huomenna. Nyt meillä on vaikeuksia löytää parkkipaikka.

Vihdoin joku oli ymmärtänyt lähteä korttelista ja Rachel sai sijoitettua auton siihen ruutuun.

He kiersivät korttelin, ja tulivat ensimmäisen kerroksen kaksion luo. Ovi oli auki koska rakentajat heittivät ylimääräisen roskan ulos kerättäväksi lavalle. Rachel meni sisään ja huhuili työmiehiä. Sieltä löytyikin pomo ja kaksi työmiestä.

- Tässä on se pari, joka muuttaa tähän huoneistoon, kunhan tulee valmista, Rachel esitteli pomolle. Nyt olisi hyvä tilaisuus katsoa värivalikoimia.
- Pomo tervehti kädestä molempia sekä Rachelia ja sanoi, että enää viikko ja kaikki olisi valmista. Valitaan värejä. Mitä kieltä he ymmärtävät, sanoi pomo kun huomasi, että ainakaan ranska ei käy?
- Käännän ranskasta englanniksi, ja Viliam kääntää sitä venäjäksi.
- Mennään vain sisään, pomo sanoi. Eteisen oli tarkoitus olla valoisa, ja siihen ehdotan vaaleaa tapettia. Tässä on näytenippu.
- Valerianan sanoi että hyvä valinta, ja kun se oli käännetty oli asia selvä, siis vaaleaa. Sitten oli olohuone. Parketin sävy oli vaalea koivu, ja siihen sitten sointuva väri.
- Jos tässä pitää asua vuosia, niin hieman tummempi sävy, jotta lasten piirroukset eivät heti näy, Viliam sanoi.
- Valerianan valinta oli pähkinä, ja Viliam yhtyi siihen. Pähkinä olohuoneeseen.
- Entä sitten keittiö, olisiko se vähän tummempi, kysyi pomo?
- Valerianan katsoi karttaa, kuljetti kättään kartan yllä ja asettui tammen kannattajaksi.

- Se sopii, ja muovitapettihan sen pitää olla, pomo sanoi?

Muovitapetti aiheutti keskustelua, koska Valerianan ei ollut koskaan nähnyt muovitapettia. Pomolla ei ollut näytettä, mutta Viliam selosti, että se oli tapetti jossa oli muovipinta, joka oli paljon helpompi puhdistaa.

- Sitten mentiin maalien sävyihin, mutta Valerianan sanoi että pinnat maalataan sävy sävyyn tapettien kanssa. Siinä ohje.
- Rachel käänsi, että pomo saisi valita maalien sävyt muiden sävyjen mukaan. Sitä paitsi heillä alkoi olla jo kiire lounaalle.

Rachel ajoi Alexiin ja onnistui saamaan parkkipaikan korttelin päästä. He nousivat autosta ja Rachel lukitsi auton. Sitten käveltiin kortteli ja pantiin palttoot naulaan. Nidal istui jo pöydässä valkoviinilasi edessään.

- Miellyttikö asunto, kysyi Nidal Viliamilta?
- Viliam sanoi, että siellä oli vielä niin sekaista rakennustöiden tähden, että tuskin sai selvää, mutta sanoi, että Valerianan sanoi, että Harasoo. Sehän tässä tärkeintä oli. Olen elänyt sellaisissa murjuissa, että ei väliä, mutta nyt kun pääsemme kunnon asuntoon, niin väreillä ei ole niin väliä. Kunhan se on kunnon asunto jossa ei juokse hiiret eikä pakkanen tule nurkista sisään. Senkin olen kokenut.
- Nidal pani käden hänen kädelleen, ja sanoi, että enää ei kannata ajatella sellaisia. Nyt otamme kiinni rosvoja, ja koetamme urkkia mitä vastapuoli, jos sellainen on, aikoo tehdä. Maailma on mennyt kylmän sodan mentyä vain siihen suuntaan, että pitää vahtia terrorismia.

- Tarjoilija tuli ja kysyi, että pärjätäänkö yhdellä valkoviinillä vai tilattaisiinko lisää? Nidal sanoi, että tuo mieluummin 8 cl lasseissa, kun on tarvis.
- Rachel sanoi, että hän ja Valerianan ottavat kuningattaren kanasalaatin ja 8 cl valkoviiniä. Pääruuaksi he ottivat broilerin rintaa.

Viliam tilasi riimihärkää ja ison oluen, Nidal sanoi, että kalkkunaa ja toinen valkoviini.

Sitten päästiin lounaalta ja ajettiin auto sille kuuluvaan ruutuun.

Rachel alkoi esittää kierroksen toimistoa, ennen kuin alettaisiin todelliset työt. Hän kävi esittämässä Valerianan toimistopäällikölle uutena rasitteena ja lupasi työluvan ensi viikon alussa. Aluksi Valerianan käsittelisi venäjän kielisiä dokumentteja ja kävisi iltakurssina ranskaa. Päivisin hänen toverinaan oli miehensä Viliam, joka oli kunnostautunut kuuden vihollisen kaatoon. Viliamille etsittiin sopivaa nimen piilotuskonstia. Hän oli murhannut kuusi Tshetshenisisiä väijytyksessä jossa piti käydä niin päin, että kaksi rauhanturvaajaa ja Viliam olisivat kuolleet. Viliam katuu varmaan koko ikänsä sitä, että haulikossa ei ollut kuin kuusi panosta. Viliamille oli keksittävä uusi nimi ja ammatti sekä mahdollisesti kasvoleikkaus. Voimakkaat piirteet piiloon. Eikä koskaan enää takaisin Tshetsheniaan. Moskovakin olisi liian vaarallinen paikka.

Aluksi Viliamin ja Valerianan olinpaikka olisi Sayaafien asunto, ja kun oma asunto valmistuisi Kenttätielelle, he muuttaisivat sinne kaksioon. Sieltä oli loistavat yhteydet, sillä metroasema oli ihan vieressä. Yhdellä vaihdolla töihin, ja keskustaan pääsi suoraan. Muistettavaa oli linjan väri ja asema.

Nadia oli lähettänyt kirjeeseen tehdyin merkinnöin Valerianan Tereskovan kuvat, allekirjoituksineen Presidentin palatsiin ja toivoi pikaista käsittelyä sillä AFC:llä ei ollut nyt yhtään venäjänkielen tulkkia.

Nadia oli ihmeissään sillä hänellä oli seuraavana päivänä jatkuvaan palkkaan ja oleskeluun viisumi käsissä. Samoin hänellä oli Viliamin puolen vuoden työlupa. Kaiutinjärjestelmä oli vanhanaikainen, mutta hän koetti sitä; Valerianan Tereskova ja Viliam Salzenyt, käykää keskuksen kautta lounaalle. Kun opetus loppui aamupäivällä, niin molemmat tulivat hakemaan viisumeita. Nadia puhui venäjää, Rouva Viliam Salzenyt sai rajattoman oleskelu - ja työviisumin, ja Viliam sai puolen vuoden työluvan. Selityksenä oli varmaan se, että Viliam oli ollut maassa puoli vuotta. AFC:n tulkin paikka oli ollut auki jo puoli vuotta. Nyt haku lopetettiin.

Viliam Salzenyt opasti Valerianan näihin agentin töihin, ja Rachel piti yllä ranskan sanastoa. Kaupungilla oli vähemmän kansalaisopiston kursseja venäjästä ranskaan, mutta löytyi sentään yksi kurssi, jolla oli vapaapaikkoja. Rachel varasi heti paikan. Seuraavana päivänä Rachel tuli Valerianan mukana ilmoittautumaan kurssille. Kurssia piti kohtalaisen vanha emigrantti, mutta pilke silmäkulmassa, hän piti kurssia 2 tuntia illassa ja viisi päivää viikossa, ja vaati kotitöitä. Hän näki kuka oli tullut tosiaan opiskelemaan ranskaa ja kuka oli heppoisin perustien.

- Rachel pyysi, että hän saisi olla ohjaamassa tämän ensimmäisen päivän tunnit.
- Se sopi vallan mainiosti koska ensimmäiset tunnit olivat usein ratkaisevat.
- Opettaja aloitti Arabialaisista aakkosista. Sitten mentiin esinenimiin, ja ihmisen jäseniin. Opetus muistutti lasten kielen opetusta, joka oli varmaan hyvä.

Rachel neuvoi takaisin tullessa metrolinjat mistä kulkea. Kahden linjan päästä oltiin kotilinjalla, ja ensin oli muistettava Pigalle, niin kauan kunnes huoneisto valmistuu. Uusi asunto olisi Porte de Champellsin vieressä ja työ oli Concorde de Tuliensin aseman lähellä.

Illalla metro oli puolityhjä ja vaihdot olivat helppoja. Päivällä oli toisin. Mutta metro oli erittäin nopea kulkuväline. Silloin sinne ahtautui miljoonia ihmisiä. Kaikkein eniten matkustajia oli klo. 15-17.

Rachel ja Valerianan vaihtoivat junaa Care Saint Lancharezessa ja jäivät pois Pigallella. Kello oli jo kahdeksan. Nidal ei ollut tullut vielä työstä.

- Maria kertoi, että on jotain ongelmia Lähi-Idässä.
- Rachel muisti, että siellä oli erittäin huono miehitys.

Toivottavasti Nidal osaisi delegoida. Edellinen Johtaja osasi sen loistavasti. Mutta hänellä olikin hyvä verkosto. Nyt Nidalin oli luotava verkosto miltei tyhjältä. Carlosin verkko oli jo vanhentunut. Nidalin uusi verkko oli vasta tekeillä ja ATK-uudistus viivytti sitä. Niinpä Nidal otti harva se ilta kannettavan kotiin ja luuli tekevänsä töitä, vaikka aika kului enimmäkseen Nestorin leikittämiseen. Vasta yhdeksän jälkeen illalla oli aikaa pohtia organisaation rakenteita. Onneksi käytössä oli uusin ohjelma. Sinä Explorer oli korvattu Spiderillä. Hämähäkkiin sai kerättyä kaikki osastot ja katsella mitä dokumentteja kukin oli tehnyt. Samoin uusien käskyjen antaminen oli tosi helppoa, kun sen upotti omaan hakemistoon ja antoi vain käskyn jakele.

91. Vaikeuksia Lähi-Idässä

Kun Nestor oli nukahtanut, sanoi Nidal Rachelille, että mennään keittiöön juttelemaan. Keitetään samalla kahvit kaikille.

Tiekartta oli vastatulessa, Israel ei vapauta vankeja, jotka ovat surmanneet israelilaisia. Alun perin Tiekartassa oli pykälä jossa sanottiin, että kaikki vangit oli vapautettava. Sitä paitsi AFC:n agentti muhinoi vain israelilaisen naisen kanssa eikä tee töitään.

- Soitin hänelle illalla ja kysyin, että mikä on tiekartta, mutta hän ei tiennyt, ja piti selostaa, että hyvä mies mene nyt Gazaan lähelle Presidenttiä ja kuuntele mitä hän ja hänen apurinsa sanovat, sanoi Nidal. Että pitää olla tyhmä agentti. Pitäisi yllyttää hänet johonkin ruuhkaan ja yllyttää Palestiinalaiset tappamaan hänet. Jos kierrän ensi talvena Lähi-Idän maat, niin jotain vielä keksin.
- Mutta eiköhän käydä kahville. Missäs ovat Viliam ja Valerianan? Nidal kävi hakemassa pariskunnan keittiöön. Kahvihetki, sanoi Nidal Viliamille. Rachel kaatoi kahvia ja kysyi Valerianan halua ottaa teetä. Niet, Coffee. Siis kahvia.

Maria oli tehnyt donitseja päivällä, ja ne oli kuulemma syötävä loppuun illalla. Jokainen otti donitsin ja Marialle jäi yksi. Maria oli nyt illalla ensin ranskan tunnilla ja sitten hän meni kaverinsa kanssa elokuviin. Hän palaisi kotiin hyvin myöhään.

Nidal kaivoi kaapista lakkaliköripullon ja toisen Calvadosta.

- Rachel sanoi että hän ei ota alkoholia, mutta jos Valerianan?
- Viliam, kysy Valeriananilta ottaako hän lakkalikööriä.

Valerianan nyökkäsi, ja sai liköörilasinsä eteensä. Viliam ja Nidal ottivat Calvadosta. Rachel kaatoi kahvia. Valerianan kuiskutti jotain Viliamin korvaan. Molemmat nauroivat.

- Nidal kysyi, että mikä nauratti, ja Viliam selitti, että Valerianan sanoi, että Rachel on raskaana, kun ei ota likööriä. Venäjällä raskaus ei olisi ollut mikään syy, mutta lännessä oltiin tarkempia.

Nidalilla oli kova työ saada Lähi-Itään joku luotettava agentti, Libanonissa oli agentti, mutta koska hän oli toiminut erittäin hyvin, ei häntä voinut rasittaa. Oli hankittava ihan uusi agentti. Se liittyisi syksyn matkaan. Olisi oltava muutama yö kotona Gazassa ja etsittävä sieltä sopiva työtä vailla oleva yksilö jolla oli edellytykset vakoilla ja kuunnella tarkalla korvalla tilanteita. Tarvittaessa oli osattava ampua sekä pistoolilla että katkaistulla haulikolla. Muutenkin räjähteiden käyttö oli oltava tuttua. Agentti voisi olla puhelias, se helpottaa tilannetta. Nidal pani nyt nämä ajatukset syrjään, ja ikään kuin heräsi.

- Saisiko olla lisää kahvia. Entä Calvadosta ? Ja likööriä ?
- Viliam sanoi, että jos otetaan toisellekin jalalle, mutta sitten on katsottava myöhäisuutiset ja käytävä nukkumaan.

Huomenna oli kova päivä, kun Valerianan piti löytää kouluun, Viliam kävisi viemässä hänet. Illalla hän kävisi vielä hakemassa hänet, ja sitten Valerianan piti osata itse mennä metrolla. Viliam ostaisi metrokartan ja neuvoisi häntä.

- Muistuta Viliam minua töissä Lähi-Idästä, Nidal sanoi. Jutellaan sitten siellä lisää.

Aamulla oli taas seitsemältä keittiössä vilskettä, kun Maria laittoi aamiaista kaikille. Rachel otti vain tuoremehua, ja joi sitä hitaasti. Näin

häntä vaivaava pahoinvointi meni ohi. Ei sitä vaihetta kauaa kestänyt. Parin viikon kuluttua Rachel voisi ottaa aamiaista siinä missä muutkin.

Sitten kaikki lähtivät joko kouluun tai töihin, ja Maria herätteli Nestorin.

Nestor oli jostakin syystä pahalla päällä ja kiukutteli kaiken aamua. Marialla oli tekemistä.

92. Viliamin pesti

Kun Viliam oli vienyt Valerianan kouluun, hän palasi toisessa metrossa takaisin ja vaihtoi töihin tulevaan metroon. Hän nousi pois tunnelista toisella puolella kadun. Katu oli hiljainen sillä kaikki olivat jo töissä. Viliam avasi oven kortilla ja nousi toiseen kerrokseen.

- Hän heitti keskukselle hyvät huomenet venäjäksi ja kysyi oliko päällikkö varattu? Päälliköllä ei ollut vierasta joten Viliam soitti oven suun summeria, ja sai luvan mennä sisään. Nidal oli juuri irrottamassa konetta telakasta, ja tuli kuuden hengen neuvottelutilaan.
- Istu pois, hän sanoi Viliamille, ja asetteli tietokoneen näyttöä. Sitten hän aloitti kertomuksen. Olen elänyt nuoruuteni Palestiinassa, tarkemmin Gazassa. Sitten opiskelin neljä vuotta Alexandriassa ja valmistuin maisteriksi. Sieltä agenttien metsästäjä Marcus sai minut muuttamaan Pariisiin. Sen jälkeen olen kiertänyt pitkin maailmaa rauhaa turvaamassa, ja ryöstelyä estämässä. Pohjois-Korea oli ehkä pahin paikka. Epäonnistuin agenttien hankinnassa, ja niin Pohjois-Korea on vieläkin ilman vakituista agenttia. CIA:lla ja CNN:llä on oma mies siellä.

Nyt Lähi-Idälle oli käydä samoin. Siellä on Palestiinalainen agentti, joka muhinoi Israelilaisen naisen kanssa, eikä välitä työstä. Nyt olisi todellinen tehtävä, päästää tuo henkilö päiviltä ja valita uusi agentti Gazan kaistalta. Haluaisitko Viliam ottaa tehtävän vastaan? Paikalla ei tarvitsisi olla, kuin pari viikkoa ja pääosan aikaa veisi uuden agentin opastus. Vanhalle agentille voisi antaa lyijymyrkytyksen hiljaisesti Parabellumilla. Uudelle agentille pitäisi hankkia samanlaiset kampeet, kuin itselläsi on. Puhelimen voisit viedä mukana. Ja omat agenttikampeet tietysti. Mitä jäisi puuttumaan, niin antaisit omistasi ja ostetaan sitten täältä Pariisista tilalle uudet. Tietokoneen voisit mennessäsi, ja tulisit ilman konetta takaisin. Oma koneesihan on Moskovassa, vai missä se on ?

- Volgogradissa, Viliam vastasi.
- Nidal kysyi, että onko siellä joku vartioimassa konetta?
- Vanha äitimuorinihan siellä asustaa.
- Tunteeko hän Valerianan?
- Hyvinkin, olemme seurustelleet useamman vuoden.
- Sitten tehdään niin, että kun pahimmat ruuhkat saadaan purettua, niin Valerianan mene ja hakee kaikki sinulle kuluneen omaisuuden pois, ja maksaa äidille palkkion säilytyksestä, jos tavarat ovat tallella.
- Mutta siihen Lähi-Idän matkaan. Sille suunnalle ei ole ilmaantunut Tshetshenejä joten voit vaikka käydä parturissa varmistamassa sen, ettei sinua tunneta. Leikkautat tukan lyhyeksi ja värjäytät sen hyvin tumman siniseksi tai mustaksi, ja alat kasvattamaan partaa ihan nyt heti. Kahden viikon päästä sinulla on jo komea parta. Eikä sinua sen jälkeen tunne edes oma äitisi. Sinulle hankitaan muutama passi, Ranskan, USA:n ja Palestiinan sekä tietysti Israelin passit. Sitten olet vapaa kulkemaan. Käy ensin Palestiinassa Gazan kaistalla, ja hanki sieltä noin 25-vuotias työtön, mieluummin oppinut mies ja tee tarjous: USD 1300 kuukaudessa, kulut maksetaan ja aseistuksen jo tiedätkin. Aseiden ostolupa kirjoitetaan täällä, ja leimataan Palestiinan Poliisilaitoksen leimalla. Sinä maksat aseet ja pukineet. Annat hänelle AFC:n merkin, jolla pelastin sinutkin. Luottokortti tulee kahden viikon sisään pankkiin. Sitä ei voi kiertää. Jätä muutama sata dollaria käteistä, ehkä 500 USD käyttövaraksi, ja kerro, että jos kandidaatti päättää lopettaa, niin se on sitten sama, kuin tilaisi ruumisvaunut. Keskeyttävä agentti surmataa. Niin on käynyt monillekin.

- Seuraava olisi Sasha Al Muhammed, entinen Palestiinan vakooja. Houkuttele hänet vaikka autoon ja aja syrjäiselle paikalle jossa valitat, että autossa on joku vika ja kun hän on kumartuneena pyörän puoleen, ammu häntä takaraivoon Parabellumilla äänenvaimennin paikallaan. Yksi laukaus takaraivoon riittää. Koeta hakea sellainen paikka, että saat ruumiin vieritettyä rotkoon tai muuten häivytettyä. Sitten viet vuokra-auton ihan normaalisti pois, ja lennät Tel Avivista Pariisiin. Unohtuiko mitään? Valerianan asuu sen aikaa vielä meillä, kunnes tulet takaisin. Kaikkein vaikeinta on löytää sopiva agentti jatkamaan tehtävää. Käy vaikka yö minun kotona, ja kierrä aamupäivällä toria. On juteltava tulevan agentin kanssa niin, ettei hän arvaa, että hänestä ollaan tekemässä agenttia. Palestiinassa ja Israelissa jutunaihetta kyllä löytyy. Olisi parempi, että hän ei ole sitoutunut mihinkään äärijärjestöön, vaan on ihan tavallinen kansalainen. Ajankohdan saat valita itse, tilaa liput Tel Aviviin hyvissä ajoin, ja muista varata Toyota HJ 110 C (valkoinen) ajoissa. Ei sillä koslalla ole kuitenkaan moni ajellut, se on perushinnaltaan niin kallis.
- Sitten kun partasi on kasvanut tarpeeksi, käyt hakemassa sittenkin itse Volgogradista ne tavarat. Äidillesi sinut on varmaan jo julistettu kadonneeksi. Käyt lohduttamassa, että elelet nykyään täällä Pariisissa. Mutta ole varovainen, sanokin, että elelet Moskovassa, silloin Interpol ei saa hajua, missä olet. Moskovaan voi hukkaa niin täydellisesti, että kukaan ei löydä. Kaiken kaikkiaan, kuuden rosvon surmaajan pitäisi olla tosi varovainen. Itse matkustaisin Chileen valenimellä ja perustaisin jonkinlaisen kaupan, muttereit ja kivääreitä yhdistelmän. Olenhan minäkin ampunut eläessäni puolen kymmentä ihmistä, mutta niin, ettei koira perään hauku. Kiinni minua ei saa niistä murhista.

93. Viliamin matkat

Viliam mietti tarkkaan miten menetellä uuden agentin hankinnassa. Nidal oli sanonut, että Gazan kaistalla riittää työttömiä. Luulisi että kyselijöitä on, sillä Israel rajoitti vieläkin kulkemista. Viliam tilasi liput seuraavaksi lauantaiksi sillä perjantai oli israelilaisten pyhäpäivä. Hän sai lähdön EA-511 15.11.2006. Paluu avoin.

15.11. tuli pian, ja Pariisissa alkoi sataa. Hän otti taksin ja ajoi lentokentälle. Hän oli kerännyt sen verran varustusta, kuin käsimatkatavaroissa sai kulkemaan, eli tietokone ja Parabellum ja AFC:n merkki. Omalla merkillä hän sai Charles de Gaullella todistettua, että aseiden vienti oli luvallista. Oli hänellä mukana ostolupakin, mutta sitä hän ei näyttäisi. Kun tullista oli selvitty, niin oli hetki aikaa hengähtää. Kone lähtisi 15:20 ja kello oli vasta 14:00. Hän päätti mennä Air Francen Lounceen ottamaan pari kaljaa ja lukemaan päivän uutisia. Aika meni nopeasti ja tuli kuulutus että EA-511 matkustajia pyydetään siirtymään portille C 21. Viliam meni muiden mukana, eikä koneeseen mennessä sattunut enää uusia kahnauksia.

Kahden tunnin kuluttua ja kevyen illallisen jälkeen oltiin Tel Avivissa. Koneesta poistuttuaan Viliam haki Interrentin tiskiä. Tiski oli sivussa valtavyyliltä kulman takana. Hän meni luukulle, ja tiedusteli varaustaan siitä valkoisesta Toyota HJ 110 C:stä. Kaveri otti valmiiksi esitetytyn lomakkeen, ja pyysi kahteen kohtaan allekirjoitukset. Toinen oli Israelin vakuutusta varten. Siellä kun ei päätenyt enää Green card. Sitten käytiin vertaamassa mittarinlukema joka täsmäsi. Sitten Viliam sai kopion sopimuksesta, ja avaimet. Poika toivotti vielä hyvää matkaa.

Viliam suunnisti turistikartan mukaan etelään, ja tuli portille, jossa luki Tervetuloa Gazaan. Portin alla oli lauma poliiseja jotka näyttivät, että aja vaan. Viliam etsi torin ja siitä kujan joka johti Nidalin kotiin. Hänen oli määrä yöpyä siellä. Auto oli pakko jättää torille, ja heti kerääntyi pikkupoikia kerjäämään suojelurahaa. Viliam otti lahkeesta haulikon, ja

osoitti lähintä jermua kalloon, ja sanoi kovaa että pum, pum. Pikkupojat häipyivät. Autossa oli kaikki turvavälineet, joten se oli suojattu.

Nidal oli soittanut kotiin aiemmin päivällä, ja selostanut kuka tulisi kylään. Hän oli myös sanonut, että Viliam puhuu vain venäjää ja englantia. Siksi hän edellytti, että nuorin sisaruksista olisi kotona, hän kun osaa hyvin kouluenglantia. Tytöllä olisi menoja, kai sussun kanssa, mutta isä määräsi, että kun Nidalin alainen Vialiam Salzenyt, AFC:n agentti tuli käymään, niin piti olla tulkki. Viliam käveli kujaa alaspäin ja tuli kohtaan jossa oven päällä oli numero 8. Tämä sen täytyi olla. Minkäänlaista ovikelloa ei ollut. Viliam koputti oveen. Ovi avattiin ja vanhan naisen pää kurkisti ovesta.

- Viliam esitteli itsensä ja sanoi terveisiä Nidalilta.
- Nainen sanoi jotain arabiaksi ja viittoi miehen sisään.
- Annika Al Sayaaf sanoi sisällä tervetuloa englanniksi. Sitten tuli kysymysten tulva, ja Annikan oli sanottava, että yksi kysymys kerrallaan. Mustafa oli innokas kyselemään, kun kuuli että Nidal oli muuttanut asuntoa ja ylennyt.
- Mustafa sanoi miltei alkajaisiksi, että kai sinä yöksi jäät, heillä kun oli nyt tilaa, kun lapset olivat maailmalla? Tämä Annikakin saattaa lähteä opiskelemaan jo ensi syksynä vuoden päästä.
- Vihdoin illalla, kun Mustafa oli kaivanut viskipullon ja se oli juotu puoleen Viliam kysyi Mustafalta, ja myös Annikalta, että mahtoikohan täällä olla englantia taitavia johonkin ammattiin valmistuneita miehiä joilla ei ole töitä? AFC:llä olisi käyttöä tällaiselle vapaalle miehelle.
- Mustafa muisteli, että vaikka hän ei tunne nuoria henkilökoh-
taisesti niin kyllä niitä nuoria roikkui tuolla baareissa. Hän,
vanha mies, ei enää baareihin mene, mutta niissä kannattaisi

käydä tutkimassa tilannetta. Kannattaisi puhua vain hyvästä työpaikasta, ei vielä tässä vaiheessa agentin työstä, sanoi Mustafa.

Viskipullo tyhjeni ja kello oli 23:30, joten oli aika käydä nukkumaan.

Aamulla miehet nousivat kahdeksaan ja Viliam kiitteli illasta ja vinkeistä huonolla arabian taidollaan. Annika oli mennyt jo lukioon.

Viliam söi runsaan aamiaisen ja kiitteli kovasti, sitten hänen oli aika mennä töihin. Hän kyseli vielä missä Baarit olivat, ja tulkitsi, että torin laidalla. Viliam lähti töihin.

Taas oli lauma pikkupoikia kerjäämässä, rahaa mutta Viliam ei moisesta hätkähtänyt vaan otti taas haulikon sivupussista. Hän pyörähti, ja ampui leikisti kaikki lapset. Pojat katosivat kujien sokkeloihin. Viliam kiersi torin, ja totesi, että vain yksi torikahvila oli auki joten tässä ehtisi käydä Tel Avivissa. Hän soitti osoitetiedusteluun ja sai Sasha Al Mohammedin osoitteen. Hän ajoi takaisin Tel Aviviin. Auton kaupunkikartassa oli kadun nimi Jiddishiksi joten hänen oli haravoitava kaupunkia jotta löysi kadun pään. Hän sai asunnon numeronkin ja numerot olivat onneksi Arabiaksi. Sitten hän pysäköi Toytotan vastapäätä asuntoa ja meni soittamaan ovikelloa. Sen avasi kieltämättä viehättävä nainen, joka osasi englantia.

- Viliam tervehti, ja kysyi onko Sasha kotona?
- Tuolla se on sohvalla. Taitaa olla ottanut hieman heroinia.
- Voinko tulla sisään, sanoi Viliam. Viliamilla oli töistä otettu Sashan kuva.
- Miksipä ei, sanoi Nainen.

Viliam aikoi riisua kenkensä eteisessä, mutta nainen sanoi, että anna olla, ei tämä mikään pyhättö ole.

- Olen koittanut pitää siivoa mutta Sasha vain sotkee. Nytkin sillä on saviset kengät jalassa. Sashaa, tuli vieraita. Nouse ylös. Tervehdi.
- Huomenta, sanoi Sasha venytellen.
- Viliam mietti, että sama tyyppi, mutta 20 vuotta vanhempana, ja laihtuneena ainakin saman verran. Kuitenkin hän sanoi, että terve.
- Sasha tarjosi vieraalle terästettyä kahvia, mutta Viliam kieltäytyi tarjouksesta.
- Viliam sanoi, että hänellä olisi kiireellinen tehtävä Gazassa ja hän tarvitsisi toisenkin henkilön todistamaan. Hän ajatteli, että Palestiinan agentti olisi sopivan luotettava. Hän kävi aamulla Gazassa tarkistamassa tilanteen ja se on todella vakava. Gaza on muutenkin, kuin ruutitynnyri, ja nyt sitten vielä tämä lasti.

Viliam katkaisi puheensa tähän ja pyysi, että Sasha pistäisi takin päälle, ja lähtisi mukaan tarkistamaan lastia.

- Mikäsh shiinä, sanoi Sasha ja katseli missä oli takki.

Nainen heitti housuihin sopimattoman metsästäjän takin ja Sasha puki sen päälleen.

- Viliam sanoi, että siinä tarkastuksessa menee sen verran aikaa, että hän tarjoaa perillä ruuat ja juomat. Tulemme sitten illalla joskus seitsemän aikaan takaisin.

He lähtivät kohti Gazaa. Rannikko on ihan rannassa hiekkaa ja sitten tuli kivinen ja rosoinen vyöhyke. Tieltä oli avattu väyliä hiekkarannalle ja noin 50 km päässä Tel Avivista Viliam käänsi äkkiä hiekkarannalle.

- Jokin kuumentaa konetta. Täytyy katsoa nesteet, ja lisätä jos on tarvis.

Hän ajoi melkein vesirajaan.

- Sitten Viliam pyysi, että Sasha tulisi mukaan tarkistamaan tilannetta. Viliam oli tarkistanut, että lähistöllä ei ollut ketään, ja tieltä ei näkynyt siihen paikkaan, missä auto oli. Viliam aukaisi konepellin, ja pyysi että Sasha nostaisi sen pystyyn. Moottori oli sammutettu, ja jäähdytin oli tosi kuuma. Viliam avasi varovasti paisuntasäiliön korkkia ja neste pursui ulos. Viliam sanoi Sashalle, että olisikohan autossa mitään purkkia jolla voisi hakea vettä? Sasha meni tonkimaan auton takatilaa, ja sillä välin Viliam otti Parabellumin selän takaa ja kiersi auton takaosaan etsimään muka astiaa. Kun hän pääsi Sashan selän taakse, niin hän laukaisi yhden 9 mm luodin Sashan takaraivoon ja Sasha kaatui hiekalle. Hän oli kuollut. Viliam vieritti ruumiin veteen, ihan kuin se olisi tullut jostain laivasta. Hän käänsi vielä ruumiin selälleen, ettei ampumahaava näkynyt.

Sitten hän kiersi paisuntasäiliön korkin kiinni ja käväisi pienen lapion kanssa peittämässä ja sekoittamassa jäljet vedestä autolle. Renkaiden jäljille hän ei voinut mitään. Kuitenkin hän ajoi edelliselle raivatulle tielle ja sitä kautta Gazaan. Hieman häntä ravistutti noin raaka murha, mutta minkäs teet. Määräys tuli ylhäältä. Nyt olisi toimitettava Pariisista nopeasti, jo huomiseksi katoamisilmoitus ex. vaimolle. Viliam otti kännykän pois telineestä ja valitsi pikavalinnoista ajaessaan Nidalin suoran numeron, ja pani kännykän uudelleen telineeseen. Siinä oli Hands free. Hän painoi soita – nappia. Nidal vastasi heti.

- Viliam kertoi ensin terveiset kotiväeltä, ja meni sitten vasta ikävämpiin uutisiin. Hän sanoi, että Sasha on kuollut, mutta ei kuopattu. Hän makaa vedessä 50 km Tel Avivista etelään ja nousuvesi on tulossa. Hyvällä tuurilla ruumis ajautuisi mereen ja nousisi joskus kuukausien päästä vasta ylös.
- Jonkun pitäisi tehdä katoamisilmoitus Pariisista käsin. Hän ei voi muuta, kuin soittaa Pariisiin ja kertoa, että kaveri karkasi heroiinin perään. Se oli sikäli totta, että hän käytti heroiniinia. Viliam sanoi, että nyt hän ajaa Gazan torille ja etsii iltapäivällä uuden agentin. Iljan Rostrakovits, Israelin agentti, saisi hakea tavarat pois Sashan asunnolta. Sashalla oli satelliittipuhelin ja käsiase, mutta ei haulikkoa. Vaatteilla ei ollut väliä. Ei muuta asiaa. Stop.
- Stop.

Se puoli oli hoidettu, ja meri hoitakoon loput. Nidal lähettäisi sähköen Magdalena Zirkonille ja kertoisi, että agenttisopimus oli päättynyt. Jos Sasha löytyisi kuolleen, niin Magdalena saisi puolet palkasta eläkkeenä. Se tekisi 750 USD kuukaudessa.

Viliam vähensi kaasua tarkastusaseman kohdalla, mutta sotilaat vain hymyilivät ja viittoivat, että antaa mennä. Ilmeisesti kellään muulla tässä Provinssissa ei ole samanlaista autoa. Hän parkkeerasi vähän ennen toria koska toripäivä oli nostanut kojuja torille. Nyt olivat ikkunat auki ja terassit täynnä ihmisiä. Viliam käveli hitain askelin ympäri toria, ja arvioi, mihin terassiin istuutuisi.

Eniten kandidaatteja näytti roikkuvan Irinas I'nn:ssä Oliko vaikkapa limsa tai olut halvempaa siellä. Hän astui terassille, ja meni myyntipöydän ääreen. Hän pyysi ensin venäjäksi ison oluen, ja Irina kysyi venäjäksi, että saisiko olla jotain syötävää. Ei tällä kertaa.

- Oletko tullut venäjältä, Viliam kysyi?
- Mistäpä muualta näin rehevän venäjän kielen oppii. Olen ollut viisi vuotta Gazassa ja pärjään hyvin. Kaikista ei voi sanoa samaa. Täällä pyörii 17 – 25 vuotiaita miehiä ihan joutilaana, kun ei ole töitä.
- Tiedätkö onko heidän joukossaan ketään, joka osaisi vähintään kolmea kieltä ?
- On, minun oma poikani, joka oppi venäjän tutti suussa, arabian koulussa ja jiddishin Yliopistossa. Hän osaa myös jonkin verran englantia musiikin myötä, ja ranskaakin vähäsen, kun pakotin hänet joutilaana kurssille. Olisiko sinulla tarjota työtä?
- Viliam mietti mitä sanoisi, kun poika ei ole läsnä. Hän sanoi, että hän hakee yhtä noin 25-vuotiaasta nuorta miestä, joka on yksinäinen, jolla ei ole siis süssua. Aluksi Pariisiin oppiin ja muutaman kuukauden päästä hän tulisi tänne Palestiinaan toimimaan Pariisin AFC:n hyväksi. Association France Community on Presidentin alainen järjestö, jolla tehtävänä on tiedustelu ja tarvittaessa toiminta demokratian puolesta. Järjestö vastustaa myös jyrkästi terrorismia. Haen tällaiseen joukkoon uutta miestä. Pariisin koulutus selvittää loput ehdot. Palkka on 1500 USD kuukaudessa, ja kaikki muut kulut maksetaan. Irina vislasi ja Michael – poika tuli äitinsä kutsumana paikalle. Irina selosti että tämä papparainen on Moskovasta ja tekee töitä Pariisiin AFC:lle. Hän tarvitsisi lisävoimia. Voisitko mennä hänen kanssaan takahuoneeseen juttelemaan. Tässä teille molemmille oluet.

He menivät takahuoneeseen, joka oli hieman vilpoisampi.

- Viliam esitteli itsensä, että hän on Viliam Salzenyt ja kotoisin Moskovasta ja ranskalaisen AFC järjestön palveluksessa.
- Michael esitteli itsensä, hän oli Michael Stolskaja, 25 ja jouteneläjä maisteri täällä Gazassa. Olen käynyt Jerusalemin yliopiston ja siksi kaikki kutsuvat minua vain maisteriksi. Olisiko sinulla töitä?
- Saattaisi ollakin. Miten hyvin puhut ranskaa ja englantia ?
- Ranska on heikko kohtani, mutta englantia väännän jo paremmin.
- Viliam sanoi, että hän ymmärtää ja puhuu vain venäjää ja englantia, ja pärjää loistavasti. Ranskaa opit sitten jos tästä pesti tulee. Tuo venäjän kieli on vahvuutesi. Pärjää Venäjän juutalaisten kanssa. Tehtävä olisi sellainen, että toimisit AFC:n Ranskan puolesta Palestiinan agenttina ja asumapaikan saisit valita, kunhan se on Palestiinassa. Sen verran edellisestä agentista, että hän asui Tel Avivissa juutalaisen naisen kanssa ja käytti heroiniä. Sellainen käytös ei sovi agentille. Tehtäväsi olisi urkkia puheista tietoosi mahdolliset tuhotyöt kuten itsemurhaajat ja estää heidän toimintansa paljastamalla Poliisille heidän mahdollinen kohteensa ja ajankohta. Myös autopommitusten oli loputtava, kertoisit Johtajalle jokaisesta havainnosta. Toisena, vaikeampana tehtävänä olisi hankkia tietoa Palestiinan hallinnon tekemisistä. Esim. jos Presidentti tai pääministeri päättävät jotain tärkeää ja tunnet jonkun virkamiehen joka tietää asiasta, niin tiedosta kannattaa maksaa. Tieto ei mene sen pidemmälle, kuin AFC:lle Pariisiin, ja se analysoidaan siellä. Yksikkömme päällikkö on Tohtori Nidal Al Sayaaf, itsekin Palestiinalainen. Hän pitää langat käsissään. Hänelle tulet samaan suoran puhelinyhteyden ja tietokoneen jolla kirjoittaa raportit, kunhan tuo järjestelmä saadaan toimimaan vakaasti. Jollei tietokone toimi satelliitin kautta, niin

aina voi soittaa vihreällä napilla keskukseen joka nauhoittaa keskustelun ja keskus joutessaan kirjoittaa raportin päätteellä järjestelmään. Tällä saadaan karsituksi paljon päällekkäisyyksiä. Millekäs tehtävä kuulostaa. Onhan sinulla passi?

- Homma kiinnostaa kovasti tämän joutenolon rinnalla. Passi on.
- Käydään sitten Ranskan konsulaatissa hakemassa viisumi, nimittäin, jos hyväksyt pestin. Agentit ovat periaatteessa poikamiehiä, joillakin on perhe, mutta se ei saa häiritä agentin toimintaa. Mitä mieltä olet, hyväksytkö? Niin ja kuvaan kuuluu luottokortti jolla voi ostaa esim. lentolipun. Mitäs sanot?

Michael mietti, ryysti olutta, ja totesi sen jo lämmenneen.

- Hyvä tarjous, minä hyväksyn sen jos saan sellaisen agentin merkin.
- Totta kai, sanoi Viliam ja kaivoi rintataskuaan ja näytti uuden ja puhtaan kullatun agentin merkin. Edellinen kun meni siinä Tshetsenian välikohtauksessa.
- Oletko Michael kuullut, että Tshetseniassa ammuttiin kaksi norjalaista rauhaturvaaajaa ja kuusi Tshetsenisissiä. Minä olin se joka ampui ne sissit. Kaikkea voi kohdata. Katkaistu haulikko on hyvä ase, mutta kuusi patruunaa ei riitä kiireessä. Niin, sitten saat vaatteet ja liivit sekä aseet Pariisissa. Teetetään muutama varapassi, että jos tiukka paikka tulee, niin on varaa näyttää vaikka Ranskan passia. Onko sinulla nyt jotain jota haluaisit vielä tehdä täällä, vai voimmeko lähteä tänään täältä Ranskan Suurlähetystöön? Jos et ole vielä valmis, ja iltakin tulee, niin pyytäisin sinua tulkiksi illalla Nidalin perheen kotiin, jos vielä on aikaa käydä siellä. Minun puolesta voimme lähteä sitten, kun olet valmis, Tel Aviviin hotelliin ja viimeistään aamulla täytyy

hakea konsulaatista viisumi. Air Francella on lentoja Pariisiin heti aamupäivästä. Samoin El Alilla. Voin ostaa lipun sinulle ja paikan minulle vaikka heti.

- Michael sanoi, että eiköhän oteta vielä yhdet oluet poikapiirin kanssa ja juhlita sitä, kun Michael sai töitä.
- Mikäs siinä, mutta sano heille vain, että menet Pariisiin kurssille, ja palaat jonnekin Palestiinaan. Tuntuu, että jos Gaza rauhoittuu, niin oikeampi paikka saattaisi olla Jerusalem tai Betlehem. Mutta muista se, että Agentti on lyhytsanainen eikä lavertele AFC:n asioita. Eikä muittenkaan maitten sisäisiä asioita. Mennään nyt sinne pöytään ja tilataan kierros AFC:n laskuun. Itse otan L’Orangaa koska joudun vielä ajamaan. He menivät terassin puolelle ja Michael korotti äänensä: Tässä on Viliam, joka tuli ja tarjosi minulle töitä ja siitä hyvästä AFC tarjoaa koko terassille kierroksen. Lähden Pariisiin kurssille ja palaan kyllä takaisin Palestiinaan.

Sitten jokainen pöytä syventyi omaan aiheeseensa, kuuden hengen ylikuormitettu pöytä jossa Michael istui, keskittyi siihen, että miten saisi töitä. Yksi sanoi, että kun menee kurssille, niin on paremmat mahdollisuudet. Joku oli radikaali ja sanoi, että rynnäkkökivääri kainaloon ja keskustaan ampumaan ihmisiä. Toiset buuasivat asialle, mutta Michael ei hymyillyt. Ensimmäinen havainto oli jo tehty. Abdul oli radikaali. Juhlinta jatkui miltei koko kylässä siihen asti, kun Viliam kävi hakemassa Toyotan ja Michael nousi siihen. Sitten Viliam käänsi nokan kohti Tel Avivia ja Irinan poskelle vierähti muutama kyynel. Itse miltei viisikymppiseksi saa elättää pojan ja sitten yht’äkkiä hän lähtee maailmalle. Irina toivoi hengessään, että Michael ei unohtaisi äitiään.

- Irina toivoi, että Michael soittaisi tai lähettäisi edes kortin miten menee Pariisissa.

Viliam oli jättänyt kortin mistä AFC:n tavoittaa, ja kirjoittanut siihen käsin suoran numeron. Nidal oli sanonut ennen Viliamin lähtöä, että hanki sitten hyvä agentti minun paikalleni. Hän saa huoneen 4011 ja Nidalin kännykän. Kolmen kuukauden kurssi riittää aluksi, ja sitten takaisin kentälle.

Ilta syveni ja pimeni. Viliam soitti Nadialle, ja sanoi että etsipäs huomisaamuksi sopiva lento kahdelle Tel Avivista Pariisiin. Minulla on lippu, mutta toinen lippu pitäisi ostaa Michael Stolskajan nimelle. Pyydä lähetystä lähettämään kolmen kuukauden opiskeluvius Air Francen tiskille, samoin lähetä lippu. Itse käytän Ranskan passia.

Sitten juteltiin taas. Oliko Michael käynyt muualla, kuin Jerusalemissa. Oli, hän syntyi Kammenogorskissa juutalaiseen perheeseen, ja isä oli juoppo. Isä kuoli, kun hän oli kahdentoista, 40-vuotiaana. Siitä asti hän on ollut äidin komennossa. Äiti varjeli hänet tupakasta ja huumeista. Kaljaa hän ottaa, mutta vain hillitysti. Tiukkaan viinaan hän ei ole koskenut. Hänellä on liian tuoreet muistot isästä, Isä joi ensin vodkaa, sitten pirtua, josta osa oli denaturoitua, ja viimeksi ennen kuolemaansa hän joi metanolia ja menetti näkönsä. Hän havaitsi vihdoinkin, että oli valinnut väärän tien, meni ladon taakse ja ampui itsensä. Se oli juuri puberteettiin tulevalle pojalle raskas menetys. Hän tarrasi äidin helmaan, ja kysyi, että mitä teen. Äiti neuvoi minkä pystyi kaidalle tielle. Äidillä oli isän perimä kahvila joka olisi pitänyt jakaa neljän sukulaisen kesken. Kun hän oli 18, äiti kyllästyi riitoihin ja möi kahvilan tyhjäksi, jätti lukon auki, ja lähti poikansa kanssa lentokentälle. Hänellä oli säästöjä jonkin verran, ja ne hän vaihtoi kahteen lentolippuun Tel Aviviin ja loput hän säästi. Israeliin sai helpolla lentolipuja ja viisumeita, kun Venäjä palautti juutalaisia kotiin. Äiti ei ollut kuin isän puolelta juutalainen mutta se kelpasi. Niin he lensivät ensi kertaa Kammenogorskista Moskovaan, ja puolen päivän odotuksen jälkeen he pääsivät Tel Avivin koneeseen. Siihen aikaan Israelissa oli juutalaisista tungosta, joten he menivät bussiin, joka veisi heidät Gazaan. Siellä oli vähän väljempää. Äiti ei ollut tuhlannut dollareitaan, ja kun päästiin torille niin äiti sanoi, että tuo kahvila on Irinan. Hän osti kahvilan vanhalta

höperöltä ukolta 1500 dollarilla. Ja laski käteisen pöytään, kirjoitti nimen paperiin, ja kysyi mitä saisi olla? Ukko oli olutta vaille, ja Irina toi tuopin, ja rahasti heti dollarin. Siitä asti, 5 vuotta keskiolut on maksanut dollarin per tuoppi. Ja menestys jatkuu.

Iltaa riitti ja Tel Avivin paremmassa hotellissa oli myös terassi. Tosin keskioluttuoppi maksoi 2 dollaria. Sekin oli halpaa verrattuna mannermaahan. Viliam oli tuonut tietokoneensa pöytään ja koska pöytä oli vain kolmelle siihen ei ollut tungosta. Muutenkin hotellissa oli hiljaista. Kello oli puoli seitsemän illalla.

- Viliam sanoi, että eikös teillä ollut jo lukiossa ja sitten viimein Yliopistossa jotain tietokoneista?
- Michael sanoi, että itse asiassa paljonkin. Opiskelin Yliopistossa ATK:ta ja kaupallis- hallinnollisia aineita. Kyllä minä koneista voisinkin ottaa selvän.
- Katsos kun tällainen vanha sorvari on hieman ymmällä näiden nappuloiden kanssa. Tämä ohjelmisto saattaa olla sinulle hieman outo, mutta ei sen opiskelu pitäisi olla ylivoimaista. Koneen hän osaa käynnistää ja sammuttaa. Ohjelmistoista hän osasi kirjoittaa raportin ja lähettää sen keskusrekisteriin mutta siihen se toppasi, Viliamin osaaminen.
- Teillähän on hienot tietokoneet. Suora satelliittiyhteys ja kaikki. Tehdäänkö tämän päivän raportti ja lähetetään se serverille ?
- Viliam sanoi, että tehdään mieluummin matkaraportti, niin siihen sisältyy kaikki tämä tohellus.
- OK. Mennään sitten välilehteen matkaraportti. Tässä se on.

Lähtöaika: 15.11.2006 klo 6:30

Kohde: Palestiina
Lento: EA-304
Tuloaika: 15.11.2006 klo. 7:55
Kohde: Gaza
Välietappi: Tel Aviv
Paluu: AF-201
Aika perillä: 10:30

Selostus:

Lähdin etsimään AFC:lle uutta agenttia Palestiinaan. Samalla oli tarkoitus tavata vanha agentti ja selvittää hänelle tilanne, miksi hän joutuu väistymään. Menin ensin vuokratulla autolla Gazaan ja yövyin Nidalin perheessä. Oli kielivaikeuksia, kun Nidalin nuorin sisar ei hallinnut riittävästi englantia. Ilta kuitenkin menetteli. Jokainen puhui omalla kielellään. Aamulla hyvästelin perheen ja läksin ajamaan kohti entisen agentin asuntoa. Osoite löytyi teleoperaattorilta. Painoin ovikelloa ja kaunis Israelilaisnainen avasi. Kysyin Sashaa jolloin hän sanoi, että tuollahan se makaa sohvalla heroiinihuumeessa. Tervehdin ja kerroin, että Gazassa oli vaikea tapaus, ja että tarvitsisin hänen apuaan. Hän otti takin päälleen ja sitten lähdettiin. Ajettuani noin 50 km väitin, että auto keittää, ja pysähdyimme tyhjälle rannalle. Ajoin ihan veden rajaan. Sitten mentiin katsomaan mikä on vikana. Tarvittiin lisää vettä. Sasha meni katsomaan sopivaa astiaa takaa ja otin Parabellumin ja ammuin häntä kerran takaraivoon. Hän lyyhistyi paikalleen ja vedin hänet selällään veteen. Piilotin kenkieni jäljet ja jatkoin autolla Gazaan. Pysäköin lähelle toria, ja läksin katsomaan löytyisikö agentiksi kelpaavaa. Kiersin torin ja näin, että kaikkein vilkkainta oli Irinas I'nn nimisen terassiravintolan terassilla. Menin tilaamaan oluen venäjäksi, ja sehän toimi. Hän oli siirtolainen Kammennogorskista, ja oli opetellut sekä arabian että englannin kuuntelemalla. Kun selostin millaista

työvoimaa olin hakemassa hän vihelsi poikansa paikalle. Mentiin takahuoneeseen ja selostin pojalle mitä työ suunnilleen sisältäisi. Hän suostui mietittyään hetken. Sitten jatkoin tarkemmalla työnkuvalla ja painotin, että nämä ovat asioita joista ei sitten huudella. Sain hyvin positiivisen kuvan hänen suhtautumisestaan työhön.

Palasimme illalla Tel Aviviin Hotelliin ja soitin Nadialle, ja pyysin aamuksi turistiviisumia Ranskaan sekä lippua Ranskaan Air Francen toimistoon Tel Aviviin. Huomenna lennämme AF-201:llä Pariisiin, ja voin esitellä Johtajalle uuden agentin Palestiinaan.

- No sitten, mites tuo raportti lähetetään helpoimmin ?
- Sehän on nimetty jo sillä, että avasit ohjelman. Sen numero näkyy tuolla ylhäällä. Mutta helpoin tie on se, että lähettää sen tuoreeltaan. Kirjoitus kannattaa aina tallentaa, ettei se hukkuisi, eli näin ja sitten lähetykseen.
- Nyt kun sinulla on satelliittiyhteys päällä niin kutsut täältä alhaalta agenttia jossa on satelliitin kuva, ja painat hiiren kakkosnäppäintä eli tätä. Ilmestyy valikko jossa on eri valintoja, mutta täällä melko alhaalla on Send. Kun painat sitä, ohjelma kysyy että mitä lähetetään, ilmestyy viereen lisävalikko, josta valitset Current ja painat vasenta näppäintä. Ja huiskis ja 16 sekunnin kuluttua dokumenttisi on serverillä. Samalla se on myös koneesi muistissa ja muista tallentaa salasanan kanssa. Käytä vaikka samaa salasanaa niin ei pääse unohtumaan. Nyt matkakertomuksesi on Serverillä Pariisissa koodilla Lähi-Itä/Palestiina ja omalla koneellasi.

- Kai sen oppii, pitäisi tehdä vaan useammin matkakertomuksia ja raportteja. Nykyään kun matkakertomukset ovat edellytys palkanmaksulle.

He tilasivat toiset oluet sisään, sillä illan viileys ajoi pois patiolta.

- No, mitäs muuta kivaa tällä koneella voi tehdä? Otettiin taas kone auki ja Michael näytti, että sinulla näyttää olevan Office 2003 ja Project 2003 sekä niihin liittyvät ohjelmat. Outlookissa oli muistaakseni jonkinlainen Organizer. Se on kuin kalenteri ja päiväkirja yhdessä. Sinne voi asettaa hälytyksiä ja muuten kirjoittaa muistiinpanoja, joista sitten voit koostaa raportin. Sinun on hyvä opetella näitä pikanäppäinkomentoja. Ne on merkitty tänne valikkoon käskyn perään. Ne kun oppii, niin muuta ei tarvitse tietää. Office paketissa on kirjoituksiin Word, taulukkolaskentaan Excel ja esitysgrafiikkaan PowerPoint. Näillä ohjelmilla tulee toimeen. Sitten on miltei määrätön joukko erikoisohjelmia jotka on tehty esimerkiksi valokuvia varten.
- Onko teidän firmassa jaettu vielä digitaalikameroita? Sehän vasta olisi hyödyllinen laite. Otat sillä kuvan ja siirrät sen tietokoneeseen, voit muokata sitä ja lähettää liitepostina pääpaikalle. Täytyykin puhua siitä Johtajan kanssa.

Michael oli jo täyttä päätä AFC:n jäsen. Viliam oli oikeastaan tehnyt jo tehtävänsä, ja nyt se vastuu nuoren pojan kehityksestä olisi vierimässä systeemille.

Pariisi hoitaisi loput, kun hän saisi pojan ehjänä toimistolle. Sen hän muisti vielä sanoa, että toisten jutuista ei saa huudella. Kuulit erään murhan, mutta jos sinulta kysytään, olet yhtä tietämätön, kuin tänä aamuna. Et edes tuntenut minua.

Viliam soitti vielä Nadialle ja varmisti, että liput olivat ok. ja että viisumi oli tullut. Nadia käänsi aina keskuksen kotiin joten hän saattoi vastata vaikka puolilta öin.

Aamulla noustiin jo kuudelta ja mentiin lentokentälle. Kaikki laukut otettiin pois autosta ja Viliam palautti auton sanoen, että se keitti kerran Gazan välillä. Jäähdytyspuoli olisi tarkistettava. Mittarilukema oli alle vuorokautisen rajan joten luottokortin limitti riitti.

Sitten Viliam raahasi ison laukkunsa pyörien varassa lentokentälle. Michael otti kantaakseen Viliamin pienen laukun jossa oli tietokone ja tuliaiset. Hän oli ostanut jotain pientä Valerianalle, ja itselle viskipullon. Ne sai juuri mahtumaan laukun sivuun tietokoneen rinnalle, kun printteri oli poissa matkasta.

Lento oli normaali Air Fancen lento, jolla tarjottiin aamiainen. Aamiaiseksi oli sämpylä leikkein, viinipullo ja kahvi ja viineri. Nyt Viliam uskalsi ottaa viinin, koska vastassa olisi itse Nidal Citroënilla.

Lento meni ruperteltaessa ja päivitellessä Venäjän tilaa. Viliam sanoi, että katso vaan, niin Venäjä nousee. Sen kauppataase Suomen kanssa on jo positiivinen. Ensin nousee öljy-, ja kaasuteollisuus, ja sitten perään muu teollisuus. Ja puun myynti Suomeen kasvaa, mikäli Mafia ei enää tule väliin. Aarnimetsiä riittää. Sitten puhuttiin Ranskasta. Ranska oli vakaa maa sijoituksille, jollei astunut AY-pomojen varpaille. Lakkoherkkä se oli. Jos liikennelaitoksen työntekijät aloittivat lakon, niin kaikki oli sekaisin. 6 miljoonaa matkaa metrolla jäi tekemättä ja maanpäällinen liikenne puuroutui. Pariisissa tuo ilmiö näkyi siten, että jalankulkijoita oli paljon ja osa ihmisistä yritti liftata. Mutta noin vakavia riitoja oli ehkä noin joka viides vuosi.

Kone alkoi laskeutua ja lentoemo jakeli karamelleja joilla korvasärky voitiin välttää. Pienille lapsille laskeutuminen ja paineen taseaus olivat kauhistus.

- Viliam neuvoi harvoin lentänyttä Michaelia, että nieleskele. Silloin tärykalvot vapautuvat paineesta.
- Oikealla hän kuulee hyvin, mutta vasen on tukossa, Michael sanoi.
- Viliam sanoi, että ota nenästä kiinni ja puhalla niin kovaa kuin pystyt. Nyt aukesi vasenkin korva. Oltiin jo 1000 m:ssä.

Laskeutuminen oli pelkkää rutiinia parine pomppuineen, mutta maahan päästiin kunnialla.

Sitten oli laukun nouto. Viliamilla olikin iso laukku. Michael kantoi edelleen Viliamin käsimatkatavaroita. Sitten tulliin ja vihreää linjaa pitkin, ja passin tarkastuksiin.

- Muista esittää viisumi suhisi Viliam takaa.

Sitten oli Viliamin vuoro, ja vain vilaus kansilehdestä, ja he olivat maassa. Sitten kiskottiin laukkuja uloskäyntiin, ja siellähän se pomo jo odotti. Kun päästiin jonosta pois hieman sivummalle, niin Viliam saattoi esitellä uuden tulokkaan, venäjänjuutalainen Michael Stolskaja. Henkeen ja vereen Palestiinalainen. Nidal sanoi, että hyvä, hänellä oli auto toisessa kerroksessa, joten joudutte vielä raahaamaan laukkujanne yhden kerroksen. Koko matka oli tapahtunut katon alla, mutta nyt Michael huomasi, että Pariisissa satoi. Saatiin laukut autoon, ja Michael istui kuljettajan viereen. Viliam meni takapenkille.

- Kun päästiin parkkihallista ja maksusta, Nidal kysyi arabiaksi kuinka matka meni.
- Michael vastasi, että muuten hyvin mutta en ole ollut tottunut lentämään koska korvat menivät lukkoon.

- Nidal sanoi, että keinonsa on sillekin. Nenästä kiinni ja puhallus. Kun sen tekee riittävän ajoissa, niin korvakäytävät pysyvät auki.
- Miltä Palestiina näytti, kun lähdit sieltä työtä hakemaan?
- Paljon työttömiä nuoria, meitä oli baarillinen onnittelemassa, että sain tilaisuuden. Tilanne on ihan israelilaisten käsissä. En usko pommeihin, niillä vain pilataan ilmapiiri, uskon vakaaseen rauhaan, joka on saavutettavissa neuvottelun keinoin.
- Hyvä, tässä on noin 15 minuuttia aikaa, ennen kuin ollaan toimistolla, kerro itsestäsi.
- Synnyin 1982 Kammennogorskissa Venäjällä ainoana perheen lapsena. Äiti koetti suojella minua valheilta, mutta jo nelivuotiaana näin, että isä on juoppo. Kun olin 14, isä oli käynyt läpi kaikki juopon elkeet ja viimein sokeuduttuaan metanolista otti Parabellumin, ja ampui itsensä ladon takana 40-vuotiaana. Siitä asti olen elänyt äidin kovassa komennossa ja käynyt lukion Gazassa koska äiti sai työmaan sieltä. Sitten kun täytin 20 lähdin opiskelemaan Jerusalemin Yliopistoon ATK:ta ja kaupan ja hallinnon alaa. Kauppa ja hallinto eivät niin kiinnostaneet, mutta sain niistä kuitenkin neloset. ATK sen sijaan kiinnosti, ja sain siitä puhtaan 5.

Nidal kiitti selostuksesta ja sanoi, että kohta oltaisiin toimistolla, ja että toimisto järjestäisi majoituksen, ja muut asiat. Keskus Nadia (oli myös venäläisiä) järjestäisi asiat. Silti sinun on parannettava englannin kielen taitoasi ja siihen löytyy paljon hyviä kursseja. Onni on siinä, että pohjakielesi ei ole ranska. Silloin olisi vaikea oppia kunnolla englantia.

- No niin siinähan on C5:n pysäköintiruutu, ja nyt ulos koneesta.
- Viliam oli jo nukahtanut ja ryki, että nytkö sitä jo ollaan perillä?

Viliam joutui kantamaan laukkunsa ja käsimatkatavaransa kolmanteen kerrokseen, ja sekös häntä sapetti. Eikö niitä olisi voitu heittää suoraan kotiin. Nidal oli juuri tulossa esittelykierrokselle, jonka hän oli ajatellut alkavan kolmannesta, ja heti tuli sadatus vastaan.

- Viliam nöyryyi, kun Nidal sanoi, että saat illalla oikein kyydin kotiin.
- Hyvä on, mutta laukkuni on oltava mukana, Viliam murahti.

Hän oli muka töykeä, mutta iski silmää Michaelille. Nidal jatkoi esittelykierrosta. Oli jos jonkinlaista asiantuntijaa hermoverkoista elektroniikkaan.

- Neljäs kerros oli tutkijain huoneita täynnä. Emme häiritse tutkijoita. Michael, sinun huoneesi on 4011 täällä käytävän perällä. Minä aloitin ihan yhtä tyhjältä täällä, ja olin käynyt vain Alexandrian yliopiston. Myöhemmin täällä Sorbonnessa innostuin opiskelemaan hermoverkkoja ja sain tohtorin hatun. Työt joita olen tehnyt liikkuvat lapiomiehestä hienoon elektroniikkaan, mutta ehkä paras keksintöni on kokoontaitettava antenni, joka muistaa paraboloidisen muotonsa. Niitä on nykyään jokaisessa satelliittipuhelimessa. Silloinen Johtaja möi patentin antenneita valmistavalle yhtiölle, joka hyödynsi sen heti. Tämä neljäs kerros on tutkijain kerros. Tulet törmäämään heihin päivittäin.
- Tämä kuudes kerros on uusien opiskelijoiden kerros. Täältä he aloittavat ja tekevät työtä vuoden, kunnes selviää kuka ja minne sijoitetaan. Täällä on todellinen kielten sekamelska. Kuulet kiinaa, vietnamia, thaita, Australian englantia, espanjaa, portugalia, Mexican versiota espanjasta ja vaikka mitä kieliä. Kielellä on

tärkeä osa agentin sijoittumista. AFC kouluttaa vakoojia kaikille mantereille. Jaha, kello on puoli kaksitoista. Kuka lähtee syömään.

He laskeutuivat viisi kerrosta, ja tulivat tuloaulaan. Nidal oli ajatellut niin, että tähän operaatioon sotkeentuneet ansaitsivat lounaan.

- Hän sanoi Nadialle, että kutsupa Viliam, ja itsesi lounaalle Pikku Pukkiin meidän kanssamme. Aikaa on kymenen minuuttia. Kello löi jo kahtatoista. Lähetti saa vastata puhelimeen, että olemme lounaalla. Kyllä hän voi yhdistää, jos tietää numeron.
- Nadia soitti heti puhelun, ja sanoi lähetille, että vastaat sitten puhelimeen lounastunnilla.

Viliam tuli alas, ja katsoi että täällähän te olette kaikki takeinenne. Viliam otti puseron päälleen, ja sitten mentiin Pikku Pukkiin joka oli ihan lähellä. Pöytä oli varattu, ja väki tuli sisään. Hovimestari osoitti naulakon, ja sitten mentiin pöytään. Ensin juomiset. Nidal aloitti, 8 cl talon viiniä, Michael tilasi mineraalivettä, Nadia otti myös 8 cl punaviiniä ja Viliam tilasi 8 cl valkoviiniä.

- Hän sanoi, ettei viime aikoina ollut sietänyt punaviiniä.

Sitten tuli ruokalista, Nidal ja Viliam ottivat pippuripihvin ja Nadia otti kaniinia marinadissa ja Michael otti grillipihvin kypsänä. Kun annokset tulivat, oli juhla ylimmillään. Kaikki söivät nautinnolla, ja kun laskun maksun aika tuli, niin Nidal sanoi, että tämä menee AFC:n piikkiin, sillä olemme saaneet uuden jäsenen seuraamme.

- Michael Stolskaja tulee kolmen kuukauden kuluttua hoitamaan Palestiinan alueen valvontaa ja vakoilua parhaan taitonsa mukaan. Mitä paremmin hänet koulutamme, sitä huolettomampi on yöunemme.

94. Viliamin muodonmuutos ja matka Moskovaan

Nyt kun kiireisimmät hommat oli hoidettu, jouti Viliam parturiin. Hän oli antanut parran kasvaa ja rehottaa, ja nyt oli aika mennä parturiin muodonmuutosta varten. Parturi oli kävelymatkan päässä konttorilta. Viliam tervehti, ja antoi töissä Nadian kirjoittaman listan parturille. Parrasta tulisi musta lyhyt kokoparta, ja tukasta musta pystytukka. Parturi ryhtyi toimeen. Ensin hän ajoi tukan koneella lyhyeksi, ja sitten hän keskittyi partaan. Se oli paljon tarkempi ajettava. Siinä ei saanut näkyä laikkuja. Sitten, kun parturi oli tyytyväinen muotoiluun, niin hän pyysi Viliamia siirtymään pesukaukalon ääreen.

- Parturi levitti värit tasaisesti tukkaan ja partaan, ja sanoi, että nyt täytyy odottaa 20 minuuttia, että väri todella puree.

Sinä aikana parturi leikkasi yhden tukan. Sitten oli aika pestä ylimääräinen väri pois. Tukasta se oli helppo pestä, mutta parran Viliam sai pestä itse. Lavuaarissa oli suihku ja hän pesi koko naamansa suihkulla. Parturi koetti partaa, mutta väriä irtosi vielä. Hän pyysi että Viliam pesisi parran vielä kerran. Viliam teki työtä käskettyä. Sitten parturi koetti partaa, eikä siitä irronnut enää väriä. Oli aika käydä tasailemaan reunoja ja siistimään tukkaa. Siinä menikin aikaa. Mutta kun kaikki oli tasattu ja pystytukka saatu geelin avulla pystyyn, niin parturi voi ylpeänä esitellä luomustaan.

- Mutta muista sitten, älä pane hattua päähän ennen kuin geeli on haihtunut tai pesty pois.

Viliam katsoi itseään peilistä, eikä oikein tunnistanut hahmoaan. Hän maksoi huomattavan parturimaksun ja kiitteli ja lähti töihin. Töissä jokainen säikähti, että oli tullut uusi tarkastaja. Sitten, kun Viliam avasi suunsa, ja sanoi jotain, paljastui että siinä on Viliam Salzenyt. Vaatetus oli vielä vaihdettava. Työhaalaria ei voinut vaihtaa mutta muut vaatteet piti

olla uutta ja erilaista. Illalla kun Valeriana tuli kurssilta, niin oli aika mennä ostoksille. Yksi puku ei riittänyt, oli saatava myös värillisempi kuosi.

- Muista sitten ostaa kortilla, sillä tämä kaikki oli työn syytä, Nidal sanoi.

Moskovasta kuului kummia, Tshetshenit olivat alkaneet pommittaa kaupunkilaisia. Viliam haluttiin välittäjäksi Tshetshenien ja Moskovon poliisin välille. Viliam harkitsi, mutta suostui sitten. Lento lähtisi huomenna 8:30 Orlystä Tupolevilla, ja paluu oli avoin. Lento oli AR-202 eli venäläisellä koneella TU-133. Viliam sai lähteä pakkaamaan. Valeriana tuli viiden aikaan kurssilta, ja sai kuulla, että Viliamia viedään taas Moskovaan. Sitten, kun hän näki Viliamin, hän ei ollut tuntea miestänsä. Musta pystytukka ja kokoparta harhauttivat niin hyvin, että omat eivät olleet tuntea.

- Viliam soitti vielä Nidalille, ja kyseli ketkä pitäisi ottaa neuvotteluun Moskovassa.
- Nidal vastasi, että poliisipäällikkö ja apulaispoliisipäällikkö, sekä Tshetsenien puolelta kaksi sissipäällikköä, juuri ne joiden joukot olivat pommien takana. Sinun ei tarvitse pelätä kiinnijäämistä sillä olet kai käynyt parturissa. Ja agentin kortti takaa sinulle koskemattomuuden. Ota normaali asepuke, ja takki siihen päälle. En ole mennytkään Orlystä, joten siellä saattaa varautua tarkastukseen. Ota puoli tuntia lisää aikaa aamulla.
- Kone lähtee 8:30 joten lähden kuudelta. Eipä tässä sitten muuta, hyvää yötä.

Viliam meni aiemmin nukkumaan sillä hänen oli oltava taksissa kuudelta. Hän heräsi viideltä, ja puki päälleen. Hän otti kylmän aamiaisen ja soitti samalla taksin. Taksi oli pihassa kymmentä vajaa kuusi, ja Viliam otti mukaan vain välttämättömän, varautuen noin viikon reissuun.

Moskovassa oli mainio tavaratalo GUM josta sai miltei mitä halusi. Hän turvasi siihen, jos joutuisi olemaan pitempään. Nidal oli sanonut, että Viliamin pitää käydä Volgogradissa hakemassa edelliset agentin varusteet. Viliam tuumi, että hän matkustaa junalla Volgogradiin, kun kokous on ohi. Hän meni ensin toimistolle Baltiskaja 12:een.

- Hän tervehti tuttavallisesti, mutta sai kylmiä katseita. Sitten vasta hän muisti muodonmuutoksensa. Hän sanoi, että olen Viliam Saltzenyt ja teidän agenttinne. Silloin vasta toimisto oivalsi, että Viliam oli käynyt parturissa. Viliam selitti onnettomana, että oli pakko käydä. Surmasin muutamia sissejä pari kuukautta sitten Groztnyn lähellä, ja oli oltava varovainen, koska sissit uhkasivat kostaa.
- Nyt vasta naiset oivalsivat, mistä oli kysymys. Hän tuli tällä kertaa sovittelemaan moskovaalaismiliisin ja sissien näkemyseroja. Tatjanalle hän sanoi, että kutsu kohteliaasti poliisipäällikkö ja apulaispoliisipäällikkö, sekä kaksi suurinta sissipomoa. Heidät saa varmaan kiinni parhaiten Groztnyn postin avulla. Hän valtaa nyt pomon huoneen, ja toivoo, että kokous voitaisiin pitää toimistolla huomenna klo. 10:00. Näin Tshetshenisissien matkustus oli mahdollista. Kello oli kuitenkin pian 13:00, joten Viliam päätti lähteä syömään.

Ruokailun jälkeen hän hahmotteli tietokoneella agenda, joka olisi sopiva niin eripuraiselle joukolle. Hän käytti ensimmäisiä kertoja Wordia, ja joutui kyselemään neuvoja tytöiltä. Hän oli kytkenyt koneen heti verkkoon, ja saattoi tulostaa yhteiselle laserille. Otsikkotietojen jälkeen piti olla osanottajat, joista ei ollut vielä tietoa, ja sitten oli lista numeroituna niistä asioista, joista neuvotellaan. Kohdaksi 8. hän laittoi muut asiat, kun ei keksinyt enää muuta neuvoteltavaa.

Lista oli tällainen:

1. Itsemurhapommien vaikutukset väestöön
2. Autopommit ja niiden kieltäminen
3. Salamurhat ja niiltä välttyminen
4. UN:n rauhanturvaajien asema
5. Tshetshenipoliisin toiminta
6. Väestöliikkeet Balkanilla
7. Sissien rauhoittaminen
8. Muut asiat:
 - 8.1 Luottamus toiseen osapuoleen
 - 8.2 Miliisivoimien vahvistaminen
 - 8.3 Valtion hallinto ja verotus

Näihin asioihin pitäisi saada selko.

Venäläinen Miliisi toivoi, että kun venäläiset lähtisivät pois, niin tilanne rauhoittuisi. Mutta kävikin päinvastoin, sissit alkoivat sodan keskenään. Siihen tuli vahingossa välikappaleeksi moskovalaisia, joilla ei ollut osaa eikä arpaa koko taisteluun. Luulisi että venäjän kansa antaisi vaikka itsemääräämisoikeuden sisseille, kunhan maassa muodostettaisiin demokraattinen hallinto, ja järjestettäisiin vapaat vaalit.

Koska Valerianan oli Pariisissa, niin Viliam voisi yöpyä Moskovskaja 8:ssa. Tatjana antoi hänelle avaimen. Viliam irroitti koneen verkosta, ja sanoi, että huomenna sitten nähtäisiin kahdeksan jälkeen.

Viliam vei laukun Moskovskaja 8:aan ja läksi kauppoille. Hän meni GUM:iin ja osti vaateita tulevaa kokousta varten. Hän veisi aseet puvussa neuvotteluhuoneeseen, mutta ei paljastaisi niitä. Hän lähti siitä, että neuvottelu olisi puhdas keskustelu, eikä silloin tarvita aseita. Tatjana oli tavoittanut kaksi sissipäällikköä. Varmuutta ei ollut olivatko he suurimpien edustajia, mutta edustivat kuitenkin osaa kansasta.

Viliam osti vaatteiden lisäksi leipää, voita, leikkeleitä ja juomisia. Pullon vodkaa ja kaksi pulloa kolaa. Näillä hän tulisi toimeen viikon. Juomaa olisi ostettava puolelta viikoin lisää.

Hän nukkui yönsä levottomasti vaikka oli ottanut aika siivun vodkaa. Tshetshenit kiusasivat unissa, ja neljä isompaa kalloa, ja kaksi pientä kalloa leijailivat unessa niin kovasti, että hän heräsi ihan märkänä. Hän valvoi loppuyön kaksi tuntia, ja kirjoitti raportin Tshetseniasta Raporttien kirjoituksessa ja kytki koneen verkkoon ja tallensi kahden tunnin raportin sinne. Sitten hän kävi suihkussa. Sitten oli aamiaisen aika, ja hän teki munakokkelia ja paistoi nakkeja. Juomaksi hän otti kolaa.

Sitten kello oli kahdeksan, ja hän läksi töihin. Kun hän pääsi keskuksen luokse, niin hän sanoi Tatjanalle:

- Tämä paikka pitää merkitä kokouksen ajaksi paremmin, kadulle kyltti, että AFC ja käynti sisäpihalta. Sisäpihalle oveen kyltti, että AFC ja soita kelloa.

Tatjana ryhtyi tuumasta toimeen. Viliam meni sisään, ja piilotti aseet vaatteisiin tuolin selkänojalle. Hänellä oli päällään uusi villakankainen harmaa puku ja pukuun sointuva kravatti.

Ensin tulivat Tshetsenit kahden porukassa. Viliam otti heidät lämpimästi vastaan, ja tarjosi keskuksen luona paikkaa takeille. He laittoivat takin kumpikin naulaan ja siirtyivät neuvottelutilaan.

- Viliam sanoi Tatjanalle, että ohjaa poliisit sisään.

Viliam jätti tahallaan oven auki, kuin merkiksi, että mitään klikkiä ei ole muodostettu. Tarjoilu oli jäänyt Tatjanan huoleksi. Hän oli tuonut pienen samovaarin ja teekupit. Lautasella oli donitseja. Sitten, kun poliisit tulisivat, oli aika laittaa teet ja syödä donitseja. Kello oli kymmentä vaille ja poliisipäällikkö ja hänen apulaisensa tulivat. He eivät tarvinneet naulakkoa

vaan pitivät virkapukunsa päällä. Tervehdittiin, ja sitten käytiin istumaan niin, että poliisit olivat vasemmalla ja sissit oikealla, ja Viliam oli pöydän päässä. Viliam jakoi ennakkoon tekemänsä työjärjestyksen, ja pyysi katsomaan oliko siihen lisättävää tai kenties poistettavaa. Samalla osallistujat voisivat kirjoittaa nimensä ylimääräiseen kappaleeseen. Sissit halusivat lisätä luottamuksen osapuoliin muihin asioihin. Viliam kirjoitti ja kohta olivat kopiot jokaisella. Miliisit olivat tyytyväisiä listaan.

Sitten otettiin teet ja donitsit. Donitseja oli määräkappaleet, mutta teetä sai lisää.

Sitten aloitettiin Itsemurhapommien vaikutukset väestöön-kohdasta.

Miliisit olivat sitä mieltä, että kaikkein vähiten kansa oli aiheuttanut tätä katastrofia Tshetseniassa. Syypäitä sai hakea armeijasta Miliisin mielestä. Nyt oli aika rauhoittaa tilanne, ei yhtään pommia tai murhaa, ja nimien keruu vaaleja varten. Vaalithan oli jo määrätty pidettäväksi toissa vuonna, mutta miksi Tshetsheniasta ei löytynyt sitä viranomaista, joka olisi määrännyt todella nimien keruun ja vaalit ?

- Pitääkö asettaa diktaattori, joka määrää kaikki asiat, Viliam kysyi ?

Sissien mielestä syy oli siinä, että kansa oli hajanainen, ja oli liian monta määrääjää. Jotenkin kansa kaipasi johtajaa, joka johtaa meidät pois pulasta. Johdon oli tultava ulkoa. Sisäistä johtoa epäiltiin aina korruptiosta, vaikka valuuttaa ei liikkunut, kuin kansan taskussa, eikä veroja maksettu.

- Meidän suosikkimme on Romaniassa elävä 65-vuotias Ilian Rastrovits. Hän on läheistä sukua kauan sitten eläneelle Rasputinille. Jokainen meidän sissi tietää, että hänestä olisi johtajaksi. Toisilla sisseillä saattaa olla omia ehdokkaitaan, vai mitä? Toveri nyökkäsi, ja sanoi, että heillä on sisäinen ehdokas, Will Camerun. Hän on aikanaan Venäjältä Amerikkaan

siirtyneen suvun vesa, 45-vuotias, ja henkeen ja vereen tshetsheni. Hän elää keskuudessamme, ja vaatii kuninkaan paikkaa.

Viliam sanoi tähän väliin, että äänestys maan hallinnosta voisi alkaa siitä mikä on kansan valinta hallitusmuotona.

- Sen jälkeen voitaisiin äänestää hallintokaudesta vaikka saman tien. Sitten olisi parlamenttivaali, sillä kuningaskunnassakin oli hallinto. Ruotsi olisi hyvä malli kuningaskunnasta. Sitten muodostettaisiin hallitus. Tämä oli normaali käytäntö. Kyllä Tshetsenien pitäisi pystyä tällaiseen äänestykseen. Kyse oli siitä, että ensin täytyy kerätä äänestäjien nimet ja osoitteet, ja sitten julistaa vaalipäivät. Vaalin aihe oli hyvä julkistaa myös vaalipäivän yhteydessä.
- Viliam sanoi, että oltiin aika kaukana listasta, kun oli määrä puhua itsemurhapommittajista. Jos sissit halusivat vaikkapa oman autonomisen valtion, niin ehdoton edellytys oli, että itsemurhapommitus lakkaisi, ja minkäänlaisia vihostuuksia emämaata kohti ei sallittaisi. Vai haluatteko te Tshetshenijohtajat miehitysvallan palaavan omine murhineen?
- Minusta tässä on vain yksi tie, ja sille virstanpylväitä.

Tilanne näyttää seuraavalta:

- Ensimmäinen pylväs oli rauha.
- Toinen pylväs on pommituksien lopettaminen
- Kolmas pylväs on väestölaskenta, ja ääni-ikäisten kirjaaminen

- Neljäs pylväs on äänestys hallintomallista ja mahdollisesta kestosta
- Viides pylväs on äänestys parlamentista
- Kuudes pylväs on hallituksen muodostaminen
- Seitsemäs pylväs on aseiden kerääminen, ja armeijan muodostaminen
- Autopommiuhka pitää saada pois päiväjärjestyksestä, vaikka sitten keräämällä räjähteet armeijalle.
- Salamurhat loppuvat, kun järjestetään vaalit. Niihin saa osallistua kaikki edellisen vuoden loppuun mennessä 18 vuotta täyttäneet.
- YK:n rauhanturvaajat jätetään rauhaan. Sekin rauhoittaa ilmapiiriä. Oman Miliisivoiman on oltava vahva. Nimenomaan miliisien on torjuttava niin pommit, kuin murhatkin.
- Balkanilla saattaa syntyä väestöliikkeitä, sitä varten pitää luoda vahva rajavartiosto.
- Päivä on lopuillaan, käydään syömässä tuossa naapurissa olevassa ravintola Kuunsirpissä, ja sitten jokainen majoittuu ja huomenna aloitetaan keskustelu kello 9:00.

Saatiin juomat ja alkusalaatti joka näytti viimeviikkoiselta. Harva koski salaattiin, ja sitten saatiin yhteistilauksena pippuripihvi kaikille mediumina. Jälkiruokana oli kahvi ja Armanjac.

AFC maksoi laskun.

Seuraavana päivänä kokoonnuttiin kello 9:00. Yllätykseksi sissien puolelle tuli yksi jäsen lisää. Hän väitti edustavansa noin 70 % kansasta. Hän oli saanut tiedon niin myöhään, että ei ehtinyt eiliseen konferenssiin.

Hän pyysi kertausta eilisestä, ja Viliam nokkelana miehenä otti kopion eilisen pöytäkirjan sivusta ja ojensi sen uudelle tulokkaalle.

- Uusi jäsen, luettuaan muistiinpanoja oli sitä mieltä, että tässä ajettiin demokratiaa, kuin käärmettä pyssyyn vaikka ei ollut selvillä kansan kanta. Hän edusti sentään 70 % kansasta, ja tiesi miten kuningasmielinen kansa oli.
- Viliam sanoi, että jos puheita mitattaisiin, niin täällä on 200 % Tshetshenian kansasta. Tinkikää nyt edes puolet vaatimuksistanne. Poissa olevillakin sisseillä on äänioikeus. Uskottavaa olisi, että paikalla olijoilla olisi noin 55 % äänestäjistä.
- Kun neljä vuotta sitten käytiin neuvottelua hallinnosta, niin jokainen liike oli innokas perustamaan poliisivoimat. Minne tuo into on kadonnut, kun tänään poliiseja on vajaa 5 % väestöstä, kun normaalisti tuo prosentti oli 8 ? Onko Poliisien palkkaus niin surkea, että pitää ottaa lahjuksia, vai miksi rajalla seisovat poliisit päästävät läpi herkemmin dollareilla, kuin ruplilla? Miten on maan verotuksen laita? Hallinnon pitäisi perustaa verohallitus.
- Vasta tullut edustaja sanoi, että on vaikea laskea poliisien kokonaismäärää, kun heitä on joka leirissä.
- Viliam vastasi, että juuri sen vuoksi teidän olisi perustettava Valtio. Valtio valvoisi poliisien toimintaa, rankaisisi niitä jotka ovat väärin tehneet, ja verottaisi asukkaita siten, että saataisiin valtiovalta toimimaan. Eilen keskusteltiin vaaleista, joka on

nähtävillä jokaisen edessä. Otan vielä yhden kopion uudelle tulokkaalle. Tässä, ole hyvä.

- Minusta kaksi vuotta sitten kollegani sanat, että perustakaa autonominen valtio ei ole toteutunut. Tässä on nyt mustaa valkoisella siitä, mitä pitää tehdä ja missä järjestyksessä. Ellette te tottele kansainvälisiä sääntöjä, niin ei EU, samoin kuin UN voi tilallenne mitään. Annamme Venäjälle täyden valtuutuksen jyrätä valtio murskaksi, ja riistää kaikki luonnonvarat. Kansainvälinen yhteisö ei puutu siihen, mitä Tshetsheniassa tapahtuu, ja vetää jokaisen sotilaansa pois alueelta, ja antaa teidän taistella keskenänne vallasta. Maa on jo suurimmin osin venäläisten omistuksessa.
- Käsiäänestys: mitä mieltä olette, pidetäänkö huomenna kokous? Kolme kättä nousi. Ei pidetä turhaa kokousta: kolme kättä nousi. Koska puheenjohtajan ääni ratkaisi, niin kokoonnumme klo. 10:00 tässä samassa paikassa. Koettakaa muotoilla lausuntojanne vähän järkevimmiksi. Jokainen saa ihan kohta kaiken sen materiaalin mikä on ollut keskustelun alla.

Ja niin Viliam jakoi kopioita. Sitten kaikki vieraat poistuivat AFC:n tiloista. Viliam meni Tatjanan luokse ja ihmetteli Tshetshenien kykyä valehdella. Jos edusti jotain 20 % väestöstä, niin keskusteluissa se olikin jo 80%. Eihän niihin voinut luottaa enää ollenkaan.

- Älä huoli, Viliam, täällä pohjoisessa ei valehdeltu muussa, kuin porotokan porojen määrissä. Tshetshenian maa tullaan jakamaan naapurivaltioiden kesken, jollei sovintoa synny. Vuoristoa, malmeja, ja kenties öljyä alla. Kuka jättäisi sen maan paimentolaisille. Venäjä kärsi karvaan tappion sodassa, mutta se ei vähentänyt kiinnostusta maahan.

Nyt venäläiset liikkuvat dollarinippu takataskussa, ja ostelevat hyödytöntä maata, ja maksavat maasta käteisellä. Asukas voi jäädä viljelemään mitätöntä vuokraa vastaan, ja maa- oikeudet siirtyvät venäläisille. Sitten siellä vasta veikeät vaalit käydään, kun tapellaan manttaaleista. Toinen harmi keskusteluissa oli, että Afganistanin puoleinen raja vuoti, kuin seula. Huumeet liikkuvat yöllä, ja levisivät koko läntiseen Eurooppaan.

- Oli niin kuiva päivä, että lähde Viliam syömään kanssani, Tatjana sanoi. Olen tilannut jo taksin.

Viliamilla oli jo puku päällä joten hän ei tarvinnut muuta ja Tatjana heitti huivin kaulansa ympäri, ja oli valmis lähtöön. Tatjana oli kuullut, että Hotel Kamzatkassa oli oikein hyviä annoksia. He menivät toiseen kerrokseen ja siellä se oli, Hotel Kamzatka. Vastapäinen ovi ilmoitti, että se oli auki klo. 24:00 – 04:00. Siellä olikin baari ja yökerho.

Pariskunta suunnisti Hotellin puolelle. Sieltä löytyi sopiva kulmapöytä ja valaistus oli onnistunut. Yleisvalaistus katosta epäsuorasti ja pöydän valaistus pienellä lampulla. Tarjoilija toi heti viinilistan, ja menun. Viliam valitsi heti Mustanmeren helmen pääruokaan, ja sitten Armanjakit kahvin kanssa. Sitten valittiin pääruokaa. Kala ei käynyt joten otettiin lihaa. Tatjana valitsi broilerin rintapalat ja Viliam tilasi grillipihvin 300 gr.

- Tatjana kysyi, että miten neuvottelut ovat menneet, ja kestävätkö ne vielä kauankin.
- Viliam vastasi, että ensimmäisenä päivänä tapahtui edistystä, mutta kun kolmas sissipäällikkö tuli, niin kaikki valui, kuin hiekka pitkin rantaa. Hän ilmoitti edustavansa 70 % kansasta, vaikka todellisuudessa hän edusti tuskin 30 %. Hänelle ei käynyt mikään äänestys. Viliam antoi molempien päivien saavutukset kotiläksyksi ja sanoi, että jos kolmantena päivänä ei tule

edistystä, niin hän jättää paikkansa, ja välitystehtävän ja olkoon sitten Tshetshenian kohtalo naapurivaltojen käsissä.

Seuraavan päivän neuvottelu:

Agenda oli sama, mutta nyt riideltiin jo ilmieliekeissä väestöstä. Jokaisen olisi pitänyt saada mahdollisimman paljon kansaa ja maata.

- Viliam sanoi, että ääniä te saatte, mutta hänen kuulemansa mukaan lähes kaikki maa oli jo myyty venäläisille, jotka sallivat viljelyn, mutta kaivannaiset kuuluvat omistajalle. Joten turha siitä on nostaa riitaa.
- Jollei nytkään päästä sopuun tämän projektin Tiekartasta, eli portaista miten menetellään, niin AFC vetäytyy projektista, ja antaa anarkian ja huumeviljelyn kukkia Tshetsheniassa.
- AFC on yrittänyt kaksi kertaa rakentaa rauhaa Tshetsheniaan, eikä ole onnistunut. Kolmatta kertaa ei edes yritetä. Eläkää omissanne, kyllä te huomaatte sitten, kun on jo myöhäistä, että mitä olisi pitänyt tehdä. Pitäkää nuo paperit muistona siitä, että Ranska yritti välittää.

Kokous hajaantui ja toimisto jäi yksin. Viliam sanoi Tatjanalle, että opasteet voi poistaa, ja että eiköhän lähdetä pitkälle lounaalle, jähka hän saa raportin tehtyä. Viliam kirjoitti raportti-välilehdelle:

Käyty neuvottelu välillä Venäjä – Tshetshenia ei tuottanut tulosta. Tshetshenialaiset pysyivät asemissaan, ja vaikka heille osoitettiin, että kaksi vuotta sitten oli yritetty samaa, niin se oli kuin tyhjää vain. Edes se ei järkyttänyt, että venäläiset kauppamiehet olivat ostaneet jo noin 60 % maasta, ja maan päällä oli vain vuokratiljelyä. Missään kohdassa ei edistytty. Ehdotan, että UN rauhanturvaajat vedetään maasta ja annetaan maan sotkea asiansa, eikä koskaan mennä enää maahan, jossa on sotatila.

Nidalille tiedoksi, että käyn Volgogradissa hakemassa tavarani junalla, ja poistun maasta ylihuomenna aamusta, ja olen käytettävissä maanantaina.

- Tatjana, voisiko lähetti vahtia puhelinta, että lähtisimme pitkälle lounaalle. Tiedän erään toisen ravintolan nimeltään Villi Härkä, joka tarjoaa tuoretta purtavaa. Niin, ja ennen sitä bookkaa minulle aamupäivän lähtö lauantaina Pariisiin, tässä on avoin lippu ja passi.
- Käykö 10:30 Sherementjovesta?
- Se on ihan ok. Kiinni veti.

Sitten lähdettiin. Taksi olikin jo tilattu. Ja auto tuli, kiipesimme kyytiin. Villi Härkä, kiitos. Matkaa tuli sen verran, että ei viitsisi kävellä. Takit naulaan ja sisään. Näin aamupäivästä paikka ammotti tyhjiyttään, ja siinä oli se hyvä puoli, että annokset tulivat nopeasti. Tarjoilija tuli heti ja ojensi menut. Samalla hän kysyi, mitä juotavaa saisi olla ? Tatjana otti aperitiiviksi lakkalikööriä ja juomaksi talon punaviiniä. Viliam otti aperitiiviksi länsimaisen viskin ja ehdotti, että punaviiniä tuotaisiin pullo. Sitten syvennyttiin ruokalistaan. Koska tämä ruokailu meni AFC:n piikkiin, niin voi ottaa kalliitakin ruokia. Tatjana valitsi grillipihvin Pariisin perunoilla ja Viliam otti valkosipulihärkää kermaperunoin.

Alkujuomat saatiin juuri juotua, kun tarjoilija toi salaatin. Nämä salaattiannokset olivat tuoreita. Sitten tuli viini, Viliam maistoi, ja totesi hyväksi. Sitten tulivat pääruuat, ja annokset olivat muhkeat. Ei puhettakaan nuukailusta. Jälkiruuaksi otettiin, teetä ja konjakkia. Laskukin oli sen mukainen. Viliam maksoi luottokortilla. Sitten otettiin taksi, ja mentiin toimistolle. Viliam lisäsi aikaisempaan dokumenttiin, että käytiin loppulounaalla. Hän ei maininnut ketkä olivat loppulounaalla.

Sitten Viliam tutki konetta lopun päivää. Hän löysi uusia ominaisuuksia. Erityisesti Excel ja PowerPoint kiinnostivat. Olisi päästävä kurssille. Hän avasi sähköpostin ja pani viestin Nidalille, että kaivataan kurssia uuden koneen ohjelmista, parin päivän kurssi kaikista ohjelmista ei riittänyt.

Hän osasi käyttää raportointia ja Wordia mutta Excel ja PowerPoint olivat vieraita ohjelmia. Perjantaina iltapäivällä Viliam lähti junalla Volgogradiin kotiin, ja haki tavaransa pois. Ne sopivat pienempään laukkuun. Iso laukku olikin Moskovskaja 8:ssa. Hän palasi yöjunalla Moskovaan, kiitettyään äitiään tavaroiden säilytyksestä, ja maksettuaan hänelle USD 100 palkkioksi.

Seuraavana aamuna Viliam nousi puoli seitsemän, söi aamiaisen, oikoi sängyn, ja vei loput eväät roskikseen. Sitten hän vei avaimen kirjekuoressa toimiston postiluukkuun ja tilasi taksin. Taksi tulikin nopeasti, ja hän oli 8:30 lentokentällä. Hän bookkasi itsensä sisään, ja meni Air Francen loungeen odottelemaan koneen lähtöä. Hän ehti ottaa kolme olutta, kunnes tuli kuulutus portille. Hän meni portille, ja totesi, että portti otti asiakkaita sisään. Hän meni jonoon ja pääsi koneeseen. Kone oli Air Francen lento. Kone oli uusi Airbus, joten se oli varmaan luotettava. Kone pääsi lähtemään ajallaan, ja koska 10 km korkeudessa suihkuvirtaukset olivat myötävirtauksia, oltiin vartin etuajassa. Viliam otti taksin, ja ajatti kotiovelle. Hän maksoi taksin AFC:n luottokortilla. Päivä oli lauantai, ja hän jäi lempäilemään kotiin. Valerianan tuli kotiin ostoksilta, ja halasi Viliamia, koska tämä oli ehjänä kotona.

- Miten matka sujui, kysyi hän.
- Viliam selosti, että asiallisesti, mutta surkeasti. Ei päästy sopuun. Hän varoitti lopuksi sissejä, että Venäläiset ostavat maan ja Tshetshenit ovat lopulta vuokratilijelijöitä. Paikalla oli kolmen sissijärjestön edustajat, jotka puhuivat suoranaisia valheita. Moskovan poliisista oli kaksi edustajaa, jotka toivoivat,

että pommitus Tshetshenian ulkopuolella lopetetaan. Olihan sotilaatkin lähteneet pois. Jos sissit eivät kykenisi vartioimaan omiaan, niin oli uhka, että sotilaat palaisivat. Venäläiset olivat jo ostaneet 60 % maasta, ja oli uhka, että he voisivat heittää väestön ulos maasta, ja mitä sitten tehtäisiin ? Olivatko sissipäälliköt valmiita maanpakoon, tai sotaan ?

95. Salzenytit uuteen kotiin

Rachel ja Nidal tulivat töistä kilvan maanantaina ja kertoivat, että asunnon remontti oli valmistunut. Kuten tavallista se oli myöhässä. Nyt kuitenkin huomenna, kun oli tiistai, he pääsisivät muuttamaan. Rachel lupautui kuljettajaksi vaikka ei heillä ollut, kuin muutama kassillinen tavaraa ja pukupussi, ja Viliamin agentin varusteet.

Illalla Valerianan kertasi metron kartasta uusia reittejä. Hän joutuisi vaihtamaan junaa kerran enemmän. Hän opetteli asemien nimiä ranskaksi, ja tunnin harjoittelun jälkeen hän huomasi osaavansa reitin ulkoa. Vielä kun hän meni toisten luo, hän kertasi asemia puoliääneen. Perhe puhui näin iltaisin englantia, jotta Viliam ymmärtäisi. Viliam joutuisi ranskan kouluun heti, kun he olivat muuttaneet uuteen asuntoon. Kotikielenä heilläkin tulisi olemaan ranska. Miehet menivät keskustelemaan keittiöön Viliamin Palestiinan retkestä.

- Viliam kertasi matkansa, ja kertoi tarkemmin entisen agentin kuolemasta.
- Nidal sanoi, että hän piti virheenä sitä, että Viliam ei ollut ottanut lompakkoa ja papereita ja vaikka pudottanut niitä Gazan torille. Nyt Poliisi oli löytänyt helposti AFC:n, ja lähetti kyselyn, milloin agentti oli viimeksi nähty. Hänen oli pakko vastata, että keskiviikkona eräs agentti kävi uhrin kotona. Silloin agentti oli heroinin vaikutuksen alaisena eikä osannut vastata kysymykseen, miksi hän asui Haifassa, kun hänen asemapaikkansa oli Palestiina ja Gaza. Viliamin oli tehtävä uusi raportti niiltä osin, milloin hän tapasi Sashan ja mitä tapahtui. Nidal sanoi, että hän antoi päivän lisää aikaa nimeämällä keskiviikon tapaamispäiväksi. Aloita raportin osuus niin, että menit keskiviikkona Sashan kotiin, ja keskustelit asemapaikasta. Kun läksit, niin Sasha jäi kotiin. Selitys ontuu mutta jotenkin murha oli vieritettävä vaikka rosvojoukkion tiliin.

Rosvoja siellä kyllä riittää. Aina, kun tapat jonkun, niin lavasta vaikka ryöstömurhaksi, ja ota lompakko ja ase pois. Ota kaikki rahat, ja agentin merkki, ja heitä loput sekä ase jonnekin sivutielle. Agentin status estää syyttämästä sinua murhasta, mutta jos jostakin syystä eroaisit, niin murhasyyte olisi voimassa.

Nidal lähettäisi uuden raportin ensi viikolla Israelin poliisille. Näytä raporttisi ensin päällikölle, ennen kuin talletat sen verkkoon. Nidal oli poistanut edellisen version.

Sitten he menivät olohuoneeseen, jossa naisten ranskan kieli surisi tasaiseen tahtiin. Valeriana oli oppinut jo niin paljon ranskaa, että osasi keskustella ranskaksi. Kaipa minunkin pitäisi, tuumi Viliam.

Seuraavana aamuna oli muutto edessä. Aamiaisen jälkeen kassit ja puku ja Agentin kampeet kannettiin autoon ja muu poppoo lähti uudelle asunnolle, paitsi Nidal, joka jäi lukemaan raportteja verkosta. Hänellä oli kaksi numeroa, kiinteän lankaverkon numero ja Blue tooth josta pääsi kännykkäyhteyteen. Kännykkä täytyi vaan vaihtaa sellaiseen, joka tuki GPRS:ää. Sillä tuli datapuhelu paljon halvemmaksi, kun laskutettiin vain paketeista, joita liikkui langoilla. Nidalin aika oli mennyt jo töissä raporttien lukemiseen. Oikein Johtoa hän ei päässyt harrastamaan. Ensi viikko toisi helpotusta, sillä suurin osa agenteista oli syyslomalla.

Agenttikoulukin piti viikon vapaan. Ohjelmistojen käytöstä piti pitää oikein kaksipäiväinen kurssi. Ensimmäisen päivän agenda oli tässä:

- Raportointi 4 h
- Word ja Excel 4 h

Toinen päivä muodostuisi kokonaan PowerPointin harjoittelemisesta.

Nidal valitsi ajankohdaksi lomaa seuraavan viikon, ja koska harjoitusluokka oli 14-paikkainen, ja kullekin paikalle mahtui vain kaksi oppilasta, piti kurssille ilmoittautua. Jos oppilaita tulisi yli 28, piti pitää toinen kurssi viikon päästä.

Muuttajat olivat päässeet onnellisesti uudelle asunnolle, ja Rachel kaivoi avaimet kummallekin käsilaukustaan. Sitten mentiin sisään, ja Valerianan sai kunnian avata oven. Seurue kävi ensin huoneiston läpi, ja muisteli mitä värejä oli toivottu. Koivuparketti joka oli koko huoneistossa oli ainakin helppohoitoinen. Keittiön tapetit olivat muovitapetteja, ja keittiössä oli puolivuoraus paneelilla. Olohuoneessa takka oli säilytetty. Muuten talo oli sähkölämmitteinen. Tavaroiden kanto sisään ei vaatinut montaa hetkeä. Viliam otti pukupussin ja yhden kassin, ja naiset toivat muut kassit. Valerianan purkasi ne sitten, kun vieras olisi lähtenyt. Sen verran Valerianan oli varannut, että yhdessä kassissa oli kahvia, sokeria, kermaa ja pullat neljälle. Nyt heitä oli vain kolme.

- Valerianan pyysi, että jos Viliam keittäisi tulokahvit, kun hän ei ollut tuttu kahvinkeittimen kanssa. Venäjällä juotiin Samovaarista teetä.

Valerianan kattoi keittiön kuuden hengen pöydän kolmelle ja otti pullapussin, sokerin ja kerman pöytään. Kaapista löytyi laakea vati pullille. Jääkaappi ja pakastin olivat tyhjät ja pois päältä. Viliam kiipesi keittiötikkailla jääkaapin päälle, ja pani pistokkeen kiinni. Onneksi kauppa oli lähellä, ja auki iltaan klo. 21:00. Kun kahvit saatiin juotua menivät naiset kävellen kauppaan. Ei tarvinnut ylittää, kuin yksi suojatie. Kaupassa oli pikkukaupaksi hyvä valikoima tuotteita. Sitä paitsi kaupan vieressä oli kioski josta sai iltaisin, ja viikonloppuisin mitä tarvittiin. Kummallakin naisella oli molemmat kädet kantamuksia täynnä, kun he tulivat kaupasta. Nyt alkoi täyttyä jääkaappi, ja yksi kassi oli pelkkiä pakasteita. Pakaste oli ehtinyt jäähtyä jo – 18 asteeseen joten pakasteet sopi laittaa sinne, koska ne olivat valmiiksi jäässä. Astianpesukone oli Valerianalle vieras, ja hän pyysikin Rachelin apua. Rachel näytti miten ja minne astiat ladotaan, ja

miten lisätään pesu-, ja huuhteluaineet. Huuhteluainetta ei tarvinnut laittaa ennen kuin tuo silmä oli valkoinen. Sitten, kun lisäsi huuhteluainetta niin sitä piti laittaa reilusti. Kone annosteli aineen. Pesuaine piti annostella itse. Sitten vaan kansi tiukasti kiinni, kuumavesihana asentoon auki, ja valitaan ohjelma. Oli hyvä totutella huuhtelevaan kuutosella, ja likaiset astiat pestiin ykkösellä. Ohjekirja näkyi olleen reunimmaisessa kaapissa. Siellä oli myös muita ohjeita, kuten hellan, jääkaapin ja pakasteen ohjeet.

- No niin, nyt kun olette asettuneet asumaan, niin on aika Viliamin tutustua Valerianan koulukirjoihin, sanoi Rachel. Vuodenvaihteen jälkeen haetaan Viliamille uutta työlupaa Ranskassa. Sitten, kun lupa on myönnetty, Viliamin oli osattava auttavasti ranskaa. Siihen mennessä Valeriana oppisi jo ääntämään oikein.

Mutta nyt oli Rachelin aika mennä kotiin, ja käydä kaupassa täydentämässä kotivarastoja. Rachel ajoi kehätietä markettien luokse, ja parkkeerasi auton suurimman marketin pihaan. Sitten hän kävi listan mukaan ostamassa tuotteet, ja maksoi kassalla luottokortilla. Sitten hän kantoi kaksi muovikassia autoon, ja ajoi kotitalliin. Hän muisti ottaa taas lipun, jolla talliyhtiö laskuttaisi tallin käytöstä.

Sitten hän nousi hissillä ylös ja kotiin.

Nidal oli sillä aikaa lukenut raportit, ja lähettänyt joitakin selventäviä kysymyksiä.

96. Ongelmia Pohjois-Koreassa

Pohjois-Korean agenteista ei ollut kuulunut mitään. He olivat ehkä jääneet kiinni vakoilusta, ja silloin ei ollut kuin yksi tie. Valtio pumppaisi kaikki tiedot, ja sen jälkeen teloittaisi Isänmaan vihollisena numero 1. Nidalin tiedostojen mukaan Pohjois-Koreassa oli kolmen hengen toimisto ja kolme agenttia. Merkintöjen mukaan kukaan agenteista ei ollut saanut salaiseksi luokiteltua tietoa, joten oli korealaisten vika, jos agentit eivät toimi. Agenteille oli luovutettu yhteinen satelliittipuhelin joka oli konttorin perimmäisessä huoneessa. Kuitenkaan puhelinta ei ollut käytetty. Näin Pariisista käsin asiaa oli mahdotonta hoitaa. Täytyisi päästä paikan päälle, ja etsiä osoitteet. No, senhän hoitaisi toimisto. Nidal soitti keskukseen Nien Wan Tienille, ja odotti puhelimesta ainakin 15 minuuttia. Ensin ei kuulunut mitään, ja sitten puhelin hälytti jossain ja siihen vastattiin Koreaksi. Kun hän yritti mitä kieltä tahansa, hän sai venäjänkielisen vastauksen niet. Jotenkin asiat olivat sekaisin. Täytyy mennä paikan päälle katsomaan, mietti Nidal. Hän pani osoitteen muistiin, vaikka se oli englanniksi, eikä auttanut kartalle. Nidal katsoi, että oli hänen velvollisuutensa hoitaa Korean tilanne.

Oli joulukuun alku, ja Rachel pärjäsi hyvin Marian kanssa. Oli kuitenkin pelättävissä, että Maria anoo työlupaa, ja menee muualle töihin. Silloin olisi käytettävä viimeinen käyttövara eli Annika. Hän kävi lukiota viimeistä vuotta ja olisi helmikuun jälkeen muut paitsi tenttipäivät käytettävissä. Hän luki lyhyen ranskan, ja pitkän englannin, joten hän pärjäisi alussa paremmin, kuin sisarensa Maria. Helmikuulle oli kuitenkin vielä aikaa. Gazasta ei varmaan töitä löytynyt, ja jos hänellä oli kaveri, niin hänellekin löytyi töitä täältä Pariisista. Nidal mietti, että oli parasta kysyä Marialta, mitä hän oli suunnitellut, ja sitten vasta soittaa Mustafalle, että tarvitaan se viimeinenkin tyttö täällä Pariisissa.

- Nidal jäi aamulla kotiin niin pitkäksi aikaa, että tapasi Marian. He menivät keittiöön juttelemaan, etteivät herättäisi Nestoria.

- Nidal kysyi suoraan, että oliko Marialla aikeita vaihtaa työpaikkaa ensi keväänä, jolloin ranskan kurssi päättyy?
- Maria vastasi suoraan, että hän hakee työlupaa ja kansalaisuutta samalla kertaa. Tämä tapahtuu toukokuussa. Jos hän saa työtä, niin hän siirtyy asumaan Claudion kanssa. Silloin tarvitset uuden lastenvahdin.
- Jotenkin näin minä oletinkin, sanoi Nidal, ihmisen on päästävä eteenpäin. Soitan tänään Mustafalle, ja kerron mikä on tilanne. Oletko varma, että olet meillä toukokuun loppuun?
- Kyllä, sillä kolme vuotta tulee silloin täyteen, kun tulin ensi kertaa Pariisiin, ja se on määrä, että voi hakea kansalaisuutta. Annika voisi tulla heti ylioppilasjuhlien jälkeen tänne. Varaudu hakemaan työlupaa, ja Annikan pitää hommata passi.

Nidal oli huolissaan Pohjois-Koreasta, mutta nyt oli päällimmäinen huoli lastenhoitaja.

Niinpä Nidal soitti Mustafalle, ja tervehti häntä pitkästä aikaa.

- Mustafa vastasi, että olet sentään elossa. Täällä tapetaan agentteja harva se viikko. Viimeksi meni MI 5 agentti, kun sortui viinaan ja huumeisiin. Palestiina on herkkää aluetta, sanoi Mustafa.
- Niin näyttää olevan, totesi Nidal. Kuitenkin on selvää, että jos pääkopassa on agentin koulutus, niin sellaista ei pidä päästää mellastamaan huumeissa eikä viinaksissa kaupungille, koska agentti on aina aseistettu. Parempi on teilata siististi ja viedä ampuja mahdollisimman kauas. Mutta asiaan. Me mietimme täällä ensi kevättä. Maria hakee keväällä Ranskan kansalaisuutta ja menee töihin. Silloin meille syntyy toinen lapsi heinäkuulla.

Tarvitsemme lastenhoitajaa vielä kuusi vuotta. Siksi kysynkin sinulta, Mustafa että oletko valmis luovuttamaan kuopuksesi meille lastenvahdiksi kolmeksi vuodeksi? Kolmivuotiaan saa jo tarhaan. Annika oppisi ranskan kielen, ja saisi kenties kansalaisuuden ja tulevaisuuden Ranskassa. Sitten, kun te vanhenette, niin voisimme ottaa teidät tänne Ranskaan, sanoi Nidal.

- Ei kuule, kyllä kotona on parempi kuolla, sanoi Mustafa. Mutta Annikan saatte, kerrotaan hänelle vasta toukokuussa, kun kokeiden tulokset ovat tiedossa, ettei hän jännittäisi turhaan. Rachel voi varmaan olla muutaman päivän pidempään teillä kotona, tuumi Mustafa.
- Uusi lapsi syntyy heinäkuun alkupäivinä, joten Rachel on lomalla jo kesäkuun, mutta Nestoria pitää viedä tarhaan joten kesäkuun alku olisi sopiva meidän puolesta, sanoi Nidal.
- Mustafa sanoi, että tyttöjen oli hyvä päästä eteenpäin, ja tämä Pariisi näytti vetävän. Onneksi Annika otti lyhyen ranskan, niin hänellä on jo jonkinlainen kielipohja. Englannilla ei Ranskassa tule toimeen.

Mutta pääasiaan. Nidal oli päättänyt, että Pohjois-Koreasta otetaan selvää. Hän pisti Nadian soittamaan tunnin välein Pohjois-Korean keskukseen, kirjanpitäjälle ja sihteerille. Jos hän saisi yhteyden englanniksi, niin hänen olisi käännettävä puhelu Nidalille. Päiväkausiin ei kuulunut mitään. Joskus langan päähän tuli vastaus ”Hello” mutta linja katkaistiin. Ei saatu yhteyttä joten ainoa konsti oli käydä paikan päällä. Nidal pyysi Nadiaa hankkimaan hänelle Ranskan passiin sopivan puolen vuoden viisumin Kiinaan ja Pohjois-Koreaan. Viisumit saapuivat vajaan viikon päästä perjantaina. Nadia sai katsella lentoja Beijiin puolen viikon maihin ja vaihtoehtona reittiä Helsinki-Moskova-Pyongyang.

Lufthansa lensi Frankfurtista Bejingiin joka päivä joten sinne sai lipun. Pariisi – Frankfurt oli ruuhkaisempi. Helsinkiin oli aamulento Pariisista, siihen sai paikkoja. Helsinki – Moskova oli tilaa ja erityisesti Moskova – Pyongyang oli puolityhjä.

- Nidal valitsi tuon pohjoisen reitin ja lähtöpäiväksi torstain. Varaa Nadia liput siihen. Silloin minulle jää aikaa tiistai ja keskiviikko valmistautua matkaan. Tarvitsen aseet ja ammukset jotka oli viisainta sijoittaa isoon matkalaukkuun, joka menisi suorinta tietä Pohjois – Koreaan. Käsimatkatavaroihin hän sijoitti ainoastaan tietokoneen.

Siihen sopisi sitten pari pulloa Johnny Walkeria. Nidal päättikin ostaa nuo juomiset puolen litran muovipulloissa, joten ne eivät painaneet niin paljoa, ja olivat helpommat sijoittaa.

Hän lähti kotoa torstaina klo. 6:30 kohteena Charles de Gaulle ja lento AF-602 Pariisi – Helsinki. Se lähtisi kahdeksalta. Perillä Helsingissä oltaisiin noin 10:05, ja sitten tunnin odotus, ennen kuin Finnair lähtisi kohti Moskovaa. Aika meni AF:n launchissa nopeaan. Kuulutettiin jo Moskovan lentoa. Hän pääsi paikalleen I-luokkaan, mutta koneessa ei ollut, kuin suomen-, ja venäjänkielisiä lehtiä. Lennossa meni pari tuntia, ja sitten piti odottaa taas. Tunnin päästä lähti RU-435 Tupolevillä kohti Koreaa. Nidalille oli varattu taas se sama Toyota, kuin edellisillä kerroillakin. Autolla ei ollut ajettu, kuin koerinki, sillä mittarissa oli 50020 km. Auto oli silti loistokunnossa. Nidal kirjoitti paperit alle, ja kansainvälisen vakuutuksen, ja pääsi matkaan. Iso laukkukin oli ihme kyllä tullut perille. Hän ajoi tuon 20 km kentältä keskustaan, ja etsi Itäisen Valtakadun ulkomuistista. Hän meni soittamaan ovikelloa ja rouva Nien avasi oven.

- Hän huudahti, että Herra Nidal, miksi ette ilmoittanut tulostanne. Olemme lukeneet, että te olette nyt päällikkö.

- Nidal vastasi, että tänne ei pääse Ranskasta puhelimella. Heti jos joku sanoo linjalla Hello, niin linja katkaistaan. Tänne on pakko tulla paikanpäälle. Mutta mennään sisään.

Hän tervehti kirjanpitäjää ja sihteeriä ja vei laukkunsa kulmahuoneeseen. Sitten hän palasi puheisiin.

- Oliko siitä nyt lähes kolme vuotta, kun kävin viimeksi täällä Pohjois-Koreassa. Silloin minulla oli mukana vaimoni Rachel.
- Mitä Rachelille kuuluu, kyselivät kilvan Wu:t.
- Hän odottaa toista lasta, jonka pitäisi syntyä heinäkuussa.
- Kumpaa toivotte, tyttöä vai poikaa, kyselivät naiset?
- Tyttöähän minä toivon. Nestor, joka syntyi kaksi ja puoli vuotta sitten, menee kohta tarhaan ja saamme uuden apulaisen. Sisareni Annika valmistuu ylioppilaaksi keväällä ja tulee meille lapsenhoitajaksi ja opiskelemaan samalla ranskaa. Vanhempi sisar Maria menee miehelään ja töihin. Hän on ollut ensi keväänä kolme vuotta Ranskassa ja pääsee hakemaan kansalaisuutta.
- Mitenkäs täällä menee, kyseli Nidal? Emme ole saaneet täältä viestin viestiä koko aikana. Miksi edes puhelin ei toimi? Miten voitte selittää tämän vaiteliaisuuden ulkomaailmalle.
- Agenttien satellittipuhelin takavarikoitiin heti ensimmäisenä päivänä ja keskuksen linjaan laitettiin rajoitin, että sillä ei voi soittaa, kuin paikallispuheluita. Joskus jokin haamupuhelu tulee läpi, mutta sekin katkaistaan.

- Parasta olisi, jos täällä voisi olla joku ulkomaalainen, jolla on yhteyksiä, ja joka voisi raportoida. Sellaista viranomaiset eivät voisi kieltää.
- Mutta miten nähdä nälänhätä täältä Pyongyangista, jos kaikkein kurjimmat olot ovat maaseudulla? Pitäisi päästä kiertämään maata, ja raportoida siitä ulkomaailmaan.
- Missä muuten ovat agentit? Heillä pitäisi olla selvä näkemys maan tilasta.
- Herra Nidal, eräänä päivänä tuli Armeijan lähetystö, ja kysyi missä agentit olivat? Minä keskuksena vastasin että kentällä. Armeija tiukkasi nimiä ja osoitteita, jotka oli pakko antaa. He sanoivat lähtiessään, että vakoilu vieraan vallan lukuun on rangaistava teko, ja tarkoitti kuolemaa. Sitten armeija lähti, eikä agenteista ole kuulunut mitään. Oletan, että he ovat kuolleet.
- Nidal sanoi, että jokainen toimistolla saa minulta käteisenä kuukauden bruttopalkan, ja toimisto lopetetaan. Nien huolehtii vuokratilan laskusta jonka maksan nyt, ja irtisanomisista. Nien voisi sopia Korean Bankin kanssa, että tullut valuutta lähetetään takaisin Paris-Lyonne Pankkiin. Valitettavasti teitte niin hyvää työtä, että valtio huomasi. Saamme samat tiedot kansainvälistä kanavaa pitkin. Nien, vie avaimet välitystoimistoon, joka alun perin välitti tilat. Voikaa kaikki hyvin, ette ole tehneet mitään väärin. Tuskin koskaan tapaamme, hyvää onnea kaikille.

Nidal otti laukut, meni autolle, ja ajoi pois.

- Hän soitti Nadialle, ja sanoi, että Pohjois-Korean toimisto oli sitten purettu, ja agentit luultavasti tapettu armeijan toimesta. Meidän pitää tyytyä CIA:n kaksoisagentin raportteihin, sekä

CNN:n tiedotuksiin, ja kuvitella loput. Mitä kautta minun kannattaa yrittää pois täältä takapajulasta?

- Nadia näpelöi matkustustietokonetta, ja sanoi, että jos oli vielä valoisaa, niin hän hakisi auton luovarin lentoasemalta, ja ajaisi Dandongin kautta, koska sinulla on Kiinan viisumi, ja suoraan kentälle auton luovutukseen. Sitten voisit bookata KAL:n vuoron Seoul-Beijing-Pariisi, siihen on vielä huomenna kolme tuntia aikaa. Lasken, että ajat Beijingiin vuorokaudessa. Hyvää matkaa.

UPS:lle piti ilmoittaa rajalla, ettei laukkuja ja trikoita mene enää yli Dandongista. UPS voisi palauttaa seuraavan lähetyksen takaisin Pariisiin.

Nidal meni vuokraamoon, ja pyysi kirjettä jossa vaadittiin auton palauttamista viivyttlemättä. Polttoaineet merkattiin kulutukseen ja muuten auto oli ihan ok. Nidal voisi ajaa sillä Kiinaan.

Nidalin matka sujui vuorokaudessa kuten oli suunniteltu, ja hän ehti nukkua Jinzhoussa neljä tuntia. Sitten hän luovutti Toyotan Beijingissä Interrentille. Vastaanottovirkailija kävi katsomassa kilometrit ja sanoi, että auto on tankattava. Nidal antoi AFC:n kortin ja sanoi, että laskun voi lähettää tähän osoitteeseen, kuten ennenkin.

Sitten Nidal meni suurine laukkuineen bookkaamaan KAL:n Beijing-Pariisi linjalle.

- Tyttö oli valppaana ja kysyi oliko ylipainoa.
- Ei pitäisi olla, kun ei ollut tullessakaan.
- Niinhän tuo vaaka näyttää, sanoi tyttö ja laittoi lippuun leiman ja laukkuun tarran.

Sitten Nidal lähti ostoksille, mutta ei löytänyt muuta ostettavaa, kuin huivin, ja kaksi puolen litran pulloa länsimaista Johnnie Walkeria.

Kone olisi Pariisissa ylihuomenna aamulla klo. 7:30. Hän mietti kuinka turha oli tuo matka. Pankkiin ilmoitettiin, että maksaminen Pohjois-Koreaan on loppu. Asia täytyi varmistaa vielä Pariisissa. Kaikki tämä oli takapakkia tiedustelulle ja voitto Pohjois-Korealle. Hän vietti lopun aikaa katsellen myytäviä tuotteita Kansainvälisellä puolella.

Nidal pyysi KAL:n koneessa lupaa kirjoittaa raporttia ja sai luvan. Hän muotoili pettymyksensä sanoiksi ja pani koneen lepovirtaan viereiselle istuimelle ruokailun ajaksi. Hän tilasi toisenkin pullon viiniä ja tuplakonjakin kahvin kanssa. Hän oli pettynyt reissuun. Hän, joka on sentään AFC:n aivo ja tavannut presidentin yksityistiloissa, ei voinut muuta kuin luovuttaa. Kun hän sai kahvin ja konjakit juotua hän nosti tietokoneen uudelleen ylös penkiltä ja kirjoitti, että Pohjois-Korean matka oli todellinen pettymys ja toimisto oli hajotettava, koska siitä ei ollut mitään hyötyä. Hän kuvaili asiat raporttiin, kuten ne sai tietää Pyongyangissa.

Sitten kun asiat olivat selvät, Nidalia alkoi nukuttaa. Koneessa oli peitteitä nukkuville, mutta Nidal ei tarvinnut peitettä, kun jännitys oli lauenut. Hän nukkui sikeästi, kunnes kone alkoi laskeutua Charles de Gaullelle. Hän muisti, että kone jäi viereiselle penkille, vaikka hän oli nostanut sen käsimatkatavaroihin. Piinaa kesti sen verran, kunnes kone oli maassa. Hän olikin laittanut koneen tulaisten päälle. Kotiin vietävää ei ollut kuin viski ja huivi. Viski oli puolen litran pulloissa.

Torstai oli taas työpäivä. Kone laskeutui torstaina 7:30 ja Nidal oli junalla, ja metrolla kotona 8:15. Hän purki laukun ja vei sotaismat välineen kaappiin. Maria oli herättänyt Nestorin ja Nestor ihmetteli, että isä oli kotona.

- Nidal lohdutti, että kun isä saa kupposen kahvia, niin isä lähtee töihin.

Maria keitti kaksi kupillista vahvaa kahvia koska tiesi, että lennon jälkeen tarvittiin voimia. Nidal joi molemmat kupilliset, ja laittoi laukkunsa kuntoon, ja lähti töihin.

Hän kirjoitti miltei koko raporttinsa uudelleen, vaikka se oli ollut koneessa jo itsestään selvyys. Raportti luokiteltiin salaiseksi vaikka siinä ei sinänsä ollut muuta salaista, kuin käynti Pohjois-Koreassa, ja Agenttien murhat.

97. Thaimaan operaatio

Thaimaan suunnalla oli ollut rauhallista vuosikaudet ja nyt yht'äkkiä ilmeni ongelmia. Agentti Georg Alalawapa oli toiminut pitkään määrätietoisesti AFC:n hyväksi, mutta nyt häntä syytettiin vakoilusta. Agentti oli vaihdettava heti. Georg Alalawapa oli tilannut liput Jakartaan ja mennyt veljensä kookospalmutilalle Indonesiaan. Sen hän ilmoitti keskukseen. Hän oli kirjoittanut raportin, ensimmäisen sellaisen verkkoon, mutta siitä ei käynyt selville, että miksi agentti oli hyllytetty. Hän toimi kyllä Myanmarin, Thaimaan, Vietnamin, Indonesian ja Filippiinien agenttina. Alue oli niin valtava, että oli pakko käyttää kaksoisagentteja. Nyt kuitenkin oli Georg sanonut tai tehnyt jotain niin pahaa, että joutui pakenemaan Jakartaan ja meni veljensä tilalle.

Nyt tarvittiin Nidalin kokemusta. Nidal empi vielä lähestyäkö asiaa suoraan Thaimaan kautta, vai menisikö Georgin kautta, ja kuuli ensin hänen mielipiteensä. Samalla voisi tehdä uuden raportin. Nidal päätti tavata ensin Georg. Nadia saisi hommata lentoliput Jakartaan. Jakarta oli tärkeä etappi mentäessä Georgin veljen Wiliamin tilalle. Nidal soitti ensin Georgille, että hän olisi maanantaina Jakartassa, josta Georg tai hänen veljensä voisi noutaa hänet kentältä. Hän soittaisi vielä ennen lähtöä aikataulun. Nidal pyysi, että Georg poistaisi nykyisen raportin ja tekisi uuden totuudenmukaisen raportin. Raportit olivat vain sisäiseen käyttöön, eikä niitä luovuteta ulkopuolisille.

Nadia sai komennon varata paikan meno Jakartaan maanantaiksi. Tuloaika oli tärkein. Paluu olisi avoin. Nidal tarvitsi tuloajan Jakartaan ja lennon numeron. Ne hän lähettäisi sähköpostilla Georgille.

Nyt, kun Nidalilla oli aikaa, hän perehtyi viimeksi tullessiin raportteihin. Etelä-Amerikassa Venezuelassa oli ollut lakkoja. Argentiina poti valuuttakriisiä, kun kaikki olisivat halunneet nostaa säästönsä kerralla. Argentiinan ja Uruguaun kiista kahdesta sellutehtaasta vaikeutti neuvotteluja. Tehtaat vakuuttivat tehneensä Ympäristötutkimuksen, mutta

Argentiina valitti kansainväliseen oikeuteen StoraEnson luvista. Samoin espanjalaisten tehdashanke oli vastatuulella, ja he lupaisivatkin siirtää tehdasta kauemmas rajajoesta. StoraEnso piti päänsä, ja vetosi kansainväliseen oikeuteen. Näytti sille, että he saisivat rakentaa tehtaan rajajoelle, koska ympäristöselvitykset oli tehty kansainvälisten normien mukaan.

Muuten pohjoinen Etelä-Amerikka eli rauhallista aikaa, paitsi että Kolumbia teki tuhoruiskutuksia lentokoneilla kokapensasiin, joita naapurivallat eivät hyväksyneet. Kyse oli elinkeinosta. Viljelijät eivät hyväksyneet ruiskutuksia, vaan paikalliset armeijat pyrkivät ampumaan alas kokapensaiden tuhoajia. Mitään keinoja ei kaihdettu.

Pohjois-Amerikan ja Kanadan agentti kertoo, että joitakin yksittäisiä murhia oli tapahtunut. Taustalla oli yleensä mielenhäiriö. Muuten valtiot elivät rauhassa. Väli-Amerikan valtiot pyrkivät saamaan hyvät suhteet Yhdysvaltoihin, jotta työvoiman liikkuvuus saataisiin taattua. Moni oli päässyt yön pimeydessä yli panssariaidan, mutta vähintään yhtä moni oli jäänyt kiinni USA:n partioiden yllättäessä. USA palautti armotta laittomat siirtolaiset takaisin Mexicoon, mutta aina oli yrittäjiä, jotka onnistuivat.

Pohjoismaissa oli rauhallista. Euroopan Unionissa kuohui koska rakenteita piti uudistaa. Perustuslaki oli muutamien valtioiden mukaan vastatuulella, ja Puheenjohtajamaita kritisoitiin liian pehmeästä politiikasta varsinkin Turkkia kohtaan.

Syksyn kokouksiin vietiin uusien jäsenmaiden asioita, mutta oltiin vain siinä yhtä mieltä, että Turkin tuli alistua suurimman jäsenvaltion tahtoon. Kypros piti vapauttaa ja Turkin miehittämä Pohjoinen oli vapaudettava, ja oikeuden oli toimittava. Turkki ei taipunut, samoin kuin se ei taipunut kuolemantuomion poistamisessa. Oltiin lähes pattitilanteessa, ja Suomen Puheenjohtajan kaudella Turkin kysymyksessä ei edistytty. Kurdit aiheuttivat sekasortoa asettamalla pommeja strategisiin kohteisiin. Turkista tulisi kova pala vielä EU:lle.

Lähi-Itä oli rauhoittunut. Oli aivan, kuin maailma vetäisi henkeä ennen jotain suurta koitosta.

Lufthansan lento LH-809 olisi kello 11:30 maanantaina Jakartassa. Nidal soitti Georgille, että silloin tavataan, ja hän pyysi kyytiä Georgin väliaikaiseen kotiin. Georgi lupasi olla vastassa. Nidal ei ollut tavannut Georgia koskaan.

Lento lähtisi lauantaina illalla Frankfurtista. Pariisista lähtö oli lauantaina kello 11:00. Nadia oli hoitanut liput ja rahaa 500 USD matkaevääksi.

Nidal veti työhaalarin päälle, mutta aseistuksen hän laittoi laukkuun. Passi, liput ja lompakko olivat haalarin etutaskussa. Hän soitti taksin, ja meni sillä Charles de Gaullelle. Hän maksoi luottokortilla, ja astui lentoasemalle. Aulassa hän etsi lennon Frankfurtiin, ja meni Satelliittiin. Turvatarkastuksessa hän näytti agenttikorttinsa, ja sai viedä laukun koneeseen. Satelliitin odotushallin puolella hän kaivoi kirjan laukun sivutaskusta, ja luki sitä kunnes lento kuulutettiin. Sitten hän meni jonoon ja näytti boarding passinsa. Hänellä oli paikka koneen etuosassa 1. luokassa. Lentoaika oli puoli tuntia, ja sinä aikana tarjottiin vain juomia. Nidal tyytyi yhteen olueeseen.

Frankfurtissa Nidal meni portille, koska hän oli bookannut Pariisissa suoraan Jakartaan. Odotusta oli 45 minuuttia kunnes kone lähtisi. Hän jatkoi lukemista. Kirja oli jännäri jossa mies matkusti junalla Intiassa, ja tapasi yllättäviä vastoinkäymisiä. Hän oli jäädä kiinni murhasta jonka joku toinen oli tehnyt. Sitten kuulutus kutsui portille ja Nidal meni muiden mukana näyttäen Pariisissa saadun boarding passin. Hänellä piti olla paikka 1. luokassa, mutta jonkun sekaannuksen vuoksi hän joutui Business luokkaan, koska ykkönen oli täysi. Lentoemäntä sanoi, että Bankokissa vapautuisi paikka 1. luokkaan. Kone oli Jumbo, ja se teki välilaskut Bankokissa ja Singaporessa. Nyt tarjottiin lounas ja oli mahdollista valita kalaa tai broileria. Nidal valitsi kalan. Se oli lohta. Ateria oli kohtalainen

näin lentokoneolosuhteissa. Nidal otti vielä toisen pullon valkoviiniä, ja kaksi konjakkia kahvin kanssa. Hän siemaili konjakit nautinnolla, ja joi kahvia väliin. Sitten oli aikaa syventyä taas kirjaan. Sankarimme oli ehtinyt Idän pikajunaan, ja tavannut siellä kuolleen miehen. Ilmoitettuaan asiasta konduktöörille hän luuli, että asia on sillä selvä. Seuraavalla asemalla tulivat poliisit, ja korjasivat ruumiin ja vangitsivat miehen syytettynä murhasta. Juna jatkoi kulkuaan ilman yhtä turistia. Poliisi pani miehen lujille mutta ei saanut tunnustusta. Murha oli tehty pitkällä veitsellä jollaista mies ei omistanut. Todisteiden puutteessa ja pitkän kuulustelun tuloksista johtuen poliisin oli päästettävä mies menemään. Seuraava pikajuna menisi päivän päästä, joten miehelle jäi aikaa tutustua kaupunkiin. Hän törmäsi käärmeen lumoojaan joka näytti huijarille. Hän heitti kuitenkin lantin miehen hattuun, ja tuli torille. Torilla oli jos jotakin, mutta mies ei ostanut mitään ja palasi asemalle. Hän istui penkillä ja odotti junaa. Nidal kallisti selkänojaa ja nukahti. Hän heräsi, kun kone laskeutui Singaporeen. Pysähdys oli puoli tuntia koska kone tankkasi, ja jatkaisi vielä Jakartasta Sydneyhyn. Nidal nousi tuoliltaan, ja kävi maissa hieman jaloittelemassa. Sitten lähdettiin kohti Jakartaa. Aikataulu piti miltei minuutilleen. Kone rullasi klo. 11:30 kohti lentoasemaa. Kone pysähtyi konerivistöön, ja bussit olivat odottamassa matkustajia. Kuuma ja kostea ilmasto löi vastaan, kun tultiin ulos ilmastoidusta koneesta. Bussissa oli myös ilmastointi, joten kuumuutta ei kestänyt kauaa. Lentoasemalla oli ensin passintarkastus joka oli toivottoman hidas. Kuulemma jos pisti passin väliin USD 5 niin pääsi nopeammin. Nidal oli korruptiota vastaan, joten hänen oli seistava jonossa pidempään. Sitten tultiin hihnalle, ja Nidal nosti suuremman laukun hihnalta ja hän pääsi tullin vihreän linjan jälkeen suoraan ulos. Hän ei ollut koskaan tavannut Georgia, mutta tällä oli lappu Nidal, joten hänet oli helppo löytää. Tervehdittiin ja mentiin autolle. Georgi sanoi, että kestää pomppia kaksi tuntia kivistä tietä ennen kuin ollaan velimiehen plantaasilla. Välillä oli jos jonkinmoista matkaajaa, ja auto joutui aina väistämään. Tämä auto oli Kijang, lisenssillä tehty Toyota. Auto oli kovajousinen joten joka kivi tuntui penkissä. Tänne ei ajeta huvikseen.

- Kävin samalla kaupassa, sillä lähempänä tienhaarassa oli vain yksi kauppa jossa oli hyvin suppea valikoima ja korkeat hinnat, Georgi sanoi.
- Vahvaa olutta ei ollut ollenkaan koska keltaihoiset eivät kestäneet sitä. Kola oli yleinen juoma, ja L'Oranga oli toinen.

Georgi väisteli aasin rattaita, ja olipa joku liikkeellä kahden härän voimalla. Loppumatkasta, kun tultiin tien risteykseen ja kaupan luo, liikenne hiljeni.

- Tästä alkavat veljeni maat, sanoi Georgi. Hans on asunut täällä jo 30 vuotta. Hän on raivannut tien kuntoon joten nyt sopii nostaa vauhtia.

Kjiang kulki 80 km/h ja nyt matka taittui. Tiellä ei ollut muita liikkujia. Ensin tien varressa oli peltihökkeleitä, ja näkyi jokunen ihminen. Georgi sanoi, että ne olivat Hansin työntekijöitä, ja heidän perheitään. Hansilla oli 50 miestä töissä, ja he raivasivat viidakkoa ja istuttivat puita. Edessä oli silmänkantamattomin öljypalmujen istutuksia. Oikealla oli noin 7 metrin korkuisia eukalyptusmetsiköitä. Ne olivat kasvuvaiheessa, ja noin viiden vuoden kuluttua ne kaadettaisiin sellutehtaan raaka-aineeksi ja Indah Kiat osti puut. Tilalle istutettaisiin uusi taimisto. Tällä tavalla maata hyödynnettiin tehoviljelyllä Sellutehtaan tarpeisiin. Viidakkoa tuskin näkyi, sillä jos ei kasvatettu eugalyptusta, niin tilalla oli öljypalmuja tai kookospalmuja.

Saavuttiin perille ja auto jätettiin oikealle katokseen. Asuinrakennusta voisi kutsua vaikkapa linnaksi, niin komea se oli verrattuna muihin rakennuksiin. Georgi sanoi, että taloa oli rakennettu 5 vuotta. Aikanaan se oli seudun kaunein rakennus. Talosta oikealle oli katettu eläinsuoja jossa oli eri aitauksissa strutseja, nautoja, hevosia ja yksi pässi. Hans oli sanonut, että hän hankkii vielä lampaita Uudesta Seelannista talvella.

Isäntä itse oli vastassa. Käteltiin ja Nidal esitteli itsensä.

- Mennään sisään, sanoi Hans. Georgi ottaa ostokset autosta.

Nidal avasi laukkuaan, ja sieltä löytyi puolikas John Walkeria. Hän ojensi sen lahjana Hansille. Tämä päivitteli, että tästähän juopuu. Hän pisti pullon jääkaappiin. Otetaan oluet, koska ei ole vielä päivällisen aika. Käytiin istumaan massiivisen pöydän ääreen. Pöytä ja penkit oli tehty halkaisemalla viidakon suurin puu, ja sitten pinnat oli höylätty ja lakattu. Istuttiin pöytään, ja Nidal sanoi Georgille, että kerropas nyt omin sanoin, miksi olet täällä etkä asemapaikalla Bankokissa.

- Georgi aloitti, että Thaimaassa oli kaunis nainen johon hän onneton rakastui. He kulkivat naisen kanssa vapaa-ajalla retkillä, ja hän ehti yöpyä useita kertoja naisen luona. Tämä ei kertonut, että hänellä oli mies, joka oli joutunut vankilaan taposta. Eräänä viikonloppuna noin kuukausi sitten, tämä mies pääsi lomalle vankilasta, ja yllätti tulemalla kotiin. Nainen säikähti ja sanoi, että minun pitää poistua. Mies otti puukon vyöltään ja tuli kohti. Hän uhkasi tappaa, koska nainen oli tehnyt huorin. Vedin silloin Parabellumin kotelosta, ja surmasin miehen. Pistoolissa oli äänenvaimennin, eikä nainen säikähtänyt. Otin lähimmän taksin ja ajoin lentokentälle, ja ostin lipun Jakartaan, ja soitin veljelleni, että tule vastaan. Nyt olen ollut täällä kuukauden tietämättä mitä tehdä. Olen edelleen nimellisesti Thaimaan Agentti, mutta murhan jälkeen sinne ei ole mitään asiaa.
- Nidal sanoi, että Thaimaan lain mukaan olet tehnyt itsepuolustukseksi murhan, ja joutuisit vankilaan 8 – 10 vuodeksi. Näin ollen agentin kortti ei oikeuta tappamaan. Sinulla ei ole menemistä Thaimaahan kymmeneen vuoteen. Jos nainen rakastaa sinua, niin voit tulla vaikkapa Singaporeen asumaan. Oletko ollut yhteydessä häneen?

- Georgi sanoi, että en.
- Jos annat nimen ja osoitteen niin voin käydä tarkistamassa tilanteen, mutta muista, että et astu jalallasi Thaimaahan. Voit olla edelleen Singaporen, Filippiinien ja Indonesian agentti, työtä riittää täälläkin. Aluetta voidaan laajentaa Vietnamiin ja Myanmariin, jos tahdot. Otan parhaillaan koulutettavista nuorista agenteista menestyneimmän, ja määrää hänet Thaimaahan alueenaan Thaimaa, Bangladesh, Myanmar ja muut lähivaltiot. Näin olen ajatellut, mutta aluejakoa voidaan muuttaa. Sinulle kuuluisi Vietnam, Malesia, Singapore, ja Indonesia sekä Tyynen valtameren saarivaltiot. Samalla voisit hoitaa Australian ja Uuden Seelannin kaksoisagenttien viestit. Siinäkin on aluetta.

Nidal otti tietokoneen laukustaan, ja totesi, että tarvitaan virtaa.

- Hän kysyi Hansilta, että mikä virtajärjestelmä hänellä on talossaan?
- Hans vastasi että 230 volttia, ja sähkö tulee generaattorista.

Nidal kytki laturin verkkoon ja pistokkeen tietokoneeseen ja alkoi korjata määräyskirjettä. Hän jätti Georgin kirjeestä Thaimaan pois ja lisäsi uuden alueen. Siihen hän sisällytti Myanmarin, Laosin, Kambotsan, Vietnamin ja Filippiinit, Australian, Uuden Seelannin sekä Indonesian. Sitten hän katsoi koulutettavien listasta parhaiten menestyneen, ja kirjasi hänet viimeisimmän listan agentiksi. Sitten hän otti yhteyden modeemilla Singaporen numeroon ja lähetti tiedostot verkkoon. Samalla hän lähetti sähköpostin kurssin parhaalle ja onnitteli työpaikasta.

Sitten Nidal sammutti koneen, mutta jätti laturin päälle.

- Hän noukki kassistaan toisen viskipullon ja kysyi Hansilta, että oliko hänellä laseja heille kolmelle?

- Kyllähän lasit löytyy, ja vesikannu sanoi Hans. Skoolattiin uudelle agenttien jaolle.

Georgi ja Hans laittoivat varovasti viskiä laskeihin ja laittoivat vettä päälle. Silti he humaltuivat huomattavan nopeasti.

- Nidal kysyi Hansilta, että oliko tällä emäntää, ja sai kuulla, että kolme on. He pysyivät pois tieltä. Kello oli viisi iltapäivää, ja kalapaistos uunissa oli kypsä.
- Hans ehdotti että syödään, ja kaivoi kaapista kolme lautasta ja kauhan ja aterimet. Sitten hän nosti pannun uunista hellalle. Jokainen sai hakea itse ruokaa. Syötiin ja otettiin snapseja.

Ruokailun jälkeen kello tuli kuusi ja ilta tummui nopeaan. Hans sytytti valot pöydän ylle. Hän oli kiinnostunut tietokoneesta, ja mitä sillä tehtiin. Hän pyysi, että Nidal esittelisi hänelle konetta. Hans oli erittäin kiinnostunut taulukkolaskennasta sillä hänen piti pitää kirjaa tuloista ja menoista sekä laskea voitto, josta hän maksoi 10 % veroa. Hän oli pitänyt kirjaa ihan tavallisessa vihossa, mutta aina meinasi unohtua summia. Joskohan tietokone auttaisi tässä. Ainakin, kun kirjaisi kaikki kuitit aina säännöllään koneeseen. Taulukkoon voitiin tehdä kaavoja joten taulukko osaisi laskea vuoden verot.

- Et tarvitse kallista mallia, vaan ihan tavallinen kone riittäisi, Nidal sanoi. Sellainen maksaa siinä 500 – 600 dollaria. Sitten tarvitaan vielä printteri, joka maksaa jotain alle 50 dollarin. Mustepatruunat ovat suurin menoerä. Ne kun pakkasivat kuivumaan. Jos pidät vain kirjanpitoa, niin A4 laseri riittää. Et varmaan tarvitse värejä. Ohjelmisto olisi sitten valinnan mukaan joko se, mikä tulee koneen mukana, tai erillinen paketti joka maksaisi jotain 160 dollaria. Jos harkitsee ohjelmiston ostoa, kuten Microsoft Office, niin se kannattaa asentuttaa koneen

myyvässä liikkeessä. Paketin mukana tulee yleensä jonkinmoinen ohjekirja, josta on apua käytössä. Koneen mukana tulevassa ohjelmistossa ei ole yleensä ohjekirjaa, vaan manuaali on pakattu CD-levylle.

Ilta meni ryystäessä viskiä ja jutellessa tietokoneista. Yht’äkkiä huomattiin, että kello oli 23:00 ja oli aika mennä nukkumaan. Hans pisti lopun kalapaistosta takaisin jo kylmenneeseen uuniin. Sitten Hans esitteli Nidalille vierashuoneen kylpyhuoneineen. Nidal vei laukun ja jo latautuneen tietokoneen vierashuoneeseen. Hans lukitsi ulko-oven ja sammutteli valoja ja meni itse yläkertaan nukkumaan.

Nidal havaitsi mukavan yksityiskohdan. Kun sammutti valon, niin se sammui 30 sekunnin kuluttua ja lattian rajaon syttyi yövaloketju. Hans oli sanonut, että hänellä on kaksi generaattoria, valovirtalaitos ja voimavirtageneraattori. Vain valovirtageneraattori pyöri aina. Voimavirtaa tarvittiin silloin, kun oltiin tekemässä halkoja, tai pienempiä puita, tai käytettiin jotain koneita.

Yö nukuttiin hyvin ja seuraavana aamuna kahdeksan aikaan oli herätys. Höyryävän kuuma kahvi, leivät ja voisarvet odottivat.

- Olen antanut käskynjaon miehille jo seitsemän aikaan, Hans kertoi. Osa meni hoitamaan tiluksia, ja osa ryhtyi kaatamaan puita, joista saataisiin tärkein tulonlähde. Eukalyptuksia päästäisiin kaatamaan noin viiden vuoden kuluttua, ja siihen mennessä hän hankkisi monitoimikoneen, jolla voisi kaataa metsää ja kuljettaa puut tien viereen Yhtiön noudettavaksi. Siitä alkaisi tämän tilan tuotannollinen toiminta. Eukalyptusta oli nyt kasvamassa 50 hehtaaria ja koko ajan kaadettiin sademetsää ja myytiin puut Selluyhtiölle. Niistä Sellutehdas teki Mixed Tropical Hardwood –sellua. Sitten raivattiin alusta ja poltettiin risut ja maapohja. Seuraavana vuonna istutettaisiin uutta metsikköä 10 hehtaaria.

Näin edettäisiin kunnes Ranchin raja tulisi vastaan. Toisesta päästä voitaisiin myydä puuta ja istuttaa tilalle taimia.

Hans oli noin 50-vuotias, ja hänellä oli vielä parhaat vuodet edessään.

- Aamiaisen jälkeen Nidal soitti Pariisiin, ja kysyi Nadialta, että milloin Jakartasta lähtisi koneita Singaporeen?
- Nadia sanoi, että odota, kun katson koneelta. Yleensä kolme kertaa päivässä, ja lisäksi oli taksikoneita. Aamukone oli jo mennyt mutta klo. 12:30 koneeseen ehtisi ja oli tilaa, ja sitten iltakone menisi 17:30 ja se olisi vielä lähes tyhjä. Mitä herralle saisi olla. Kello on muuten täällä vasta neljä aamulla, joten tilaan paikat iltakoneeseen Lufthansalle Jakartasta, ja sanoisin, että hotelliin voisit soittaa kaksi huonetta sieltä paikallisesti. Intercontinentalissa olisi varmaan tilaa. Käyn vielä nukkumaan.
- Anteeksi, että herätin, Nidal pyysi. Olen vain niin tottunut kyselemään aikoja sinulta.

Suunnitelmissa oli illalla, että Georgi perustaisi toimiston Singaporeen ja maiden jako näkyy verkon selosteesta Kaakkois-Aasia.

- Voin onnitella sähköpostissa ohimennen Axel Rubenowichia vielä uudesta nimityksestä, Nidal sanoi. Asemapaikka olisi Bangkok. Ja naimisissa oleviin naisiin koskeminen ehdottomasti kielletty. Bangkokissa riittää kyllä vapaita naisia. Kerron lisää, jähka pääsen konttorille.
- Huomenna perustettaisiin uusi konttori Singaporeen. Ensiksi saisi kelvata Yhden miehen toimisto. Georgi saisi matkustella. Sieltä oli lyhyt matka joka puolelle.

- Minulla on vuokrattuna yksi asunto Singaporessa, Georgi sanoi. Kaksio keskustassa. Se on kyllä aika kallis, mutta ollut monta kertaa tarpeen, kun taifuuni tulee ja sekoittaa lentoliikenteen. Halvemmaksi se käy, kuin hotelli. Nidal lähetti tekstiviestin Nadialle ja kertoi, että hotellivaraus olikin turha, sillä Georgilla oli asunto Singaporessa, saman tien soitan konevarauksen Lufthansalle. Nidal soitti Jakartan Lufthansaan, ja tilasi lentopaikat illaksi kahdelle I-luokkaan Jakartasta Singaporeen. Sitten hän sanoi Georgille, että kai kuulit, että menemme tänään illalla Singaporeen.
- Georgi sanoi, että asunnon lähellä on pieni kauppa, josta sai välttämättömät tavarat puoleen yöhön mennessä. Sitä pitää yksi kiinalainen.
- Tässä on aamupäivä aikaa rupatella, sillä kone Singaporeen lähtee 17:30, Nidal sanoi. No, puolen päivän aikaan olisi syytä lähteä niiden turvatarkastusten vuoksi. Eikä tuo matka täältä Lentokentällekkään suju ilman aikaa.

Hans paistoi parhaillaan kalkkunapihvejä ja keitti riisiä. Hän tähtäsi siihen, että ruoka olisi valmista kello 11:00. Silloin päästiin matkaan puolen päivän aikaan. Hansin oli heitettävä heidät Lentokentälle.

Nidal kaivoi vielä tietokoneen esiin, ja tarkisti Georgilta Bankokin osoitteet. Toimiston osoite oli oikein, ja samoin asunnon osoite. Vuokrat oli maksettu puolivuositain etukäteen, ja nekin tiedot löytyisivät verkosta. Seuraavat maksut olivat joulukuussa. Aukkaan nimi pitää vaihtaa ja ilmoittaa Isännöitsijälle molemmissa paikoissa. Bankokissa kannatti lyhyet matkat kävellä, sillä kadut olivat kovin ruuhkaisia. Liikenne oli vasemmanpuolista. Pidemmillä matkoilla kannatti ottaa taksi. Taksit olivat halpoja.

Sitten Nidal pisti koneen pois ja Hans kattoi pöydän. Sitten syötiin riisiä ja kalkkunaa sekä vihanneksia. Ruuan jälkeen Hans jätti pöydän silleen ja sanoi, että naiset tulevat syömään heti kun he lähtevät.

Georgilla oli suuri matkalaukku ja pienempi käsimatkatavara ja iso laukku laitettiin tavaratilaan. Tietokoneet kannatti pitää sylissä huonommalla tiellä. Vasta, kun lähestyttiin laitakaupunkia tie oli päällystetty. Hans ajoi suoraan lentokentälle, ja pysähtyi terminaalin edessä sen verran, että Georg ja Nidal saivat laukut tavaratilasta. Sitten sanottiin morjens ja Hans läksi asioilleen. Nidal ja Georg menivät terminaaliin ja katsoivat lennon isolta taululta. Sitten mentiin kyseisen yhtiön tiskille, ja esitettiin liput. He saivat paikat ja Nidal oli edelleen ykkösluokassa ja Georgi turistiluokassa, mutta Nidal maksoi lisää, että he saivat paikat rinnatusten I-luokassa. Lento kesti tunnin ja maaoperaatiot päälle. He olivat taksin tolalla klo. 19:00. Siitä meni puoli tuntia asunnolle, kun maksoi hieman ylimääräistä. Lämpötila oli tasaiset + 28 C ja meri-ilmasto. Kosteutta oli ilmassa 90 %. Georgi maksoi matkan koska hänellä oli Singaporen dollareita. Georgi keitti kahvit ja otti pullia pakasteesta sulamaan. Hän lämmitti pullat mikrossa ja kattoi kupit kahdelle. Kermaa ja sokeria pöytään ja kahvipöytä oli katettu. Kahvia juodessa Nidal jutusteli, että ota nuori kiinalainen tähän kokiksi ja kotihengettäreksi. Jos hän rakastuu, niin aina parempi.

Kahvia juodessaan he kertoivat mitä pitää hoitaa.

- Tärkeimpiä olivat Sisäministeriöt. Niistä sai jonkin verran tietoa, ja jos onnistui saamaan yhdyshenkilön, niin oma työ helpottui. Suunnittele retkesi huolella sillä lentoliput maksavat. Kolmen kuukauden välein käynti on sopiva. Kierrokset neljännesvuosittain. Voit pitää lennot vakioina. Sinuna kävisin parturissa ja ajattaisin pystytukan. Silloin etsiminen on vaikeampaa. Vaikka kukapa nyt murhaajan murhaajaa ajaisi takaa. Naamioituminen on kuitenkin paikallaan. Kasvata viikset tai parta, tai osta tekoparta.

- Tilaan sähköpostilla lennon kotiin huomiseksi, ja tulen sitten, kun kurssi päättyy, tuomaan henkilökohtaisesti Axelin Thaimahan. Hän on asunut nuorena Venäjällä, ja sitten Israelissa, ja viimeksi Pariisissa. Opastan hänet alkuun. Sitten hän voi kysellä sinulta ohjeita, kehen ottaa yhteyttä missäkin maassa.

Sitten Nidal paneutui koneessa oleviin tietoihin, ja totesi, että Georgi ei ollut käynyt kertakaan Myanmarissa eikä Kambodjassa.

- Hän kysyi Georgilta syytä moiseen, ja sai vastauksen, että niillä mailla ei ollut sen suurempaa merkitystä. Hänellä oli Myanmarin lähetystössä tuttava, joka kertoi mitä maassa tapahtuu.
- Sinun pitää laittaa tiedot näistä yhteyshenkilöistä verkkoon, sanoi Nidal. Nyt otat päivän, kun minä olen lähtenyt, ja kertaat kaikki tuttavat, keitä ikinä tapasitkin useammin. Kun uusin kurssi päättyy joulukuun puolella välissä, niin panen Axelin ensin käymään luonasi täällä ja sitten hän saa yhdessä Viliamin kanssa hoitaa Bankokia joitakin kuukausia kunnes oppii tavoille. Nuoret tahtovat olla aina liian innokkaita. Heille ei pitäisi antaa nallipyssyä järeämpää asetta. Todellisessa vaaratilanteessa he ampuvat ensin. Viimeaikaiset teot ovat sattuneet todellisessa vaaratilanteessa joten niihin en puutu muuten, kuin heristämällä pikkusormea. Viliam tappoi kuusi terroristia haulikolla, ja silti nämä ehtivät ampuu kaksi norjalaista rauhanturvaajaa Tshetsheniassa. Sain soiton, että Viliam on kuollut, ja menin nopeimmalla yhteydellä paikalle. Viliam oli kuitenkin vain pidätetty, ja sain hänet vapaaksi agenttikortilla ja haulikolla. Hän oli haavoittunut molempiin jalkoihin ja vaikka hänellä oli luotiliivi niin kai siinä katkesi jokunen kylkiluu. Tämä sinun tapauksesi oli ihan erilainen. Tosin uhkasipa toista puukolla tai aseella, niin teko oli ihan yhtä paha. Näppärä mies olisi ottanut

puukon pois. Siinä minä moitin sinua, että liipasinsormi oli liian herkkä. Olisit voinut ottaa karate-asennon ja potkaista puukon hänen kädestään. Nyt olit liian hätäinen. Mutta Singapore on täynnä kiinalaisia jotka haluavat varmaan tutustua sinuun.

Nidal tuumi, että hänen pitää lähettää sähköposti Nadialle, että hän varaisi paikan iltakoneeseen mitä kautta tahansa Pariisiin.

- Hän kysyi Georgilta, että oliko asuntoon vedetty verkko, mutta sai kieltävän vastauksen. Siispä oli käytettävä Singaporen modeeminumeroa. Hän poimi numeron ja salasanan ja oli hetkessä verkossa. Tosin tämä oli avoin verkko johon pääsi jos tiesi numeron ja salasanan. Seuraavaksi hän käynnisti sähköpostin ja lähetti Nadialle viestin, että varaa huomisillaksi mikä tahansa reitti (kunhan ei Afrikkaan) Singaporesta Pariisiin.

Kello tuli 21 ja oli aika katsoa uutiset. Georgilla oli vain matkaTV vaikka sekin oli oikeasti Järjestön. Se oli tässä keittiön pöydällä, kun hän katseli aina aamu TV:n. Hän avasi sen ja kytki kanava kuutoselle.

Uutiset olivat jo alkaneet, mutta kuuluttaja luetteli vasta lööppejä. Sitten tuli uutisten lukija kuvaan, ja aloitti uutiset Tshetsheniasta. Kaksi turmaa, toisessa vaunu ajoi miinaan ja kuusi YK-sotilasta kuoli, ja toisessa ryhmä joutui väijytykseen ja kaksi Tshetshenien omaa sotilasta kuoli. Tshetshenien eri sissiryhmät taistelivat toisiaan vastaan.

Sitten oli uutinen Myanmarista. Rouva San Cui Ky oli jälleen vangittu ja pantu kotiaarestiin. Syynä kansankiihotus. Ulkomaiset TV-ryhmät tappelivat siitä, kuka saa ensin haastattelun, mutta sotilaat torjuivat haastatteluyritykset. Rouva San oli aloittanut nälkälakon ja huutamalla sai viestin perille, että hän kuolisi, ennen kuin sotilaat vapauttaisivat hänet.

Lyhyt pätkä USA:n presidentin Aasian vierailusta, jossa hän käveli Malesian kuninkaan kanssa Uima-altaan reunalla Patiolla. Lukija kertoi,

että USA on satsaamassa Aasian rakentamiseen. Vastavuoroisesti Vietnam oli luvannut mineraaleja ja kultaa. Kiina kasvoi edelleen nopeasti, ja se olikin presidentin seuraava kohde. Hänen koneensa lentäisi Shanghaihin. Presidentti toivoi tapaavansa ulkomaisten firmojen edustajia. Sitten hän menisi kuuden välisiin neuvotteluihin Pohjois-Korean tilanteen takia Beijingiin.

Sitten oli vielä sää. Etelä-Kiinan merellä riehui Taifuuni, joka vaikuttaisi Kiinan eteläisten osien ilmastoon. Singaporessa oli huomenna + 30 °C ja puolipilvistä, mutta poutaa.

Georg sulki TV:n ja katsoi kelloa. Kello näytti puoli kymmentä.

Nidal sanoi, että nyt oli sopiva hetki tutkailla Georgin toimintaa Bangkokissa. Kävitkö esimerkiksi Filippiineillä. Siellähän oli varsin räjähdysherkkä tilanne etelässä.

- Georgi sanoi käyneensä kerran Manilassa, ja jututtaneensa sisäministeriä. Ministeri oli kiireinen, mutta soi puoli tuntia aikaa. Ministeri oli sitä mieltä, että nuo rosvojoukot sietäisi ajaa mereen, sotaministeri ei vaan uskaltanut. Nyt kun sinne oli pesiytynyt Al Qaeda, niin oli entistä epätodennäköisempää, että sissejä hädettäisiin. Käytännössä ne olivat luoneet oman valtionsa etelään, ja saivat toimeentulonsa merirosvouksella ja kidnappauksilla, sekä jonkin verran hedelmien ja tupakan myynnillä. Al Qaeda sai myös paljon tukea arabimaista.
- Vietnam oli nousemassa jaloilleen, ja siellä oli voimakas oppositio, joka ajoi tasavaltaa. Nythän siellä oli vielä kommunistinen diktatuuri. Oppositiolla oli valtaa, ja se oli järjestänyt muutamia mielenosoituksia, jotka koskivat koko maata. Oppositio uhkasi ottaa vallan, ja ajaa kommunistit vuorille. Sikäli se oli toistaiseksi epävarma paikka vieraila.

Opposition lehteä jaettiin paitsi Vietnamin, niin myös ulkomailla kuten Kambodjassa ja Thaimaassa.

- Nidal sanoi tähän väliin, että vaikka AFC:n verkko olikin nuori, niin sinne olisi voinut viedä tällaisenkin tiedon. Tipalla oli, ettei Nidal haukkunut Georgia laiskaksi.
- Kambodiasta ja Laosista ei tullut uusia tietoja ulos. Georgi vieraili molemmissa maissa ja sai tylyn vastaanoton. Ministerit sanoivat, että se mitä heillä on sanottavaa luki lehdissä. Ongelma oli, että ei löytynyt niiden kielten taitajia, jotka olisivat osanneet kääntää nuo lehtijutut vaikka englanniksi tai ranskaksi. Se olisi vaatinut vaikkapa nuoren Yliopisto-opiskelijan, joka olisi oppositiossa. Hänellä ei ollut aikaa eikä lupaa mennä Kampuksille. Sitä paitsi hän oli jo niin vanha, että hän erottui heti nuorista ylioppilaista. Lehtitalot – niin, niitä en ottanut huomioon. Opposition lehtitaloissa oli varmaan ulkomaan kielen osaajia, ja tietoa tarpeeksi kertoa miten maassa menee. Eräs hyvä tiedonvälittäjä oli China Dailyn ulkomaan sivut. Kambodjan hirmuhallinnon aikaan sinne ei olisi ollut menemistä.
- Malesia oli toista maata. Siellä oli avoin hallinto ja sisäministeriöstä sai kaiken tiedon mitä osasi kysellä. Malesia pyrki olemaan eräs Aasian kasvukeskuksista, mutta kansa maksoi tästä kovan hinnan. Verot olivat huomattavan korkeat, ja silti terveydenhuolto oli hieman retuperällä. Potilaitten oli maksettava kovat sairaalamaksut, ja käynti terveyskeskuksessakin maksoi. Malesia oli kansanparantajien paratiisi. Vaikka elämä Kuala Lumpurissa vaikutti jo länsimaiselle, niin ulkokiinalaiset siellä hoitivat busineksen.
- Kello oli jo 23:00 kun Nidal sulki koneen, ja sanoi, että joka sana äskeisestä keskustelusta tulisi olemaan sen maan kohdalla

mistä oli kyse. Hän näytti esimerkillä miten tuota ohjelmistoa tulisi käyttää. Näiden tekstien siirto tapahtuu sitten, kun hän on Pariisissa. Olipa asia sitten hyvä tai huono, merkityksellinen tai merkityksetön, niin se kannattaa mainita kyseisen maan kohdalla. Se auttaa aina uutta agenttia. Kun tulee 15.12. niin hän lähettää kaksi miestä, Axelin ja Viliamin ensin tänne Singaporeen tutustumaan kenttään ja sitten he palaavat tietoineen Bankokiin, ja Viliam saa olla Bankokissa kolme kuukautta opastamassa Axelia agentin tehtävissä.

- Minä, Nidal lähtisin itse opastamaan, mutta kun jonkun on johdettava tätä Järjestöä. Nyt käydään nukkumaan, voin ottaa lyhyempänä tuon sohvan ja herätys pannaan puhelimeen klo. 7:00. Sitten soitan Nadialle ja kysyn millaisen lennon hän on minulle keksinyt. Ranskassa on silloin iltamyöhä.

Beep, beep, beep, beep. Puhelin herätti ja Nidal nousi ylös. Hän oli käynyt päälivaatteineen nukkumaan. Housut olivat hieman rypyssä, ja paita tietenkin. Nidal kävi ajamassa parran ja pesemässä hampaat ja siitä se uusi päivä urkeni. Georgi nukkui vielä täyttä häkää ja niinpä Nidal päätti keittää kahvit. Hän laittoi neljä kupillista vettä ja neljä lusikallista kahvijauhoja ja ihmetteli sitten mitä söisi. Asunnon avain oli pöydällä ja Nidal päätti katsoa mitä olisi ympäristössä. Hän koetti avainta ja totesi että hän pääsee takaisin sisään. Samoin ulko-ovesta. Sitten hän käveli vajaan puoli kilometriä ja tuli torille. Kojua oli vierä vieressä ja myytävänä vaikka mitä. Hän osti siivutetun vuokaleivän ja pakkauksen donitseja, sekä pähkinävoita. Sitten hän meni kojun luo jossa eräs kiinalainen myi makkaroita ja osti siivutettua makkaraa 200 grammaa. Sitten hänen Singaporen dollarinsa olivat miltei lopussa. Lopuilla kolikoilla hän sai muovikassin. Hän palasi asunnolle, ja totesi, että kello on puoli kahdeksan. Hän kytki virran koneeseen ja kas, Nadia oli vastannut. Hän suositteli lentoa AY-303 joka lähtisi Singaporesta tultuaan Jakartasta kello 17:05 ja olisi Helsingissä seuraavana aamuna klo. 9:25. Sieltä lähtisi Air Francen lento AF-321 10:05 ja olisi Pariisissa 12:55. Varalla olisi lento LH-231 joka lähtisi Helsingistä 11:30 ja olisi

Frankfurtissa 14:00 ja siitä sitten KLM-339 14:30 Pariisiin. Perillä oltaisiin 15:40. Toivottavasti tuo AY-303 olisi myötävirtauksissa, niin se olisi ennen aikatauluaan perillä, joten ehtisit tuohon AF:ään. Sinullahan ei ollut matkatavaroita ? Nidal naputteli vastauksen, vaikka tiesi, että Nadia nukkui parhaillaan. Hän lentäisi Helsinkiin ja vaihtaisi siellä Air Franceen ja olisi Pariisissa 12:55. Peruuta loput varaukset aamulla. Pohjoisesta pääsee aina etelään. Saisikohan hän loppupäivän vapaata, vai olisiko pakko tulla töihin? Nidal irvaili.

Hän sulki koneen ja pani sen laukkuun, ja havahtui sitten kahvin tuoksuun. Hän otti muovikassin ja purki sen keittiön apupöydälle. Siinä oli nyt hänen ja Georgin aamiainen. Leipää, pähkinävoita ja makkaraa sekä päälle donitseja. Hän aloitti aamiaisen ja pani TV:n CNN-kanavalle ja hiljaiselle. Hän leikkasi ohuita siivuja leipää ja voiteli ne pähkinävoilla. Päälle hän laittoi molempiin makkarasiivun. Sitten hän pani kahvinsuodattimen pois ja kaatoi kupillisen höyryävää kahvia. Hän katsoi vielä jääkaappiin ja totesi, että siellä oli eilistä tuoremehua. Hän kaatoi lasillisen purkista ja totesi että loput jääköön Georgille.

Hän nautti aamiaisansa ja katsoi samalla CNN:n World Reportia. CNN vakuutti, että tärkein uutinen oli presidentin saapuminen Shanghaiin. Siellä jaksettiin mainostaa firmoja, joissakin kuvissa oli myös Nokia, jonka Nidalkin tiesi olevan Suomesta lähtöisin, sekä Metson Wuxin tehtaat joka oli merkittävä paperikoneissa.

Syötyään aamiaisen hän korjasi ruuat jääkaappiin, ja pyyhki pöydän sekä asetti kahvinkeitTIMEN säästöliekille. Hän nosti kassista tietokoneen ja asetti sen pöydälle. Hän aloitti päivän työt Idästä koska länsi nukkui vielä. Silloin avautui makuuhuoneen ovi ja Georgi oli herännyt.

- Huomenta, hän sanoi ja Nidal vastasi.
- Nidal mainitsi käyneensä torilla ja menettäneensä kaikki Singaporen dollarit leipään, pähkinävoihin ja makkaraan. Hän

joutuisi vaihtamaan lisää dollareita taksia varten. Kone lähtisi klo. 17:05 joten hänen oli lähdettävä puoli kolme. Nidal sanoi, että ota aamiaista, kahvia on juuri kaksi kuppia.

Georg otti aamiaista, ja Nidal luki itäisiä raportteja. Japanissa oli pieni maanjäristys, ei uhreja. Tiedemiehet odottivat siinä 7 Richterin asteikolla olevaa järistystä. Ei ollut kuitenkaan varmuutta, minne mannerlaatassa järistys kohdistuisi. Tiedemiehet totesivat, että ei tule Tsunamia. Kiinan agentti, joka oli kiinalainen, ilmoitti, että kaikki kohdistui nyt USA:n presidentin vierailuun. Ensin hän kävisi Shanghaissa, ja sitten seuraavana päivänä Beijingissä. Siellä hän tapaisi korkeinta johtoa ja keskustelisi myös paikalle saapuneen Etelä-Korean presidentin kanssa. Pääaihe olisi varmaan Pohjois-Korean ydinase. Tiedustelu kertoi, että Pohjois-Korealla oli kymenkunta latausta ja että huolimaton käsittely oli vaatinut ainakin kahden ihmisen hengen. Kuitenkin oli saatu läpimurto, ja Pohjois-Korean neuvottelija oli suostunut atomipommin rakentamisen lopettamiseen miljoonan tonnin kaasuöljyn ja viiden sadan tuhannen riisikilon avun saamiseksi. Nidal mietti, että mistähän tuo Ning Xua ammensi tietonsa. Hän oli yrittänyt kolme kertaa, mutta aina epäonnistunut. Ning Xua pitäisi kutsua Pariisiin joulun alla pidettäviin agenttipäiviin ja kysyttävä kahden kesken miten hän kaivoi tietonsa. Muista Kaakkois-Aasian maista ei luonnollisesti ollut mitään mainintaa. Nyt hän päätti tuhlata ja soittaa Singaporen kautta Verkkoon ja lisätä eiliset tiedot. Näkisivät että täälläkin on toimintaa. Ensin hän pani sähköisen signeerauksen kaikkiin tietoihin ja sitten hän alkoi lähettää dataa verkkoon. Siinä meni noin 10 minuuttia kunnes kaikki uusi tieto oli verkossa. Hän katkaisi radioyhteyden ja sulki koneen. Hän jätti koneen pöydälle, jos vaikka tulisi jotain mieleen. Georgin syötyä mietittiin, miten viettää aamupäivä, ja Georgi sanoikin että mennään sellaiselle torille jossa et ole koskaan käynyt. Georg maksoi taksin keskustaan ja vei hänet ihmistorille. Punaiset lamput vartioivat toria ja koko käytävän mitan oli naisia ikkunoissa. Georg sanoi, että hinnat ovat pienellä jokaisen reidessä ja aika jonka saa omistaa naisen oli tunti. Osto tapahtuu käytävän päästä ja naiset eivät näe kuolaavia miesten kasvoja. Ikkunat ovat vain toiseen suuntaan läpinäkyvät. USD 100 ja tunti takahuoneessa on

sinun. He kävelivät ostotiskin ohi ja myyjänä sillä kertaa ollut vanhempi nainen nosti nokkaansa. Hän huusi englanniksi perään, että miksi miehille ei kelpaa. Sitten avautui todellinen tori kaikkine kärmeenlumoojineen sun muita ilveilijöitä. Onneksi Nidalilla ei ollut rahaa ja Georgi oli nuukalla päällä. Niinpä päätettiin lähteä pois. Nidal halusi vaihtaa vielä valuuttaa ja se kävi näppärästi viereisessä hotellissa. Sitten he ajoivat takaisin asunnolle ja kellokin oli niin paljon, että oli syytä lähteä kentälle. Nidal pakkasi tietokoneen laukkuun ja sitten mentiin. Georg lähti matkaseuraksi ja kuuntelemaan viimeisiä ohjeita. Nidal muistutti vielä, että Viliam ja Axel ottaisivat yhteyttä joulukuun puolella välissä. Sitten lähtöhalli 2 oli edessä ja Nidal jäi pois kyydistä. Sanottiin terve ja hyvät voinnit ja erottiin. Georgi siirtyi etupenkille ja ajoi jonnekin jota kukaan ei saanut koskaan tietää.

Nidal meni Finnairin bookkaustiskille ja ilmoitti, että ei ole muuta, kuin käsimatkatavarat. Laukku oli mennyt jo eilen Jakartasta Pariisiin. Hän antoi lipun ja Ranskan passin ja pyysi, että bookattaisiin Pariisiin. Jatkolento olisi AF 321 Pariisiin. Virkailija löysi jostain koneen syövereistä tuon lennon ja merkitsi 1. luokkaan ikkunapaikan. Paikka oli 02H. Porttia hän ei tiennyt vielä. Se selviäisi Helsingissä. Nidal kiitti ja marssi passintarkistukseen sekä tulliin. Tulli antoi hänen mennä ja läpivalaisukin meni, kun hän näytti agentin merkkiään. Sitten hän oli ostosten puolella. Vaimolle hajuvoetta ja itselle kaksi puolen litran konjakkia. Ne kun hän osti, niin laukku oli taas täysi. Sitten hän meni portin 23 kahvioon ja osti yhden oluen. Sinne menivät loput Singaporen dollarit. Muutama sentti jäi jäljelle.

Kone tuli ajoissa ja oli hyvää aikaa mennä koneeseen. Kohta lähdettiin kohti Thaimaata, jossa olisi välilasku. Sitten olisi päätepuoleksi Helsinki. Nidal sai illalliseksi lohivoileivän, ja pullon valkoviiniä. Hän tahtoi toisenkin pullon ja kaksi konjakkia kahvin kanssa. Hän aikoi nukkua seuraavan yön. Kun kahvit ja konjakit oli juotu Nidal heitti kengät pois ja kaivoi huovan ja tyynyn ja kävi nukkumaan.

Hän heräsi kuulutukseen, että kone saapuu 15 minuutin kuluttua Helsinkiin ja että sää oli kirpeän syksyinen, yöllä oli ollut pakkasta 10

astetta, mutta nyt oli kolme astetta lämmintä. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja päivälämpötilaksi ennustettiin + 9 °C. Nidal kuoriutui peitosta ja pani kengät jalkaan. Hän oli nukkuessaan jäänyt ilman aamiaista, mutta lentoemo toi hänelle lasillisen grapemehua. Hän lohdutti, että Air Fancella olisi tukeva aamiainen. Oltiin loppukiidossa, ja kohta kone koskettaisi finnairmaisesti vain kerran kentän pintaa. Rullattiin portille 11 ja Air France näkyi jo portilla 15. Kun varoitusvalot oli sammutettu, koneellinen Idän turisteja pelmahti passintarkastukseen ja tulliin. Nidal jäi katselemaan lentojen näyttöjä, ja totesi että Air France lähtee Pariisiin Airbus A 310 koneella kahdenkymmenen minuutin kuluttua portilta 15. Hän meni odottamaan portille, ja viiden minuutin päästä kone alkoi ottaa matkustajia sisään. Hänellä oli edelleen 1. luokan paikka, ja siihen luokkaan ei ollut tungosta. Pian kone rullasi kiitoradalle, ja nousi tyylikkäästi eteläiselle taivaalle. Kun päästiin vaakalentoon, niin lentoemo toi aamiaista. Mukana oli pullo punaviiniä. Nidal pyysi kaksi konjakkia kahvin kanssa. Syötyään hän siemaili kahvia ja konjakkia, ja pyysi kahvia lisää. Sitten hän luki koneen istuintaskusta löytämänsä mainoslehtistä. Vihdoinkin ranskaa. Vaikka ihan yhtä yllättynyt hän olisi ollut arabiasta. Lento sujui hyvin ja hän päätti ottaa junan keskustaan, ja sieltä taksin. Hän ei ollut ottanut Racheliin yhteyttä viikkoon, mutta kai hän luki julkisen postin verkosta. Pian ilmoitettiin, että kone laskeutuu Charles de Gaullelle, ja että junat lähtisivät –1 kerroksesta pääoven luota. Bussit lähtisivät kävelytasolta. Nidal poistui satelliitista, ja käveli passintarkastukseen. Sitten hän nouti isomman laukun, ja käveli tullin läpi, ja tuli pääsisäänkäynnille. Siellä hän meni kerroksen alas ja nousi seuraavaan junaan. Puolessa tunnissa hän oli keskustassa. Hän otti taksin, ja 15 minuttia ja hän oli kotona. Annika tuli vastaan.

- Nidal ihmetteli, että mitä sinä täällä teet, mutta Annika nosti sormen huulilleen, ja vaiensi veljensä.
- Mentiin keittiöön ja pantiin ovet kiinni. Annika sanoi, että hänelle tuli pikalähtö tänne töihin koska Maria sai työpaikan.

Rachel kävi järjestämässä asian, ja odotan turistiviisumin turvin nyt työlupaa.

- Sillä lailla, tuumi Nidal. Naiset panevat tuulemaan. Asiat olivat kai muuten kunnossa ?
- Joo, ei täällä sen kummempaa ole tapahtunut. Nestor on tottunut näinä neljänä päivänä minuun, ja kutsuu minua Anniksi. Nidal sanoi, että hänen on pakko soittaa Rachelille kurssille. Hän otti kännykän ja valitsi Rachelin numeron.
- Nidal täällä hei. En ehtinyt edes soittaa sinulle. Siellä oli asioiden setvimistä ja agenttia piti vähän opastaa. Ai niin, sinähän kävit järjestämässä mallikkaasti uuden lastenvahdin. Kuinka kauan työviisumin hakeminen kestää ? Niin kauan, tuolle on tehtävä jotain. Minä soitan maanantaina, että työviisumi tarvitaan heti. Ei kai siinä ole mitään epäselvää. Kuinka pitkään turistiviisumi kestää ? Vain 3 kk ? Eihän tästä tule mitään. Minä vaikka käyn Ulkoministeriössä. Pitäähän niiden saada yksi viisumi valmiiksi alle kolmen kuukauden. Miten voit ? No nyt olet hyvällä puolella. Ole kuitenkin varovainen. Hei, hei.
- Voihan sun ! Että yhden työluvan teko kestää kolme kuukautta ! Täytyy vaikka käydä maanantaina ministeriössä. Nyt on kuitenkin sunnuntai ja Nestor nukkuu, miksi ?
- Annika vastasi, että Nestorilla on flunssa, ja sen takia on parempi, että hän nukkuu niin paljon kuin mahdollista. Laitoin hänelle supon puolen päivän aikaan. Hän herää joskus neljän aikaan. Mitä voisin sinulle tarjota? Kahvia, ruokaa?
- Nidal vastasi, että laita kaksi kuppia kahvia ja pari voileipää. Minä puran sillä aikaa laukun. Nidal vaihtoi samalla asusteita ja

veti v-aukkoisen villapaidan paidan päälle, ja otti suorat housut. Agentin puku joutaisi pesuun.

- Nidal meni takaisin keittiöön, ja sanoi että Nestor nukkuu kuin tukki. Ilmeisesti lääke vaikutti.
- Annika sanoi, että Rachel tuon lääkkeen keksi. Yksi suppo nukuttaa neljä tuntia. Sitten taas yskitään ja aivastetaan.
- Milloin Nestorin flunssa alkoi, kysyi Nidal ?
- No juu, hoitamatta tauti kestää kaksi viikkoa mutta jos sitä hoitaa niin 14 vuorokaudessa se menee ohi.
- Annika sanoi, että hän on ollut vasta neljä päivää, hän ei tiedä. Annika sanoi myös, että hänen oli käytävä ylioppilas-kirjoituksissa muutamana päivänä vielä keväällä. Hän oli suorittanut kielet jo syksyllä, ja matematiikka ja ympäristöoppi oli tentittävä nyt keväällä, mutta hän saisi suorittaa ne videovalvottuna Sorbonnessa.

98. Uudet agentit Bankokiin

Maanantaina töissä hän laittoi Viliamin viikoksi agenttikouluun opettamaan uusille kahdellekymmenelle agentille, mikä on tärkeää ja mikä laitetaan verkkoon tai koneen muistiin.

- Hän sanoi Viliamille, että joudut tulikokeeseen joulukuun puolella välissä, kun Thaimaan agenttitoimisto avataan uudelleen. Nykyinen agentti siirtyi Singaporeen ja alue jaettiin uudestaan. Katsopas verkosta, mikä mukava odottaa. Sen hän voi luvata, että lämmintä ja kosteaa riittää. Ja kielet ovat taatusti oudot. Siellä on pelattava viranomaisten kanssa. Muuten ei selviä. Ja on osattava ottaa puukko hyökkääjän kädestä. Siihen kaatui edellisen agentin paikka, kun hän ampui, vaikka olisi pärjännyt karateottein, ja ottaa puukko pois. Toinen tärkeä seikka on se, että älä mene naisen kanssa, ennen kuin tiedät varmasti, että tämä on vapaa.

Loppusyksy kului nopeaan ja pian uudet agentit valmistuivat. Axel Rubenowich oli odotetusti paras. Hän oli juutalainen mutta ei tuonut turhaan sitä esiin. Kun juhlat oli juhlittu, niin Nidal alkoi jakaa paikkoja. Axel oli odotetusti paras, ja sai uuden pestin Bankokiin, kolme kuukautta hänen kanssaan heilui Viliam Salzenyt, joka oli jo auttanut teitä tietokoneasioissa. Viliam saisi kaiken tiedon, mutta jo tässä vaiheessa hän varoitti irtosuhteista.

- Jos löydätte vakituisen kumppanin, niin seksikin olisi turvallisempaa. Muille yhdeksälletoista oppilaalle Marcus on valinnut kumppanin ja tuo pesti kestää yleensä vuoden. Viliamia tarvitaan täällä Pariisissa aloittamaan uusi kurssi, ja kolmen kuukauden kuluttua olen valmis hyväksymään Viliamin vanhemmaksi kenttäopettajaksi. Nyt on tärkeää tukea Axelia hänen tomissaan. Kielellisesti paikka on vaikea, sillä en tiedä noista kielistä mitään. Englannilla kuitenkin tulee toimeen.

Lähden itse mukaan katsomaan, että kaikki menee hyvin. Käymme ensin Singaporessa hakemassa vauhtia entiseltä agentilta, ja sitten menemme Bankokiin katsomaan asuntoa ja toimistoa. Minulle jäi epäselväksi kaikki muu, paitsi että vuokra on maksettu etukäteen joulukuun loppuun ja että vuokra pitäisi maksaa taas joulukuun lopussa puoleksi vuodeksi. Se selviää sitten Singaporessa. Verkosta voitte kopioida koko agentti-tiedoston siltä alueelta, ja katsoa sieltä rajat. Mutta nyt Axel ja Viliam, valmistautukaa kolmen kuukauden reissua varten. Tulen mukaan viemään teidät, mutta palaan viikon päästä, ja silloin toiminta alkaa Bankokissa.

Kolmikko kokoontui Charles de Caullen kentälle, portille 19. Nidalilla ei ollut, kuin yksi kassi ja muut olivat lähettäneet laukkunsa jo paikanvarauksessa. Aseet ja tietokoneet olivat käsimatkatavaroissa ja jokainen näytti agenttikorttinsa ja sai laukun avaamatta läpi. Sitten oltiin puolisen tuntia vapaalla, ja Nidal otti oluen ja toiset seurasivat esimerkkiä. Sitten tuli kuulutus Air Francen lennolle, ja kohtalainen joukko turisteja ja jokunen työmatkustaja meni jonoon. Nidal oli ottanut tahallaan turistiluokan lipun menon ajaksi, jotta voitiin vielä keskustella. Heillä oli rivillä 18 keskiosan penkit, joita oli kolme. Nidal oli ottanut tietokoneen heti penkille ja sulkenut kassin ja laittanut sen ylös hyllykköön. Nidal kysyi luvan käyttää tietokonetta lentoemolta ja sai, kunhan ei lähettäisi mitään koneen ulkopuolelle. Nidalin penkki oli vasemmalla puolella, joten siitä oli hyvä näyttää kuvaa toisille. Nidal oli ottanut verkosta viimeiset tiedot ja näytti miten agentti-ohjelma toimii. Penkin oikealla puolella ei ollut uteliaita joten voi huoletta näyttää, mitä ohjelma sisältää. Suurin osa oli tuttua, mutta kertaus oli opintojen äiti. Välilehdillä oli ensin maanosat ja etulehdellä pyörivä maapallon kuva. Otettiin Aasia. Aukesi näkymä, jossa oli lehdillä ne kaupungit, joissa oli toimisto tai agentti. Mentiin eteenpäin ja Bankokiin. Sieltä avautuivat ne välilehdet ja maat joissa oli käyty. Viimeisenä oli lehti, jolla oli ne maat joissa ei ollut tiedoston mukaan käyty. Ohjelman historia oli lyhyt ja vaikka ohjelma näytti, että ei ollut käyty, niin saattoi olla, että joku olikin käynyt, mutta ei ollut kirjannut käyntiään

järjestelmään. Tämä ohjelma toi ryhdikkyyttä toimintaan. Nidal sanoi, että hän oli jo moittinut entistä Bankokin agenttia siitä, että hän ei ollut kirjannut kaikkia käyntejään järjestelmään. Jos mennään taaksepäin Page Upilla, niin Aasiasta löytyy monia alueita. Tässä on esimerkiksi Pohjois-Korea. Kolme yritystä saada vakoilu toimimaan, mutta mikään ei auttanut, ei saatu kuin toimisto pystyyn, yhtään toimivaa agenttia ei ollut. Niin hyvin he vartioivat maataan, että vain CNN tietää montako ydinräjähdettä heillä on. Siksi maan väri oli räikeän punainen.

Muistutan teitä vielä, että vaikka käynti olisi rutiinikäynti tai ei tuottaisi tulosta, niin se kirjataan kuitenkin tähän tietokantaan. Sitten tuli juomakärry ja Nidal pani koneen pois. Nidal tilasi kaksi valkoviiniä ja tuplakonjakin. Muut tilasivat halunsa mukaan. Ruokavalintoina oli kalaa tai pihvi. Viliam suhisi, että näitten pihvi oli minimaalisen pieni, mutta otti kuitenkin pihvin ja punaviiniä tuplat. Axel oli vielä uusi näissä asioissa ja otti vain yhden punaviinin ja konjakin. Syönnin jälkeen oli aika ottaa unet. Axel katsoi mieluummin elokuvaa.

Lento sujui rauhallisesti, ja tehtiin välilasku Bankokiin, ja huomattava osa turisteista jäi pois. Kello oli pian puoli neljä. Puolen tunnin kuluttua jatkettiin Singaporeen, ja siellä oltiin aikaisin aamulla. Kaikki heräsivät kuulutukseen, ja viltit pantiin pois ja Nidal pakkasi koneen takaisin laukkuun. Sitten odotettiin, että laskeuduttaisiin ja kapteeni sai koneen pomppaamaan kerran.

Singaporessa menttiin ensin Georgin asunnolle, mutta siellä ei ollut näin aikaisin ketään kotona, tai sitten Georgi ei herännyt. Mentiin kävellen lähimpään hotelliin ja saatiin sieltä viikoksi majoitus. Nidal sanoi, että kun olette kotiutuneet, niin ottakaa kone ja laturi mukaan ja tulkaa numeroon 4011. Hotellissa ei ollut verkkoa, mutta korttiverkko toimi Singaporessa. Nidal kertoi miksi he olivat täällä, ja mikä oli Georgin virhe. Sitten harjoiteltiin koneen muita ominaisuuksia kuten PowerPointia jolla sai piirrettyä tapahtumakartan. Kunhan Georgi tulee, niin saadaan kuulla kaikki selitykset. Georgi tuli puhelinsoitolla, hän oli ollut torilla ostoksilla ja

unohtanut mikä päivä tämä oli. Hän tuli suoraan Hotelliin, ja koputti 4011 ovelle. Nidal avasi ja tervehdittiin. Sitten Georgi tapasi ensi kertaa Viliamin ja Axelin. Nidal sanoi, että nyt voit Georgi kertoa pojille suoraan tämän uuden kartan pohjalta, mikä on helppoa, vaikeaa tai mahdotonta. Georgi kertoi omin sanoin kokemuksistaan noissa valtioissa ja sanoi, että mikään ei ole sen haastavampaa, kuin selvittää Kambodian sisäpolitiikkaa. Hän sai audienssin sisäministeriltä kotiin, ja meni sinne lahjoin, mutta mikään asia ei selvinnyt. Ei edes se montako alaista hänellä oli. Kysyin audienssia Ulkoministerille, mutta hän oli niin kiireinen, ettei ehtinyt ottaa vastaan. Hän ei menisi sinne ilman tulkkia.

Georgi kertoi joka maasta avoimesti, ja lupasi kirjoittaa tarinat ohjelmaan, ja pitää hyvää huolta Eteläisestä Aasiasta. Nyt hänelle vasta aukeni, mitä tuolla ohjelmalla tehtiin.

99. Epilogi

Nidal oli viikon matkalla, ja tuli tyytyväisenä takaisin. Axel oli osoittanut heti nokkeluutta, ja muutenkin valinta tuntui hyvälle. Viliam oli hyvä opettaja, ja opetti joka käänteessä malttia. Viliam tulisi kolmen kuukauden kuluttua opettajaksi Pariisiin. Nidal saattoi hyvillä mielin soittaa illalla Nadialle ja varata 1. luokan paikan takaisin Bankokista. Hän oli jo niin tottunut Finnairin palveluun, että pyysi varaukset Helsinkiin, ja siitä taas sitten AF Pariisiin. Rachel jäi äitiyslomalle kesäkuun alussa, ja pyöräytti heinäkuun lopussa tukevan tytön. Mustafa oli iloinen. Se korvasi kyllä sen, että häneltä vietiin Pariisiin viimeinenkin tytär. Annika sai elokuun alussa pysyvän työviisumin Ranskaan ja oli iloinen. Hän oli suorittanut osan Ylioppilaskokeista valvotusti verkossa, ja sai kiitettävän paperit. Nyt hän voisi suunnitella koulutusta työn oheen. Nidalille ja Rachelille hän oli luvannut hoitaa tytön tarhaikään eli nelivuotiaaksi syksyyn saakka. Nestor olisi silloin jo koulussa. Nidal sai tiedustelun toimimaan, eikä uusia murhia tarvinnut tehdä. Sen hän oli vannonut, että tapaa muutettaisiin, ja jos agenteista johtuen jouduttaisiin tappamaan joku, niin se olisi hän, joka tekisi teloituksen, ja aina etupuolelta. Elämä AFC:n jäsenistössä jatkuisi normaalisti, ja joka vuosi kuusi nuorta saisi tilaisuuden näyttää mihin pystyi. Miten menestyy Michail koulutuksen jälkeen Palestiinassa, sen saamme tietää seuraavassa osassa.